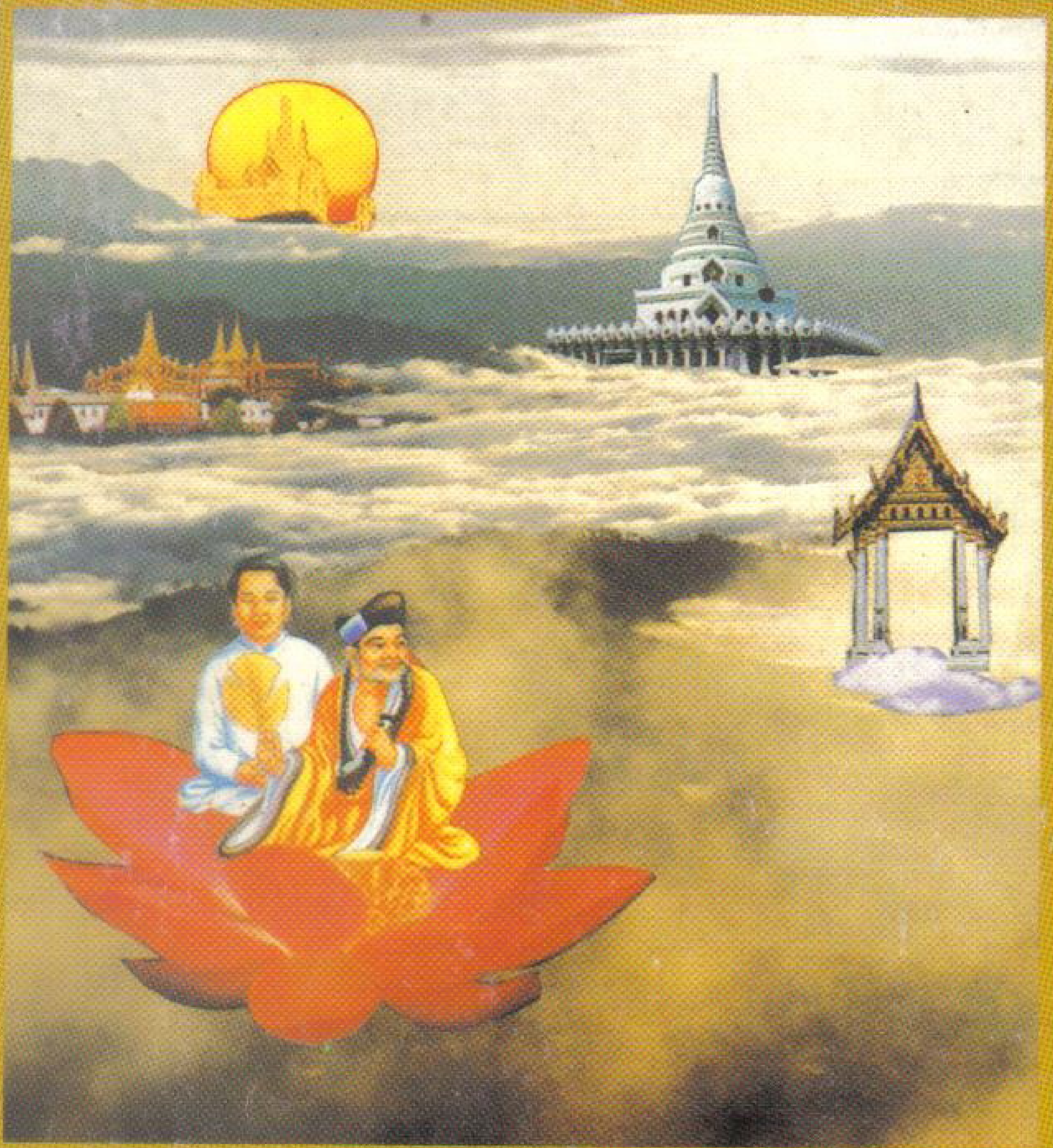
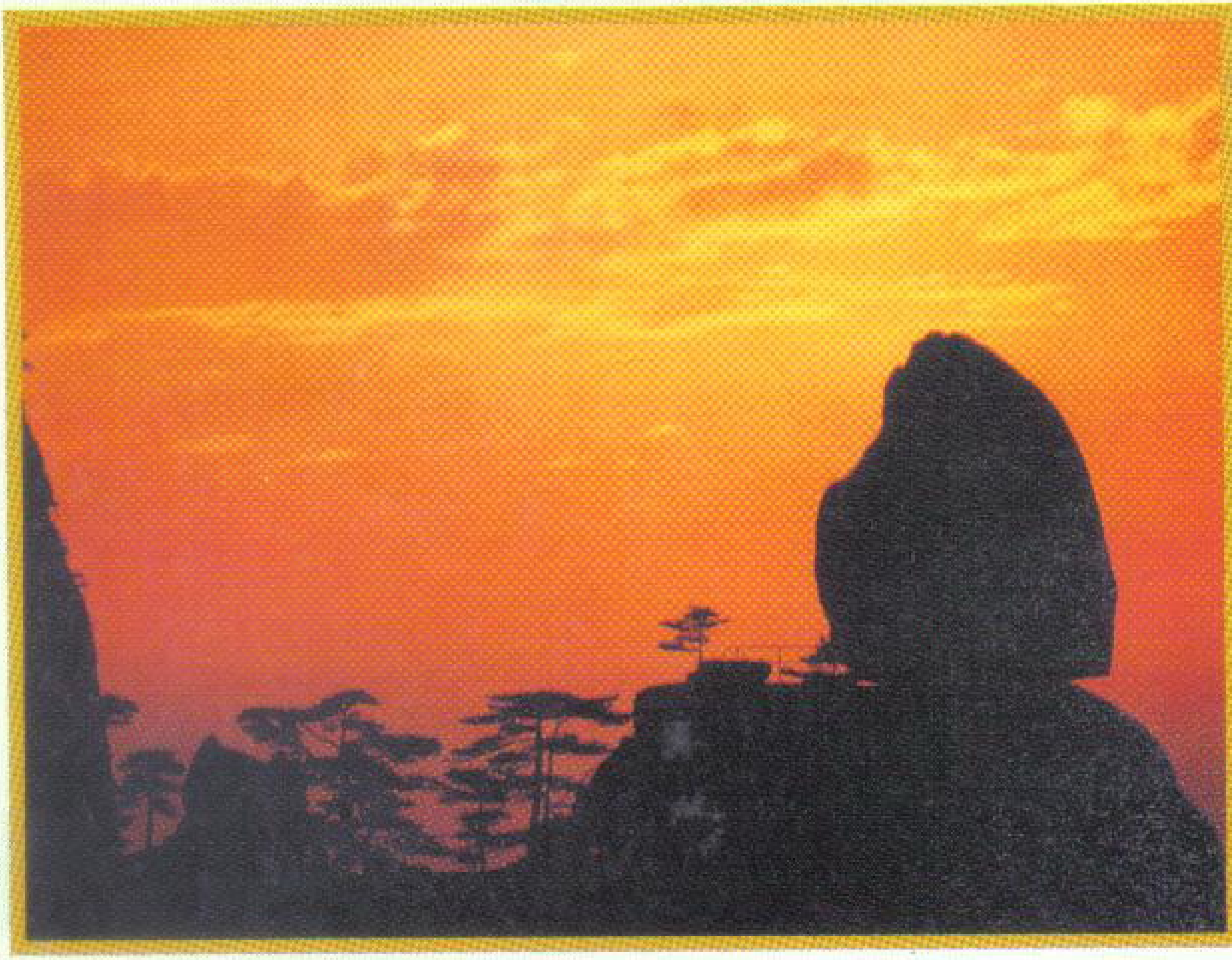
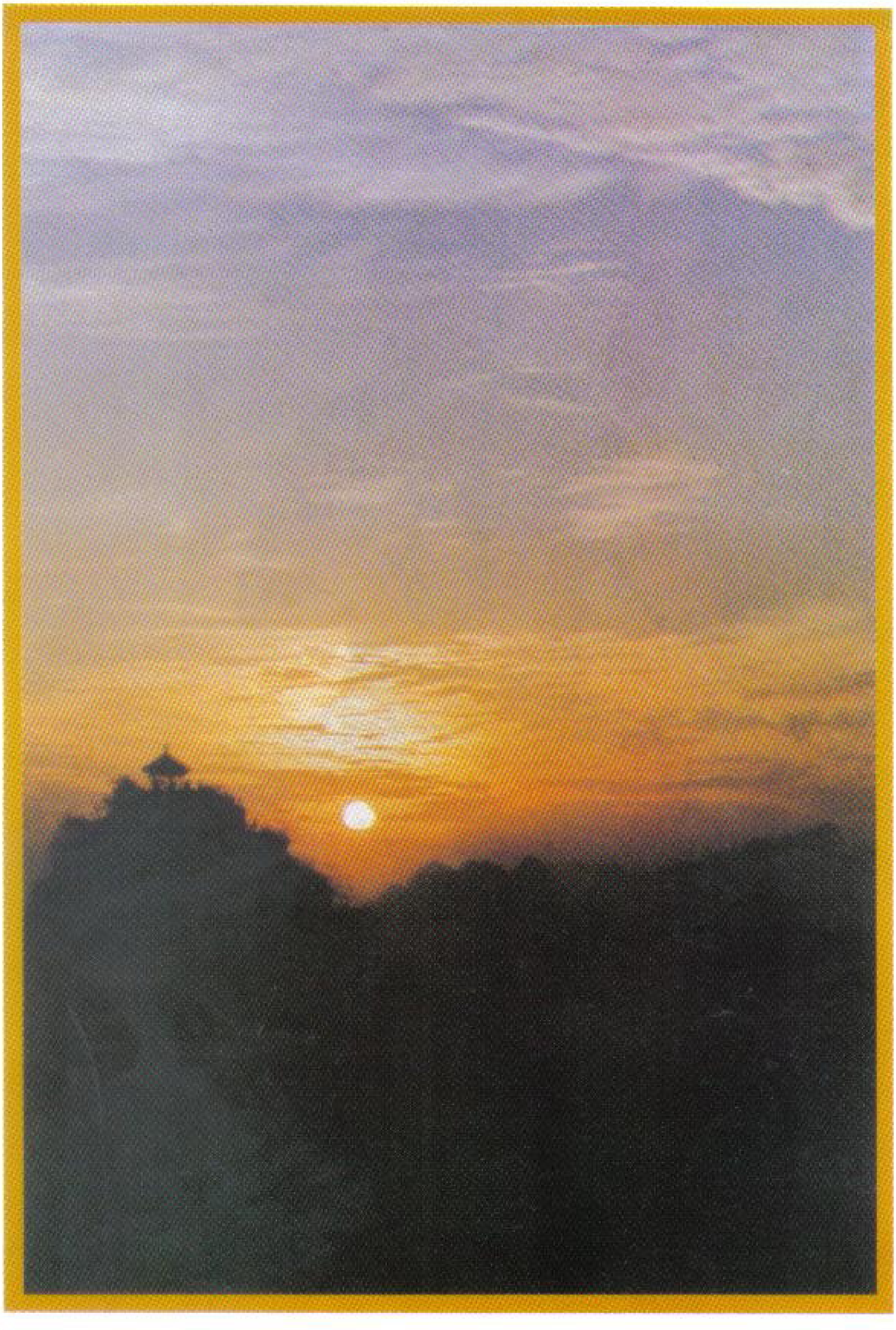

เที่ยวเมืองสวรรค์

นำโดย พระอรหันต์จี้กง

หนังสือธรรมะแจกฟรี! ห้ามขาย

ตะวันให้ความสว่างฉันใด

พระธรรมก็ให้ปัญญาฉันนั้น

อรหันต์จี้กง ทรงเมตตาช่วยชาวโลก
ให้พ้นเคราะห์คลายโศก สุขสันติประเสริฐล้ำ
กิริยาวาจา เป็นปริศนาช่วยชี้นำ
ท่านชอบเสแสร้งทำ กระตุ้นจิตบรรลุธรรม

เที่ยวเมืองสวรรค์

นำโดย พระอรหันต์จี้กง

ทพ. บัญชา ศิริไกร แปล

คณะผู้จัดทำ

ท.พ. บัญชา ศิริไกร แปลและเรียบเรียง

นายสุเทพ มานีเวศม์ จัดรูปเล่ม – พิสูจน์อักษร

นางสาวนภาพร สุคนธ์น้อย เหรัญญิก

ปกและรูปโดย

ท.พ. บัญชา ศิริไกร

พิมพ์ครั้งแรก	พ.ศ. 2530	จำนวน 18,000 เล่ม	
พิมพ์ครั้งที่สอง	พ.ศ. 2532	จำนวน 12,000 เล่ม	
พิมพ์ครั้งที่สาม	พ.ศ. 2533	จำนวน 10,000 เล่ม	
พิมพ์ครั้งที่สี่	พ.ศ. 2535	จำนวน 10,000 เล่ม	
พิมพ์ครั้งที่ห้า	พ.ศ.2536	จำนวน 16,000 เล่ม	
พิมพ์ครั้งที่หก	พ.ศ.2539	จำนวน 10,000 เล่ม	

พิมพ์ที่ ห้างหุ้นส่วนจำกัด ป. สัมพันธ์พาณิชย์
1030/8 – 9 ถนนนครไชยศรี ดุสิต
กรุงเทพฯ 10300 โทร. 2412862
นายประวิทย์ มาสกุลรัตน์ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา

สารบาญ

หน้า

หน้า

หน้า

ประวัติ พระอรหันต์จี้กง

พระนามเดิมของท่าน คือ ซิวอ้วง แซ่ลี้ เป็นชาวเมืองเทียนไถ เกิดในสมัยราชวงศ์ซ้อง ท่านได้บวชอยู่ที่วัดเล่งอุ้ง ตำบลไซโอ้ว เมืองหางโจว ประเทศจีน และใช้พระนามทางศาสนาว่าเต้าจี้ ท่านโปรดสัตวโลกโดยวิธีพิสดาร จนชาวบ้านขนานพระนามว่า "พระ-สติเฟื่อง" (จี้เตียง) ท่านเป็นองค์อวตารของพระอรหันต์ได้บรรลุพระธรรม 3 ประการ ที่สำคัญได้แก่ "สรรพสิ่งเกิดจากจิต" ท่านยึดมั่นแต่ พุทธจิต ไม่คำนึงถึงเครื่องทรงภายนอก ดังคำกล่าวว่า "รักษาศีลทางจิต ไม่ถือศีลทางปาก ปฏิบัติตนตามสบาย" (หมายความว่า พระภิกษุในประเทศจีนต้องฉันเจ ไม่ฉันเนื้อสัตว์ ท่านไม่เคร่งครัดกับการฉันอาหาร สุดแท้แต่โอกาส) ที่ท่านประพฤติเช่นนี้ เพราะว่าในสมัยนั้นได้แต่ถือศีลปาก คือฉันเจ แต่ไม่รักษาศีลทางใจ เพื่อเป็นการสอนธรรมะโดยใช้วิธีรุนแรง เหมือนเอาไม้กระบองตีให้เจ็บจนรู้สึก ท่านพยายามทำให้ภิกษุสมัยนั้นให้ตื่นจากผู้ติดอยู่ในพิธีกรรม ให้มาพิจารณาทางวิปัสสนาธุระ

ท่านมีอิทธิฤทธิ์กว้างขวาง โปรดช่วยมวลมนุษย์มากมายโดยอาศัยวิธีการต่าง ๆ เพื่อช่วยให้ชาวบ้านพ้นภัย ช่วยกอบกู้พวกที่ดูภายนอกเหมือนผู้มีบุญ แต่ใจบาป กลั่นแกล้งจนคนเหล่านั้นรู้สึกสำนึกตัว และกับผู้ที่โหดร้ายทารุณ จะถูกตอบโต้จนไม่สามารถ

จะอยู่ต่อไปได้ ทำให้ประชาชนอยู่อย่างสงบสุข ดังนั้น ทุกผู้ทุกนาม จึงสรรเสริญว่าเป็น "พระศักดิ์สิทธิ์" เหมือนพระพุทธที่ยังมีชีวิต ซึ่งไม่ใช่สิ่งธรรมดาสามัญ แต่เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นแล้วจริง ๆ

พระอรหันต์จี้กงเคยอยู่วัด "เจ็งซื้อ" ต่อมาวัดนี้ถูกไฟไหม้ จำเป็นต้องได้รับการปลูกสร้างขึ้นใหม่ ซึ่งต้องการได้ไม้จากเขา **"เงี้ยมเล้ง" ท่านแสดงอิทธิฤทธิ์ปาฏิหาริย์ โดยใช้จีวรกางออกไป** ฉับพลันนั้น จีวรก็ปกคลุมเขาเงี้ยมเล้งทั้งหมด ไม้จากเขาถูกถอนขึ้นมาหมด แล้วถูกนำลงแม่น้ำล่องมาสู่เมืองหางโจว เสร็จแล้วท่านก็มาบอกชาวบ้านว่า ไม้ที่จะใช้ก่อสร้างนั้นบัดนี้อยู่ในบ่อธูป (บ่อธูปนี้เป็นบ่อที่ขุดขึ้น ใช้สำหรับเทขี้ธูปและก้านธูป) ทั้งพระและชาวบ้านต่างไปดูที่บ่อธูป ก็ปรากฏว่าเป็นเช่นนั้นจริง สิ่งที่เล่าต่อ ๆ กันมานี้ ยังมีหลักฐานปรากฏอยู่อีกมากมาย

พระอรหันต์จี้กงได้นั่งสมาธิ จนเข้าฌานปลงสังขาร ในรัชสมัยพระจักรพรรดิ "เกียเตีย" อัฐิของท่านถูกบรรจุไว้ในเจดีย์ "เสือผ่าน" ก่อนที่ท่านจะปลงสังขาร ท่านได้ให้ปริศนาธรรมไว้ว่า "หกสิบปีมานี่ กำแพงตะวันออกล้มตีกำแพงตะวันตก รวบรวมจนถึงบัดนี้ ก็ยังคงเหมือนเดิม ท้องน้ำก็ยังจดขอบฟ้าเช่นเดิม" หลังจากท่านปลงสังขารแล้วไม่นาน ก็มีพระภิกษุรูปหนึ่งได้พบพระอรหันต์จี้กงนั่งอยู่ใต้เจดีย์ ชื่อ "หลักฮั้ว" และยังได้ฝากหนังสือให้บทหนึ่งว่า "หวนรำลึกสมัยก่อน มีศรยิงมาทางด้านหน้า ถึงบัดนี้รู้สึกหนาวเหน็บกระดูกไปทุกขุมขน เนื่องจากไม่มีใครรู้จักหน้าตาแล้ว

ยังขึ้นไปวิ่งเล่นบนดาดฟ้าหนึ่งรอบ" ที่ท่านลงมาอีกครั้งเป็นพระประสงค์ของมหาโพธิสัตว์

ตลอดพระชนม์ชีพของท่าน ได้ช่วยเหลือและอบรมชาวบ้านโดยวิธีการเสแสร้งต่าง ๆ กันมาตลอดเวลาโดยไม่มีอุปสรรค ตัวท่านเป็นพระภิกษุ และมีจิตที่เป็นมหาโพธิสัตว์ ท่านมีแต่จีวรขาด ๆ รองเท้าขาด ๆ คู่หนึ่ง โดยไม่สนใจว่ามันจะเปื้อนโคลนหรือไม่ มือก็ถือพัดเล่มหนึ่ง ไม่กลัวทั้งที่ต่ำและที่สูง ศีรษะก็โล้น ลมก็ไม่พัด ฝนก็ไม่ตก ไม่จำเป็นต้องมีหมวกงอบ เท้าก็เปลือยเปล่า ความหนาวก็ไม่ระคาย ความร้อนก็ไม่รู้สึก ไม่ต้องมีย่าม ไม่ต้องบิณฑบาตเพราะไม่หิวไม่กระหาย ไม่ต้องแต่งทรง เพราะศีรษะไม่มีผม พบใครก็เอาแต่ยิ้ม เพื่อจะได้แผ่บุญ ไม่หลบสังคม ค้นหาเสียงทุกข์เพื่อจะได้ช่วยเหลือ ชาวบ้านนับถือ ทุกครัวเรือนมีแต่พระอรหันต์ หลักการของท่านพระภิกษุทั่วไปไม่ชอบ เนื่องจากความไม่สำรวมของท่าน ทำให้พระภิกษุที่มีความรู้ รู้สึกเสียหน้า ไม่สบายใจ ดังนั้นพระภิกษุผู้ใหญ่จึงไม่กล่าวขานถึง ไม่พูดถึงความศักดิ์สิทธิ์ของท่าน

สืบเนื่องจากพระอรหันต์จี้กงมีเมตตาจิตไม่ถือสา การปรากฏตนของท่านเอาแน่นอนไม่ได้ กิริยาวาจาล้วนเป็นปริศนาธรรม ซึ่งทำให้ธรรมะของท่านเป็นที่กล่าวขาน จนได้รับการยกย่องว่าเป็นอาจารย์ทางพระกัมมัฏฐาน แม้ว่าท่านละสังขารจากโลกไปแล้วก็ตาม แต่ธรรมะของท่านยังมีประโยชน์ต่อมวลมนุษย์เสมอมา ดังนั้น จึง

ได้สมัญญาว่า เป็นพระพุทธที่ยังมีชีวิตอยู่ ก็เนื่องด้วยเหตุฉะนี้

ในสมัยกลียุคนี้ มวลชนหลงใหลอยู่ในกิเลส วนเวียนอยู่ในทะเลทุกข์ อรหันต์ใจร้อนรนและเพื่อจะกอบกู้ชาวโลกอีกวาระหนึ่ง ท่านจึงยอมลงมาประทับทรง ที่สำนักเซี่ยเฮี่ยงตึ๊งนี้ โดยเอาวิญญาณคุณหยางเซิงไปเที่ยวเมืองสวรรค์ เปิดเผยความลี้ลับของสวรรค์ เพื่อให้ชาวโลกได้รับรู้

ชาวโลกนับว่าโชคดี ดั่งอาบน้ำฝนอันศักดิ์สิทธิ์ ออกจากทางมารโดยตลอด สาธุ! หนังสือเล่มนี้สำเร็จลง สืบทอดนับหมื่นปี อันนับว่าเป็นผลงานของท่าน

บทสรรเสริญ :

เริ่มแรกต้องตีหัว เพื่อปลุกตัวตื่นจากหลง
ยิ้มยื่นดอกไม้ดง ยังคงเป็นปริศนาธรรม
ชีวิตคือละคร สะท้อนได้เหมือนจริงจัง
สรรพสิ่งสู่จิตดัง ท่องสวรรค์แลยมบาล

คำนำ

พิมพ์ครั้งที่สอง

นับตั้งแต่ ปี พ.ศ.2525 ที่ข้าพเจ้าได้พิมพ์หนังสือ "เที่ยวเมืองนรก" ออกเผยแพร่ ก็ได้รับความสนใจจากท่านทั้งหลายเป็นอย่างมาก จนต้องพิมพ์ซ้ำถึง 7 ครั้ง นับจำนวนหลายหมื่นเล่ม และในปี พ.ศ. 2528 ก็ได้แปลหนังสือวงเวียนกรรมสัตว์เดรัจฉาน (สัตว์โลก) ออกเผยแพร่อีกเล่มหนึ่ง ก็เป็นที่สนใจอย่างมาก จนต้องพิมพ์ซ้ำถึง 3 ครั้ง จำนวนกว่าสองหมื่นเล่ม ซึ่งเป็นหลักฐานยืนยันได้ว่า เป็นหนังสือธรรมะที่ดี ในปีนี้ ข้าพเจ้าก็ได้แปลหนังสืออีกเล่มหนึ่ง คือ "เที่ยวเมืองสวรรค์" ซึ่งอยู่ในมือของท่านขณะนี้ เป็นหนังสือที่แปลจากฉบับภาษาจีนอีกเช่นกัน เป็นหนังสือธรรมะที่มีหลักธรรม ของศาสนา พุทธ เต๋า และขงจื้อ ผสมผสาน กลมกลืนเป็นหนึ่ง ตั้งแต่สมัยโบราณกาลจนถึงปัจจุบัน กลายเป็นวัฒนธรรมจีนไป ขอท่านผู้อ่านโปรดเข้าใจด้วย เพื่อแยกแยะให้ออกว่าธรรมะข้อใดเป็นของ พุทธ เต๋า หรือ ขงจื้อ จะได้ไม่สับสน

ความผิดพลาด ย่อมมีอย่างแน่นอน ทั้งนี้เพราะ ความรู้ในด้านพระธรรมของข้าพเจ้ายังห่างไกลนัก อีกทั้งด้อยสติปัญญาในเชิงภาษา กาพย์ กลอน ส่วนปก และรูปในหนังสือ ข้าพเจ้าก็พยายามเขียนให้เข้ากับเนื้อเรื่อง สีสันไม่ประณีตเท่าที่ควร หากมีนักเขียนภาพ ที่มีกุศลจิต จะร่วมสร้างกุศลก็ขอเชิญ เพื่อจะได้ลงพิมพ์ในคราวหน้า

ความดี เฉกเช่น เมืองนรกสำหรับผู้ก่อกรรมทำชั่ว ซึ่งเป็นไปตาม "กฎแห่งกรรม" อันเป็นหลักเหตุและผล ทั้งนรกและสวรรค์เป็นผลจากกรรม อันเป็นเหตุปัจจัยทั้งสิ้น หลาย ๆ ท่านก็เข้าใจว่านรกและสวรรค์อยู่ที่ใจเท่านั้น อันนั้นก็เป็นเหตุผลเพียงปลอบประโลมใจ ของผู้ที่ยังเข้าไม่ถึง สัจธรรม

อนึ่ง หนังสือเล่มนี้ ประกอบไปด้วย หลักธรรมต่าง ๆ มากมายอันเป็นสาระ แก่นสารสำหรับผู้อ่านจะได้เลือกไปใช้ให้ถูกกับจริตของตนเอง เพื่อความสุขความเจริญในชีวิตยิ่ง ๆ ขึ้น

สำหรับความผิดบกพร่องต่าง ๆ และความไม่สันทัดในเชิงภาษา กาพย์ กลอน กระผมกราบขออภัยไว้ ณ ที่นี้ด้วย ส่วนที่สร้างกุศล ก็ขอให้กุศลผลบุญ จงเป็นพลวปัจจัย ให้ท่านได้บรรลุนิพพานเทอญ

สวัสดี

ทันตแพทย์บัญชา ศิริไกร

22 มีนาคม 2532

คำปรารภ

หนังสือเที่ยวเมืองสวรรค์เล่มนี้ เป็นการพิมพ์ครั้งที่ 4 แล้ว ในครั้งนี้ ได้รับการสนับสนุนจากมูลนิธิอริยะธรรม – กุศลธรรม มูลนิธิ และญาติธรรมเป็นอย่างมาก

หนังสือเล่มนี้มีคุณค่าทางสมองมาก โดยเฉพาะท่านที่ต้องการอยากทราบถึงการเริ่มต้นศาสนาเต๋า – ขงจื๊อ – พุทธ ซึ่งทั้ง 3 ศาสนานี้เป็นคำสอนแนวเดียวกัน ที่สอนให้มนุษย์ทำแต่ความดี มีเมตตา เสียสละ รู้แจ้งในสัจธรรม และเป็นหนังสือที่แฝงไปด้วยธรรมะ เหมาะกับผู้สนใจและศึกษาเป็นอย่างมาก

อนึ่ง มีสุภาพสตรีผู้ไม่ประสงค์ออกนามและที่อยู่ท่านหนึ่ง ได้มีความปรารถนาดี ส่งคำขัดเกลา (แก้ไข) คำผิดในหนังสือเที่ยวเมืองสวรรค์ มาให้ คุณหมอบัญชา ศิริไกร พิจารณา หลังจากอ่านแล้ว คุณหมอได้ส่งต่อมายังข้าพเจ้าให้พิจารณาอีกครั้ง เมื่อตรวจตราดูแล้ว ข้าพเจ้าเห็นชอบในคำผิดที่ท่านสุภาพสตรีท่านนี้ได้ชี้แนะมา ทางคณะผู้จัดทำได้ทำการแก้ไขเรียบร้อยแล้ว และขอกราบขอบพระคุณต่อสุภาพสตรีท่านนี้ไว้ ณ โอกาสนี้ด้วย

ในขณะเดียวกันที่กำลังเตรียมงานพิมพ์อยู่นี้ ข้าพเจ้าได้รับ

ความอนุเคราะห์จากหยางเซิง กรุณาส่งรูปถ่ายของท่านที่ยืนอยู่หน้าสถานธรรมเซิ่งเต๊อะเป่ากง เพื่อให้ท่านผู้อ่านได้มีโอกาสรู้จักในตัวท่านดียิ่งขึ้น

ท้ายนี้ คณะผู้จัดทำขอกราบขอบพระคุณแด่ทุก ๆ ท่าน ที่ให้ความร่วมมือด้วยดีตลอดมา จงประสบแต่ความสุข ความเจริญ ทั้งทางโลกและทางธรรม ตราบจนเข้าสู่พระนิพพานเทอญ

สุเทพ มานีเวศม์

8 มกราคม 2535

พระราชเสาวนีย์
สมเด็จพระแม่เจ้าแดนสุขาวดี

เทพธิดาสนองพระราชเสาวนีย์ เทพธิดามั้วโกว ลงประทับทรง กล่าวเป็นกลอนว่า

สัทธรรมอันยิ่งใหญ่ ถ่ายทอดให้เซี่ยเฮี่ยงตึ้ง
สวรรค์เฝ้ารำพึง ถึงวิญญาณกลับถิ่นเดิม
ตั้งแต่โบราณนับ ความลี้ลับไม่เผยเพิ่ม
จวบฟ้านิมิตเริ่ม ธรรมทั้งหลายจึงประทาน

ในราตรีกาลนี้ ข้าพเจ้าได้รับพระราชเสาวนีย์จากสมเด็จพระแม่-เจ้าแดนสุขาวดี ให้ประกาศแก่มวลเทพยดาและมวลมนุษย์ทั้งหลาย ขอให้เทพยดาและมวลมนุษย์ จงกราบลงและฟังประกาศ ความว่า

จากเอกธาตุแปรเปลี่ยนเป็นไตรวิสุทธิธาตุ จากไตรวิสุทธิธาตุนี้ได้ก่อกำเนิดธาตุไม้ทางทิศบูรพา ธาตุทองทางทิศประจิม ตรงศูนย์กลางคือธาตุดิน ธาตุไฟอยู่ทางทิศทักษิณ และธาตุน้ำทางทิศอุดร เมื่อธาตุทั้งห้าครบองค์ วิถีแห่งจักรวาลจึงเริ่มเคลื่อนหมุน ธาตุไม้ (บิดา) ธาตุทอง (มารดา) ได้ผสมผสานกันขึ้นได้ก่อกำเนิดวิญญาณขึ้นเก้าสิบหกดวง แผ่คลุมไปทั่วสากลโลก

มาบัดนี้ สังคมโลกแหลกเหลวเลอะเทอะ ศีลธรรมของมนุษย์ถูกทำลายไม่เหลือหลอ ทำให้แม่นี้สังเวชยิ่ง จึงมีบัญชาให้สำนักเซี้ย-เฮี้ยงตึ๊ง แห่งเมืองไถ่ตง เปิดสำนักประกาศสัจธรรม เพื่อให้ผู้คนเลิกหลงงมงาย ศิษย์ในสำนักต่างอุทิศพลังกายและจิต ด้วยความศรัทธาไม่ยิ่งหย่อน รัศมีธรรมะได้พุ่งโรจน์สู่สวรรค์

หลังจากหนังสือ **"เที่ยวเมืองนรก"** ได้แต่งสำเร็จลุล่วงลงสู่สายตาของชาวโลกได้ช่วยมนุษย์ไปอย่างกว้างขวาง ถึงแม้กระดาษจะแพง แม้นมีคนต้องการอ่านและสามารถกลับใจประพฤติธรรมได้ก็ย่อมคุ้มค่าในการลงทุน ช่วยเหลือเหล่าวิญญาณให้หลุดพ้นจากกิเลสได้บุญกุศลมาไม่น้อยทีเดียว

แม่มีความห่วงใยลูก (มนุษย์) ทั้งหลาย ที่ได้รับทุกขเวทนามากมาย ก่อกรรมทำเข็ญไม่หยุดหย่อน ใจแม่นี้ทนเวทนาไม่ได้ ด้วยเหตุฉะนี้ ในวันขึ้น 1 ค่ำ เดือน 5 ปีมะแม (26 พ.ค. พ.ศ. 2522) ณ หน้าวิมานบ้อเก๊ก ได้เปิดประชุมทั้ง 3 ภพขึ้น เนื่องจากความลับแห่งยมโลกได้ถูกเปิดเผยไปแล้ว ได้ช่วยเหลือผู้คนจำนวนมากมายได้อย่างเกินคาด ทำให้ผู้คนสามารถปิดหนทางไปสู่นรกได้ ก็สามารถที่จะอุบัติขึ้นในสวรรค์ได้ ดังนั้นวันนี้จึงใคร่เปิดเผยทัศนียภาพแดนสวรรค์ เพื่อนำพาเหล่าวิญญาณได้กลับคืนสู่สวรรค์ เพื่อความกลม-กลืนของเอกธาตุอีกครั้งต่างเสวยสุขในสวรรค์กาลนาน

แม่จึงมีเสาวนีย์ ให้จัดทำหนังสือ **"เที่ยวเมืองสวรรค์"** ขึ้นโดยการนำของ พระอรหันต์จี้กง นำวิญญาณนักทรงเอกเที่ยวชม

เมืองสวรรค์ เพื่อบันทึกคัมภีร์อมตะ เป็นมรดกสืบทอดตลอดกาล จึงมีคำสั่งให้ทั้งสามภพว่า เมื่อวิญญาณนายหยางเชิงไปถึง ให้เปิดประตูต้อนรับ ห้ามปฏิเสธ หากมีการฝ่าฝืนราชโองการ ก็จะได้รับโทษมหันต์ ขอให้ศิษย์สำนักเซี้ยเฮี้ยงตึ้งจงมีศรัทธาตั้งมั่น มีวิริยะ-อุตสาหะจนกว่าหนังสือจะแล้วเสร็จ ก็จะได้ปูนบำเหน็จ

จงแสดงความเคารพ จงอย่าประมาท
ให้กราบขอบพระคุณพระราชเสาวนีย์

สั่ง ณ วันขึ้น 5 ค่ำ เดือน 5 ปีมะแม
ตรงกับวันพุธที่ 30 พฤษภาคม พ.ศ.2522

ตั้งแต่หนังสือเที่ยวเมืองนรกออกสู่สายตาโลก แผ่นดินดูสดใส ยานเมตตากอบกู้สัตว์โลก ผู้ได้รับธรรมะหันหลังให้กับบาป และบ่ายหน้าสู่บุญ ผู้บำเพ็ญเพียรเพิ่มขึ้นเหลือคณานับ

จิตข้าฯ เบิกบานยิ่ง เพราะเมื่อสภาพขุมนรกถูกเปิดเผยแล้ว ทัศนียภาพแดนสวรรค์จะเปิดเผยบ้างไม่ได้เชียวหรือ ดังนั้น ในวันขึ้น 1 ค่ำ เดือน 5 ปีมะแม (วันที่ 26 พ.ค. พ.ศ. 2522) จึงได้เปิดประชุมทั้งสามภพ โดยมีเหล่าเทวดาและโพธิสัตว์มากมายร่วมประชุมพร้อมเพรียงกันเพื่อช่วยเหลือสรรพสัตว์เป็นสำคัญ จึงเปร่งเสียงพร้อมกันทั้งสามภพ ให้เปิดเผยสภาพแดนสวรรค์สู่สากลโลก เพื่อให้สังคมโลกร่มเย็นโดยทั่วกันอย่างรวดเร็ว จึงมีบัญชาขอให้ท่านอรหันต์จี้กงได้นำวิญญาณนายหยางเซิง ท่องเที่ยวสรวงสวรรค์ ตื่นตาตื่นใจกับทิพย์พิมาน รับฟังสัทธรรมเพื่อสั่งสอนผู้คน และเมื่อหนังสือแต่งสำเร็จลงเมื่อไร มนุษย์ก็จะรู้สภาพ "ความทุกข์ทรมานของขุมนรก และความสุขสบายของสรวงสวรรค์" เป็นที่หมายของทุก ๆ คนที่จะแสวงหาสัทธรรม เพื่อบรรลุสู่สวรรค์ เหนือเมฆินทร์แดนพิมาน เสวยทิพย์สุขกาลนาน

หนังสือ "เที่ยวเมืองสวรรค์" นี้ ให้เขียนแต่งในวันลงประทับทรงจนกว่าจะแล้วเสร็จ มีคำสั่งมายัง ด่านทุกด่านทั้งสามภพ หากพบนายหยางเซิงมาเยี่ยมชม ก็ให้เปิดประตูต้อนรับ ช่วยกันจัดแต่งหนังสือ หากใครขัดคำสั่ง จะลงโทษอย่างหนักไม่ละเว้น หวังเป็นอย่างยิ่งว่า ศิษย์ทั้งหลายจะร่วมแรงร่วมใจกัน เกิดทูนสัทธรรมอันยิ่ง

ใหญ่ บุญบารมีมหาศาล จะได้รับกันทั่วหน้า เมื่อหนังสือสำเร็จลงทั้งเทพและมนุษย์

ขอให้เทพและมนุษย์จงปฏิบัติตามคำสั่ง โดยเคร่งครัด

ประกาศ ณ วันขึ้น 5 ค่ำ เดือน 5 ปีมะแม
ตรงกับวันพุธที่ 30 พฤษภาคม พ.ศ. 2522

คำอนุโมทนาของ
พระศาสดาแห่งเต๋า
พระวิสุทธิเทพ ไท้เสียงบ้อเก๊กฮุ้งง้วน

เสด็จลงประทับทรง กล่าวเป็นกลอน ความว่า

พระนิพพานแดนสุขี มีเอกธาตุบริสุทธิ์
บรรยากาศอบอุ่นผุด ธรรมสุดแผ้วปกคลุมทั่ว
แดนสราญศักดิ์สิทธิ์เพิ่ม ถิ่นดั้งเดิมอยู่สุดขั้ว
ทิพยอาสน์หยกไร้ขุ่นมัว ปราสาทบัวงามเฉิดฉาย
อยากหลุดพ้นการหมุนเวียน เพียรตัดหกทวารทลาย
เมล็ดบาปต้องละคลาย สักการะแด่สวรรค์
เตาไฟร้อนหลอมสุวรรณ ผุดผ่องพลันดั่งเทพธรรพ์
ปรมัตถสัทธรรม ควรเร่งทำบำเพ็ญเพียร

ตำนานท่านกล่าวไว้ "อันวัตถุต้องมีต้นกับปลาย การงานต้องมีเริ่มต้นและสิ้นสุด เมื่อรู้จักอันไหนก่อนอันไหนหลัง ก็แสดงว่าใกล้บรรลุธรรมแล้ว"

มนุษย์เกิดมาจากที่ไหน ตายไปแล้วกลับไปที่ไหน

ตั้งแต่โบราณมา นักปราชญ์ย่อมล่วงรู้เรื่องราวของ ผี เทวดา ฟ้า ดิน และสัทธรรมของฟ้าดิน จึงได้เผยแพร่สัทธรรมเรื่อยมา เพื่อ

จะได้คลายความสงสัย การเกิดดับของมนุษย์ ศาสนาช่วยชี้ช่องทางแห่งการเกิดการดับ แต่ว่าปัจจุบันนี้ ความทะยานอยากของมนุษย์เต็มไปหมด หากไม่ได้รับการขัดเกลาจากพระศาสนาแล้ว ก็ไม่สามารถทำให้จิตใจของมนุษย์ผุดผ่องสะอาดได้ ยากที่จะมีสภาพจิตบริสุทธิ์ดั่งเดิมได้ เนื่องจากพระศาสดาได้ปรินิพพานไปนานแล้ว ความเข้าใจในหลักธรรมของคนสมัยใหม่มักเพี้ยนไป จนไม่สามารถยึดถือเป็นหลักได้ ยิ่งคนในสมัยนี้มักให้ความสำคัญ ต่อสิ่งที่มีพยานหลักฐานทางวัตถุนิยม สิ่งที่มองไม่เห็นไม่อาจจับต้องจึงถูกปฏิเสธ ดังนั้นจิตใจจึงเต็มไปด้วยวัตถุนิยม ส่วนวิญญาณและจิตใจกลับอ้างว้างเปล่าเปลี่ยว ชีวิตไม่มีที่ยึดเหนี่ยว การก่ออาชญากรรมจึงได้เพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว

พระแม่เจ้าแดนสุขาวดี ท่านเง็กเซียนฮ่องเต้ ทรงตระหนักในเหตุการณ์ดังกล่าวนี้ จึงได้มีเทวโองการ ขอให้ท่านอรหันต์จี้กงนำวิญญาณนายหยางเซิงคนทรงแห่งสำนักเซี้ยเฮี้ยงตึ้งไปเที่ยวเมืองนรก เปิดเผยการรับกรรมของคนบาป แต่งหนังสือ **"เที่ยวเมืองนรก"** เสมือนหนึ่งเป็นหลักเอกที่ต้านทานความชั่วร้าย และเป็นการปลุกปลอบผู้คนให้ประกอบแต่กรรมดี เพื่อจะได้ขึ้นบันไดสู่สวรรค์ เสพสุขหรรษาในแดนสวรรค์ มาบัดนี้ ได้ให้ไปเที่ยวเมืองสวรรค์อีกคำรบหนึ่ง เพื่อแต่งหนังสือ **"เที่ยวเมืองสวรรค์"** เพื่อเปิดเผยสภาพความเป็นอยู่ของเทวดาอย่างแท้จริง พระศาสดาให้เสียง กล่าวต่อว่า **"โชคลาภหรือฆาตเคราะห์ใด ๆ ไม่มาเยือนท่าน นอกจากท่านจะก่อขึ้นมาเองเท่านั้น การสนองตอบของบาปบุญคุณโทษ จึงเป็นเงาตามตัวตลอดเวลา"** ซึ่งหนังสือ 2 เล่มนี้จะเป็นภาพสะท้อนความ

จริงอย่างดีเลิศ คนเราเกิดมาจากฟ้าสวรรค์ เมื่อตายควรกลับคืนสู่สวรรค์ ซึ่งเป็นหนทางอันถูกต้อง ผู้ที่จะใคร่ให้วิญญาณตนกลับคืนสู่สุคติภูมิ เสวยสุขกาลนาน จึงควรมุ่งสู่หนทางแห่งธรรมะเท่านั้น

หนังสือเล่มนี้ นอกจากจะได้เปิดเผยถึงทิวทัศน์อันพิสดารแดนสวรรค์แล้ว ยังได้ถ่ายทอดคำเทศนาธรรมของเทพยดา และพระพุทธเจ้าทั้งหลาย มหาสัทธรรมได้ถูกเปิดเผยสู่ชาวโลก นับเป็นบุญกุศลของมนุษย์ ผู้ที่มีหนังสือนี้ควรใฝ่ใจศึกษา เพื่อชำระล้างวิญญาณให้สะอาดเพื่อจะได้กลับสู่สวรรค์ ทางไปสู่สวรรค์หรือหนทางสู่ธรรมะ จึงหวังว่าจะรู้สำนึกตน จะได้ขึ้นสวรรค์พร้อมเพรียงกัน อันเป็นที่ปรารถนาของข้าฯ

พระวิสุทธิเทพไท้เสียงบ้อเก๊ก

วันที่ 16 เดือน 12 ปีวอก (ของจีน)

ตรงกับวันศุกร์ที่ 20 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2524

คำอนุโมทนาของ
สมเด็จพระชนนีเจ้าแห่งสระทิพย์แดนสุขาวดี

เสด็จลงตรัสเป็นกลอนว่า

สมเด็จแม่ผู้ชิดเชื้อ คอยเอื้อเฟื้อแต่ปางก่อน
เฝ้าเพียรปลูกท้อทิพย์ ประทานเป็นนิจผู้ทรงธรรม
ทรงแปลงเป็นแม่กวนอิม ยินดีปลดทุกข์โทษทัณฑ์
พระเมตตาแนะนำ คำปลอบเตือนให้เร่งเพียร

แดนสวรรค์ผุดผ่องเทียน ควรฝึกเรียนแสวงหา
เส้นทางสำเร็จมรรคผล หนทางเดียวไม่มีสอง
ทุกทุกบทล้วนบันทึก เหตุลึกล้ำทางสายทอง
คุณธรรมดังแทรกซ้อง ปกคลุมทั่วปฐพี

เจริญพร! สุขาวดี ก่อเกิดดวงวิญญาณบริสุทธิ์ในสมัยเริ่มแรก เมื่อจุติลงเพื่อบุกเบิกในโลกมนุษย์ ในระยะแรก ๆ ผู้คนมีจิตใจบริสุทธิ์ ไม่ลืมชาติกำเนิด เมื่อหมดอายุขัยในโลก วิญญาณก็กลับสู่สวรรค์ ต่อมาภายหลังจิตคลุกคลีกับฝุ่นกิเลสมากเข้า จิตประภัสสรจางหายไป นานวันเข้าก็ลืมชาติกำเนิด จมดิ่งอยู่ในห้วงแห่งกรรม หมกมุ่นอยู่ในทะเล

แห่งทะยานอยาก เห็นมนุษย์ภูมิเป็นแดนสุข ดังนั้น จิตใจยิ่งจมลึกลงทุกที สร้างเวรสร้างกรรม กลายเป็นเรือนร่างที่เต็มไปด้วยบาป จึงจำเป็นต้องสร้างขุมนรก เพื่อจะได้รับโทษทัณฑ์เป็นการฝึกอบรมจิตใจ หวังที่จะได้หวนกลับคืนสู่จิตเดิม

แม่ได้เคยอวตารเป็นพระแม่กวนอิมและพระเจ้าผู้ศักดิ์สิทธิ์องค์อื่น ๆ เพื่อที่จะช่วยเหลือผู้คน หูแม่คอยสืบฟังเสียงทุกข์ร้อนและไปช่วยเหลือตามควรแก่วาสนาของชาวโลก

สมัยนี้ วิทยาการทันสมัย มีฝีมือผลิตอุปกรณ์เดินทางไปในอวกาศได้ แต่น่าเสียดายที่ไม่สามารถเจริญธรรมให้ได้ดีเทียบสมัยโบราณได้ วิญญาณธาตุกลายสภาพเป็นวัตถุธาตุเข้าทุกที บาปเวรเหลือล้น นรกมีที่ท่าว่าจะล้นคุก น่าเวทนายิ่งนัก

แม่ คิดอยู่เสมอว่า สรรพสัตว์ล้วนมีชาติกำเนิดจากแหล่งเดียวกัน ทั้งจักรวาลเป็นหนึ่งเดียว แม่ไม่อาจทนเห็นจิตเดิมของสรรพสัตว์หลงงมงายหมกมุ่นอยู่ในโลกีย์ ก่อกรรมทำเข็ญ ดังนั้นจึงมีพระเสาวนีย์ขอให้อรหันต์จี้กงนำวิญญาณนายหยางเซิง ไปท่องเที่ยวเมืองนรกเพื่อรวบรวมหลักฐาน ของวิญญาณบาปทั้งหลายที่ได้รับโทษทัณฑ์ในขุมนรก เปิดเผยให้ชาวโลกได้รับรู้ไว้ และเป็นการสกัดกั้นไม่ให้ก่ออาชญากรรมอีก ยับยั้งความทะยานอยากของมนุษย์ วันนี้จึงมีพระ-เสาวนีย์อีกครั้งให้แต่งหนังสือ **"เที่ยวเมืองสวรรค์"** ขอให้ท่านอรหันต์จี้กงนำวิญญาณนายหยางเซิงไปเที่ยวเมืองสวรรค์ นำเอาความงดงามของสวรรค์ให้ชาวโลกรับทราบ จะได้โน้มน้าวจิตใจให้ใฝ่แต่กรรมดีวิญญาณจิตรุ่งโรจน์ขึ้น มารยาทงดงามสูงส่ง เป็นที่หมายในการกลับ

ภายหลังสิ้นอายุขัยแล้ว จิตวิญญาณจะได้อุบัติในแดนสวรรค์ เสวยสุขกาลนาน ไม่ต้องหมุนเวียนอีก

เวลาผ่านไปปีครึ่ง ลูกหยางได้ผ่านพ้นความลำบากต่าง ๆ นานาในการท่องสวรรค์ วันนี้หนังสือได้แต่งสำเร็จลง แม่รู้สึกปิติอย่างยิ่ง ผลท้อทิพย์ข้างสระทิพย์กำลังสุกปลั่ง รอคอยจนกว่าลูก ๆ จะได้อ่านหนังสือนี้แล้ว รู้ความเป็นมาของจิตวิญญาณ จะได้ขยันประกอบแต่กุศลกรรมเพื่อบรรลุสัทธรรมอันยิ่งใหญ่ จะได้อยู่ในดินแดนที่ปราศ-จาก ทุกข์ ในสรวงสวรรค์สืบไป ทั้งหมดนี้เป็นที่สุดปรารถนาของแม่ จึงเขียนคำอนุโมทนาให้ไว้

ณ วันที่ 16 เดือน 12 ปีวอก (ของจีน)

ตรงกับวันศุกร์ที่ 20 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2524

คำอนุโมทนาของพระอวโลกิเตศวร (เจ้าแม่กวนอิม)

พระอวโลกิเตศวรเสด็จลง ตรัสเป็นกลอนว่า

ตถาคตเสด็จมา พาสัทธรรมอมตะ
อัศจรรย์แห่งพุทธะ สมถโสตสดับฟัง
พู่กันทรงศักดิ์สิทธิ์ นิพนธ์คัมภีร์ดัง
หยางเซิงผู้ทรงพลัง เสียงร่ำลือระบือพลิ้ว
น้ำมนต์จากกิ่งหลิว ปลิวร่อนต้องหยางเซิง
หมดเวรกรรมกายเปล่งปลั่ง ดุจดั่งขึ้นทิพย์พิมาน
ทิวทัศน์ล้ำเลิศนาน อยู่สวรรค์จิตสำราญ
สุขาวดีแดนนิพพาน คือถิ่นอยู่ของจิตเดิม

พระตถาคตพุทธเจ้าทรงเมตตาตั้งพระศาสนา เผยแพร่สัทธรรมไปทั่วโลก ส่วนสำนักทรงมีความรักความกรุณาเป็นที่ตั้ง ช่วยกอบกู้สรรพสัตว์ทั่วหล้า ซึ่งก็มีความมุ่งหมายอย่างเดียวกัน แม้จะอุบัติขึ้นคนละถิ่นฐานก็ตาม เพื่อสะดวกในการโปรดเวไนยสัตว์ สำหรับข้าฯ แล้ว หากไม่สามารถโปรดสัตว์ได้หมดโลกแล้ว ก็จะไม่เสด็จปรินิพพานเป็นพระพุทธเจ้า เพราะต้องการโปรดสัตว์ให้หมดโลก จึงต้องใช้พลังอิทธิฤทธิ์อันมหาศาล โดยมิใช่เพียงอาศัยแต่ พระสูตรโบราณ

เท่านั้น ยังต้องอาศัยความรู้ใหม่ ๆ ให้ตรงต่อเหตุการณ์สมัยใหม่ จึงสั่งยาลงเข็ม จึงจะสามารถรักษาโรคให้หายขาดได้ กลับคืนสู่สภาวะปกติอีกครั้ง

ตั้งแต่โบราณกาลมา เมื่อพูดถึงนรก-สวรรค์ ย่อมฝังใจทุกคนตลอดมา ที่น่าเสียดายก็คือ บทบันทึกและตำนานชาวบ้าน ขาดการปะติดปะต่อเป็นชิ้นเป็นอันไม่ครบถ้วนสมบูรณ์ ดังนั้นหนังสือที่มีคุณค่าในการป้องปราม และปลอบเตือนชาวบ้านจึงไม่มี ทำให้ชาวโลกไม่รู้จะปฏิบัติตนอย่างไร ท่องไปสู่ทางสามแพร่งหกทิศทาง ในที่สุดก็ตกอยู่ในวัฏจักรแห่งการเวียนว่ายตายเกิดไม่รู้จักจบจักสิ้น ดังนั้น ทั้ง ตถาคตเจ้า เทวดา อินทร์ พรหม ซึ่งตระหนักดีจึงได้ประชุมกันทั้งสามภพ มีความเห็นพร้อมเพรียงกันว่า ควรให้ชาวโลกได้รู้ถึงสภาพของสวรรค์ เพื่อกระตุ้นเตือนชาวโลกให้หันสู่ทางธรรม ปฏิบัติตามหลักสัทธรรม เพื่อที่จะได้อุบัติขึ้นบนสรวงสวรรค์อีกวาระหนึ่ง ปราศจากทุกข์โศก เสวยสุขในแดนวิสุทธิ

มีคำกล่าว ๆ ว่า "ของที่ใช้ประโยชน์ได้สูงสุด ต้องผลิตจากเครื่องมือที่มีประสิทธิภาพ" การที่จะเลือกเฟ้นวิญญาณปุถุชน ที่สามารถจะท่องเที่ยวไปได้ทั้งสามภพนั้น หาได้ไม่ง่ายนัก นอกเสียจากต้องเป็นบุคคล ที่มีปณิธานอันยิ่งใหญ่ว่าจะช่วยเหลือชาวโลกแล้วต้องมีกุศลจิต ปัญญา และจิตที่ผุดผ่อง จึงสามารถแบกภาระอันหนักหน่วงนี้ได้ หลังจากได้ทำการคัดเลือกแล้ว ปรากฏว่านักทรงเอกหยางเซิงแห่งสำนักเซี่ยเฮี่ยงตึ้ง มีความเหมาะสมยิ่ง ดังนั้น ตั้งแต่วันที่ 5 เดือน 5 ปีมะแม (30 พ.ค. พ.ศ. 2522) มีคำสั่ง ขอให้

ท่านอรหันต์จี้กงนำวิญญาณนายหยางเชิง ไปท่องเที่ยวทั้งสามภพ ประดุจเหมือนครั้งเมื่อ พระถังซำจั๋งออกเดินทางไปรับ พระไตรปิฎก (จากอินเดีย) เสาะหาสัทธรรม เพื่อสั่งสอนชาวโลก ผ่านความลำบากมากมาย จนแต่งหนังสือสำเร็จลงในวันนี้ ใต้หล้านี้ก็มีคัมภีร์ศักดิ์สิทธิ์อีกเล่มหนึ่ง ซึ่งสวรรค์ได้แซ่ซ้องสรรเสริญ หกช่องทางเกิดต่างแจ้งข่าวอันมงคลนี้ แก่กันและกัน บนช่องทางเวียนว่ายตายเกิด ได้ถูกปิดอีกครั้งหนึ่ง เหมือนความมืดของท้องทะเลทุกข์ ได้มี กระโจมไฟส่องสว่างขึ้น สรรพสัตว์ที่ผ่านความทุกข์มานานแล้วได้มีโอกาสทองในวันนี้ ได้อ่านหนังสือเล่มนี้ เหมือนได้ท่องแดนวิเศษสามแห่ง ผู้นับถือขงจื้อก็จะได้เป็นนักปราชญ์ผู้ศักดิ์สิทธิ์ ผู้นับถือเต๋าก็จะได้เป็นพระวิสุทธิเทพ ส่วนผู้นับถือพุทธ ก็จะได้เป็นพระอรหันต์สัมมาสัมพุทธเจ้า ชาวสวรรค์ต่างปรีดาปราโมทย์ เป็นอย่างยิ่ง

หนังสือแต่งสำเร็จลง ทั้งสามภพต่างฉายรัศมีแวววาว ทั่วพิภพมีเหล่าวิญญาณบนบัวทองลอยละล่อง จิตข้าฯ ยินดียิ่งนักที่ท้องทะเลทิศใต้จะมีมหายานเมตตาเพิ่มขึ้นอีกลำหนึ่งเพื่อกอบกู้สรรพสัตว์ให้หมดโลก ในเร็ว ๆ วัน เนื่องจากหนังสือจะออกในเร็ว ๆ นี้ จึงได้ฝากคำอนุโมทนา เพื่อสรรเสริญสิ่งศักดิ์สิทธิ์

ณ วันที่ 16 เดือน 12 ปีวอก (ของจีน)
ตรงกับวันศุกร์ที่ 20 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2524

ครั้งที่ 1
เที่ยวสวรรค์ด่านทักษิณ
รับฟังท่านมหานักปราชญ์
วันที่ 3 มิถุนายน พ.ศ. 2522

อรหันต์จี้กงเสด็จลงประทับทรง กล่าวเป็นกลอนว่า

ดวงวิญญาณท่องไป ไกลถึงสวรรค์ถิ่นทิพย์
เบื่อหน่ายเมื่อยล้าเป็นนิจ สลัดทิ้งให้เต็มแรง
กลางขุนเขาเขาเสาะหา สัทธรรมพาพบทางแจ้ง
สำนักทรงหมายเป็นแหล่ง เรือเมตตาพาผู้คน

อรหันต์จี้กง : ฮา ฮ้า! ท่องเที่ยวเมืองนรก ทุก ๆ ขุม บรรยากาศมืดทึม อึมครึม ทำให้หายใจไม่ทั่วท้อง เชื่อแน่ว่า ไม่มีใครอยากไปในสถานที่น่าสะพรึงกลัวเช่นนั้นแน่ นอกจากคนป่วยที่เป็นโรคใกล้ตาย หรือที่ไม่สามารถรักษาให้หายขาดได้ อาตมาได้พานายหยางเซิง เที่ยวทั่วเมืองนรกหมดแล้ว ได้โปรดพวกวิญญาณผี ขึ้นมาไม่น้อย ผู้คนก็ได้ละบาปก่อกุศล เป็นการลดเม็ดพันธุ์ ในขุมนรกไม่ใช่น้อย เมื่อนรกไม่ต้อนรับแล้ว ผู้คนไม่ย่างเท้าลงไป จึงพากันไปชะเง้อชะแง้อยู่หน้าประตูแดนสวรรค์ เพื่อที่จะทราบข้อเท็จจริง อาตมาเที่ยวโปรดผู้คน ที่มีวาสนาตามตรอกตามซอย พบว่าปัจจุบันนี้ ผู้คนกลับตัวกลับใจใฝ่หา

ธรรม เพื่อที่จะได้ขึ้นสวรรค์บ้าง ทำให้อาตมาสุขใจขึ้นอย่างมาก วันนี้ได้โอกาสอันดีงาม อาตมาจะได้ถือโอกาสถอดสลักประตูเปิดประตูแดนสวรรค์ไว้ต้อนรับ ผู้มีกุศลจิตได้เข้ามา.... ฮา ฮ้า! ประตูกล ถูกอาตมาใช้ลูกกุญแจอภินิหารไขออกแล้ว ไม่มีใครจะขัดขวางทางเรา เจ้าหยางเซิงเอ๋ย ตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไป เราก็จะเข้า-ออก แดนสวรรค์ได้อย่างสบาย เที่ยวชมให้ชุ่มใจไปเลย เป็นบุญตาจริง ๆ ตั้งแต่หนังสือ "เที่ยวเมืองนรก" ได้ออกสู่สายตาชาวโลกแล้ว กอบกู้ผู้คนไม่น้อย ผู้ที่อ่านแล้ว ล้วนตั้งจิตอธิษฐานจะประกอบแต่กรรมดี รัศมีธรรมพุ่งทะยานสู่เบื้องบน ท่านเง็กเซียนฮ่องเต้บัญชาให้เปิดประตูแดนสวรรค์ออกมาดู เราก็สามารถใช้โอกาสอันหายากนี้ เข้าไปเยี่ยมชมสักคราเพราะภาระอันหนักหน่วงนี้ ข้าจึงอยากให้เจ้าทำสมาธิ เพื่อสะสมพลัง จะได้ตามข้าขึ้นไปเที่ยวเมืองสวรรค์ เธอจงดูดอกบัวช่อนี้ซิมันขยายใหญ่ขึ้นอีกแล้ว รัศมีระยิบระยับ แสบตายิ่งนัก การที่ได้ตั้งปณิธานอันยิ่งใหญ่และมีจิตกุศล จึงได้รับเกียรติให้แต่งหนังสือ "เที่ยวเมืองสวรรค์" อีกวาระหนึ่ง ข้าได้รับเทวโองการให้พาเจ้าไปเที่ยวสวรรค์ จงรีบขึ้นดอกบัวเถิด!

หยางเซิง : นานมากแล้วไม่ได้พบปะท่านอาจารย์ รู้สึกคิดถึง วันนี้ได้รับคำสั่งให้ไปเที่ยวเมืองสวรรค์ เพื่อแต่งคัมภีร์ศักดิ์สิทธิ์ กระผมรู้สึกหนักใจมาก เกรงว่าจะไม่สามารถทำได้สำเร็จ ต้องขอให้ท่านอาจารย์ช่วยเหลือด้วย

อรหันต์จี้กง : ศิษย์อาจารย์ดุจดั่งพ่อกับลูก เจ้ามีศรัทธานับถือข้า

ข้าก็ได้แผ่บารมีคุ้มครองเจ้าอยู่เสมอ ๆ ครั้งนี้เราได้รับภาระร่วมกัน ขอเพียงแต่เจ้าแน่วแน่ เชื่อแน่ว่าต้องประสบความสำเร็จแน่นอน เจ้าไม่ต้องอิดเอื้อนไปเลย ข้าได้เตรียมน้ำมนต์มาเต็มขวด ขอให้เจ้าดื่มกิน สามารถชำระความสกปรกโสมมของตับไตไส้พุงได้ จึงจะสามารถขึ้นแดนสวรรค์ได้

หย่างเซิง : กราบขอบพระคุณท่านอาจารย์ที่ประทานน้ำมนต์ให้.... พอดื่มถึงท้องเท่านั้น จิต-กาย ก็เบาสบาย กระปรี้กระเปร่ายิ่งขึ้น กายลอยดุจเทวดา

อรหันต์จี้กง : เจ้ามีบุญวาสนาแล้ว หากไม่ได้ดื่มน้ำมนต์นี้ เกรงว่ากายหยาบจะเพิ่มน้ำหนักให้กับดอกบัว จะไม่สามารถลอยขึ้นได้ รีบขึ้นดอกบัวเร็ว ๆ จะได้ออกเดินทาง

หย่างเซิง : กระผมนั่งเรียบร้อยแล้ว ไม่ทราบว่าจะต้องหลับตาหรือเปล่า

อรหันต์จี้กง : ไม่จำเป็น แดนสวรรค์ไม่เหมือนแดนนรก เจ้าสามารถทัศนาทิวทัศน์ข้างทางได้ หากถ้าลมแรงไปหน่อย เจ้าก็หลับตาพักสักหน่อย

หย่างเซิง : ขอรับกระผม! กระผมนั่งนิ่งแล้ว เชิญอาจารย์ออกเดินทางได้ ล่องลอยในอากาศมองเห็นเมฆเบื้องใต้ แสงไฟหลายดวงเปล่งแสงระยิบระยับ ภาพยามราตรีกาลของชาวโลก ช่างทำให้คนหลงใหลเสียจริง ๆ รัศมีเหลืองอร่ามนับหมื่น ๆ ลำแสงจากสำนักเซี่ยเฮี่ยงตึ้ง พุ่งสู่นภากาศ สว่างไสวดุจดั่งแสงไฟตรวจท้องฟ้า ฉายกราดอย่างไรอย่างนั้น เบื้องหน้ามีกลุ่มเมฆ

สีฟ้า ๆ มีเหล่าเทพ เทวดา ไป ๆ มา ๆ ได้อย่างสบาย ๆ เหมือนไม่มีความรู้สึกอะไรเลย

อรหันต์จี้กง : ที่นี่ใกล้เข้าสู่แดนสวรรค์ด่านทักษิณแล้ว ทิศทางของสวรรค์นั้น ได้กำหนดไว้ห้าทิศทาง ทิศทางใต้ ด่านทักษิณเป็นด่านไฟ เหล่า เทพ เทวดา ทั้งหลายจะเข้า-ออกทางด่านนี้ ถ้าหากว่า ถ้าไม่ได้มรรคผล ก็ไม่สามารถผ่านเข้าได้ (แดนสวรรค์แบ่งเป็นทิศ ตะวันออก ตก เหนือ ใต้ และ ตรงกลาง) ด่านทั้งสี่นี้จะปิดแน่น เปิดเพียงด่านเดียวเท่านั้น ถ้าหากความสามารถแห่งฤทธิ์เดชยังไม่ถึงขั้น ก็ยังไม่สามารถจะเข้าด่านเพลิงทางทักษิณนี้ได้ เพราะเจ้าได้ดื่มน้ำมนต์แล้ว ก็สามารถต้านทานความร้อนนี้ได้ไม่ต้องกลัวไฟ เราเปลี่ยนเป็นขี่เมฆเข้าด่านไปดีกว่า

หยางเซิง : ขอรับ กระผม! ผู้เฝ้าประตูด่าน ดูเหมือนจะเป็นท่านเห้งเจีย (ซุนหงอคง) ในเรื่องไซอิ๋ว ในมือถือไม้พลองทองคำกระโดดโลดเต้นไม่หยุด ดูเหมือนคอยพิทักษ์ประตูอยู่

อรหันต์จี้กง : ไม่ใช่หรอก เขากำลังฝึกวิทยายุทธอยู่เท่านั้น

หยางเซิง : เขาใช่ ท่านเห้งเจีย (ซุนหงอคง) หรือเปล่า?

อรหันต์จี้กง : ใช่

หยางเซิง : เท่าที่ได้ฟังมา เขาว่า ซุนหงอคง เป็นเพียงตัวละครในนิทาน ทำไมจึงพบอยู่ที่นี่ในวันนี้

อรหันต์จี้กง : ความจริงชาวโลกเข้าใจผิด พระถังซำจั๋ง มีลูกศิษย์ติดตามที่เรียกซุนหงอคงนั้น ความจริงก็เป็นเพียง "ลิงค่าง" ใน

ภูเขา ผู้บำเพ็ญธรรมผู้หนึ่งจะเดินทางไปทิศตะวันตก (เพื่อนำพระไตรปิฎก) ผู้ที่มีพุทธจิตย่อมต้องมี จิตฟุ้งซ่านของลิง (สามัญจิต) ติดตามอยู่ด้วย เพราะต้องผ่านการฝึกอบรมจิตนานัปการ ต้องผจญมารต่าง ๆ เช่น เงินทอง อิสตรี เป็นต้น หากสามารถที่จะชำระจิตให้บริสุทธิ์ จิตของลิงเป็นจิตที่ฝึกฝนยากที่สุด ตราบเมื่อเข้าใจคำว่า "ตัณหาคือ ความว่าง ความว่างคือตัณหา" นั่นก็หมายความว่า สวรรค์เบื้องตะวันตกที่อยู่ไกลถึง สิบหมื่นแปดพันลี้ ฉับพลัน ก็จะอยู่ที่เบื้องหน้าแล้ว ดังนั้นซุนหงอคงที่ติดตามพระถังซำจั๋งนั้น ก็คือ เป็นคำกล่าวที่มีตัวตน หากแต่ไม่มีรูป ชาวโลกจึงไม่ควรดูแคลนเป็นอันขาด

หยางเซิง : ความจริงเป็นเช่นนี้เอง เขากำลังหัวเราะ พลางเดินทางใกล้เข้ามาทางเราแล้ว

มหาปราชญ์ : ยินดีต้อนรับ ท่านอรหันต์จี้กงและคุณหยางเซิงนักทรงเอก ได้มาถึง ท่านทั้งสองได้รับเทวโองการให้มาเที่ยวชมแดนสวรรค์ เพื่อแต่งคัมภีร์ศักดิ์สิทธิ์ ทางด่านทักษิณ ได้รับเทวโองการตั้งแต่วันที่ 5 เดือน 5 แล้ว ได้เตรียมต้อนรับท่านทั้งสองไว้แล้ว วันนี้มาต้อนรับล่าช้าไปหน่อย กรุณาให้อภัยด้วย

อรหันต์จี้กง : ท่านมหาปราชญ์ ไม่ต้องคารวะ วันนี้เราศิษย์อาจารย์ได้รับบัญชาให้มาท่องเที่ยวสวรรค์ มาเยี่ยมคำนับ บรรดานักปราชญ์ เทพ เทวดา และพระพุทธเจ้าทั้งหลายในไตรภพ เพื่อรับฟังคำบรรยาย วิธีการบำเพ็ญเพียร เพื่อนำไปอบรมชาวโลก จะได้ขึ้นสู่สวรรค์ในเร็ววันนี้ ครั้งต่อไป หากต้องผ่าน

ประตูด่านทักษิณของท่านไปยังสวรรค์แดนต่าง ๆ ก็ต้องขอรบกวนให้ความสะดวกด้วยเถิด

มหาปราชญ์ : **ที่จริงสวรรค์ไม่มีประตู มีเพียงกลุ่มเปลวไฟ**ด้านหน้าเท่านั้น หากยังไม่สามารถบรรลุ **ความว่าง** พอมาถึงที่นี่สิ่งที่นำพามากับตัวก็จะถูกไฟเผาผลาญ แต่ร่างกายก็ต้องร้อนเจ็บปวดทุรนทุราย ตกลงสู่นรกเบื้องล่างแน่นอน

หยางเซิง : เรียนถามท่านมหาปราชญ์ ท่านรักษาด่านทักษิณอยู่นี้ รู้สึกว่าอย่างไรบ้าง?

มหาปราชญ์ : แต่ละวันมีผู้ศักดิ์สิทธิ์ แห่งสามภพเข้า ๆ ออก ๆ ที่ประตูนี้มากมาย หากเป็นผู้สำเร็จมรรคผลแล้ว การเข้า ๆ ออก ๆ มีอิสระ ไม่ถูกบังคับ ส่วนผู้ศักดิ์สิทธิ์ระดับกลาง-ล่าง เนื่องจากยังไม่บรรลุมรรคผล การเข้าออกต้องมีหนังสือกำกับตัว ห้ามเข้าออกโดยพลการ กระบองทองของข้าพเจ้าร้ายกาจยิ่งนัก ไม่ว่าเทวดาองค์ไหนมาเจอเข้า ต้องร่นถอยไปทุกราย ดังนั้น**จึงมีอีกชื่อว่า กระบองเพชร (วัชรปรมิต) (กิมกังหัง) คือมีความหมายดั่ง วัชรปรมิตสูตร ที่มีคุณค่ายิ่ง ข้าพเจ้ารักษาด่านนี้ เป็นหน้าที่แดนสวรรค์ เมื่อส่องดูมนุษย์ในโลก สร้างแต่บาปกรรมมากขึ้น ดังนั้น ผู้สำเร็จมรรคผลใหม่ ๆ จึงมีน้อยดูอย่างข้าพเจ้าซิ "หงอคงรูปเก่า" ไม่มีรูปใหม่ ๆ ให้เห็นเลย**

หยางเซิง : วันนี้กระผมกับอาจารย์ได้รับคำสั่งให้มาแต่งหนังสือ "เที่ยวเมืองสวรรค์" ครั้งแรกก็ได้มายังด่านทักษิณก่อน ขอความกรุณาจากท่านมหาปราชญ์ให้อนุเคราะห์ด้วย กรุณาเล่าถึง

วิธีการปฏิบัติให้ได้สำเร็จมรรคผล ด้วยเถิด

มหาปราชญ์ : หากหนังสือเที่ยวเมืองสวรรค์ แต่งสำเร็จลง ข้าพเจ้าหงอคง คงจะวุ่นวายไม่น้อยทีเดียว เพราะว่าจะมีคนจำนวนมากอยากจะขึ้นสวรรค์ จึงได้ปฏิบัติบำเพ็ญเพียร แต่ละวันตั้งแต่เช้าจรดค่ำ จะต้องมีผู้สำเร็จมรรคผลขึ้นสวรรค์เป็นแน่แท้

หยางเซิง : นั่นก็เป็นเรื่องน่ายินดี แดนสวรรค์ก็จะมีกัลยาณมิตรเพิ่มขึ้นมากมาย ทำไมจะต้องวุ่นวายด้วยเล่า?

มหาปราชญ์ : พูดเล่นหรอกน่า อย่าถือสาเลย เธอเห็นข้าพเจ้าเหมือนอะไร เห็นเป็น "สิ่งประหลาด" ไหม?

หยางเซิง : มิได้... เห็นเป็น "สิ่งศักดิ์สิทธิ์.....สิ่งศักดิ์สิทธิ์"

มหาปราชญ์ : ฮา ฮ้า! พูดถึง "บำเพ็ญเพียร" พูดให้จบสั้น ๆ ยาก อย่างเช่น ข้าฯ สามารถแปลงร่างได้ถึง 72 อย่าง ก็ยังไม่สามารถก้าวพ้น นิ้วทั้งห้าของตถาคตเจ้า ผู้คนฝึกฝนวิปัสสนาถึงแม้นสามารถเหาะเหินเดินอากาศได้ ถ้าหากฐานไม่มั่นคง ไม่รักษาศีลห้าประการของสังคมแล้ว อันได้แก่ ความมีพรหมวิหารสี่ (ยิ้ง) ความยึดหลักในคุณธรรมในการรับผิดชอบต่อตนเองและผู้อื่น (หงี) ความมีคารวะต่อผู้อื่น อ่อนน้อมตามควรแก่ฐานะของแต่ละบุคคล (โหล้ย) ความมีปัญญาที่เราเห็นปัญญา (ตี่) และความมีสัจจะ (สิ่ง) ก็ยากที่จะหลุดพ้นจาก กรรมลิขิต ได้ ก็ไม่สามารถบรรลุมรรค-ผล มนุษย์เพาะเลี้ยงใจลิง (จิตฟุ้ง-ซ่าน) ไว้ตัวหนึ่ง กระโดดโลดเต้นตั้งแต่เช้าจรดเย็น ไม่ยอมเชื่อง

คิดจะดู คิดจะกิน คิดนั่นคิดนี่ คิดฟุ้งซ่าน ไม่เคยสงบลงเลยสักชั่วยาม เอาแต่แกว่งไกวอยู่บนต้นไม้ ยากที่จะขึ้นสู่ประตูแดนสวรรค์ได้ ดังนั้นชื่อข้าฯ หงอคง (ว่างเปล่า) ก็เพื่อที่จะให้คน "ปล่อยวาง" ไม่ให้ไปติดยึด จะได้มีจิตสงบไม่ต้องไปก่อเวร พอตายบาปเวรจะได้ไม่ติดตัว มิฉะนั้นหากมีบาปติดตัวพอไปถึงด่านทักษิณ จะถูกไฟเผาผลาญจนร่างหล่นไปสู่ภูมิต่ำเบื้องล่างมิใช่ได้รับการทุบตี จากกระบองของข้าฯ ก็หาไม่ ดังนั้น หากจะเข้าประตูด่านทักษิณละก็ ต้องกายที่สะอาดบริสุทธิ์ จึงสามารถผ่านด่านไปได้ สู่แดนสวรรค์ผู้ทรงธรรมะสูง มีกายที่วิสุทธิ์ เป็นธรรมกายในความว่างเปล่า ดังนั้น จึงจะสำเร็จธรรมะของคำว่า หงอคง (ว่างเปล่า) ข้าฯ ไม่มีอำนาจควบคุมใครได้ แตะต้องก็ไม่ได้ ดังนั้นจึงปล่อยให้เข้าออกโดยเสรี วิญญาณในภูมิขั้นกลางและล่าง ยังมีร่างที่เพ้อฝันเลื่อนลอย ไม่บรรลุถึงขั้น "ว่างเปล่า" จึงต้องมีใบอนุญาตเข้า-ออกด่านได้ การบำเพ็ญธรรมของมนุษย์ ไม่น่าจะมีอุปสรรค หรือยากลำบากอะไรเลย เพียงแต่ขจัด กามตัณหา และมิจฉาทิฐิ (ความเห็นผิด) ก็จะสามารถผ่านด่านนี้ได้

หยางเซิง : ท่านนักปราชญ์พูดถูกต้อง! ดูบนศีรษะซิ มีห่วงทองคำที่ตถาคตเจ้าสวมให้ หากจิตใจไม่สงบอย่างใจลิง เมื่อมาถึงด่านทักษิณนี่ ก็ต้องร่วงหล่นจะตะเกียกตะกายขึ้นมาไม่ได้ ทำวิปัสสนาก็เหมือนขึ้นบันไดสวรรค์ ไม่วอกแวก ทีละก้าว ๆ ไปข้างหน้าไม่นานก็จะถึงสวรรค์ ใจลิง (จิตฟุ้งซ่าน) ยากที่จะขจัดได้ ใคร

จะกล้าขึ้นบันได ที่ผูกม้าที่โลดเต้นติดไว้กับบันได ขอชาวโลกจงเข้าใจ หากต้องการเดินทางขึ้นสวรรค์ ก็ต้องล้างเท้าให้สะอาด มีสติมั่นคง มีปัญญาเห็นธรรม ก็เหมือนน้ำมนต์ปะพรมเต็มร่าง ซุนหงอคงที่ด่านทักษิณ ก็ไม่สามารถทำอะไรใครได้ ใช่ไหม?

มหาปราชญ์ : ถูกต้องแล้ว ผู้ที่มีธรรมะสูงเช่นนี้ ข้าฯ จะต้อนรับด้วยความเคารพ อย่างเช่นวันนี้ ที่ได้ต้อนรับท่านทั้งสอง ดุจเดียวกัน

อรหันต์จี้กง : ฮา ฮ้า! วันนี้เที่ยวเมืองสวรรค์ครั้งแรก ได้พบหน้ามหาปราชญ์ สนทนาธรรมที่ดียิ่ง คิดว่าเมื่อกลับไปแล้ว เห็นทีต้องเข้าห้อง ทำวิปัสสนาสักที หยางเซิง! รีบคารวะลาท่านมหาปราชญ์เอกเสีย

หยางเซิง : หน้าประตูด้านทักษิณ มีเทพเจ้าแต่งเสื้อเกราะทองตั้งแถวทั้งสี่ทิศ หน้าตาขึงขังปราศจากรอยยิ้ม ดูน่าเกรงขามยิ่ง

มหาปราชญ์ : เทพเหล่านี้ ทหารแดนสวรรค์ ท่านมิต้องหวั่นวิตก

อรหันต์จี้กง : ขอขอบคุณท่านมหาปราชญ์เอก ที่ได้บรรยายธรรมะอันมีค่ายิ่ง ขอลาก่อนละ

มหาปราชญ์ : มีคำสั่ง! ให้ทหารตั้งแถวส่งแขก

อรหันต์จี้กง : หยางเซิงรีบขึ้นดอกบัวเร็ว

หยางเซิง : กระผมนั่งเรียบร้อยแล้ว ขอเชิญอาจารย์ออกเดินทางเถิด

อรหันต์จี้กง : พอเริ่มเบิกตาปัญญา ก็ได้ชมความงามของสวรรค์ ซึ่งไม่เหมือนที่ใดในโลกมนุษย์ แต่การรับภาระอันยาวนี้ ขอให้

หยางเซิงอย่าเกียจคร้าน จงลงแส้ม้า มุ่งสู่แดนสวรรค์อย่างกล้า-หาญ และรอคอยผู้มีบุญวาสนา พากันมาอย่างพร้อมเพรียงกัน สำนักเซี้ยเฮี้ยงตึ้ง ถึงแล้ว หยางเซิงลงจากดอกบัว วิญญาณกลับเข้าร่างเดิม

ครั้งที่ 2
ชมพระที่นั่งหยก สวรรค์ทักษิณ
นมัสการพระบุ้งฮ้วง ราชาแห่งปราชญ์
วันที่ 10 มิถุนายน พ.ศ. 2522

พระอรหันต์จี้กงเสด็จลงประทับทรง กล่าวเป็นกลอนว่า

วิธีฝึกมีร้อยแปด แบบที่พบหนทางเดียว
ใต้หัวเขามีจิตเปลี่ยว ปลูกท้อทิพย์พิศเพริศพริ้ง
จะก้าวพ้นทั้งสามภพ จงสงบตัดสามใจทิ้ง
หกช่องทางเกิดสลัดกลิ้ง หกทวารต้องตัดสิ้น

อรหันต์จี้กง : วิธีฝึกจิตมีมากมายแต่ที่สำคัญที่สุด จิตต้องบริสุทธิ์แน่วแน่ ให้ละใจทั้งสามทิ้ง คือ สิ่งที่ผ่านไปใจไม่คิด ปัจจุบันใจไม่ติดอยู่ อนาคตที่ยังมาไม่ถึง ใจไม่ฟุ้งซ่าน ถ้าทำได้ ก็จะบรรลุมรรค-ผล หลุดพ้นทั้งสามภพ การที่จะหลุดพ้นจากการเวียนว่ายตายเกิด ในหกช่องทาง ก็ต้องฝึกตัด หกมหาโจร (ตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ) ทิ้งเมื่ออายตนะทั้งหกตัดขาด หกช่องทางเกิดก็หมดเส้นใยผูกมัด ชาวโลกที่ฝึกฝนธรรมมักมีสองจิตสามใจ ไม่มีสติมั่นคง ทำให้พวกมารคอยขวางทาง ฉุดดึงลงทะเลจมอยู่ในหกช่องทางเกิด ไม่สามารถก้าวพ้น ควรคิดให้ตก! หากอยากขึ้นสวรรค์เหมือนกายเบาไม่มีหนี้ จึงจะสามารถลอยขึ้นสู่

เบื้องบน สำหรับวันนี้ได้เวลาไปเที่ยวสวรรค์ หยางเซิง เจ้ารีบขึ้นดอกบัว เตรียมออกเดินทาง

หยางเซิง : กระผมนั่งเรียบร้อยแล้ว ขอเชิญท่านอาจารย์ออกเดินทางได้

อรหันต์จี้กง : ดอกบัวทิพย์ลอยขึ้นสู่เบื้องบน เราศิษย์อาจารย์ หลุดพ้นจากโคลนตม ฝุ่นไอ (กิเลส) เมฆขาวขุนเขาเขียว รัศมีเจิดจ้าอยู่เบื้องหน้า แค่พริบตาเดียวก็ ถึงประตูด่านทักษิณ

หยางเซิง : เหตุไฉน ถึงมี ทหารอยู่ที่ประตูนับพัน ๆ เหมือนกับจะเตรียมพร้อมรบ ท่านมหาปราชญ์กำลังยิ้มระรื่นมาทางนั้น

อรหันต์จี้กง : บนสวรรค์ เหล่าทหารเพิ่งจะเสร็จจากการฝึกซ้อมกำลังพักผ่อน จึงเห็นมีทหารอยู่มากมาย เจ้าอย่าตกใจ อย่าให้ภาพข้างหน้า ทำให้หวั่นไหวเหมือนใจลิงจิตม้า

หยางเซิง : ครับ-อาจารย์ เกิดใจลิงขึ้น แต่จิตม้าไม่หวั่นไหว จะจัดการอย่างไรดี? (หมายถึงใจฟุ้งซ่าน)

อรหันต์จี้กง : ช่างมัน "ไปเถิด"

หยางเซิง : ครับ....ผม ม้าอยู่ลิงไป

อรหันต์จี้กง : ช่างมันปะไร

มหาปราชญ์ : ขอต้อนรับ ท่านอรหันต์จี้กง และคุณหยางเซิง เชิญเข้าประตูด่านทักษิณ เพื่อเยี่ยมชมภายใน

อรหันต์จี้กง : ขอบคุณท่านมหาปราชญ์ วันนี้ พวกเราจะเข้าไปพระที่นั่งหยก แห่งสวรรค์ทักษิณ เพื่อนมัสการท่าน ประมุขแห่งสวรรค์ทักษิณ พระบุ้งฮ้วง ราชาแห่งปราชญ์ ขอให้ท่าน

มหาปราชญ์ช่วยนำเข้าไปด้วยเถิด

มหาปราชญ์ : อ๋อ ต้องการเช่นนี้ ขอเชิญตามข้าฯ มา

หยางเซิง : มหาปราชญ์เพียงแต่กลับตัว ก็มีก้อนเมฆเกิดขึ้น รีบขึ้นไปทันที แดนสวรรค์ช่างสะดวกจริง ที่เท้าก็มีเมฆ ไปมาเป็นอิสระ น่าจะได้เรียนไว้ ไม่ทราบ ท่านอาจารย์ จะยอมสอนอิทธิฤทธิ์นี้ให้ได้หรือไม่?

อรหันต์จี้กง : สิ่งนี้เป็นการดี จะสอนให้บ้าง อยากจะเรียนอย่าง หงอคง ก็ให้ฟังข้าฯ พูดให้ดีนะบนศีรษะหงอคงมีห่วงทองสวม อยู่ เรียกว่า "ศีรษะอรหันต์" มือถือกระบองทองคำ แต่ถ้าวาง ลงจะคลุมทั่วพิภพ พอเก็บขึ้นก็จะหดเล็ก เก็บไว้ในที่ลับ (มอง ไม่เห็น) นี่คือ สัทธรรม(เต๋า)อันยิ่งใหญ่ อยู่ในอุ้งมือ จะยืดหรือหด ได้ตามใจ พระไท้เสียงเล่ากุงได้หล่อหลอม "อัคนีย์เนตร" (หวย-งั่งกิมเจ็ง) ไว้ให้ เพื่อรักษาด่านเพลิง ของสวรรค์ทักษิณ ไม่มี อะไรทำให้เขาเสียหาย เมื่อตีลังกา พลิกกายได้ตามชอบใจ ซ้ำ ที่เท้ายังเสกกลุ่มเมฆได้ด้วย นี่ก็คือ สัญลักษณ์แห่งสิ่งวิเศษ สามประการได้แก่ พรหมจรรย์ เอกธาตุ และสติ (เจ็ง ขี่ ซิ้ง) เปรียบเหมือนน้ำในกระติกยิ่งร้อนเท่าไร ไอร้อนก็ยิ่งพุ่งแรง เท่านั้น ใต้อุ้งเท้าก็มีพลังของธาตุพุ่งออก เหมือนจรวดพุ่งออก ด้วยแรงส่งจากการเผาไหม้ บนศีรษะมีกำลังแห่งสติพุ่งออก มือเท้าร่างกายพลิกกลับได้รวดเร็ว ดังนั้นเพียงแค่พลิกกายเท่านั้น ก็ไปได้ถึงสามพันลี้ มนุษย์หากต้องการความสามารถนี้ ต้องรักษา พรหมจรรย์และเอกธาตุ ตัดความทะยานอยาก มีสติมั่นคง เหมือน

น้ำในกระติกเพิ่มถ่านไฟ เพียงขยับก็สามารถพุ่งขึ้นฟ้าหรือแทรกลงดิน มิฉะนั้นแล้ว ทุก ๆ วันจะจมปลักอยู่ในสุรานารี และทรัพย์สมบัติ ในที่สุดจะต้องตกลงสู่ปฐพีเหมือนลูกโป่งแตกตกลงมา ผลแห่งบุญกุศลเสื่อมสลาย แล้วจะเหาะเหินขึ้นสู่สวรรค์ได้อย่างไร? วิชาอันนี้ควรจดจำให้ดี ฝึกฝนกายให้ได้ธรรมกายแล้วจะสามารถซ่อนธาตุไว้ในสามโลก ห่อหุ้มฟ้าดินไว้

หยางเซิง : ที่แท้ยังต้องมีวิชานี้ จึงจะสามารถกระพือปีกบินได้

อรหันต์จี้กง : ถึงพระที่นั่งหยก ของ พระบุ้งฮ้วงแล้ว หยางเซิงโปรดเงียบ เตรียมตัวเข้าพบพระบุ้งฮ้วงราชาแห่งปราชญ์ ขอบคุณมหาปราชญ์ที่นำทาง

มหาปราชญ์ : ไม่ต้องเกรงใจ ต้องขอลาไปก่อน

หยางเซิง : ขอคารวะ ท่านบุ้งฮ้วงราชาแห่งปราชญ์ ข้าน้อยหยางเซิงมากับท่านอาจารย์ ขอให้ท่านโปรดชี้แนะด้วยเถิด

ราชาแห่งปราชญ์ : มิต้องคารวะ เชิญท่านทั้งสองนั่งเถิด ขอให้เทพบริการน้ำชาเร็ว!

เทพ : รับคำสั่ง......... ได้บริการแล้วขอรับ

ราชาแห่งปราชญ์ : ท่านทั้งสองไม่ต้องเกรงใจ

อรหันต์จี้กง : หยางเซิงไม่ต้องเกรงใจ ราชาท่านประทานน้ำชาให้ดื่มแล้วจะมีประโยชน์

หยางเซิง ขอบพระคุณท่านราชาที่ทรงเมตตาประทานชาให้ ชานี้ดูใสสะอาด ดื่มแล้วทั้งเย็นและชุ่มคอ วันนี้เราศิษย์อาจารย์ได้รับคำสั่งให้มาแต่งหนังสือ จึงได้ตรงมาเยี่ยมคำนับท่าน ขอให้

ท่านโปรดประทานพระวรพจน์ด้วยเถิด

ราชาแห่งปราชญ์ : ท่านทั้งสองลำบากมามากแล้ว พวกท่านแต่งหนังสือ"เที่ยวเมืองนรก" เสร็จแล้ว ได้ช่วยเหลือผู้คนไม่น้อย ดังนั้น เสด็จแม่แดนสุขาวดีและท่านเง็กเซียนฮ่องเต้จึงโปรดให้แต่งหนังสือ"เที่ยวเมืองสวรรค์" ขณะนี้เป็นเทศกาลโปรดสัตว์ของสามโลก เทพเจ้าและอรหันต์ทั้งสามโลกจึงมีงานมากเป็นพิเศษ เสด็จแม่และเง็กเซียนฮ่องเต้ต้องการโปรดสรรพสัตว์ จึงมีบัญชาการให้เทพเจ้าและอรหันต์ลงจากสวรรค์มาโปรดชาวโลกและได้จัดให้มีการรับประทับทรง เปิดความสะดวกเปลี่ยนกฎเกณฑ์โปรดสัตว์ใหม่ เผยแพร่สัทธรรม กอบกู้วิญญาณให้กลับถิ่นเดิม ดังนั้น สวรรค์ทักษิณของข้านี้ จึงควบคุมการทรงของสำนักทั่วพิภพ ผู้ที่เปิดสำนักประทับทรงนั้น ๆ ล้วนได้มีการบันทึกไว้ในสมุดของสำนักอย่างชัดแจ้ง หวังว่ามนุษย์ที่บำเพ็ญธรรมในสำนักทรง ควรที่จะอุทิศตนอย่างจริงจัง ผู้ที่ได้ปฏิญาณเข้าบำเพ็ญธรรมในสำนักทรง จะมีชื่ออยู่ใน สวรรค์ทักษิณ หากได้อุทิศตนเสมอต้นเสมอปลายโดยตลอด เมื่อหมดอายุขัยแล้ว ก็จะมีเทพยดานำไปสู่สวรรค์ทักษิณแจ้งชื่อสำรวจกุศลบุญที่บำเพ็ญมา เพื่อไปเสวยสุขตามกุศลในสวรรค์ชั้นต่าง ๆ หากเข้าสำนักทรงแล้ว ยังประพฤติผิดศีลทำผิดต่อปณิธานที่ให้ไว้ ก็ต้องถูกตีให้ตกลงสู่นรก สรุปความว่า มีศีลมีธรรมขึ้นสวรรค์ ผิดศีลผิดธรรมตกนรก อันนี้เป็นกฎตายตัว ชาวโลกหากไม่รักษาคุณธรรม 5 ประการ จะไม่สามารถ

ขึ้นสวรรค์ ทำให้ข้าสังเวชใจนัก! หวังว่า เมื่อสภาพสวรรค์ได้ถูกเปิดเผยแล้ว ผู้คนจะหลั่งไหลพากันมาที่นี่ อพยพมาอยู่ที่นี้อย่างสุดความสามารถ ข้าฯ จึงจะมีความดีใจ

อรหันต์จี้กง : ขอบคุณมาก ที่ประทานวรพจน์ วันนี้คงต้องขอลากลับก่อน

หยางเซิง : ขอบพระคุณมาก ที่ท่านราชาแห่งปราชญ์ ทรงประทานพระวรพจน์ เนื่องจากเวลาหมดลงแล้ว ต้องขอกราบบังคมลาก่อน

ราชาแห่งปราชญ์ : มีคำสั่ง! ให้เทพยดาตั้งแถวส่งแขก

เทพยดา : รับด้วยเกล้า ขอส่งท่านอรหันต์จี้กงและคุณหยางเซิงกลับสำนัก

อรหันต์จี้กง : หยางเซิงรีบขึ้นดอกบัว เตรียมกลับสำนัก

หยางเซิง : ขอรับ กระผมนั่งเรียบร้อยแล้ว เชิญอาจารย์ออกเดินทางเถิด

อรหันต์จี้กง : ทิวทัศน์แดนสวรรค์ไม่มีที่สิ้นสุด การจัดเตรียมการเดินทางแสนจะเหนื่อยยากลำบากใจ แต่มันก็ค่อย ๆ เข้าสู่วิถีทางโคจรแล้ว ทุก ๆ แห่งดูอัศจรรย์ วิญญาณได้เที่ยวสวรรค์ก็มีความสุขเพลิดเพลินมิใช่น้อย ไฉนหนอมนุษย์จึงไม่ย่างเข้ามาเล่า......ถึงสำนักแล้ว หยางเซิงลงจากดอกบัว วิญญาณกลับเข้าร่างเดิม

ครั้งที่ 3
ชมพระที่นั่งหยก สวรรค์ทักษิณ
ฟังธรรมจากราชาแห่งปราชญ์อีกครั้ง
วันที่ 17 มิถุนายน พ.ศ.2522

พระอรหันต์จี้กง เสด็จลงประทับทรง กล่าวเป็นกลอนว่า

เพียงพัดโบกเบาเบา ลมพัดเอาสัทธรรมมา
ในกระติกอมฤตา ใช้ชะฝุ่นในลำไส้
มนุษย์เลียนแบบข้าฯ จะมีสุขตลอดไป
นึกถึงวัดเล่งอุ้งไซร้ คือข้าฯ พระอรหันต์

อรหันต์จี้กง : ในมือข้าฯ มีพัด พัดเบา ๆ ในกระติกมีน้ำอมฤต คอยเทเข้าไปในปาก ลักษณะย่างก้าวเหมือนพระอรหันต์ ชาวโลกจะเลียนแบบข้าฯ มีสักกี่มากน้อย? น้ำอมฤตปราศจากกลิ่น มีพัด พัดก็ไม่เย็น ที่สุดแล้วจะเล่นกลอะไรกัน มีคนเขาว่า ข้าฯ ฉันเนื้อหมา ดื่มเหล้า บ้า ๆ บอ ๆ ต่างเห็นว่าเป็นพระเก๊ ๆ ข้าฯ ว่า พวกเขาดูข้าผิดไป! ในโลกมนุษย์ยังมีพระฉันเนื้อ แต่ในสวรรค์ไม่มีพระอรหันต์ดื่มเหล้าหรอก ในสมัยก่อนโน้น ข้าฯ ยังอยู่บนสวรรค์ เห็นคนที่ออกบวช ปากก็ฉันมังสวิรัติ แต่ในใจมีอุบายร้อยแปด มีพระน้อยองค์นักที่มีความรู้ในพระสัทธรรม ล้วนแล้วแต่หลอกข้าวกิน ข้าฯ ไม่อาจทนดู พระสัทธรรมเหมือน

เส้นด้ายกำลังจะขาด ดังนั้น ข้าฯ จึงจุติจากสวรรค์ มาเกิดในโลกมนุษย์มีชื่อว่า ซิวอ๊วง (บำเพ็ญเพียร) เพื่อโปรดผู้คน แสร้งทำเป็นบ้า ๆ บอ ๆ เที่ยวเล่นไปในโลก จำเพาะเจาะจงคอยเล่นตลกกับพวกพระเหล่านั้น พวกเขาว่าฉันไม่ได้ ข้าฯก็จะฉัน เขาว่าไปไม่ได้ ข้าฯ ก็จะไป ช่วยเหลือผู้ที่มีความศรัทธาด้วยวิธีตรงกันข้าม ดังนั้นพวกที่มีปัญญาน้อย จึงเห็นข้าฯ เป็นมารศาสนา หารู้ไม่ว่า กายข้าฯ บ้า ๆ บอ ๆ แต่ใจข้าฯ ไม่เป็น ข้าฯ สวดพระอภิธรรมแท้ ๆ ไม่เหมือนพวกเขาสวดแต่ของปลอม อันที่จริงพวกที่แกล้งทำเป็นเมตตา คือ พวกที่หลอกกินหลอกดื่มเพื่อยังชีวิต พอข้าฯ ไปถึงเมื่อไร ข้าฯ ทำให้สำรับข้าวเขาแตก หมดทางหากิน ดังนั้นพระสงฆ์ในสมัยนั้นจึงเกลียดข้าฯ จะตาย ด่าข้าฯ จนกระทั่งเดี๋ยวนี้ พวกสงฆ์ยังมีอคติต่อข้าฯ หาว่าข้าฯ เป็นพระที่ไม่บริสุทธิ์ หารู้ไม่ว่าข้าฯ คือ พระอรหันต์ที่อวตารมา มีธรรมกายที่แฝงเร้นด้วยสัทธรรม ดังนั้นการฉันเนื้อดื่มเหล้าจึงมีรสชาติเพียงลึกแค่สามนิ้วในลำคอเท่านั้น มิได้ลงไปในกระเพาะเลย เป็นการเล่นกลในปากเท่านั้น เพื่อที่จะเย้ยหยันพระสงฆ์ที่บำเพ็ญธรรมอยู่ด้วยกัน อย่างนี้เรียกว่า "กินเปล่าดื่มเปล่าเท่านั้น ไม่มีรสชาติเลย" ผู้คนเห็นเข้าก็หัวเราะชอบใจ ข้าฯ คืออรหันต์สมประสงค์ อรหันต์เจ้าสำราญ! ฮาฮ้า ผู้คนไหว้ "พระตาย" ไม่ไหว้ "พระเป็น" น่าสงสาร! น่าสงสาร! เหตุการณ์เปลี่ยนไป ตอนนี้ ข้าฯ จะไปตามบ้านไม่ไปตามวัด อยากให้ชาวบ้านสร้างพระพุทธทุกบ้านมีพระพุทธ วันนี้ก็ต้อง

มานำหยางเชิงไปเที่ยวสวรรค์ ไปกันเถอะเจ้าหยาง

หยางเชิง : ท่านอาจารย์ครับ พูดเสียยืดยาว ชาวบ้านเขาจะหาว่าท่านกล่าวโอ้อวดนา

อรหันต์จี้กง : ไม่ต้องกลัว! ข้าฯ ชินกับชาวบ้านแล้ว ข้าฯ ไม่สนอยากจะอยู่วัดวาอารามใหญ่โต ถึงอย่างไรข้าฯ ก็ไม่เสแสร้งหลอกลวง จึงจะเป็นทางที่สะดวกที่จะช่วยเหลือชาวบ้านก็ตาม ชาวบ้านว่าข้าฯ บ้า ๆ บอ ๆ แต่ข้าฯ กลับสงสารพวกเขานะ รีบขึ้นดอกบัวเถอะ

หยางเชิง : กระผมนั่งเรียบร้อยแล้ว ขอเชิญท่านอาจารย์ออกเดินทางเถิด....วันนี้ทำไมมาที่นี่? ที่นี่มันทางสามแพร่งของแดนต่อแดนระหว่างยมโลกกับมนุษยโลก

อรหันต์จี้กง : เราจะไปที่สวรรค์ทักษิณโดยผ่านที่นี่ก่อนค่อยไปสวรรค์ทักษิณ

หยางเชิง : แดนต่อแดนระหว่างมนุษย์กับยมโลก กระผมเคยมาเมื่อครั้งก่อนแต่งหนังสือเที่ยวเมืองนรก แต่วันนี้กระผมเห็นทางนี้กว้างใหญ่ แถมยังมีรัศมีเจิดจ้าไปจรดเมฆบนเส้นทางมีผู้คนมากมาย บางคนก็นั่งคันหาม บางคนก็มีเมฆพาไป บางคนก็เดินทอดน่องตามสบาย ทุกคนก็มีเทวดาบ้าง เทวทูตบ้าง เป็นพระบ้าง นำไป มิทราบว่าเป็นเพราะเหตุใด

อรหันต์จี้กง : พอคนตายลง บางคนที่ไม่ต้องตกนรก พอมาถึงแดนต่อแดนระหว่างมนุษยโลกกับยมโลก เมื่อมาถึงทางสามแพร่งก็จะต้องไปยังภูเขาหัวใจ คือเส้นทางที่เจ้าเห็นเมื่อสักครู่

นี้ ก็คือบุคคลที่ได้ทำบุญสร้างมหากุศล เมื่อตายลงแล้ว ก็สุดแท้แต่เทวทูตแต่ละศาสนาจะพาไปบนสวรรค์ไปรายงานตัว แต่สำหรับผู้บรรลุสัทธรรม ก็ไม่ต้องมาแบบนี้ ทั้งนี้เพราะผู้บรรลุสัทธรรมแล้วก็จะรู้ การเกิดการตาย รู้หนทางดี ตอนมีชีวิตอยู่ก็รู้จักหนทางในแดนสวรรค์ดี พอตายลงก็สามารถไปได้สบายเพราะรู้จักเส้นทางดีอยู่แล้ว มีอิสระทุกอย่าง วิญญาณจิตเดิมก็ล่องลอยไปเอง มีความสุขสบาย รายละเอียดของผู้คนที่กลับสู่สวรรค์ วันหลัง ข้าฯ จะพาเจ้าไปดู สำหรับวันนี้เราจะไปที่ พระที่นั่งหยก นมัสการ พระบุ้งฮ้วง ราชาแห่งปราชญ์ เพื่อฟังธรรม

หยางเซิง : ก็ดีครับ! มองดูผู้ที่จะกลับสู่สวรรค์ เหนือศีรษะต่างมีวงรัศมีแตกต่างกัน แต่ละบุคคลต่างก็ดีใจ มีความสุขสบาย ต่างจากพวกที่ตกนรก แต่ละคนร้องไห้โหยหวน

อรหันต์จี้กง : แน่นอนทีเดียว! ขึ้นสวรรค์ สู่แดนบรมสุข ลงนรกรับโทษทัณฑ์ สภาพทั้งสองจะเหมือนกันได้อย่างไร? มนุษย์อยากขึ้นเวทีรับรางวัล หรือคุกเข่ารับการโบยตีละ? เร็ว ๆ พวกเราไปยัง สวรรค์ทักษิณ กันเถอะ

หยางเซิง : ดอกบัวทะยานไปลิ่ว ๆ เบื้องหน้ามีเส้นทางใหญ่ สว่างไสวลอยอยู่ ชั่วพริบตาก็มาถึง สวรรค์ทักษิณแล้ว แลเห็นท่านมหาปราชญ์ กำลังฝึกกระบองทองคำอยู่พลางยิ้มพลาง ไม่หยุดนิ่ง!

อรหันต์จี้กง : เราจะไม่หยุด เพียงแต่ทักทายก็พอ.....ถึง พระที่-

นั่งหยกสวรรค์ทักษิณแล้ว หยางเซิงรีบคารวะ ราชาแห่งปราชญ์เร็ว

หยางเซิง : ขอรับกระผม....ขอคารวะท่าน ราชาแห่งปราชญ์ วันนี้พวกกระผมก็ได้มาอีกครั้ง ขอความกรุณาโปรดประทานโอวาทด้วยเถิด

ราชาแห่งปราชญ์ : มิต้องคารวะ! เชิญท่านทั้งสองนั่งลง เทพยดาจงบริการน้ำชา

เทพยดา : รับคำสั่ง! ได้บริการเรียบร้อยแล้วขอรับ

ราชาแห่งปราชญ์ : ท่านทั้งสองเหน็ดเหนื่อยมากนะ ท่านอรหันต์ก็รับภาระอันยิ่งใหญ่ โปรดกู้สรรพสัตว์ โดยนำนายหยางเซิงท่องแดนทั้งสามโลก เพื่อแต่งหนังสือเตือนสติ ต้องลำบากมิน้อย เบื้องบนสวรรค์มีคำสั่งให้แต่งหนังสือ “เที่ยวเมืองสวรรค์” ต้องมีความหมายที่พิเศษมาก เพราะต้องแพร่งพรายความลับของสวรรค์ ดังนั้นจึงต้องได้รับผลประโยชน์จากการเตือนสติผู้คน มิฉะนั้นก็จะเป็นการเหนื่อยเปล่า การที่สำนักเซี่ยเฮี้ยงตึ๊งได้มีผู้ศรัทธาร่วมพิมพ์หนังสือธรรม พระสูตร ออกจ่ายแจกเพื่อปลอบเตือนผู้คน เสมือนหนึ่งน้ำทิพย์ ที่ให้ความชุ่มชื่นแก่สรรพสัตว์ทั่วโลก ถ้าหากหนังสือเล่มนี้จัดทำที่นี่ก็เกรงว่าจะเผยแพร่ไม่ได้กว้างขวาง เหมือนจัดทำการสำนักของท่าน ดังนั้น หนังสือ“เที่ยวเมืองสวรรค์” จึงจำเป็นต้องเลือก คน สถานที่ และสวรรค์ ทั้งสามส่วนนี้ให้เหมาะสม ฉะนั้นจึงเลือกสำนักของท่าน มิใช่ว่าฟ้าจะลำเอียง สัทธรรม ไม่เข้าใครออก

ใคร ใครมีศีลธรรม ผู้นั้นย่อมได้รับการสนับสนุน ดังนั้น จึงหวังว่า ศิษย์ทั้งหลายควรตระหนักถึงเกียรติที่ได้รับ และควรอุทิศทวีคูณช่วยสวรรค์ กอบกู้ผู้คนเป็นการตอบแทนพระคุณสวรรค์

หยางเซิง : ขอบพระคุณ ท่านราชาแห่งปราชญ์ พวกกระผมจะบำเพ็ญเพียรจนสุดความสามารถเพื่อฟื้นฟูศีลธรรม อย่างสุดกำลัง และโชคดีที่ฟ้าเมตตา พวกกระผมรู้สึกขอบคุณเป็นล้นพ้น กระผมจะกลับไปรายงานให้พวกเขาทราบถึงคำสั่งของท่าน

ราชาแห่งปราชญ์ : แดนสวรรค์กว้างไกล หากจะไปให้ทั่วถึง เกรงว่าจะไปไม่หมด สำหรับความคิดเห็นของข้าฯ ควรจะเลือกไปเฉพาะที่เข้ากับศีลธรรมปัจจุบัน ก็เพียงพอเพื่อให้หนังสือสำเร็จลุล่วงไปโดยเร็ว จะได้ไปกอบกู้ผู้คน คงต้องลำบากท่านอรหันต์จี้กงมากหน่อย

อรหันต์จี้กง : สิ่งนี้คือหน้าที่ของอาตมา ขอเพียงแต่ท่าน ราชาแห่งปราชญ์ได้โปรดให้ความสะดวก

ราชาแห่งปราชญ์ : เกรงใจไปไย! ปัจจุบันนี้ ประจวบเหมาะในการโปรดสัตว์สามโลก ได้แก่ สวรรค์ภูมิ นรกภูมิ และมนุษย์ภูมิ แต่ละแห่งจะมีทั้งคนทั้งผีปฏิบัติธรรม คราวนี้การแต่งหนังสือ "เที่ยวเมืองสวรรค์" เพื่อเน้นหนักการถ่ายทอดความจริงในด้านนี้ เพื่อผลการกอบกู้ผู้คน เหมือนตรงต่อการให้ยาถูกโรค ยังสามารถกล่อมเกลาจิตมนุษย์ นอกจากนี้ก็จะได้แบบพิมพ์เขียวของ "สวนสวรรค์อันสมบูรณ์" ขอสั่งเสียเพียงเท่านี้...

อรหันต์จี้กง : ขอบพระคุณมาก ที่ท่านราชาแห่งปราชญ์ กรุณาประทานโอวาท วันนี้จำเป็นต้องขอลาก่อน

หยางเซิง : ขอบพระคุณมาก ที่ท่านราชาแห่งปราชญ์ ให้ความห่วงใย

ราชาแห่งปราชญ์ : มีคำสั่ง ให้เทพยดาตั้งแถวส่งแขก!

อรหันต์จี้กง : หยางเซิงรีบขึ้นดอกบัวโดยเร็ว เราจะกลับสำนักกัน

หยางเซิง : กระผมนั่งเรียบร้อยแล้ว

อรหันต์จี้กง : สำนักเซี้ยเฮี้ยงตึ้งถึงแล้ว หยางเซิงลงจากดอกบัววิญญาณกลับเข้าร่าง

ครั้งที่ 4
ชมมหาวิสุทธิปราสาท ฟังธรรมจากพระศาสดาแห่งเต๋า พระไท้เสียงเล่ากุง
วันที่ 29 มิถุนายน พ.ศ.2522

พระอรหันต์จี้กง เสด็จลงประทับทรง กล่าวเป็นกลอนว่า

ท่านเล่ากุงทรงกระบือ ถือธรรมย่ำตะวันตก
ยานศักดิ์สิทธิ์ตถาคต ทะยานสู่ตะวันออก
ท่านขงจื้อท่องไป บนอาชาสู่รอบนอก
พระเยซู มะหะหมัด ทรงอูฐทั่วทะเลทราย

อรหันต์จี้กง : ฟ้าดินถือกำเนิดจากเอกธาตุ พิภพอันใหญ่ปกคลุมด้วยสรรพสิ่ง พระศาสดาของห้าศาสนา แม้จะใช้ยานพาหนะที่ต่างกันออกเผยแพร่พระธรรม และบนยานพาหนะ จะมีพระคัมภีร์ จะมีอักษรนับหมื่นตัวก็ตาม ล้วนแล้วแต่สอนให้มนุษย์เดินทางไปสู่สวรรค์ทั้งหมด แต่มาสมัยนี้ ในพระคัมภีร์ จะถูกแก้ไขเรื่อยมา บ้างก็เพิ่มเติมเสริมแต่งความคิดเห็นส่วนตัวลงไป ทำให้คัมภีร์ศักดิ์สิทธิ์ (ลายแทงขุมทรัพย์) เลอะเทอะผิดเพี้ยน ทำให้ผู้แสวงธรรมต้องหลงทางอยู่ในขุนเขา โดยหารู้ไม่ว่าทุกศาสนามีหลักธรรมเหมือน ๆ กัน ซึ่งมุ่งสู่สันติภาพ มีความซื่อสัตย์ที่จะสั่งสอนผู้คน เหนี่ยวรั้งความเสื่อมโทรมของสังคม

มุ่งสู่ความสันติสุขร่วมกัน พระตถาคตเจ้าทรงเห็นสรรพสัตว์ ดุจร่างเดียวกัน มนุษย์ควรตระหนักถึงสวรรค์ที่มีต่อสิ่งที่มีชีวิต การเผยแพร่พระศาสนา ก็เพื่อส่งเสริมให้มีความผาสุกและสันติภาพ ต่อมนุษยชาติอย่างเดียวกัน ดังนั้นจึงไม่ควรที่จะดูถูกเหยียดหยาม และกล่าวร้ายกันและกัน สรรพชีวิตที่อยู่กันคนละแห่ง ล้วนมาจากสวรรค์แหล่งเดียวกัน ต่างเลี้ยงชีพปกครองโลก พอนานวันเข้า ต่างก็ลืมสวรรค์ถิ่นเดิม บัดนี้ สวรรค์ต้องการให้สรรพชีวิตสำนึกตน นึกถึงบรรพบุรุษสู่ถิ่นฐานเดิม ดังนั้นจึงมีคำสั่งมายังสำนักเซี่ยเฮี้ยงตึ้ง เมืองไถ่ตง ให้แต่งหนังสือ "เที่ยวเมืองสวรรค์" เปิดเผยสวรรค์ เพื่อให้มนุษย์เข้าใจถึงหลักการเดิมของชีวิต เพื่อกลับสู่สวรรค์ได้ในเร็ว ๆ วัน หากยังไม่สำนึกตน ปฏิบัติธรรมก็รังแต่จะถลำลึกลงไปเรื่อย ๆ วนเวียนอยู่ในวัฏสงสาร มีทุกข์มหันต์ ไม่อาจกลับคืนสู่ถิ่นเดิมได้! หยางเซิง! รีบขึ้นดอกบัว เตรียมออกเดินทาง

หยางเซิง : กระผมนั่งเรียบร้อยแล้ว ขอเชิญ ท่านอาจารย์ออกเดินทางได้

อรหันต์จี้กง : นั่งอยู่บนบัวช่องาม เหินอยู่ในเวหานับหมื่นลี้ ทะยานสู่แดนสวรรค์อันสดใส ความรู้สึกเบาหวิว ๆ คล้ายกับเทวดาจริง ๆ เคลิบเคลิ้มเหมือนดั่งเมาเหล้า เหาะเหินได้อย่างสะดวกสบาย เบาตัวเบาใจ มีความสุขเสียจริง ๆ ศิษย์รัก เจ้าไม่พูดไม่จาว่ารู้สึกอย่างไร?

หยางเซิง : จิตใจรู้สึกโล่งปลอดโปร่ง มีแต่แสงระยิบระยับ ไม่มี

เมฆหมอกแห่งความเศร้า เห็นแต่มาลีสวรรค์เต็มไปหมด มีนกแปลก ๆ บินร่อนอยู่ไปมา ส่งเสียงร้องเจื้อยแจ้วเหมือนกำลังร้องเพลงทิพย์ สัตว์แปลก ๆ มุดอยู่ตามสุมทุมพุ่มไม้อันเขียวขจี กระผมดูจนตาลายเหมือนคนเมาแล้ว ณ ที่นี้ไม่มีวี่แววของผู้คนอาศัยอยู่เลย แดนสวรรค์มีทิวทัศน์งดงาม ชวนให้หลงใหลเสียจนไม่อยากกลับไปโลกมนุษย์เลย

อรหันต์จี้กง : ทิวทัศน์เช่นนี้ หาดูไม่ได้ในแดนมนุษย์ นอกเสียจากแดนสวรรค์ อันเนื่องจากเจ้ายังไม่หมดอายุขัยของมนุษย์ ไม่อาจอยู่ที่นี่นานได้ ควรจะช่วยกอบกู้สรรพสัตว์ ร่วมกันปฏิบัติธรรม วันข้างหน้า เจ้าก็สามารถมาท่องเที่ยวแห่งนี้ได้ ชมเขาชมน้ำอยู่อย่างเทวดาได้นานทีเดียว!

หยางเซิง : ขอบพระคุณ อาจารย์ที่แนะนำ! ด้านหน้ามีอาคารตั้งอยู่บนเมฆ แสงทองส่องระยิบระยับ ยังมีควายเขียวเขาเดี่ยวเดินตรงมาทางเรา ทำไมบนสวรรค์ยังเลี้ยงควายด้วยหรือ?

อรหันต์จี้กง : อ๋อ! นั่นเป็นพาหนะของท่านพระไท้เสียงเล่ากุง... ควายเขียวเขาเดี่ยว นั่นเป็นสัตว์เทวดา ไม่ใช่สัตว์ธรรมดา เจ้าไม่ต้องกลัว เขามาต้อนรับเรา ควายและวัวในโลกมนุษย์น่าสงสารที่สุด ถูกใช้ให้ไถนา ลากเกวียน เนื้อใช้เป็นอาหาร นมใช้เลี้ยงทารก วัวควายมีประโยชน์ต่อมนุษย์อย่างมหาศาล พระเล่ากุงเลี้ยงควายนี้ เป็น ควายเทวดา ก็เหมือนกับ วัวควายในโลกมนุษย์เป็นต้นตระกูลไงล่ะ ในเมืองมนุษย์มีทั้งวัวเหลือง วัวขาว วัวดำ และวัวแดง แต่หามีควายเขียวไม่!

หยางเซิง : ปราสาทด้านหน้าสง่างามมาก ลักษณะผิดธรรมดา ยังกับสร้างด้วยทองคำและหยกเหมือนเนรมิต ความสง่าผ่าเผย ทำให้คนเห็นแล้วเกรงขาม ข้างบนมีหนังสือเขียนว่า "มหาวิสุทธิปราสาท" (ไท้เชงเก็ง) แวววับจับตา

อรหันต์จี้กง : ที่นี่เป็นที่ พระไท้เสียงเล่ากุงประทับอยู่ บัลลังก์ไตรวิสุทธินี้ สถิตอยู่ ณ มหาสุทธาวาสภูมิ (ไต่เฉียะเทียน) วันนี้เราจะมาที่นี่ก่อน เพื่อฟังธรรมเทศนาเกี่ยวกับ การกำเนิดของฟ้า-ดิน เพื่อให้มนุษย์ได้รู้ถ่องแท้จะได้ปฏิบัติธรรม เป็นแนวทางไปสู่สวรรค์ การแต่งหนังสือเที่ยวเมืองสวรรค์ ควรกล่าวถึงวิถีทางของฟ้า-ดิน ก่อน ท่านพระไท้เสียง ทรงเป็นพระศาสดาแห่ง "เต๋า" ดังนั้นจึงอยากให้ท่านเป็นผู้บรรยายในเรื่องนี้

หยางเซิง : อ๋อ...เป็นเช่นนี้เอง

อรหันต์จี้กง : เทพเต๋ายืนเรียงรายอยู่สองปากทาง คอยต้อนรับเราอยู่แล้ว

หยางเซิง : ขอนมัสการท่านเทพเต๋าทั้งหลาย ข้าน้อยคือคนทรงสำนักเซี่ยเฮี่ยงตึ้ง เมืองไถ่ตง วันนี้ได้รับบัญชาติดตามพระอาจารย์มาเที่ยวสวรรค์ ขอเชิญท่านเทพเต๋าได้โปรดแนะนำ

เทพเต๋า : ขอต้อนรับ พระอรหันต์จี้กงกับท่านหยางเซิง ที่มาเยี่ยม ท่านพระศาสดาได้ให้มาเชิญ ขอเชิญท่านทั้งสองตามพวกเราเข้าไปเฝ้า พระศาสดา

หยางเซิง : ขอบพระคุณ...เดินตามเหล่าเทพเต๋าเข้าไปข้างในมหาวิสุทธิปราสาท ภายในปราสาทงามสง่า น่าเกรงขาม เงียบ

สงัดปราศจากเสียง พระศาสดา อันมีพระพักตร์อ่อนวัย แต่มีพระเกศาขาวดั่งขนนกกระเรียน ประทับอยู่เหนือบัลลังก์สูง ด้านหน้ามีกระถางกำยานตั้งอยู่ กลิ่นกำยานกระจายขึ้นสู่เบื้องบน รอบ ๆ พระวรกายมีรัศมีสีทองเปล่งประกายเจิดจ้า ดวงตาของกระผมไม่อาจทนรับแสงได้แล้ว! ขอกราบนมัสการ พระศาสดาเจ้าท่านไท้เสียงเล่ากุง ข้าพระพุทธเจ้า ได้รับเทวโองการติดตามพระอาจารย์ ให้มาท่องสวรรค์เพื่อแต่งหนังสือ วันนี้ได้มาถึงยัง มหาวิสุทธิปราสาท ขอเข้าพบ พระศาสดาเจ้า ขอทรงพระเมตตาโปรดประทานคำแนะนำ ความหมายของ "เต๋า" เพื่อลงในหนังสือ "เที่ยวเมืองสวรรค์" เพื่อเตือนสติชาวโลก

พระศาสดาเจ้า : มิต้องคารวะ! หยางเซิงโปรดลุกขึ้น! ท่านอรหันต์ก็เหน็ดเหนื่อยมากแล้ว เชิญทั้งสองนั่งลง! หยางเซิงมีกายเนื้อตาปัญญาเพิ่งจะเปิด บารมียังไม่แกร่งกล้า มาถึงสวรรค์ชั้นมหาสุทธาวาส ดวงจิตทนได้ยาก ข้าจะประทานยาทิพย์ให้เม็ดหนึ่ง เพื่อเพิ่มพละกำลังให้แก่เจ้า จงรับไป!

หยางเซิง : ขอกราบขอบพระคุณท่านศาสดาเจ้าที่เมตตา กระผมรู้สึกจะทนไม่ได้จริง ๆ แดนสวรรค์แม้จะสวยงาม แต่ ดวงจิตไม่สงบ!

พระศาสดาเจ้า : สิ่งที่เกี่ยวข้องกับพละกำลังนี้ นอกเหนือจากสวรรค์ทั้งสามสิบสามภูมิแล้วอย่างเช่น สวรรค์ชั้นมหาสุทธาวาสนี้ หากมิใช่ผู้สำเร็จมรรค-ผลนิพพานแล้ว จะไม่สามารถมาถึงที่นี่ได้ เจ้าน่ะมีบุญวาสนา อาศัยคำสั่งให้มา ข้าจึงต้องช่วยเจ้า

อีกแรงหนึ่ง รีบ ๆ รับประทานเข้าไปเสีย

หยางเซิง : ขอรับกระผม...กระผมรับเข้าไปแล้ว ฉับพลันรู้สึกใจถูกไฟร้อนลน ทำให้เกิดพละกำลังเพิ่มขึ้น เบื้องบน นัยน์ตาทั้งสองเบิกกว้าง รู้สึกสามารถมองอะไรรอบ ๆ ได้เต็มที่แล้ว กราบขอบพระคุณท่านศาสดาเจ้า

พระศาสดาเจ้า : ยานี้เป็นยาทิพย์ เก้าวงกต ได้หลอมในเตาทองนี้นานถึงแปดสิบเอ็ดปีแล้ว รอคอยที่จะประทานให้แก่ผู้ที่มีบุญวาสนา วันนี้นายหยางเซิงมาที่นี่ นับว่ามีบุญวาสนา!

อรหันต์จี้กง : ขอบคุณ ท่านศาสดาเจ้าที่ประทานยาทิพย์ให้แก่ศิษย์ของอาตมา ช่วยเสริมพละกำลังให้มิใช่น้อย วันนี้ เรามาเยี่ยมคำนับท่านศาสดาเจ้า เพื่อที่จะมาฟังธรรมเทศนา ความเป็นมาของ "ฟ้า-ดิน" เพื่อให้ชาวโลกได้เข้าใจถึงสัทธรรมอันยิ่งใหญ่ จะได้อบรมจิตเพื่อกลับสู่ถิ่นเดิม

พระศาสดาเจ้า : ความอัศจรรย์ของฟ้า – ดิน นอกจากผู้บรรลุสัทธรรมแล้ว ทั่ว ๆ ไปก็เพียงรู้ครึ่ง ๆ กลาง ๆ โชควาสนาที่มีการโปรดสัตว์อันยิ่งใหญ่ ความลี้ลับอัศจรรย์แห่งวิถีโคจรของฟ้า – ดิน จึงถูกเปิดเผยเพื่อแต่งหนังสือ "เที่ยวเมืองสวรรค์" ใจข้าห่วงใยสรรพสัตว์ ที่ไม่สามารถจดจำหลักการ ที่จะกลับสู่ความจริง ดังนั้นจึงขอถือโอกาสนี้เปิดเผยกิจ "ความเป็นมาของฟ้าดิน" ให้แก่ชาวโลก เพื่อผลในการโปรดสัตว์

อันว่า ฟ้าอยู่สูง แผ่นดินอยู่ต่ำ มนุษย์อยู่เบื้องกลาง ทั้ง

สามสิ่งสมบูรณ์ก็ก่อเกิดจักรวาล นับตั้งแต่ดึกดำบรรพ์ ฟ้า-ดิน สุริยัน-จันทรา ยังเป็นเอกภาพ ไม่มีการแบ่งแยก ในขณะนั้น ด้วยเอกธาตุแต่ปางก่อน ของจอมปราชญ์ พระพุทธเจ้า พระวิสุทธิเทพ พระมหาจอมมุนี อันนับจำนวนเป็นโกฏิ ๆ พระองค์ ที่มีธาตุอันบริสุทธิ์ที่ต่างพร้อมใจกันเปล่งรัศมีสุดประมาณ หมุนเคลื่อนอวกาศ ท่านเหล่านั้นคือ "มหาบุรุษจอมราชัน" ที่สถิตอยู่เบื้องสูงสุด หรือถูกยกย่องว่าเป็น "พระผู้เป็นเจ้า" และเนื่องจากเป็นที่กำเนิดแห่งสรรพสิ่ง จึงขนานอีกพระนามหนึ่ง "บิดาสวรรค์ พระแม่ธรณี" เนื่องจากไม่ทราบพระนาม จึงเรียกว่า "มหัศจรรย์" เนื่องจากไม่ทราบที่มา จึงเรียกว่า **"องค์ปฐม"** นั่นคือ ที่มาของ "มหาสัทธรรม" เริ่มจากไม่มีชื่อ "เริ่ม" เมื่อได้มีการหมุนเคลื่อนได้ครบรอบวงกลม เอกธาตุถูกแบ่งแยก จึงแปรเป็น ไตรวิสุทธิ อันได้แก่ **พระวรสุทธิ์องค์แรก พระวิสุทธิจิต และพระมหาวิสุทธิธรรม เมื่อพระทั้งสามองค์ประสานเป็นกายเดียวแล้วก็กลายเป็น องค์สมบูรณ์ จากไตรวิสุทธิ์นี้** แยกออกเป็นรูปวิสุทธิธาตุที่เบา จึงลอยสู่เบื้องบน เป็นการเบิกฟ้า กำเนิด ดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์ และดวงดาว วิเศษสามสิ่งจึงสำเร็จลง พระไตรวิสุทธิ์ก็ได้อวตารเป็นห้าอาวุโส บิดาธาตุไม้อยู่ทางตะวันออก มารดาธาตุทองอยู่ทางตะวันตก อาวุโสธาตุไฟอยู่ทางทิศใต้ อาวุโสธาตุน้ำอยู่ทางเหนือ และอาวุโสพระธรณีอยู่ศูนย์กลาง นั่นคือ ห้าอาวุโส เมื่อทั้งห้าอาวุโสอยู่ครบ ธาตุที่ขุ่นและหนักก็ตกลงสู่เบื้อง

ล่าง จึงเกิดแผ่นดินขึ้น เมื่อมีฟ้า – ดินแล้ว แต่ไม่มีเผ่าพันธุ์มนุษย์ มหาบุรุษจอมราชัน จึงทำสมาธิเดินธาตุบริสุทธิ์ ให้ทั้งห้าอาวุโส จัดสร้างมนุษย์ เมื่อจักรวาลสำเร็จลง แต่ไม่มีที่สำหรับมนุษย์อยู่ ดังนั้นทั้งห้าอาวุโสจึงแบ่งวิญญาณ ขยายพันธุ์ ทั้งห้าอาวุโสได้รับคำสั่งแล้ว ก็ให้ แม่ธาตุทอง กับบิดาธาตุไม้ จัดแจงให้วิญญาณไปเกิด ขณะนั้น ทั้งห้าอาวุโสได้เลือกเขาสิเนรุเป็นศูนย์กลาง เสาะหาถ้ำที่อยู่อาศัย นำเอาดินสีเหลืองปั้นเป็นหม้อต่างครรภ์ ทำฝาครอบกลม ๆ ปิดลง และทำที่หนุนทั้งสี่มุม จัดตั้งให้เรียบร้อย บิดาธาตุไม้ได้สกัดเอาโลหะจากหิน ทำเป็นสามขาต่างเป็นขาหยั่งไว้ตั้งกระทะ แม่ธาตุทองเก็บดินห้าสี จากทิศตะวันตกเฉียงใต้ ปั้นเป็นเตารูปจันทร์เสี้ยว มีน้ำเซาะหินตัดผ่านภูผา ได้หินงามประหลาด คลุกกับน้ำแล้วกอบไว้ในเตา เอาหม้อดินวางไว้ข้างใน ด้านบนตั้งกระทะทองไว้ เอาแก่นไม้แห้งจากทางใต้ ใช้ไฟจริง (พลังจิต) ต้มน้ำนั้น ชั่วครู่เดียว ความร้อนได้ขับดันไอ (ธาตุแท้) ออกมา จากความสงบจึงหยดธาตุ (ไทฮั้ว) ลงสู่ในหม้อ ใต้หม้อยังมีไอ (ธาตุ) เล็ดรอดออกมา ส่วนที่ดูดซับน้ำ ได้หุ้มธาตุทอง (กิมฮั้ว) มีการยุบ ๆ พอง ๆ โดยธรรมชาติ ระดับน้ำขึ้น ๆ ลง ๆ ภายในเต็มล้นและอิ่มเอิบ ห้าอาวุโส สามารถล่วงรู้ถึงเหตุการณ์อันสำคัญว่า ส่วนศีรษะแดง ได้เชื่อมติดแน่นแล้ว จึงรื้อเตาออก อุ้มหม้อออกมาดู รัศมีเปล่งประกายรอบ ๆ อยู่ถึงเจ็ดวันจึงหยุดลง ท่านอาวุโส ธาตุดิน ธาตุไฟ และธาตุน้ำ ขึ้นนั่งในที่สูง คอยดูอย่างตั้งใจ (พ่อ)

ธาตุไม้ และ (แม่) ธาตุทอง จึงก่อเตาขึ้นใหม่นำหม้อขึ้นตั้งบนเตาใหม่ ยามเช้าเกรงว่าจะหนาว จึงสุมเปลวแดดไว้ข้างล่าง! ยามเย็นก็เกรงว่าจะแห้ง จึงหยดน้ำธาตุ (ไท้อิก) ด้านบน ทั้งอาวุโสธาตุไม้และธาตุทอง ได้อาศัยวิธีหลอมทองให้เป็นรูป (กิมเอ๊กเลี่ยงเฮ้ง) จนกระทั่งคงไว้แต่สติ เพื่อเพิ่มพลังจิตให้ลืมความกังวล และความคิดต่าง ๆ คงสภาพไว้เฉย ๆ คอยเพิ่มหรือลดพลังจิตตามจังหวะจนกระทั่งแล้วเสร็จ รอคอยให้ครบกำหนด เมื่อถึงเวลาที่ครบกำหนดแล้ว ปรากฏมีเมฆสีต่าง ๆ ลอยอยู่เบื้องบน น้ำมนต์ก็ปะพรมลงสู่เขาสิเนรุ ได้ยินเสียงจากในกระทะ ทั้งอาวุโสไม้ และทองต่างรู้ว่า ทารกน้อยได้กำเนิดแล้ว เมื่อเปิดฝาบนออกดู จึงเห็นมีของสิ่งหนึ่งกอดรัดอยู่ อาวุโสทองจึงเอามืออุ้มออกมาคนหนึ่ง มองเห็นเป็น ทารกเพศชาย อาวุโสไม้อุ้มอีกตนหนึ่งขึ้นมา ปรากฏเป็น ทารกเพศหญิง ทั้งสองยิ้มร่าแล้วกระโดดออกจากกระทะ นี่คือบรรพชนในอดีตนามว่า มหาบุรุษ (ไท้เฮี้ยง) และวรสตรี (เง็กนึ่ง) อีกนัยหนึ่งคืออาดัมกับอีวา ซึ่งเป็นพืชพันธุ์มนุษย์ นับตั้งแต่บัดนั้นเป็นต้นมา และในขณะที่ ธาตุบริสุทธิ์ทั้งห้าทิศให้กำเนิดมนุษย์ก็มีธาตุที่ไม่บริสุทธิ์ ซึมแผ่ออกมาด้วย คลุมทั่วพื้นพิภพ ทำให้เกิดสัตว์ต่าง ๆ เช่น พวกสัตว์ปีก พวกพืช และยังมีพวกโลหะ มีแม่น้ำ ทะเล มหาสมุทร ไฟฟ้าในอากาศและหินไฟรวมทั้งฝุ่นละอองและสัตว์ต่าง ๆ คัมภีร์ที่ปั้นดินเลกให้เป็นคน ก็เกิดจากที่นี่ คนที่แท้ทำจากดิน ดินให้กำเนิด ก็ต้องอยู่กับ

ดินไปตลอด ดังนั้นเมื่อตายลงก็ต้องคืนสู่ดินอีก การสร้างโลกจึงสำเร็จลง ทารกทั้งชายหญิงจึงจุติจากสวรรค์มาสู่โลก เริ่มแรกมนุษย์ยังมีกายบริสุทธิ์ เนื่องจากได้เสพสิ่งหลงติดในโลกทั้งในที่สว่าง-ที่มืดมิด (อิม-เอี๊ยง) ผสมผสาน ดังนั้น มนุษย์จึงเกิดแล้วเกิดอีก ทั้งหมดนี้เริ่มจากที่ไร้ขอบเขต (บ้อเก๊ก) เกิดการเคลื่อนที่ ทำให้เกิดขอบเขตอันไพศาล (ไท้เก๊ก) ขอบเขตอันไพศาลนี้มีทั้งในที่สว่าง-ที่มืดมิด (อิม-เอี๊ยง) ทำให้เกิดสรรพสิ่ง...เริ่มจาก หนึ่งแพร่กระจายเป็นหมื่น ๆ ดังนั้นคำว่า "สรรพสัตว์" จึงเรียกอีกอย่างหนึ่งว่า "วิญญาณ 96 ดวง" หมายความถึง ลักษณะฟ้าเก้าส่วน ดินหกส่วน ครอบคลุมทุกสิ่งทุกอย่างไม่มีที่สิ้นสุด

ธาตุทั้งห้าก่อกำเนิดวิญญาณเดิม แต่ละดวงมีธาตุแท้ ดังนั้นมนุษย์จึงมีอวัยวะภายในครบทั้งห้า มีธาตุทั้งห้าแข็งแรง ล้วนเป็นพระคุณของธาตุทั้งห้า ในโลกนี้มีผิวพรรณต่าง ๆ กันทั้งห้าสี ในทิศทางต่าง ๆ ทิศตะวันออกสีผิวเขียว ทิศตะวันตกสีผิวขาว ทิศใต้สีผิวแดง ทิศเหนือสีผิวดำ ทิศเบื้องกลางสีผิวเหลือง ก็เหมือนดินเหนียวที่เผาอยู่ในเตา ความแรงของไฟไม่เท่ากัน ทำให้เกิดแสงสีทั้งห้า

วิญญาณเดิมจุติสู่ในโลก เริ่มแรกจิตเดิมบริสุทธิ์ มีใบไม้พันกาย จิตจึงเป็นจิตเดิม ไม่คำนึงถึงสิ่งอื่นใด ดังนั้น พอมนุษย์ตายลงแล้วก็กลับคืนสู่สวรรค์ แต่ทว่าจิตได้หมกมุ่นอยู่ในแผ่นดินนานเข้า ชาติพันธุ์และวิญญาณแปรเปลี่ยน ในสมัยโบราณยุคกลาง วิญญาณไม่บริสุทธิ์ เมื่อมนุษย์ตายลงวิญญาณจึงไม่

สามารถกลับคืนสู่สวรรค์ วิญญาณที่มีบาปจึงตกต่ำ ดังนั้นนรกจึงบังเกิดขึ้น

ท่านอาวุโสทั้งห้า มีความเสียใจอย่างยิ่ง จึงได้ร่วมกันปรึกษาเพื่อวางแผนรับวิญญาณคืนถิ่น อาวุโสทั้งห้าจึงจำเป็นต้องจุติลงมายังโลกด้วยตัวท่านเอง แยกกันไปคนละทิศทาง ต่างก็เป็นจอมศาสดาของห้าศาสนา เผยแพร่พระศาสนาให้แก่สาวกเพื่อโปรดสัตว์ให้คืนถิ่น แต่ว่า ภายหลังพระศาสดาเสด็จดับขันธ์ลงแล้ว พระสาวกก็ได้หลีกไกลจากพระสูตรผิดธรรมะ ทำให้วิญญาณเดิมอยู่ห่างไกลจากธรรมะ เกิดการกล่าวร้ายซึ่งกันและกัน กระทำสิ่งที่ผิดศีลผิดธรรม กระทบกระเทือนต่อฟ้า-ดิน ท่านอาวุโส พระแม่ (ธาตุทอง) เศร้าเสียใจที่ลูกไม่กลับคืนถิ่น ดังนั้นจึงมีรับสั่งให้นำพระสัทธรรมมาสู่โลก เพื่อกอบกู้ผู้คน เพื่อเร่งให้ได้ผลรวดเร็วขึ้น จึงได้ลงประทับทรง สั่งสอน ปลอบเตือนลูกเกเร

เพราะต้องการโปรดสัตว์อย่างจริงจัง ดังนั้นทั้งสามภพถึงได้ประชุมกันขึ้นในวันที่ 1 เดือน 5 ปีมะแม (26 พ.ค. 22) ประธานทั้งสามภพ จึงลงมติ ให้เปิดเผยสภาพทิวทัศน์ของสวรรค์ เพื่อการชักจูงเหล่าวิญญาณ ให้กลับคืนสู่สวรรค์ อันบรมสุข อันเป็นความตั้งใจของพระแม่ หวังว่าชาวโลกเมื่อได้อ่านหนังสือนี้แล้ว จะกลับตัวกลับใจ เข้าหาพระสัทธรรม จะได้กลับสู่สวรรค์ วิญญาณผนึกเข้ากัน กลับคืนสู่ ไตรวิสุทธิ์ เป็นเอกธาตุอีกครั้ง เสวยสุขนิจนิรันดร์

อรหันต์จี้กง : ขอบคุณ ที่ท่านศาสดาเจ้าได้เปิดเผยถึงความลี้ลับของสวรรค์ เพื่อชักนำมวลมนุษย์ เนื่องจากเวลามีจำกัด อาตมาจะพานายหยางเซิงกลับไปยังสำนัก วันหน้าค่อยมาเยี่ยมคารวะใหม่

พระศาสดาเจ้า : ก็ดี ! มีคำสั่งขอให้เทพเต๋าตั้งแถวส่งแขกทั้งสอง

เทพเต๋า : รับคำสั่ง! ขอส่ง ท่านอรหันต์จี้กง และคุณหยางเซิงกลับสำนัก หวังว่าจะได้มาเที่ยวอีก

หยางเซิง : กราบขอบพระคุณ ท่านจอมศาสดาแห่งเต๋า ที่ประทานวรพจน์อันล้ำค่า ขอกราบลาก่อน กระผมนั่งเรียบร้อยแล้ว ขอเชิญ ท่านอาจารย์ออกเดินทางได้

อรหันต์จี้กง : สำนักเซี้ยเฮี้ยงตึ้ง ถึงแล้ว หยางเซิงลงจากดอกบัววิญญาณกลับเข้าร่าง

ครั้งที่ 5
ชมมหาวิสุทธิปราสาท ฟังธรรมจาก พระศาสดาแห่งเต๋า อีกครั้ง
วันที่ 22 กรกฎาคม พ.ศ.2522

พระอรหันต์จี้กง เสด็จลงประทับทรง กล่าวเป็นกลอนว่า

พุทธอยู่ที่ภูผาจิต มิต้องคิดหาจากใคร
ภูผาจิตอยู่ที่ใจ ในอกเจ้าควรพินิจ
ทุกทุกคนมีเจดีย์ ที่สถิตบนภูผาจิต
บำเพ็ญเพียรใช้ความคิด เพ่งดูจิตเฝ้าติดตาม

อรหันต์จี้กง : กลอนบทนี้ เชื่อว่าคนจำนวนมากรู้จักกันดี แต่อย่าคิดว่า เพียงท่องได้ ก็จะบรรลุธรรมก็หาไม่ เนื่องจากปากกับใจยังอยู่ห่างกัน ในบทกลอน คำว่า “ภูผาจิต” ก็คือ “ภูเขาหัวใจ” และที่นี่ก็เป็นทางสามแพร่ง ที่จะแยกไปสวรรค์ และ ยมโลก จากถนนของมนุษยโลกไปสู่ถนนไปยังสวรรค์ หรือ ถนนไปยังยมโลก ก็จะแยกกันตรงนี้แหละ ดังนั้น ชาวโลกหากจะปฏิบัติธรรม ไม่ต้องไปเสาะแสวงหาจากที่ไหนไกล ๆ เพียงมีกระจกสักบานหนึ่ง ส่องดูหน้าตาตนเอง ดูซิว่าเหมือนคนดีหรือเหมือนคนเลว คลำดูที่ใจว่าเป็นใจที่ดี หรือใจเลว ภูผาจิตก็อยู่ในใจของเจ้าเอง ชั่วขณะหนึ่งที่ขึ้นภูเขาแล้วพบพุทธฉับพลัน นั่น

ก็คือได้ค้นพบเส้นทางขึ้นสู่สวรรค์แล้ว

วันนี้ ก็ต้องพานักทรงเอก วิญญาณเจ้าหยางเซิงไปท่องสวรรค์อีก หยางเซิงรีบขึ้นดอกบัวโดยเร็ว

หยางเซิง : ผมขึ้นนั่งเรียบร้อยแล้ว ขอเชิญท่านอาจารย์ออกเดินทางได้

อรหันต์จี้กง : วันนี้ ก็ยังต้องไปมหาวิสุทธิปราสาท ไปเยี่ยมคารวะท่านไท้เสียงเล่ากุง ศาสดาแห่งเต๋าอีกครั้ง ศิษย์รัก นั่งอยู่บนดอกบัวลอยละลิ่วพลิ้วไปตามลมขึ้นสู่แดนสวรรค์

หยางเซิง : รู้สึกร้อนเหลือเกิน

อรหันต์จี้กง : ก็จวนจะถึงสวรรค์ทักษิณนะซิ ที่นี่อยู่ใกล้แนวอวกาศ อากาศเบาบางมาก จวนจะไม่มีอากาศอยู่แล้ว อีกอย่างก็เนื่องจากความเร็วของการเดินทาง จึงทำให้รู้สึกร้อน

หยางเซิง : ที่แท้บนแดนสวรรค์มีอากาศอยู่หรือไม่?

อรหันต์จี้กง : เจ้าไม่เคยได้ยินหรอกหรือว่า มนุษย์ที่เข้าไปในอวกาศ ต้องห่อหุ้มร่างกายไว้ อาศัยออกซิเจนจากโลกขึ้นไป มิฉะนั้นแล้ว จะเข้าไปในอวกาศได้หรอกหรือ ปุถุชนที่มีกายเนื้อ คิดจะมีชีวิตในแดนสวรรค์จะเป็นไปได้อย่างไร? ควรจะบำเพ็ญธรรมจนได้ "กายทิพย์" จึงจะใช้ได้ มิฉะนั้นแล้ว กายเนื้อเมื่อมาถึงที่นี่คงจะแข็งตายไปเท่านั้น ด้วยเหตุฉะนี้ หากมนุษย์คิดจะย้ายมาอยู่ยังอวกาศ ก่อนอื่น ควรทำใจให้กว้างเหมือนอวกาศ กว้างจนไม่มีสักสิ่งเดียว จึงจะเบาจนรู้สึกสบาย จึงจะมีชีวิตอยู่ที่นี่ได้

เจ้าเคยเห็นนายอาร์มสตรอง ตอนที่ไปเหยียบดวงจันทร์ไหม? ลักษณะการล่องลอยคล้ายเทวดา เป็นการพิสูจน์ เหตุผลที่ว่าอากาศที่บริสุทธิ์ จะลอยขึ้นสู่เบื้องบน เทพยดา อรหันต์ต่างมีความสุขสบายอย่างอิสระ อย่างไรนั้น ! เป็นเพราะได้รักษาพรหมจรรย์จนกลายเป็นพลัง ฝึกพลังให้มีสติ ฝึกสติสู่ความว่าง จากกายเนื้อสู่กายทิพย์ เห็นรูปเป็นอรูป (ว่าง) ดังนั้นจึงจะสามารถมีชีวิตอยู่ในแดนสวรรค์ พวกเจ้าควรรับรู้เอาไว้

หยางเซิง : ความเป็นมาของจักรวาล ทำไมจึงพิสดารอย่างนี้?

อรหันต์จี้กง : สวรรค์ได้จัดระบบของจักรวาล เช่น การโคจรตามแนววิถีของมัน พลังดึงดูดจากใจกลางโลก เป็นบ่อเกิดของกระแสไฟฟ้า รักษาระบบการโคจรของดวงดาวให้ปกติ ไม่เกิดการเสียดสี หรือชนกันขึ้นได้ อันนี้นับว่าเป็นความมหัศจรรย์อันยิ่งใหญ่ของสวรรค์

ในโลกนี้ วิทยาศาสตร์ก้าวหน้า ในแต่ละดวงดาว มีดาวเทียมประจำอยู่ สามารถเทียบเท่ากับฝีมือสวรรค์ แต่เหล่านี้ก็เทียบไม่ได้กับการฝึกใจอบรมจิตจนบรรลุปัญญา มีตาทิพย์ได้เห็นความเป็นอยู่ของโลกอีกโลกหนึ่งได้ จะถ่ายทอดสภาวะแห่งความจริงได้มากกว่า

การใช้เครื่องมือวิทยาศาสตร์หยั่งเอานั้น ทำได้เพียงผิวเผิน ส่วนของชีวิตในแผ่นดินสวรรค์ ที่สูงขึ้นไปอีกนั้น พวกเขาไม่สามารถจะรู้ได้เลย เปรียบเสมือนเจ้ามองเห็นความกว้างของท้องทะเลนั้น เห็นมีแต่สีครามของน้ำทะเลเท่านั้น แต่ของ

มีค่าจำนวนมหาศาลใต้ทะเลและฟ้า-ดินนั้น เจ้าจะเห็นได้ไหม?

หยางเซิง : ท่านอาจารย์ได้เปิดเผยความลี้ลับ แห่งจักรวาลอันไม่มีที่สิ้นสุดนี้ ซึ่งเป็นข่าวใหม่เสียจริง ๆ เห็นทีจะต้องประกาศให้ชาวโลกได้รับรู้กันต่อไปอีกเป็นพัน ๆ ปีเลยทีเดียว

อรหันต์จี้กง : ความลี้ลับของสวรรค์มีมากมาย เพียงเปิดเผยเพียงเล็กน้อยเท่านั้น นอกนั้นให้ชาวโลกค่อย ๆ ค้นหากันเอาเองเถอะ อาจารย์กับศิษย์สนทนาธรรมกันมา ชั่วประเดี๋ยวเดียวก็มาถึงมหาวิสุทธิปราสาท วันนี้ที่นี่สงบเงียบ ภายใต้ต้นไม้หรือศาลมีเทพเต๋าที่หน้าตาดูสดใส หรือเหล่าวิสุทธิเทพ เทพที่มีหน้าตาส่อแววเมตตาปรานี นั่งหลับตาทำสมาธิอยู่

หยางเซิง : พวกเขาเหล่านั้น ล้วนมีรัศมีเปล่งประกาย อันนี้เนื่องจากอะไร?

อรหันต์จี้กง : พวกเขากำลังขับเคลื่อนพลังจิตให้หมุนรอบกายจิตว่างดั่งอวกาศอันนี้ เป็นความสามารถขั้นสูงในการบำเพ็ญเพียร ดังเช่น แก้วมณีที่ปราศจากฝุ่นละออง ย่อมเปล่งแสงแวววาวออกมาโดยอัตโนมัติ เราอย่าได้เสียเวลาคุย รีบเข้าไปในปราสาท เพื่อขอให้พระศาสดาแห่งเต๋าทรงบรรยายธรรมเถิด

หยางเซิง : ก็ดีครับ! เจ้าควายเขียวเขาเดี่ยวตัวนั้น มันเดินลอยชายอยู่ใต้ต้นไม้ ท่าทางสุขสบายเสียจริง ๆ

อรหันต์จี้กง : ควายนี้ มิใช่ควายธรรมดา มันกำลังเดินจงกรมอยู่

พวกเรารีบเข้าไปในปราสาท ตั้งใจฟังธรรมดีกว่า

หยางเซิง : ครับกระผม!... ข้าน้อย ขอคารวะท่านพระศาสดาเจ้า วันนี้ก็ได้มากับอาจารย์อีก ขอโปรดได้บรรยายธรรมเถิด!

พระศาสดาเจ้า : มิต้องคารวะ! ท่านทั้งสองลำบากนะ ขอเชิญนั่ง! มีคำสั่งให้เทพเต๋าบริการน้ำอมฤต!

เทพเต๋า : รับคำสั่ง!... ได้บริการแล้วขอรับ ขอเชิญท่านอรหันต์และคุณหยางเซิง โปรดใช้น้ำอมฤตเถิด

หยางเซิง : กราบขอบพระคุณ ที่ท่านศาสดาทรงเมตตารักใคร่

พระศาสดาเจ้า : ไม่ต้องเกรงใจ ท่านทั้งสองได้มาเยือนอีกครั้งในวันนี้ ข้ารู้สึกมีความยินดีเป็นอย่างยิ่ง แม้ว่าข้าจะอยู่ในแหล่งสุขสบายแดนสวรรค์ แต่ใจยังคงห่วงถึงมวลมนุษย์ในโลก เห็นแล้วว่าผู้คนในปัจจุบันนี้ น้อยคนนักที่จะรักษาศีลธรรม ทำให้ข้าเสียใจมาก เพื่อที่จะนำวิญญาณกลับสู่ถิ่นเดิม ดังนั้น ทั้งสามภพจึงได้เปิดประชุม โดยยอมเปิดเผยทิวทัศน์แดนสวรรค์ เพื่อกอบกู้มวลวิญญาณกลับถิ่นเดิม ในการที่ท่านได้รับเกียรติให้ทำหน้าที่แต่งหนังสือ "เที่ยวเมืองสวรรค์" ซึ่งเป็นภาระอันหนักมาก ดังนั้น ข้าจึงยกเอาการกำเนิดฟ้า-ดิน และหนทางการกลับสู่สวรรค์มาเปิดเผยให้เต็มที่ จึงจะไม่ทำให้ผู้อยู่บนสวรรค์ต้องเสียใจ

หยางเซิง : ปัจจุบันนี้ มนุษย์กำลังหลงใหลอยู่กับวัตถุนิยม แต่สติกำลังสูญไป คิดจะเจริญสติเพื่อฝากความหวังไว้ แต่ไม่ทราบว่าจะปฏิบัติให้ถึงสัทธรรมได้อย่างไร? เพื่อได้ผลในการฝึก ขอเชิญท่านศาสดาเจ้าโปรดชี้แนะด้วยเถิด

พระศาสดาเจ้า : การปฏิบัติแม้จะมีวิธีร้อยแปด แต่จุดหมายปลายทางก็คือ แดนสวรรค์อันสงบสุข ดังนั้นก่อนที่จะปฏิบัติ ควรเข้าใจถึงหลักของมหาสัทธรรมเสียก่อน จะได้ไม่เสียเวลาปฏิบัติไปเปล่า ๆ สูญเสียพละกำลังในการเดินทางผิด น่าเสียดายมิใช่น้อย การปฏิบัติธรรม ข้อแรก ต้องมีบุญบารมี ผู้ไม่มีบุญก็ไม่รู้จักธรรม เมื่อไม่รู้ธรรม ก็จะตกอยู่ท่ามกลางความเปล่าเปลี่ยว จะไปหาที่ใดเป็นที่หยุดยืนได้เล่า แต่ธรรมก็มีการผันแปรอยู่เสมอ ผู้ที่ไม่รู้จักการผันแปรของสวรรค์นั้นแม้จะมีบุญบารมี ก็ไม่อาจบรรลุธรรมได้ ดังเช่น รู้จักทางที่จะไปที่นั่น แต่ไม่รู้ว่ารถที่ไปจะออกกี่โมง เมื่อคนมาถึงท่ารถ รถก็ออกไปแล้ว นั่นก็เหมือนคนมีบุญบารมี แต่ไม่รู้จักการแปรเปลี่ยนของสวรรค์ ก็จะสูญเสียแรงงานไปเปล่า ๆ ก็ยังไม่เข้าสู่กระแสธรรมได้ เมื่อรู้จักการแปรเปลี่ยนของสวรรค์ ก็จะทำให้เรารู้จักการปฏิบัติธรรม การปฏิบัติธรรมไม่ยุ่งยากอะไร เพียงต้องคอยระวังทุกฝีก้าว หากไม่ระมัดระวังจะเกิดอุบัติเหตุได้ ผู้อยู่ในระหว่างปฏิบัติธรรม จะไม่ยอมให้มีการผิดพลาดแม้แต่น้อย หากมีการขัดต่อระเบียบวินัย ถ้าไม่โดนปรับโทษ ก็จะมีอันตรายถึงชีวิต ยามปกติที่ทำบุญทำประโยชน์สร้างกุศล เปรียบเสมือนหนึ่งเติมน้ำมันตามรายทาง ในที่สุดก็จะไปถึงจุดหมาย พวกที่ทำบาปก่อเวร ก็เหมือนกับขวางลำชนแหลก ก็ตายอยู่บนถนนทางเดียว ไม่มีโอกาสที่จะไปถึงธรรมได้ ดังนั้น ผู้ปฏิบัติธรรมพึงระมัดระวังให้มาก

หยางเซิง : ทางศาสนาเต๋า ถือการปฏิบัติธรรมถึงขั้นสามบุปผาชูช่อ ห้าธาตุสามัคคี (ซำฮวยจูเต้ง โหงวขี่เชี่ยวง้วน) เป็นจุดสุดยอดสำเร็จเป็นเทพทอง มิทราบว่าปฏิบัติอย่างไร

พระศาสดาเจ้า : เทพเต๋า ถือว่า "เทพทอง" เป็นสิ่งสูงสุด นั่นคือ เทพทองอันไร้ขอบเขตมีเกิดไม่ดับ ไม่กลับมาเวียนว่ายตายเกิด ดังนั้น สามบุปผาชูช่อ ห้าธาตุสามัคคีจึงเป็นการฝึกขั้นสูงสุด หากยังไม่บรรลุถึงขั้นนี้ ก็ไม่อาจเข้ามาอยู่ในแดนสวรรค์เทพทองอันไร้ขอบเขตได้ ข้าฯจะอธิบายสามบุบผาชูช่อ ห้าธาตุสามัคคี ให้ฟังดังนี้

สามบุปผาชูช่อ (ซำฮวยจูเต้ง)

บุปผาชน (หนั่งฮวย) ฝึกพลังแห่งพรหมจรรย์ให้กลายเป็นธาตุ

มนุษย์นั้นเกิดจากอสุจิ ดังนั้น อสุจิจึงเป็นเมล็ดพันธุ์แห่งการเวียนว่ายตายเกิด ผู้ปฏิบัติธรรมต้องทำใจให้ว่างในช่วงล่าง ตัดความกำหนัดในกามออก อสุจิไม่รั่วไหล เมื่ออสุจิเต็มเปี่ยม ก็ไม่มีความยินดีในกามแล้ว บุปผาตะกั่วก็เกิดขึ้น

บุปผาธรณี (ตี่ฮวย) ฝึกธาตุให้กลายเป็น สติ

มนุษย์นั้นมีชีวิตอยู่ได้ก็อาศัยอากาศธาตุ ต้องทำให้จิตว่างในช่วงกลาง ไม่มีการหวั่นกลัว ไม่มีการโกรธแค้น อากาศธาตุจึงจะสงบราบเรียบ หนทางจะปลอดโปร่ง ธาตุในช่วงกลางจะอิ่มเอิบ จึงไม่อยากจะกินอาหาร บุปผาเงินจึงเกิดขึ้น

บุปผาสวรรค์ (เทียนฮวย) ฝึกพลังสติให้คืนสู่ความว่าง

เมื่อ อสุจิ อากาศธาตุ เต็มเปี่ยม หากขาดสติก็เหมือนร่างกายไม่เปล่งปลั่ง คน ๆ นั้นก็ไม่มีชีวิต ดังนั้น พลังสติเป็นประธานของการฝึก ขณะที่ใจว่างในช่วงบนไม่ติดไม่ยึด สติก็จะสมบูรณ์เต็มที่ ไม่ง่วงนอน ตื่นอยู่ตลอด เหมือนสำรอกเปลือกออก สู่ความว่างเปล่า กลับคืนสู่ดินแดนแห่งความว่างเปล่า นั่นก็คือบุปผาสวรรค์ เกิดขึ้นแล้ว

ห้าธาตุสามัคคี (โหงวขี่เชี่ยวง้วน)

1. **หัวใจเป็นที่อยู่ของจิต** ภพหลังเป็นจิตรู้อารมณ์ ภพก่อนอ่อนน้อม ว่างจากการเศร้าโศก สติจึงมั่นคง ธาตุไฟจากทิศใต้จึงเข้าร่วม

2. **ตับเป็นที่อยู่ของวิญญาณ** ภพหลังเป็นวิญญาณท่องเที่ยว ภพก่อนมีเมตตาว่างจากการหรรษา วิญญาณจึงมั่นคง ธาตุไม้จากทิศตะวันออกจึงเข้าร่วม

3. **ม้ามเป็นที่อยู่ของธัมมารมณ์** ภพหลังเป็นธัมมารมณ์หลง ภพก่อนมีสัจจะ ว่างจากกามตัณหา ธัมมารมณ์จึงมั่นคง ธาตุดินจากทิศศูนย์กลางจึงเข้าร่วม

4. **ปอดเป็นที่อยู่ของเจตสิก** ภพหลังเป็นอกุศลเจตสิก ภพก่อนมีความซื่อสัตย์ ว่างจากโทสะ เจตสิกจึงมั่นคง ธาตุทองจากทิศตะวันตกจึงเข้าร่วม

5. **ไตเป็นที่อยู่ของอสุจิ** ภพหลังเป็นอสุจิขุ่น ภพก่อนมี

ปัญญา ว่างจากความสุข พรหมจรรย์จึงมั่นคง ธาตุน้ำจากทิศเหนือจึงเข้าร่วม

ข้อความข้างบนคือ สามบุปผาชูช่อและห้าธาตุสามัคคี ผู้ปฏิบัติธรรมนั้นต้องรวมธาตุจากห้าทิศ แปรสามบุปผาเป็น ไตรวิสุทธิ์ จึงจะคืนสู่ถิ่นอันไร้ขอบเขต ให้บรรลุถึงสภาพที่กลมกลืนโดยตลอด แต่การบำเพ็ญนั้นไม่ยากลำบากอะไรเลย ให้รักษาพรหมจรรย์ ธาตุ และสติไว้ ปฏิบัติตามหลักมีเมตตา สัจจะ มารยาท (อ่อนน้อม) ซื่อสัตย์ และเจริญปัญญา ให้ละว่างจาก โศกเศร้า หรรษา ตัณหา โทสะ และความสุข แล้วภาวะจิตก็จะเป็นอิสระ ได้รับมรรค-ผล กลายเป็น เทพทอง หรือพูดอีกนัยหนึ่งว่า บุคคลคน ๆ หนึ่งสามารถบำเพ็ญตนเจริญสติ เพื่อตนเองปราศจากความผิดใด ๆ สามารถที่จะไปไหน ๆ โดยอิสระเสรี ถึงแม้จะมีกฎหมายสักหมื่นข้อ ก็ไม่สามารถเอาผิดจากเขาได้ ก็เหมือนสามารถหลุดพ้นจากสามภพ หลุดพ้นจากห้าธาตุ ซึ่งก็เป็นไปตามความหมายของสามบุปผาชูช่อ ห้าธาตุสามัคคี สามบุปผากับห้าธาตุ คือ พลังจิตเจริญขึ้น สติตั้งมั่นเป็นหนึ่ง ด้วยพลังอันนี้สามารถที่จะทะยานขึ้นสู่ฟ้าหรือแทรกแผ่นดิน เทพ-เทวดาก็ไม่อาจขวางกั้น เป็นมรรคผลนิพพานที่สูงสุด เป็นเทพทองในแดนนิพพาน

หยางเซิง : กราบขอบพระคุณ ที่ศาสดาเจ้าทรงบรรยายธรรม กระผมยังมีคำถามอีกข้อหนึ่ง ทำไมนอกมหาปราสาทนี้ จึงยังมีควายเขียวเขาเดี่ยว ความเป็นมาเป็นอย่างไร จะกรุณาเล่าให้

ฟังได้ไหม?

พระศาสดาเจ้า : เจ้าใคร่อยากรู้ ข้าฯก็จะเล่าพอสังเขป เมื่อครั้งเล่าจื้อขี่ควายเขียวผ่านด่านฮำก๊กกวง เพื่อไปโปรดกษัตริย์ทางทิศตะวันตก ซึ่งชาวโลกก็รู้ประวัติดี ข้าได้อวตารไปเกิดเป็นเล่าจื้อในประเทศจีน ประเทศจีนสร้างชาติด้วยเกษตรกรรม และใช้ควายไถนา ดังนั้น ข้าฯขี่ควายเขียวปรากฏกายช่วยชาวโลก การที่ข้าฯอวตารเป็นเล่าจื้อ ประกาศธรรมช่วยชาวโลก ขี่ควาย-เขียวผ่านด่านฮำก๊กกวง ถ่ายทอด "เต้าเต็กเก็ง" เป็นอักษรห้าพันคำให้แก่นายด่านชื่อ "อีฮี้" และไปโปรดกษัตริย์ทางตะวันตก คือประเทศอินเดียในปัจจุบันนี้แหละ ดังนั้นประชาชนชาวอินเดียจึงรู้จัก วัว ควาย คือสิ่งศักดิ์สิทธิ์ ก็สืบเนื่องมาจากประการฉะนี้ มนุษย์ทุกวันนี้ใช้นมวัวเลี้ยงทารกให้โตขึ้นมาเกินครึ่งหนึ่งใช้นมสดจากวัว นมผงนั้นผลิตขึ้นจากวัวทั้งนั้น ทั้งนี้เพราะการชุบเลี้ยงของคนได้เสื่อมลง จึงใช้นมวัวแทน เมื่อใช้ดื่มกินเป็นเวลานานเข้าจึงติดนิสัยวัวมากขึ้น และจิตใจคนก็หลงอยู่ในภพหลังเสียด้วย และเกิดอยู่บนแผ่นดินสีเหลือง จากควายสีเขียวแปรเปลี่ยนเป็นวัวสีเหลือง มิน่าเล่าจิตแห่งธรรมจึงไม่เหมือนกัน ทำให้จิตใจเพี้ยนไป จึงหวังว่าเมื่อฟังธรรมจากข้าฯแล้ว คงนึกถึงบุญคุณของวัว-ควายบ้าง รักษาศีลเป็นขั้น ๆ ไป จึงจะได้สนองน้ำใจข้าฯ ที่ได้อวตารมาช่วยเหลือชาวโลก แล้วไฉนควายตัวนี้จึงมีเขาอันเดียวนั้น แสดงว่าธรรมของข้าฯ มีเพียงหนึ่งไม่มีสอง ไม่ว่าบนสวรรค์หรือใต้ฟ้า

อรหันต์จี้กง : ขอบคุณ ที่ศาสดาแห่งเต๋าได้เปิดเผยวรพจน์ เนื่องจากเวลาดึกแล้ว อาตมาจำต้องพาหยางเซิงกลับสำนัก ต้องขอกราบลาก่อน

หยางเซิง : กราบขอบพระคุณ ที่พระศาสดาเจ้าประทานวรพจน์อันมีค่า เนื่องจากเวลาหมดแล้ว กระผมต้องตามพระอาจารย์กลับสำนัก ขอนมัสการกราบลา

พระศาสดาเจ้า : หวังว่า ทั้งสองคงได้มาอีก

อรหันต์จี้กง : หากมีบุญบารมีคงได้มาอีก

พระศาสดาเจ้า : มีคำสั่ง ให้เทพเต๋าตั้งแถวส่งแขก

อรหันต์จี้กง : สำนักเซี้ยเฮี้ยงตึ๊ง ถึงแล้ว วิญญาณกลับเข้าร่าง

ครั้งที่ 6
ชมพระวรวิสุทธิปราสาท (เซี่ยงเชงเก็ง) ฟังธรรมของ
พระวรวิสุทธิเทพ (เล่งป้อเทียนจุง)
วันที่ 29 กรกฎาคม พ.ศ.2522

พระอรหันต์จี้กง เสด็จลงประทับทรง กล่าวเป็นกลอนว่า

บุปผาสวรรค์บานบน ฝนทิพย์ปลุกผู้ลุ่มหลง
ผู้ใฝ่ธรรมสุขสมปอง แผ่นดินทองผ่องสดศรี
พุทธศักดิ์สิทธิ์ที่ ตะวันตกมีเสรี
ปราสาทหยกขับดนตรี กล่อมพระวิสุทธิเทพ

อรหันต์จี้กง : มนุษย์ทุกผู้ทุกนามล้วนรักชอบดอกไม้ ที่สวยสดงดงาม แต่ว่าดอกไม้นั้นไม่สามารถบานอยู่ได้ถึงร้อยวัน กลับมาดูนางฟ้าโปรยดอกไม้บนสรวงสวรรค์ จะไม่มีการร่วงโรยตลอดทั้งสี่ฤดู และไม่มีการหยุดในวันตรุษสารทด้วย โดยปราศจากความร่วงโรย คนเราต่างชอบอากาศบริสุทธิ์ แต่ฝุ่นละอองแห่งโลกีย์หนาแน่นขึ้นทุก ๆ วัน จึงต้องฝืนใจสูดมันเข้าไป เมื่อฝนทิพย์โปรยปราย แผ่นดินกลับชุ่มชื้น จิตใจสดใสอารมณ์ก็เย็นสบาย ปรากฏการณ์ 2 อย่าง มันแยกให้เห็นอย่างชัดเจนมาก คือ ธาตุที่เบาและสะอาดได้ลอยขึ้นเบื้องบน กลายเป็นฟ้า ส่วนธาตุที่หนักและขุ่นจะตกลงเบื้องล่างแข็งตัว กลาย

เป็นดิน หวังว่าผู้คนในโลกจงรักษาจิตวิญญาณให้ผ่องใส แผ่วเบา สลัดทิ้งซึ่งสิ่งขุ่นข้องหมองใจ จึงจะสามารถลอยขึ้นสู่แดนนิพพานเพื่อที่จะไม่ต้องตกลงไปยังขุมนรก เจ้าหยางเซิง เตรียมตัวออกเดินทางได้ วันนี้จะต้องไปชมสวรรค์อีกครั้งหนึ่ง

หยางเซิง : ขอรับกระผม กระผมได้นั่งลงเรียบร้อยแล้ว เชิญท่านอาจารย์ออกเดินทางได้ ขอเรียนถามท่านอาจารย์ว่า เมื่อกี้ท่านกล่าวคำว่า "ทัศนศึกษา" กระผมรู้สึกว่ามีความหมายมาก ท่านอาจารย์จะอธิบายความมุ่งหมายของอักษร 2 ตัวนี้ ได้ไหมครับ

อรหันต์จี้กง : ฮาฮ้า! พอเจ้าพูดถึงคำว่า "ทัศนศึกษา" สองคำนี้ ไฟในสำนักเกิดดับลงอย่างกะทันหันเลยกลายเป็น "ทัศนมืด" มันมีความหมายจริง ๆ นะ

หยางเซิง : อันนี้เพราะเหตุใดมิทราบครับ

อรหันต์จี้กง : ข้าฯ รู้ก่อนที่ใจเจ้าจะเคลื่อนไหวแล้ว เพื่อที่จะสั่งสอนพวกศิษย์ในสำนักให้รู้สึกตัว จึงแสดงอภินิหารทำให้ไฟฟ้าดับ 15 วินาที อันนี้ ประกอบด้วยความหมายอันยิ่งใหญ่นัก ตอนที่ไฟฟ้าดับ ข้าฯ เห็นศิษย์แต่ละคนเหลียวหน้าแลหลังกันเลิกลั่ก คิดจะหาแสงสว่าง จึงไปหยิบเอาเทียนมาวางไว้ข้างถาดทราย อยากจะดูให้ชัดเจนว่า ที่กำลังเขียนอยู่นั้นเป็นตัวอักษรอะไร นี่แหละว่า "ทัศนศึกษา" (เห็นชัดแจ้ง, เห็นความสว่าง) ดังนั้น คำว่า "ทัศนศึกษา" คือ มองไปข้างหน้าที่มีความสว่าง ทัศนาทิวทัศน์ธรรมชาติ ทุกวันนี้โลกมีวิทยาการก้าวหน้า

ผู้คนทั้งหลายต่างถือโอกาสไปทัศนาจรยังที่ต่าง ๆ ที่ใกล้ก็ทัศนศึกษาในประเทศ ที่ไกลก็ไปต่างประเทศ แต่ไม่รู้ว่าไปทัศนศึกษาจริง ๆ หรือเปล่า ฮาฮ้า บ้างก็ไปแหล่งเริงโลกีย์ เพื่อทัศนศึกษาในห้องมืด อาตมาว่าเขากำลังทำการ "ทัศนมืด" ชาวโลกทุกวันนี้ใฝ่หาแต่สีสันรูปโฉมต่าง ๆ หารู้ไม่ว่า ทิวทัศน์บนสรวงสวรรค์นั้นงดงามกว่าทิวทัศน์ในโลกมนุษย์เป็นหมื่น ๆ เท่า แล้วเหตุไฉนจึงไม่คิดไปเยือนด้วยเล่า วันนี้ ข้าฯ จะพาหยางเซิงไปยังปราสาทวิมานซึ่งไม่ใช่ "ไฟหิ่งห้อย" ส่องเพื่อ "ทัศนศึกษา" นะ

หยางเซิง : นั่นเป็นบุญของผม ที่กลายเป็นนักทัศนาจรไปแล้ว!

อรหันต์จี้กง : ใช่แล้ว ! คราวหน้า เจ้าจะได้นำมนุษยชาตินับหมื่น ๆ มาที่นี่ ดั่งค้นพบแผ่นดินใหม่

หยางเซิง : ขอบคุณท่านอาจารย์

อรหันต์จี้กง : เราต้องรีบรุดหน้าไป ภูเขาจิตทะลุถึงพุทธจิต จากมนุษยโลกทะลุถึงแดนสวรรค์ ขอเพียงมีจิตคิดฝึกธรรม ก็สามารถบรรลุสัทธรรมได้ ตอนนี้เรามาถึงวรวิสุทธิปราสาทสวรรค์ไร้เขต เพื่อเข้าพบท่านพระวรวิสุทธิเทพ หยางเซิงเจ้าเตรียมตัวเข้านมัสการ

หยางเซิง : ขอรับกระผม! มาถึงที่นี่จิตไม่อาวรณ์มนุษยโลก รู้สึกเบาลอยอย่างสบาย ข้างหน้ามีหอสูงตระหง่านเทียมฟ้า ทั้งสี่ด้านก็มีอาคารห้อมล้อม แสงทองสาดส่องหอทองปราสาทหยกสร้างด้วย แก้ว แหวน เพชร นิล จินดา ต่างกับการก่อสร้างด้วย

ดินไม้ เหล็ก คอนกรีต ในโลกมนุษย์ ตื่นตาตื่นใจ จนไม่สามารถจะบรรยายถึงความโอ่อ่าสง่างามได้หมดสิ้น บุปผาสวรรค์โปรยปรายไม่ขาดสาย ฝนทิพย์ก็ปะพรมพรำ ๆ สนเขียวชอุ่มงามสะพรั่ง ไม่ปรากฏมีบรรยากาศแห่งความโศกเศร้า ทุกข์ทรมานดั่งเมืองมนุษย์ นกกระเรียนขนขาวผ่องยืนพักอยู่บนต้นไม้ มัจฉาสวรรค์เวียนแหวกผุดว่ายในสระโบกขรณี ธรรมชาติงามวิจิตรพิสดาร จนชวนให้หลงใหลลืมโลกมนุษย์ ขอกราบเรียนถามท่านอาจารย์ เหตุไฉน จึงมีรัศมีสีทองเปล่งประกายระยิบระยับตลอดเวลารอบพระวิสุทธิปราสาท โดยไม่มีหยุดหย่อนเลย?

อรหันต์จี้กง : อ๋อ...อันนี้ก็คือ ขณะนี้ท่านพระวรวิสุทธิเทพกำลังบรรยายธรรมให้เจ้าอยู่นะซิ แสงเหล่านี้คือ แสงแห่งฟ้าบันดาล 36 และธรณีพิฆาต 72 ที่ได้หมุนเวียนสอดส่องในสากลโลก เรารีบเข้าไปคารวะท่านพระวรวิสุทธิเทพกันเถอะ

หยางเซิง : บรรดาเทพเต๋า ต่างยืนเรียงแถว 2 ข้างทาง ประหนึ่งคอยต้อนรับเราอยู่

เทพเต๋า : ยินดีต้อนรับ ท่านพระอรหันต์จี้กง และนายหยางเซิง ท่านพระวรวิสุทธิเทพ ขอเชิญท่านทั้งสองให้เข้าไปพบได้

หยางเซิง : พอย่างเท้าเข้าสู่ภายในปราสาท ณ บัลลังก์กลางห้องโถงใหญ่ มีพระผู้ทรงธรรม หน้าตาแฝงไว้ด้วยความเมตตา รอบ ๆ พระวรกายมีรัศมีเปล่งออกมา ผินพระพักตร์มายังเรา พลางแย้มพระสรวลส่งให้...กราบคารวะ ท่านพระวรวิสุทธิ-

เทพ ข้าน้อยได้รับเทวโองการ ติดตามอาจารย์ให้มาเที่ยวสวรรค์ เพื่อแต่งหนังสือ วันนี้ได้มีโอกาสมายังไตรวิสุทธิสวรรค์ ขอความกรุณาให้ พระวรวิสุทธิเทพประทานธรรมสักครั้ง

วรวิสุทธิเทพ : ท่านทั้งสองมิต้องคารวะ ขอเชิญนั่งตามสบาย ! เทพเต๋า! รีบบริการน้ำอมฤต

หยางเซิง : กราบขอบพระคุณ ท่านเทพมีความกรุณาอย่างมาก กระผมรู้สึกกระดากไม่กล้ารับ!

อรหันต์จี้กง : วันนี้ อาตมานำลูกศิษย์มาถึงพระวรวิสุทธิปราสาท ขอท่านเทพช่วยชี้แนะเพื่อจะได้ตื่นจากความหลงงมงาย

วรวิสุทธิเทพ : เป็นการถูกต้องแล้ว ที่สำนักของท่านรวมพลังทั้งเทพเจ้าและมนุษย์ ทำการกอบกู้ชี้แนะอย่างจริงจัง เพื่อเผยแพร่พระสัทธรรม และขยายศาสตร์ของท่านขงจื้อทั้งหลักธรรมแห่งพุทธศาสตร์ด้วย เพื่อทำการกอบกู้ชาวโลก มีความดีความชอบใหญ่หลวงนัก เมื่อได้มาถึงวรวิสุทธิปราสาทในวันนี้ ข้าฯ จะมอบคัมภีร์วรวิสุทธิมรรคให้

อันข้าฯ ได้สถิตอยู่ในไตรวิสุทธิสวรรค์นี้ เป็นผู้รักษากฎแห่งธรรม กฎในโลกมนุษย์ก็ไม่พ้นไปจาก 36 กฎ แห่งฟ้าบันดาล และ 72 กฎ แห่งธรณีพิฆาต ซึ่งวิทยาคมทั้งหมดนี้ผู้คนในโลกนี้ยังไม่มีใครจะรู้ได้อย่างครบถ้วน เพราะเหตุว่าจิตใจของมนุษย์ส่วนใหญ่โหดเหี้ยม อันตราย หากได้วิทยาคมแล้วมักจะประพฤติในทางชั่ว ไม่ปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ข้อบังคับของสวรรค์ ที่ให้รักษาศีลบำเพ็ญธรรม เพื่อใช้วิทยาคมนี้ช่วยเหลือ

ชาวโลก ดังนั้น ในปัจจุบันนี้การโปรดมนุษยโลก ซึ่งเน้นในทางธรรมมากกว่าทางวิทยาคม ผู้ที่มีวิทยาคมมักจะไม่ฝึกอบรมบำเพ็ญจิต แต่กลับหลงไปในทางอุบาทว์ จึงทำให้วิทยาคมขาดหายจากโลกมนุษย์ ทั้งนี้ ก็เนื่องจากข้าฯ ได้รับคืนมาไว้ในปราสาทนี้แล้ว 36 กฎ แห่งฟ้าบันดาล และ 72 กฎ แห่งธรณีพิฆาต คือ วิทยาคมที่รวบรวมสรรพสิ่งอันไม่มีที่สิ้นสุด ทุก ๆ กฎ จะคืนสู่ต้นสังกัด ก็อยู่ที่จิตใจเท่านั้น ดังนี้ ข้าฯ จึงได้ถ่ายทอดวิชา จิตวิทยาให้แก่หยางเซิงสักบทหนึ่ง จะได้ใช้มันตามชอบใจ เนื่องจากข้าฯต้องการจะกู้วิญญาณกลับถิ่นเดิม จึงได้ถือโอกาสนี้บรรยายธรรม อันว่าสามภพนั้นนับว่าศาสนาเต๋ามีความลึกล้ำที่สุด เป็นหนึ่งไม่มีสอง แต่เป็นเพราะจิตใจของผู้คนไม่บริสุทธิ์ดั่งเช่นคนโบราณ พลอยทำให้วิทยาคมของเต๋าดับลงไปเอง เพราะหวั่นเกรงว่า พวกที่มีจิตใจไม่ซื่อตรงเอาไปใช้ในทางทำลายคน ข้าฯ จึงได้ถอนเอาวิทยาคมของเต๋าคืน แล้วได้ประทาน "วิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี่ อันแยบคาย" ลงไปให้ใช้แทน ทั้งนี้เป็นการใช้วิทยาศาสตร์เข้าเสริมให้สมบูรณ์ขึ้น ในที่นี้ ข้าฯจะบอกชื่อตามของ 36 กฎ ฟ้าบันดาล และ 72 กฎธรณีพิฆาต ดังต่อไปนี้

36 กฎ ฟ้าบันดาล

1. หมุนเวียนธรรมชาติ
2. สว่างมืดกลับกัน
3. เคลื่อนย้ายดวงดาว
4. คืนดวงอาทิตย์กลับสวรรค์

5. เรียกลม-ฝน
6. ธรณีสั่นสะเทือน
7. เหาะเหินเดินอากาศ
8. เสกน้ำให้เป็นดิน
9. แสงทองส่องทั่วปฐพี
10. กลบน้ำกวนทะเลปั่นป่วน
11. ขี้ดินเป็นเหล็ก
12. หายตัวในธาตุทั้งห้า
13. หกเกราะประดูกล
14. สามารถรู้อนาคต
15. เคลื่อนหิน ทลายภูเขา
16. ตายแล้วฟื้นคืนชีพได้
17. ตัวลอยไปที่อื่นได้
18. เก้าทหารพักเพื่อคืนธาตุ
19. ชักจูงให้วิญญาณปรากฏ
20. ปราบเสือเผด็จมังกร
21. เสริมฟ้าตากแดด
22. ทลายภูเขาถมทะเล
23. ขี้หินเป็นทอง
24. ยืนตรงไม่พบเงา
25. ย้ายครรภ์เปลี่ยนรูป
26. ให้เล็กหรือใหญ่สมใจ
27. ทำให้ดอกไม้บานทันที
28. พลังสติต้านธาตุ
29. มองทะลุผนังได้
30. คืนไฟกลับลม
31. มือกาอัศนีทั้งห้า
32. ย่อดิน-ดำในน้ำ
33. ทรายร่อนหินบิน
34. หอบภูเขาข้ามทะเล
35. เสกถั่วเป็นทหาร
36. เจ็ดธนูติดหัวตะปู

72 กฎ ธรณีพิฆาต

1. ติดต่อกันได้
2. ขับเทพเจ้า
3. แบกภูเขา
4. กักน้ำ
5. ยืมลม
6. ทำหมอก
7. ทำให้ฟ้าแจ้ง
8. ทำฝน
9. นั่งบนไฟ
10. ดำน้ำ
11. กั้นตะวัน
12. ขี่ลม

13. ต้มหิน	14. พ่นไฟ	15. กลืนดาบ
16. เก็บแสง	17. เทพเจ้าเดิน	18. เดินบนน้ำ
19. แยกไม้	20. แยกกาย	21. หายตัว
22. ต่อหัว	23. กายมั่นคง	24. ฆ่ามาร
25. เชิญเทวดา	26. ตามวิญญาณ	27. เก็บวิญญาณ
28. เรียกเมฆ	29. เก็บจันทรา	30. ขนส่ง
31. สมรสในฝัน	32. ทำให้แยกสลาย	33. ฝากไม้
34. ตัดสายน้ำ	35. สะเดาะเคราะห์	36. หลบภัย
37. เหลืองขาว	38. วิชาดาบ	39. ปิดให้หาย
40. ดำดิน	41. ดาราศาสตร์	42. ตั้งแนวรบ
43. ปลอมรูป	44. พ่นให้ละลาย	45. ชี้ให้ละลาย
46. แยกศพ	47. ย้ายภาพ	48. เรียกให้มา
49. ลอยล่อง	50. ชุมนุมสัตว์	51. เรียกใช้นก
52. กักธาตุ	53. พลังมหาศาล	54. ทะลุหิน
55. เกิดแสง	56. ปกปิดอาภรณ์	57. ชักจูง
58. รับประทาน	59. หลีกเลี่ยง	60. โดดพ้นภูเขา
61. หัวหงอก	62. ขึ้นรอก	63. คืนน้ำ
64. นอนบนหิมะ	65. ตากแดด	66. เล่นลูกกลม
67. น้ำมนต์	68. รักษาด้วยยา	69. รู้เวลา
70. รู้จักภูมิศาสตร์	71. อดอาหาร	72. บวงสรวงแก้บน

ในสมัยนี้ 36 กฎ ฟ้าบันดาล มีสิ่งที่เป็นไปแล้วดังนี้ คือ

1. คนโบราณสามารถทำให้สว่างเป็นมืด ทำให้มืดกลับสว่าง เดี๋ยวนี้มีไฟฟ้า กลางคืนก็ทำให้สว่าง เช่น ตลาดกลางคืนคึกคัก กลางวันไม่ค่อยมีคน
2. คนโบราณสามารถเหาะเหินเดินอากาศ เดี๋ยวนี้ ก็นั่งเครื่อง-บินเดินอากาศ เป็นวิทยาศาสตร์ก้าวหน้าไป
3. คนโบราณมีวิธี แยกย้ายดวงดาว คนสมัยนี้ก็เปลี่ยนหัวใจ เปลี่ยนไตได้ อาจใช้ของสุนัข หรือ ลิง มาเปลี่ยนให้คนได้ อันนี้คือหลักการแยกย้ายดวงดาว
4. คนโบราณเขาหายตัวในธาตุได้ ปัจจุบันก็คือ การหายตัวในธาตุต่าง ๆ ได้ เช่น หายตัวในธาตุน้ำ โดยเรือดำน้ำ ธาตุทองก็มีเครื่องไอพ่นทำขึ้น
5. คนโบราณสามารถล่วงรู้เหตุการณ์ในอนาคต ปัจจุบันมนุษย์มีเครื่องเรด้าร์ สามารถรู้ตำแหน่งของเครื่องบินข้าศึก หรือรู้เรือดำน้ำที่จะลอดเข้ามาได้ สามารถรู้การเปลี่ยนแปรของดินฟ้าอากาศ โดยเครื่องมือวิทยาศาสตร์
6. คนโบราณสามารถลอยตัวไปที่ไหน ๆ ได้ สมัยนี้มีเครื่องบิน รถไฟฟ้า ชั่วประเดี๋ยวเดียวก็ไปอยู่ที่อื่นแล้ว
7. คนโบราณสามารถทลายภูเขา ถมทะเลได้ สมัยนี้ก็มีระเบิด ๆ ภูเขา นำไปถมทะเลได้
8. คนโบราณปราบเสือเผด็จมังกร คนสมัยนี้ใช้แส้ไฟฟ้าสยบเสือมังกร
9. คนโบราณมีฤทธิ์มองทะลุผนังได้ สมัยนี้มีโทรทัศน์ ส่ง

ภาพเป็นพัน ๆ ไมล์ ตอนนี้เหมือน "คนพันตา" แล้วมีโทรศัพท์ฟังได้ไกลเป็นหมื่น ๆ ไมล์ ก็เหมือนคน "หูทิพย์" แล้ว

10. คนโบราณเสกถั่วให้เป็นทหารได้ สมัยนี้สร้างลูกระเบิดเพียงลูกเดียว พอระเบิดก็กระจายเป็นหลาย ๆ ชิ้น ก็เหมือนเสกถั่ว พิษสงร้ายแรงมาก

ทั้งหมดนี้เปรียบเทียบโบราณกับปัจจุบัน ให้ดูว่าเหมือนใน 36 กฎ ฟ้าบันดาลอย่างไร

ตัวอย่าง 72 กฎ ธรณีพิฆาต

1.	ยืมลม	ปัจจุบันได้แก่ เครื่องปรับอากาศ พัดลม
2.	ทำหมอก	ปัจจุบันได้แก่ ทำน้ำแข็งแห้ง
3.	ขอฝน	ปัจจุบันได้แก่ ทำฝนเทียม
4.	ดำน้ำ	ปัจจุบันได้แก่ ประดาน้ำ
5.	เดินบนน้ำ	ปัจจุบันได้แก่ สกีน้ำ สกีน้ำแข็ง
6.	เชิญเทพเจ้า	ปัจจุบันได้แก่ การทรงเจ้า
7.	เก็บจันทรา	ปัจจุบันได้แก่ ถ่ายเป็นภาพยนตร์ แล้วเอามาฉายใหม่
8.	ขนส่ง	ปัจจุบันได้แก่ ลิฟท์ ส่งสินค้า ไปรษณีย์
9.	กักน้ำ	ปัจจุบันได้แก่ เขื่อนกั้นน้ำ
10.	ปลอมรูป	ปัจจุบันได้แก่ ตกแต่ง เสริมสวย
11.	เคลื่อนภาพ	ปัจจุบันได้แก่ ภาพยนตร์ โทรทัศน์

12. เรียกให้มา ปัจจุบันได้แก่ ควบคุมทางไกล
13. พลังมหาศาล ปัจจุบันได้แก่ มือกล มนุษย์หุ่นยนต์
14. ทะลุหิน ปัจจุบันได้แก่ เครื่องเจาะหิน ระเบิดหิน
15. เกิดแสง ปัจจุบันได้แก่ แบตเตอรี่ หลอดไฟฟ้า
16. รักษาทางยา ปัจจุบันได้แก่ การแพทย์แผนปัจจุบัน
17. รู้เวลา ปัจจุบันได้แก่ นาฬิกา
18. รู้ภูมิศาสตร์ ปัจจุบันได้แก่ แผนที่ เข็มทิศ

ที่กล่าวมาเป็นตัวอย่างสำหรับ 72 กฎ ธรณีพิฆาต ที่ปัจจุบันเรียนรู้ได้

ทั้ง 36 ฟ้าบันดาล และ 72 ธรณีพิฆาต ล้วนเกิดจากธาตุที่ดีและเลวของฟ้า-ดิน อย่างเช่น การให้มาเกิดเป็นนักวิทยาศาสตร์ หากเอาสิ่งที่ค้นพบไปใช้ในทางที่ดีก็จะเป็นประโยชน์ต่อสังคม ถ้าใช้ในทางที่เลว ก็จะทำลายมนุษยชาติ เช่น ระเบิดใช้ระเบิดเขาได้ สร้างถนน มนุษย์ก็ได้ประโยชน์มหาศาล ถ้านำมาทำสงคราม ก็จะเป็นผลร้ายต่อมนุษย์ เช่น ปัจจุบันมีปืนใหญ่ จรวด อีกไม่นานดาวพิฆาตจะมาเกิด

ควรจะรู้เอาไว้ว่า ใจคนน่ะไม่โบราณ ใจคนจะดลให้ฟ้าดินบันดาล ให้ดาวพิฆาตได้มาเกิดในแดนมนุษย์ ถึงแม้ว่า มนุษยชาติจะสามารถหาความสุขความสำราญอย่างไม่มีขอบเขต ก็ตาม ชีวิตของมนุษย์ก็มีอันตรายอยู่ทุกขณะจิต อันนี้ หาใช่เป็นความไม่ปรานีของสวรรค์ก็หาไม่ สาเหตุแท้จริงเกิดจากอกุศลจิตของมนุษย์นี่เอง ดังนั้น หวังว่ามนุษย์จะฟังคำของข้าฯ รีบ

ปล่อยวางใจเพชฌฆาต เพื่อไม่ให้ไอพิฆาตระเบิดขึ้น อันเป็นสาเหตุให้มนุษย์ทำลายตนเอง จนทำให้สถานการณ์ของโลกเกิดการปั่นป่วนปรวนแปร

ถ้าหากมนุษย์มีจิตใจสร้างกุศล ปลูกฝังวิญญาณแห่งสันติภาพ ก็เหมือนวิทยาการของโลกได้เจริญรุดหน้า ก็ดุจดั่งสวรรค์ได้สร้างความสุขเสมอหน้ากันทั่วพิภพ วิทยาศาสตร์ก้าวหน้า โลกมนุษย์ก็เหมือนแดนสวรรค์ ผู้คนก็สามารถไป ๆ มา ๆ ได้โดยอิสระ การกินอยู่อาศัยสมบูรณ์พร้อมพรั่ง ก็เหมือนชีวิตของอรหันต์ เทพยดา สิ่งเหล่านี้เป็นการ "โปรดสัตว์" ของสวรรค์ นั่นแล

หยางเซิง : กราบขอบพระคุณท่านวรวิสุทธิเทพที่เปิดเผยความจริง รู้สึกเป็นบุญคุณมหาศาลดีกว่าอ่านหนังสือถึงสิบปี ความจริงแล้วเหตุการณ์ของโลกปัจจุบันนี้ ก็เป็นไปตามการจัดวางของท่านอย่างแยบคาย ซึ่งเป็นเรื่องที่อัศจรรย์ยิ่งนัก

อรหันต์จี้กง : อัศจรรย์! อัศจรรย์! เราเห็นจะต้องลาก่อนแล้ว

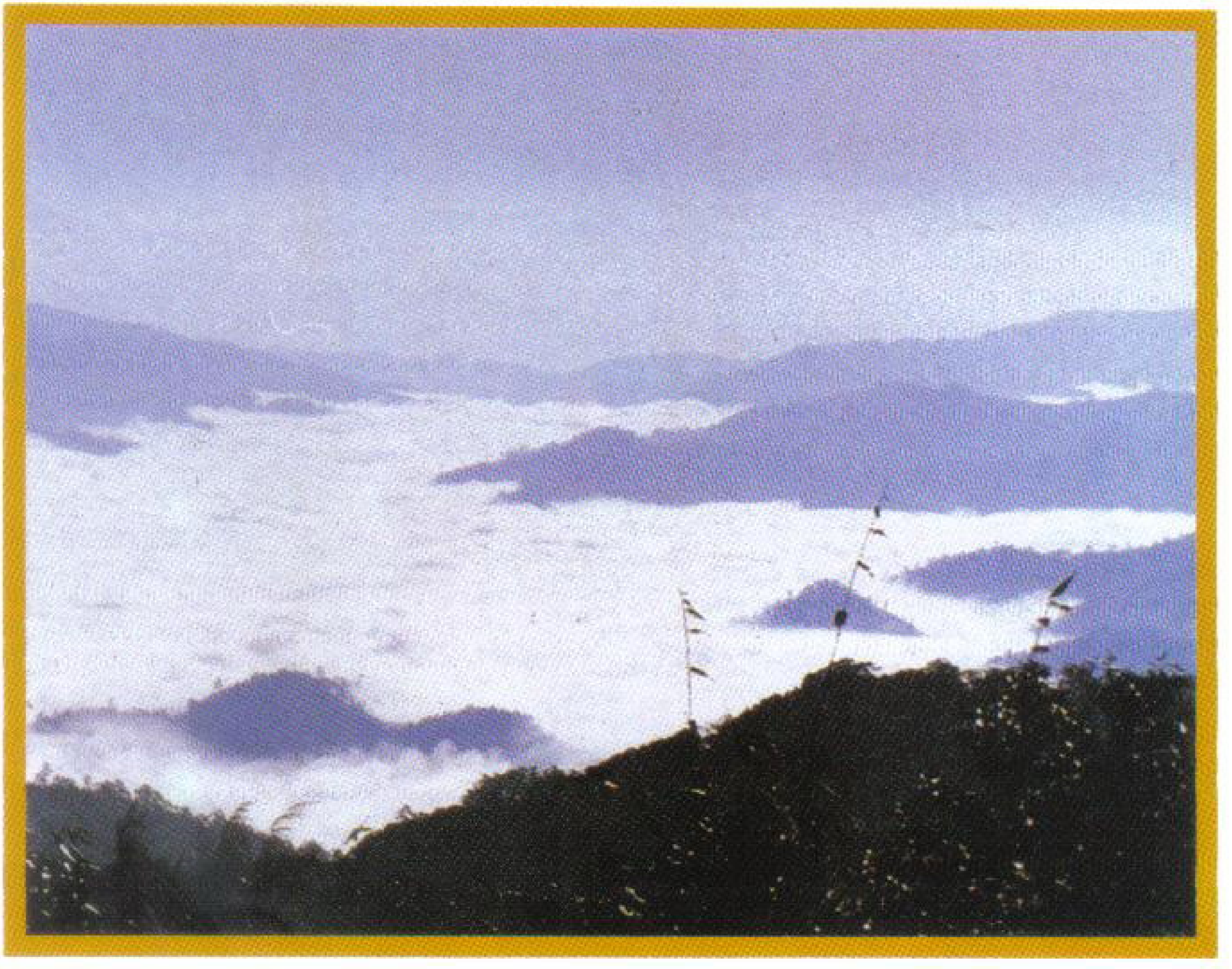
หยางเซิง : กราบนมัสการลา ท่านวรวิสุทธิเทพ

วรวิสุทธิเทพ : มีคำสั่งให้เทพเต๋าจัดแถวส่งแขก

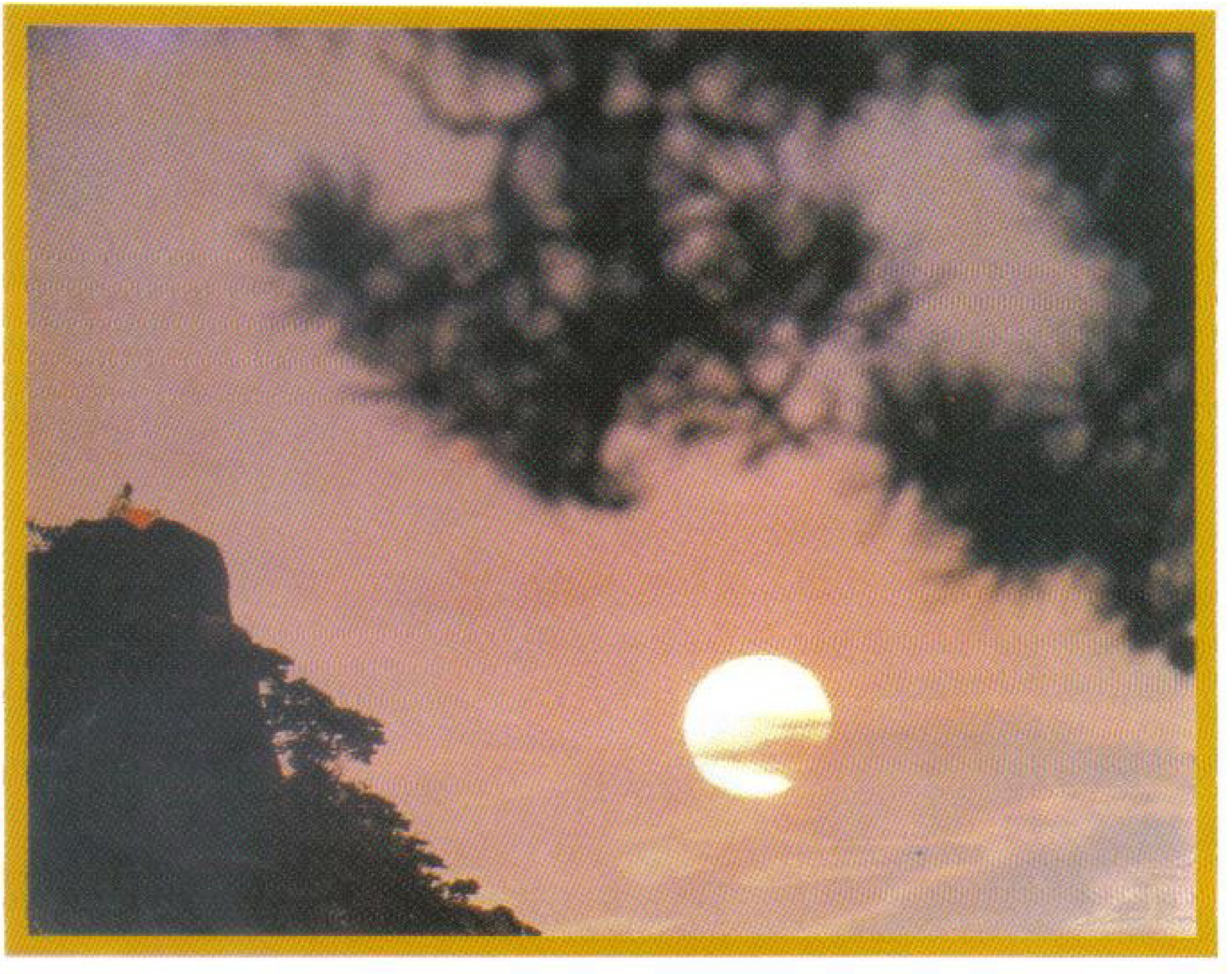
เทพเต๋า : ขอส่งท่านทั้งสอง กลับสำนัก

หยางเซิง : ขอขอบคุณท่านวรวิสุทธิเทพ และเหล่าเทพเต๋า... กระผมนั่งเรียบร้อยแล้ว ขอเชิญท่านอาจารย์ ออกเดินทางเถิด

อรหันต์จี้กง : เซี่ยเฮี้ยงติ้ง ถึงแล้ว หยางเซิงลงจากดอกบัว วิญญาณกลับเข้าร่าง

คง สัทธรรมห่อไว้ บรรจุในจิต
คา นิ่งสงบเงียบ สว่างแพร้ว
สะ อาดยิ่งส่องลุ พื้นต่ำ แลเห็น
วรรค์ ใหม่ชาติหน้าแล้ว นิ่งน้ำชโลมกายฯ

โลกสังคมมั่วฟุ้ง หลงใหล เสพติด
สักครู่ประด่าวได้ ทุกข์แน่
บำเพ็ญบ่มจิตไซร้ สงบ ทรงฌาน
รู้แก่นสัทธรรมแท้ ผ่องแผ้ว วิญญาณฯ

ครั้งที่ 7
เที่ยวไตรวิสุทธิคงคา ฟังธรรมจากหลวงปู่คงคา
วันที่ 15 สิงหาคม พ.ศ.2522

อรหันต์จี้กง เสด็จลงประทับทรง กล่าวเป็นกลอนความว่า

ไตรวิสุทธิ์สี่ตรง ฤทธิ์ดำรงเดชารุ่งเรือง
ห้าธาตุสามัคคี พลีเคลื่อนธรรมจักรสถิต
นำไฟผสานติด เป็นนิมิตแดนศักดิ์สิทธิ์
บำเพ็ญธรรมฝนจิต พิชิตขึ้นสู่สวรรค์

อรหันต์จี้กง : ไตรวิสุทธิ์ นั้นคือ นพดลวิสุทธิ์ วรวิสุทธิ์ และมหาวิสุทธิ์ หรืออีกความหมายหนึ่งว่า สวรรค์วิสุทธิ์ ธรณีวิสุทธิ์ และมนุษย์วิสุทธิ์ พระคัมภีร์เต๋ากล่าวว่า สวรรค์เป็นหนึ่งจะสดใส ธรณีเป็นหนึ่งจะสงบ มนุษย์เป็นหนึ่งจะศักดิ์สิทธิ์ ดังนั้นจึงรู้ได้ว่า ไตรวิสุทธิ์ เป็นหลักธรรมของมหาสัทธรรม

วันนี้ข้าฯ จะพาศิษย์ไปเที่ยวชมไตรวิสุทธิ์ ฟังศาสดาคัมภีร์ไตรวิสุทธิ์บรรยายธรรม อันว่าไตรวิสุทธิ์เป็นพระผู้ศักดิ์สิทธิ์ในสมัยดึกดำบรรพ์ ผู้มีวิทยาคมจะเขียนยันต์จะต้องอัญเชิญไตรวิสุทธิเทพเสียก่อน คือ ต้องเขียนเครื่องหมายสามหยักบนตัวยันต์ก่อน

อันว่า สี่ตรง ก็คือ กายตรง ใจตรง วาจาตรง การประพฤติตรง คนเราควรต้องมีสี่ตรง จึงจะสามารถบรรลุธรรม

ดังนั้น สี่ตรงจึงเป็นบันไดขึ้นสู่สวรรค์ คนที่จะเรียนวิทยาคมข้างใต้ของยันต์จึงต้องเขียน สี่ตรง เพื่อเน้นถึง สี่ตรง (กาย ใจ วาจา ความประพฤติ) เมื่อทุกส่วนตรง เทพที่ตรงจึงจะลงประทับเพื่อเขียนยันต์ อานุภาพรุนแรงไม่มีเทียบ จุดใหญ่ ๆ ที่สำคัญเช่นนี้ผู้คนมักไม่รู้ การใช้ยันต์นั้น ข้าฯจะไม่พูดมาก รอสักพักจะเชิญให้ท่านวรวิสุทธิเทพเป็นผู้บรรยายละเอียด หยางเซิงรีบขึ้นดอกบัว เตรียมไปท่องสวรรค์เพื่อแต่งหนังสือเถอะ

หยางเซิง : ขอรับกระผม! ขอเชิญท่านอาจารย์ออกเดินทางได้...

อรหันต์จี้กง : นั่งนิ่งบนบัวอาสน์ บุปผาจิตเบิกบาน หลงกิเลสในทะเลทุกข์ เมื่อความสุขหมดลง ภัยพิบัติก็จะผุดขึ้น ความหรูหราครื้นเครงในโลกมายานี้ เมื่อไรจึงจะรู้สึกสำนึกหนอ? บนเกาะสวรรค์เทวภูมินี้จัดตั้งสำนักทรง เทพ พุทธ ต่างลงประทับทรงสอนสัทธรรมเพื่อโปรดมนุษยโลก

หยางเซิง : คำกล่าวไม่กี่ประโยคนี้ ช่างมีความหมายยิ่งนัก!

อรหันต์จี้กง : คำง่าย ๆ แต่ความหมายลึก จับปลาในน้ำตื้น สิ้นเปลืองแรงน้อย ไม่สบายกว่ารึ?

หยางเซิง : ที่ตื้น ๆ มีแต่ปลาตัวเล็ก ๆ มันจะไม่มักน้อยไปหน่อยหรือ?

อรหันต์จี้กง : ฮา ฮ้า! คันเบ็ดเล็ก ๆ จะตกปลาตัวใหญ่ ๆ เกรงว่าจะไม่ได้ปลา คนกลับจะถูกปลาฉุดลงทะเล เพราะฉะนั้นเมื่อน้ำลึกมาก ปลาจึงอยู่ลึกมาก คิดแล้วมันไม่คุ้มกันหรอก

หยางเซิง : พูดมีคติ! เอ้อ! ฉับพลันข้างหน้า ทำไมมีแม่คงคากว้าง

ใหญ่อยู่สายหนึ่ง? น้ำใสจนไม่มีที่ติ ดูเหมือนแบ่งแยกเป็นสาม สาย?

อรหันต์จี้กง : ที่นี่คือ "ไตรวิสุทธิคงคา" อยู่เหนือสวรรค์ 33 ชั้น หรือเรียกอีกชื่อว่า "คงคาสวรรค์" ที่เห็นนี้เป็นตอนต้น ดังนั้น น้ำจึงใสแลดูระยิบระยับ วันก่อนเราเหินผ่านไป ดังนั้นเจ้าจึง ไม่เห็นทิวทัศน์แถบนี้ วันนี้ได้มาที่นี่ก็จะเห็นได้เต็มตา!

หยางเซิง : แม่น้ำสายนี้ ขวางกั้นทางไปของเรา เราจะข้ามไปได้ อย่างใด

อรหันต์จี้กง : อันดอกบัวเกิดจากตม แต่ไม่เปื้อนตม บัวอาสน์ ช่อนี้ จะลอยข้ามคงคานี้ คงไม่ง่ายนักเนื่องจากดอกบัวชอบน้ำ ที่มีตม ดังนั้น จึงเกรงว่าจะไม่มีวิทยาคมพอที่จะข้ามแม่คงคานี้

หยางเซิง : เป็นเพราะอะไรขอรับ?

อรหันต์จี้กง : เนื่องจากอาหารที่หล่อเลี้ยงไม่พอ ดอกบัวมีตม หล่อเลี้ยง เพื่อความขาวของดอก แต่ว่าแม่คงคาสวรรค์นี้ น้ำ สะอาดจนถึงก้น ไม่มีตมเลนเลย ดังนั้นจึงไม่เหมาะกับอุปนิสัย ของดอกบัว

หยางเซิง : เหตุผลอันนี้ กระผมคิดไม่ออก ดอกบัวเป็นสิ่งของ ขาวบริสุทธิ์ ตามเหตุผลแล้วมันน่าจะเหมาะกับน้ำที่ใสสะอาด

อรหันต์จี้กง : เธอไม่รู้อะไร ดอกบัวเหมือนตัวแทนพระพุทธเจ้า การสำเร็จเป็นพระพุทธเจ้าก็เพื่อโปรดสรรพสัตว์ แต่สรรพ-สัตว์จมอยู่ในตมเลนของสังคม ทรัพย์สมบัติ สุรา นารี ยศ ลาภ สรรเสริญ ผูกมัดยุ่งเหยิงไปหมด พระพุทธเจ้าจึงต้องส่ง

ยานเมตตาเพื่อช่วยเหลือ ดังนั้น ดอกบัวจึงเกิดจากตมเลน ความหมายก็คือ พระพุทธองค์ก็ดำรงชีพอยู่ท่ามกลางสรรพ-สัตว์ หากไม่มีสรรพสัตว์ ก็ไม่อาจถูกยกย่องว่าเป็นพุทธองค์ ดังนั้น ตอนที่ไม่มีสรรพสัตว์ เหล่าพระพุทธเจ้าทั้งหลายก็เรียกว่าสรรพสัตว์ได้ ดังนั้น เมื่อดอกบัวต้องอยู่ท่ามกลางตมเลน ก็ต้องรักษาตนเองให้บริสุทธิ์ผุดผ่อง มิฉะนั้นแล้ว ดอกบัวก็จะถูกกลบเกลื่อนจมหายไป มิอาจจะผลิตใบที่เขียวขจีและดอกที่ขาวได้ ก็เหมือนจิตของสรรพสัตว์ อาจมีความใสสะอาดเหมือนน้ำในคงคาสวรรค์แล้ว ดอกบัวก็จะร่วงโรยไป เพราะฉะนั้น ชาวโลกต้องมีจิตบริสุทธิ์ เมื่อเหยียบลงบนพื้นน้ำคงคาสวรรค์ ก็จะเหมือนเหยียบบนแผ่นดิน ก็จะสามารถข้ามไปได้อย่างสบาย ๆ ตนเองก็จะเหมือนอวตารของดอกบัว เหมือนมนุษย์รวมกายเป็นไตรวิสุทธิ์ รวมเป็นหนึ่งเดียว ก็จะสำเร็จเป็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์

หยางเซิง : อาจารย์กล่าวอย่างสมเหตุผล

อรหันต์จี้กง : สวรรค์เป็นหนึ่ง จะเกิดนที เป็นนทีแห่งไตรวิสุทธิ์ ไหลลงสู่คุงลุ้งเบื้องล่าง แล้วไหลไปยังโลกมนุษย์ เลยกลายเป็นน้ำขุ่น เป็นแม่น้ำเหลือง ดังนั้นจึงมีคำกล่าว ๆ ว่า **"เมื่อใดน้ำในแม่น้ำเหลืองใสสะอาดขึ้น ก็จะมีผู้ศักดิ์สิทธิ์ลงมาเกิด"** ทั้งนี้หมายถึงแม่น้ำคงคาสวรรค์ หากไหลไปสู่มนุษย์โลกแล้ว ก็จะมีเทพผู้ศักดิ์สิทธิ์ล่องลงตามน้ำไปปฏิสนธิ

หยางเซิง : ฉับพลัน ข้างหน้าก็มีผู้เฒ่าผู้หนึ่งเดินบนผิวน้ำมา

ไม่ทราบว่าเป็นใคร

อรหันต์จี้กง : เขาเป็น หลวงปู่คงคา หยางเซิงเจ้ารีบไปคารวะ!

หยางเซิง : คารวะท่านหลวงปู่คงคา!

หลวงปู่ : เออ เอ่อ! มิต้อง! มนุษย์มาถึงที่นี่เชียวรึ คงจะแอบข้ามคงคาสวรรค์ซินะ?

หยางเซิง : มิกล้า! มิกล้า! กระผมติดตามท่านอาจารย์มาเที่ยวสวรรค์ เพื่อแต่งหนังสือ วันนี้มาถึงที่นี่ กำลังฟังท่านอาจารย์พูดถึงอยู่ ทำไมจะกล้าแอบข้ามละ!

หลวงปู่ : ที่จริงเจ้าไม่ได้ตั้งใจจะข้ามหรอกหรือ? อันที่จริงก็ไม่กลัวว่าเจ้าจะแอบข้ามหรอก หากเท้าของเจ้าสกปรก เมื่อย่างก้าวเท่านั้น ก็จะจมดิ่งสู่ข้างล่าง ข้าจะพาเจ้าข้ามไป ไม่รู้ว่าเจ้าจะว่ากระไร?

หยางเซิง : กราบขอบพระคุณ หลวงปู่ โอกาสอย่างนี้จะหาได้ที่ไหน ขอให้หลวงปู่ ช่วยเสกแพให้กระผมข้ามเถอะ

หลวงปู่ : ก็ได้! นึกถึงครั้งอดีตกาล ในสมัยกษัตริย์ฮั่นบุ้ง ปกครองประชาราษฎร์ด้วยความเมตตา และกตัญญู เพียรพยายามฝึกฝนธรรม เช้า-เย็น ก็อ่านพระคัมภีร์ "เต้าเต็กเก็ง" หากแต่ไม่เข้าใจได้หมด ข้านี้ต้องแปลงกายมาอยู่ในกระต๊อบริมฝั่งคงคา เรียกตนเองว่า "หลวงปู่คงคา" ข้ามีความต้องการจะโปรดกษัตริย์ฮั่นบุ้งให้บรรลุสัทธรรม กษัตริย์ฮั่นบุ้งทรงทราบกิตติศัพท์ จึงแต่งทูตให้มาหา เพื่อให้อธิบายปัญหาธรรมที่ยาก ข้าจึงพูดว่า "สัทธรรมมีค่าล้ำไม่สามารถฝากคนถามได้" ท่านทูตกลับไป

รายงานตามความเป็นจริง ให้กษัตริย์ทรงทราบ กษัตริย์จึงเสด็จมาด้วยพระองค์เอง ทรงคุกเข่าเข้ามาถาม ข้าก็ได้แต่หลับตาทำเฉย ดูซิว่ากษัตริย์ฮั่นบุ้งจะปฏิบัติอย่างไร? กษัตริย์ฮั่นบุ้งทรงกริ้วอยู่ในพระทัยว่า "แม้ตนจะมีธรรม แต่ก็เป็นข้าทาส-ข้าแผ่นดิน ทำไมจึงเย่อหยิ่งนัก" ข้านี้ก็รู้ว่ากษัตริย์ฮั่นบุ้งคิดว่าอย่างไร ฉับพลันข้าก็ทะยานทะลุหลังคากระต๊อบขึ้นสู่เบื้องบนสูงร้อยฟุต แล้วพูดลงมาว่า "ข้าอยู่เหนือสวรรค์เบื้องล่างก็ไม่อยู่ที่แผ่นดิน ไฉนเลยจะเป็นข้าทาส-ข้าแผ่นดิน" เสียงนั้นก้องกัมปนาท แผ่นดินสั่นสะเทือน กษัตริย์ฮั่นบุ้งได้ยินได้รู้สึกสำนึกผิด กัมเศียรขอขมาลาโทษ ข้านั้นรู้สึกถึงความศรัทธา จึงกลับลงมาอีกครั้งและได้สอนธรรมให้แก่เขา ดังนั้นผู้ที่ประสงค์จะใฝ่หาธรรม จะต้องทำจิตให้ว่างเพื่อรับการสั่งสอน มิฉะนั้นก็มิอาจจะได้พบผู้ศักดิ์สิทธิ์ วันนี้เจ้าหยางเซิงมาถึงที่นี่ ข้าก็จะช่วยเหลือเจ้า ตอนนี้ให้เจ้าลูบคลำดูที่ฝ่าเท้าว่ามีฝุ่นละอองหรือไม่

หยางเซิง : อายเหลือเกิน ที่ยังมีอยู่!

หลวงปู่ : ถ้าอย่างนั้น วันหลังค่อยมาใหม่ น้ำในคงคาสวรรค์นี้ไม่อนุญาตให้เจ้าล้างเท้า เจ้าต้องไปล้างที่แม่น้ำเหลืองโน้น

หยางเซิง : ไปที่แม่น้ำเหลือง นั่นมิใช่ว่ายิ่งล้างก็ยิ่งเปื้อนหรอกหรือ?

หลวงปู่ : ไม่ไปที่แม่น้ำเหลือง ใจไม่ตาย เมื่อถึงแม่น้ำเหลืองแล้วตายแล้วต้องเกิดใหม่!

อรหันต์จี้กง : ศิษย์รัก! ข้าฯจะสอนวิธีให้เจ้าหน่อย! ฝ่าเท้าทาน้ำมัน ลื่นแล้วก็ยิ่งดี

หลวงปู่ : น้ำมันทำให้ตัวเบาและลอยขึ้น ลื่นไปตามผิวน้ำก็ข้ามได้ เป็นวิธีที่แยบยล แต่ต้องขัดให้มันเสียก่อน แล้วอย่าเอาน้ำมันสกปรกทา มิฉะนั้นเจ้าจะล้างไม่ออก จะทำให้เท้าเน่าเสียอีกด้วย

หยางเซิง : ทาน้ำมันแล้วไปข้างหน้าก็แล้วกัน

อรหันต์จี้กง : ขอเชิญท่านหลวงปู่เล่าถึงสรรพคุณของน้ำคงคา-สวรรค์หน่อย!

หลวงปู่ : ก็ได้! สรรพคุณของน้ำคงคาสวรรค์ ชาวโลกยังไม่รู้กันเลย!

ย้อนไปถึงสมัยดึกดำบรรพ์ จากเอกธาตุแปรเปลี่ยนเป็นไตรวิสุทธิ คงคานี้ก็เป็นแหล่งกำเนิดของน้ำเชื้อ ของเหล่าวิญญาณเดิม เลือดและน้ำอสุจิมันเหมือนน้ำ การถือกำเนิดของมนุษย์ จากน้ำอสุจิของบิดา และเลือดของมารดามีสัมพันธ์แล้วเกิดตั้งครรภ์ บิดาธาตุไม้ มารดาธาตุทอง ไฟราคะก็คือธาตุไฟ เลือดอสุจิก็คือธาตุน้ำ ธาตุดินเหมือนเป็นยาง เมื่อมีความสัมพันธ์ ก็มีการตั้งครรภ์ แล้วก็กำเนิดมนุษย์ ก็เหมือนดังคงคาสวรรค์ที่ไหลสู่มนุษยภูมิ พุ่งสู่เขาคุงลุ้งตอนกลาง เป็นแม่น้ำเหลือง ส่วนน้อยก็กระจายไปยังสี่ทวีป ดังนั้น ในดินจึงมีน้ำหล่อเลี้ยง ดินนี่เองจึงเป็นจุดกำเนิดของชีวิต การก่อตัวของน้ำ คล้ายลูกอ๊อดเป็นเพศผู้ รวมกับเพศเมียในน้ำ พอนานวันเข้าก็กลายเป็นลูกกบ การกำเนิดของมนุษย์ก็เช่นเดียวกัน

มนุษย์เกิดจากการผสมของธาตุ อิม-เอี้ยง* หากมีเอี้ยงมากเป็นเพศชาย หากเป็นอิมมากกว่าก็เป็นเพศหญิง ดังเช่น ตัวดักแด้จึงกลายเป็นผีเสื้อ ลูกอ๊อดจึงกลายเป็นกบ เมล็ดจะกลายเป็นผักหรือต้นไม้ การเกิดมาของสรรพสิ่ง ย่อมไม่หลีกพ้น ธาตุทั้งห้า เพราะฉะนั้น ห้าอาวุโสจึงเป็นบุญคุณของสรรพสิ่ง อาจไม่เชื่อถือก็สามารถพิสูจน์ได้ จากการค้นหาของวิทยาศาสตร์ ข้าฯ เชื่อว่าที่พูดนั้นไม่เหลวไหล ฉะนั้นผู้คนปฏิบัติธรรม ควรละทิ้งไอแห่งธาตุทั้งห้า ก็เหมือนกับดับเชื้อพันธุ์ในวัฏสงสาร เกิดเกิด ดับดับ เหมือนเมล็ดที่ต้องงอกต้องเกิด เป็นต้น ต้นก็ให้เมล็ด เมล็ดก็เกิดต้นอีก จากหนึ่งกลายเป็นสอง เป็นสาม เป็นสี่-ห้า เป็นหมื่น ๆ เชื้อพันธุ์ตัวตัณหาของมนุษย์ก็เป็นเชื้อพันธุ์ในวัฏสงสาร จึงมีคำพูดพูดว่า "ความทะยานอยากจะสืบทอดการเกิดการตาย ความคิดคำนึงจะสืบทอดการหมุนเวียน" พืชพันธุ์สามารถปลูกได้ในประเทศจีน อเมริกา อินเดีย แอฟริกา นานาประเทศ หากจะต่างกันออกไป ดังนั้น มนุษย์ในโลกนี้จึงมีผิวพรรณและลักษณะออกไป ดังนั้น มนุษย์ในโลกนี้จึงมีผิวพันธุ์และลักษณะที่แตกต่างกัน

บัดนี้ เมื่อชาวโลกปฏิบัติธรรม ก็ควรจะสลัดทิ้ง ความแตกต่างภายนอกเสีย แล้วเสาะแสวงหา "แก่น" อันเป็นพื้นฐานเดิม พึงรำลึกเสมอว่า สรรพสัตว์ในโลกล้วนมีจุดกำเนิด

---

*อิม-เอี้ยง เป็นกฎของลัทธิคู่ เช่น ดวงอาทิตย์ เป็นเอี้ยง ดวงจันทร์ เป็นอิม ความสว่างเป็นเอี้ยง ความมืดเป็นอิม ผู้ชายเป็นเอี้ยง ผู้หญิงเป็นอิม สีขาวเป็นเอี้ยง สีดำเป็นอิม...ฯลฯ

จากแหล่งเดียวกัน เหมือนพระจอมราชัน ผู้ประทานเมล็ดเผ่าพันธุ์เม็ดหนึ่ง แล้วแตกกระจายออกไป ดังนี้แล้ว การปฏิบัติธรรมควรน้อมระลึกไว้เสมอว่าจากธาตุทั้งห้า เมื่อรวมกันแล้วจะเป็น ไตรวิสุทธิ์ และจากไตรวิสุทธิ์นี้ เมื่อรวมกันอีกครั้ง ก็จะได้เอกธาตุ ไหลย้อนไตรวิสุทธิคงคา กลับเข้าสู่สวรรค์ถิ่นดั้งเดิม เมื่อสำเร็จมรรค-ผล ก็จะเสวยสุขนิรันดร์ หลุดพ้นจากสามภพ ไม่ถูกควบคุมโดยธาตุทั้งห้า ชีวิตก็จะมีแต่ความอิสระ สุขสำราญ ความพิสดารนี้ พระจอมราชันเจ้าผู้ก่อกำเนิดสรรพสัตว์มีพระคุณเหลือล้น อันเป็นการสมควรอย่างยิ่งที่มนุษย์ควรจะกราบนมัสการมิใช่หรือ ?

อรหันต์จี้กง : ขอบคุณ หลวงปู่คงคาที่เผยความลับสวรรค์

หยางเซิง : ข้างหน้ามีเทพบุตรหนึ่ง หน้าตาดูวัยรุ่นอยู่ ลอยข้ามแม่น้ำคงคาสวรรค์มาโดยไม่ต้องใช้เรือ กระผมใคร่จะสนทนาด้วยจะได้ไหม?

หลวงปู่ : เขาคือเทพฟ้าเมฆินทร์ เจ้าสามารถถามไถ่เขาได้

หยางเซิง : ขอเรียนถามท่านเทพ ไม่ทราบว่าท่านมาจากไหน?

ฟ้าเมฆินทร์ : ผมมาจากวรวิสุทธิปราสาท เป็นศิษย์ของท่านวรวิสุทธิเทพ วันนี้มีกระแสจิตดลใจทราบว่า อรหันต์จี้กงและคุณหยางเซิงมาท่องสวรรค์ เพื่อแสวงหาธรรมะ ดังนั้นจึงมายังคงคาสวรรค์เพื่อสนทนาด้วย เมื่อครู่นี้ท่านหลวงปู่คงคา ก็ได้เล่าถึงความเป็นมาของคงคาสวรรค์แล้ว เพื่อที่จะโปรดสัตวโลก

จึงมาเพื่อขยายความอีกนิด เมื่อมนุษย์ปฏิบัติธรรม จิตใจไม่แน่วแน่ **ไม่เคร่งครัดต่อศีล แต่ละครั้ง ๆ ก็มัวแต่อโหสิให้ตนเองอยู่**ตลอดเวลา อันเป็นสาเหตุที่ไม่เจริญรุดหน้า เนื่องจากพระจอม-ราชัน ต้องการกอบกู้วิญญาณกลับถิ่นเดิม จึงได้แพร่งพรายความลับสวรรค์อีก วันนี้ ผมจะชี้แจงถึงการปฏิบัติธรรม 3 ขั้นตอน ถ้าหากทุกคนทำได้ขอรับรองว่าก็จะสามารถลอยข้าม คงคาสวรรค์ได้

1. **ฟ้าสดใส** ศีรษะของคนถือว่าเป็น "ฟ้า" เป็นที่อยู่ของจิตวิญญาณ จำต้องมีปัญญาไหวพริบดี ต้องละความคิดที่อกุศล**ทิ้ง ละตัณหา ดังนั้น สติปัญญาจึงสดใส จิตวิญญาณ**จึงเชื่อมโยงถึงสวรรค์ในขณะที่สิ้นลมปราณ วิญญาณบริสุทธิ์จึงล่องลอยขึ้นสู่สวรรค์ เพราะฉะนั้นจึงเรียกว่า "ฟ้าสดใส"

2. **ธรณีวิสุทธิ์** ส่วนท้องของมนุษย์เปรียบเหมือน "ธรณี" กระเพาะและม้ามเป็นธาตุดิน ดำรงชีพด้วยธัญชาติทั้งห้า ห้ามรับประทานสิ่งมีชีวิต ท้องไส้ก็บริสุทธิ์ปราศจากสิ่งเน่าบูดของปลา เนื้อสัตว์ เมื่อสิ้นลมปราณ ธาตุบริสุทธิ์ก็กลับแหล่งเดิม จิตวิญญาณก็จะกลับคืนสู่ดินแดนบริสุทธิ์ เพราะฉะนั้นจึงเรียก "ธรณีสงบ"

3. **มนุษย์วิสุทธิ์** ส่วนล่างของมนุษย์เปรียบเป็น "มนุษย์" ชายและหญิงมีความกำหนัดยินดี ก็จะหลั่งเลือดอสุจิ หากความสัมพันธ์นอกเหนือจาก สามี-ภรรยา เรียกว่า "กามอุบาทว์" เมื่อเกิดกามอุบาทว์ความสว่าง-มืด (อิม-เอี้ยง) จะสับสนกลับกันผิดศีลธรรม เลือดอสุจิเป็นรากเง่าของเผ่าพันธุ์ ดังนั้น ถ้าปล่อย

ให้เคลื่อนออกโดยไม่มีการควบคุม มีเพศสัมพันธ์ไม่หยุดยั้ง ผิดผัวผิดเมีย เป็นการทำลายเผ่าพันธุ์แห่งวิญญาณ เป็นการทำร้ายต่อวิญญาณ เลือดอสุจิปนเปกันก็เหมือนน้ำในแม่น้ำขุ่นคลัก ผู้ที่มักมากในกามารมณ์ มีคำกล่าว ๆ ว่า "นิยมชมชอบสมสู่กันมากกว่าอยากเป็นเทวดา" เพราะฉะนั้น จึงมีความคิดว่าจะเลิกธรรมะตกลงสู่ความกำหนัดยินดีในความใคร่อันยาวนาน จิตวิญญาณเสื่อมสลายลงไฟราคะเพิ่มสูงเด่น ความกำหนัดยินดีในกามตัณหา ก่อกำเนิดจากเบื้องใต้ทะเลลึกของมนุษย์ ซึ่งเป็นแหล่งที่ชุมนุมและการระบาย แห่งความสกปรก (ตมเลน) ทั้งหลาย ดังนั้น ผู้ที่มักมากในทางนี้ เมื่อสิ้นลมปราณลง ย่อมตกลงสู่มหาสมุทรในยมโลก ตรงกันข้าม ความสะอาดจากกามารมณ์ แปรเป็นบุญกุศลผุดผาดบริสุทธิ์ในทะเลทุกข์ กลายสภาพเป็นทะเลธรรม เมื่อกิเลสของคนหมดลงตามหลักแห่งสวรรค์ เมื่อสิ้นลมปราณ จากมนุษย์ที่บริสุทธิ์ เชื่อมต่อธรณีวิสุทธิ์ ต่อโยงถึงฟ้าวิสุทธิ์อย่างอัตโนมัติ เหมือนกับนักพรตในโลกนี้ หากมีความตั้งมั่นบำเพ็ญเพียร แต่ใจไม่ยอมห่างจากกามารมณ์ และได้ตกลงสู่ห้วงเหวแห่งนี้นับไม่ถ้วน ดังนั้นเมื่อตายลงแล้ว ต้องล่องลอยไปกับกระแสน้ำที่ขุ่นหมอง จมดิ่งอยู่ในทะเลรักหรือจำอยู่ในนรก หรือเกิดเป็นคนอีก หมุนเวียนไม่จบ บัดนี้ได้มีการโปรดสัตว์ชาวโลกปฏิบัติธรรม หากสามารถละกามราคะ รักษาพรหมจรรย์ ก็เหมือนสามส่วนของร่างมนุษย์ "บน กลาง ล่าง" ไตรวิสุทธิ์ไม่ติดขัด ซึ่งเป็นการทดสอบเพื่อผ่านคงคาสวรรค์

ไปได้ สามารถขึ้นฝั่งแดนศักดิ์สิทธิ์อันไร้ขอบเขต มิฉะนั้นแล้ว แม้จะสร้างคุณงามความดีไว้มากมายเพียงไร เมื่อตายลงแล้ว วิญญาณยังต้องได้รับการช่วยเหลือจาก อรหันต์ หรือวิสุทธิเทพในสวรรค์ชั้นต่าง ๆ ทำการฝึกฝนอบรมอีก จนกว่าจิตจะบริสุทธิ์ จึงจะค่อย ๆ ขึ้นสู่สวรรค์ตามลำดับขั้น หวังว่าชาวโลกจะเข้าใจ

หยางเซิง : ขอบพระคุณ ท่านเทพฟ้าเมฆินทร์ ที่ประทานวรพจน์ วรพจน์แต่ละคำมีค่ายิ่งกว่าเพชรนิลจินดา ไพเราะเสนาะหูและใช้การได้อย่างแท้จริง

อรหันต์จี้กง : เวลาดึกมากแล้ว อาตมาต้องพาศิษย์กลับสำนัก กล่าวนมัสการลาท่านทั้งสองเถอะ

หลวงปู่ : ไม่ต้องเกรงใจ ลาก่อน!

หยางเซิง : กระผมนั่งเรียบร้อยแล้ว ขอเชิญอาจารย์ออกเดินทางได้

อรหันต์จี้กง : เซี่ยเฮี้ยงตึ้ง ถึงแล้ว หยางเซิงลงจากดอกบัว วิญญาณกลับเข้าร่าง

ครั้งที่ 8
ไปชมวรวิสุทธิปราสาท
ฟังธรรมจากพระวรวิสุทธิเทพอีกครั้ง
วันที่ 7 กันยายน พ.ศ.2522

อรหันต์จี้กง เสด็จลงประทับทรง กล่าวเป็นกลอนว่า

ทิวทัศน์แดนสวรรค์ สรรค์สร้างงดงามล้ำเลิศ
แจ่มจำรัสแพรวพราย ประกายทองสว่างนิจนิรันดร์
ประตูบัญชรหอ บ่มีขโมยต้องปิดกั้น
เหล่าเทพเทวานั้น ใฝ่ธรรมมั่นแสวงหา

อรหันต์จี้กง : คุณภาพชีวิตของมนุษย์ได้ยกระดับขึ้นมามากแล้ว บ้างก็อาศัยอยู่ในตึกระฟ้า แต่ก็ไม่พ้นกำแพงหนาลูกกรงเหล็กกักขังตนเองอยู่ในนั้น ถึงแม้จะปิดกั้นกันขโมยได้ แต่ใน "ห้องจิต" ไม่อาจจะปิดกั้นได้จากเหล่ากามราคะ โจรผู้ร้ายจากความกังวลบุกเข้ามาเสมอ ๆ เจ้าดูประตูหอห้องของปราสาทวิมานในแดนสวรรค์ซิ ไม่เคยปิดเลย ขโมยก็ไม่เข้า เสียงรบกวนก็ไม่มี เพราะฉะนั้น จึงวางใจมีความสงบไป ๆ มา ๆ มีอิสระความสุขเช่นนี้ เจ้าไม่คิดอยากได้หรือ? มาซิ! ไม่ต้องเกรงใจหรอก!

เจ้าหยางเซิง รีบขึ้นดอกบัว วันนี้เราจะไปยังวรวิสุทธิ-

ปราสาท ไปเฝ้าท่านวรวิสุทธิเทพ

หยางเซิง : ดีครับ! กระผมขึ้นนั่งเรียบร้อยแล้ว ขอเชิญอาจารย์ออกเดินทางได้

อรหันต์จี้กง : ......ถึงปราสาทแล้ว หยางเซิงลงจากดอกบัวได้

หยางเซิง : ชั่วประเดี๋ยวเดียว วรวิสุทธิปราสาท ก็ปรากฏอยู่ตรงหน้า รัศมีจาก 36 ฟ้าบันดาล และ 72 ธรณีพิฆาต ยังคงสาดส่องแวววาวไม่หยุด กระผมรู้สึกแสบตานิดหน่อย

อรหันต์จี้กง : ต้องมีสติมั่นคง จิตอย่าสับส่าย

หยางเซิง : ขอรับ! ตอนนี้จิตค่อยสงบลงแล้ว ขอนมัสการเข้าพบท่านวรวิสุทธิเทพ

วรวิสุทธิเทพ : มิต้องคารวะ! ท่านทั้งสองได้มาที่ปราสาทนี้อีก ยินดีต้อนรับ ครั้งก่อนที่มาเนื่องจากเวลาจำกัด เพียงแนะนำให้รู้จัก 36 ฟ้าบันดาลและ 72 ธรณีพิฆาตเท่านั้น ยังไม่ได้สนทนาธรรมกันเลย วันนี้ ก็ใคร่จะอธิบายเกี่ยวกับมหาสัทธรรมจิตพิสดารเพื่อโปรดชาวโลก ข้าฯ จะพาเจ้าเข้าไปดูใกล้ ๆ พระที่นั่ง

หยางเซิง : กราบขอบพระคุณ! เดินมาข้าง ๆ พระที่นั่ง มองเห็นเหนือพระที่นั่งมีอักษรว่า "จิตพิสดารคืนถิ่น" รอบ ๆ อักษรมีรัศมีทองเปล่งประกายวาววับ แต่ไม่เข้าใจความหมายของอักษร?

วรวิสุทธิเทพ : เจ้าคอยสักประเดี๋ยวก็จะรู้เอง

หยางเซิง : พอเข้าไปข้างในพระที่นั่ง เวิ้งว้างว่างเปล่า โปร่งใส

ราวกับกระจกแก้วไร้ขอบเขตไม่เห็นมีอะไรเลย

วรวิสุทธิเทพ : ดวงตาเจ้ายังไม่แกร่งพอ ข้าฯจะทำการปัดเป่าให้นิดหนึ่ง เจ้าก็จะเห็นได้ชัดเจนทุกอย่าง

หยางเซิง : ท่านเทพใช้แส้ปัดผ่านหน้ากระผมไป ภาพที่อยู่ข้างหน้าพลันก็เปลี่ยนแปลงไป พบแต่แสงสีขาวดวงหนึ่งลอยอยู่เบื้องบนแสงดวงข้างหน้าแวววาว คล้ายกับกำลังหมุนอยู่อย่างรวดเร็ว มิทราบว่าเป็นอะไร ?

วรวิสุทธิเทพ : ฮ้า ฮ้า! ดวงนี้เป็น ดวงวิญญาณของเจ้าเอง ฟ้าสดใส ธรณีสงบ มนุษย์ศักดิ์สิทธิ์ สามส่วนนี้หากขาดธาตุนี้แล้ว ฟ้าจะถล่มดินจะทลายผู้คนจะดับสูญ วิญญาณบริสุทธิ์นั้นสุดค่าสุดหวงแหน จึงเรียกว่า "วิญญาณพิสดาร" บนฟ้ามีสุริยัน จันทรา และดวงดารา ธรณีก็มี น้ำ ลม ไฟ มนุษย์ก็มีพรหมจรรย์ ธาตุ สติ นี่แหละคือ สามส่วนที่ศักดิ์สิทธิ์มีค่ายิ่ง เพราะเหตุนี้ ข้าฯจึงควบคุมพิธีกรรมของสวรรค์ปางก่อน โดยท่านพระไท้เสียงเล่ากุงเป็นผู้ทำพิธี ชาวโลกผู้เข้าพิธี จะต้องกราบเชิญองค์พระไตรวิสุทธิ์ก่อน จึงจะทำพิธีได้ หากต้องการความศักดิ์สิทธิ์ ต้องรวบรวมพลังสติ ตั้งจิตมั่น มีฟ้าสดใส ธรณีสงบ มนุษย์ก็จะสามารถศักดิ์สิทธิ์ได้ ลองมาดูตอนที่มีแผ่นดินไหว มนุษย์จะสงบได้อย่างไร? เพราะฉะนั้น การดำเนินการทำพิธี ข้อสำคัญอยู่ที่จิตต้องมีศรัทธามั่นคง มีไตรวิสุทธิ์และสี่ซื่อตรง ดังนั้น ฟ้า-ดิน ก็สามารถเชื่อมโยงกัน

การทำยันต์นั้น พิสดารอยู่ที่ "จิต" หากว่า จิตกล้า พิธีก็ขลัง หากจิตอ่อนแอ พิธีก็ไม่ขลัง ถ้าไม่มีพลังจิต ก็จะสูญเปล่า

หยางเซิง : การทำยันต์ด้วยใจ จะสามารถถ่ายทอดให้บ้างได้ไหม?

วรวิสุทธิเทพ : ฮา ฮ้า! มิต้องหรอก ใช้ใจที่ดี ตั้งใจให้กล้า ยันต์นี้ก็คือยันต์ที่มีใจที่ถือเอาความสัจจะและความซื่อสัตย์เป็นที่ตั้ง ใจที่ใหญ่จะคุ้มฟ้าได้ ความพิสดารก็ไม่มีที่สิ้นสุด

หยางเซิง : อ๋อ เป็นเช่นนี้เอง! ความพิสดารที่ไม่มีที่สิ้นสุด ก็ขึ้นอยู่กับ จิตที่มั่นคง

วรวิสุทธิเทพ : ชาวโลกมักไม่บำรุงเลี้ยงพื้นจิตให้ดี ผู้ที่เรียนวิทยาคม มักจะเย่อหยิ่งจองหอง สำคัญผิดคิดว่า ตนเองนั้นล้ำเลิศ บ้างก็อิจฉากัน กล่าวหากัน หรือไม่ก็ละโมบทรัพย์ บ้างก็มัวเมาในกามราคะ ไร้ศีลธรรม ใช้คาถาอาคมไปในทางมิชอบ ทำร้ายคนด้วยอาคมอุบาทว์ ขัดต่อคำสั่งสอนของครูบาอาจารย์ คนจำพวกนี้เมื่อตายลงต้องตกนรกดังคำปฏิญาณที่ให้ไว้ รับโทษทรมาน จากเครื่องพันธนาการ ของฟ้า-ดิน หรือไม่ก็ไปกำเนิดเป็นสัตว์ที่เกิดจากรก หรือไข่ หรือน้ำ หรือจากการแยกตัวต่าง ๆ เพื่อรับอกุศลกรรมที่ตนก่อไว้ ถ้าหากว่าจะใช้วิทยาคมตามกฎระเบียบเพื่อช่วยเหลือมนุษย์แล้ว ควรรักษาศีล 10 ข้อ ดังนี้

1. ไม่ฆ่าสัตว์...........อย่าเห็นแก่การกิน
2. ไม่ผิดเพศ...........ผิดลูกเมียเขา

3. ไม่ลักขโมย..........ทรัพย์อันมีเจ้าของ
4. ไม่กล่าวเท็จ.........กล่าววาจาที่ไม่จริง
5. ไม่มัวเมา............สำนึกในความประพฤติ บริสุทธิ์เสมอ ๆ
6. สนิทสนมกลมเกลียวในหมู่ญาติพี่น้อง
7. เห็นเขาทำบุญสร้างกุศล เราก็อนุโมทนาด้วย
8. เห็นเขาทุกข์ร้อน เราก็ช่วยเหลือ
9. เขามุ่งร้ายต่อเราแต่เราไม่โต้ตอบ
10. **ใฝ่ใจในมวลมนุษย์ที่บรรลุธรรม แล้วเราก็จะไปนิพพาน**

ถ้าหากได้ยึดถือปฏิบัติตามศีล 10 ข้อ ดังกล่าวข้างต้นแล้ว ไม่ว่าจะเรียนธรรมะ หรือเรียนวิทยาคม ก็จะได้รับผลสำเร็จแน่นอน

ขณะนี้เป็นระยะเวลาโปรดสัตว์ ชาวโลกควรสดับตรับฟังธรรม ปฏิบัติธรรม มิฉะนั้นหากพลาดโอกาสแล้วก็จะสายไป ข้าฯจะกล่าวคติธรรมให้ฟัง ดังนี้

ยมโลกตรวจสอบไม่เว้นวัน
ทุกค่ำคืนยันรุ่งร้องทุกข์ทรมาน
เพราะปางก่อนไม่คิดทำบุญทำทาน
เมื่อตายลงวิญญาณจึงถูกฉุดเข้าคุก
ยมทูตหัวควายไม่เคยปรานี
ผู้คุมมีเมตตามีได้อย่างไรกัน
กินลูกอมเหล็กร้อนแดงจนปากคับ
นกทองเหลืองขยับบินฉกลูกกะตา

เจ้าหนี้คู่แค้นมีนับไม่ถ้วน
ต้องใช้คืนล้วนทุกรายเคลียร์บัญชี
ตอนมีชีวิตไม่รู้จักรัตนตรัยดี
เมื่อตายลงมีที่ไหนจะแคล้วคลาด
ครั้งดิ่งลงนรกอันมืดมิดตลอดกาล
แม้เนิ่นนานพันปีมิรู้เหตุเกิด-ตาย
เตียงเหล็กยามราตรีร้อนรุ่มกาย
ต้นไม้เหล็กกิ่งก้านตายบ่รู้ฤดูกาล
ชาวโลกแลผีเปรตร้องระงม
แค้นระบมพวกผู้คุมหัวควาย
หมู่มีดเย็นยะเยือกตำทั่วกาย
เตาถ่านรายลุกโชติช่วงลวกผู้คน
หมื่นแปดพันเคราะห์ไม่มีวันกลับ
อาจจะสับไปเกิดเป็นหมูหมาเอา
ตอนเป็นคนไม่ให้ความสะดวกเขา
เมื่อเป็นผีเอากุศลได้อย่างไร
ที่ที่นี้ทุกข์ยากทั้งร้อยแปด
ร้อนแดดแบกทุกข์ไปบอกใคร
ควรใคร่ดูกายสลายบ่เหลือใด
ธาตุทั้งสี่อวัยวะห้าใช้ของจริง
ข้อกระดูกมีถึงสามร้อยหกสิบ
เนื้อหนังขลิบเข้าเลือดใส่รวมเป็นร่าง

คิดก็คิดว่ามันอยู่ไม่ตลอดทาง
แต่ก็ยังคิดพลางวุ่นวายพลางตลอดคืน
พ่อแม่ลูกเมียฝากเพียงชั่วคราวก่อน
พี่น้องมีโอกาสตอนอยู่ไม่ถึงเฒ่า
เมื่อลมปราณขาดกลับบ้านเก่า
ทุกส่วนเน่าเปื่อยกลายเป็นดิน
แม้ลูกชายหญิงร่ำไห้เคียงข้าง
ก็ไม่มีทางจะช่วยให้หลุดพ้น
ขอให้เพียรสร้างกุศลให้มากล้น
ระวังอย่าสนใจทิ้งทรัพย์ไว้ให้ลูกหลาน

อรหันต์จี้กง : ท่านเทพกล่าวอย่างซาบซึ้ง ทำให้เจ้าหยางเซิงเศร้าสลดใจจนน้ำตาไหลไม่หยุด ชาวโลกได้ฟังคติพจน์เตือนสติ เชื่อว่าผู้ที่มีเลือดเนื้อคงรู้สึกสะเทือนใจบ้าง เห็นอย่างนี้แล้วท่านจะไม่รีบ ๆ บำเพ็ญเพียรหรือ? จะได้ลอยขึ้นสู่สวรรค์ไงเล่า

วรวิสุทธิเทพ : ข้าฯ จะนำดวงวิญญาณกลับคืนสู่ร่าง เจ้าหยางเซิง

หยางเซิง : ดวงแสงที่อยู่ข้างหน้าได้หายไปจริง ๆ ด้วย

วรวิสุทธิเทพ : ภายในใจของเจ้าก็มี "องค์จิตพิสดาร" อันเป็น "จิตดั้งเดิม" ก็คือ "องค์วิสุทธิเทพ" จึงกล่าวได้ว่า "คาถาอาคมต่าง ๆ ล้วนเกิดจากใจ" เมื่อคนผจญกับความยากลำบากเพื่อที่จะผ่านเคราะห์กรรม ควรจะหาวิธีแก้ไขเสียก่อน หรือ

พูดอีกนัยหนึ่งว่า "วิทยาคมเกิดจากใจ" หากใจตรงอาคมก็ขลัง (ศักดิ์สิทธิ์) สามารถที่จะป้องกันตนเองเพื่อเจริญธรรม ในทางตรงกันข้าม หากใจคด อาคมก็อุบาทว์ สามารถทำลายผู้คน ทำให้บุญบารมีเสื่อมถอย ชาวโลกอยากได้อาคม แต่ไม่อาจจะได้รับ อยากได้ธรรมะ แต่ก็ไม่อาจจะได้ธรรมะ มีคนกล่าวว่า "บารมีสูงเสือมังกรสยบ มีศีลสูงผีเทพเกรง" อันนี้เป็นการสำเร็จทางวิทยาคม ข้าฯขอเตือนชาวโลก จงอย่าละทิ้งการปฏิบัติธรรม แล้วไปแสวงหาคาถาอาคม ดูอย่างมหาบุรุษ แม้ตัวท่านเองจะไม่มีคาถาอาคม แต่ข้างตัวท่าน ต้องมีผู้ติดตามให้ความคุ้มครองเสมอ อันนี้คือ คาถาป้องกันตัว การเรียนธรรมะก็เช่นเดียวกัน ต้องตั้งมั่นปฏิบัติธรรม อดทนต่อมารผจญ เมื่อบุญบารมีเพิ่มพูนขึ้นแล้ว ความร้อนจากกำลังไฟสมบูรณ์เพียงพอแล้ว ก็จะไม่มีมารกล้ามาผจญแล้ว ยังสามารถนำไฟกลับที่เดิม

หยางเซิง : อะไรคือ "การนำไฟกลับที่เดิม"?

วรวิสุทธิเทพ : การบำเพ็ญเพียรก็เหมือนกับการสะสมพลังไฟ เมื่อเกิดไอขึ้นก็จะลอยตัวสู่เบื้องบน เบาบริสุทธิ์กลับที่เดิม หากว่าจิตไม่มั่นคงแล้ว พลังไฟกลับเย็นลง เมื่อไอเย็นลงก็จะตก (จม) ลงไป เพื่อเป็นการโปรดชาวโลก วันนี้ ข้าฯ จะถ่ายทอดสูตร "จิตพิสดารเพ่งมั่น"

อรหันต์จี้กง : ขอบคุณท่านเทพที่ช่วยเหลือชาวโลก เจ้าหยางเซิงจงเงียบฟัง

หยางเซิง : ขอรับกระผม เงียบสงบฟังท่านเทพ กล่าว

สูตร จิตพิสดารเพ่งมั่น

อันว่าจะบำเพ็ญธรรม ต้องสามารถละจากภารกิจ

อธิบาย : เมื่อจะเจริญภาวนา ได้ชื่อว่า บำเพ็ญธรรม ต้องไม่เกี่ยวข้องกับทุกอย่าง จึงได้ชื่อว่า ละจากภารกิจ

เรื่องภายนอกตัดให้มากอย่าขวางในใจ

อธิบาย : อายตนะภายนอก เรื่องภายนอก ต้องหลีกให้ห่างไกล

อายตนะภายนอกได้แก่ รูป กลิ่น เสียง รส โผฏฐัพพะ (สัมผัส) ธรรมารมณ์ (มโนภาพ) หากไม่ได้สัมผัส จึงได้ชื่อว่า ตัดให้มาก จิตและภาพละว่างได้ก็จะปราศจากความกังวล จึงได้ชื่อว่า อย่าขวางในใจ

ภายหลังนั่งสมาธิ จิตเริ่มเพ่งภายใน

อธิบาย : เมื่อความกังวลละได้แล้ว ให้นั่งตัวตรง หากมี (ความคิด) อะไรแวบเข้ามาให้รีบปัดออกไปเสีย จงทำให้สงบเงียบ จิตเริ่มมีปัญหาให้เพ่งภายใน เรียกว่า เพ่งภายใน หากยังขจัดความคิดไม่หมด เรียกว่า จิตฟุ้ง กล่าวคือ ความคิดอันแรกมีขึ้นฉับพลัน ความคิดอันหลังจึงตามมา หากจิตหลับลง ความรู้สึกผ่องใสก็ดับไปด้วย จึงต้องขจัดออกไป เมื่อจิตไม่ฟุ้ง คือจิตสงบลงแล้ว รู้สึกดวงจิตไม่กระสับกระส่าย กล่าวคือ สงบหมายถึง สงบราบเรียบ

ถัดมา เรื่องความโลภ ล่องลอยเที่ยวเตร่ คิดสับสน ต้องขจัดให้หมด

อธิบาย : ความคิดต่าง ๆ ไม่ผุดขึ้น ความคิดสับสนลืมสิ้น เมื่อความคิดสับสนไม่ผุดขึ้น จะมีความโลภได้อย่างไร จึงเรียกว่าขจัดให้หมดสิ้น

เพียรตลอดวัน ไม่ผ่อนคลาย

อธิบาย : กลางวันเรียกว่าสะอาด กลางคืนเรียกว่าสกปรก ให้ลืมทั้งสะอาดและสกปรกเสีย ให้เพียรทั้งกลางวันและกลางคืน ไม่มีเวลาผ่อนคลาย จึงเรียกว่า ไม่ผ่อนคลาย

คอยระมัดจิตฟุ้ง ไม่ต้องระวังจิตเพ่ง

อธิบาย : แยกความคิดกังวล ได้ชื่อว่า จิตฟุ้ง เอาจิตเพ่งไปกำหนด เรียกว่า ขจัด ปัญญาผ่องใสตลอดเวลาไม่ขาดตอน ได้ชื่อว่า ไม่ต้องระวังจิตเพ่ง

ผนึกจิตว่างเปล่า ไม่ผนึกจิตที่คงอยู่

อธิบาย: การมุ่งมั่นเรียกว่า ผนึกจิต จิตทั้งหลายไม่ฟุ้งซ่าน ได้ชื่อว่า จิตว่างไม่ติดยึดสิ่งใด ๆ ได้ชื่อว่า ไม่ผนึกจิตที่คงอยู่

ไม่ทำตามวิธีเดียว แล้วจิตจะอยู่ประจำ

อธิบาย : หากใช้วิธีอันเดียว ได้ชื่อว่าติดรูป จิตไม่เลือกวิธี ได้ชื่อว่าไม่ทำตามวิธี ปัจจุบันก็จะสงบ ได้ชื่อว่าจิตประจำ

สามัญจิตจะคึกคักเร่งร้อน ผู้ฝึกใหม่ทำจิตให้สงบยาก
หรือสงบลงไม่ได้ พักชั่วครู่ก็กลับสูญ

อธิบาย : กล่าวกันว่า นิสัยที่กังวลสามารถจะปราบลงได้ ผู้ฝึกใหม่

พลังสติไม่สมบูรณ์ จึงปราบลงได้ยาก หากยังพักชั่วครู่ (พัก-ความเพียร) ก็จะสูญเปล่า

ไปกับอยู่ต่อสู้กัน ร้อยร่างไหลวน

อธิบาย : จิตฟุ้งสัมผัสภาพ ภาพก็จะดึงจิตไป จิตและภาพจะสัมผัสกัน ความอยากกับธรรมะแยกกันยาก ได้ชื่อว่า ต่อสู้กัน ความคิดที่สับสนไม่ดับสูญลง ความไม่ถูกต้องทั้งหลายจะเกิดขึ้น ได้ชื่อว่า ร้อยร่างไหลวน

เพ่งพิจารณานานนาน จึงจะคล่องแคล่ว อย่าคิดว่ายังไม่บรรลุ เลยทิ้งภารกิจพันชาติ

อธิบาย : จิตมีสติไม่ฟุ้งซ่าน ก็จะรับรู้ตามความเป็นจริง ความคิดชั่วแล่นไม่ละธรรมกิจ ที่ได้ทำมาเป็นพัน ๆ ชาติ ก็จะละลายสูญไป การบำเพ็ญเพียรก็เหมือนการปรุงอาหาร เมื่อความร้อนยังไม่เพียงพอ และยังไม่ใส่เครื่องชูรส รสชาติจึงยังไม่ดี จำต้องรอให้สุกงอมเสียก่อน จึงจะได้รสชาติที่อร่อย มิฉะนั้นแล้ว จะเป็นการทอดนิ้วตัวเอง ธรรมกิจที่ทำมาตั้งพันชาติก็จะสูญสลาย

มักน้อย จะได้ความสงบ

อธิบาย : เริ่มแรกฝึกหัด จะได้รับความสงบสบายสะอาด ปัญญายังไม่เกิด อันนี้เรียกว่า ได้รับผลน้อย ก็แต่เพียงความสงบ

ปฏิบัติในอิริยาบถทั้งสี่

อธิบาย : ให้ปฏิบัติ ในท่า เดิน ยืน นั่ง และนอน ให้มีความสง่า

งามทั้งสี่อิริยาบถ

ที่ที่ทำงาน และที่ที่อึกทึก

อธิบาย : พบเห็นรูปต่าง ๆ ในแหล่งธุรกิจ ที่ที่ทำงาน จิตทุกชนิด ที่เกิดขึ้นทุกรูปแบบ ได้ชื่อว่า ที่ที่อึกทึก

ล้วนทำให้ความคิดสับสน

อธิบาย : ความวุ่นวายสงบลง กลับคืนสู่ความสงัดเงียบ ได้ชื่อว่า นำความคิดอยู่ที่ ๆ สงบ ได้ชื่อว่า สงบ

มีหรือไม่มีธุระ เหมือนไม่ใส่ใจ ที่เงียบที่อึกทึก ตั้งจิตให้เป็นหนึ่ง

อธิบาย : มีหรือไม่มีให้ปล่อยคลาย ความเงียบหรือการใช้ ต้องละ (ลืม) นานาศาสตร์ไม่มีความแตกต่าง ได้ชื่อว่า เป็นหนึ่ง

เร่งรัดจิตจนเกินไป ร่างกายจะเจ็บป่วย สติฟั่นเฟือน ค่อยเป็นค่อยไป

อธิบาย : ใจเร่งร้อน ยึดแต่ความเงียบ ได้ชื่อว่า เร่งรัดจิต จิตเกิดเห็นรูปภายนอก อันนี้คือ สติฟั่นเฟือน ที่พูดว่าบำเพ็ญธรรม บำเพ็ญจิต ไม่อาจร้อนเร่งรัด มิฉะนั้น ก็จะเกิดเจ็บป่วยได้

เมื่อจิตไม่ฟุ้ง ต้องปล่อยเลย ช้าหรือเร็วก็ถึงที่

อธิบาย : เมื่อสติตั้งมั่น ดวงปัญญาจะเกิด ได้ชื่อว่า ปล่อยเลย สติปัญญาจะสมดุลกัน ได้ชื่อว่า ถึงที่ มรรควิธีการบำเพ็ญเพียร ควรจะรีบ และปล่อยได้ตามต้องการ

ปรับให้เข้ากันโดยธรรมชาติ

อธิบาย : ระวังแต่สติเกินไป ก็ไม่เกิดปัญญา ถ้าใช้ปัญญาเกินไปก็จะเกิดความวิปลาศ ดังนั้น ต้องมีทั้งสติปัญญาควบคู่กันไป

จึงได้ชื่อว่า ปรับให้เข้ากันโดยธรรมชาติ

บังคับไม่อยู่ ปล่อยไม่ฟุ้งซ่าน อยู่ที่อึกทึกไม่เคือง ทำธุระหัวไม่เสีย อันนี้เป็น ความมีสติที่แท้จริง

อธิบาย : ยามเงียบสงบก็เพ่งจิตอยู่เสมอ เมื่อเพ่งเสมอก็จะเงียบสงบ แม้จิตว่างก็ทำธุรกิจได้ ขณะทำธุรกิจก็ยังว่างอยู่ เป็นการบรรลุถึงต้นตอแห่งความสงบ นั่นคือ ความมีสติที่แท้จริง

ไม่ใช่ทำธุระหัวไม่เสีย เลยทำงานมากขึ้น ไม่ใช่อยู่ที่อึกทึกไม่เคือง ก็เลยจมปลักอยู่ในที่อึกทึก

อธิบาย : นิสัยที่ชอบทำงานหามรุ่งหามค่ำ ควรระงับห้ามปรามเสมอ ๆ อย่าปล่อยให้มันเตลิดไป มิฉะนั้น จะเป็นการหาทุกข์มาใส่ตนเอง

การปราศจากธุระเป็นที่พำนักจริง เมื่อมีธุระก็ทำตามธุระ

อธิบาย : เมื่อพบว่า จิต สงบเงียบว่าง ไม่มีเสียงรบกวน ไม่มีความกังวล นั่นคือ ที่พักอาศัยของจิตจริง ปัญญาจึงใช้ได้ไม่หมด เมื่อมีปัญหาก็สามารถแก้ได้ ดังนั้น เมื่อมีธุระก็ทำตามธุระ

ใช้ผิวน้ำต่างกระจกส่องดู เมื่อตามดูจะพบรูป

อธิบาย : พื้นจิตสะอาดใส เหมือนผิวน้ำ ส่องดูได้โดยไม่มีสิ่งขัดขวาง สรรพสิ่งจึงปรากฏให้เห็น จึงเรียกว่า พบรูป

กุศลจิตมีอิสระ สามารถเข้าสมาธิได้ง่าย

อธิบาย : อุปนิสัยของจิต ย่อมว่าง ความสงบเงียบไม่มีที่ที่จะเกิดขึ้น ดังนั้นจึงสามารถเข้าสมาธิได้ง่าย

ดวงปัญญาจะเกิดเร็วหรือช้า คนกำหนดไม่ได้ อย่าเพียรเร่งให้เกิดปัญญา ในขณะมีสมาธิความเร่งร้อนจะเป็นอันตรายต่อจิต เมื่อจิตได้รับอันตรายก็จะไม่เกิดปัญญา

อธิบาย : จิตเร่งรัดอยากจะให้รู้ให้เห็น ยิ่งทำให้สมาธิสูญสลาย ก็โลภในรูป ทำอันตรายต่อจิต ได้ชื่อว่า ไร้ปัญญา ให้ใช้วิธีธรรมชาติในการปฏิบัติธรรม ธรรมนั้นจะเกิดขึ้นเอง

เมื่อได้สมาธิแต่พึงได้ปัญญา ปัญญาจะเกิดเอง เรียก สัจจปัญญา

อธิบาย : พื้นจิตสงบเงียบ จะใช้ได้อย่างพิสดาร ที่เกิดขึ้นคือสัจปัญญา

ปัญญาหากไม่ใช้ ที่แท้คือผู้โง่

อธิบาย : เมื่อไม่มีการแยกแยะออกจากกันเลย ได้ชื่อว่า ไม่ได้ใช้ปัญญา การซ่อนเร้นปิดบังไม่ให้ผู้อื่นรู้ ได้ชื่อว่า ผู้ปฏิบัติธรรมที่ได้มรรคผล มักจะมีลักษณะคล้ายคนเบาปัญญา จะนับได้ว่าถึงจุดหมายปลายทางแล้ว

ประโยชน์เพิ่มพูนแก่สมาธิปัญญาจะงดงามอย่างไร้ขอบเขต

อธิบาย : ความสงบเงียบ และการเพ่งพินิจสมดุลกัน การเคลื่อนไหวและความเงียบเป็นไปอย่างธรรมชาติ จึงได้ชื่อว่า งดงามอย่างไร้ขอบเขต

หากมีความคิดในสมาธิ จะมีผลต่อสิ่งอกุศล ภูติผีปีศาจร้อยแปดจะผุดขึ้นมาให้เห็นตามที่ใจนั้นนึกคิดไว้

อธิบาย : หากจิตอยากได้รูป รูปต่าง ๆ ก็จะเกิดขึ้นสนองตอบ บรรดา

มารทั้งหลายจะแย่งกันมารบกวน

การได้พบเห็นเทพเทวดา และ พระอรหันต์ เป็นนิมิตดี

อธิบาย : หากได้พบเห็น เทพ เทวดา หรือพระอรหันต์ แม้จะเป็นนิมิตดี แต่ไม่สามารถจะสัมผัสได้

เบื้องบนของสมาธิจิต ไม่มีอะไรบดบัง เบื้องใต้ของสมาธิจิต ก็ไม่มีพื้น

อธิบาย : ความนึกคิดเบื้องก่อนไม่เกิด ได้ชื่อว่า ไม่มีอะไรบดบัง ความนึกคิดภายหลังไม่เกิด ได้ชื่อว่า ไม่มีพื้น

กิจเก่าหมดไปทุกวัน กิจใหม่ไม่สร้าง

อธิบาย : อุปนิสัยเก่า ๆ ค่อย ๆ หมดไป ได้ชื่อว่า กิจเก่าหมดไปทุกวัน จิตยิ่งไม่ฟุ้ง ดังนั้น จึงได้ชื่อว่า กิจใหม่ไม่สร้าง

ไม่มีอะไรห่วง หลุดพ้นจากกิเลส

อธิบาย : ไม่ข้องเกี่ยวกับเหตุการณ์ต่าง ๆ ได้ชื่อว่า ไม่มีอะไรห่วง หลุดพ้นจากสิ่งผูกพัน จึงได้ชื่อว่า หลุดพ้นจากกิเลส

ปฏิบัติไปสม่ำเสมอ ย่อมบรรลุเองโดยธรรมชาติ

อธิบาย : ปัญญาเกิดขึ้นไม่หยุด ได้ชื่อว่า ปฏิบัติอย่างสม่ำเสมอ สมเหตุผลเป็นไปตามความเป็นจริง จึงได้ชื่อว่า บรรลุธรรม

ผู้ที่บรรลุธรรม ย่อมได้ 7 ประการ

อธิบาย : ผู้บรรลุธรรมจะมีลักษณะ 7 ประการ

1. จิตเป็นสมาธิ รู้สึกกิเลสต่างๆโดยง่าย

อธิบาย : เมื่อ จิต สว่าง สงบ เงียบ ก็สามารถรับรู้กิเลสต่าง ๆ โดยง่าย

2. โรคเก่าหดหาย ร่างกายและจิตใจเบาสบาย

อธิบาย : ธาตุที่สะอาดเหมาะกับการหายใจ โรคที่เป็นมานาน ๆ ก็ค่อย ๆ หายไป ร่างกายและธรรม จะผสมผสานเข้ากันได้อย่างแท้จริง ร่างกายจึงเบาสบาย

3. เสริมสร้างสิ่งที่สูญหายไป ทำให้อายุยืนคืนชีพได้

อธิบาย : กระดูกเข้มแข็งเต็มตึง ได้ชื่อว่า เสริมสร้างสิ่งที่สูญหายไป สีหน้าเหมือนเดิมไม่เปลี่ยนแปลง ได้ชื่อว่า อายุยืนคืนชีพได้

4. อายุยืนถึงหมื่นปี ได้ชื่อว่า เทวดา

อธิบาย : เมื่อมีอายุยืนยาวไม่ตาย จนนับได้ถึงหมื่นปี ได้บันทึกชื่อไว้ใน บัญชีสวรรค์ จึงได้ชื่อว่า เทวดา

5. ฝึกรูปเป็นธาตุ ได้ชื่อว่า ผู้สำเร็จ

อธิบาย : การที่สามารถรับธาตุเดิมได้ ได้ชื่อว่า ฝึกรูปเป็นธาตุ จิตเดิมไม่แปลกปลอม จึงได้ชื่อว่า ผู้สำเร็จ

6. ฝึกธาตุเป็นเทพเจ้า ได้ชื่อว่า เทพเจ้า

อธิบาย : วิสุทธิธาตุ เชื่อมโยงถึง เทพเจ้า อิม-เอี๊ยง ไม่สามารถหยั่งรู้ได้ ได้ชื่อว่า เทพเจ้า

7. ฝึกจิตแท้รวมกับธรรม เรียกว่า ผู้วิเศษ

อธิบาย : จิตแท้เมื่อรวมกับธรรม ได้ชื่อว่า ผู้วิเศษ หรือ เทพ-

ทองคำ อรหันต์ หรือ พระพุทธเจ้า

พลังเพ่ง จะโชติช่วงตลอดเวลา

อธิบาย : พลังเพ่ง เพ่งอยู่ตลอดเวลาไม่มีการหยุดนิ่ง ยิ่งโชติช่วงก็จะสว่างไสวอยู่ตลอดเวลา พลังสัทธรรมยิ่งสูง พลังไฟยิ่งแจ่มแจ้งขึ้น

เมื่อบรรลุธรรมแล้ว ปัญญาจะสมบูรณ์กลมกลืน

อธิบาย : หากได้ละนิสัยเดิมแล้ว เมื่อได้มรรค-ผล เป็นผู้สำเร็จปัญญาจะสมบูรณ์กลมกลืน ทุก ๆ ศาสตร์จะมีพร้อม

หากฝึกสมาธิจิตมานาน แต่ไม่ได้คุณสักอย่าง
กิเลสจะพอกพูนชีวิตจะสั้น รูปจะเสื่อมสลาย ผู้ที่ยกตนว่ามีปัญญาสูง
บรรลุธรรม แสวงหาเหตุแห่งธรรมจะเป็นการไม่ถูกต้อง

อธิบาย : เมื่อจิตเชื่อมโยงรวมกับธรรมได้แล้ว ธรรมที่ได้จะจริงแท้ หากจิตหลงจนตัวตาย ก็ไม่สามารถหลีกจากเกิด-ตาย ในพระสูตร อรุณตะวันตก กล่าวว่า "เป็นเพราะสูญเสียต้นตอแห่งการเกิด แล้วจะรู้จักต้นตออย่างไรกัน" ดังนั้น ผู้บำเพ็ญธรรมไปนาน ๆ แล้ว ยังไม่ได้คุณอะไรสักอย่าง แสดงว่าบารมียังไปไม่ถึง วันเดือนผ่านไป อายุก็เพิ่มขึ้น ร่างกายเสื่อมทราม ยกตนว่าสำเร็จมรรค-ผล ล้วนไม่เป็นความจริงเลย ดังนั้นจึงควรฉวยโอกาสอันดีงามนี้ ก้าวไปข้างหน้าอย่างกล้าหาญ

กลอนสรรเสริญ

ความรู้เกิดแต่สภาวะ
ไฟจะเกิดต้องมีเหตุแน่
แต่ละชนิดย่อมมีนิสัยจริงแท้
เนื่องจากการไหลนั่นแลจึงสูญต้นตอแห่งธรรม
จิตทะยานอยากจึงหยุดความรู้
เมื่อจิตรู้จึงเกิดความทุกข์
เมื่อหมดรู้ความว่างจึงบุก
ความรู้บุกทุกประตูย่อมพิสดาร

หยางเซิง : กราบขอบพระคุณ ที่ท่านเทพได้ประทานคัมภีร์อันมีค่า โสตสัมผัสสูตรแท้ หากแทงทะลุ จิตวิญญาณย่อมสะอาดเบา ใต้หล้านี้ชาวโลกก็มีพระคัมภีร์แท้อีกเล่มหนึ่ง เป็นที่พึ่งพาได้

วรวิสุทธิเทพ : หวังว่า ชาวโลกที่ปฏิบัติธรรม จะฝึกหัดพระสูตรสติเพ่งพินิจ สำหรับผู้ที่ฝึกสติให้สงบเงียบนั้น ควรจะท่องจำให้ได้ ก็สามารถจะเข้าสมาธิจนบรรลุธรรมได้ จะมีความศักดิ์สิทธิ์อย่างมหัศจรรย์ จงอย่าดูแคลน ข้าฯ จะพาหยางเซิงไปชมที่พระที่นั่ง "จิตบำเพ็ญ" เพื่อฟังท่านผู้สำเร็จได้อธิบายให้ฟังบ้าง

หยางเซิง : ดีซิครับ ขอบพระคุณที่ท่านเทพชักนำ พระที่นั่งจิตบำเพ็ญ ภายในกว้างขวางผิดธรรมดา เหล่าวิสุทธิเทพมากมาย รอบพระวรกายก็มีรัศมีเปล่งออกมา พระพักตร์เปี่ยม

ไปด้วยแววแห่งความเมตตา กราบเรียนถามท่านวิสุทธิเทพองค์นี้ว่า มิทราบว่าท่านได้บำเพ็ญเพียรอย่างไรจนกระทั่งได้มรรค-ผล ในวันนี้?

สุวรรณเทพ : เจริญพร! อาตมาสำเร็จมรรคผลมานานกว่าร้อยปีแล้ว เดิมทีอาตมาเป็นคนในเมืองเสฉวนประเทศจีน ตอนเยาว์วัยกำพร้าบิดามารดา ยากจนมาก จึงออกขอทานไปทุกสารทิศ แต่ใจอาตมาไม่ละโมบ มีกินเพียงอิ่มเจ็ดสิบเปอร์เซ็นต์ก็จะหยุด มีอยู่วันหนึ่ง อาตมาได้พักอยู่ในวัดแห่งหนึ่ง ท่านมหาครูเซี่ยเต็กได้กรุณารับอาตมาไว้เป็นศิษย์ของท่าน ท่านได้ถ่ายทอดวิชาความรู้แก่อาตมา ได้ขยันหมั่นเพียรในการฝึกอบรม มาเป็นเวลานานนับสิบปี ได้รับการทดสอบจากเหล่ามารมากมายอย่างไม่ย่อท้อ จึงได้รับมรรค-ผล ในวันนี้

หยางเซิง : จะกรุณาเล่ารายละเอียดต่าง ๆ ที่ผ่านมาเกี่ยวกับการบำเพ็ญเพียรให้ฟังด้วยจะได้ไหม? เพื่อที่ผู้คนชาวโลกจะได้ศึกษาเป็นตัวอย่าง

สุวรรณเทพ : เรื่องของโลกมนุษย์ อาตมาไม่คิดจะถามหา ไม่คิดที่จะพูดมาก

วรวิสุทธิเทพ : เพื่อเป็นการโปรดผู้คน ขอให้ท่านพูดให้กระจ่างเถอะ!

สุวรรณเทพ : ก็ได้! มิใช่ว่าอาตมาจะไม่เมตตานะ อันที่จริงแล้วชาวโลกนี้ยากที่จะโปรดจริง ๆ

คิดถึงครั้งเมื่ออาตมาบำเพ็ญเพียรอยู่ หนทางขรุขระ ผ่านความทุกข์ลำบากนานัปการ กินก็แต่น้ำใส ๆ นอนก็เป็นเตียงไม้ มีบางครั้งทำสมาธิฝึกธรรมวิทยา เพ่งจิตเข้าฌานนานนับเป็นเดือน

มีอยู่ครั้งหนึ่งเกิดเป็นโรคฝีหนองเต็มไปหมดทั้งตัวไม่หาย ถูกอาจารย์ไล่ออกนอกวัด หายใจแขม่ว ๆ ปางตาย แต่จิตยึดมั่นในสัทธรรมไม่เสื่อมคลาย ภายหลังอาจารย์จึงให้ยาวิเศษมารับประทาน ทำให้โรคภัยหายไป จนเป็นปกติเหมือนเดิม

มีอยู่คราวหนึ่ง ได้ใช้พลังเทพเข้ารักษาโรคให้ชาวบ้าน เลยทำให้ชาวบ้านแห่กันมารักษาโรคนับเป็นพันคน ทางการเขากล่าวหาว่าหลอกลวงประชาชนเลยจับเข้าคุก อาตมาก็เลยทำสมาธิเข้าฌาน จึงรู้ว่า เหตุที่เกิดก็เนื่องจากกรรมเก่าที่สะสมเอาไว้แต่ปางก่อน และเป็นการทดแทนการติดคุกในแดนนรก จำเป็นต้องอาศัยโซ่ตรวนแห่งมนุษยโลกเป็นการสะสางหนี้กรรม เลยไม่มีการโกรธแค้น หรือผูกใจเจ็บแต่อย่างไร ได้แต่สำนึกถึงกรรมเก่าที่ได้กระทำมาอยู่ภายในคุกและเป็นการฝึกพลังภายในไปด้วย ติดคุกอยู่ครึ่งปีภายหลังสอบสวนแล้วไม่มีความผิด จึงถูกปล่อยตัวออกมา

มีอยู่วันหนึ่ง ขณะพลบค่ำกำลังเดินทางกลับวัด ได้พบหญิงสาวสวยงามผู้หนึ่งระหว่างทาง ต้องการที่จะเข้ามาคำนับอาตมา ถวายตนเป็นศิษย์ และพูดจาหว่านล้อมให้อาตมา

เสพสวาท บอกว่าให้บำเพ็ญธรรมพร้อมกับเสพโลกียธรรมไปด้วย นางมีรูปโฉมโนมพรรณที่ชวนให้ลุ่มหลงยิ่งนัก วาจาก็หวานซึ้งฉอเลาะชวนหลงใหล แต่อาตมาบอกปัดด้วยวาจาเฉียบขาด ไม่ให้ความสนใจ ถึงแม้จะถูกตื๊อหนักสักเพียงใดก็ตาม จิตของอาตมาก็ยังแน่วแน่ในสัทธรรม และแล้วในที่สุดนางจึงต้องจำใจจากไป ต่อมาภายหลังจึงทราบว่า เป็นการทดสอบของนางมารทางโลกีย์ นับว่าโชคดีมากที่ไม่ลุ่มหลงตกลงไปสู่ทะเลรักทะเลใคร่ ท่านผู้บำเพ็ญธรรมโปรดระมัดระวังให้จงหนัก! หากได้พบกับเหตุการณ์เช่นว่านี้ ให้พยายามคิดว่า นั่นคือตัวหลอน ที่ตกแต่งด้วยสีขาว ๆ เขียว ๆ สวยงามหยาดเยิ้ม ล้วนจะทำให้หูตาผู้คนหลงใหล เป็นอาวุธที่ฆ่าคนอันคมกริบ มีคำขวัญอยู่ว่า "การบำเพ็ญเพียรควรยึดถือคติที่ว่า รูปและนามล้วนสูญเปล่าจะโลภไปไย สี่มหาภูตรูป (ธาตุ) อันจอมปลอมไม่มีที่สิ้นสุด ความทุกข์ทรมานแสนสาหัสที่จะพ้นโลกไป" จะไม่น่ากลัวหรือ! สำหรับผู้บำเพ็ญธรรมต้องได้รับความลำบากมากมาย ไหนจะให้หมดเวรกรรมในชาติปางก่อน ๆ แล้ว ยังต้องยินดีเผชิญกับการทดสอบของมารต่าง ๆ อีกด้วย ขอเตือนผู้บำเพ็ญเพียร หากได้พบกับมารความทุกข์ยาก การเจ็บป่วย ต่าง ๆ หรือฐานะของตนเกิดการเปลี่ยนแปลง จิตใจจงอย่าได้ท้อถอยเป็นอันขาด หากเกิดท้อถอยหมดกำลังใจ ก็จะเป็นชัยชนะของมาร และเป็นการพ่ายแพ้ธรรมะ อาตมาได้บำเพ็ญเพียรจนกระทั่งเวรกรรมหมดลง

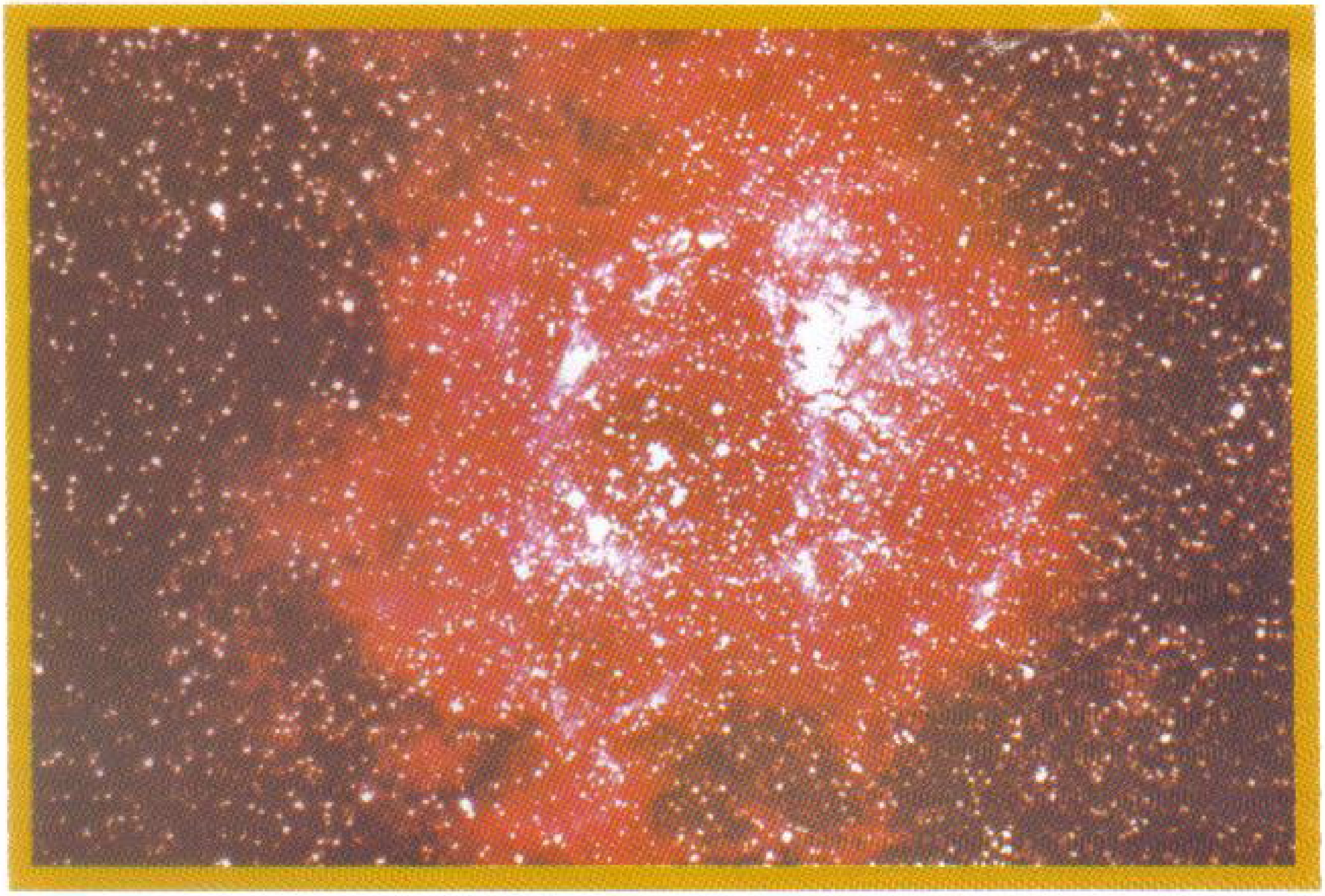
จนปรากฏวิญญาณเดิมแล้วละร่าง ลอยขึ้นสู่สวรรค์ชั้นนิพพาน (มหาไพศาลภูมิ) ได้รับความสุขชั่วนิรันดร์ในขณะนี้ได้สนทนาธรรมกับเหล่าสุวรรณเทพองค์อื่น ๆ ไม่ต้องกลับไปเวียนว่ายตายเกิดอีกแล้ว

อรหันต์จี้กง : เนื่องจากเวลาหมดลงแล้ว เราศิษย์อาจารย์จำต้องลากลับสำนัก ขอบคุณท่านวรวิสุทธิเทพ และเหล่าสุวรรณเทพที่ได้สนทนาธรรม

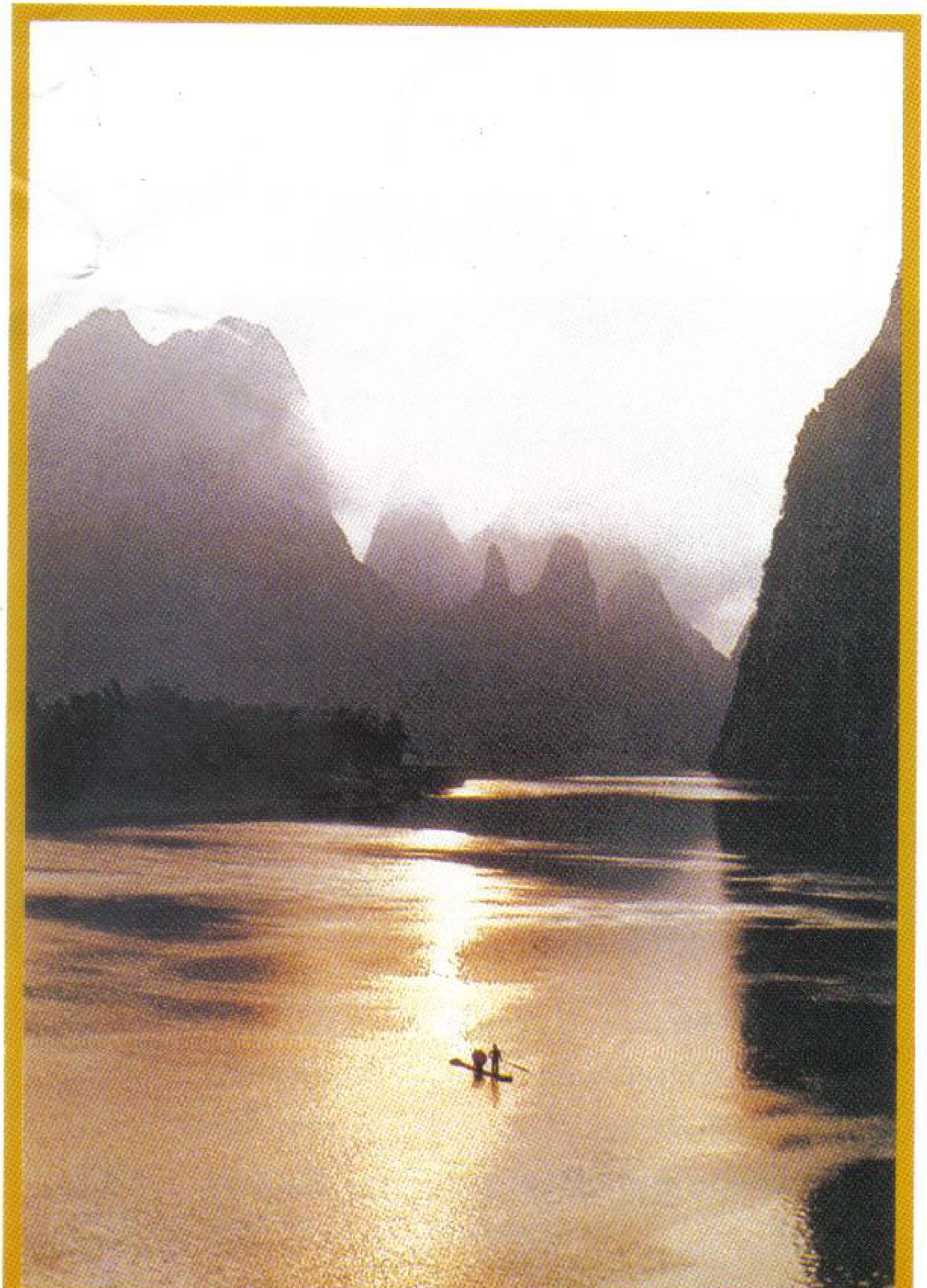
วรวิสุทธิเทพ : ขอส่งท่านทั้งสอง

หยางเซิง : กราบขอบพระคุณ ท่านวรวิสุทธิเทพ และท่านสุวรรณเทพ ขอกราบลาก่อน

อรหันต์จี้กง : สำนักเซี้ยเฮี้ยงตึ้งถึงแล้ว หยางเซิงลงจากดอกบัววิญญาณกลับเข้าร่าง

จากเอกธาตุเปลี่ยนไป เป็นไตรวิสุทธิ์
กำเนิดมนุษย์ดินฟ้า มหาศาล
มีสุริยันจันทรา ทิวาวาร
เกิดจักรวาลให้ประสบ ครบวงจร

ล่องลอยอยู่ในทะเลทุกข์

เพียงกลับใจก็จะเห็นฝั่ง

ครั้งที่ 9
ชมนพดลวิสุทธิปราสาท ฟังบุพวิสุทธิเทพบรรยายธรรม
วันที่ 23 กันยายน พ.ศ. 2522

พระอรหันต์จี้กง เสด็จลงประทับทรง กล่าวเป็นกลอนว่า

แรกเริ่มนภากาศอัน อำพันนามแดนนิพพาน
วิญญาณเดิมรวมธาตุการ พระธรรมจักรกลมครบวง
มีพระพุทธเจ้านับหมื่น หมื่นวิสุทธิเทพนับพันองค์
จงกลับใจทวนกระแสวน รำลาชีวิตแสนสามัญ

อรหันต์จี้กง : ชาวโลกอยากกระโดดลงสู่ทะเลทุกข์ เพียงขยับก็ดิ่งลง หากจะลอยขึ้นสู่สวรรค์กระโดดได้เพียงไม่กี่ฟุตก็จะถูกแรงดึงดูดของโลกดูดลงมา ดังนั้นชาวโลกผู้บำเพ็ญธรรมที่ต้องการหลุดออกจากวัฏสงสาร ก่อนอื่นจิตต้องละโลภ หลงจากสิ่งของรูปลักษณ์บนโลกเสียก่อน หากมนุษย์ลุ่มหลงต่อสิ่งต่าง ๆ แล้วไซร้ จิตใจก็จะถูกครอบงำด้วยสิ่งต่าง ๆ เหล่านี้ ความขุ่นของธาตุจะเกาะกุมกันจมดิ่งสู่ดิน ใต้ดินจึงก่อกำเนิดเป็นธาร ทะเล แห่งทุกข์ทั้งปวง

เราศิษย์อาจารย์ที่จะไปในวันนี้ก็คือ สวรรค์ที่สะอาด เบาสบาย หยางเชิง รีบปล่อยว่างทุกสิ่งทุกอย่าง จึงจะสามารถลอยขึ้นสู่แดนศักดิ์สิทธิ์อันไร้ขอบเขตได้

หยางเซิง : ปล่อยว่างอะไรมิทราบท่านอาจารย์?

อรหันต์จี้กง : ปล่อยว่างที่เจ้าแบกไว้บนหลัง และความกังวลในจิตใจไงเล่า? อย่าไปคิดหลงมันเลยแม้แต่น้อย! โยนตนเองไว้ในอวกาศ ไม่ให้นำสิ่งใดติดขึ้นไป ดังนั้นจึงจะรู้สึกว่าตัวจะเบาหวิว จึงสามารถลอยขึ้นสู่ฟ้าได้

หยางเซิง : ท่านอาจารย์พูดถูกต้อง! แต่เหตุไฉนชาวโลกจึงไม่สามารถละสัมภาระ และความห่วงกังวลเล่า?

อรหันต์จี้กง : ตาเห็นแต่ไม่จำ หูได้ยินแต่ไม่บันทึก ก็คือ จิตใจจะตรงไม่งอเป็นเข็มเบ็ด สัมภาระก็จะเกี่ยวไม่ติด สรรพกิจไม่มีอุปสรรค แล้วเลือด (จิต) ก็จะแปรเปลี่ยนเป็นธรรม (十) เหมือนมนุษย์มีปีกสองข้าง เหมือนธนูยิงขึ้นไปในอากาศ หากจิตเหมือนเข็มเบ็ดตกปลา หย่อนลงในทะเลทุกข์ก็จะเกี่ยวเอาพวกไม้และสวะ กรรมเวรนั้นติดตามมา ถึงแม้จะมีพระเจ้าคอยฉุดลากก็มิอาจลากขึ้นมาได้

หยางเซิง : ขอบพระคุณอาจารย์ที่ช่วยตีซ้อมให้ละทิ้งใจที่สามัญแปรเปลี่ยนเป็นใจที่ศักดิ์สิทธิ์ ต้องติดตามอาจารย์บินขึ้นสู่สวรรค์อย่างแน่นอน เพื่อไปเยี่ยมคำนับท่านเหล่าวิสุทธิเทพ!

อรหันต์จี้กง : ฮาฮ้า! ได้กลับใจจริง ๆ แล้ว เฝ้าตาม (十) ตรงไปยังสวรรค์ รีบ ๆ ขึ้นบนดอกบัว เราศิษย์อาจารย์ท่องชมทิวทัศน์สวรรค์ด้วยกัน เพื่อคลายอารมณ์!

หยางเซิง : ขอรับกระผม! กระผมได้นั่งเรียบร้อยแล้ว ขอเชิญอาจารย์ออกเดินทางได้!

อรหันต์จี้กง : พาศิษย์ผู้ปราดเปรื่องขึ้นนั่งบนดอกบัวทะยานขึ้นสู่แดนนิพพาน ยิ่งขึ้นสูงเท่าไรก็ยิ่งรู้สึกว่าจิตใจลอยละลิ่วเท่านั้น สิ่งหนักอึ้งทั้งหลายปล่อยว่างไว้เบื้องหลัง ไม่ต้องไปสนใจมัน เมื่อจิตไม่พะวง จิตก็จะดิ่งขึ้นสู่สวรรค์เบื้องแรก

วันนี้เราจะไปยังนพดลวิสุทธิปราสาท เยี่ยมคารวะท่านพระบุพวิสุทธิเทพ.....อ้อ ถึงแล้ว เจ้าหยางเซิงลงจากดอกบัวได้

หยางเซิง : เห็นแต่แสงรัศมี แปลบปลาบไปหมด ตาทั้งสองข้างสู้ไม่ค่อยไหว ลืมไม่ขึ้นแล้วอาจารย์!

อรหันต์จี้กง : วรวิสุทธิ์แดนศักดิ์สิทธิ์ นอกจากผู้คนบรรลุธรรมชั้นสูงสุด เป็นพระวิสุทธิเทพเท่านั้นที่จะเข้ามายังที่นี้ได้ เทพ เทวดา ชั้นกลาง และต่ำ ลงมาไม่อาจจะเข้ามาได้

อันสืบเนื่องจากแดนวิสุทธิ์นี้ เป็นต้นกำเนิดธารแห่งมหาสัทธรรม ดังนั้นพลังแห่งสัทธรรมจึงแรงฤทธิ์หาที่สิ้นสุดและไร้ขอบเขต ฤทธิ์เดชจึงไร้เทียมทาน เจ้าน่ะเป็นปุถุชนถึงแม้จะมีพลังธรรมก็จริง แต่พลังไฟยังไม่สดใส ดังนั้นจะมาถึงแดนศักดิ์สิทธิ์อันไร้ขอบเขตนี้ ย่อมมีอุปสรรค ข้าฯจะให้ยาวิเศษเจ้าสักเม็ด รีบ ๆ กินเข้าไป เพื่อช่วยพลังของเจ้า

หยางเซิง : ขอบพระคุณท่านอาจารย์... พอกระผมรับประทานลงไปเท่านั้น พลังจิตก็เพิ่มขึ้นเป็นร้อย ๆ เท่า ฉับพลันนั้นเองรอบ ๆ กายก็ปรากฏมีรัศมีเปล่งออกมาด้วย แสงที่แผดกล้าเมื่อครู่ที่มาถึงนี้ รู้สึกว่ากำลังจะอ่อนลงเป็นแสงนุ่มนวล

อรหันต์จี้กง : อันนี้เข้าลักษณะรัศมีประสานรัศมี เหมือนหลัก

พลังจิตประสานพลังจิต หากมนุษย์สามารถบำเพ็ญเพียร จนกระทั่งสามารถเปล่งรัศมีออกมาได้นั้น ก็หมายความว่า ก็มีธรรมะเพียงพอที่จะประสานกับธรรมะของพระพุทธเจ้า หรือ พระวิสุทธิเทพได้แล้ว

หยางเซิง : ด้านหน้ามีปราสาทหลังใหญ่หลังหนึ่ง ข้างบนมีอักษรว่า **"นพดลวิสุทธิปราสาท"** มีรัศมีเปล่งประกายแสบตา ตัวปราสาทกว้างใหญ่ รอบ ๆ มีเมฆสีต่าง ๆ ลอยผ่าน รู้สึกมีไอแห่งสิริมงคล มิทราบว่าปราสาทหลังนี้จะเป็นที่พำนักของท่านพระบุพวิสุทธิเทพหรือไม่

อรหันต์จี้กง : นพดลวิสุทธิปราสาทก็มีอีกนามหนึ่งว่า วรวิสุทธิปราสาทเป็นที่พำนักของท่านพระบุพวิสุทธิเทพเรารีบเข้าไปกราบนมัสการท่านพระบุพวิสุทธิเทพกันเถอะ จะได้ไม่เสียมารยาท

หยางเซิง : นมัสการเข้าพบท่านพระบุพวิสุทธิเทพ กระผมเป็นคนทรงชื่อหยางเซิง ได้รับเทวโองการให้แต่งหนังสือ วันนี้ก็ได้ติดตามพระอาจารย์มายังนพดลวิสุทธิปราสาท เพื่อนมัสการท่านพระบุพวิสุทธิเทพ กระผมได้ยินกิตติศัพท์อันศักดิ์สิทธิ์ของท่านพระบุพวิสุทธิเทพมานานแล้ว วันนี้นับว่ามีบุญวาสนาได้เห็นพระพักตร์อันศักดิ์สิทธิ์ ถือว่าเป็นบุญมหันต์ ขอเชิญท่านพระบุพวิสุทธิเทพได้โปรดประทานพระวรพจน์ เพื่อช่วยชักนำผู้ลุ่มหลงด้วยเถิด ขอรับ

บุพวิสุทธิเทพ : เจริญพร! สัทธรรมอันศักดิ์สิทธิ์ที่ได้เผยแพร่ไปจากข้าฯ จนได้รับความสำเร็จรุ่งไพศาลติดต่อกันไปจนถึง

ทุกวันนี้ ข้าฯ ก็รู้สึกเจริญใจ สัทธรรมที่มีการเกิดการเปลี่ยนแปลงนั้น ไม่สามารถที่จะพูดให้จบในประโยคเดียวได้ ข้าฯ จะไม่พูดละ เจ้าจงดูนิ้วมือที่ชี้ตรงหน้าเจ้าก็แล้วกัน

หยางเซิง : กระผมโง่มาก ไม่ทราบความหมายมันเลย

บุพวิสุทธิเทพ : "ข้างหน้ามีถนนสายหนึ่ง ตรงไปยังบ้านเก่าของเจ้า" มือศักดิ์สิทธิ์ชี้ไปยังตัวเจ้า เจ้าเห็นกระจ่างแล้วหรือยัง? "เข้าใจ" แล้วหรือยัง

หยางเซิง : เข้าใจแล้วขอรับ! "เข้าใจ" แล้ว!

บุพวิสุทธิเทพ : ข้าฯ ชี้ให้เจ้าดูหน้าตาที่แท้จริงของเจ้า สัทธรรมก็อยู่ในนั้น ผู้ค้นพบก็จะบรรลุ ผู้ที่หลงแม้จะมีโคมไฟส่องทางก็ยังมีจิตที่กระสับกระส่ายเหมือนลิง กระโจนไปทางซ้ายทีขวาที ตกลงสู่คลองอันมืดครึ้ม! พระมหาสัทธรรมแห่งบุพนภากาศ ทำไมจึงมีความหมายเพียง "น้อยนิด" ก็เพราะ**ปัญญาอันน้อยนิดนี้ได้เกี่ยวเอาหัวของชาวโลกให้มึนงงมาแล้ว**ที่ไม่รู้ว่าเพราะอะไร? น่าสงสาร! น่าสงสารจริง ๆ

หยางเซิง : ขอบพระคุณท่านเทพที่ชี้แนะให้จดจำ!

บุพวิสุทธิเทพ : เอกธาตุเริ่มแรก ที่ไร้ขอบเขต ก็เป็นต้นกำเนิด (หน้าตา) ของวิญญาณ จิตเดิมเก้าสิบหกดวง แต่ชาวโลกยังหลงใหลไม่รู้สำนึก ไม่กลับหลังกลับแสงส่องตน เพ่งพิจารณาตนเองให้ถ้วนทั่ว กลับสนใจแต่รูปงามของผีเปรตในแต่ละวัน จิตใจเพ่งอยู่ภายนอก ดังนั้น จึงถอยห่างจากมหาสัทธรรมทุกทีวันนี้ข้าฯ ต้องการให้เจ้าหยางเซิงจดจำ ต้องการให้เขาเฝ้าดู

จิตของตนเอง ดูวิญญาณตนเองให้ทุ่มเทเอาใจใส่เรื่องนี้ให้หนักแน่น รวบรวมและรักษาความเป็นหนึ่งก็จะผลิตต้นอ่อนจนเติบโตเป็นต้นใหญ่ให้ดอกผล การบำเพ็ญธรรมก็ไม่ยากเย็นอะไร ขอให้จำคำข้าฯ "เฝ้าถามตนเองให้มาก สนใจผู้อื่นแต่น้อย" ให้ค่อย ๆ ฝึกไป รับรองได้ว่าจะสามารถเติบใหญ่สำเร็จเป็น "อาริยบุคคล เป็นวิสุทธิเทพ เป็นพระพุทธเจ้าได้"

หยางเซิง : ท่านวิสุทธิเทพให้สัทธรรมที่พิสดารแท้ ๆ

บุพวิสุทธิเทพ : เพราะพิสดารนี่แหละ จากหนึ่งเดียวจนกระจายเป็นสรรพสิ่ง

หยางเซิง : ขอให้ท่านวิสุทธิเทพได้โปรดบรรยายธรรมเพิ่มเติมให้อีกด้วยเถิด

บุพวิสุทธิเทพ : เพื่อเป็นการเผยแพร่มหาสัทธรรม จะได้เป็นการโปรดชาวโลก ดังนั้นจึงขอบรรยายธรรมะให้แก่ชาวโลก ดังนี้

ความเป็นมาของฟ้าดิน

สืบเนื่องแต่ บุพวิสุทธิเทพ อันประกอบด้วย จอมปราชญ์ พระผู้เป็นเจ้า พระบิดาสวรรค์ พระจอมมารดา พระจอมมุนี พระพุทธเจ้า และพระวิสุทธิเทพ เป็นต้น เอกธาตุถูกแปรเปลี่ยน ธาตุวิสุทธิ์จะลอยขึ้นที่ขุ่นมัวก็จะจมลง ทำให้กำเนิดฟ้า-ดิน ธรรมชาติได้ห่อหุ้มพื้นดินไว้ เหมือนกับเปลือกไข่ห่อหุ้มไข่ขาว-แดงไว้ มนุษย์ก็ได้อาศัยอยู่บนพื้นดิน เนื่องจากมีทั้งบนฟ้าและใต้ดิน และที่อาศัยอยู่ยังไม่รู้ว่าเป็นพื้นดินทั้ง

เบื้องบนและเบื้องล่าง ล้อมรอบไปด้วยนภากาศ ฟ้านั้นก็คล้ายนาฬิกาหมุนรอบสิบสองชั่วโมง เป็น สิบสองชั้นอยู่เบื้องบน เหมือนร่างกายมนุษย์ที่มีสิบสองชั้น เหนือจากชั้นที่สิบสองเป็นชั้นที่ไม่มีขอบเขต ไร้ที่สิ้นสุด อาจกล่าวว่า เป็นสวรรค์ชั้นที่สิบสาม

พื้นดินอยู่เบื้องล่าง เป็นส่วนที่หนักที่สุด เมื่อคืนกลับก็จะบรรจบกับฟ้า จึงได้ชื่อว่า เก้าชั้น (คือสุดเก้าชั้นจะคืนกลับสู่ต้น)

เริ่มที่แรกจะพูดถึงชั้นที่อยู่เหนือสุดของพื้นดินก่อน เนื่องจากชั้นนี้ก่อเกิดจากอากาศที่บริสุทธิ์ก่อน แล้วก่อผลึกแข็งตัวเป็นหิน ตั้งตระหง่านสูงเป็นยอด เช่น ยอดเขา ที่สองรองลงมาก็เป็น หลืบผา ส่วนบนเป็น หลืบ เนินใหญ่เป็น ผา ที่สามถัดมาเป็น ดินร่วน ทางตะวันตกเฉียงเหนือ ที่ดินแห้งแล้งฝุ่นทรายบินว่อน ที่สี่ถัดมาเป็นความชุ่มชื้น อยู่ทางทิศตะวันออกเฉียงใต้ ลักษณะที่มีน้ำเนืองนอง ที่ห้าถัดมาเป็น แม่น้ำลำธาร ได้แก่ แม่น้ำใหญ่ ๆ เป็นชั้นเบื้องล่างของพื้นดิน ทำเขื่อนกั้นน้ำไว้ ที่หกเรียกว่า ทรายเคลื่อน ใต้พื้นดินมีทรายเคลื่อนไหว ไหลไปตามกระแสน้ำ ที่เจ็ดเรียกว่า ธารน้ำเหลือง ดินมีสีเหลือง น้ำก็เป็นสีเหลืองขุ่น เป็นน้ำบาดาลที่ลึกลับมาก ที่แปดเป็น เหวลึก ลึกจนไม่สามารถจะหยั่งรู้ได้ เป็นที่สิงสถิตของเจ้ามังกร มันมีช่องทางติดต่อกับอวกาศ ที่เก้าเรียกว่า หมอกบาง คล้ายหมอกละอองฝน ต่างสัมผัสอิงแนบในที่ว่าง

เปล่า

ถัดจากชั้นนี้ลงมาอีกเก้าชั้น มีความบริสุทธิ์ของธาตุเชื่อมต่อฟ้าชั้นที่เก้าที่เรียกว่าสุขสงบเกิดความเคลื่อนไหว ความมืดจะหมดไปความสว่างจะเข้าปกคลุม เนื่องจากโลกเหมือนลูกส้ม ดังนั้นจึงรู้ว่า ล้อมรอบปกคลุมไปด้วยอากาศ

ฟ้าสิบสองชั้น

1. ชั้นบรรยากาศ ด้านล่างจรดพื้นดิน มองดูแล้วเวิ้งว้างว่างเปล่า

2. ชั้นแปรเปลี่ยน เช่น ชั้นของ ลม ฝน เมฆ หมอก หิมะ และกระแสไฟฟ้า ได้แก่ ฟ้าแลบ ฟ้าร้อง ล้วนอยู่ในชั้นนี้ทั้งสิ้น

3. ชั้นจันทร์โคจร หรือเรียกอีกชื่อว่า ชั้นนทีธาตุ ธาตุอิม (มืด) จะกักน้ำ ดังนั้น ด้านนอกจึงกึ่งมืดกึ่งสว่าง ด้านสว่างจะหันไปทางดวงตะวัน ด้านมืดจะอยู่ตรงข้ามกัน จะมืดจะสว่างก็อยู่ที่ระยะใกล้หรือไกล ดังนั้นจึงมีการแบ่งแยกเป็นจันทร์ขึ้น หรือ จันทร์แรม

4. ชั้นเส้นทางโคจร การโคจรของสุริยัน-จันทรา มีสี่ฤดูเก้าทิศทาง ฤดูใบไม้ผลิอิงทิศทางตะวันออก เป็นทิศทางสีฟ้า ฤดูร้อนอิงทิศใต้เป็นทิศทางสีแดง ฤดูใบไม้ร่วงอิงทางทิศตะวันตกเป็นทิศทางสีขาว ฤดูหนาวอิงทางทิศเหนือเป็นทิศทางสีดำ และในแต่ละทิศทางยังแบ่งเป็นสองทิศทางย่อยทางทิศใต้เพิ่มทิศทางเส้นศูนย์สูตรอีกทิศทางหนึ่ง. รวมทั้ง

หมดเป็นเก้าทิศทาง แต่ฤดูใบไม้ผลิและฤดูใบไม้ร่วงนั้น สุริยัน-จันทราส่องเข้าหากัน จึงมีการขาดเกินเกิดขึ้น สี่ทิศทางต่างส่องเข้าหากัน เป็นเส้นทางสีเหลือง ดังนั้นจึงเรียกว่าเส้นทางโคจร

5. ชั้นสุริยันเจิดจ้า ตะวันเปรียบประดุจร่าง ความสว่างจะสะสมไฟ ดังนั้นภายในร่างจึงสว่างไสวโดยทั่ว ความมืดจะสู้ความสว่างไม่ได้ ดังนั้นจันทราจึงไม่กระจ่าง กลางคืนก็อาศัยใกล้ไกลหมุนเวียนกันไป ความกระปรี้กระเปร่าถดถอยแนวโคจรของสุริยันจึงอยู่ระดับเดียวกับโลก จึงสามารถส่องทั่วทั้งแปดทิศทาง จึงมีอีกชื่อว่า ชั้นของตะวันเพลิง

6. ชั้นมวลดารา สุดยอดสรรพสิ่ง ด้านบนเป็นดวงดาวและที่สุดของดารานั้นเป็นความสว่างสุกใสอันทรงเกียรติ อันเป็นผลจากดวงดาวทั้งยี่สิบแปดหมู่ จึงได้ชื่อว่า ชั้นมวลดารา

7. ชั้นศูนย์กลางเล็ก หมู่ดวงดาวต่าง ๆ ลอยอยู่ในนภากาศทาบขวางอยู่กับท้องฟ้า เมื่อจะโคจรหรืออยู่นิ่ง ล้วนต้องอาศัยธาตุ เหมือนลูกโป่งเมื่อเป่าก็ลอยขึ้น เมื่อลมออกก็ตกสู่ดินลมนั้นก็เหมือนแรงดึงดูด เนื่องจากมีแรงดึงดูดซึ่งกันและกันดังนั้น ดวงดาวต่าง ๆ จึงไม่โคจรชนกัน หรือตกลง สิ่งเหล่านั้นเป็นผลจากเอกธาตุเดิมที่ไร้ขอบเขต

บริเวณตรงกลาง มีศูนย์กลางเล็ก ๆ มีดาวสี่ดวงอยู่บนยอด อีกสามดวงเป็นด้าม เหนือด้ามก็เป็นศูนย์กลางเล็ก ปลายของด้ามมีแสงผุดผ่อง ปลายด้ามเล็กชี้ไปยังดาวว่าวทางทิศใต้

อันเป็นศูนย์กลางของฟ้า จะอยู่นิ่งไม่เคลื่อนที่ หมู่มวลดารา จะหมุนรอบศูนย์กลางนี้ เหมือนล้อรถหมุนไปตามแกน ดังนั้น ยังเรียกว่า จุดกลางการเคลื่อนที่ หมายความว่าฟ้าขั้นต่าง ๆ ต่างอาศัยจุดกลางนี้เป็นแนวเคลื่อนที่ ตามตำรากล่าวว่า เครื่องมือหยั่งรู้ดินฟ้า-อากาศ ต้องมีสิ่งพร้อมทั้งเจ็ดประการ เป็นกฎเกณฑ์ของฟ้า

8. ชั้นไม่เคลื่อนที่ สุริยันและจันทราในนภากาศ การโคจรย่อมมีระยะช่วงยาวกำหนดไว้ ไม่เร็วไม่ช้า หมุนเวียนทั้งกลางวันและกลางคืน แบ่งออกเป็นสี่ช่วง ล้วนหมุนเวียนตามแกนกลาง เมื่อหมุนไปได้ระยะหนึ่งที่แน่น ๆ แล้วแกนกลางเกิดไม่หมุน เกิดผนึกแน่นและแข็งแรง เรียกอีกชื่อหนึ่งว่า ฟ้าเงียบสงบ จึงเรียกว่าว่างสุดขีด จะกลับกลายเป็นของแท้แน่นอน

9. ชั้นครึ่งวงกลม ฟ้าชั้นนี้ก็เช่นเดียวกับแผ่นดิน ที่แบ่งเป็นเก้าเขต มีขอบเขตที่แน่นอน ตั้งชื่อตามสีสันลักษณะ เช่น ทิศตะวันออก เรียกว่า ฟ้าน้ำเงิน ตะวันออกเฉียงใต้ เรียกว่า ฟ้าเขียวขจี ทิศใต้เรียกว่า ฟ้ากระจ่าง ตะวันตกเฉียงใต้ เรียกว่า ฟ้าแดง ทิศตะวันตก เรียกว่า ฟ้าหม่น ตะวันตกเฉียงเหนือ เรียกว่า ฟ้ามืดมัว ทิศเหนือ เรียกว่า ฟ้าสีดำ ตะวันออกเฉียงเหนือ เรียกว่า ฟ้าหน้าร้อน ตรงกลาง เรียกว่า ศูนย์กลางฟ้า หรือเรียกว่า ฟ้าเหลือง

10. ชั้นเปลวไฟร้อน แบ่งเป็น 3 ตอน ตอนกลาง

เป็นกำแพงม่วงอ่อน ด้านบน คือ ติดขบวนที่นั่งจักรพรรดิ ด้านใต้เป็นดาวว่าวกลางที่นั่งทองคำ ก่อนนี้เรียกกำแพงเมืองสวรรค์ ถัดไปเป็นท้องพระโรง พระที่นั่งจักรพรรดิทั่วทั้งฟ้าจะมีเปลวไฟร้อนทั่วไปหมด จึงได้ชื่อว่าชั้นเปลวไฟร้อน

11. ชั้นฟ้าโปร่ง หรือเรียกว่าชั้นดุสิตตา มีสภาพแจ่มกระจ่าง และสงบเงียบเสมอ เพราะเหตุว่า ด้านบนมีลักษณะกลมคล้ายเปลือกนอก ซึ่งได้ชื่อดังนี้ เป็นที่พำนักของศาสดาแห่งเต๋า และเหล่าพระพุทธเจ้า

12. ชั้นนิพพาน มีพระมหาจอมมุนี ไตรวิสุทธิเทพ และห้าอาวุโส พำนักอยู่ เป็นชั้นสูงสุด ท่องออกนอกสวรรค์ที่เหนือชั้นที่ 12 นี้ เหล่ามหาจอมมุนีเจ้าพำนักอยู่ เพื่อมองลงไปยังโลกมนุษย์ เหนือสุดยอดของชั้นที่ 12 นี้ มีความสว่างไสวไร้ขอบเขต รวบรวมไว้ซึ่งสรรพสิ่งในสากลโลกนี้ไว้

หยางเซิง : เคยได้ยินท่านเง็กเสียงฮ้วงตี่ปกครองสวรรค์สามสิบหกชั้น ปกครองพื้นดินเจ็ดสิบสองส่วน ไม่ทราบว่ามีความหมายว่าอย่างไร

บุพวิสุทธิเทพ : การจัดระดับชั้นของฟ้า-ดินมีมากมาย ผู้คนในโลกบ้างก็ว่า เก้าชั้นบ้าง สามสิบสองชั้นบ้าง สามสิบสามชั้นบ้าง สามสิบหกชั้นบ้าง ข้าฯ จะแยกแยะให้ฟังดังนี้

อันฟ้านั้นไม่มีขอบเขต เบื้องบน ตรงกลาง เบื้องล่างล้วนก็เป็นฟ้า ฟ้าเริ่มแรกเป็นการเรียงราย ห้อมล้อมของดวงดาว

จนกระทั่งถึงที่ ๆ ไม่มีขอบเขต เขตที่สิ้นสุดของอาณาเขตศักดิ์สิทธิ์แห่งนี้ จนกระทั่งถึงที่ ๆ ได้แยกห่างจากกลุ่มดวงดาว

ฟ้านั้นคือ รอบวงกลมมี 360 องศา โดยรอบ ดังนั้นจึงกล่าวว่า ฟ้ามีสามสิบหกชั้น ชั้นฟ้าลงดิน เหมือนเงาต้นไม้ เมื่อเพิ่มเป็น 2 เท่า จึงกลายเป็นดิน 72

จากวงกลมสามารถแบ่งเป็น เก้า สิบสอง ยี่สิบแปด สามสิบสอง สามสิบสาม และสามสิบหกชั้นฟ้า เหมือนการก่อสร้างบ้านของมนุษย์ จะกั้นห้องเป็นห้อง ๆ ตามใจตน จะเพิ่มชั้นหรือเพิ่มห้องก็ได้ ถ้าหากจะแยกจำพวกจากทิศทาง ก็มีฟ้าทางตะวันออก ฟ้าตะวันตก ฟ้าส่วนกลาง ฟ้าทิศเหนือ ฟ้าทิศใต้ รวมห้าฟ้า ฟ้าเริมจากสิ่งที่ไม่มีที่สิ้นสุดคือ 0 ธรรมเกิดจากหนึ่ง หนึ่งเป็นสอง สองเกิดเป็นสาม สามเกิดเป็นสรรพสิ่ง ดังนั้น จึงเรียกว่า ฟ้าไม่มีที่สิ้นสุด

ฟ้าที่สว่าง ฟ้าแจ่ม ถือว่าเป็น มงคล ฟ้าที่มืด ฟ้ามัว (ร่ม) ถือว่าเป็นความอุบาทว์ การบำเพ็ญธรรม อย่าถือตัวเลขมากน้อยเป็นเกณฑ์ เพราะว่าตัวเลขก็มาจาก 0 1 2 3 4 5 6 7 8 9 จึงไม่พ้นจากเหตุผลของมหาสัทธรรม ดังนั้นจึงใช้สิบสองชั้นฟ้ามาอธิบายพอสังเขป เมื่อคูณด้วยสามก็จะเป็นสวรรค์ 36 ภูมิ ด้วยเหตุนี้จำนวนตัวเลขในแดนสวรรค์จึงมีไม่สิ้นสุด ถ้าหากนำมาบวกลบคูณหารด้วยแล้วก็จะแปรเปลี่ยนไม่รู้จักจบสิ้น ผู้ปฏิบัติธรรมควรเข้าใจให้ถ่องแท้ เป็นใช้ได้

ศาสนาเต๋าแบ่งสวรรค์ออกเป็น 36 ภูมิ

1. มหาไพศาลภูมิ	2. ละมุลวิสุทธิภูมิ
3. อรูปภูมิ	4. มหามณีภูมิ
5. ทวีกัณฏกะภูมิ	6. วิมุตภูมิ
7. โอฬาริกภูมิ	8. อวตารภูมิ
9. เหนือสุขตระการภูมิ	10. เลิศบัณฑิตภูมิ
11. มหรรณพแจ่มฟ้าภูมิ	12. อาสนแจ้งเหินหาวภูมิ
13. มหาเมฆินทร์ไร้เขตภูมิ	14. เหนือพ้นสุขสันตภูมิ
15. ไร้คำนึงนาธารภูมิ	16. มหาอาวุโสตภูมิ
17. บุพกตัญญูภูมิ	18. ประจักษ์มั่นภูมิ
19. มหาศานติภูมิ	20. บุพสังวัจฉระภูมิ
21. มหารุ่งโรจน์ภูมิ	22. สว่างอัศจรรย์ฉลองฟ้าภูมิ
23. ส่องสว่างศานติภูมิ	24. สว่างว่างภูมิ
25. ชมพูจุติภูมิ	26. แสงสุริยภูมิ
27. สว่างอัศจรรย์รุ่งโรจน์ภูมิ	28. สว่างมณีผสานสุริยภูมิ
29. มหาฝนพรำไพศาลภูมิ	30. ว่างเปล่าสงบภูมิ
31. เจ็ดแสงสุริยภูมิ	32. สว่างละมุลภูมิ
33. ครรภ์อัศจรรย์สงบภูมิ	34. สว่างวิสุทธิภูมิ
35. มหาสว่างวรอวสานภูมิ	36. มหาราชาสังฆภูมิ

สวรรค์ในพระพุทธศาสนา ในสามแดนมี 28 ชั้น

นิพพานเป็นแดนสูงสุดในพระพุทธศาสนา

1. อนุปาทิเสสนิพพาน 2. สอุปาทิเสสนิพพาน

อรูปพรหม มี 4 ชั้น

1. อากาสานัญจายตนะ 2. วิญญาณัญจายตนะ
3. อากิญจัญญายตนะ 4. เนวสัญญานาสัญญายตนะ

รูปพรหม มี 16 ชั้น

1. พรหม ปาริสัชชา	2. พรหม ปุโรหิตา	3. มหาพรหมา
4. ปริตตาภา	5. อัปปมาณาภา	6. อาภัสสรา
7. ปริตตสุภา	8. อัปปมาณสุภา	9. สุภากิณหา
10. อสัญญีสัตตา	11. เวหัปผลา	12. อวิหา
13. อตัปปา	14. สุทัสสา	15. สุทัสสี
16. อกนิฏฐา		

สวรรค์ชั้น กามาพจร มี 6 ชั้น

1. จาตุมหาราชิกา	2. ดาวดึงส์	3. ยามา
4. ดุสิต	5. นิมมานรดี	6. ปรนิมมิตวสวัตดี

หยางเซิง : ท่านบุพวิสุทธิเทพ บรรยายได้อย่างอัศจรรย์ทีเดียว กระผมยังได้ยินมาว่า ผู้ปฏิบัติธรรมต้องหลุดพ้นจากสามโลก อันนี้หมายความว่ากระไรขอรับ

บุพวิสุทธิเทพ : สามโลกนั้น ได้แก่ อรูปภูมิ รูปภูมิ และกามภูมิ หากต้องการหลุดพ้นจากสามภูมิก็จะได้สำเร็จเป็นสุวรรณเทพ (วิสุทธิเทพ) อยู่ในมหาไพศาลภูมิหรือสำเร็จเป็นวิสุทธิปราชญ์ หรือเป็น พระพุทธเจ้า อรหันต์เจ้า ในชั้นนิพพาน ดูแผนภูมิ ประกอบดังนี้ :-

	↑ ไร้ ขอบเขต	ไร้ อรูปภูมิ	ฟ้า มหา สัทธรรม	ฟ้า ก่อน บุพกาล	วิสุทธิ เทพ	พระพุทธ เจ้า	วิสุทธิ ปราชญ์	เหนือ ศีรษะ ในอากาศ
	↑ ไร้ ขอบเขต	อรูปภูมิ	ฟ้า สัทธรรม	ฟ้า บุพกาล	เทวดา	อรหันต์	ปราชญ์	ที่ศีรษะ มันสมอง
	↑ มหา อาณาเขต	รูปภูมิ	ฟ้า อวกาศ	ฟ้า เบื้อง กลาง	สัตตบุรุษ	โพธิสัตว์	บัณฑิต	ที่ท้อง จุดกลาง ตัว
	↑ ราช อาณาจักร	กามภูมิ	ฟ้า อากาศ	ฟ้า เบื้องหลัง	ปุถุชน	ปุถุชน	ปุถุชน	ที่ไตจุด ขับถ่าย

การบำเพ็ญ มหาสัทธรรม ถ้าได้บรรลุถึงขั้น อรูปภูมิ คือได้ถึงชั้นไร้ขอบเขต ซึ่งเป็นภูมิที่สูงสุดในสามภูมิแล้ว และเพื่อไม่ให้ถูกครอบงำไว้ด้วยความว่างเปล่า ดังเช่นคนใส่สร้อยแม้ใบหน้าจะไม่ถูกปิดบัง แต่ก็ยังรู้สึกติดขัดอยู่ ดังนั้นเพื่อให้พ้นจากการถูกครอบงำ เปรียบเสมือนหลังคาบ้านถูกเปิดออก ความโล่งที่กลมกลืนกับอากาศภายนอก ไม่มีขอบเขตขวางกั้น ความหมายอันนี้จึงนับได้ว่า พ้นจาก 3 โลก (3 ภูมิ) ละ ผู้คนในโลกนี้ มักเข้าใจผิดในความหมายนี้มีจำนวนมากมาย โดยคิดว่ามีเพียงพระอรหันต์เท่านั้นที่หลุดจาก 3 โลก หากยังมี **วิสุทธิเทพ วิสุทธิปราชญ์ อีกที่อยู่ในแดนชั้นไร้ขอบเขต** (นิพพาน) ในพระสูตรกล่าวว่า "สิ่งที่เป็นรูปทั้งหลายล้วนอนิจจัง ว่างเปล่าทั้งนั้น" หากปราศจากรูป ก็อยู่ในที่ไร้ขอบเขต แต่เพื่อละร่างให้อิสระ จึงต้องละธรรมกาย เพื่อก้าวขึ้นสู่ **แดนไร้อรูปภูมิ (ชั้นไร้ขอบเขต) หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งว่าเข้าสู่แดนนิพพาน**

สรรพสัตว์ใต้หล้านี้ ล้วนมีกำเนิดมาจาก วิญญาณดั้งเดิม **เก้าสิบหกดวง ไม่ว่าจะถวายตัวอยู่ศาสนาใดก็ตาม** เริ่มด้วยการละทิ้งการยึดในรูป งดการให้ร้ายในศาสนาอื่นเสีย อย่าทำให้เกิดการแบ่งแยก ชิงชัง มิฉะนั้นจะเกิดมีอคติในจิตใจ แม้จะสร้างบุญมหาศาล แต่จิตใจไม่ปล่อยวาง เหมือนรูปในแผนภูมิ ที่มีรูปครึ่งมืดครึ่งสว่าง ก็จะมีผลเพียงขึ้นสู่มหาอาณาเขตเท่านั้น **ไม่สามารถจะก้าวขึ้นสู่ชั้นไร้อรูปภูมิได้เลย**

ข้าฯหวังว่าเมื่อได้ฟังการบรรยายแล้ว ให้รีบสำนึกกลับใจละสิ่งที่ติดยึดเสีย มิฉะนั้นจะไม่ได้รับผลอะไรเลย เสียแรงปฏิบัติธรรมไปเปล่า ๆ ที่ชอบแข่งขันเอาชนะกันด้วยฤทธิ์เดช ในที่สุดก็จะจมสู่นรกอเวจี

หยางเซิง : ท่านบุพวิสุทธิเทพบารมีสูงส่ง ได้กรุณาแสดงธรรมที่ไม่รู้มาก่อน ตั้งแต่โบราณกาลจนถึงปัจจุบัน ได้เปิดเผยความลี้ลับของมหาสัทธรรม กราบขอบพระคุณในการสั่งสอนของท่าน

อรหันต์จี้กง : บุพวิสุทธิเทพเป็นอาจารย์ของเทพมนุษย์ จึงได้บรรยายได้อย่างแยบยล ละเอียดพิสดารมาก ทำให้ผู้คนได้คิดคำนึง ชี้แจงแก้ไขความผิดพลาดของแต่ละศาสนาต่อต้านการกล่าวร้าย ยังยั้งสิ่งบิดเบือน อยากให้ผู้คนที่ได้อ่านหนังสือนี้ได้เปลี่ยนแปลงแก้ไข จะได้บรรลุมรรค-ผล จะได้ฟื้นฟูรูปลักษณะดั้งเดิมของตนเสียที

บุพวิสุทธิเทพ : ในมหาจักรวาลนี้ ล้วนได้ก่อกำเนิดจาก พระจอมราชันในบุพกาลทั้งสิ้น ผู้สอนศาสนาแต่ละศาสนา กล่าวหากันไม่หยุดยั้ง บรรยากาศริษยาปลิวว่อน ยึดถือไม่ปล่อยว่างจึงไม่อาจพ้นจากสามโลกนี้ น่าสงสารยิ่งนัก!

ภายใต้วรวิสุทธิ์นี้ ด้วยพระวิสุทธิธาตุดั้งเดิมของจอมราชันนี้ ถ่ายทอดสู่มหาวิสุทธิธาตุอันเป็นธาตุรองลงมาจากพระจอมราชัน และลงสู่มนุษย์ ด้วยธาตุที่เหลือของพระจอมราชัน ด้วยเหตุนี้ ในแดนนิพพานเหล่าวิสุทธิเทพ พระพุทธเจ้า

ต่างได้รับวิสุทธิธาตุอันเข้มข้นที่สุดในจักรวาล และบนสวรรค์ชั้นกลาง เหล่าเทพเทวดาจะได้รับธาตุที่แปรเปลี่ยนจากวิสุทธิธาตุบนสวรรค์ชั้นสูง ซึ่งวิสุทธิเทพนั้นจะเบาบางลงเรียงลำดับจนถึงมนุษย์และสรรพสัตว์ อันมีดวงดาว สุริยันจันทรา พื้นพิภพและท้องทะเล ซึ่งจะได้รับธาตุที่เหลือจากเบื้องบน ซึ่งมีเพียงเบาบางและกระจัดกระจาย ถึงแม้ว่ามนุษย์จะได้รับธาตุที่เหลือจาก พระจอมราชันเพียงเล็กน้อยแต่ก็ได้รับ รัศมีจากวิญญาณจิตจากเบื้องบน ซึ่งนับว่าโชคดีไม่น้อยที่ยังสามารถกลับสู่สวรรค์ แต่ในทางตรงกันข้าม หากมนุษย์ที่ได้รับธาตุจากพระจอมราชันแล้ว กลับจมปรักอยู่กับความใคร่แห่งวัตถุ กัดกร่อนจนหมดตัว พลอยทำให้รัศมีจากวิญญาณจิตดับสูญ ซึ่งเป็นการสร้างนรกให้กับตนเอง

หวังว่าชาวโลกคงเข้าใจในคำพูดของข้าฯนี้ ร่วมใจกันให้เป็นอันหนึ่งอันเดียวกันกับจิตสวรรค์ จงรักษาจิตสำนึกเพื่อช่วยกอบกู้ชาวโลก ด้วยพลังจิตอันเด็ดเดี่ยว กอบกู้เพื่อนร่วมโลกให้ขึ้นสู่ฝั่ง นี่คือ การสั่งเสียของข้าฯ

หยางเซิง : กราบขอบพระคุณพระบุพวิสุทธิเทพ ที่ได้ถ่ายทอดสัทธรรมในครั้งนี้ ขอกราบนมัสการระลึกในบุญคุณ

อรหันต์จี้กง : วันนี้ท่านพระบุพวิสุทธิเทพ ได้เปิดเผยความลี้ลับของสวรรค์ นับว่าชาวโลกมีบุญวาสนาแล้ว เนื่องจากเวลาดึกแล้ว อาตมาต้องพานายหยางเซิงกลับสำนัก

บุพวิสุทธิเทพ : ความพิสดารของธรรมะ พูดไม่มีวันจบ เพียงจิตตั้งมั่นก็จะประสบผลสำเร็จเอง

หยางเซิง : กราบขอบพระคุณท่านพระบุพวิสุทธิเทพ พวกเราขอนมัสการกราบลาไปก่อน

อรหันต์จี้กง : สำนักเซี่ยเฮี้ยงตึ๊งถึงแล้ว หยางเซิงลงจากดอกบัววิญญาณกลับเข้าร่าง

ครั้งที่ 10
เยี่ยมนพดลวิสุทธิปราสาท ฟังพระบุพวิสุทธิเทพ บรรยายธรรมอีกครั้ง
วันที่ 16 ตุลาคม พ.ศ. 2522

อรหันต์จี้กง เสด็จลงประทับทรง กล่าวเป็นกลอนว่า

ลาภยศศฤงคาร อีกวิมานล้วนอนิจจัง
ดั่งความฝันตกภวังค์ กลางราตรีอันยาวนาน
ผู้มีจิตหรรษา ชราชะลอไกลกาล
เศร้าโศกเหมือนมีมาร พาลกระทบซ้ำจิตสะเทือน

อรหันต์จี้กง : สรวงสวรรค์เป็นแดนไพศาล มีสุขสบายไม่มีขอบเขต บนสวรรค์ไม่มีชั้นวรรณะ ชาติ ภาษาและศาสนา ผู้ที่อยู่ได้ล้วนเป็นผู้ดี ผู้มีบุญ ผู้มีธรรม ดั่งคุณภาพของวัตถุที่ดีเลิศ ก็อยู่สวรรค์ชั้นสูง ดีรองลงมาก็อยู่ชั้นกลาง และรอง ๆ ลงมาตามลำดับ.... **เหมือนกับมนุษย์ สัตว์เดรัจฉาน ผีเปรต และอสุรกาย ตามลำดับ**

ดังเช่นดอกบัวที่มีถึงเก้าประเภท ซึ่งแยกตามลักษณะผลบุญที่สร้างไว้ ทุก ๆ คนต่างก็มีพุทธจิต มีธรรมะเป็นพื้นอยู่แล้ว หากได้รับการอบรมฝึกฝนจิตไม่กลบเกลื่อนจิตเดิมแล้ว ในชาติหน้าต่อ ๆ ไปก็จะได้กลับคืนสู่แดนสวรรค์ ก็

เหมือนได้กลับคืนสู่ต้นสังกัดเดิม หมายถึง การสำเร็จมรรค-ผล นิพพาน นั่นเอง

สวรรค์ได้ประทาน "จิตแท้" แก่มนุษย์ทุกคน หากชั่วชีวิตสามารถจะรักษาดวงจิตดวงกลม ๆ นี้ ไม่ให้มีการเสื่อมสลาย คงรูปเดิมไว้ เหมือนของดีราคาสูง ตอนมีชีวิตมีดวงจิตอันล้ำค่าอยู่ เมื่อตายลงแล้วก็ยังคงมีดวงจิตอันล้ำค่าอยู่ ในพระสูตรหนึ่งกล่าวว่า "ได้ชื่อว่าบรรลุธรรม จริง ๆ แล้วไม่ได้รับอะไรเลย" อันที่จริงการบำเพ็ญธรรมก็เพียงให้ได้รู้จักหน้าตาดั้งเดิมของตนเท่านั้น ไม่มีความลี้ลับ หรือทางอัศจรรย์ให้ได้เดินเลย!

วันนี้ข้าฯ จะพาเจ้าหยางเซิงไปเยี่ยมนพดลวิสุทธิปราสาท เข้านมัสการท่านพระบุพวิสุทธิเทพ เจ้าหยางเซิง รีบ ๆ ขึ้นดอกบัวตามอาจารย์ไปเถอะ

หยางเซิง : กระผมนั่งเรียบร้อยแล้ว ขอท่านอาจารย์ออกเดินทางเถิดขอรับ

อรหันต์จี้กง : **.....ละมุลวิสุทธิภูมิ นพดลวิสุทธิปราสาท ถึงแล้ว** เจ้าหยางเซิง รีบ ๆ ลงจากดอกบัวเข้าไปกราบนมัสการ**ท่านพระบุพวิสุทธิเทพเถอะ**

หยางเซิง : ขอรับกระผม....สวรรค์ละมุลวิสุทธิภูมินี้ช่างแตกต่างจากโลกมนุษย์จริง ๆ สว่างไสวราวกับกลางวันแดนมนุษย์ รัศมีเปล่งปลั่งแวววาว ข้าง ๆ ปราสาทเหล่ากุมารเทพแสดงการต้อนรับด้วยความยินดี

อรหันต์จี้กง : ละมุลวิสุทธิภูมิ เป็นเมืองของบุพวิสุทธิเทพ เป็นสวรรค์ที่อยู่เหนือภูมิที่ 33 ขึ้นไป พวกปุถุชนไม่อาจไปถึงภูมินี้ได้ นอกจากผู้ที่บรรลุธรรมแล้ว หรือผู้ที่มีบุญบารมีสูงจึงจะมายังที่นี้ได้ ครั้งนี้เพราะได้รับเทวโองการให้แต่งหนังสือเที่ยวเมืองสวรรค์ เป็นความเมตตาของสวรรค์ ข้าฯ จึงสามารถพาเจ้ามาได้ อาจพูดว่ามีโชควาสนาที่สุดในสามชาติทีเดียวที่มีโอกาสอย่างนี้ สืบเนื่องจากวรวิสุทธิภูมิเป็นต้นกำเนิดของมหาสัทธรรม จึงได้ชื่อว่า "บุพวิสุทธิเทพ" วันนี้จะเข้าเยี่ยมท่านเทพ ขอให้บรรยายความเป็นมาของธรรมโดยละเอียด หยางเซิงรีบกราบนมัสการท่านเทพ

หยางเซิง : ขอรับกระผม! ภายในปราสาทกลิ่นไอแห่งธรรมอบอวลเห็นท่านเทพมีแววตาที่เปี่ยมไปด้วยความเมตตา ทรงนั่งอยู่บนบัลลังก์สิงห์ทองคำ มีรัศมีวงกลมหมุนรอบ ๆ ไม่หยุดหย่อน กระผมรู้สึกมึนงงอยากจะล้มลงให้ได้...

อรหันต์จี้กง : จงมีความสงบ ท่านเทพกำลังใช้พลังเอกธาตุแห่งธรรมรัศมีเสกให้เจ้า ดังนั้นเจ้าจึงมีอาการเช่นนี้

หยางเซิง : ขณะนี้รู้สึกว่าพลังสติเพิ่มพูนขึ้น กราบนมัสการท่านบุพวิสุทธิเทพ ข้าน้อยติดตามอาจารย์มายังนพดลวิสุทธิปราสาทอีกครั้ง ขอท่านได้โปรดประทานโอวาทสั่งสอนด้วยเถิด!

บุพวิสุทธิเทพ : ทั้งสองท่านลำบากมากนะ เชิญนั่ง! เหตุการณ์ในโลกยุ่งเหยิงมนุษย์ใจทันสมัยเสมอเลยทำให้ธาตุจิตที่มีมาแต่เดิมเริ่มเสื่อมสูญ วิทยาการก้าวหน้า ชีวิตความเป็นอยู่ก้าวหน้า

แต่จิตของคนจมดิ่งลง บุญบารมีไม่สร้างสม ธาตุจิตแตกสลาย จึงวนอยู่ในวัฏสงสาร วันแห่งการคืนกลับไม่มี

จิตสวรรค์เมตตาเสมอ ทนไม่ได้ที่เห็นจิตเดิมแตกสลาย ดังนั้นจึงมีบัญชาให้ศาสดาแห่งศาสนาทั้งห้าจุติสู่มนุษย์ภูมิในแต่ละภูมิภาค ช่วยชี้แนะทางขึ้นสู่สวรรค์หลังจากพระศาสดาดับขันธ์ปรินิพพาน แม้จะมีพระสูตรเป็นหมื่นเป็นพัน แต่ลูกศิษย์ก็เพิ่มหัวเพิ่มหาง ทำให้สูญหลักเดิม ถึงแม้ปัจจุบันจะมีผู้เรียนธรรม แต่ก็มักใหญ่ใฝ่สูงไม่ตั้งอยู่ในหลักความจริงไม่ใฝ่หาแก่นแท้ของธรรม กลับสะสม แม้จะตั้งใจศึกษาก็ตาม กลับจะได้รับแต่เปลือกนอก ไม่ได้รสของแก่นแท้เลย ดังนั้นวันนี้จึงให้แต่งหนังสือเที่ยวเมืองสวรรค์ขึ้น เปิดทางสายใหม่ขึ้น เปิดเผยหลักธรรมที่แท้จริง เพื่อแก้ไขความผิดพลาด

ผู้ที่เรียนธรรมในโลกนี้จำต้องใส่ใจค้นคว้าหนังสือเล่มนี้ให้ดี เข้าใจความหมายให้ถ่องแท้ ถือปฏิบัติสม่ำเสมอไม่เกียจคร้าน ข้าฯ รับรองว่าจิตวิญญาณจะได้คืนสู่ต้นสังกัดเดิมโดยวิธีนี้ทางเดียว หากไม่ทำตามวิธีทางนี้แล้วก็ไม่มีทางบำเพ็ญธรรมให้สำเร็จได้

หยางเซิง : ขอเรียนถามว่า ธรรมอันแท้จริงนั้นเป็นไฉน?

บุพวิสุทธิเทพ : ชาวโลกปฏิบัติธรรมตามแบบ พุทธ เต๋า ขงจื้อ คริสต์ และอิสลาม มีเป็นร้อย ๆ สำนัก พัน ๆวิธี แต่ละศาสนาล้วนคุยว่าดีเลิศไม่มีใครเสมอเหมือน เลิศล้ำสุดยอดแต่ไม่รู้ว่า "สูงสุด" นั้นถึงจุดไหนขั้นไหน?

เริ่มแรกเดิมที คำว่า ธรรม นั้นไม่มีชื่อเรียก จึงตั้งชื่อให้ว่า ธรรม ดังนั้นจึงใช้วงกลม (0) แทน ฉะนั้นผู้มีธรรมบนศีรษะจึงมีแสงรัศมี นั่นคือ รัศมีของวิญญาณเดิม หากวิญญาณเดิมมืดมัวไม่มีแสง ซึ่งเรียกว่า “เศษวิญญาณ” หรือเรียกว่า “มวลมนุษย์” วิญญาณนี้เป็นพืชพันธุ์แห่งการเวียนว่ายตายเกิด หากวิญญาณเดิมมีแสงรัศมี นั่นก็คือ พืชพันธุ์ไม่มีรากงอก ไม่มีหนทางวัฏสงสาร วิญญาณก็จะกลับคืนสู่ต้นสังกัด ดังนั้นในพระสูตรของไท้เสียงบัวเก็กฮุ้งง้วน กล่าวว่า “สิ่งที่ภายนอกมีรูป มีสมบัติเป็นร่าง ภายในที่มีสี มีรูปลักษณ์ ย่อมต้องกลับสู่สภาพเดิม ไม่มีสิ่งใดหลงเหลือ”

เทพ อรหันต์ ปราชญ์ ล้วนบำเพ็ญเพียรถึงขั้นคืนสู่ต้นสังกัด ดังนั้น ผู้รู้จักบำเพ็ญเพียร (ปฏิบัติธรรม) ไม่ควรแบ่งนิกายนั้นนิกายนี้ เพราะเหตุว่าสิ่งนอกเป็นสิ่งปลอม ภายในจิตจึงจะเป็นของแท้ ทุก ๆ สาขาวิชาชีพย่อมมีสิ่งสุดยอด ให้จดจำหลักธรรมและปฏิบัติให้จริงจัง นั่นก็คือ สัทธรรม

หยางเซิง : ใคร ๆ ก็ว่ามหาสัทธรรม ไม่ทราบว่าสัทธรรมที่แท้จริงเป็นอย่างไร?

บุพเทพ : มนุษย์หากสำเร็จเป็นหนึ่ง ย่อมศักดิ์สิทธิ์ ผู้เป็นหนึ่งย่อมเป็นเอกธาตุแห่งบุพกาล

ขณะนี้ พระแม่เจ้าแห่งสระทิพย์มีพระราชเสาวนีย์ให้สะสางให้เสร็จสมบูรณ์ หมายความว่า ให้คืนสู่จิตวิญญาณเดิมให้กลับสมบูรณ์ไม่บกพร่อง ด้วยเหตุนี้แสงรัศมีที่ทุก ๆ คน

ควรบำเพ็ญ ทุก ๆ ครอบครัวก็บำเพ็ญได้ ทุก ๆ ศาสนาต้องบำเพ็ญให้สำเร็จสมบูรณ์ นำไปส่งมอบยัง "คลังวิญญาณ" แห่งบุพกาล ในพระสูตรเต้าเต็กเก็ง กล่าวว่า "ฟ้าดินแห่งบุพกาลไร้นาม มารดาแห่งสรรพสัตว์มีนามเป็นหมื่น.....สองสิ่งนี้ก่อเกิดพร้อมกันหากแต่นามต่างกัน ต่างกล่าวว่าพิสดารพิสดารแห่งพิสดารเป็นหนทางแห่งความพิสดารทั้งหลาย" พระแม่เจ้าเป็นหนึ่งในห้าอาวุโส ซึ่งเป็นมารดาของจิตวิญญาณเดิมทั้งเก้าสิบหกดวง ล้วนมีนามว่า "มารดา" ที่ไร้นามว่า "ธรรม" ดังนี้ ภายหลังพระแม่เจ้าได้รับวิญญาณเดิมกลับคืนสู่ร่างแม่แล้ว เมื่อผ่านการอวตารที่ไตรวิสุทธิภูมิแล้ว วิญญาณเดิมก็จะสะอาดบริสุทธิ์ ผสานเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน (เอกภาพ) ดังนี้แล จึงนับว่าได้บำเพ็ญจนสำเร็จได้เต็มบริบูรณ์

หยางเซิง : รับฟังพระวรพจน์ด้วยความเคารพยิ่ง ได้ทราบถึงขั้นตอนแห่งการบรรลุธรรม ดังประหนึ่ง "ปิรามิด" เหมือนบันไดสวรรค์ที่เห็นปลายเล็กแหลม ไต่จากต่ำไปที่สูง จนกระทั่งถึงจุดสุดยอด และตั้งมั่นได้อย่างมั่นคง จึงนับว่าเสร็จสมบูรณ์

อรหันต์จี้กง : พระจอมมารดาแห่งไร้ขอบเขตภูมิ โอบอุ้มฟ้า-ดินไว้ในอ้อมอก ให้ไต่สู่บันไดสวรรค์พาพวกเจ้ากลับคืนสู่ พระจอมมารดาเฒ่า ดูท่านแลผ่านฤดูกาล เปล่งเสียงเรียกร้องเหลียวดูใจแม่ อยากรู้เหมือนกันว่าจะมีสักกี่คนที่ได้ยินเสียงเรียก และหวนกลับสำนึก ลองคิดดูซิก่อนที่พ่อแม่จะให้กำเนิดพวกเจ้าอยู่ที่ไหนกันเล่า? นอกจากบ้านธรรมดาสามัญ ที่พวก

เจ้าได้อาศัยอยู่ในโลกนี้ไม่กี่สิบปี ยังมีวิมานทอง ที่ทั้ง น้ำ ลม ไฟ ไม่สามารถจะกระหน่ำ ทำลายได้ ที่อยู่บนสวรรค์กำลังรอพวกเจ้าอยู่ รีบ ๆ บำเพ็ญเพียรให้ได้กายทิพย์ ดุจเทพอรหันต์ที่ไม่เน่าเปื่อย จะได้เข้าอยู่บนสรวงสวรรค์ ที่ฤดูกาลทั้งหลายดุจฤดูใบไม้ผลิตลอดกาลเถิด!

หยางเซิง : โธ่! อาจารย์รำพันจากใจ เคล้าน้ำตาอย่างนี้ กระผมฟังแล้วเหมือนใจจะขาด!

บุพวิสุทธิเทพ : ดวงตาเจ้ายังไม่เสื่อมสลายลง ซึ่งสามารถจะหาข้อมูลนี้ได้ ขอเพียงให้แต่งหนังสือเที่ยวเมืองสวรรค์เสร็จลง มิเพียงวิมานทองของเจ้าจะเพิ่มขึ้นอีกหนึ่งขั้น ยังสามารถช่วยชาวโลกนับหมื่น ๆ ได้สร้างวิมานสวรรค์อีกด้วย

หวังเป็นอย่างมากว่า ชาวโลกจะบำเพ็ญเพียรในเร็ว ๆ วันนี้ สร้างบุญก่อกุศล จากเล็กผสมน้อยจนได้เจดีย์ใหญ่ ตราบจนสิ้นอายุขัย ก็จะสามารถลอยขึ้นสู่สวรรค์ขั้นมหาไพศาลภูมิ วิมานเพชรนิลจินดาหลังนี้ จะมอบให้เจ้าอาศัยอยู่เสวยสุขชั่วกาลนาน

หยางเซิง : กราบขอบพระคุณที่ท่านเทพได้กรุณาอธิบาย เคยได้ยินผู้ที่ปฏิบัติธรรม ที่ได้กลับไปยังพระจอมมารดาแห่งสวรรค์ไร้ขอบเขต ไม่ทราบว่าเป็นการสำเร็จธรรมแล้วใช่ไหม?

บุพวิสุทธิเทพ : คำว่า "บุพ" คือจักรวาลไร้นาม ส่วน "มารดา" คือสรรพสัตว์มีนามเป็นหมื่น ๆ ดังนั้น "บุพมารดา" จึงเป็นเอกภาพ ชาวโลกขนานนามว่า "พระจอมมารดา" แสดงถึง

ความสัมพันธ์ชิดเชื้อของสวรรค์ต่อชาวโลก มารดาย่อมเห็นชาวโลกเหมือนลูกน้อย ทั้งน่ารักน่าชัง! ด้วยเหตุนี้ สวรรค์จึงดำริให้ความเมตตาของพระจอมมารดาอวตารมาโปรดชาวโลก พระจอมมารดาสถิตสวรรค์แห่งห้าอาวุโส ท่านอิงประตูรออยู่ ณ สระอโนดาษ เฝ้ากอบกู้วิญญาณเดิมให้หมดสิ้น ดังนี้ หากชาวโลกทั้งหลายรู้สำนึกในกาลก่อน เข้าหามารดากลับสู่ถิ่นฐานเดิม จึงนับได้ว่า สำเร็จธรรม

เมื่อรู้แล้วว่า มารดาให้กำเนิดลูกน้อย สวรรค์ก็ให้กำเนิดวิญญาณ พระจอมราชันคือผู้ควบคุมอำนาจของสรรพวิญญาณ หรือเรียกว่า พระผู้เป็นเจ้านั่นเอง เมื่อกราบไหว้พระจอมมารดาก็คือกราบไหว้พระวิสุทธิเทพ พระผู้เป็นเจ้า จึงควรระลึกเสมอว่าพี่น้องเหล่าวิญญาณล้วนมาจากต้นตอเดียวกับพระผู้ศักดิ์สิทธิ์ จึงไม่ควรจะแบ่งแยกให้เกิดความเย่อหยิ่งลำพองใจ อันจะทำให้เหล่าวิญญาณเดิมไม่ผสานกับไอแห่งธรรมะ หากสำคัญผิดว่า ข้านี้เป็นใหญ่แต่ผู้เดียว โดยดูหมิ่นผู้ศักดิ์สิทธิ์ในศาลเจ้าว่าเป็น "ผู้ศักดิ์สิทธิ์แห่งฟ้าเบื้องหลัง" ก็จะเกิดความมืดมัวในจิตทันที ผู้ที่กีดกันผู้อื่นนั้น ตนเองก็จะถูกดีดให้ร่วงหล่นลง พึงสังวรไว้ว่า เทพเจ้าอยู่ในใจเรา การดูหมิ่นสิ่งศักดิ์สิทธิ์ก็เท่ากับดูถูกตนเอง ซึ่งเป็นสิ่งที่ไม่ควรประพฤติของผู้ปฏิบัติธรรม หากยึดมั่นในรูปลักษณ์ตนเอง เมื่อตายลง ก็ไม่สามารถจะผสานกับมหาสัทธรรมที่จะกลับสู่มารดาได้สำเร็จ

สรรพสัตว์ใต้หล้าใช้อากาศ (ธาตุ) เดียวกัน เมื่อลมปราณ

ขาดลงตัวก็ต้องตาย ด้วยเหตุนี้อาจกล่าวได้ว่า สรรพสัตว์กำเนิดจาก "เอกธาตุ" ซึ่งเป็นเหตุผลที่ถูกต้องที่สุด

เมื่อวิญญาณของผู้ปฏิบัติธรรมกลับคืนสู่ต้นสังกัดแล้ว รอคอยจนกว่าเหล่าวิญญาณทั้งหลายจะได้รับการกอบกู้หมด แล้วจึงลอยขึ้นสู่ไตรวิสุทธิ์ เป็นสามบุปผาชูช่อลอยสู่มหาไพศาลภูมิ (สวรรค์ขั้นสูงสุด เหมือนนิพพาน) ผสมกลมกลืนกับมหาสัทธรรม

สำหรับผู้ปฏิบัติธรรมที่สำเร็จมรรค-ผลในปัจจุบันชาติ บำเพ็ญตนละรูปบารมีเต็มสมบูรณ์ เมื่อละร่างนี้ไปแล้ว ก็จะลอยขึ้นสู่มหาไพศาลภูมิเลยทีเดียว จึงหวังเป็นอย่างยิ่งว่า ชาวโลกจะละโลภ โกรธ หลง ละรูปจอมปลอม ก็จะบรรลุมหาสัทธรรมแน่นอน

อรหันต์จี้กง : ท่านเทพถูกต้องทุกอย่าง สัทธรรมไม่มีรูป พระพุทธเจ้าก็ไม่มีรูป ชาวโลกที่บำเพ็ญธรรมควรละความยึดมั่นในรูป จึงจะได้สำเร็จมรรค-ผล เจ้าจงดูภายในของแผนภูมิวงกลมนั้นว่างเปล่าปราศจากสิ่งใด ๆ หากเจ้าไม่สามารถทำใจให้ว่างเปล่าเหมือนความว่างของหุบเขา ก็ไม่อาจสู่ภาวะที่ว่างได้ แม้จะทำบุญบารมีมากมายแค่ไหนก็ตาม ก็จะอยู่ในชั้นของผลบุญค่อนสูงเท่านั้น

อันว่า ห้าอาวุโส ไตรวิสุทธิ์ เอกธาตุ ล้วนอยู่ภายในวงกลมอันว่างเปล่า หากมนุษย์สามารถบำเพ็ญธรรมได้มหาสัทธรรมก็จะคืนสู่ห้าอาวุโส ได้กลับคืนสู่สวรรค์ชั้นสูงสุดคือ มหา-

แผนภูมิของการบำเพ็ญธรรมจนบรรลุผลกลมสมบูรณ์

				
1. จิตวิญญาณไม่เคยบำเพ็ญธรรม	จิตวิญญาณเริ่มบำเพ็ญธรรม	จิตวิญญาณบำเพ็ญธรรมขั้นรอง	จิตวิญญาณก้าวหน้าบำเพ็ญธรรมจนขึ้น	จิตวิญญาณบำเพ็ญธรรมจนถึงขั้นสูง
2. วิญญาณธาตุได้รับอากาศที่สกปรก	วิญญาณธาตุได้รับอากาศที่สะอาดขึ้นเล็กน้อย	วิญญาณธาตุได้รับอากาศที่สะอาดครึ่งหนึ่งสกปรกครึ่งหนึ่ง	วิญญาณธาตุได้รับอากาศที่สะอาดมาก มีสกปรกน้อย	วิญญาณธาตุได้รับอากาศที่สะอาดบริสุทธิ์
3. เต็มไปด้วยกิเลสตัณหา	เริ่มได้รับแสงสว่างบ้าง	ความสว่างและความมืดก้ำกึ่งกัน	ความสว่างเกือบหมด ความมืดเหลือน้อย (ยังติดในรูปอยู่)	ได้รับความสว่างไสว ต้องตามเหตุแห่งธรรม
4. จิตใจถูกครอบงำไปด้วยเงาดำทมึน	เงามืดในจิตใจเริ่มหดลง เริ่มเห็นแสงตะวันรำไร	มุ่งปฏิบัติมหาสัทธรรม ธาตุเดิม (อนุสัย) ยังเปลี่ยนไม่หมด	ความทะยานอยากเสื่อมถอยยึดมั่นในสัทธรรม	บรรลุมรรค-ผลนิพพาน(จิตวิญญาณจะปรากฏชัดเจนโปร่งใสจิตจะประภัสสรไม่เป็นชายหรือหญิง)
5. อยู่ในสภาวะนรก	อยู่ขอบนรกผลบุญผลบุญต่ำสุด	อยู่ในขั้นของผลบุญปานกลาง	อยู่ในขั้นของผลบุญค่อนสูง	ผลบุญสูงสุด(ไม่มีรูปลักษณ์กว้างกลมสมบูรณ์)

ไพศาลภูมิ ชาวโลกอยากจะบำเพ็ญธรรมถึงชั้นไหน ก็ขึ้นอยู่กับตนเองจะเลือกเอา

หยางเซิง : ขอถามท่านเทพสักหน่อย ข้าง ๆ ท่านเทพ มีกุมารเทพอยู่องค์หนึ่งส่งยิ้มมายังกระผมไม่ทราบว่าท่านเป็นใคร?

บุพวิสุทธิเทพ : ฮาฮ้า! เจ้าจำเขาไม่ได้หรือ?

หยางเซิง : รู้สึกจะคุ้น ๆ หน้าอยู่บ้าง

บุพวิสุทธิเทพ : เขาคือ เทพเง็กฮือทังจื้อ

หยางเซิง : ที่แท้เป็นท่าน เทพเง็กฮือทังจื้อ กระผมขอกราบคารวะ!

บุพวิสุทธิเทพ : ที่เห็นอยู่นี้เป็นวิญญาณเดิมของเขา ท่านเทพเง็กฮือทังจื้อ ได้แยกวิญญาณลงสู่โลกมนุษย์ เพื่อช่วยกอบกู้ชาวโลก

หยางเซิง : ขอกราบเรียนถามท่านเทพ มิทราบว่าท่านกุมารเทพมีวิธีการแบ่งวิญญาณอย่างไร?

บุพวิสุทธิเทพ : ทั้งปราชญ์ เทพ และอรหันต์ ที่สำเร็จมรรค-ผลล้วนสามารถจะอวตารแยกวิญญาณได้ทั้งนั้น เนื่องจากได้มรรค-ผล กลมสมบูรณ์ น้ำทิพย์ดังสายธาร สามารถโปรยปรายทั่วโลก แบ่งแยกกายได้นับพันหมื่น อวตารได้ไม่สิ้นสุดเหมือนน้ำในถ้วยเพียงหยดหนึ่งก็อวตารเป็น เทพองค์หนึ่งหรือ เป็นคนคนหนึ่ง ด้วยเหตุนี้เทพอรหันต์จึงแบ่งวิญญาณให้จุติสู่โลกมนุษย์ จนกระทั่งบำเพ็ญธรรมจนสำเร็จผลสมบูรณ์จึงกลับสู่ที่เดิม สู่น้ำในถ้วยเดิม ผลบุญก็ยิ่งสูงขึ้น

วันนี้โชคดี ที่อยู่ในโอกาสโปรดสัตว์ พระจอมมุนี มหาปราชญ์ วิสุทธิเทพ ต่างก็แบ่งวิญญาณลงสู่โลกมนุษย์ ดังจะเห็นได้ว่าขณะนี้ พวกวัยรุ่นทั้งหญิงชายซึ่งมีกุศลเป็นอนุสัยต่างปฏิบัติธรรมโดยไม่ท้อ ออกช่วยกอบกู้ผู้คน ล้วนเป็นวิญญาณที่แยกจาก เทพ อรหันต์ ทั้งสิ้น จึงมีจิตที่ไม่เสื่อมคลายจากสัทธรรม

หยางเซิง : ความจริงเป็นเช่นนี้เอง กระผมผู้โง่เขลา ใคร่กราบขอความเมตตาจากท่านเทพว่า เนื่องจากได้เคยพบเห็นผู้ปฏิบัติธรรมทั้งหลาย มักเกิดเจ็บป่วยเป็นประจำ แม้จะมีหมอที่มีชื่อเสียงและมียาดี ให้การรักษาก็ตาม โรคเก่าหายโรคใหม่ก็มาอีก ความเจ็บป่วยทุกข์ทรมานนี้ ใครพบเห็นก็เกิดความสงสารเวทนายิ่งนัก ท่านทวยเทพเป็นบุพการี เหล่าวิญญาณดั้งเดิมเกิดจากเอกธาตุแหล่งเดียวกัน ขอได้โปรดประทานวิธีขจัดปัดเป่าให้พ้นจากโรคภัย ช่วยเหลือชาวโลก มิทราบว่า ท่านเทพจะมีความเห็นว่ากระไร?

บุพวิสุทธิเทพ : เอ้อ ดี ๆ ชาวโลกมีโรคมาก ล้วนเนื่องจากบาปเวรแต่เก่าก่อน โรคภัยจึงติดตัวทุกข์ทรมานตลอดกาล อันนี้ถูกลงโทษแบบ "ทันตาเห็น" เพื่อเห็นแก่ความเกี่ยวดองจากเอกธาตุเดียวกัน ข้าจะถ่ายทอดคาถา "มนต์รวมบุพเอกธาตุรักษาโรค" เป็นการรักษาโรคให้ ขณะที่คนเจ็บป่วยใช้หยูกยาไร้ผล สืบเนื่องจาก วิญญาณธาตุแห่งฟ้าปางก่อนอ่อนแอ จึงถูกโรคไข้รุกเร้า การที่จะให้หายจากโรคได้เร็ว ไม่ว่าจะอยู่ใน

เวลาใด หลังจากชำระร่างกายให้สะอาดแล้ว ให้จุดธูปอธิษฐานในห้องที่สะอาดว่า

ขอนมัสการต่อหน้าท่านพระบุพวิสุทธิเทพผู้ศักดิ์สิทธิ์ กระผม (ข้าน้อย).....(ชื่อผู้ป่วย) ได้ป่วยเป็นโรค.....(ชื่อโรค) วันนี้ขอตั้งปณิธานต่อหน้าสิ่งศักดิ์สิทธิ์ว่า ขอสำนึกในบาปในสามชาติปางก่อน จะขอพิมพ์หนังสือ "เที่ยวเมืองสวรรค์" จำนวน.....เล่ม เพื่อเป็นการสร้างบุญกุศล และจะตั้งใจท่องสวดมนต์รวมบุพเอกธาตุ รักษาโรค ขอท่านบุพวิสุทธิเทพได้โปรดรับทราบด้วย เพื่อปลดเปลื้องโรคภัย

ภายหลังอธิษฐานเสร็จก็ให้ท่องมนต์ 9, 49 และ 99 ครั้ง ตามแต่ใจจะท่องดังนี้แล้ว มนต์ผสานเอกธาตุจะประทับลงเมื่อปฏิบัติเป็นประจำ จำนวนครั้งยิ่งมากยิ่งหายเร็ว ไอธาตุจะแผ่ปกคลุมไปทั่วกาย โรคภัยก็จะหาย เหมือนรอดชีวิตจากตายสัก 9 ครั้ง จะได้รับผลที่แน่นอน สำหรับผู้ที่ไม่ตั้งปณิธานก็อย่าได้ท่องเลย จะได้ไม่เป็นการระคายต่อสิ่งศักดิ์สิทธิ์ ขอชาวโลกโปรดจงอย่าดูแคลนเป็นอันขาด

มนต์รวมบุพเอกธาตุรักษาโรค

รวมบุพเอกธาตุ เพราะโศกเศร้าเหลือคณา ข้าน้อย.....(ชื่อ) ที่เป็นโรคก็ให้หาย ด้วยไอธาตุบริสุทธิ์แห่งทิศทั้งห้าโปรดแผ่คลุมร่างข้าน้อย ท่านผู้ทรงคุณงามความดีทั้งหลาย **หากประสงค์จะเข้าโจมตี ด้วยมหาพลังทั้งสิบใช้แท่งหินแทง**โลหิตให้เลือดออก แผ่ไอธาตุรักษาโรค ขอเหล่ามหาปราชญ์

แพทย์สวรรค์เมื่อถูกเชิญก็มาถึง พบเรียกก็มาเยี่ยม ใช้หมื่นคาถาก็ให้ขลังทั้งหมื่น จงอย่าได้ขัดขืนคำสั่ง หากกล้าขัดคำสั่งโทษทัณฑ์จะมหันต์ รีบ ๆ ทำตามคำสั่ง

มนต์บทท้าย

โอมฟ้า-ดินปางก่อน ไอธาตุแห่งบุพการี ฟื้นจากตายคืนสู่ชีวิต ให้มีชีวิตยืนยาวในโลก ขอพระเจ้าเง็กเซียนฮ่องเต้มาประทับในจิต ผีสางมารยักษ์หลบหลีก ธ...ช่วยรักษาทั้งสามโลก เก็บรวบด้วยความขลัง บุพวิสุทธิเทพประทับทั้งหมด สิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายพร้อมปฏิบัติด้วยความเคารพ

อรหันต์จี้กง : ท่านเทพเมตตา ที่ประทานมนต์คาถา สำหรับรักษาโรคภัยไข้เจ็บ เป็นบุญกุศลของชาวโลกโดยแท้ จงให้มีความนับถือต่อคาถานี้ เมื่อเลื่อมใสแล้วมนต์จะขลัง และเมื่อขลังแล้วจะได้ผล ชาวโลกควรทำใจให้สงบ แล้วสำนึกถึงบาปแต่ปางก่อน ดาวมงคลก็จะจุติลง บาปเวรก็จะถูกขจัดให้หมดสิ้นไป สิ่งใดที่ไม่ปรารถนา ก็จะสมหวังเอง โรคภัยไข้เจ็บไม่หาย สิ่งศักดิ์สิทธิ์สามารถขับไล่ให้หมดไป และโรคที่ใช้ยารักษาไม่หายขาดนั้น ล้วนสามารถทำให้หายได้จากการตั้งใจท่อง คาถาศักดิ์สิทธิ์นี้ได้จากความอัศจรรย์อันเหลือเชื่อนี้

หยางเซิง : ท่านเทพได้เปิดทางรอดแก่มวลชนใต้หล้า คือได้ประทานสิ่งศักดิ์สิทธิ์ นับว่ามีพระคุณหาที่สุดมิได้ กระผมยังมีปัญหาอีกอันหนึ่งจะเรียนถาม กล่าวคือ ต่อบิดา มารดา ในขณะนี้นั้น จะมีความเกี่ยวข้องกับวิญญาณธาตุของฟ้าดินอย่าง

ไรบ้าง?

บุพวิสุทธิเทพ : เจริญพร! เจ้าหยางเซิงนับว่าเป็นผู้ที่มีน้ำใจจริง กตัญญู รู้คุณ จัดเป็นกุศลเบื้องแรกของกุศลกรรมทั้งหลาย แต่มนุษย์ในทุกวันนี้ พวกอกตัญญูมีมากมายนัก หากจะพูดถึงสาเหตุแล้ว ก็เป็นความจริงตามหลักของกฎแห่งกรรม

การให้กำเนิดทารก นับเป็นวาระแรกของครอบครัว การเลี้ยงดูบุตรหลานเป็นภาระอันสำคัญของพ่อแม่ แต่ผู้ที่เป็นพ่อแม่สมัยนี้ สายสัมพันธ์ผู้เป็นแม่นั้น ก็เห็นแก่ความงามของตนเอง ห่วงทรวดทรง ไม่ยอมให้น้ำนมตนเองเลี้ยงลูก ใช้นมวัวเลี้ยงแทน ในเมื่อลูกไม่ได้กินนมจากแม่ ตั้งแต่เป็นทารกแล้ว ทารกก็ขาดความอบอุ่น ขาดสายสัมพันธ์แห่งวิญญาณธาตุของพ่อแม่ ทั้งนี้ก็เนื่องจากขาดการกอดอุ้มทารกไว้ในทรวงอก ยิ่งกว่านั้น การใช้เปลไกวเด็กบ้าง การใช้ของเล่นให้แก่เด็กบ้าง หรือไม่ก็ส่งไปให้สถานเลี้ยงเด็กบ้าง โรงเรียนอนุบาลบ้าง ให้ดูแลเด็กแทนพ่อแม่ ค่าแห่งสายสัมพันธ์ที่พ่อแม่ให้แก่เด็กจึงลดน้อยลง ในขณะเดียวกัน กลิ่นไอแห่งความสัมพันธ์จึงแยกจากกัน เมื่อลูกเติบใหญ่ แน่นอนทีเดียว ความกตัญญูต่อพ่อแม่จึงดูห่างเหิน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การกตัญญูของชาวตะวันตกยิ่งน้อยลงใหญ่ สาเหตุอันเนื่องด้วยประการฉะนี้แล

ดังนั้น ขอเตือนชาวโลก การเลี้ยงดูบุตรธิดา ควรให้ความจริงใจ อย่าเห็นแก่ความสบายฝ่ายตน โดยใช้ระบบเครื่องกล

เลี้ยงลูก มิฉะนั้นแล้ว ช่องว่างระหว่างพ่อแม่ บุตรธิดา จะยิ่งห่างไกลออกไปทุกที ความสัมพันธ์ความสนิทชิดเชื้อจะไม่มี

สวรรค์ไม่ลำเอียง ควรอาศัยหลักธรรมและความสัมพันธ์ของมนุษย์ ในการเลี้ยงดูสรรพชีวิต ให้เหมาะสมกับมหาสัทธรรม หากทุกสิ่งทุกอย่างใช้หลักวิทยาศาสตร์ก็เหมือนมนุษย์เข้าสู่ยุควัตถุนิยม พลังจิตวิญญาณจะลดถอยไปทุกที ความเป็นมนุษย์ก็จะหมดสิ้นไป แม้จะขยันเอาใจใส่ไปรับไปส่งลูกไปโรงเรียนก็ตาม แต่ก็เกิดจากใจที่หวังจะได้ผลประโยชน์จากการเรียนสำเร็จของพวกลูก ๆ ซึ่งขัดต่อหนทางแห่งสวรรค์ ด้วยเหตุนี้จึงหวังว่า ชาวโลกจะเกิดจิตใจ ที่รักลูกโดยไม่หวังผลตอบแทนในภายหลัง ดังนี้แล้ว เมื่อลูก ๆ เติบโตขึ้นก็จะไม่อกตัญญู และไม่ขัดต่อความสัมพันธ์ในครอบครัวด้วย

หยางเซิง : ท่านเทพกล่าวอย่างมีเหตุผล ชาวโลกเห็นแก่ตัวเห็นแก่ได้ จึงได้รับผลตอบแทนที่เต็มไปด้วยความผิดหวัง ทำลายความสัมพันธ์!

อรหันต์จี้กง : อันเนื่องจากดึกมากแล้ว วันนี้คงต้องขอลาก่อน โอกาสหน้าจะมานมัสการพบใหม่

บุพวิสุทธิเทพ : ขอส่งท่านทั้งสองกลับสำนัก!

หยางเซิง : กราบขอบพระคุณท่านเทพ ที่ทรงสั่งสอนให้มาก ต้องกราบลาก่อน กระผมนั่งเรียบร้อยแล้วขอรับ

อรหันต์จี้กง : สำนักเซี่ยเฮี่ยงตึ้งถึงแล้ว หยางเซิงลงจากดอกบัว วิญญาณกลับเข้าร่าง

ครั้งที่ 11
เยี่ยมนพดลวิสุทธิปราสาท ครั้งที่ 3
ฟังธรรมจากบุพวิสุทธิเทพและเข้าพบพระจอมราชัน
วันที่ 2 พฤศจิกายน พ.ศ. 2522

อรหันต์จี้กงเสด็จลงประทับทรงกล่าวเป็นกลอนว่า

โลกสีสันสดสวย รวยเสน่ห์ชวนใหลหลง
บัณฑิตสำนึกปลง ดำรงดั่งเทพครึ่งตัว
ความรุ่งโรจน์เหมือนเทพลวง ดั่งดวงเดือนในสระบัว
เลิกยึดติดจิตไม่มัว บำเพ็ญต้องสำเร็จผล

อรหันต์จี้กง : พวกเราถูกโอบล้อมไปด้วย โลกแห่งสีสัน (กามภูมิ) อยากจะหาทางหลีกออกไปไม่ใช่ของง่ายนัก! ผู้มีปัญญาเก่งกล้าองอาจทั้งหลาย แม้จะมีจิตตั้งมั่นสักปานใดก็ต้องยอมจำนนต่อสายใยแห่งสตรีเพศ ในที่สุด ตนเองก็ต้องล้มลงอย่างไม่เป็นท่า ซึ่งเป็นที่น่าเสียดายยิ่ง ! ข้าฯ หวังว่าชาวโลกจงอย่าได้หลงใหลในความงามของสตรีเลย เพราะความงามนั้น สักวันหนึ่ง จะต้องหมดไป เมื่อถึงวันนั้น ดอกไม้ก็ร่วงโรยไปตามสายลมแล้ว ท่านจะมีอะไรให้เหลืออีกเล่า?

ทัศนียภาพบนสรวงสวรรค์ เป็นฤดูใบไม้ผลิตลอดกาล ความงามสุดวิเศษเหล่านี้ ทำให้ผู้พบเห็นมีความเบิกบานใจ

ข้าฯ จึงขอเตือนสติผู้ที่ยังเมาอยู่กับกามตัณหาว่า ความงามที่แท้จริงอยู่บนสวรรค์ ความงามในโลกล้วนตกแต่งขึ้นเป็นความงามอันจอมปลอม เมื่อหมดลมหายใจ จะกลายเป็นศพที่ไม่มีทั้งเสียงและสีสันแล้วเจ้าจะกล้าหลงใหลมันอีกไหม? เพียงไม่กี่สิบปี เขาและเธอก็จะกลายเป็นดิน ความรักจะอยู่ที่ไหน? ทำไมไม่เลียนแบบข้าฯ ที่มีอิสระสะดวกสบาย ไม่ต้องเป็นห่วงเป็นกังวล ไม่ต้องห่วงว่าเขาจะชอบเราหรือไม่ ไม่กังวลว่าเขาจะบูชาเราหรือไม่! ข้าฯ มีอิสระไม่ต้องอยู่ในอาณัติของใคร ไม่มีใครทำอะไรข้าฯ ได้ ช่างอิสรเสรีจริง ๆ เจ้าหยางเซิงเตรียมขึ้นดอกบัว วันนี้จะไปยังสวรรค์ มหาไพศาลภูมิ

หยางเซิง : ผมนั่งเรียบร้อยแล้ว เชิญอาจารย์ออกเดินทางเถิด!

อรหันต์จี้กง : ได้พาศิษย์ผู้ปราดเปรื่อง ท่องสวรรค์แดนศักดิ์สิทธิ์ ขณะนี้เจ้ามีความรู้สึกอย่างไรบ้าง?

หยางเซิง : ชั่วขณะนี้ เป็นเวลาที่หลีกจากกลิ่นไอแห่งมนุษยโลก รู้สึกเบาสบาย! คิดอยากจะอยู่เสียที่สวรรค์ ไม่อยากจะกลับบ้านเลย

อรหันต์จี้กง : เจ้ามีความตั้งใจที่จะจากโลกนี้ แต่เนื่องจากความผูกพันกับโลกนี้ยังไม่หมดลง อีกทั้งยังต้องกอบกู้ชาวโลกอีกด้วย เมื่อสร้างบุญบารมีได้เต็มเปี่ยมแล้ว ก็ยังไม่สายหรอก

หยางเซิง : เมื่อถึงเวลานั้น มิทราบว่า ท่านอาจารย์จะมาโปรดกระผมให้ขึ้นสวรรค์ด้วยหรือเปล่า

อรหันต์จี้กง : ถึงตอนที่เจ้าได้ขึ้นสู่สวรรค์ ก็จะมีชาวโลกจำนวน

ไม่น้อยที่ได้อ่านหนังสือเที่ยวเมืองสวรรค์ ต่างได้ตั้งปณิธานจะบำเพ็ญธรรมให้สำเร็จมรรค-ผล ได้ช่วยเหลืออาจารย์ในการชักจูงพวกเขาเหล่านั้น ข้าฯเกรงว่าจะไม่มีเวลา วิธีแบ่งแยกกายเจ้าก็รู้หมดแล้ว เจ้าก็คงจะกลับขึ้นสู่สวรรค์ได้เอง!

หยางเซิง : ถ้าหากหลงทางแล้ว จะทำอย่างไร?

อรหันต์จี้กง : ฮาฮ้า! ก็อย่าลืมนำเอาเข็มทิศของมหาสัทธรรมไปด้วย ไปยังสวรรค์ทางด่านทักษิณ ก็ถึงแล้วมิใช่หรือ? แต่ข้าฯ หวังว่าเจ้าก็จะเป็นหัวหน้าทัวร์แล้ว อย่าเป็นเพียงลูกทัวร์อยู่อีกเลย!

อันที่จริง หนทางที่ไปสวรรค์ก็เหมือนทางสายด่วน แต่ละแห่งย่อมมีป้ายบอกทางเป็นระยะ ๆ เช่น ถึงทางแยก "วินัยสาม" "หลักธรรมห้า" "ศีลแปด" .... เป็นต้น มหาสัทธรรมเป็นทางสายใหญ่ การไปการมาสะดวก หากบำเพ็ญจนสำเร็จมรรค-ผล ภูมิที่ไปก็ยิ่งสูง ขอเพียงให้คนรู้จักหนังสือ เข้าใจหลักธรรม ให้เดินไปตามทางที่แสดงไว้ ไม่จำเป็นต้องมีผู้นำทาง ก็สามารถไปถึงสวรรค์ได้แน่นอน ยิ่งในสมัยนี้ มนุษยชาติมีสติปัญญาสูง คนรู้จักหนังสือก็มีมาก ขอให้จดจำทิศทางแห่งการปฏิบัติธรรม รับรองได้เลยว่าทุก ๆ คนที่จะไปสวรรค์ย่อมพบหนทางแล้ว ไม่จำเป็นต้องให้ข้าฯเหนื่อยแรงนำทางเลย

หยางเซิง : ทราบแล้วขอรับ ขอบคุณอาจารย์ที่สั่งสอน!

อรหันต์จี้กง : .....ศิษย์อาจารย์สนทนาธรรมะกันระหว่างทาง

เผลอแผล็บเดียวก็มาถึงนพดลวิสุทธิปราสาท เจ้าหยางเซิง รีบ ๆ ลงจากดอกบัว เรารีบเข้าไปนมัสการพบท่าน บุพวิสุทธิเทพ!

หยางเซิง : ขอรับกระผม! .... ข้าน้อยหยางเซิง ขอนมัสการท่านบุพวิสุทธิเทพ

บุพวิสุทธิเทพ : ท่านทั้งสองได้มายังปราสาทนี้อีก ข้าฯมีความยินดีมาก พวกท่านตั้งใจกอบกู้สรรพสัตว์ มีความลำบากตรากตรำมาก แต่ความเหนื่อยยากก็ได้รับผลสำเร็จ เมื่อหว่านไถไปได้ส่วนหนึ่งก็สามารถเก็บเกี่ยวไปได้ส่วนหนึ่ง ขอเพียงเจ้าหยางเซิงตั้งจิตศรัทธาให้มั่นคง เพื่อทำหน้าที่ให้สำเร็จลุล่วงลงแล้วผลบุญจะช่วยให้บรรพชนของเจ้าได้ขึ้นสู่สวรรค์ถึงเจ็ดชั่วโคตร

หยางเซิง : กราบขอบพระคุณท่านเทพที่ให้กำลังใจ กระผมจะจดจำคำสั่งสอนของท่านไว้ และตั้งใจจริงเพื่อแต่งหนังสือให้สำเร็จลง วันนี้มายังพรหมปราสาทอีกครั้ง ขอท่านเทพช่วยกรุณาบรรยายมหาสัทธรรมให้ฟังอีก

บุพวิสุทธิเทพ : อันความพิสดารแห่งมหาสัทธรรมนี้ ครั้งก่อนก็ได้เปิดเผยไปแล้วครั้งหนึ่ง วันนี้พวกท่านได้มายังที่นี้อีกครั้ง ข้าจะบรรยายธรรม เกี่ยวกับการบำเพ็ญธรรมให้ฟังเป็นพิเศษ ชาวบ้านมักพูดว่า “เหนือหัวขึ้นไปสามฟุต จะมีพระคอยสอดส่อง” อันว่าสามฟุตก็คือสามโลก เพราะเหนือหัวขึ้นไป ก็เป็นที่อยู่ของเทพ เทวดา ซึ่งเป็นผู้คุมอำนาจของร่างกาย จึงเรียกว่า “ทุก ๆ หัวมีธรรมะ”

ศีรษะเป็นรากฐานของฟ้า ดังนั้น เมื่อศีรษะขาดลง ราก

ฐานก็ต้องล้มทลายลง คนก็ต้องตายลง เมื่อตอนที่คนเกิดมาก็มีร่างที่ค้ำฟ้ายันดิน ได้ผ่านหอหมุนเวียนมาแล้วรอบหนึ่ง อิมเอี้ยง (สว่างและมืด) จะกลับกัน ดังนั้น ทารกต้องกลับหัวลง ตอนกลับหัว ออกจากประตูธรณี นั่นก็คือ การร่วงหล่นจากฟ้าปางก่อนสู่ฟ้าปางหลังต้องได้รับการเลี้ยงดูหนึ่งถึงสองปี จึงจะสามารถยืนขึ้นได้ เป็นการคืนร่างให้กลับค้ำฟ้ายันดินอีกครั้ง ไปไหนมาไหนได้ จึงกล่าวว่า “เกิดเป็นร่างคนนั้นยากยิ่งนัก” ซึ่งผิดกับสัตว์พวกอื่น ๆ ที่มันไม่สามารถยืนค้ำฟ้าอยู่ได้ตลอดชีวิตของมัน ร่างมันไม่เอียงคดก็หลังโกง ทั้งนี้เพราะชาติปางก่อนมันก่อกรรมที่ขัดต่อสวรรค์ไว้ เหตุจากชาติปางก่อน ก็รับผลในชาติปัจจุบัน ผลของกรรมจะสนองตอบทุกอย่างไม่อาจหลีกพ้นได้ จึงให้ผลดังร่างที่เป็นอยู่ในปัจจุบันนี้

ปัจจุบันจะกลับคืนสู่ด้านสังกัดเดิม ก็ต้องฝึกฝนไม่ให้มีการกลับหัวกลับหางไม่ว่าทุก ๆ กรณี หากมีการกลับหัวกลับหางก็ไม่ถูกต้อง หากมีการกลับหัวแล้ว ก็เป็นการขัดต่อสวรรค์ ก็จะพลัดตกลงสู่หอหมุนเวียนอีกครั้ง ด้วยเหตุนี้ มนุษย์ควรฝึกเอาอย่างจรวดที่ยิงทะลุสู่อวกาศ ใจต้องซื่อและตรง วิญญาณก็จะออกจากด่านลับของส่วนหัว พุ่งทะลุผ่านชั้นวิญญาณฟ้าขึ้นสู่สวรรค์ได้เอง

หยางเซิง : ท่านเทพพูดได้ดีมาก แต่จะทำอย่างไรจึงจะพุ่งทะลุผ่านชั้นวิญญาณฟ้าไปได้?

บุพวิสุทธิเทพ : วิญญาณฟ้า ก็คือประตูสวรรค์ ภายใต้สมองจะมี

ด่านลี้ลับที่เชื่อมตรงต่อวิญญาณภูเขา มันปกคลุมตลอดร่างของมนุษย์ ในเด็กทารกจะพบว่า ที่กระหม่อมจะมีช่องเล็ก ๆ นุ่ม ๆ จะเห็นได้ชัดเจน อันนี้ ก็เหมือนสายอากาศที่อยู่บนหลังคาบ้าน เป็นช่องทางติดต่อกับวิญญาณฟ้า พออายุมากขึ้น ชั้นนี้ก็จะแข็งขึ้น ก็จะห่างไกลจากสวรรค์มากขึ้น จิตวิญญาณที่บริสุทธิ์จะค่อย ๆ สูญสลายไป จิตก็จะไม่ประภัสสร เมื่อมนุษย์เกิดมาทวารสองแห่งเบื้องล่าง (ประตูธรณี) จะเปิดออกเอง ทั้งอุจจาระและปัสสาวะจะออกจากทวารนี้ เมื่อโตขึ้นแล้ว เกิดมีความกำหนัด ก็มีการเคลื่อนของอสุจิ เหมือนเขื่อนกั้นน้ำได้พังลง น้ำจะไหลไปเป็นพัน ๆ ลี้ ซึ่งไม่สามารถจะหยุดยั้งได้ก่อภัยพิบัติใหญ่หลวง ดังนั้น ประตูสวรรค์จึงปิด ประตูธรณี (นรก) เปิดออก ผีสางก็เดินสะดวกขึ้น

เหตุฉะนี้ ผู้บำเพ็ญธรรมต้องปิดประตูธรณีก่อน เมื่ออสุจิเต็มพลังสมบูรณ์เหมือนน้ำในกระทะเดือดพล่าน ฝาครอบถูกดันให้เปิด พลังก็จะพุ่งสู่เบื้องบน หากมนุษย์สามารถขจัดความกำหนัดปิดประตูธรณี เมื่อพลังสมบูรณ์ก็สามารถพังประตูสวรรค์ เมื่อประตูสวรรค์เปิด จิตวิญญาณเดิมก็จะบรรลุชั้นอวกาศ ลอยขึ้นสู่สวรรค์ ก็สามารถสำเร็จมรรคผล เป็นอรหันต์ เป็นเทพได้ ไม่ต้องกลับมาหมุนเวียนอีก

หยางเซิง : ปัจจุบัน ผู้คนมักบำเพ็ญธรรมในบ้าน บ้างก็มีภรรยาบ้างก็มีสามี แล้วจะตัดความสัมพันธ์คือเพศพรหมจรรย์ เกรงว่าจะลำบากมาก ไม่ทราบว่ามีหนทางช่วยเหลืออย่างไรบ้าง?

บุพวิสุทธิเทพ : ขณะนี้อยู่ในเทศกาลโปรดสัตว์ ถือว่าการบำเพ็ญธรรมในบ้านของตนเป็นการถูกต้อง จะบำเพ็ญจนสำเร็จมรรคผลไม่ใช่เป็นการยาก ข้าจะอธิบาย ถึงวิธีการบำเพ็ญธรรมตามบ้านให้รู้เป็นพิเศษ ดังนี้

จากบุพกาลจนถึงทุกวันนี้ สรรพสัตว์ต้องเวียนอยู่ในวัฏสงสารไม่รู้จักจบสิ้น จวบจนปัจจุบัน ได้เข้าสู่ยุค (เที่ยง) สุดแล้ว ตอนเที่ยงตะวันจะอยู่กลางฟ้า ดังนั้นขณะนี้ วิทยาศาสตร์ทั่วโลกได้เจริญถึงขีดสุดแล้ว มีพร้อมสรรพทุกสิ่งทุกอย่าง ปัจจัยสี่สมบูรณ์สุดยอด มนุษยชาติเสพสุขอย่างไม่มีขอบเขต ชีวิตความเป็นอยู่เหมือนอยู่ในสวรรค์น้อย ๆ ปานนั้น ด้วยเหตุนี้มหาสัทธรรมจึงจุติลงสู่โลกได้เหมาะเจาะ และอยู่ในเทศกาลกอบกู้สรรพสัตว์ ดังนั้น ผู้ที่เกิดในสมัยนี้ได้รับการอภัยจากสวรรค์ มีทั้งบุญวาสนาและปัญญา บุญวาสนาก็คือ การได้เสพสุขอย่างไม่มีขอบเขต ปัญญานั้นสามารถจะรับฟังมหาสัทธรรมได้จากทุกแห่งหน ไม่ว่าจะเสพสุข หรือฝึกฝนสติปัญญาก็สามารถจะเลือกเอาได้ คนสมัยนี้เฉลียวฉลาด ได้ยินแค่หนึ่งก็รู้ตลอดถึงสิบ เครื่องมือเครื่องใช้ก็มีใหม่ ๆ ทำให้คนมีความสุข คนในสมัยนี้ จึงเหมือนคนที่เกิดในตอนเที่ยง ได้รับแสงตะวันสาดส่อง จึงมีธาตุแท้จากสวรรค์สมบูรณ์เปล่งปลั่งไปด้วย พลังสติ และสมาธิ มีลักษณะเป็นเทวดาครึ่งตัว อาจกล่าวได้ว่าเป็นเทวดาบนดิน เหมือนน้ำในกระทะทองคำ ถึงแม้จะไม่ได้เพิ่มขึ้นไป เพียงได้พลังจากดวงอาทิตย์ตอนเที่ยงวัน อุณหภูมิก็สูง

ขึ้น เพียงพลังไฟเล็กน้อยก็ทำให้น้ำเดือดได้ เพียงกระตุ้นครั้งเดียวก็ตื่น ดังนั้น คนที่บำเพ็ญธรรมในบ้านเพียงแค่รักษาศีลธรรมให้ถูกทำนองครองธรรม ไม่สุรุ่ยสุร่าย ดังนี้ น้ำบริสุทธิ์ ก็จะไหลสู่พื้นนาจิต ต้นกล้าเจริญงอกงาม ให้ผลเต็มเมล็ด เมื่อเมล็ดสุกปลั่งก็จะสำเร็จ ก็จะระเบิดเปลือกนอกออก (กายปลอม) เม็ดเนื้อใน (ธรรมกาย) ก็จะละเปลือกลอยขึ้น หากผู้คนทำได้ดังนี้ จิตเดิมก็จะทะลุประตูสวรรค์ การบำเพ็ญก็ง่าย ๆ หากไม่บำเพ็ญธรรมตอนนี้ จะรอไปถึงตอนไหน? ขณะนี้ หนังสือเที่ยวเมืองสวรรค์กำลังจัดทำ ข้าฯจึงเปิดเผยความพิสดารแห่งสวรรค์ได้ ขอทำบุญบารมีแค่ 70 เปอร์เซ็นต์เท่านั้น ก็จะสำเร็จมรรคผล

หยางเชิง : กราบขอบพระคุณ ที่ท่านเทพมีเมตตาเปิดเผยความวิเศษแห่งสัทธรรม ขอกราบเรียนถาม ท่านบอกว่าคนปัจจุบันนี้เหมือนเทวดาครึ่งตัว หากว่าไม่บำเพ็ญธรรมจะเป็นเทวดาครึ่งตัวได้ไหม?

บุพวิสุทธิเทพ : ทำไมจึงว่าเป็นเทวดาครึ่งตัว เพราะเขากินทั้งของป่า ของทะเล อีกทั้งสุราชั้นยอด แม้แต่เทวดาก็ไม่ปาน การนุ่งห่มก็เป็นผ้าไหมแพรพรรณดั่งอาภรณ์ของชาวสวรรค์ เพลิดพริ้วงดงามดังเทวดา บ้านก็อยู่อาคารสูงใหญ่ ตกแต่งหรูหรา ขึ้นลงมีลิฟท์ แม้ตำหนักพิมานของเทวดา หรือราชวังของกษัตริย์ก็ไม่ดีกว่านี้ ไปไหนมาไหนมีทางรถยนต์ เครื่องบิน อิสระเสรี การพ่นควันของรถยนต์ ก็คล้ายกับเทวดากำลังเหยียบเมฆ ไม่ว่า

จะอยู่มุมไหนของโลกก็สามารถไปถึงในเวลาสั้น ๆ โทรทัศน์ โทรศัพท์ รวดเร็วทันใจ ดังอิทธิฤทธิ์ของเทพเทวดา พลังความสามารถไม่สิ้นสุด แต่น่าเสียดายที่มนุษยชาติ แม้จะมีลาภยศถึงขั้นสูงสุด แต่ก็ไม่อาจพ้นจาก "เกิด แก่ เจ็บ ตาย" ไปได้ จึงได้ชื่อว่าครึ่งเทวดา แม้จะเป็นครึ่งเทวดาแล้วไม่ปฏิบัติธรรม พลกำลังของเทวดาก็ค่อย ๆ หมดไป จากเทวดาครึ่งตัวก็จะกลายเป็นผีเต็มตัว "พลัง สติ สมาธิ" เป็นธาตุสำคัญสามประการที่ยังชีวิตมนุษย์ แม้ในพระคัมภีร์เต๋าก็ยังบังคับให้ผู้ปฏิบัติธรรมให้รักษาธาตุสำคัญสามประการนี้ไว้ ซึ่งมีความมุ่งหมายเป็นอย่างยิ่ง หากมีการหลั่งอสุจิโดยส่งเดช บุคคลนั้น ๆ จะต้องเป็นคนมักมากในกาม เพราะว่า การร่วมประเวณีเป็นความชั่วร้ายที่สุดในบรรดาความชั่วทั้งหลาย ในเมื่อเป็นคนมักมากในกามตัณหา กิจการงานทั้งหลายที่เกี่ยวข้องมักเป็นสิ่งชั่วร้าย เมื่อมีหนทางแห่งความชั่วแล้ว ก็ย่อมมีหนทางที่ดีที่จะปฏิบัติจริงไหม?

แต่ละศาสนาก็มีศีลข้อห้ามในเรื่องประเวณี ความหมายก็คือ ต้องการให้รักษาธรรมรักษาพลังไปด้วย ถ้าเทียบความหมายในปัจจุบันก็คือการประหยัดพลังงานนั่นเอง หากพลังถดถอย กิจการทุกอย่างก็ยากที่จะสำเร็จลงได้ ดังนั้น "ถ้าหากต้องการมีอายุยืนยาว ก็ควรกินยาเม็ด นอนคนเดียว" หวังว่าทุกคนคงไม่เห็นเป็นเรื่องหลงงมงายไร้สาระ หากรู้จักรักษาตัวให้เป็นหนึ่ง บำเพ็ญมหาสัทธรรม เหมือนตนเองมีน้ำมันอยู่

ครึ่งตัว แล้วเพิ่มน้ำมันเข้าไปอีก น้ำมันย่อมเต็มแน่ ตะเกียงก็จะเปล่งแสงจรัสส่องทั่วทั้งโลกา โชติช่วงทั้งสามแดนก็จะสำเร็จมรรคผลเป็นสุวรรณเทพหรืออรหันต์

หยางเซิง : ชาวโลกในสมัยนี้ นับว่ามีบุญวาสนามาก ขอให้ท่านเทพได้บรรยายธรรมต่อ!

บุพวิสุทธิเทพ : หนังสือ"เที่ยวเมืองสวรรค์" เล่มนี้ถือว่าเป็นคัมภีร์ที่ยิ่งใหญ่นับตั้งแต่โบราณมาจนถึงบัดนี้ เป็นคัมภีร์ว่าด้วยการบำเพ็ญธรรมอันวิเศษสุด เพื่อกอบกู้ชาวโลก จะบรรยายคัมภีร์แห่งการบำเพ็ญธรรม 49 บท แห่งบุพกาล

คัมภีร์ 49 บท การบำเพ็ญธรรมแห่งบุพกาล

บทที่ 1 ประกอบคุณงามความดี

เมื่อใคร่ที่จะบำเพ็ญธรรม ควรสร้างความดีไว้ก่อน ทำประโยชน์แก่สังคมสร้างบุญกุศลให้มากขึ้น ดังเช่น เทพ เทวดาทั้งหลายต่างอาศัยผลบุญกุศลนี้ ขยับฐานะตนให้สูงขึ้นอีก การสร้างความดีสักพันครั้ง จะมีรูปลักษณ์เป็นเทพทั้งสิ้น หากความดีไม่ครบพัน ก็ยังไม่มีรูปลักษณะเป็นเทพ แต่ได้อุทิศกรรมดีให้แก่มวลชน ก็จะก้าวสู่วรวิสุทธิอันล้ำค่า ส่วนผู้ที่ละเปลือกนอกออก กลายเป็น เทพผู้ศักดิ์สิทธิ์ จิตวิญญาณปราศจากฝุ่นกิเลส เข้ากับธรรมชาติ เมื่อดับสูญกลายเป็นธาตุ เมื่อหยุดจะกลายเป็นคน ติดต่อกับเทพได้อย่างอิสระ เปลี่ยนแปรรูปได้ เหาะเหินไปทั่วสามแดน ออกจากที่มืดเข้าสู่ที่สว่าง มวลชน

ทั้งหลาย ต่างอยากให้ช่วยเหลือ เมื่อจิตไม่ท้อถอย ก็จะบรรลุสัทธรรม

บทที่ 2 ถือมังสวิรัติ

ผู้ที่กินเจ เป็นรากฐานแห่งธรรม เป็นคนแห่งศีล ผู้ที่จะเรียนธรรม ควรถือมังสวิรัติ ความคิดต้องซื่อตรง ความชั่วร้ายจะสูญหายไปเอง ผู้คนทั้งหลายหากละทิ้งแดนสะอาด หลงใหลไปกินเนื้อสัตว์ ซึ่งขัดต่อธรรม เหมือนผีอดอยาก แย่งกินซากศพ เหมือนไฟเผาลำไส้ไม่รู้จักอิ่ม เหมือนหนอนแมลง แข่งกันทิ้งของเน่าเปื่อยคิดว่าเป็นของหอม เป็นการขัดต่อธรรม กายทั้งสามส่วนขุ่นคลั่ก เครื่องในไม่สะอาด ซากศพเริงร่า ซอบแหล่งที่ตาย มนุษย์ควรละรากเง่าแห่งความใคร่ เข้าสู่แดนสะอาด ไม่ทำความทุกข์ทั้งปวง ไม่ประกอบความชั่วร้าย อย่าเกิดความคิดที่จะก่อความชั่ว ให้ยึดถือคำสั่งสอนเหมือนชาวโลก ยึดถือกฎหมาย คิดอยากทำชั่ว แต่เกรงกลัวว่าตนเองจะสิ้นอิสรภาพ คนยึดถือกฎหมาย ตั้งใจถือปฏิบัติ ให้เกรงกลัวไว้ก่อน ดั่งอยู่ต่อหน้าสิ่งสะพรึงกลัว ทำให้ใจเข้มแข็งซื่อตรง ดับความคิดทั้งปวงให้สดับฟังแต่สิ่งเดียว จะได้พบสิ่งเที่ยงแท้

บทที่ 3 ให้รู้จักต้นกำเนิด

ธรรมชาติว่างเปล่า เป็นแหล่งเกิดแห่งธรรม มีหนึ่งไม่มีสอง จิตและกายเป็นธรรมชาติ กลมกลืนผ่องแผ้วรู้จักพอ ไม่คล้อยตามความเห็นอื่น ให้ห่างจากฝุ่นกิเลส เรียนสิ่งที่ไม่ได้เรียน บำเพ็ญสิ่งที่ไม่ได้บำเพ็ญรู้แจ้งในจิต ไม่ไปไม่อยู่ ไม่เอาไม่ทิ้ง

ไม่สุขไม่ทุกข์ ไม่เกิดไม่ตาย ไม่มีอดีตไม่มีปัจจุบัน คือรู้แจ้งเห็นจริง ดูตามรูปทั้งหลาย ล้วนเป็นของว่าง ดับความลวงของโลกกายก็จะพบธรรมชาติ

บทที่ 4 การตอบสนองต่อกุศล

คนหากมีกุศลหนึ่ง สิ่งศักดิ์สิทธิ์ตั้งร้อยรู้สึกสบาย หากคนมีกุศลสิบ เจ้าประจำตัวจะจดความดีไว้ หากคนมีกุศลเป็นร้อย ฟ้าบูรพาโรจน์จะจารึกชื่อไว้ หากคนมีกุศลเป็นพัน บุญจะส่งให้บุพการี เจ็ดชั่วโคตร ตายแล้วก็จะกลายเป็นเทวดา หากมีบุญกุศลเป็นหมื่น สาวสวรรค์จะต้อนรับ เทพเจ้าทั้งหลายจะมาคำนับ ขึ้นสวรรค์ชั้นสูง

บทที่ 5 ป้องกันอิทธิฤทธิ์ได้

เห็นผู้อื่นตาย ใจตนเกิดความเมตตาสงสาร แต่ไม่รู้จักเมตตาสงสารตนเอง ร่างกายประกอบด้วยสี่มหาภูตรูป ได้แก่ ดิน น้ำ ลม ไฟ เช่น ใช้ดินปั้นให้เป็นรูปแล้วใช้ไฟเผาให้แข็งคงรูปไว้ ดังนั้น ร่างกายเหมือนเครื่องอิทธิฤทธิ์ เหมือนไฟสามารถจะป้องกันตัวได้ สำเร็จเป็นกายไม่บุบสลาย เหตุนี้ไฟจึงเป็นรัศมีแห่ง บุญกุศล จิตที่สะสมบุญกุศลไว้ รัศมีจะเปล่งปลั่ง กายนั้นจะชุ่มชื่นเกิดอิทธิฤทธิ์ เป็นกายอรหันต์ไม่สูญสลาย

บทที่ 6 สะสมความดีดัง แก้วล้ำค่า

มนุษย์ขึ้นเขาแก้วมณี เดินไปรอบ ๆ เขา มีมณีล้ำค่าอยู่รอบ ๆ ไปหมด ล้วนน่ารักทั้งนั้น ในขณะที่ลงจากเขา จะไม่

หยิบฉวยเอาไว้บ้างหรือ? หากไม่หยิบเอาไว้ เรียกว่าเราทอดทิ้งเอง เฉกเช่น มนุษย์เกิดมาในโลก เหมือนอยู่บนเขาแก้วมณี บุญกุศลทั้งหลาย ล้วนเป็นสิ่งล้ำค่าทั้งสิ้น คนเขาไม่ยอมสร้างกุศลเมื่อตายจากโลกนี้ไปแล้ว ก็เหมือนขึ้นเขาแก้วมณี กลับลงไปมือเปล่า ไม่ได้สิ่งใดกลับลงมาเลย ซ้ำร้ายยังมีแผลเต็มไปหมด ถึงสำนึกได้ก็สายเสียแล้ว

บทที่ 7 การขจัดความสกปรก

ร่างกายไม่สะอาด เปรอะเปื้อนสิ่งต่าง ๆ สะสมความสกปรกเต็มตัว จึงคิดอยากจะอาบน้ำ ความสกปรกทางใจ เปรอะเปื้อนทั้งหกทวาร ไม่คิดชำระกลับจะหลงติด ดังนั้น ร่างกายสกปรกไม่สะอาด ก็ใช้น้ำธรรมดาล้างเสีย หากใจสกปรกไม่สะอาด ก็ใช้น้ำทิพย์ล้างเสีย ทั้งหกทวารสะอาดหมดจด ข้างนอกข้างในสะอาดสะอ้าน ไม่เปรอะเปื้อนแม้แต่น้อย ไม่ยึดไม่สะสม

บทที่ 8 รสชาติ

คนที่กินน้ำผึ้ง หวานไปทั่วทั้งปาก แล้วยังทิ้งความหวานให้กับลิ้นอีกด้วย คำพูดของข้าฯ ไม่เกินเลยกว่านี้ อันคำสามัญรสชาติ จึงธรรมดา คำหยาบช้า กลิ่นสกปรก ชวนคลื่นไส้ ภาษาธรรมคำกุศล สดชื่นจิต วาจานั้นออกจากปาก เมื่อกินของแปลกไป การคลายออกจึงต่างกัน การรับฟัง การรับรู้ มีต่างกัน มีทั้งดี ทั้งชั่ว สะอาดและสกปรก ก็เป็นการแบ่ง เป็นเทพกับมารนั่นเอง

บทที่ 9 ตัดเหตุแห่งกรรม

มนุษย์ทั้งหลาย มีเหตุนำเกิด เหตุเกิดจากกรรม กรรม คือการกระทำ ผู้ก่อกรรมย่อมกังวล กลายเป็นบาปมหันต์ ตกสู่ทางเกิด ดับ หมุนเวียนไม่จบ คล้ายฟองน้ำในคลื่น มีทั้งเป็นฟอง มีทั้งแตกสลาย มนุษย์ควรปลงตก ทุกสิ่งว่างเปล่า เกิดความคิดเห็นขึ้นเอง ทุกอย่างสัมผัสกันเอง ทุกสิ่งในครอบครัว เป็นเหตุแห่งทุกข์ เหมือนติดคุกตะราง หากยังปลงไม่ตก ก็เหมือนนักโทษมหันต์ ไม่รู้ว่าเริ่มต้นแต่ไหนมา กายนี้ถูกผูกมัด ไม่เคยถูกปลดปล่อย ข้าฯ นี้เห็นแก่เจ้าทั้งหลาย ดับเหตุทั้งก่อนและหลัง ตัดขาดกรรมทุกอย่าง รู้เหตุใช่เหตุไม่ รู้กรรมใช่กรรมไม่ ไม่เป็นทั้งเหตุและกรรม ครองสติอยู่เสมอ ไม่มีการไปการมา ไม่แยกไม่ติด ทุกอย่างถูกปลดปล่อย หลุดพ้นจากภูมิทั้งสาม

บทที่ 10 กลับตัวใหม่

ทั้งหญิงและชาย ต่อหน้าผู้ศักดิ์สิทธิ์ กราบลงเพื่อฝากชีวิต ชำระล้างความชั่วสกปรก ให้พื้นจิตหมดจด สำนึกตัว ขอกลับตัวใหม่ ปฏิญาณตนว่าจะไม่กระทำอีก หากมีชายหญิง ตั้งแต่เกิดมา อยู่ต่อหน้าผู้ศักดิ์สิทธิ์คอยพิจารณาดูภายใน จนกว่าพื้นจิตจะสะอาดอีก จนไม่มีอะไรจะต้องสำนึกผิด จนต้องกลับตัวใหม่อีก สิ่งนี้คือเทพโบราณหาใช่นักปราชญ์ใหม่

บทที่ 11 ให้ทาน

หากมีเหลือใช้ให้ทาน เป็นของไม่ยากอะไร หากขาดแคลน จะให้ทานเป็นเรื่องยาก ให้ทานของที่ไม่ชอบ (รัก) ไม่เป็นการ

ยาก ให้ของที่ตนรักเป็นทาน เป็นเรื่องยาก โชคลาภวาสนาต่าง ๆ ล้วนมาจากความหฤหรรษ์ ผู้ให้ทานไม่สูญเสียอะไร แต่ผู้รับจะได้รับประโยชน์มาก การให้ทานย่อมก่อให้เกิดความหฤหรรษ์ จิตเป็นการชวนเจ้าให้ชื่นชม ทรัพย์สมบัติต่าง ๆ ตลอดจนชีวิตเป็นเพียงให้ยืมใช้ชั่วคราว เมื่อถึงเวลาทุกอย่างแตกกระจาย ไม่มีอะไรติดตัวไป ผู้มีปัญญาที่อาศัยอยู่ในโลก ย่อมหาทางออกจากโลก บ้างก็ให้ทานด้วยทรัพย์สิน ถวายแก่พระรัตนตรัย ช่วยเหลือผู้ยากจน สร้างกุศล บ้างก็ให้วิทยาทาน บรรลุทุกสิ่งทุกอย่าง ผลบุญต่าง ๆ ที่ทำไว้ย่อมได้รับตามขั้นตามตอน ไม่สามารถจะจำกัดได้ ผู้สละทานย่อมได้ ผู้ปลูกย่อมได้รับผล สละทานเพื่อละฝุ่นกิเลส ผู้โลภสะสมกิเลส

บทที่ 12 หมั่นฝึกฝน

เมื่อเข้าใจธรรมะของข้าฯ แล้ว แล้วไม่สามารถปฏิบัติได้ หรือผู้ที่ปฏิบัติตามธรรมะของข้าฯ แต่ปฏิบัติได้ไม่นาน ก็ยากที่จะถึงธรรมะได้ เมื่อเข้าใจธรรมะแล้วต้องขยันหมั่นเพียร แม้นานไปก็ไม่เกียจคร้าน ดั่งเช่นข้ามน้ำในทะเล ทุก ๆ วัน แสวงหาฝั่ง เสมอต้นเสมอปลาย ย่อมได้ขึ้นฝั่ง เข้าสู่แดนธรรมะ

บทที่ 13 กลั่นความสกปรกให้บริสุทธิ์

สมัยที่ยังไม่มีมนุษย์ มีแต่ความว่างเปล่า ไม่มีแม้สิ่งหนึ่ง ไม่เห็นไม่ได้ยินอะไรทั้งนั้น พบแต่ความบริสุทธิ์แท้จริง ไม่มีรูปนาม จึงเรียกว่า วิสุทธิเทพ เมื่อมีมนุษย์เกิดขึ้น จึงมีรูปลักษณ์ ชื่อเสียงและแปลกปลอม ล้วนเป็นของหลอกหลอน จึงเรียกว่า

มนุษย์ผู้ไม่เที่ยงแท้ เกิดรักในความไม่เที่ยงแท้ สะสมบาปมากมาย จึงเรียกว่านักโทษ อยากจะบำเพ็ญ มหาธรรม เหมือนดังหล่อดาบ สกัดเอาขี้เหล็กทิ้งเสียจึงจะเห็นเนื้อเหล็กกล้า ผุดผาดหมดจดไม่ติดขัด จึงจะได้ของที่วิเศษ หากไม่สนใจสิ่งสามัญให้ความเคารพต่อสิ่งศักดิ์สิทธิ์ ย่อมขึ้นสู่แดน มหาไพศาล

บทที่ 14 การเปลี่ยนแปลง

ผู้ปฏิบัติตามธรรมะของข้าฯ ได้ชื่อว่าสร้างกรรมดี ส่วนผู้ที่เหินห่างธรรมะได้ชื่อว่าสร้างกรรมชั่ว เหนือสิ่งใดสุดคือสร้างกุศล รองลงมาให้สร้างคุณงามความดี ต่อมาให้มีสัมมาวาจาก็จะสำเร็จเป็นขั้น ๆ ไป และก็ได้เข้าสู่ทางธรรมนั้น ๆ มนุษย์ทั้งหลาย ความคิดเลอะเทอะเหลวไหล สร้างทางไปสู่นรกโดยไม่รู้สึกตัว แข่งขันกันไป ตกสู่สายธารรักใคร่ วันนี้ ทำเพื่อมนุษย์บรรยายธรรม ช่วยผู้คน ให้ความสะดวกต่อผู้อื่น ย่อมได้รับผลตอบแทน ได้ขึ้นสวรรค์พร้อมกัน

บทที่ 15 สำเร็จความเที่ยงแท้

ตั้งใจหมั่นเพียรปฏิบัติ ตัดความอยาก ไม่คิดเหลวไหลโดยไม่สัมผัส ฝึกฝนเปลี่ยนรูปให้เป็นธาตุ เปลี่ยนธาตุให้มีสติเปลี่ยนสติให้เข้ากับธรรม ร่างก็จะเข้ากับธรรมชาติ รวบรวมความทิพย์ให้อยู่ในร่างเดียวกัน แล้วใช้ร่างนั้นแปรเปลี่ยนไปได้หลาย ๆ รูปแบบ ไม่ติดในความมีความไม่มี หมดความเกิดดับตลอดไป จึงได้ชื่อว่า วิสุทธิเทพ

บทที่ 16 ความเหลื่อมล้ำของยานทั้งสาม

ผู้อยู่ในยานเล็ก ตาไม่ดูสิ่งที่ไม่ควรดู หูไม่ฟังสิ่งที่ไม่ควรฟัง ใจไม่ควรรู้สิ่งที่ไม่น่ารู้ ห้ามทุกสิ่งทุกอย่าง ตัดขาดทุก ๆ กิริยา เพื่อให้ถึงธรรม

ผู้อยู่ในยานกลาง เมื่อเห็นสักแต่ว่าเห็น เมื่อได้ยินก็สักแต่ว่าได้ยิน ใจไม่รับรู้อะไร เคลื่อนไหวก็ไม่มีอะไรให้ตาม เพื่อให้เห็นความพิสดารทั้งมวล

ผู้อยู่ในยานใหญ่ ไม่เห็นและไม่มีอะไรไม่เห็น ไม่ได้ยินและไม่มีอะไรไม่ได้ยิน ไม่รู้และไม่มีอะไรไม่รู้ ทะลุปรุโปร่งทั้งภายนอก ภายใน ถึงที่ไม่มีอะไร ขวางกั้น ดังนั้น จึงสามารถรู้ทั่วจักรวาล ได้ท่องเที่ยวไปโดยไม่มีที่สิ้นสุด

บทที่ 17 เตือนให้สร้างกุศล

ให้เงินทองคนอื่น ไม่ดีเท่าให้ กุศลวาจา (สัมมาวาจา) ทองคำแม้มีค่าก็ใช้หมดได้ ส่วนกุศลวาจาจากใจ มีค่าล้ำเลิศ แม้แต่ เทพ เทวดา ก็ไม่มีอะไรดีกว่ากุศลวาจา เมื่อได้รับผลสำเร็จ มนุษย์ก็ยังใช้ยึดถือกุศลวาจาได้ สามารถเผยแพร่ให้กว้างขวาง กำชับให้ถือปฏิบัติ จะได้รับ บุญกุศลมหาศาล

บทที่ 18 ทุกข์ก่อนสุขที่หลัง

ผู้ที่ปฏิบัติธรรม ต้องตัดกามตัณหา ตัดความสุขสมบูรณ์มังสวิรัติตลอดเพื่อความผุดผ่อง ดื่มด่ำในรสธรรม แสวงหาความสุขในความทุกข์ (ทุกข์จากปฏิบัติธรรม) จึงจะสามารถรู้ความสุขนั้นได้ โดยไม่รู้สึกว่าทุกข์ หากยังหลงอยู่ในความ

รุ่งโรจน์ ติดในรูปรสกลิ่นเสียง เสพกามอย่างเต็มที่ ผู้ที่สร้างความสุขเหล่านี้ คือ ผู้ที่กำลังสร้างความทุกข์ สำหรับผู้ฝึกฝนธรรม คือผู้ที่ฝึกความทุกข์เพื่อความสุข ส่วนมนุษย์โดยทั่วไปหาความสุขก่อนแล้วทุกข์ทีหลัง มนุษย์ควรที่จะเข้าใจ และเลือกสรรเอาเอง

บทที่ 19 ไม่แบ่งชั้นวรรณะ

มหาธรรมไม่เลือกที่รักมักที่ชัง ตาปัญญาไม่แบ่งชั้นวรรณะ มนุษย์ทั้งหลายมีความเสมอภาคกัน ผู้มีจิตกุศล ก็จะรวมกับพวกกุศล ผู้มีธรรมจิตก็จะเสริมสร้างธรรมให้ หากมีการแบ่งชั้นวรรณะก็คือ มีการแบ่งเป็นสองฝ่าย การแบ่งแยกเป็นการสร้างนรก มหาธรรมไม่ลำเอียง จะลอยขึ้นสู่แดนสวรรค์

บทที่ 20 ไม่ฆ่าสัตว์

คนที่จะฝึกธรรม จงระมัดระวังไม่คิดฆ่าสัตว์ สรรพสัตว์ทั้งหลาย ล้วนกลัวตายรักชีวิตด้วยกันทั้งนั้น ชีวิตฉันก็เหมือนชีวิตเขา จงระวังอย่าดูถูกชีวิตเขา ใจคิดอยากจะกินเพื่ออร่อยปากฆ่าเขาเพื่อความโอชะสุขของเรา คิดอยากกินเขา หากมีใจเมตตากรุณา ในใจเราต้องรู้ว่าพวกเขาก็มีความกลัวตาย ดังนั้น เราจึงไม่อาจกลืนมัน เพื่อพิสูจน์ความเมตตาของเรา

บทที่ 21 ความผุดผ่อง

ผู้ที่ปฏิบัติธรรม ต้องความสะอาดเป็นพื้น จิตต้องสงบ ไม่คิดมาก รำลึกถึงความไม่มี เห็นบาปทั้งปวง เหมือนดังเห็นศัตรู หลีกห่างจากกามตัณหา เหมือนหลบความเน่าเหม็น ตัด

รากถอนโคนความทุกข์กังวล ตัดความอยากใคร่ในทะเลให้ขุ่นคลัก ก็จะได้ถึงยังแดนสะอาด เหมือนดอกบัวขาว เกิดแต่ตมโคลนโผล่เหนือพื้นน้ำ ไม่แปดเปื้อนโคลนตม ขันธ์ทั้งห้าสะอาดสามส่วนผุดผ่อง (ส่วนบน ส่วนกลาง และส่วนล่าง) เหล่าวิสุทธิเทพย่อมอยู่ใกล้เธอเอง

บทที่ 22 ศรัทธา

มรรค แห่งมหายาน สามารถหลุดพ้นจาก สามแดน ด้วยศรัทธามั่น เปิดมรรคศรัทธาในพระธรรม ย่อมได้รับการช่วยเหลือ เทพเจ้ารักษาศรัทธาโดยไม่ลืมเลือน เหมือนรถเมล์ที่มีกำหนดตารางเวลาออกรถ ย่อมถึงจุดหมายแน่นอน บรรดาเทพ เทวดา เชื่อมั่นในมหาธรรม ฝึกฝนไม่หยุดยั้ง ดังนั้น จึงได้รับผลสำเร็จ เหตุนี้ผู้มีจิตศรัทธาเชื่อมั่น ดั่งของวิเศษ จิตนั้นคือ หนทางแห่งความสำเร็จ

บทที่ 23 เมตตากรุณา

พวกท่านทั้งหลาย ต้องมีเมตตากรุณาเป็นพื้น เห็นสรรพสัตว์ให้เกิดเวทนา ความเจ็บปวดของชาวโลก เหมือนกายเราเจ็บปวด อยากช่วยเหลือจุนเจือ ให้ได้รับความสุข สรรพสัตว์ทั้งหลาย ล้วนโง่เขลา จึงได้รับโทษ ทุกขเวทนา ต้องใช้หลักธรรมช่วยกอบกู้ เมื่อปฏิบัติ ตามแนว มหาเมตตา เสมอ ๆ ก็จะสำเร็จมรรค-ผล

บทที่ 24 ทุก ๆ มรรครวมเป็นหนึ่ง

กิ่งก้านสาขาของแม่น้ำ ย่อมไหลไปรวมที่ทะเล มรรควิธี

มีมากมาย ก็ย่อมรวมอยู่ในหลักธรรม มนุษย์ผู้เห็นผิด ทำให้เกิดการแบ่งแยก ซึ่งหลงอยู่ในกามตัณหา ควรมีความกลมกลืน ปราศจากสิ่งขัดแย้ง และเข้าใจในความหมาย ไม่มีเขามีเรา ก็จะไม่เกิดไม่ดับ

บทที่ 25 ตัดความสกปรก

สรรพสัตว์ทั้งหลาย ล้วนเกิดจากแหล่งสกปรก ขณะเกิด ทะเลเลือดไหลพุ่งปะปนมากับสิ่งสกปรก พอตายลงร่างกายก็เน่าเปื่อย ผุพัง หากสามารถจะสะอาดหมดจด เชื่อคำเตือนของข้าฯ ไม่ต้องแปดเปื้อน อย่าให้มัวหมอง ตัดความคิดอันสับสนทิ้ง ก็จะหลีกพ้นคลื่นที่สกปรกเข้าสู่ประตูธรรม ไม่ต้องไปไม่ต้องมา หลุดพ้นจาก บาปกิเลสทั้งปวง

บทที่ 26 ชำระใจ

ทวารทั้งหกไม่สะอาด ต้องชะล้างที่ใจ เมื่อใจไม่มัวหมองก็จะไม่สกปรก ดังนั้น ใจจึงเป็นผู้คุมอำนาจ ปกครองทุกอย่าง หากปราบใจได้แล้ว เปรียบเหมือนขี่เสือ ถ้าลงจากหลังเสือแล้ว มันก็จะย้อนกลับมาทำร้ายได้ ควรจดจำไว้มั่น ๆ จงอย่าเผลอไผล

บทที่ 27 พิสูจน์ให้ถ่องแท้

ผู้ปฏิบัติธรรม ควรทำตัวให้ว่างเปล่า เพื่อเผชิญกับเหตุร้าย ช่วยผู้อยู่ท่ามกลางอันตราย และเกื้อกูลผู้ทุกข์ยาก เมตตาต่อสรรพสัตว์ ดับความคิดอกุศล เห็นสรรพสัตว์เหมือนดั่งคนในครอบครัว ผู้หิวให้อาหาร ผู้หนาวให้เสื้อผ้า ผู้ป่วยให้ยารักษาโรค ที่โกรธแค้นก็ให้อโหสิ ด้วยจิตเมตตา ซึ่งไม่อาจคำนวณได้ เพื่อ

ชาติหน้าและต่อ ๆ ไป ก็จะถึงที่หมายแห่ง วิสุทธิเทพ

บทที่ 28 ทรัพย์สมบัติเป็นพื้นฐานของทุกข์

ทรัพย์สมบัติเป็นพื้นฐานของทุกข์ สะสมทรัพย์ก็เหมือนสะสมกรรม ทรัพย์เป็นรากเง่าแห่งกามตัณหา ซึ่งเป็นเหตุแห่งบาปทั้งปวง หากใช้ทรัพย์ เพื่อพื้นฐานของการสร้างกุศล จึงสามารถเข้าสู่ แดนธรรม หากรักทรัพย์เหมือนรักชีวิต ชีวิตก็ไม่อาจรักษาไว้ได้ หากสร้างกุศลโดยการ บริจาค เจ้าแห่งโชคลาภลอยขึ้นสู่ฟ้าก็จะสำเร็จมหาธรรม

บทที่ 29 คำสอนให้ความชุ่มชื้น

สรรพสัตว์ทั้งหลาย ถูกยึดอยู่กับความรัก เหมือนข้าวเปลือกถูกไฟเผา ไม่มีโอกาสได้พัก ตั้งแต่แก่จนตาย ไม่อาจรู้สึก คำของข้าฯ ดั่งน้ำทิพย์ประพรมทั่วทุกอย่าง ทำให้พื้นจิต ได้รับความเย็นฉ่ำสะอาด

บทที่ 30 ขันติ

ขันติเป็นของล้ำค่า จงระมัดระวังไม่แย่งชิงกับผู้อื่น สรรพมารทั้งหลาย ข้าฯ นี้มีขันติจนได้ชัยชนะ เมื่อไม่แข่งกับพวกมารพวกที่มาผจญ ก็ได้รับกรรมสนองตอบ ผู้มีขันติจะสุขสบายพวกมารถูกทำลายเอง ข้าฯ ไม่ถูกทำลาย บรรดาวิสุทธิเทพล้วนอาศัยความมีขันติต่อการสบประมาททั้งนั้น

บทที่ 31 สร้างเพื่อนาบุญ

ชีวิตคนเรา รวดเร็วเหมือนกระแสไฟฟ้า อย่างซากุระเดี๋ยวเดียวก็โรยเหมือนฝนกลางฤดูใบไม้ผลิมีชั่วประเดี๋ยวเดียว

หากกล้าหาญพลีเพื่อกุศล ไม่เมตตาตนเอง ในโลกนี้หากไม่มีเนื้อนาบุญ ตามืดมัวจะยึดถืออะไร?

บทที่ 32 สัมมาทิฏฐิ

จิตของมนุษย์ปกติจะไม่คิดชั่ว เมื่อมีสัมมาสมาธิ จิตจะมีอารมณ์เดียว และในสมาธิจิตจะวางเฉยว่างเปล่า มีแต่ปัญญาซึ่งจะมีความเป็นปราชญ์และศักดิ์สิทธิ์ พยายามรักษาจิตให้วางเฉยอยู่เสมอ เพียรฝึกฝนให้เจริญยิ่ง ๆ ขึ้น ก็จะพบแต่ความว่างเปล่าจนในที่สุดก็จะบรรลุ มหายาน

บทที่ 33 หลุดพ้นจากการมีและไม่มี

ชาวโลกลุ่มหลง มีสัสสตทิฏฐิ (เห็นทุกสิ่งเที่ยงแท้) อันที่จริง ธรรมะของข้าฯ ไม่มี แต่มีผู้คนจำนวนมาก กลับเห็นผิดเป็นชอบ เห็นว่าทุกสิ่งมีอยู่ ธรรมะของข้าฯ ก็ไม่มี ไม่มีการมีและการไม่มี มีก็ได้ไม่มีก็ได้ ถ้าหากเข้าใจดีแล้ว ก็สามารถหลุดพ้นทุกอย่าง

บทที่ 34 วิทยาทาน

มีผู้ถามข้าฯ จะบริจาคอะไรจึงนับได้ว่าได้กุศลมากที่สุด ข้าฯ ตอบว่า ... การให้วิทยาทานมีกุศลมากที่สุด วิทยาทานมีไม่หมด ดังนั้น การที่พิมพ์หนังสือธรรมะและพระสูตร ก็เหมือนกับสวรรค์ประพรมน้ำทิพย์ สรรพสัตว์ชุ่มชื่น เปล่งปลั่งเบิกบาน เที่ยวเมืองสวรรค์ บันทึกความสวยงามของสวรรค์ พิมพ์หนังสือเพียงเล่มเดียว ให้ผู้อื่นได้มองเห็นสวรรค์ แดนศักดิ์สิทธิ์ เข้าใจภาษาสวรรค์ เผยธรรมจิตอันสุดซึ้ง กอบกู้มวลชน ผลบุญนั้น

เลิศล้ำยิ่งนัก สามารถบรรลุธรรมะสำเร็จเป็นวิสุทธิเทพกอบกู้บรรพบุรุษ นอกจากทางนี้แล้ว ไม่มีทางอื่นอีกเลย

มีผู้ถามข้าฯ ในโลกนี้มีอะไรล้ำค่าที่สุด? ข้าฯ บอกว่า ..... ไม่มีบาปติดตัว เป็นสิ่งล้ำค่า เพชรนิลจินดา เงินทองทรัพย์สินมีมากมายเต็มตัว เปรียบเหมือน "โซ่ตรวน" ของ "นักโทษ" ตาปุถุชนเห็นว่าล้ำค่าที่สุด ตาปัญญาเห็นว่าเป็นการท้วง ทอดทิ้งสิ่งของเหล่านี้ เบาตัวไม่มีสิ่งติดขัด มีอิสระเสรีในแดนสุขาวดี

บทที่ 35 ยอมรับกรรมตามโอกาส

มีผู้ถามข้าฯ เหตุแห่งกรรมชาติก่อน จะรู้ได้อย่างไร? ข้าฯ บอกว่า ... เธอคิดดูถึงเหตุแห่งกรรมในขณะนี้ ก็จะรู้ถึงเหตุแห่งกรรมในชาติหน้า ไม่มีผิดเพี้ยนแม้แต่น้อย ที่ปลูกเอาไว้จะเกิดขึ้นเอง หากจะถามแห่งชาติก่อน ก็ดูกรรมที่รับในขณะนี้ก็แล้วกัน หากจะถามถึงผลชาติหน้า ก็ดูกรรมที่เราทำในชาตินี้ก็แล้วกัน

บทที่ 36 พลังมหาศาล

มีผู้ถามข้าฯ ในโลกนี้พลังอะไรใหญ่ที่สุด? ข้าฯ ตอบว่า .... พลังเมตตา มหาศาลที่สุด จิตเมตตา ก็สามารถจะแปรเปลี่ยนทุกอย่าง การแผ่เมตตา สามารถลบทุกอย่าง คนบาปก็ไม่แข่งขัน ผู้โหดเหี้ยมก็ไม่ต่อสู้ ทุกทิศไม่มีศัตรู ดังนั้นพลังนี้จึงยิ่งใหญ่ไม่มีที่สิ้นสุด ชาวโลกหากพบกับความไม่สมหวังต้องให้มีเมตตาจิต ปฏิบัติความเมตตา ความโชคดีก็จะมาถึงเปี่ยมล้นด้วยความยินดี

บทที่ 37 อยู่กับธรรม

หากมนุษย์อยากจะเรียนธรรม ปากจะไม่พูดเรื่องไร้สาระ ไม่มีเขามีเรากายจะไม่แปดเปื้อน จะได้อยู่กับธรรมโดยไม่หวังอะไร สรรพสัตว์ล้วนอนิจจัง ตกสู่กามภพ ไม่มีใครรู้ว่าความสุขคือทุกข์ ถ้าหากจิตสมาธิ ทุกสิ่งอย่างก็จะหมดไป

บทที่ 38 ทุกข์สุขอยู่ที่ใจ

มนุษย์ไม่ควรมีอกุศลจิต จะทำลายทุกสิ่งทุกอย่าง สรรพสัตว์เริ่มแรก ยังไม่รู้สึก แต่สิ่งศักดิ์สิทธิ์ย่อมรู้หมด ทำอันตรายแก่ผู้อื่น ตนเองจะได้รับอันตราย ให้ร้ายผู้อื่นตนเองจะได้รับผลร้ายเอง ทั้งนรกและสวรรค์ ขึ้นอยู่กับจิตเราเป็นผู้สร้าง

บทที่ 39 ธรรมฤทธิ์

ธรรมของข้าฯ เหมือนคบไฟ ผู้ใช้จะไม่มีวันหมดสิ้น ใช้การได้ตามใจชอบสามารถใช้หุงต้มทุกอย่าง ฤทธิ์ของข้าฯ เหมือนต้นกำเนิดของธารา สามารถหล่อเลี้ยงสิ่งแห้งเหี่ยว ทำให้ทุกสิ่งชุ่มชื้น ความทุกข์อุปสรรคของมนุษย์ จะขัดกับธรรมของข้าฯ

บทที่ 40 สู่ความมหัศจรรย์

ผู้ที่เข้ามาอยู่ ในประตูธรรมของข้าฯ เรียนจนไม่มีอะไรจะเรียน ปฏิบัติจนไม่มีอะไรจะปฏิบัติแล้ว ก็ได้ชื่อว่าเข้าสู่ความมหัศจรรย์ ทะลุปรุโปร่งไม่มีอะไรติดขัด ชาวโลกผู้มีความเห็นผิด ยึดถือและค้นหา ความคิดไร้สาระตลอดเวลา และชมตนว่าได้เข้ามาสู่แดนแสนสุข ซึ่งเรียกว่า ยึดถือความพอใจในรูปกามภพ อย่างหลงใหล

บทที่ 41 ละความรุ่งโรจน์

ความสะอาดหมดจดนั้น คือ หลักธรรม ความรุ่งโรจน์ คือ ภัยพิบัติแห่งธรรมมนุษย์ จงอย่ารังเกียจความสมถะ เพราะภายในมีรสชาติอันวิเศษ เพราะความโง่เขลาจึงหลงอยู่ใน กามตัณหา เหมือนแมลงเม่าบินเข้ากองไฟ เพราะความไม่รู้ถึงภัยพิบัติ จึงเกิดความหายนะขึ้น

บทที่ 42 รวมกับความดีความชั่ว

มนุษย์ควรระมัดระวังไม่ให้เกิดความคิด ฟุ้งเฟ้อ เป็นการหลอกลวงชาวโลก จงอย่ามีจิตใจที่โหดร้าย ซุ่มวางแผนอุบาทว์ทั้งหลาย เอาตัวเราไปเปรียบกับตัวเขา อันความดีความชั่วดั้งเดิมนั้นไม่มีอะไรต่างกัน ถ้าหากสามารถคิดได้เช่นนี้ ก็สามารถบรรลุจุดสุดยอด

บทที่ 43 มีความมั่นคงก่อน แล้วจึงบริจาค

วิสุทธิเทพสามารถจะให้คุณทุกอย่างได้ กอบกู้ชาวโลกได้ไม่มีเกียจคร้านตั้งมั่นตลอดกาล จึงสามารถสำเร็จความเที่ยงแท้ หากมีคนสามารถจะปฏิบัติตลอดกาล ซึ่งรู้ผลการตอบสนองไม่ผิดเพี้ยน ซึ่งควรบำเพ็ญก่อนแล้ว สร้างกุศลทำกุศลนั้นให้เต็มเปี่ยมเสียก่อน ดังนั้น น้ำทิพย์หลั่งจากต้นกำเนิด สามารถที่จะบริจาคไม่หมดสิ้น มีความมั่นคงก่อน แล้วจึงบริจาค ซึ่งไหลได้ไกลห่างจากต้นกำเนิด

บทที่ 44 หลุดพ้นจาก กามรูป

มีผู้ถามว่า ..... วิสุทธิเทพมีรูปพิสดารแปรเปลี่ยนได้

ถึง 72 รูป เปล่งรัศมีถึง 9 สี บรรดาเทพ เทวดา เมื่อได้เห็นท่านวิสุทธิเทพแล้ว ไม่มีใครไม่กล่าวสดุดีนบนอบสักการะหาที่เปรียบมิได้

ข้าฯ ตอบว่า : ข้าฯ ไม่มีกาม พวกเธอคิดแต่กาม ข้าฯ ไม่มีรูป พวกเธอ ทำเพื่อรูป เริ่มจากพื้นฐาน โดยใช้ตาเนื้อ จึงไม่อาจมองทะลุ หากใช้กาม 9 รูป 72 มองข้าฯ แล้ว นั่นก็คือ ถ้าปล่อยก็ไม่มี ถ้ายึดถือก็มี ซึ่งจะไม่มีทางรู้ถึงความหมายอันล้ำเลิศ ข้าฯ ใช้เอกธาตุเริ่มแรก แปรเปลี่ยนได้เป็นหมื่น ๆ รูป หากยึดถือเพียงหนึ่งรูป ก็จะสูญเสียเป็นหมื่นรูป ดังนั้นกามรูปจึงไม่เที่ยงแท้ การแปรเปลี่ยนเป็นของปลอม ชาวโลกอย่าหลงในกามรูป ควรจะมองให้เห็นจิตดั้งเดิม

บทที่ 45 ทุกอย่างถือแต่ธรรม

มีผู้ถามว่า ..... มีตาสามารถเห็นรูปทุกอย่าง ส่วนความพิสดารของฤทธิ์ไม่สามารถเห็นได้ ข้าฯ ตอบว่า ..... ธรรมของข้าฯ เปรียบสุริยา-จันทรา ส่องสว่างทุก ๆ กามรูป มนุษย์ควรจะเข้าใจได้ จุดจิตให้สว่าง มีตาแต่ไม่มอง ตาปัญญาจะเพ่งพินิจอยู่ ก็จะสามารถทะลุปรุโปร่งได้ ความพิสดารแห่งฤทธิ์นี้ ให้ใจนี้รู้ได้ ถ้าห่างจากใจแล้ว ธรรมะก็ไม่มี!

บทที่ 46 ตัดสินใจอย่างกล้าหาญเพื่อปฏิบัติธรรม

ผู้ปฏิบัติธรรม จงระวังอย่าให้มี 2 จิต 2 ใจ ตัดขาดฝุ่นไอกิเลส ละทิ้งความใคร่ ทำใจให้เหมือนขี้เถ้าที่เย็นยะเยือก ดับละไฟราคะให้ราบคาบลง หากกายมุ่งมั่นปฏิบัติ มีภัยพิบัติ ความ

ทุกข์ยากก็ไม่ย่อท้อ เหมือนลูกศรหลุดจากแหล่ง ไม่มีทางหวนกลับ ข้าฯ รับรอง พวกเธอว่า จะได้บรรลุ สัจธรรมแน่นอน

บทที่ 47 ห้ามมาร

การปฏิบัติธรรมนั้นยาก พวกมารปีศาจ จะทำให้ล้มเหลว ทำให้ล้มตายได้มันจึงสะใจหฤหรรษ์ ในขณะที่เธอกำลังจะสำเร็จธรรม ย่อมต้องมี เทพ เทวดามาทดสอบเจ้า บ้างก็ทดสอบในสิ่งที่เธอต้องการอยากได้ บ้างก็ทดสอบในสิ่งที่เธอไม่อยากได้ บ้างก็ทดสอบ ความยากลำบาก บ้างก็ทำให้เธอเกรงกลัว ล้วนเป็นสิ่งที่ทำให้เธอไม่เข้าใจ เจ้าแห่งมารทั้งแปดอันได้แก่ สุรา นารี ทรัพย์สมบัติ ความโกรธ ชื่อเสียง ผลประโยชน์ ความคิดถึง และความรัก มันจะอยู่ใกล้ ๆ กับผู้ปฏิบัติธรรมเสมอ หากมนุษย์ไม่ก้มหัวให้แก่ พญามาร เมื่อผ่านการทดสอบแล้ว สิ่งศักดิ์สิทธิ์จะปกปักรักษา พญามารจะยกย่อง ได้ชื่อว่า บรรลุธรรมเอย

บทที่ 48 เปลี่ยนใจสู่ธรรม

สัตบุรุษชอบกุศล ปุถุชนชอบทรัพย์สิน ชาวโลกทั้งหลายกลางวันก็ไม่ได้พักกลางคืนก็ไม่หยุด โดยคิดว่าสะสมเงินทองไม่พอ ความรักทำให้เศร้าหมอง หากเปลี่ยนใจไปฝึกฝนธรรมใจใฝ่ธรรมเสมอ ในที่สุดก็จะบรรลุธรรม ใจที่มีต่อความรักก็จะสูญสิ้นไป

บทที่ 49 ส่งเสริมให้ปฏิบัติ

ปฏิบัติธรรมนั้นลำบาก เหมือนแบกครกขึ้นภูเขา ผู้คน

ควรมีพลังปฏิบัติไป เมื่อได้บรรลุถึงยอดเขาแล้ว ความลำบากจะหมดไป จะเห็นทุกอย่างเป็นเรื่องเล็กน้อยทั้งนั้น ตลอดชีวิตมนุษย์ สะสมแต่สัมภาระ แบกยึดไม่ยอมปล่อยมือ หลงใหลอยู่กับกิเลสตัณหา ไม่รู้จักหยุดพัก ในขณะที่รู้สำนึกได้ ปล่อยวางทุกอย่างเป็นอิสระเสรี ก็บรรลุมรรค-ผล ขอให้ชาวโลกจงอดทนปฏิบัติไป

อรหันต์จี้กง : ท่านวิสุทธิเทพมีเมตตา ที่ได้ประทาน พระสูตรพิสดาร 49 บท เป็นพระสูตรสวรรค์ ทุก ๆ อักษรมีความหมายล้ำลึก ชาวโลกมีบุญวาสนา ที่ได้รับฟังมหาสัทธรรม ขอบคุณท่านเทพที่เมตตา

หยางเซิง : กราบขอบพระคุณ ท่านบุพวิสุทธิเทพ ที่บรรยายความอัศจรรย์ของฟ้าสวรรค์ มีคุณอนันต์ ชาวโลกอย่าดูแคลนเป็นพระมหากรุณาธิคุณเป็นล้นพ้น

บุพวิสุทธิเทพ : อันบุพมหาสัทธรรม สิ้นสุดเพียงเท่านี้ ข้าฯ จะไม่บรรยายต่ออีก! ข้าจะให้ ไตรวิสุทธิเทพ พาท่านคืนสู่เอกธาตุ เพื่อนมัสการพบ พระผู้เป็นเจ้า ไม่ทราบว่า เธอมีความคิดเห็นอย่างไร?

หยางเซิง : กราบขอบพระคุณ ท่านเทพที่เกื้อหนุน แต่ไม่ทราบว่าพระผู้เป็นเจ้าอยู่ ณ ที่ใด?

บุพวิสุทธิเทพ : พระผู้เป็นเจ้าคือ พระจอมราชัน อยู่ ณ ภูเขาแห่งศูนย์กลางสวรรค์ ณ แดนมหาไพศาลภูมิ นั่นก็คือบนภูเขาวิญญาณ ยอดเขาคุนลุ้น อันเป็นจอมราชันอันไร้ขอบเขต

และยังมีชื่อเรียกต่าง ๆ กันไป เช่น บิดาสวรรค์ บ้าง พระผู้เป็นเจ้าบ้าง บุพการีบ้าง พระจอมมารดาบ้าง พระพุทธเจ้ายูไลบ้าง พระบริสุทธิคุณบ้าง เป็นต้น ล้วนเป็นต้นกำเนิดของมหาสัทธรรม ทั้งสิ้น

หยางเซิง : เท่าที่ได้ฟังมา สวรรค์ชั้น มหาไพศาลภูมินี้ ไม่มีเพศหญิงแล้วที่ยกย่องว่า พระจอมมารดานั้น ก็ไม่เหมาะสมซิ?

บุพวิสุทธิเทพ : ในสวรรค์ ชั้นมหาอาณาเขต ซึ่งยังมีอิมเอี้ยง (มืด-สว่าง) ชาย หญิง อยู่ ผู้ที่ปฏิบัติจนบรรลุผลสุดยอด ล้วนแล้วแต่ปราศจากอิมเอี้ยง (สว่าง-มืด) แล้ว ดังนั้น พระผู้เป็นเจ้าจึงเป็นที่รวมของ วิญญาณ บริสุทธิ์ ไม่มีเพศ ชายและหญิงไม่มีชราและเด็ก วันนี้ท่านเทพ พูดถึง "พระจอมมารดา" ก็เพราะเป็น พระผู้ให้กำเนิดสรรพสัตว์ แล้วก็เปรียบ พระผู้เป็นเจ้าเป็นพระเมตตาจิต ที่โปรดรักทุกสิ่งที่มีชีวิต ดังมารดาในโลกที่รักลูกน้อย ขอให้ ชาวโลกพึงเข้าใจหลักธรรมอันนี้

หยางเซิง : ดังนั้น ในชั้นไร้ขอบเขตภูมินี้ ก็ไร้ชายหญิง แต่ทำไมยังมีเทพบุรุษ เทพธิดา เล่า?

บุพวิสุทธิเทพ : อันนี้เป็นรูปของ วิญญาณบริสุทธิ์ ดูได้อย่างพวกที่ออกบวช โกนผมทิ้งแล้ว ใส่จีวรแล้ว สามารถแยกเป็นหญิงชายได้ไหม? ความหมายไม่ได้อยู่ที่รูปภายนอก ดูที่รูปลักษณ์ดั้งเดิม ดังนั้น เทพบุรุษ เทพธิดา บำเพ็ญเพียรจน จิตประภัสสร บุรุษไร้อสุจิ สตรีไร้รอบเดือน เหมือนดังเด็กทารกเป็นแต่ความบริสุทธิ์ ตัวอย่างเช่น เทพ "ซุนมังหยี่" บำเพ็ญ

มหาสัทธรรมใช้น้ำมันเดือด ทำลายโฉมหน้า ละกามรูป จนได้รูปลักษณ์ที่แท้จริง จะได้สะดวกในการบำเพ็ญธรรม แต่ก็ยังมี เทพบุรุษ เทพธิดา อยู่แต่พวกเขา ก็ยังแสดงออกถึงจิตสวรรค์ดั้งเดิม เป็นรูปที่ไม่มีความใคร่ ดังนั้น "เดิมที ธรรมนั้นไม่มีชื่อ จึงตั้งชื่อว่า ธรรม ไปพลาง ๆ ก่อน" อันชื่อว่า ชายหญิง ที่จริงไม่มีชาย-หญิง อันนี้ สามารถดูได้จากร่างกายคน เช่น ทารก ทารกจึงมีรูปชาย-หญิง แต่ก็ไม่มีความใคร่แห่งชาย-หญิง ผู้อาวุโสมีรูปว่าชาย-หญิง แต่ก็ไม่นึกคิด ในเรื่องชาย-หญิงแล้ว ความแตกต่างของเพศ มนุษย์สามารถบำเพ็ญได้ถึงขั้นนี้ ก็สามารถได้รับ มหาสัทธรรม ไร้ขอบเขต ไม่ต้องเกิดดับ นั่นคือ ชาติก่อนแบ่งชาย-หญิง ชาติหน้าเป็นเอกธาตุ (เพศเดียวกัน)

อรหันต์จี้กง : หยางเซิงจัดเสื้อผ้าให้เรียบร้อย มีสติรอบคอบ

หยางเซิง : ขอรับกระผม!

บุพวิสุทธิเทพ : เชิญท่านทั้งสองตามข้าฯ ขึ้นสวรรค์ ....

หยางเซิง : ท่านเทพใช้แส้เพียงปัดเท่านั้น กระผมและอาจารย์ก็ลอยขึ้นเหมือนขี่เมฆปานนั้น ท่านเทพมีอิทธิฤทธิ์มหาศาล ด้านหน้ามีรัศมีเจิดจ้ามาก ลืมตาแทบไม่ขึ้น

บุพวิสุทธิเทพ : ที่นี่อยู่เหนือ ไตรวิสุทธิ์ อยู่บนสวรรค์ชั้น มหาไพศาลภูมิ อยู่เหนือ 3 ภพ โอบล้อมสรรพสัตว์ซึ่งเป็น บุพธาตุของ ฟ้า-ดิน ดังนั้น รัศมีธรรมจึงแรงกล้า เจ้าหยางเซิงพลังของเจ้ายังไม่ถึงขั้น จึงลืมตาขึ้นไม่ได้ ก็รีบหมอบลงก็แล้วกัน! ความมหัศจรรย์ของเอกธาตุ แห่งมหาสัทธรรม ก็คือหลักแห่ง

เอกธาตุ นั่นเอง ซึ่งยังถูกยกย่องว่าเป็น อรูปแห่งพระพุทธเจ้าโบราณ มหาบุพการี บรรพชนผู้ศักดิ์สิทธิ์ บุพการีปางก่อนเป็นต้น

หยางเซิง : พบเห็นแสงทองทั้งแถบ ไม่เห็นมีสิ่งใดเลย

บุพวิสุทธิเทพ : ถูกแล้ว! มหาสัทธรรม เดิมไม่มีรูป ฟ้าที่ว่าว่างเปล่าคือ มหาสัทธรรม ในโลกนานา ศาสนานานาลัทธิ ล้วนกำเนิดจาก เอกธาตุ น่าเสียดายที่ไม่เข้าใจหลักธรรมอันนี้ ดังนั้นจึงไม่มีทางบรรลุ มรรค-ผล จึงพูด "มหาธรรมจากแหล่งเดียวกัน นานาศาสนารวมเป็นหนึ่ง" ซึ่งเป็นธรรมอันนี้

พระจอมราชัน : ท่านบุพวิสุทธิเทพ อรหันต์จี้กง และคุณหยางเซิงทั้งสามท่านรวมเป็นหนึ่งร่างมายังที่นี่ "เทพ พุทธ มนุษย์" รูปต่างกันแต่จิตเดียวกัน วันนี้ เป็นโอกาสดีได้กอบกู้ผู้คน ให้เข้าสู่ มหาสัทธรรม เจริญพร! สรรพสัตว์เกิดจากข้าฯ แปรเปลี่ยนสัตว์ทุกชนิดกำเนิดจากข้าฯ จึงมีกลอนกล่าวว่า :

ฟ้าครั้งยังมืดมัว รัวลับกุมเก็บความพิสดาร
ดาราคารเอกธาตุ วาดแปรเปลี่ยนเบิกฟ้า
ศักราชแรกนับไป ไกลหมื่นแสนล้านปีมา
นภากาศวิสุทธิ์ ผุดผ่องไร้เรียงนาม
ธาตุพิสดารสถิตนาน ณ ความว่างเปล่าแห่งฟ้า
ก่อนบุพกาลแห่ง จักรวาลมีข้าฯ อยู่
วิญญาณบริสุทธิ์ ผุดผ่องยาวนานไม่สูญ
เป็นที่เกิดแห่งพุทธ ปราชญ์เทพและจอมมุนี

มวลมนุษย์หากรู้บุญคุณรู้ตอบแทน ยอมรับหลักธรรมเพื่อคืนสู่ความเที่ยงแท้ ก็จะเป็นลูกกตัญญู ผู้มีจิตบริสุทธิ์ หากสามารถหันกลับส่องแสง จะพบข้าฯ ผู้พิสดาร สำเร็จสู่อริยบุคคล ดังเช่น สุวรรณเทพ พระพุทธเจ้าโบราณ เป็นต้น

บุพวิสุทธิเทพ : พระผู้เป็นเจ้าได้ประทานวรพจน์ จบลงแล้ว เจ้าหยางเซิงกราบขอบพระคุณ

หยางเซิง : กราบขอบพระคุณ ฟ้าสวรรค์! เหตุใดจึงได้ยินแต่เสียงไม่พบรูปเล่า?

บุพวิสุทธิเทพ : มหาธรรมไม่มีทั้งเสียง ทั้งกลิ่น เสียงที่ได้ยินสักครู่นี้คือ "เสียงสวรรค์" เข้าใจเสีย

หยางเซิง : ไม่มีรูปไม่มีร่าง มีความพิสดารกลางนภากาศ แต่ละประโยคสะเทือนใจผมยิ่งนัก วิเศษจริง ๆ

อรหันต์จี้กง : วันนี้ เราศิษย์อาจารย์ สามารถได้รับการนำเข้าเฝ้าพระผู้เป็นเจ้า นับว่ามีบุญหนักหนาในสามชาติแล้ว กราบขอบพระคุณ ความพิสดารแห่งมหาสัทธรรม จบลงเพียงนี้ ควรเข้าใจรูปร่างหน้าตาของพ่อแม่ที่แท้จริงก่อนที่จะถือกำเนิด... ว่าเป็นฉันใด เมื่อไปเยี่ยมคำนับบ้านบรรพชนแล้ว ก็จะสามารถบรรลุธรรม ข้าฯ จะพาเจ้าหยางเซิงกลับสำนักแล้ว ขอขอบคุณท่านวิสุทธิเทพ

หยางเซิง : กราบขอบพระคุณ ท่านวิสุทธิเทพ กระผมนั่งเรียบร้อยแล้ว เชิญอาจารย์ออกเดินทางได้แล้ว

อรหันต์จี้กง : เซี่ยเฮี้ยงตึ้งถึงแล้ว หยางเซิงลงจากดอกบัวได้ วิญญาณกลับเข้าร่าง

ครั้งที่ 12
ชมปราสาท บูรพมังคลาวิหาร ฟังการบรรยายธรรมจาก พระบูรพมงคลเทพเจ้า
วันที่ 28 พฤศจิกายน พ.ศ. 2522

อรหันต์จี้กงเสด็จลงประทับทรง กล่าวเป็นกลอนความว่า

การดำเนินชีวิต ไม่น่าพิศวงสิ่งใด
ยึดมั่นสายกลางไว้ มนุษย์ต่างจิตหรรษา
บ้างมาใต้บ้างไปเหนือ สวรรค์เพื่อผู้เมตตา
มืดครึ้มนรกนา ภูตผีพากันเล่นกลมาร

อรหันต์จี้กง : การดำเนินชีวิตของมนุษย์ไม่มีสิ่งใดน่าพิสดาร ขอเพียงยึดมั่นในหลัก "กลาง" เท่านั้น ทุก ๆ คนก็ให้การต้อนรับ ปราศจากศัตรูคู่อริ ดั่งหนทางบนสวรรค์กว้างใหญ่ไม่มีอุปสรรคใด ๆ ทั้งสิ้น เพราะว่าเมื่อคนยึดมั่นตามครรลองของความเป็นกลางแล้ว แม้จะผ่านไปยังสถานที่แออัดยัดเยียดฝูงชนก็ยอมหลีกทางให้เขาผ่านไป แต่ทว่ากลับมาพิจารณาคนเลว ๆ ที่เต็มไปด้วยกลอุบายมากมายในโลกนี้ ต่างก็ใช้อุบายทำลายผู้สุจริตชน เหมือนกับนายพรานได้วางกับดักไว้ตามป่าเขาทุกแห่งหน คอยคิดแต่จะดักทั้งนกทั้งสัตว์ป่า แต่วางกับดักไว้มากมายเหลือเกิน มีบางครั้งตนเองหล่นลงหลุมลึกโดยไม่รู้

สึกตัว ภาษิตกล่าวว่า "จับงูถูกงูกัด (หมองูตายเพราะงู) จับเสือถูกเสือกิน" ข้าฯ ว่า "คิดร้ายเขาภัยนั้นถึงตัว" อันนี้เป็นหลักธรรมของฟ้า-ดิน เป็นสัจจธรรมตั้งแต่โบราณมาไม่เปลี่ยนแปลง ในหนังสือปฏิกิริยาของท่านไท้เสียง กล่าวว่า "โชคเคราะห์ไม่เข้าหา แต่คนสรรหามาเอง ดีชั่วตอบสนองเหมือนเงาตามตัว" ความหมายนับเป็นอย่างนี้ ข้าฯ ขอฝากวจีมายังมวลชนต้องช่วยเหลือคนให้มาก ๆ จึงจะได้รับการช่วยเหลือแก้ไขจากเขา อันนี้เป็นการตอบสนองอย่างจริงจัง โปรดอย่าดูแคลน วันนี้ได้เวลาไปท่องสวรรค์แล้ว หยางเซิงรีบขึ้นบนดอกบัวเถอะ

หยางเซิง : กระผมนั่งเรียบร้อยแล้ว ขอเชิญ อาจารย์ออกเดินทางเถิด! ขอเรียนถามอาจารย์ วันนี้จะไปเที่ยวที่ไหน?

อรหันต์จี้กง : วันนี้ พวกเราจะไปเที่ยว ฟ้าของห้าอาวุโส ท่านห้าอาวุโสสถิตอยู่ เหนือสวรรค์สามสิบสามชั้น คือ ทางทิศตะวันออก มี พระบูรพมงคลเทพเจ้า (ปู่ธาตุไม้) ทิศตะวันตก มี พระ-ประจิมมงคลเทพเจ้า (มารดาธาตุทอง) ทิศใต้ มี พระทักษิณมงคลเทพเจ้า (เชื้อธาตุไฟ) ทิศเหนือ มีอุตรมงคลเทพเจ้า (เชื้อธาตุน้ำ) ทิศเบื้องกลาง มี พระมัชฌิมมงคลเทพเจ้า (อาวุโสธาตุเดิม) ทั้งหมดเป็นวิญญาณอาวุโสเดิมและเยี่ยมยอดสุดซึ้งเป็นต้นตระกูลแห่งห้าธาตุ (ทอง (โลหะ) ไม้ น้ำ ไฟ ดิน) ธาตุแท้ของท่านแปรเปลี่ยนเป็นมนุษย์ ธาตุรองเป็นสัตว์บก สัตว์ปีก สัตว์น้ำ และพืชพรรณ สรรพสิ่งในโลกล้วนมีธาตุทั้งห้าอยู่ ดังนั้นจึงเรียกท่านว่า ห้าอาวุโส วันนี้ไปเที่ยวปราสาทบูรพมังคลา-

วิหารก่อน หนังสือ "เที่ยวเมืองสวรรค์" ได้รับเทวโองการให้แต่งขึ้น ได้เข้ามาถึงตอนที่สิบสองแล้ว หยางเซิง เจ้าได้รับความเหนื่อยยาก เพราะรับภาระหนักมาก สติถูกกดดันทำให้เจ้าหายใจไม่สะดวก อาจารย์รู้นะ ขอเพียงให้มีจิตศรัทธายึดมั่น ถึงแม้ขึ้นสวรรค์จะยากลำบากก็ไม่ว่า มารใดจะมาผจญก็ไม่หวั่น พบผีไม่กลัว ผีก็หลบเอง พบมารไม่กลัว มารก็ดับเอง เพื่อโปรดชาวโลก มิอาจเลี่ยงการฝึกฝน ต้องมีฝึกฝนจึงจะเกิดรัศมีขึ้น สวรรค์อุปถัมภ์ผู้มีธรรม จงเพิ่มพลังน้ำมันเข้าไปเถอะ!

.........เอ้อ ถึงปราสาทบูรพมังคลาวิหารแล้ว หยางเซิงลงจากดอกบัวเถิด

หยางเซิง : ทัศนียภาพงดงามยิ่งนัก ทั้งสี่ด้านแวดล้อมไปด้วยแมกไม้ ดอกไม้แปลกประหลาดหลากหลาย ปลาทองแหวกว่ายในสระปทุม ทุกแห่งหมดจดปราศจากฝุ่นละออง ช่างสมกับอุทยานนอกโลกเสียจริง ๆ ข้างหน้ามีปราสาทหลังใหญ่ ด้านบนมีป้ายบอกชื่อบูรพมังคลาวิหาร ตั้งตระหง่านสูงเด่น น่าเกรงขามยิ่ง!

อรหันต์จี้กง : เจ้าหยางเซิงเตรียมตัวเข้าคารวะ พระบูรพมงคลเทพเจ้า!

หยางเซิง : แดนเทพพิมานแบบนี้ ทำให้จิตใจสงบเหมือนน้ำนิ่ง ลืมเรื่องรำคาญทั้งหมดที่มีอยู่ในแดนมนุษย์เหล่ากุมารเทพก็เล่นกันอย่างสนุก ปราศจากความทุกข์ยาก ช่างสุขสบายแท้ ๆ!

..........พอเข้ามาในปราสาท มองเห็นตรงกลางพระที่นั่งมี

เทพเจ้าโบราณรูปหนึ่ง แสงรัศมีสีเขียวเจิดจ้าจิตใจรู้สึกสบาย
....

ข้าฯน้อยคนทรงหยางเซิง ได้รับเทวโองการแต่งหนังสือวันนี้ ได้ติดตามอาจารย์มาถึงปราสาทบูรพมังคลาวิหารแห่งนี้ ขอเรียนเชิญ พระบูรพมงคลเทพเจ้าโปรดชี้แนะด้วย!

บูรพมงคลเทพเจ้า : หยางเซิงลุกขึ้นเถอะ สำนักของท่านได้เผยแพร่วัฒนธรรมจีน ปลอบเตือนชาวโลกหมื่นแสนบุญกุศลสุดประมาณได้! ชาวไต้หวันอยู่ดีกินดี ชีวิตสะดวกสบาย ศาสนาเจริญแพร่หลาย "เที่ยวเมืองสวรรค์" ปลอบเตือนชาวโลกในครั้งนี้ นับได้ว่าเป็นเกียรติอย่างยิ่ง วัฒนธรรมจีนนับว่าเป็นวัฒนธรรมที่เด่นเลิศของตะวันออก ข้าฯ ปกครองเอกธาตุแห่งทิศตะวันออก ซึ่งได้เริ่มต้นจากท่านอาวุโส หลวงปู่ไม้ขอเชิญท่านเทพเจ้าโปรดให้รายละเอียดด้วยเถิด

เทพเจ้า : ห้าอาวุโสมีคุณธรรมห้าประการ ตะวันออกมีความเมตตาการุณ ตะวันตกมีความซื่อสัตย์สุจริต เบื้องกลางมี ความสัจจะทิศใต้มีมารยาท ทิศเหนือมีปัญญา ถ่ายทอดสู่มนุษย์เป็นคุณธรรมห้า (เมตตา ซื่อสัตย์ มารยาท ปัญญา สัจจะ) ทิศตะวันออกสังกัดธาตุไม้ ธาตุไม้นี้ได้ผ่านการหล่อหลอมตั้งแต่สมัยเริ่มมีโลกใหม่ ๆ จนนับครั้งไม่ถ้วน กลายเป็น "ผู้เฒ่าแก่นไม้" ดังนั้นจึงถูกขนานนามว่า "หลวงปู่ไม้" ทิศตะวันออกดวงอาทิตย์ขึ้นเรียกว่า "อาทิตย์" แสงอาทิตย์สาดส่อง ทั่วโลกสว่างไสว ดังนั้นพอดวงอาทิตย์ขึ้นจึงเรียกว่า "เกิด" พอดวง

อาทิตย์ตก จึงว่า "ตาย" คนที่เกิดมาในโลก เจตสิกที่สถิตที่ตับอยู่ในอำนาจของข้าฯ ถ้าตับเสียก็เหมือนไม้เฉา ชีวิตก็จะดับสูญ มวลชนวุ่นวาย เดี๋ยวไปนั่นไปนี่ ตรากตรำเกินขนาด ในที่สุดก็ไปสู่ทิศตะวันตก เมื่อเกิดทางทิศตะวันออก ก็จะตายไปทางทิศตะวันตก ดังนั้น เมื่อมีคนตายก็จะพูดว่า "กลับคืนสู่สวรรค์ฟ้าตะวันตก" หมายความว่า ดวงตะวันตกทางทิศตะวันตก

หยางเซิง : ขอเรียนถาม ท่านหลวงปู่ไม้ว่ามีความหมายอย่างไร?

เทพเจ้า : ข้าฯ แปรเปลี่ยนมาจาก ไตรวิสุทธิ์ เกิดโดยธาตุไม้ ป่าไม้ใต้ฟ้านี้ล้อมข้าฯ แปรเปลี่ยนเหมือนต้นไม้ ต้นไผ่ ที่ทำเป็นตะเกียบ เก้าอี้ เตียงนอน หรือไม้ฟืน และไม้ทรง ที่ทำเป็นพู่กัน รูปแกะสลักที่เป็นเทพเจ้าที่เป็นไม้ ล้วนแล้วแต่แปรเปลี่ยนจากธาตุแห่งบูรพมงคลทั้งนั้น ผู้คนทางตะวันออกใช้สอยอย่างกว้างขวาง ประจวบเหมาะกับขณะที่ พระแม่สุวรรณกำลังโปรดเวไนยสัตว์ กระแสแห่งตะวันตกกำลังแพร่หลาย สรรพสิ่งในโลกกำลังย่างเข้าสู่ยุค โลหะ ตัวอย่างเช่น สร้อยทอง นาฬิกาทอง เตียงเหล็ก เก้าอี้โต๊ะเหล็ก ปากกา กุญแจ เหล็กเส้น บ้านโลหะ เรือเหล็ก รถยนต์ เครื่องบิน ล้วนใช้โลหะเป็นเหล็ก เห็นเงินทองเป็นของมีค่า ดังนั้น มนุษยชาติจึงมีชีวิตเลื่อนจากธรรมชาติเข้าสู่ แบบอย่างตะวันตก สู่ยุคอุตสาหกรรม มีชีวิตแบบเครื่องจักร รูปลักษณะแห่งไม้ค่อย ๆ สูญหายไป ในเมืองใหญ่ ๆ จะเห็นมีต้นไม้อยู่น้อยมาก จะมีก็แต่ต้นไม้ในกระถาง ดังนั้น ความเป็นอยู่ของชีวิตจึงดูแห้งแล้ง พอถึงวันหยุด

ชาวเมืองจึงถือโอกาสออกไปนอกเมือง เพื่อเหยียบย่ำความเขียวขจี เสาะแสวงหา "หลวงปู่ไม้" ตักตวงความสุขกับทิวทัศน์ธรรมชาติ ธาตุแห่งไม้ คือ ธาตุอรุณ (ธาตุเขียว) อุดมไปด้วยความเขียวแห่งฤดูใบไม้ผลิ แต่เพราะชาวโลกจมปรักอยู่กับสุรานารี และทรัพย์สิน ทำให้ต้นไม้แห่งรากธรรมแห้งเฉาเน่าเปื่อย ทำให้ธาตุไม้อ่อนแอ ชาวโลกที่มีโรคเกี่ยวกับตับ ก็มีเพิ่มขึ้นทุกวัน

หยางเซิง : บุญกุศลแห่งหลวงปู่ไม้ ยิ่งใหญ่ไพศาลไม่สิ้นสุด ไม่รู้ว่าผู้คนจะเรียนรู้ "คุณธรรมแห่งไม้" เพื่อการบำเพ็ญเพียรได้อย่างไร?

เทพเจ้า : เพื่อการโปรดผู้คนในโลก ข้าฯ จะบรรยายการบำเพ็ญธรรมเป็นการพิเศษ อันมนุษย์เกิดจากการรวมตัวแห่งธาตุทั้งห้าทิศ แต่เนื่องจากการดิ้นรนเพื่อความอยู่รอด ทำให้สูญเสียพลังจิตไปมาก ทำให้ธาตุทั้งห้าไม่สามารถกลับเข้าสู่จิต ในที่สุดก็จะไม่สามารถกลับคืนสู่ต้นสังกัด เลยไม่สามารถทำให้ธาตุทั้งห้าอยู่พร้อมมูล อันเป็นกายบริสุทธิ์ของวิสุทธิเทพ จึงทำให้ร่างกายชำรุดทรุดโทรมธาตุวิญญาณสูญสลาย อันเป็นเหตุไม่มีทางคือสู่ต้นสังกัดเดิม วันนี้ข้าฯ จะให้ธาตุเมตตาแห่ง ห้าอาวุโสแผ่ปกคลุมมวลชน เพื่อเป็นการกอบกู้

1. ทิศตะวันออกอันเป็นธาตุ "ไม้" คุณธรรมห้าของสวรรค์คือ "เริ่มต้น" หากเป็นสี คือสี "เขียว" ถ้าอยู่ในโลกเป็นฤดู "ใบไม้ผลิ" ถ้าในมวลมนุษย์แปรเป็นเทพเจ้าแห่งความเขียว

มีนามว่า "หกอี" ในความสัมพันธ์แห่งสังคม ได้แก่ "เมตตา" ถ้าเป็นตำแหน่งในร่างกายคนก็อยู่ที่ "ตับ เอ็น" เป็นหลัก หรือตรงกับเบญจศีลในข้อที่ 1 "ห้ามฆ่าสัตว์"

2. จากการบรรยายข้างต้น จึงรู้เหตุแห่งการสูญหายของ "ธาตุไม้" คือ

2.1 ไม้ เรือนไม้ในสมัยโบราณ ปัจจุบันกลายเป็นคอนกรีตเสริมเหล็กตึกสูงระฟ้า พวกโลหะและหินมีลักษณะแข็งแกร่งไร้ความอ่อนโยน ต่างกับพวกป่าไม้อันอุดมด้วยพลังและชีวิต รั้วไม้กลายเป็นรั้วเหล็ก สามารถต้านทานจากภายนอกไว้แต่ขังตนเองไว้ภายใน เพราะผู้คนอาศัยในห้องที่มีลูกกรงเหล็กล้อมรอบบนตึกสูง จึงไม่ถูกแสงแดด ดังนั้น ธาตุไม้ในร่างกายจึงเจือจางลง

2.2 เริ่มต้น เริ่มต้นก็คือ ดั้งเดิม หมายถึง ความกลมคุณธรรมห้าของสวรรค์ คือ (เริ่มต้น ราบรื่น คล่อง บริสุทธิ์ฟ้า) คำว่า เริ่มต้น เป็นการเริ่มต้นของสรรพสิ่ง เช่น วันเริ่มต้นแห่งปี (วันขึ้นปีใหม่) คนปัจจุบันนี้ชอบเห่อเหิมในความหรูหราไม่คำนึงถึงฐานะตนเอง ชอบทำการฉวยโอกาสต่าง ๆ ทำการค้าโดยไม่มีทุนรอนของตนเอง คือจ่ายเช็คสปริงตลอดเวลา ไม่มีเงินก็คดโกง ถ้ามีเงินก็ใช้สุรุ่ยสุร่าย ทำให้สูญเสียจิตเดิม บ้างก็ไม่รักษาหน้าตาของตนเอง ทำการผ่าตัดเสริมสวย ฉีดด้วยสารเคมีเปลี่ยนโฉมดั้งเดิม ทั้งอากาศและน้ำมีมลภาวะ ไม่คืนกลับสู่ความสดชื่นเหมือนเดิม ดังนั้น ธาตุแห่งเบื้องต้นสูญสลายไป

2.3 ฤดูใบไม้ผลิ (ความเขียว เส้นเอ็น) ฤดูใบไม้ผลิ

เป็นฤดูแรกแห่งสี่ฤดูกาล ในห้าสีเป็นสี "เขียว" ในร่างกายของมนุษย์ "เส้นเอ็น" เป็นหลักสำคัญ โดยเฉพาะในวัยรุ่น ไขข้อและเส้นเอ็นขยับขยาย สรรพสิ่งเกิดสภาพการเจริญเติบโต การโคจรแห่งสวรรค์มีกฎเกณฑ์ ดังนั้น ฤดูกาลทั้งสี่จึงไม่เป็นฤดูใบไม้ผลิเพียงฤดูเดียว มีการแบ่งเป็น ใบไม้ผลิ ร้อน ใบไม้ร่วง และหนาว เป็นช่วงระยะผลัดเปลี่ยนหมุนเวียนกัน คนปัจจุบันมีความรักก่อนวัยที่ควร เนื่องจากมีความเจริญเติบโตเร็ว ยังไม่เจริญเต็มที่ก็หักพังเสียก่อน คือชิงสุกก่อนห่าม โตเร็วก็อับเฉาเร็ว ดังนั้น ระยะวัยรุ่นจึงหมดเร็ว ไม่ทันแก่ก็อ่อนแอ ข้อต่อเส้นเอ็นปวดไปหมดทั้งตัว เหมือนตะวันไต่ขึ้นจากขอบฟ้า ขึ้นไม่ทันใดก็ตกดินเสียแล้ว ช่วงระยะฤดูใบไม้ผลิได้ประเดี๋ยวเดียว ฤดูหนาวก็มาเยือนเสียแล้ว เพราะมนุษย์ขัดหลักธรรมสวรรค์ ดังนั้น ข้อต่อเส้นเอ็นจึงเสื่อมสลายแก่เฒ่าลง เส้นเลือดก็จะอุดตัน การเดินเหินผิดปกติ ล้วนเกิดจากการสูญสลายของ "ลมแห่งฤดูใบไม้ผลิ" กลายเป็น "โรคลมในตัว"

2.4 **ความเมตตากรุณา** (≠ ฆ่า) คุณธรรมห้าประการ ได้แก่ เมตตา ซื่อสัตย์ มารยาท ปัญญา และสัจจะ ศีลห้า ได้แก่ ห้ามฆ่าสัตว์ ลักขโมย ผิดประเวณี พูดโกหก และดื่มสุรา ทิศตะวันออกสังกัดความเมตตา ต้องงดการฆ่าสัตว์ คนที่ไม่มีเมตตาเพราะชอบฆ่าสัตว์ สวรรค์ให้เกิดแต่ไม่ให้ฆ่า ทั้งคนและสัตว์ต่างรักชีวิต อยากอยู่รอด มดแม้ตัวจะเล็ก ถ้าตกลงในน้ำก็จะต่อสู้เพื่อให้ถึงฝั่ง ชีวิตคนจะไม่เกี่ยวข้องกับสวรรค์หรอกหรือ! การฆ่าคน ไม่ว่าจะฆ่าด้วยมีด ปากกา ปากลิ้น หรือ กล

อุบายทำลายล้างผู้สุจริตล้วนเป็นการขัดหลักธรรมทั้งสิ้น ไอแห่งการเข่นฆ่ารุนแรง ธาตุแห่งความเมตตาก็มีน้อยนิด เมื่อต้นไม้ถูกโค่น กิ่งก้านก็อับเฉา ผู้เมตตาชีวิตจะยืนยาว ผู้โหดเหี้ยมอายุจะสั้น การโกรธจะกระทบกระเทือนต่อจิตใจ โดยได้รับการพิสูจน์จากวงการแพทย์มาแล้ว ดังนั้น ผู้ที่มีนิสัยชอบเข่นฆ่า ธาตุไม้จะสูญสลาย อายุจะไม่ยืนยาว เหมือนคนที่ฆ่าคนตายไม่ช้าก็ถูกพิพากษาให้ประหารชีวิต ขอนไม้ที่ทำให้คนสะดุดล้ม ไม่ช้าคนก็จัดการเอาออกไป เพราะปฏิบัติตนไม่มีเมตตา ก็ย่อมได้รับความไม่เมตตาตอบแทน ไม่มีผิดพลาดแม้แต่น้อย ดังที่ได้บรรยายมาข้างต้นเป็นการบำเพ็ญเพียรแบบคุณธรรมแห่งไม้ โดยอาศัยหลักการการเกิดการขาด หากมนุษย์แสดงจิตใจที่ดีต่อกันก็จะยั่งยืน ถ้าประพฤตินักเลงทวนหลักธรรมก็จะตายเอง หลักธรรมของการบำเพ็ญธรรมทั้งหมดอยู่ภายใน เข้ากับธรรมได้ก็สำเร็จ ขัดธรรมก็จะพ่ายแพ้ ชาวโลกควรตระหนักไว้!

หยางเซิง : ขอบพระคุณ หลวงปู่ไม้ที่ให้ความกระจ่าง ให้หลักความจริงมากมายเพื่อสอนสั่งผู้คน

เทพเจ้า : ข้าฯ จะพาหยางเซิงเที่ยวชมทัศนียภาพแห่ง บูรพมังคลา-สวรรค์ เพื่อความรู้ความเข้าใจในหลักธรรมที่ลึกซึ้งขึ้น

หยางเซิง : ขอบพระคุณ ท่านเทพเจ้าที่ให้โอกาส

เทพเจ้า : เชิญท่านทั้งสองเดินตามข้าฯ มา..............หมู่ไม้ ดอก-หญ้า สมุนไพร ผักสด เต็มไปหมดสุดลูกหูลูกตา อะไรที่พึงมีก็มีหมด..............

หยางเชิง : ดูเหมือนฟาร์มเกษตรใหญ่ ๆ ปลูกพืชไม้ทุกชนิด ไม้ผล ไม้ดอก ผักหญ้า นาข้าวต่าง ๆ ดูเขียวขจีไปทั้งผืน ดูยังกับโลกสีเขียวทีเดียว

อรหันต์จี้กง : อะไรที่เป็นสีเขียว อุดมไปด้วยพลังแห่งธรรมชาติ **ล้วนเป็นของเด่นเลิศแห่งบูรพมงคล เทพเจ้าท่านปกครองชาวโลกในเรื่องโภชนาการแห่งการยังชีพ พวกข้าว ถั่ว ผักสด เป็นอาหารของมนุษย์ พวกสมุนไพรเป็นยาช่วยชีวิต พระคุณของท่านบูรพมงคลเทพเจ้าใหญ่หลวงจริง ๆ**

เทพเจ้า : พวกข้าว ถั่ว ผักสด เป็นอาหารหลักในการดำรงชีวิตอยู่ ของมนุษยชาติ ภายใต้ความจดจ่อแห่งวิญญาณข้าฯ ความเจริญเติบโตของมัน ได้จ่ายแจกให้กับชาวโลกเป็นวัตถุดิบ ในการเลี้ยงบำรุง พืชผลเหล่านี้เมื่อเติบโตสมบูรณ์แล้ว ในขณะเก็บเกี่ยวได้พลีชีพอันน้อย ๆ เพื่อเป็นอาหารของมนุษยชาติ รวมพลังชีวิตอันน้อย ๆ ของมันเพื่อชีวิตใหญ่ ๆ ของคนและสัตว์ นี่เป็นบุญคุณอันใหญ่หลวง โดยปราศจากวิญญาณแห่งตัวข้าฯ (ไม่มีตัวกู) ซึ่งสวรรค์ได้ประทานวัตถุดิบให้แก่ชีวิตคน แต่ในทางกลับกัน มนุษย์กลับตอบแทนสวรรค์ด้วยการสะสม "บาป" ทุกวี่วัน ช่างไม่น่าเลย! ดังนั้น เมล็ดข้าวเปลือกหนึ่งเม็ด กับการงอก (การเกิด) ของมัน ได้ขยายไปเป็นร้อย ๆ เม็ด และตอนมันดับ (การตาย) สามารถเลี้ยงชีวิตให้อยู่รอดที่นับไม่ได้ ดังนั้น เมื่อพูดถึงการดับของเมล็ดข้าวเปลือกเม็ดหนึ่งนั้น มันถอดเปลือกเพื่อฝากเกิดในเรือนร่างที่มีชีวิต ได้ชื่อว่าตายแต่ความจริง

เป็นการเกิด ถึงแม้ไม่มีจริงก็ตามเหมือนกับคนที่แก่แล้วตาย อันที่จริงเขามิได้ตาย ชีวิตน้อย ๆ ของทารกชาย-หญิง ก็คือผู้สืบทอดชีวิตใหม่ของเขาเอง และถ้าเป็นวิญญาณที่เขาทิ้งไว้ในโลกนี้ ยิ่งตอนที่วิญญาณเขาหลุดจากกายเนื้อนี้แล้ว ก็จะกลับสู่สวรรค์ที่สุขสบาย ดังที่คุณหยางเซิงได้พบเห็นที่นี่ทั้งหมดเขียวสดมีชีวิตชีวา หากแต่ว่า การจะกลับคืนสู่สภาพอันอุดมนี้ เราต้องทะนุถนอมจิตให้มีสุขภาพแบบนี้ขณะยังอยู่ในโลกเช่นนี้แล้ว ชาวโลกก็สามารถที่จะมีสภาพหน้าตาแบบนี้ได้

วันนี้ข้าฯ จะบรรยายถึงวิธีการว่าจะทำอย่างไร จึงบรรลุจุดประสงค์อันนี้ได้ ดังนี้

1. บูรพมงคล คือ รุ่งอรุณแห่งชีวิต รุ่งอรุณได้โผล่ขึ้นทางทิศตะวันออก พวกเธอไม่ทราบว่าได้ตื่นขึ้นพร้อมมันหรือไม่? เมื่อรุ่งอรุณแล้วเธอยังหลับต่อไป เธอก็จะไม่ได้รับอากาศรุ่งอรุณอันเป็นอากาศสดชื่น เธอยังคงหายใจแต่อากาศเน่าเสียอยู่ ดังนั้น จึงยิ่งอยู่ห่างไกลจากบูรพมงคลมากขึ้น

2. แสงอรุณสาดส่องชาวโลก แล้วเธอล่ะมีจิตใจกว้างขวางคอยสอดส่องคนอื่นมั่งหรือไม่?

3. เมื่อผู้อื่นเลื่อนยศ เลื่อนขั้น ร่ำรวย ก้าวหน้า เธออิจฉาตาร้อนหรือมีใจเจ็บแค้นอยากที่จะดึงเขาให้หล่นลงมา การที่ตาร้อนจะมีไอแห่งการฆ่า (ความอาฆาตแค้น) มีจิตใจที่จะคอยกำราบเขาให้หมดสิ้นไป ดังนั้น ทำให้วิญญาณธาตุแห่งความมีชีวิตขาดสะบั้นลง เป็นอุปสรรคต่อการช่วยเหลือ

ซึ่งกันและกัน อันนี้ก็ทำให้ห่างไกลจากบูรพมงคล ที่อุดมไปด้วยวิญญาณธาตุแห่งความอยู่รอด

4. เธอทำผิดศีลธรรมในที่ลับตาคนหรือเปล่า สถานที่ที่คนมองไม่เห็นถือว่าเป็นที่ลับ หากอยู่ในสถานที่เช่นนี้แล้ว ประกอบการในสิ่งที่ไม่ถูก ไม่สมควรอยู่เสมอแล้ว สักวันหนึ่งจะต้องมีวันเป็นไปจนไม่มีใครจะช่วยเหลือได้ อุปมาเหมือนปลูกต้นไม้ในห้องมืด ไม่มีแสงสว่างก็ไม่มีการงอก (เกิด) ขึ้น เพราะว่ามันปราศจากวิญญาณธาตุแห่งบูรพมงคล

5. เธอมีความโกรธเกิดขึ้นบ่อย ๆ ไหม? เพราะอารมณ์ของความโกรธจะสะเทือนต่อตับ "ธาตุแห่งความโกรธ" ดุจดังพายุฝนที่กระหน่ำ ยอมทำลายพฤกษา ทำให้กิ่งหักล้มโค่นลงและใบร่วงหล่น ทำให้เลือดเดินไม่สะดวก ประสาทตึงเครียดและสับสน อายุสั้นตายก่อนวัยอันควร อันเป็นการทำลายลมฟ้าอากาศที่ดีและความปิติยินดี ต่อความเจริญของวิญญาณธาตุแห่งบูรพมงคล

6. การอยู่กับพฤกษาชาติเสมอ ๆ จะได้รับอากาศที่บริสุทธิ์และการรับประทานผักสดและให้โดนแสงแดดยามเช้าทุกวัน กิจการงานที่ทำในแต่ละวันก็ล้วนแล้วแต่สบาย ๆ (ไม่เครียด) เป็นธรรมชาติและไม่สกปรกโสมมแล้วละก็ จะทำให้ร่างกายและจิตใจมีสุขภาพดีขึ้นเรื่อย ๆ วิญญาณธาตุแห่งบูรพมงคลก็จะแผ่ซึมซาบทั่วสรรพางค์กาย เหนี่ยวรั้งรัศมีแห่งความเยาว์วัยให้ยาวนาน

ดังกล่าวมาแล้วทั้ง 6 ข้อ หากมนุษย์สามารถปฏิบัติตาม ก็ไม่ต้องบำเพ็ญมหาสัทธรรมอะไร? หรือทำมหากุศลอะไร? ย่อมเข้ากับบุรพมงคลได้แน่นอน เมื่อตายลงวิญญาณธาตุ ก็จะติดต่อโดยตรงกับข้าฯ จะล่องลอยสู่สวรรค์ไร้ขอบเขตมาสถิตอยู่ร่วมกับข้าฯ สำเร็จมรรคผลมหาสัทธรรมที่เปรียบมิได้ ชาวโลกบำเพ็ญธรรมไม่มีทางลัดอะไร เพียงสามารถ**ดำรงสภาพจิตให้ผ่องแผ้ว ชุ่มชื่น เหมือนดั่งจิตธรรมชาติของทารก ซึ่งเต็มไปด้วยวิญญาณธาตุแห่งบูรพมงคลเช่นนี้แล้ว เธอก็ประดุจเหมือนบูรพมังคลาเทพองค์หนึ่ง เป็นผู้อาวุโส หลวงปู่ไม้ เธอลองดูตอนดวงอาทิตย์ขึ้นทางทิศตะวันออกซิ สรรพสิ่งจะตื่นขึ้น เป็นการฟื้นคืนสู่ธาตุเบื้องต้น เหมือนความเขียวขจีของพฤกษชาติอันยืนยาว กระปรี้กระเปร่า ดังนั้น ทิศตะวันออกจึงเป็นแหล่งกำเนิดของสรรพสิ่ง**

ชาวโลกที่ทำมาหากิน ตื่นเช้าก็หาได้ก่อน ตื่นสายก็หาได้ทีหลัง จึงมีคำกล่าวว่า "แผนการแต่ละวันจะเริ่มตั้งแต่เช้า" ความมีชีวิตยืนยาวของพฤกษาก็ขึ้นอยู่กับฤดูใบไม้ผลิ จึงมีคำพูดอีกประโยคว่า "แผนการแต่ละปีจะเริ่มที่ต้นปี (ฤดูใบไม้ผลิ)" ดังนั้นการบำเพ็ญธรรมควรเรียนอย่าง บูรพมงคล บำเพ็ญก่อนก็สำเร็จได้ก่อน ต้นไม้เขียวชันสู่ฟ้ายืนต้น ต้นไม้เฉาก็จากฟ้าล้มสู่ดิน คือจากต้นไม้ที่ยังไม่ตายกลายเป็นต้นไม้ที่ตายนำไปทำ**เป็นโลงศพ ดังนั้น คนที่ยังยืนอยู่ได้ก็เป็นคน คนที่ยืนไม่ได้**ก็เป็นผี ชาวโลกทั้งหลายจะเห็นสภาวะแห่งความตาย ซึ่งเป็น

วาระสุดท้ายแห่งชีวิต ด้วยเหตุนี้ ควรจะสร้างบุญกุศลในขณะที่ยังเดินเหินได้ เหมือนต้นไม้ที่แตกกิ่งสาขา ขยายอาณาจักรของป่าปลูกต้นไม้ใช้เวลาสิบปี แต่สร้างคนต้องใช้เวลาถึงร้อยปี บุญกุศลคุ้มครองคนรุ่นหลังสร้างบุญกุศลเพื่อมวลชน อย่ารอจนกระดูกกร่อนเนื้อเน่าเปื่อยเหมือนไม้ผุ ที่ใช้แกะสลักไม่ได้ ไม้ผุจะกลับฟื้นอีกครั้งเห็นทีจะยากหนักหนา จึงอยากจะทิ้งกลอนแห่งธรรมไว้สักสิบบท ให้มนุษย์ไว้ศึกษาด้วยกันเอง

1. สว่าง มืด ไหว นิ่ง ไม่อาจคาดคิด พลังจิตสูญสิ้นไร้แก่นสาร
คนส่วนมากแจ้งแต่ธรรมพื้นฐาน แก้วซ่อนฌานภายในคนรู้น้อย
แม้กายอยู่สลัมจิตสบาย เจ้าย้ายอยู่ป่าจิตไม่ท้อถอย
ใต้หล้าสัจธรรมไม่มีสองรอย จะพลอยเสียขืนแบ่งศาสน์สอง

2. ไม่สืบค้นพ่อแม่ที่เกิดตาย ไป่หลงบำเพ็ญทนรับทุกข์ไว้
หลับตาคิดดูล้วนเหลวไหล ใจตายนั่งเดียวดายที่สุดไม่จริง
อยากรู้ ไหว นิ่ง จงเข้าใจฟ้าดิน ควรรู้สิ้น ลอย จม แขก เจ้าบ้านทิ้ง
ชีวิตคละเคล้าเหมือนเส้นดิ่ง ตอนนี้ยังไม่มีข้าฯและใครใคร

(พ่อแม่ หมายถึง จิตเดิม จิตที่ยังไม่ได้ปรุงแต่ง, ลอย จม หมายถึง สังขารจิต เจ้าบ้านเป็นหลักของจิต, ส่วนแขก คือสังขารจิต นั่นเอง ผู้แปล)

3. ลาภ ยศ เกียรติ สรรเสริญ ล้วนจอมปลอม ถูกผูกกล่อมหลงใหลคว้ากระโดด
ฆาตเคราะห์เพราะอำนาจผลประโยชน์ โลกหมุนเวียนพาเกิดเพราะรักหลง
จิตสงบไร้ร่องรอยกายเคลื่อนไหว กิจใดใดฉวยโอกาสจงตัดลง
เผชิญชะตาคล้อยตาม คด ตรง พื้นฐานมั่นคงชีวิตกลมกลืน

4. ธัมมะฟ้าปางก่อนไร้ภาษา เพียงเอ่ยวาจาก็เป็นฟ้าปางหลัง
ผู้เรียนเห็นขัดแย้งรุงรัง เพราะยังไม่ค้นหาพ่อแม่ก่อนเกิด

(ฟ้าปางก่อน หมายถึงสภาวจิตที่ไร้การปรุงแต่ง เมื่อเกิดความรู้สึกนึกคิดก็จะเป็นฟ้าปางหลัง)

5. จิตอยากเกิดคน คนทำลายจิต จิตเหนื่อย สิ้นพลัง กายดับ
โลกเป็นเช่นนี้เจ็บถมทับ หยั่งจิตลับ ธรรมซาบสักกี่คน

6. ไปลุความว่างจริงอย่างว่าว่าง ติดยึดว่างสูญสิ้นหลักของจิต
อยากรู้เรื่องราวในว่างจงชิด แนบติดบุพกาล ก่อนเกิดจักรวาล

7. เรียนธรรมควรรู้ เกิด ดับ ไว้ ไปรู้ เกิด ดับ อย่าถามเทวดา
รู้แหล่งเกิด จึงรู้ที่ ดับนา ไป มา อยู่ ไม่ติดจับปล่อยตาม

8. จงหลีกไกลความระแวงสงสัย ภาวนาไว้จักไขด้านลี้ลับ
รู้แจ้งละรูปความคิดสับ ขาวระยับจิตผ่องใสไม่มัวหมอง

9. บำเพ็ญเพียรจักรู้ปู่เจ้าของ ไม่แจ้งลองฝึกเพียร จักสูญเปล่า
รู้ลุสัจจะใช่รู้ธรรมเท่า หลุดโลกเก่าก้าวพ้นเปล่งรัศมี

(ปู่เจ้าของ หมายถึง จิตอันเป็นหลักของกาย คือรู้เท่าทันจิตนั่นเอง)

10. ตีทะลุจุดคลุมเครือ ไม่เหลือพระเทวดา
ใช่พิศดารเหมือนจิตตา ใช่พูดจาด้วยปากเปล่า
วันวันเที่ยวเตร็ดเตร่ นอนเอ้เต้หลับเหมือนเมา
ร่างนี้มอบที่เฉา ทุกอย่างฟ้าจะบันดาล

ชาวโลกที่ต้องการประสานกับวิญญาณข้าฯ ก่อนอื่นต้องทำจิตสงบ ให้คงไว้ แต่ธาตุแห่งความเขียวสดคลุมทั่วร่างกายกับสิ่งแวดล้อม แล้วท่องว่า :

ฟ้าบูรพาธรณีเก้า เบื้องกลางบุพวิสุทธิเทพ เข้า ออก ไตรวิสุทธิ์
แวะเวียนห้องมงคล สงบจิตวิญญาณ ทำให้โชครุ่งเรือง
เบื้องบนรุ้งเขียวรายล้อม เก้าพันหมื่นชั้น ร่วมขับรถพิมาน

สิบสองมังกรบิน ดาบฟ้าเขียวเคียงซ้าย กุมารเทพ ล้อมขวา
มือถือ สุนทรพจน์ สารเขียวอักษรหยก จารึก พระนามเทพ
กราบทูลถึงวัง วันนี้ข้าฯ น้อย ขอแถลงคำกล่าว
กายนบนอบคัมภีร์แดง นานร่วมเจ้าสำนัก น้อมต่อพระเจ้า
บันทึกลงสมุดเขียว จิตกลับ สู่เบื้องบน โปรดสู่ข้าฯ น้อย
สองธาตุ ผสานรวม แปรร่างห่มคลุม รักษาตับให้สมบูรณ์
รัศมี มงคลโปรยมา รม ไหล ทั่วจิต พักตร์ผ่องประกายทอง
นั่งพิง สบาย พระเจ้า ผ่านสถิต ฟ้าดิน ไม่สุดสิ้น
กาย หยั่งยั้งยืนยาว

คาถาบูรพมงคลจิตนี้ หากสวดประจำ สภาวจิตจะผ่องใส เสมือนไม่มีฝุ่นจับ และผ่องแผ้วเสมอ

หยางเซิง : ขอเรียนถามหลวงปู่ไม้ ท่านกับไตรวิสุทธิ์ เกี่ยวข้องกันอย่างไร

เทพเจ้า : พระศาสดาแห่ง ไตรวิสุทธิ์ กับห้าท่านอาวุโสมีความสัมพันธ์ลึกซึ้ง ไตรวิสุทธิ์แปรเป็นไตรกษัตริย์ ห้าอาวุโสแปรเป็น ห้าพระเจ้า ท่านไท้เสียงเล่ากุงเป็นจิตวิญญาณของข้าฯ ข้าฯ อวตารสู่โลกมนุษย์ เกิดเป็น เล่าจื้อ ตั้งศาสนาทางทิศ-ตะวันออก หรือเรียกว่า "ศาสดาแห่งตะวันออก" แต่ชาวโลกรู้เพียงว่า เล่ากุงอวตารเป็นเล่าจื้อ ไม่รู้จักว่าห้าอาวุโส ได้อวตารเป็น ห้าพระศาสดา ประเทศจีน ถูกขนานว่าเป็นดินแดนตะวัน-ออก หรือแผ่นดินกลาง ข้าฯ นั้น อวตารเป็น "ฮกฮี" ในบรรดา 5 อาวุโส เป็นปฐมของศาสนาเต๋า ที่เรียกว่า "พระเจ้าเซียง"

ท่านอาวุโสอึ้ง อวตารเป็น "อึ้งตี่" (กษัตริย์พระองค์แรกของจีน) **ดังที่ว่า วัฒนธรรมจีนต้องมี "อาวุโสอึ้งสอนพูด" เป็นต้นตอ** นั่นหมายความว่า แผ่นดินกลางกับ ดินแดนตะวันออกนั้นเกี่ยวข้องติดกัน

อรหันต์จี้กง : วันนี้ได้นมัสการพบท่านหลวงปู่ไม้ รบกวนเวลาไปมากแล้ว คราวหน้าจะมาขอคำแนะนำใหม่

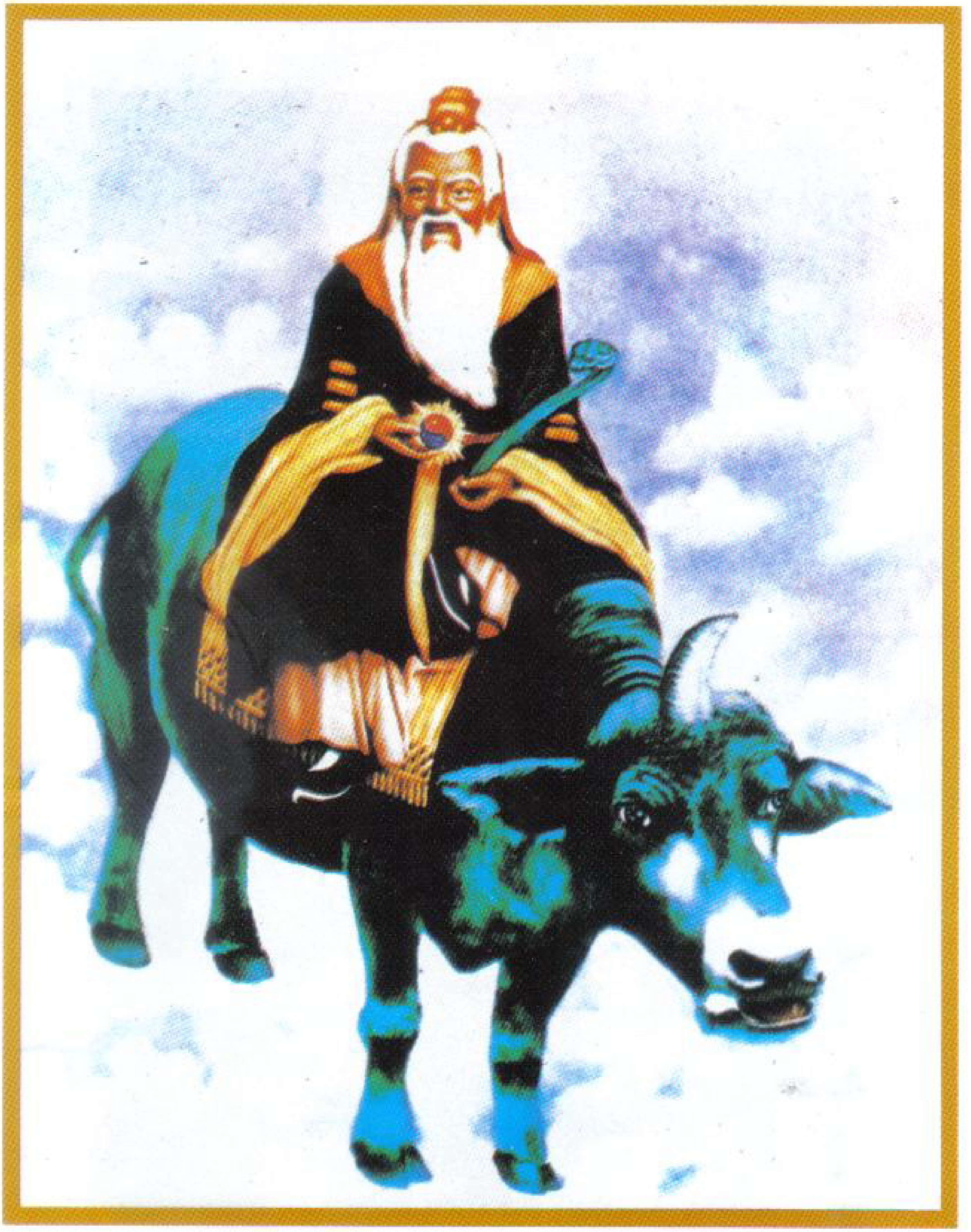
หยางเซิง : วันนี้ติดตามอาจารย์มาถึงนี่ ขอบพระคุณ พระบูรพ-มังคลาเทพเจ้า ที่เสียสมาธิมาสั่งสอน ถ้าหากไม่ถูกไม่ควร ขอกราบอภัยด้วย ขอกราบลาก่อน

เทพเจ้า : ขอส่งท่านทั้งสองกลับสำนัก

อรหันต์จี้กง : หยางเซิงขึ้นดอกบัวเถอะ เตรียมเดินทางกลับสำนัก

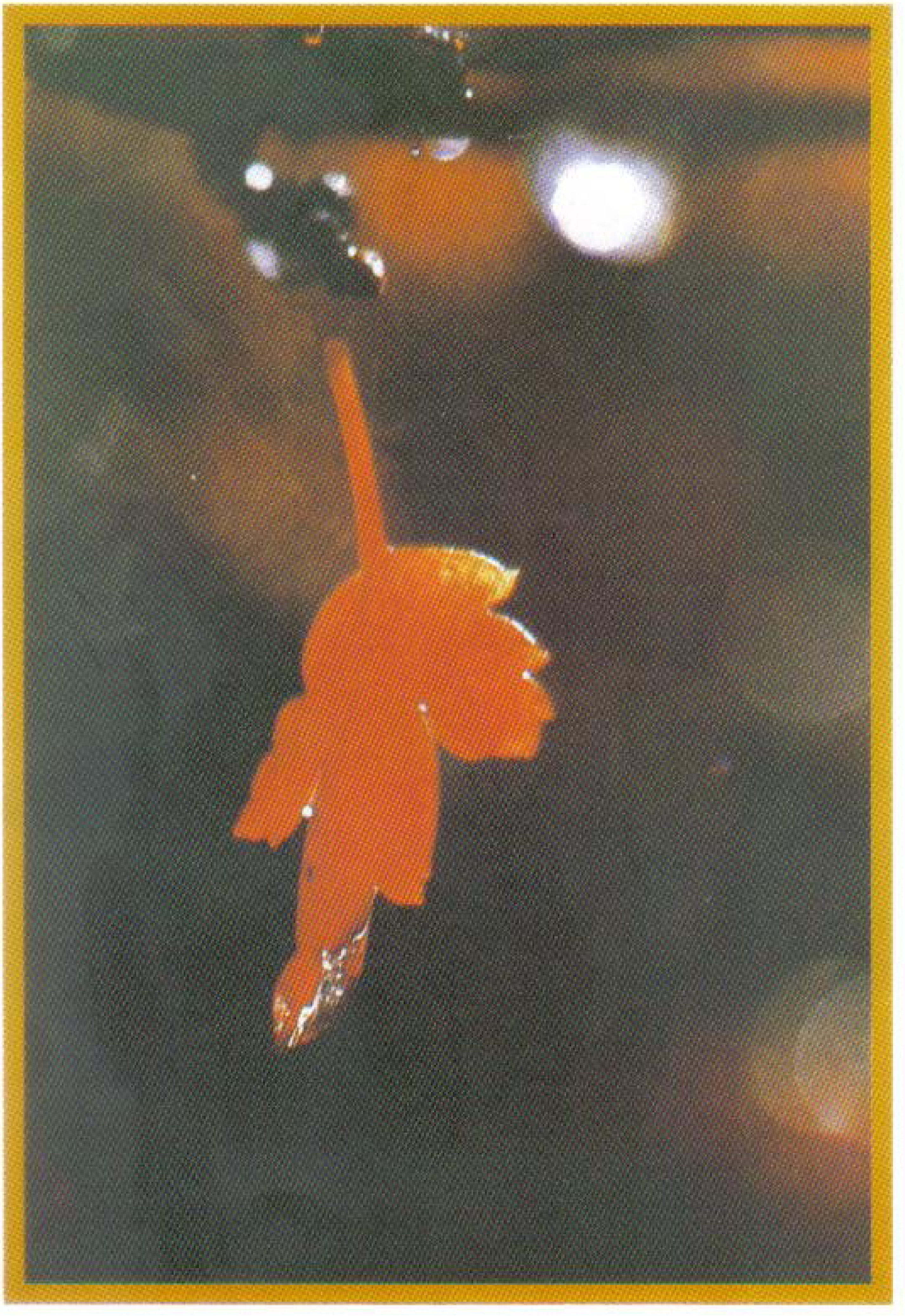
หยางเซิง : กระผมนั่งเรียบร้อยแล้ว ขอเชิญ อาจารย์เดินทางกลับได้

อรหันต์จี้กง : สำนักเซี่ยเฮี้ยงตึ้ง ถึงแล้ว หยางเซิงลงจากดอกบัวได้ วิญญาณกลับเข้าร่าง

ท่านศาสดาเทศนาให้รู้ว่า
จากเอกธาตุวิสุทธิ์เทพท่านเพ่งญาณ
มหาบุรุษจอมราชันเหนือชั้นฟ้า
ธาตุทองแม่ธาตุไม้พ่อก่อชีวัน

เกิดดินฟ้าไฟลมผสมผสาน
เกิดจักรวาลสุริยันและจันทรา
ให้ทั้งห้าอาวุโสท่านเสกสรรค์
จุติพลันเป็นอีวาและอาดัม

เพียงไม่กี่สิบปี ชีวิตก็สิ้นสุดลง

ครั้งที่ 13
ชมปราสาทบูรพมังคลาวิหาร ฟังการบรรยายธรรมจาก พระบูรพมงคลเทพเจ้า อีกครั้ง
วันที่ 12 ธันวาคม พ.ศ. 2522

อรหันต์จี้กง เสด็จลงประทับทรง กล่าวเป็นกลอนความว่า

ชีวิตยืน ร้อยปี มีค่า ตอนสาวหนุ่ม
ภูผาเขียวชอุ่ม ธารน้ำใส เพลินเสียงดัง
เมฆอัสดงงามล้ำ ค่ำแล้ว หลงใหล ณ จังงัง
สะดุ้ง ตื่น ภวังค์ เร่งเพียรฝึก ดั่งโป๊ยเซียน

อรหันต์จี้กง : เรียนธรรมตั้งแต่เยาว์ ปัญญาปราดเปรื่องคมคาย จึงเรียนธรรมเข้าใจง่าย อีกประการหนึ่งคือ ความผูกพันกับโลกภายนอกยังไม่ลึกซึ้งนัก ธุลีกิเลสยังจับไม่แน่นนัก ดังนั้นจิตยังสะอาดอยู่ นิสัยของจิตยังดีอยู่ หากวัยเยาว์รู้จักฝึกเพียรมหาสัทธรรม คงสำเร็จแน่

เรียนธรรมตั้งแต่วัยกลางคน เนื่องจาก ธุรกิจและครอบครัวผูกมัดติดกาย และยังต้องทำมาหาเลี้ยงชีพติดพันอยู่กับห่วงรัก กามารมณ์ มุ่งสร้างชื่อเสียง เกียรติยศ จนผูกมัดดีดดิ้นไม่หลุด จึงเกิดความยากลำบากหลายประการ ต้องมีความสามารถหลายประการ จึงจะไม่ถูกสิ่งที่ทำให้วิญญาณหลงใหล

รุมล้อมอยู่ ในขณะใดก็ตามที่ได้หลุดพ้นจากวงล้อมของกิน กาม เกียรติ ก็ยังสามารถสำเร็จเป็นวิญญาณอิสระ เสวยสุขเป็นเทพหรือเป็นพุทธะที่สบายได้

เรียนธรรมะในวัยชรา เหมือนเดินอยู่ปลายสุดของถนน ผ่านชีวิตเสพดื่มสุรานารี การพนันมาหมดสิ้นแล้ว สุขภาพวัยนี้อ่อนแอ แม้จิตมีตัณหาแต่ไม่มีเรี่ยวแรง สวรรค์ก็เพียงให้เขารู้จักถนอมสุขภาพด้วย อาจสามารถปลงตกบ้าง แล้วมีสติตั้งมั่น คิดถึงชีวิตได้ผ่านมาหนึ่งรอบใหญ่แล้ว สิ่งที่ได้มาแล้วก็สูญเสียไป บ้างก็คู่ครองจากไปแล้ว ลูกเต้าก็แยกย้ายกันไปอยู่เสียที่ไกล ๆ ขณะนี้คงเหลืออยู่แต่จิตใจที่ห่อเหี่ยวเพียงดวงหนึ่งเท่านั้น อย่าได้หวนคิดความหลังเพื่อกระตุ้นเตือนถึงอนาคต คิดถึง "หนทาง" หลังสิ้นลมแล้วจิตใจก็เกิดว้าวุ่นขึ้น ดังนั้นควรตัดสินใจให้มั่นคง ตัดกิเลสบำเพ็ญธรรม คอยระวังอุดรูรั่วเฝ้าถนอมร่างกายอาจสามารถฝึกก้าวหน้าได้และยังอาจสามารถบรรลุธรรมได้สำเร็จเป็นเทพอาวุโส ในทางตรงกันข้าม ถือตัวว่าแก่แล้ว ยังคงทำสันดานเก่าจะกลายเป็นโรคเก่าที่รักษาไม่หาย เมื่อแก่แล้วยังไม่บำเพ็ญเพียรก็เหมือนเทียนท่ามกลางสายลมจะดับมิดับแหล่อยู่ตลอดเวลา ในขณะที่สิ้นลมหายใจ หนทางเบื้องหน้าจะมืดมิดทุกสิ่งทุกอย่างก็ "สายเกิน" เสียแล้ว ไม่ว่าผู้ใหญ่หรือเด็กก็มีสภาวะแห่งพุทธะอยู่ อย่ามัวเสียเวลาแห่งชีวิตไปเลย เพียงแต่ดำเนินไปตามแนวทางที่ไม่เบียดเบียนผู้อื่น ก็คือเป็นถนนใหญ่ที่ไปสู่สวรรค์ วันนี้ข้าฯ จะพาหยางเซิงไปเที่ยวปราสาทบูรพ-

มังคลาวิหาร เจ้าหยางเซิง รีบขึ้นบนดอกบัว เตรียมตัวออกเดินทาง

หยางเซิง : กระผมนั่งเรียบร้อยแล้ว ขอเชิญท่านอาจารย์ออกเดิน-ทางเถิด!

อรหันต์จี้กง : นำพาเจ้าหยางเซิง จิตใจเกิดความรู้สึกต่าง ๆ มากมาย ชาวโลกแต่ละวันวุ่นวายไม่หยุดหย่อนที่สุด ทุกข์ลำบากและวุ่นวายเพื่อใครกัน เวรกรรมช่างมากมายเสียนี่กระไร ที่พวกเจ้าต้องชดใช้ ดังนั้นพวกเจ้าจึงจำเป็นต้องวุ่นวายเช่นนี้แล! สักวันหนึ่งเมื่อชดใช้หนี้สินหมดแล้ว เลิกวุ่นวายตอนนั้น ยังมีอีกหลายคนไม่รู้จักเสวยสุข พลันเดินเข้า "บ่อนการพนัน" เริ่มสร้าง "หนี้" ใหม่ จึงไม่ต้องสงสัยเลยว่าชาวโลกจึงต้องวุ่นวาย จน-กระทั่งผมขาวแล้วยังไม่ได้พัก จนกระทั่งถึงชาติหน้าก็ยังต้องวุ่นวายต่อไป เพื่อคืนหนี้เก่าของชาตินี้ไงเล่า! แล้วทำไมชาวโลกจึงไม่ทำตนเป็นผู้ไร้หนี้เล่า? ข้าฯ จะสอนพวกเจ้า ทางหนึ่ง... รู้จักพอ สุขเสมอ ไร้กังวล ท่ามกลางความวุ่นวายพักบ้างเพียงเบา ๆ เคล็ดลับอันนี้ขอให้ชาวโลกเอาไปพิจารณาดู ก็จะสามารถเหมือนอย่างข้าฯ ดำรงตนเป็น พุทธะที่สบาย ๆ ...บูรพมังคลาวิหารถึงแล้ว เจ้าหยางเซิงรีบลงจากดอกบัวเข้านมัสการท่านบูรพมงคลเทพเจ้า

หยางเซิง : ท่านอาจารย์ได้กล่าวปลอบเตือนมาตลอดทาง กินใจของกระผมมาก ชั่วครู่เดียวก็มาถึงบูรพมังคลาวิหารแล้ว บูรพ-มังคลาวิหารเป็นแหล่งที่มีทิวทัศน์สวยงามแห่งหนึ่งของสวรรค์ ทุกหนทุกแห่งจะมีชีวิตชีวาแห่งความเขียวขจีผ่านเข้ามาภายใน

ปราสาท ขอกราบนมัสการท่านบูรพมงคลเทพเจ้า

เทพเจ้า : เจริญพร! ความพัฒนาทางด้านวัตถุในโลกได้เจริญมาถึงขีดสุดแล้ว มนุษยชาติกำลังค้นคว้าอยู่ว่าจะทำอย่างไรจึงจะมีชีวิตยืนยาว ชาวจีนมีคำพังเพยคำหนึ่งว่า "อายุดังขุนเขา" ที่จริงอายุของขุนเขายืนยาวแค่ไหน? ความจริงมิใช่ว่าดินหินบนขุนเขาไม่แยกสลายเท่านั้น แต่ต้นไม้บนขุนเขาซิไม่เฉาตายเป็นพันปี มนุษย์ที่มีชีวิตในโลกนี้หากเหมือนดินหินแล้วจะมีประโยชน์อันใดกัน? ดังนั้น สู้การมีชีวิตอยู่เหมือนต้นไม้เขียวชอุ่มจึงจะมีชีวิตที่สดชื่น มีคุณค่าแก่ร่างกาย ดังนั้นวันนี้ข้าฯ บูรพมงคลแห่งหลวงปู่ไม้ จะเน้นถึงความสำคัญของแก่นไม้อีกครั้งหนึ่ง

มันมีความเป็นมาอย่างลึกซึ้ง เพื่อให้ชาวโลกเข้าใจในมหาสัทธรรม ข้าฯ จึงต้องใช้คำสามัญง่าย ๆ เพื่อเป็นการถ่ายทอดความพิสดารแห่งบูรพมงคล ดังเช่น พืชผักต้นหนึ่งชีวิตอันน้อย ๆ ของมันสามารถเลี้ยงมนุษยชาติให้อยู่รอดได้ รากหญ้าสั้น ๆ รากหนึ่งก็สามารถช่วยชีวิตมนุษย์ได้ ทำให้สรรพสิ่งสามารถสืบทอดต่อ ๆ ไปโดยไม่หยุด จะเห็นได้ว่าคำพูดพื้น ๆ ง่าย ๆ ก็สามารถทำให้เสียงสวรรค์สั่นสะเทือนได้ ดังนั้นชาวโลกอย่าดูแคลน! วันนี้ท่านหยางเซิงมายัง บูรพมังคลาวิหารอีกวาสนาสูงส่ง ข้าฯ จะพาเจ้าเที่ยวชมอีกมุมหนึ่งของบูรพมงคลเพื่อความเข้าใจในความเป็นมาของ มนุษย์กับความสำเร็จ ในชะตาชีวิตที่มีมาแต่กำเนิด สามารถทำให้ มนุษย์กลับคืนสู่ต้นสังกัดเดิมได้

หยางเซิง : ขอบพระคุณ ท่านเทพเจ้า ที่เมตตาอารี และให้ความสนิทสนมในการสั่งสอนชี้แนะ กระผมมีความยินดีรับฟังคำบรรยายของท่านเป็นอย่างยิ่ง

อรหันต์จี้กง : สีเขียว เป็นยาวิเศษที่สามารถปลดเปลื้องความอึดอัด มันสามารถระบายความเหี่ยวเฉาและความอึมครึมได้ ดังนั้น ผู้ที่ชอบรักสีเขียว ล้วนเป็นบุคคลที่สดชื่นกระปรี้กระเปร่า อันนี้เป็นหลักเหตุผลอันหนึ่ง!

หยางเซิง : เบื้องหน้าเป็นสวนไม้ดอก มีต้นไม้และไม้ดอกปลูกเต็มไปหมด ลักษณะดอกแต่ละช่อไม่เหมือนกันสีสันก็แตกต่างกันไป บนต้นไม้ก็มีป้ายแขวน แต่ละป้ายที่แขวนไว้ ที่มีชื่อบุคคลเขียนติดไว้ ไม่ทราบว่ามันมีความหมายอย่างไร ?

เทพเจ้า : ฮาฮ้า! วันนี้ข้าฯ จะแก้ปมปริศนาของมนุษย์ละ ต้นไม้เหล่านี้ก็คือ "ต้นไม้วิญญาณ" ของมนุษย์สมัยก่อนที่ เหล่าอาวุโสทั้งห้า ได้ช่วยกันสร้างวิญญาณเดิมขึ้น ข้าฯ หลวงปู่ไม้ก็มีส่วนในหน้าที่นั้นด้วย การถือกำเนิดของมนุษย์ก็คือ การแตกกล้าอ่อนของต้นไม้ ต้นไม้ต้องการแสงแดดเพื่อให้มีความเข้มแข็งทรงพลัง อันเป็นสัญลักษณ์แห่งเพศชาย ดอกไม้หันไปทางร่มเงาอ่อนนุ่มและร่วงโรยง่าย แทนสัญลักษณ์แห่งเพศหญิง พวกมันเป็นสัญลักษณ์แห่งความเป็นชายและหญิงแทนในโลกมนุษย์ พอในโลกมนุษย์ให้กำเนิดทารกเพศชาย "ต้นไม้วิญญาณ" ก็แตกกล้าอ่อนขึ้น หรือถ้าให้กำเนิดเป็นเพศหญิง "ไม้ดอกวิญญาณ" ก็แตกกล้าอ่อนขึ้นเช่นกัน ในโลกมนุษย์เรียกว่า "ลงดิน" ในสวรรค์ "โผล่พ้นดิน"

สิ่งที่วิญญาณเดิมมอบให้คือเชื้อพันธุ์ ในโลกมนุษย์เรียกว่า "อสุจิ (ไข่)" ผ่านการเจริญในครรภ์ เมล็ดพันธุ์ฝังอยู่ในดิน พอแตกกล้าอ่อน คนก็กำเนิดออกมา ถ้าหากเมล็ดพันธุ์เน่าเสีย หรือถูกทำลาย เด็กในครรภ์ก็เปลี่ยนแปลงหรือตายในครรภ์ หรือไม่ก็ตกเลือดแท้งออกมา การหายใจของมนุษย์และสวรรค์ มีความสัมพันธ์กันฉับไว เกี่ยวเนื่องกันโดยตลอด ต้นไม้วิญญาณบนสวรรค์เป็นตัวแทนวิญญาณชายหญิงที่กำเนิดมา สำแดงลักษณะพลังธรรมและพลานามัยของร่างกาย

หยางเซิง : ครั้งก่อนที่เมืองนรกก็เคยเห็น "ต้นไม้ ไม้ดอก ดั้งเดิม" ทำไมจึงมีลักษณะเหมือนกับที่นี่ด้วย?

เทพเจ้า : สวรรค์ นรก มนุษยโลก ล้วนเป็นปรากฏการณ์จากใจเดียวกัน วิญญาณเดิมของชาวโลกมีสำมะโนครัว 3 แห่ง ในสวรรค์แห่งหนึ่ง ในนรกแห่งหนึ่ง และอีกแห่งในโลกมนุษย์ ในสวรรค์เป็นสำมะโนครัวดั้งเดิม ในนรกและโลกมนุษย์เป็นสำมะโนครัวชั่วคราว ชาวโลกลงมากำเนิดในโลก เหมือนสวรรค์โปรยปรายเมล็ดพันธุ์ กระจายวิญญาณสู่ครรภ์ภายหลังจุติสู่โลกแล้ว เดิมทีเป็นวิญญาณที่สมบูรณ์ ผ่านฝุ่นไอ (กิเลส) แปดเปื้อน ความรักใคร่เข้ากัดกร่อนจิตวิญญาณเสื่อมทรามลง แล้วยังแบกหนี้เวรกรรมหนักอึ้ง ดังนั้นจึงตกลงสู่เลนตมในเหวลึกของนรก ไม่มีเรี่ยวแรงที่จะกลับไปยังสวรรค์ บนสวรรค์ในนรกล้วนมีต้นไม้วิญญาณเดิม มีลักษณะสะท้อนภาพการกระทำของชาวโลกตลอดเวลา สวรรค์เปรียบเหมือนกระจกเงาบานใหญ่

การกระทำของมนุษย์จะสะท้อนอยู่ในกระจก แล้วสะท้อนกลับไปยังนรกอีกทอดหนึ่ง ทั้งสามแห่งรวมเป็นหนึ่ง (รูปเดียวกัน) เหมือนถ่ายภาพติดเงาไม่มีผิดเพี้ยนแต่น้อย ดังนั้นจึงพูดว่า "ทำบาปในที่ลับ ตาศักดิ์สิทธิ์ดังสายฟ้า" การพูดกระซิบในโลกมนุษย์ จะได้ยินถึงสวรรค์ ปานฟ้ากัมปนาท ในเมื่อมนุษย์สามารถทำโทรทัศน์วงจรปิด สามารถควบคุมการเคลื่อนไหวของบุคคลนั้น ๆ ไว้ได้ แล้วทำไมสวรรค์จะไม่สามารถมีบ้างหรือ? ในเมื่อมนุษย์ยังอยู่ใต้ฟ้า ไม่สามารถจะหลีกพ้นตาสวรรค์ได้หรอก แต่ละอิริยาบท คำพูด ล้วนปรากฏอยู่ในกระจกสวรรค์ที่กว้างใหญ่ไร้ขอบเขต ดังนั้น ต้นไม้เหล่านี้จึงเปรียบเหมือนตัวแทนของกายคนและชีวิต พระเบื้องบนสวรรค์ หากต้องการสำรวจผลบุญของชาวโลก เพียงเบิกทิพยเนตรส่องดูก็จะแจ้งชัด จุดมุ่งหมายในการบำเพ็ญเพียรก็คือ การบำรุงเลี้ยงต้นไม้ให้ได้ออกผลธรรมะ พวกเจ้าอยู่ในโลกถ้ามีสภาพจิตที่สบายในสวรรค์ วิญญาณชีวิตก็จะเบิกบาน หากพวกเจ้ามีจิตที่เหี่ยวแห้ง อัดอั้น วิญญาณชีวิตบนสวรรค์ก็จะเหี่ยวแห้ง ใบร่วงกำลังตก ดังนั้น มนุษย์ควรใช้กำลังใจเปลี่ยนแปลงสิ่งแวดล้อมเพื่อให้มีชีวิตที่อยู่ในโลกนี้ดีสมบูรณ์ เมื่อละเปลือก (ร่าง) นี้ไปแล้ว วิญญาณชีวิตของเจ้าก็จะได้เสวยผลสุข (มรรคผล)

หยางเซิง : ขอเรียนถามหลวงปู่ไม้ อยากทราบว่า จะทำอย่างไรจึงสามารถทำให้วิญญาณชีวิต ได้รับการบำรุงเลี้ยงให้เจริญมงคลขึ้น?

เทพเจ้า : ต้นไม้ ไม้ดอก ย่อมมีเมล็ดพันธุ์ เมล็ดรังไข่ ย่อมแตกต้นอ่อนที่เหมือนพ่อพันธุ์ แม่พันธุ์ นั่นก็คือปลูกแตงย่อมได้รับผลแตง ปลูกถั่วย่อมได้รับเมล็ดถั่ว ดังนั้นคนจะบำเพ็ญเพียรก็คือการแก้ไขคุณภาพพันธุ์ของมัน ให้ได้เมล็ดที่สามารถปลูกได้ทุกฤดูกาล ทนทานต่อลมฟ้าอากาศ ผ่านพ้นการทดสอบที่ยากเข็ญนานาประการ ด้วยบุญบารมีที่ดีที่สั่งสมในวิญญาณธาตุผลิดอกออกผลจนได้พืชพันธุ์ ผลสุดท้ายกลายเป็น "ครรภ์ศักดิ์สิทธิ์" หรือ "สัตบุรุษ" หรือ "สารีริกธาตุ" มันมีความเข้มแข็งไม่มีการเสื่อมสลาย ไม่ว่า ลม น้ำ ดิน ฝุ่น (ความรัก ความใคร่ เกลียด ชอบ) มันจะไม่สะทกสะท้านไม่ระคาย และก็ไม่มีการแตกกล้าอ่อนอีก ด้วยเหตุนี้ จึงหลุดพ้นเหตุแห่งกรรม รักษาความเป็นเอกเทศของความเป็น "มนุษย์" อันนี้แหละคือความสำเร็จในธรรมะที่ไม่มีวันดับสูญ และเป็นการนิพพานที่ไม่ดับไม่เกิด ด้วยเหตุที่ในโลกมนุษย์นี้ ไม่มีวิธีการที่จะปลดโซ่ตรวนในใจได้ พอตายแล้วก็ต้องตกอยู่ใน ห้วงแห่งความระทม เพราะว่าปัจจุบันที่เป็น "เจ้า" อยู่ ภายหลังตายแล้วก็ยังเป็น "เจ้า" อยู่ จิตใจก็ยังไม่เป็นสอง รูปลักษณะก็ยังเหมือนเดิม ดังนั้นชาวโลก ควรลืมความทุกข์ทรมานที่อยู่รอบตัวเราเสีย แสวงหาความหฤหรรษ์ที่แท้จริงของตน

(1) **ไม่ติดยึดในความดี** หากติดยึดในความดี ก็เหมือนแบกเอาทองคำหนักหมื่นตำลึงไว้บนหลัง ถึงแม้จะขึ้นสวรรค์ แต่ทรัพย์สินเต็มตัว กลับจะเป็นภาระให้ บนสวรรค์แดนสุข เจ้า

ก็จะไม่มีใจชื่นชม เพราะห่วงพะวง ผู้ที่บรรลุธรรมะอย่างแท้จริง ก็สามารถละทิ้งทุกสิ่ง โดยไม่นำพาต่อสิ่งต่าง ๆ ในโลก ด้วยเหตุนี้ จึงจะรู้สึกเบาสบายเป็นอิสระ ที่จริงแล้ว คนเรามามือเปล่าก็กลับมือเปล่า แล้วถ้าเธอติดยึดไม่ปล่อยวาง ตรงกันข้าม “ขัดหลักธรรม” จึงไม่ต้องสงสัยเลยว่า พอคนตายไปแล้วยังนำความทุกข์ทรมาน ความห่วงกังวลไปด้วย โง่มากไหม! ใบไม้พอแห้งเหลือง ก็ร่วงหล่นเอง โดยไม่เหลืออาลัย การสลัดใบเก่าทิ้ง ทำให้ต้นไม้สามารถผลิใบใหม่ มีชีวิตชีวา สรรพสิ่งเริ่มจากไม่มีสิ่งใดจนกระทั่งมีขึ้นมา แล้วก็จากมีเป็นไม่มี อันนี้เป็นหลักมหาสัทธรรม ทุกสิ่งเกิดจาก จิต ความมี ความไม่มีภายนอก ไม่อาจเกี่ยวข้องกับข้าฯ อย่างนี้จึงเป็นความเหมาะสมแห่งธรรมะแล้ว

(2) ไม่ติดในบ่วงความชั่ว ความชั่วเป็นมูลเหตุแห่งความดี การประกอบความดีตลอดชีพ ใจยึดมั่นในการทำดี หากได้ยินความเลวร้ายจิตจะไม่สงบนิ่ง จึงทำให้สูญเสียธรรมะอันแท้จริง จิตสวรรค์ประดุจสุริยันจันทรา ไม่มีการแบ่งแยก ความดี-ความชั่ว สอดส่องสรรพสิ่ง ดังนั้น สุริยัน-จันทราจึงสว่างอยู่เสมอ หากไม่มีความชั่วก็ไม่มีการพูดถึงความดี ดังนั้นถ้าจิตชั่วร้ายนานเข้า ก็เหมือนใบร่วงหล่น เน่าเปื่อยไป เพื่อการบำรุงราก (ความดี) ธรรมะ (สาเหตุ) ความคิดที่ดีก็จะเกิดขึ้นเอง ผู้ที่ก่อกรรมทำชั่วมานาน ภายหลังเขาได้รับโทษทัณฑ์ (ฝึกฝนหนัก) แล้ว ก็สามารถสำนึกตัวกลับทำความดีได้ ถ้าหากยังหลงติดอยู่ในความชั่วร้ายก็เหมือนใบไม้ร่วงที่เน่าเปื่อย จึงไม่มีโอกาส

ผลิใหม่ พืชผักต้นไม้จำเป็นต้องใช้ซากปฏิกูลเน่าเปื่อย (ปุ๋ย) จึงจะเขียวชอุ่มมีชีวิตชีวา ดังนั้นในพระสูตรวิสุทธิมรรค กล่าวว่า "ชายใสหญิงขุ่น ชายไหวหญิงนิ่ง...ความใสเป็นต้นตอแห่งความขุ่น การไหวเป็นฐานแห่งความนิ่ง" สวรรค์นั้นสะอาดลอยอยู่สูง ความสะอาดเกิดขึ้นจากพื้น พื้นเป็นแหล่งครึ้มและขุ่น จากความครึ้มสุดขีดแล้วจะเกิดความสว่าง คือ ขุ่นนิ่ง (นอนก้น) แล้วก็จะใส ชายนั้นเดิมกายจะสะอาด ส่วนหญิงนั้นเดิมจะขุ่นมัว ถึงแม้จะเป็นกายที่สะอาดแต่ก็กำเนิดจากกายที่ขุ่นมัว พื้นเดิมที่จะนิ่ง สาเหตุเกิดจากการรวมตัวของอากาศ ดังนั้นธาตุพื้นจะเกิดการไหว สรรพสิ่งก็งอกขึ้น หญิงเดิมที นิ่งเนื่องจากการจุติของบิดา ดังนั้น ร่ม-แจ้ง จึงมีความสัมพันธ์ เกิดการเข้าหากัน จึงทำให้มีการกำเนิดขึ้น หากเข้าใจหลักการอันนี้ ดี-ชั่ว ใส-ขุ่น ไหว-นิ่ง ล้วนอยู่ในความขัดแย้ง หากเกิดการทำชั่วแล้วติดยึดอยู่ในรากเหง้าแห่งความชั่ว ภายในดวงจิตจะมืด ไม่เกิดแสงสว่างเลย ชีวิตก็จะชะงักงัน จมปรักอยู่ในนรก ไม่มีวันจะได้เห็นตะวันเลย ฉะนั้น มนุษย์ควรละทิ้งความชั่ว และลืมความชั่วครั้งก่อน ๆ แล้วจากวันนี้ไปก็จะไม่ประกอบความชั่ว ด้วยวิธีนี้จึงสามารถหลุดพ้นได้ จากหนทางแห่งความชั่วทั้งปวง

อรหันต์จี้กง : หลวงปู่ไม้เมตตา ได้ไขปัญหาของธรรมะรวดเดียว คติธรรมโบราณกล่าวว่า "เพียรบรรลุครั้งเดียว สามารถลดเวรกรรมร้อยปี ดั่งตะเกียงดวงหนึ่ง ทำลายความมืดตั้งพันปี" ความหมายก็ต้องการชักจูงคนให้เข้าสู่ชะตาชีวิตที่เกิดใหม่ อย่าได้

หลงอาศัยอยู่ในป่าทึบอึดอัด (ห้องผู้ป่วย) อย่างนั้นอีกเลย มวลชนเข้าใจถึงความเมตตาของสวรรค์ (ทูตสวรรค์อาภรณ์ขาว) การมาของเขาก็เพื่อมาเยียวยา ฉีดยา เพื่อช่วยชีวิตชาวโลก ฉะนั้น ชาวโลกอย่าได้ผวาเกรงกลัว เทพเจ้ารักชาวโลก ไม่มีทางที่จะทำให้ชาวโลกต้องรับทุกข์ ยมบาลก็คือ อวตารของ พุทธ เทพ พวกเขาทั้งหลายล้วนดั่งบิดาผู้เคร่งครัด มารดาผู้โอบอ้อมอารี ดุว่าเฆี่ยนตีเจ้า ก็เพราะต้องการให้เจ้าได้ดี จงอย่าได้เคียดแค้นเขา กลัวเขา ควรจะฟังเขาพูด ด้วยรอยยิ้มของดวงใจ ที่ไม่เอนเอียง มาเอาใจท่านยมบาลเถิด! เทพ พุทธ บนสวรรค์ ก็คือร่างอวตารของยมบาลเช่นกัน เพียงแต่ พวกเขาได้เห็นความประพฤติอันดีงามของเจ้าแล้ว ทำให้พวกเขาเบิกบานใจมีความสุข ดังนั้น จึงแสดงสีหน้าที่เปี่ยมไปด้วยความเมตตาปรานี เป็นที่น่าสนิทชิดเชื้อ ทั้งหมดนี้ ล้วนเป็นความผันแปรของมนุษย์ ดังคำที่ว่า **พุทธะคือสรรพสัตว์ เทวดาก็คือคนภูเขา** "เทพ พุทธ" กับมนุษย์ เดิมทีก็เป็น กายเดียวกัน ชาวโลกเอ๋ย! เธออยากจะเห็นความพิโรธของบิดา-มารดา (เทพยดาฟ้าดิน) หรืออยากเห็นหน้าที่เอื้ออาทรของบิดา-มารดาเล่า? ทั้งหมดนี้ก็แล้วแต่เจ้าจะเลือกเอา! นรก สวรรค์ ก็อยู่ที่บ้านของเจ้าเอง อย่าได้คิดให้ไกลตัวนักเลย หากข้างหน้าของเจ้าเป็นนรก เพียงหันหลังกลับก็จะเป็นสวรรค์ ข้าฯ พูดทั้งหมดนี้ พูดจากใจจริงทั้งนั้น หวังว่าชาวโลกคงเข้าใจ

หยางเชิง : ดี ชั่ว ก็ไม่ต้องไปคิด ปล่อยตามธรรมชาติ ออกจากบ้าน

ก็รู้จักกลับบ้าน มีเรื่องก็สามารถระงับไม่ให้มีเรื่อง ขึ้นสวรรค์ ก็เพื่อไปชมทัศนียภาพ ลงไปเมืองนรกก็เพื่อโปรดผู้ที่มีวาสนา อยู่ในโลกมนุษย์ก็ผ่านชีวิตอย่างมีความสุข กระผมคิดว่า หาก มนุษย์เป็นอย่างที่พูดได้ ไม่ว่าจะขึ้นสวรรค์ หรือลงนรก หรือ อยู่บนโลกก็สามารถผ่านชีวิตด้วยความสุขได้ บนสวรรค์พบ แต่ใบหน้าที่สดชื่น ในนรกพบแต่ภาพที่น่าเวทนา ในโลกมนุษย์ ความดีใจ ความเสียใจ ความทุกข์ ความสุข ปะปนกัน จิตใจ ก่อนเกิด ก็คือ จิตใจหลังตาย คนตายแต่จิตไม่ตาย ดังนั้น เกิด หรือตาย มีหลักเป็นหนึ่ง ดีชั่วก็เกิดร่วมกัน ปัจจุบันอยู่ที่ความ ตั้งมั่น จึงจะเป็นหนทางที่แน่นอนละ!

เทพเจ้า : เจ้าหยางเซิงพูดถูกต้อง ไม่เสียทีที่เป็นลูกศิษย์อาจารย์ วิถีของจิตแห่งธรรมะ ไม่ยึดถือสองด้านชี้ตรงที่จิต พบจิตประ-ภัสสรก็สำเร็จพุทธะ ไม่ต้องใช้คำอธิบาย ไม่ติดยึดในพิธี เป็น ที่สบายอกสบายใจอย่างยิ่ง ด้วยเหตุนี้ เจ้าจึงสามารถท่องนรก เที่ยวเมืองสวรรค์ และโลกมนุษย์ได้ มิใช่เป็นเรื่องบังเอิญเลย เพราะเจ้ามีจิตที่เป็นอิสระ บนสวรรค์ บนโลก เพียงกะพริบตา ก็ถึง ทำไมต้องเสาะแสวงหาให้ไกลเล่า?

หยางเซิง : ขอบพระคุณท่านเทพเจ้าที่ให้เกียรติชมเชย อันนี้ เหมือนเด็กเล่นหนังการ์ตูน ไม่รู้ว่าจริงเท็จอย่างไร แต่เขาก็ดู จนเพลินจนลืมตนเอง ดูอย่างสนุกสนาน นี่จะเป็นสวนสนุก ในความคิดเห็นของเขาหรือเปล่า

เทพเจ้า : เจริญพร! เปรียบเปรยได้ดีมาก จิตจะเป็นสวรรค์ จิตจะ

เป็นนรก ใจที่เบิกบานจะเห็นยมบาลเป็น ไตรวิสุทธิเทพ หาก จิตโศกเศร้า ไตรวิสุทธิเทพก็แปลงเป็นยมบาล คิดได้ ปลงตก จึงจะเป็นแขก ที่เบิกบานของสวรรค์ ไม่ต้องหลบซ่อนในห้อง แคบ ๆ ที่อึดอัดใจไปเรื่อย ๆ! หยางเซิงเจ้าจงดู ต้นไม้วิญญาณ ที่เป็นของศิษย์ในสำนักทรงของท่านเถิด

หยางเซิง : ต้นไม้ ไม้ดอก เหล่านี้มีสีสันลักษณะแตกต่างกัน มี ป้ายแขวนชื่ออยู่ ไม่เพียงแต่อักษรจีนเท่านั้น ยังมีอักษรอังกฤษ ญี่ปุ่น และอักษรที่อ่านไม่ออกอีกมาก ละลานเต็มตาไปหมด ต้นนี้มีชื่อของศิษย์ร่วมสำนักเดียวกัน เติบโตอ้วนใหญ่ ผลลูก อิ่มเอิบ อันนี้มีความหมายว่าอย่างไร?

เทพเจ้า : อันนี้เป็นต้นไม้วิญญาณของคุณคูเซง หมายความว่า ธรรมะของเขาสูงส่ง ผลธรรมก็มากด้วย

หยางเซิง : สำหรับต้นนี้ มีลำต้นแข็งแรงลูกก็ดกด้วย แต่ทำไมจึง มี ปุ่มโผล่ยื่นออกมา อย่างนี้หมายความว่าอย่างไร

เทพเจ้า : ต้นนี้มีต้นไม้วิญญาณของคุณอั้งเซง ใบไม้ดกมาก แต่ที่ มีปุ่มโผล่ออกมาแสดงว่า บางครั้งความคิดยังไม่แทงตลอด ธรรมะ (ใบ) มีรัศมีเปล่งออกมาแล้ว ถ้าหากกิ่งก้านกลมสมบูรณ์ ก็จะเป็นต้นไม้ธรรมะที่สว่างงามทีเดียว

หยางเซิง : ต้นไม้ต้นนี้ เติบโตได้ไม่เลวนัก หากแต่ว่าด้านหนึ่งมี ใบดก อีกด้านหนึ่งใบเบาบาง ผลธรรมก็หย่อนยาน อย่างนี้ หมายถึงอย่างไร?

เทพเจ้า : ต้นนี้เป็นต้นไม้วิญญาณของศิษย์ ก ลักษณะของเขา

เหมือนภูเขาครึ่งซีก คือ ซีกหนึ่งจะเขียวชอุ่มแต่อีกซีกหนึ่งเหี่ยวแห้งเหมือนสีดินลูกรัง จำเป็นต้องพูนโคนต้นและให้น้ำจึงจะสามารถออกใบออกผลได้ อันนี้แสดงถึงความย่อท้อต่อการบำเพ็ญธรรม ดังนั้น ต้นไม้วิญญาณจึงถูกหักโค่นไปซีกหนึ่ง แม้จะมีการผลิใบขึ้น แต่ก็เชื่องช้าเหลือเกิน เหมือนหนวดที่สั้นจู๋ หวังว่าเขาคงจะขยันหมั่นเพียรขึ้น เมื่อลมแห่งฤดูใบไม้ผลิพัดมาใหม่ ต้นไม้ก็จะผลิยอดใหม่ ดั่งคำพังเพย

หยางเซิง : ไม้ดอกต้นนี้สูงใหญ่ ดูเหมือนดอกหงอนไก่ ทำไมบางดอกสีเป็นสีเหลือง แห้ง มีบางดอกก็ร่วงหล่นที่พื้นดิน?

เทพเจ้า : อันนี้คือ ดอกไม้วิญญาณของศิษย์ **ข** ดอกเหมือนหงอนไก่เด่นเหนือผู้คน สีแดงประกายชั่วประเดี๋ยวเดียว อันเนื่องจากพบมรสุมมาครั้งหนึ่ง ลมฝนทำให้เปลี่ยนสี ทำความเสียหายแก่ดอกไม่ใช่น้อย ข้าฯ หวังว่าหล่อนคงจะฟันฝ่าอุปสรรคไปได้ตลอดรอดฝั่ง ตัดแต่งใบ เพิ่มปุ๋ยเพิ่มน้ำ เพื่อฟื้นคืนสภาพจิต มิฉะนั้น ก็น่าจะเสียดายไม่น้อย!

หยางเซิง : ดอกไม้นี้ไม่รู้ว่าชื่ออะไร? ดอกบานสะพรั่ง แต่ดอกไม่ใหญ่โต แล้วดอกกระจายไปด้านนอกมิทราบว่าเพราะเหตุใด?

เทพเจ้า : อันนี้เป็นไม้ดอกวิญญาณของศิษย์ **ค** ดอกนี้เป็นดอกธรรมดา ดังนั้น ดอกมันจึงกระจายออก แต่ว่าขยันรดน้ำ จึงเจริญงอกงาม เร็ว ๆ นี้มีการเปลี่ยนแปลง ดอกไม้มีคุณสมบัติเป็นได้ทั้งผู้ดีและไพร่ เปลี่ยนแปลงตามบุคคล ดังนั้น ลักษณะดั้งเดิมของต้นไม้ ไม้ดอก จะเปลี่ยนแปลงไปตามจิตใจ

ความประพฤติของผู้คน ว่าจะได้รับผลกรรมอย่างไหน ล้วนขึ้นอยู่กับตนเอง ที่หว่านพืชและเก็บเกี่ยวเอง ศิษย์ ค ผู้นี้มีจิตศรัทธาและเข้มแข็งมาก ควรแก่การสรรเสริญยิ่ง แต่เนื่องจากมีอกุศลกรรมหนักมากเกี่ยวข้องกับกฎแห่งกรรม ทำให้ลูกหลานต้องแตกแยกไปคนละทาง เจ้าจะเห็นว่าไม้ดอกนี้ มีจิตที่ร้อนแรงมาก เกสรของมันกระจายไปไกลมาก ยากที่จะตกหล่นอยู่ใต้ต้นของมัน ดังนั้น ลูก ๆ ของนาง จึงไม่ค่อยจะกลับบ้าน ถ้าต้องการแก้ไขชะตาชีวิตนี้ จะต้องคอยระงับอารมณ์ให้มาก พยายามคืนอารมณ์แห่งความรุนแรงกลับมา ก็จะดึงดูดเอาเมล็ดพืชพันธุ์กลับคืนมายังบ้านของตนเองได้

อรหันต์จี้กง : วันนี้เวลาหมดลงแล้ว อาตมาต้องนำเจ้าหยางเซิงกลับสำนัก วันหลังค่อยกลับมาคารวะท่านเทพเจ้าใหม่ สิ่งใดที่ไร้มารยาท ขอเชิญท่านเทพเจ้า โปรดอภัยให้ด้วย

เทพเจ้า : เมื่อหมดเวลาลงแล้ว ข้าฯ ก็ไม่อาจหน่วงเหนี่ยวไว้ ขอส่งท่านทั้งสองกลับสำนัก

หยางเซิง : กราบขอบพระคุณ เทพเจ้าที่เปิดเผยความลับสวรรค์ วันหลังจะต้องมานมัสการพบท่านใหม่...กระผมนั่งบนดอกบัวเรียบร้อยแล้ว ขอเชิญ ท่านอาจารย์กลับสำนักเถิด!

อรหันต์จี้กง : สำนักเซี่ยเฮี้ยงตึ้งถึงแล้ว เจ้าหยางเซิงลงจากดอกบัวได้ วิญญาณกลับเข้าร่าง

ครั้งที่ 14
เที่ยวปราสาทบูรพมังคลาวิหาร
ชมต้นไม้วิญญาณเดิมของชาวโลก
วันที่ 31 ธันวาคม พ.ศ. 2522

อรหันต์จี้กง เสด็จลงประทับทรง กล่าวเป็นกลอนความว่า :

ยอดไม้สูงร้อยฟุต สุดอยู่ ข้างหน้าท่านแล้ว
เทวดาคงไม่แคล้ว ต้องได้เป็นเพียงขยับ
ในป่าลึกเขียวชอุ่ม ชุ่มใบใหม่เหลือคณานับ
ป่าคอนกรีตแสงระยับ ก็รับสุขได้ เพียงบำเพ็ญ

อรหันต์จี้กง : ในโลกมนุษย์มีไมตรีอันอบอุ่นอยู่มากแห่ง ถ้าท่านเข้าไปในภัตตาคาร เจ้าของจะต้อนรับด้วยสีหน้ายิ้มระรื่น เสิร์ฟน้ำชาและผ้าเย็น ถ้าไปร้านขายผัก คนขายก็จะยิ้มเรียก โดยไม่สนใจว่า ท่านจะเป็นคนดีหรือคนเลว พวกเขาก็คงมีไมตรีสนิทสนมด้วย โดยไม่มีใจเป็นอย่างอื่น นี่แหละจึงว่า มิตรไมตรีมีอยู่ทั่ว ๆ ไป หากจะมีคนพูด นั่นเพราะคนเห็นแก่เงิน ไม่เห็นแก่คนนะ แล้วจะมีไมตรีอันอบอุ่นกันได้อย่างไรกัน? ฮาฮ้า! ในโลกมนุษย์ "มีเงินก็นับว่าเป็นคน" เห็นได้อย่างชัด ๆ แต่ทว่า ชาวโลกโปรดสงบนิ่ง แล้วคิดดูให้ดี พ่อค้า นำอาหารเสิร์ฟท่านให้ท่านได้ทานอิ่ม แล้วพวกท่านก็ตอบแทนเขาด้วยเงิน ทำให้

ธุรกิจของเขาหมุนเวียน เป็นการดำรงชีวิต อันนี้เป็นไปอย่างธรรมชาติ ซึ่งเข้ากับสัทธรรม สวรรค์ที่ไม่เอนเอียง คอยเกื้อหนุนซึ่งกันและกัน แม้จะเป็นสภาวะที่เป็นจริง แต่ก็เป็นความจริง แล้วจะไปบ่นว่าอะไรกัน? ถ้าหากไม่มีการซื้อขายกันเช่นนี้แล้ว ชาวโลกจะมีชีวิตอยู่ได้อย่างไร? ขอให้ท่านเพียงยึดอาชีพสักอย่างเอาไว้ ก็จะได้แลกกับปัจจัยแห่งความสะดวกสบาย อันนี้เท่ากับได้หนึ่งสิ่งก็จะได้ทั้งหมด ทั้งหมดก็คือหนึ่งสิ่ง เพราะฉะนั้นจึงกล่าวว่า "ได้หนึ่งสำเร็จเป็นหมื่น" มหาสัทธรรมก็มาจากหนึ่ง แล้วแปรเปลี่ยนเป็นหมื่น ด้วยเหตุนี้ เป็นการขยายพลังมวลชน โดยแต่ละคนก็ทำสุดความสามารถ เพื่อสนองความต้องการ รวมสู่วิถีทางแห่งมหาสัทธรรม อันเป็นการแสดงออกของพลังธรรมอันไม่มีที่สิ้นสุด!

ความมีจิตไมตรีเช่นนี้ ก็คือ ธรรมไมตรี ถึงแม้จะพูดว่ามหาสัทธรรมไม่มีไมตรี แต่มหาสัทธรรมก็ให้กำเนิดแก่สรรพสิ่งในสากลโลก จะเห็นว่า ฟ้าดินไม่ใช่ว่าไม่มีไมตรี เพียงแต่ว่าความมีไมตรีของ ฟ้าดินกว้างขวางและไม่มีเอนเอียง ท่านเห็นมวลชนเป็นอันหนึ่งอันเดียวกับท่าน เหมือนทารกในอ้อมอกของแม่ คอยเป็นห่วงใยดูแลอยู่เสมอ

หยางเซิง : อันนี้หมายความว่าอะไรกันครับ?

อรหันต์จี้กง : อากาศที่เจ้าหายใจเข้าออกอยู่ มิใช่สวรรค์ประทานให้แก่เจ้าหรอกหรือ? ไม่ว่าจะเป็นคนดี คนเลว สวรรค์ก็ประทานอากาศให้เหมือนกันหมด นอกจากนี้ยังมีน้ำอีก การเดินเหิน

บนพื้นดิน มิใช่ได้ให้ความสมบูรณ์ และความอิสระแก่เจ้าหรือ? เพราะฉะนั้น ฟ้าดินรักชาวโลก ความมีมิตรไมตรีระหว่างฟ้าดินกับชาวโลกนั้นลึกซึ้งมาก ในเมื่อมนุษย์ได้รับการเกื้อหนุนจากฟ้าดินแล้ว ควรจะขอบคุณฟ้าดิน เดินตามวิถีทางธรรมแห่งฟ้าดิน มวลมนุษย์ก็จะสุขสบายอยู่ในอ้อมอกของฟ้า-ดิน จะเกิดหรือดับเหมือนกันหมด ล้วนได้รับความเมตตาปรานีจากฟ้าดิน ดังนี้แล้ว ความเกิดดับ มิใช่เป็นไปตามธรรมชาติอย่างมากหรือ? น่าจะเห็นเป็นเรื่องน่ายินดีใช่ไหม?

วันนี้เราได้รับเทวโองการ ให้แต่งหนังสือ "เที่ยวเมืองสวรรค์" จุดมุ่งหมายก็ต้องการ คลายปมแห่งความฉงนในจิตใจของมนุษย์ เพื่อให้เขาทั้งหลายสามารถดำรงชีพอยู่ได้ในโลกนี้ก็จะสามารถได้สัมผัสกับความสุขแห่งสวรรค์ได้ ด้วยเหตุนี้พวกเราจะได้เรียนรู้ความเปรื่องปราดที่ได้ขาดตอนไป **เพื่อสันติภาพให้บังเกิดขึ้นชั่วกาลนาน จึงจะนับได้ว่า ความเป็นมนุษย์ของเรา ได้นำความสุขชั่วนิรันดร์มาสู่มนุษยชาติ!**

หยางเซิง : ท่านอาจารย์ คำกล่าวของท่านทุกคำล้วนพิสดาร เชื่อแน่ว่า เมื่อชาวโลกได้ฟังแล้ว ก็เหมือนกับได้ดื่มน้ำมนต์ ได้อาบน้ำด้วยฝนทิพย์!

อรหันต์จี้กง : เราอย่าทำให้เสียเวลาในการเดินทางเลย รีบ ๆ ขึ้นบนดอกบัว ไปเที่ยวยังบูรพมังคลาวิหารอีกครั้งเถอะ!

หยางเซิง : ผมได้นั่งเรียบร้อยแล้ว ขอเชิญอาจารย์ออกเดินทางเถิด!

อรหันต์จี้กง : ....ถึง บูรพมังคลาวิหารแล้ว เรารีบเข้าไป

พบและนมัสการ ท่านเทพเจ้าเถอะ!

หยางเซิง : ขอรับกระผม! ขอนมัสการท่านพระบูรพมงคลเทพเจ้า วันนี้ได้ติดตามท่านอาจารย์มายังปราสาทของท่านอีกครั้งหนึ่ง ขอให้ท่านเทพเจ้าโปรดประทานคำสั่งสอน เพื่อเป็นการสั่งสอนมวลมนุษย์ทั้งหลายด้วยเถิด

เทพเจ้า : ตั้งแต่อดีตถึงปัจจุบัน มีการพูดถึงนรกและสวรรค์ แต่ก็อยู่ในความสับสนเวิ้งว้าง ไม่มีแผนที่เป็นแนวทางในการสืบเสาะแสวงหาได้ ผู้ที่ตั้งใจจะขึ้นไปบนสวรรค์นั้น ก็ได้แต่คืบหน้าไปด้วยการคลำเอาเท่านั้น ดังนั้น การตายของมนุษย์ จึงเป็นลักษณะของการดับสูญของทุก ๆ อย่างโดยไม่รู้จุดที่สิ้นสุด ทำให้ผู้ที่มีใจมุ่งมั่นในทางธรรมทั้งหลาย ขาดความศรัทธาลงโดยฉับพลัน ด้วยเหตุนี้ สวรรค์จึงโปรดกรุณาให้เปิดเผยทิวทัศน์อันงดงามของสวรรค์ต่อชาวโลก เพื่อผู้ที่มีจิตมุ่งมั่นในทางธรรมนั้น จะได้มีเข็มทิศในการปฏิบัติธรรม จะได้ไม่เหหัน หลงทางไป จงเดินเข้ามาเถิด จะบรรลุถึงจุดหมายอย่างแน่นอน ดังนั้นจะประพันธ์หนังสือ "เที่ยวเมืองสวรรค์" สักเล่มหนึ่ง ไม่ใช่เป็นของง่าย เปรียบเหมือน ธารน้ำและภูเขาอันเขียวชอุ่ม บางครั้งยังต้องผ่านการรุนแรงจากพายุฝน เป็นการทดสอบพื้นฐานของมวลชน ผู้ที่มีพื้นฐานแน่นหนามั่นคงก็เพียงแต่กิ่งก้านไหว แต่รากไม่หวั่นไหว เพราะว่าจะสำเร็จมหาสัทธรรม จำเป็นต้องมีจิตมุ่งมั่น เหมือนตะวันจันทราและดวงดาว หลังพายุฝนผ่านพ้น ก็ยังโคจรไปยังเส้นทางโดยปกติ เพราะฉะนั้น

จึงได้อยู่ยั้งยืนยงตลอดไปไม่ดับสูญ ชาวโลกที่บำเพ็ญธรรมก็ควรมีจิตมุ่งมั่นแบบนี้ วันนี้พวกท่านได้มายังที่นี้อีก ข้าฯ จะพาพวกท่านเที่ยวชมสวน ต้นไม้ ไม้ดอกวิญญาณ อีกครั้ง!

หยางเซิง : กราบขอบพระคุณ เทพเจ้า ครั้งก่อนเห็นแต่ ต้นไม้ ไม้ดอก วิญญาณ ของศิษย์ในสำนักเท่านั้น หวังว่าวันนี้จะได้เห็นทั่ว ๆ ไปมากขึ้น

เทพเจ้า :ก็ได้! เดินตามข้าฯ มา!

หยางเซิง : ต้นไม้ ไม้ดอก เหล่านี้ล้วนเป็นต้นอ่อน ของศิษย์ในสำนักเรา ทำไมจึงรวมกันอยู่ที่นี่!

เทพเจ้า : มวลชนเกิดในที่ต่าง ๆ กัน แต่เมื่อเข้ามาบำเพ็ญธรรมแล้วมีความสัมพันธ์กับเทพเจ้ากวนอู ก็เป็นธรรมดาอยู่ที่ ต้นไม้ ไม้ดอกจะรวบรวมอยู่ในสวนเดียวกัน ดั่งคำพังเพย กล่าวว่า "สิ่งของประเภทเดียวกันมักรวมกันเป็นหมวดหมู่" ชาวโลกที่มีความสัมพันธ์กัน แม้อยู่ห่างกันเป็นพัน ๆ ไมล์ ก็สามารถมาอยู่ร่วมกันได้ คบเป็นเพื่อนสนิทกันหรือเป็นสามีภรรยากันได้ เช่น ศิษย์สำนักทรงทั้งหลาย ต่างคนก็ต่างอยู่ แต่พอถึงวันมีทรง ทุกคนก็มารวมกันอยู่ในสำนักเดียวกัน วิญญาณเดิมในสวรรค์ก็เช่นเดียวกัน ต้นไม้ ไม้ดอก ประชันกันในสวนเดียวกัน

หยางเซิง : ต้นไม้ต้นนี้เป็น ต้นไม้วิญญาณเดิมของศิษย์ในสำนักเรา ใบมีรอยด่างมากมาย บนลำต้นก็มีรอยแตกเป็นร่อง ๆ ไม่ทราบว่าเป็นเพราะอะไร?

เทพเจ้า : อันนี้เป็นต้นไม้วิญญาณเดิมของศิษย์ ง ศิษย์ ง ได้

เข้าสู่ธรณีธรรมแล้ว แม้จะตั้งใจช่วยเหลือบำเพ็ญธรรม แต่ชอบขับรถผ่านทางม้าลาย โดยฝ่าฝืนกฎจราจร และกฎระเบียบต่าง ๆ เสมอ ๆ ขณะนี้อายุก็ได้ย่างเข้าสู่วัยกลางคนแล้ว ข้าฯ หวังว่าเขาจะสามารถซ่อมรอยแตกนี้ให้สมบูรณ์ เพื่อต้นไม้ธรรมนี้สามารถผลิดอกออกผล

หยางเซิง : ต้นไม้ต้นนี้ ก็เป็นต้นไม้วิญญาณเดิมของศิษย์ในสำนักเรา ลำต้นอ้วนใหญ่ แต่ทำไมจึงมีใบสีแดงแล้วปลายยอดไม้มีรอยเหมือนถูกขวานจาม ยังมียางสีขาวไหลอยู่เลย?

เทพเจ้า : ต้นนี้เป็นต้นไม้วิญญาณเดิมของศิษย์ จ ศิษย์ จ ได้เข้าสู่ประตูธรรมแล้ว ขยันขันแข็งเข้าร่วมกิจกรรม ดังนั้น ลำต้นจึงอ้วนใหญ่ และก็มีผลธรรมด้วย แต่ว่าเป็นคนอารมณ์ร้อน กลิ่นเหล้าพวยพุ่ง จึงลนเอาใบไม้แดงไปหมดทั้งต้น และได้ประพฤติผิด จึงได้รับบาดเจ็บ รักษาตัวอยู่ในโรงพยาบาล ต้นไม้วิญญาณเดิมจึงได้รับบาดเจ็บด้วย ข้าฯ หวังว่า ศิษย์ จ จะรู้จักปลงตกกับชีวิตมนุษย์ ยังดีที่เคราะห์กรรมในครั้งนี้ ต้นไม้ไม่ล้มโค่นลง การที่ได้รอดพ้นจากความตายมาได้นั้น เป็นการคุ้มครองของสิ่งศักดิ์สิทธิ์โดยแท้ จงอย่าได้โทษฟ้าดินเลย สวรรค์รักชาวโลก ไม่เคยมีอคติในการทำลายชาวโลกเลย ทุกอย่างเกี่ยวข้องกับกฎแห่งกรรม จงถนอมตนให้ดีและสร้างพื้นฐานขึ้นใหม่เถิด

หยางเซิง : ต้นนี้เจริญเติบโตแข็งแรงมาก แต่กิ่งก้านคดเคี้ยวไม่ตรง เป็นเพราะเหตุใด?

เทพเจ้า : ต้นนี้เป็นต้นไม้วิญญาณเดิมของศิษย์ ฉ ศิษย์ ฉ ผู้นี้มีกำลังกายที่เข้มแข็ง ต้นไม้ธรรมจึงเจริญแข็งแรง แต่กิ่งก้านคดงอไม่ตรง เพราะความงามไม่เต็มที่ ลำต้นควรเหยียดตรงจึงจะงามกิ่งก้านเหมือนแขน แม้รอบต้นจะเฉิดฉาย แตกกิ่งก้านสาขาเพื่อแยกผลิตผลออกกันไป โชคลาภจึงไปตกกับผู้อื่น ตนเองไม่ค่อยจะได้รับ ถ้าหากกิ่งก้านเหยียดตรง ก็จะให้ลูกหลานได้รับโชคลาภตลอดไป

หยางเซิง : ต้นไม้ต้นนี้ทำไมจึงไม่มีใบเลย แต่มีกิ่งก้านซับซ้อนมากมาย ดูเหมือนพระแม่กวนอิมพันกร?

เทพเจ้า : อันนี้เป็นต้นไม้วิญญาณของศิษย์ ซ มีแต่ต้นไม่มีใบ กิ่งก้านมากมาย เหมือนพระแม่กวนอิมพันกร อวตารไม่สิ้นสุด สามารถดูดซับน้ำเลี้ยงได้โดยรอบ เขาหากินโดยไม่มีทุนรอน ถึงแม้จะดำรงชีพอยู่ได้ แต่มีกิ่งก้านไร้ใบ เหมือนคนไร้อาภรณ์ เกรงว่าเมื่อธรรมกายถูกกระทบแล้ว ยากที่จะรักษาตัวรอด หวังว่าเขาจะสามารถผลิใบเขียวบ้าง เพื่อคุ้มครองคนรุ่นหลัง

หยางเซิง : ต้นไม้วิญญาณเดิมนี้ ลำต้นผอมใบก็เล็ก มีสัญญาณของการเหี่ยวเฉา เพราะเหตุใด?

เทพเจ้า : อันนี้เป็น สัญญาณแห่งการบำรุงเลี้ยงไม่พอ อันนี้เป็นต้นไม้เดิมของศิษย์ ซ แม้เขาจะหล่อเหลาสะโอดสะอง แต่ได้ห่างไกลจากแสงธรรม และน้ำทิพย์นานมาก ดังนั้นจึงมีลักษณะอ่อนแอ หวังว่าเขาจะได้เข้าหาพระหาเจ้าบ้าง เพื่อบำรุงธาตุเดิม

หยางเซิง : ต้นไม้วิญญาณเดิมต้นนี้ เจริญเติบโตลำสันสูงใหญ่ และผลิดอกออกผลด้วย เพราะอะไร?

เทพเจ้า : อันนี้เป็นต้นไม้ธรรมของศิษย์ **ญ** ศิษย์ **ญ** เข้าสู่ธรณีธรรมแล้ว แก้ไขนิสัยเลว ๆ อุทิศตนเป็นคนทรงรอง ก้มหน้าก้มตาทำงาน ดังนั้นต้นไม้ธรรมจึงโตเร็ว แล้วก็ไม่มีความผิดอะไรใหญ่โต จึงบรรลุผลสำเร็จ

หยางเซิง : ต้นไม้วิญญาณเดิมต้นนี้อ้วนใหญ่ แต่ใบเหลืองไปครึ่งหนึ่ง และมีรอยแยกด้วยอันนี้เพราะอะไร?

เทพเจ้า : อันนี้เพราะศิษย์ **ฐ** เข้าสู่ธรณีธรรมแล้ว มีความดีอยู่อย่างหนึ่ง ขยันในการท่องสวดพระคัมภีร์ ใบที่เหลืองแสดงว่าการดูดน้ำและอาหารของรากไม่สมบูรณ์ กิ่งที่แตกนั้นแสดงถึงความกดดันของกรรมที่หนักเกิน หวังว่าเขาคงจะตั้งอกตั้งใจขึ้นใหม่ สลัดความคิดที่สับสนทิ้งเสีย มุ่งมั่นบำเพ็ญเพื่อชดเชยความผิด มิเช่นนั้นแล้ว เสียงสวดมนต์จะไปไม่ถึงสวรรค์

หยางเซิง : ต้นไม้ธรรมต้นนี้ผอม ๆ แต่ก็มีพลังมาก และผลก็สดใส อันนี้เพราะเหตุใด?

เทพเจ้า : ต้นนี้เป็นต้นไม้ธรรมของศิษย์ **ฉ** หลังจากเข้าสู่ธรณีธรรมแล้ว ขยันในการค้นคว้าหลักธรรม มีความอดทน ทนเสียดสี มีความก้าวหน้าดีมาก หากสามารถดำรงความขยันได้ ไม่ละทิ้งกลางคัน ภายภาคหน้าก็จะสำเร็จบรรลุมรรคผล

หยางเซิง : ต้นไม้วิญญาณเดิมต้นนี้ มีป้ายชื่อของกระผมแขวนอยู่ ไม่ทราบว่าภายภาคหน้าจะเป็นอย่างไร

เทพเจ้า : ต้นไม้ธรรมของเจ้า รากหยั่งลึกใบก็ดก ขณะนี้กำลังเจริญงอกงาม และกำลังผลิผลที่ยังเขียว ๆ อยู่จำนวนไม่น้อย หากยังมีจิตมุ่งมั่นในการเผยแพร่มติสวรรค์ ข้าฯ ก็มีคำพูดจะอวยพรให้เจ้าว่า "อานิสงส์ในการกระทำนี้ไม่มีจุดสิ้นสุด"

อรหันต์จี้กง : ขณะนี้เวลาดึกมากแล้ว อาตมาต้องนำหยางเซิงกลับสำนัก วันหลังค่อยมาเยี่ยมคำนับใหม่

เทพเจ้า : ขอส่งท่านทั้งสองกลับสำนัก

อรหันต์จี้กง : สำนักเซี่ยเฮี่ยงตึ้ง ถึงแล้ว หยางเซิงลงจากดอกบัววิญญาณกลับเข้าร่าง

ครั้งที่ 15
เที่ยวปราสาทบูรพมังคลาวิหาร ชมต้นไม้วิญญาณเดิมของชาวโลก
วันที่ 21 มกราคม พ.ศ. 2523

อรหันต์จี้กงเสด็จลงประทับทรง กล่าวเป็นกลอนความว่า :

ธรรมชาติ สวรรค์เอื้อ อาทรเกื้อ มวลมนุษย์
เทพพุทธ รักกันดุจ ฉันมิตรสนิทชิดเชื้อ
ทัศนียภาพพิมาน ม่านเมฆพริ้วลิ่วลมเหนือ
ต้นหยกดอกกาญจน์เหลือ ล้นนภาชูช่อไสว

อรหันต์จี้กง : การโปรดมนุษย์ แม้จะเป็นหน้าที่ของเทพพุทธ ที่จริงแล้วก็เป็นเรื่องของมนุษย์เอง คือต้องมีมนุษย์โปรดมนุษย์ด้วยกันเอง จึงจะสำเร็จ สำนักเซี่ยเฮี้ยงตึ้งแม้แต่งหนังสือ "เที่ยวเมืองสวรรค์" เสร็จ แต่มนุษย์ไม่นำไปพิมพ์และศึกษาดูแล้ว เทพพุทธก็ไม่มีปัญญาจะทำอะไรได้ เพราะฉะนั้นตั้งแต่โบราณมาแล้ว การบำเพ็ญเพียรต้องพึ่งตนเอง หากมนุษย์เข้าใจธรรมะแล้วปฏิบัติตามแล้ว ทางสู่สวรรค์ก็อยู่แค่เอื้อม โดยไม่ต้องอาศัย เทพ พุทธ มาชักนำก็สามารถที่จะกลับถิ่นฐานได้ มิฉะนั้นแล้ว ถ้าหากเทพ พุทธ ลากเอามนุษย์มาถึงสวรรค์ มนุษย์ไม่เคยชินกับที่นี่แล้ว เพียงไม่กี่วัน มนุษย์ก็จะละทิ้ง จะ

หาตัวก็ไม่พบเสียแล้ว ด้วยเหตุนี้ ผู้บำเพ็ญเพียรตอนที่อยู่ในโลก ควรรู้สภาพความเป็นอยู่ของสวรรค์ ให้เคยชินเสียก่อน โดยปล่อยใจให้กว้าง ไม่มีสิ่งขีดขวางหรือรั้วกำบัง ปราศจากความพะวงหรือเป็นทุกข์ เช่นนี้แล้วก็สามารถจะกลับสู่สวรรค์ได้ เขาจึงจะเข้ากับสภาวะสิ่งแวดล้อมได้ ในทางตรงกันข้าม การอยู่ในสวรรค์ กลับจะมีความทุกข์มากกว่าอยู่ในโลกเสียอีก ซึ่งจะไม่สามารถทนอยู่ต่อไปได้ จริง ๆ แล้วก็จะกลับลงมาเกิดใหม่ ด้วยเหตุฉะนั้น อาตมาหวังว่ามวลมนุษย์จะปล่อยใจให้กว้าง อีกอย่างผู้บำเพ็ญธรรม ไม่ควรแบ่งเขาแบ่งเรา เหยียบ-หยามศาสน์อื่น มิฉะนั้นเมื่อมาถึงสวรรค์ ผู้ศักดิ์สิทธิ์ของศาสน์อื่นคงไม่ละเว้นเจ้าแน่ อันที่จริงแล้ว มิใช่ว่า ผู้ศักดิ์สิทธิ์ของศาสน์อื่น จะคิดบัญชีกับเจ้าหรอก เพียงแต่ว่าเมื่อเจ้าแลเห็นสานุศิษย์แห่งศาสน์อื่น ก็สำเร็จมรรคผลอยู่ในสวรรค์ ตอนนั้นจิตของเจ้าก็จะสำนึกผิดแต่หนหลัง แล้วจะลำบากใจมากทีเดียว การกระทบกระทั่งของจิตตนเองเช่นนี้ มากพอที่จะทำให้วิญญาณอันผ่องแผ้วของท่านเสื่อมทรามลง จึงควรที่จะทำกุศลให้มากในเมืองมนุษย์ สักวันหนึ่งก็จะพบกันเองในแดนสวรรค์จึงจะไม่เกิดการขวยเขินขึ้นได้ ผู้บำเพ็ญธรรมย่อมแสดงความปรองดอง มีสุขในธรรม พอใจในชีวิต เป็นเพื่อนที่ดีต่อกัน ผู้ที่กอปรด้วยกุศลจิตเช่นนี้ จึงจะสามารถพ้นจากปุถุชน ขึ้นสู่ความเป็นปราชญ์ หาไม่แล้ว เขาก็จะถูกทอดทิ้งจากมนุษย์ในโลกเสียแล้ว ไหนเลยบนสวรรค์จะให้เขามีหุ้นส่วนด้วย วันนี้ได้เวลาเที่ยวเมืองสวรรค์

แล้ว หยางเซิง รีบขึ้นบนดอกบัวไปยังปราสาทบูรพมังคลาวิหารอีก

หยางเซิง : กระผมนั่งเรียบร้อยแล้ว ขอเชิญอาจารย์ออกเดินทางได้

อรหันต์จี้กง : ....ถึงบูรพมังคลาวิหารแล้ว เราเข้านมัสการท่านเทพเจ้ากันเถอะ!

หยางเซิง : ขอรับกระผม! กระผมและท่านอาจารย์ อรหันต์จี้กง ขอนมัสการท่าน พระบูรพมงคลเทพเจ้า วันนี้ได้มารบกวนท่านอีก โปรดอภัยให้ด้วย

เทพเจ้า : ท่านทั้งสองมิต้องคารวะหรอก ความงดงามแห่งบูรพมงคลได้เปิดเผยสู่ชาวโลกแล้ว หวังว่ามวลชนจะพากันมา ครั้งก่อนข้าฯ ได้พาหยางเซิงชมต้นไม้วิญญาณเดิม ยังมีบางส่วนยังชมไม่หมด วันนี้ข้าฯ จะพาหยางเซิงไปชมอีก

หยางเซิง : กราบขอบพระคุณ ท่านเทพเจ้า มีเมตตา โดยไม่สงวนวาจา ในการอธิบายความเป็นมาของต้นไม้ ไม้ดอกวิญญาณเดิม ....ได้มาถึงสวนไม้ดอกแล้ว แม้ไม้ดอกจะเต็มสวนไปหมดแต่มีลักษณะแตกต่างกัน มองดูแล้วรู้สึกสบายอกสบายใจ

เทพเจ้า : อันนี้เป็นต้นไม้ธรรมของศิษย์ ท ศิษย์ ท หลังจากเข้าสู่ธรณีธรรมแล้ว ขยันหมั่นเพียรในการบูชาสิ่งศักดิ์สิทธิ์ ทำหน้าที่ดูแลถาดทราย การอ่านตัวอักษรด้วยเสียงที่ดี นิสัยซื่อตรงกล้าแข็ง ใบไม้ดกเต็มต้น ผลธรรมก็มาก แต่ระยะนี้ตรากตรำงานหนัก อ่อนเปลี้ยเพลียแรง ข้าฯ หวังว่าเขาสามารถดำรงความแข็งแกร่งได้ ความศรัทธาเชื่อมั่นอย่าได้เสื่อมคลาย ความร่ำรวยในโลกเป็นของผู้มีบุญวาสนา แต่ธรรมกายมีความสำคัญที่ต้องถนอมไว้

หยางเซิง : ต้นไม้วิญญาณเดิมต้นนี้ใหญ่โตนัก ใบไม้ก็มีมาก ผล-ธรรมไม่มาก แล้วยังเขียวอยู่ คิดว่าอนาคตคงจะได้รับผลธรรมที่ดี

เทพเจ้า : อันนี้เป็นต้นไม้ธรรมของศิษย์ **ธ** ศิษย์ **ธ** ผู้นี้นับว่าเป็นคนรูปหล่อมาก หลังจากเข้ามาในธรณีธรรมแล้ว ได้ขยันต่อการบำเพ็ญศีล แม้ว่าจะยังไม่ได้รับผลสำเร็จมากนัก แต่เข้าใจหลัก-ธรรมปฏิบัติ หากไม่ท้อถอยแล้ว อนาคตผลธรรมเหลือคณานับทีเดียว

หยางเซิง : ต้นไม้วิญญาณต้นนี้ ขนาดปานกลาง แม้จะมีใบดก แต่ก็มีจุดดำ ๆ บนใบ ดอกกำลังจะบานสะพรั่ง ยังไม่มีผล อันนี้เพราะเหตุใด?

เทพเจ้า : อันนี้เป็นต้นไม้ของศิษย์ **น** ตั้งแต่เข้าสู่ธรณีธรรมแล้ว ถึงมีจิตบำเพ็ญเพียร แต่รอยแปดเปื้อน (อกุศล) ยังไม่จางหายไป บางครั้งยังก่ออกุศลอีก บวกกับผลกรรมในกาลก่อน การสำเร็จอรหันต์จึงช้ามาก ข้าฯ หวังว่าเขาคงไม่ทอดทิ้งตนเอง ตั้งมั่นบำเพ็ญเพียร เมื่อถึงเวลาก็จะออกดอกออกผล อนาคตจะสดใส สวรรค์ท่านไม่ทอดทิ้งชาวโลก ที่ยอมประกอบความดี หยางเซิงเจ้าไปชมดูไม้ดอกบ้าง!

หยางเซิง : ก็ดีครับ! เปลี่ยนไปดูไม้ดอกบ้าง เพื่อเปิดเผยพื้นฐานให้คุณผู้หญิงที่มีจิตศรัทธาได้รู้ไว้บ้าง ไม้ดอกแก่ต้นนี้มีดอกเด่นชัด ลักษณะดอกคล้ายดอก "เล้งจือ" (เป็นสมุนไพรทรงคุณค่าสูงมาก สามารถช่วยชีวิตมนุษย์ได้) มิทราบว่าอันนี้เป็น

เพราะอะไร?

เทพเจ้า : อันนี้เป็นดอกไม้ธรรมของศิษย์บ ตั้งแต่ศิษย์บ เข้าสู่ธรณีธรรม ขยันขันแข็งศรัทธายึดมั่น ปฏิบัติธรรมอย่างเงียบ ๆ วาจาบริสุทธิ์เหมือนกินเจ จิตใจมั่นคงและใสสะอาด เมื่อมีความทุกข์ยากมาก็อดทน จิตยึดมั่นในสิ่งศักดิ์สิทธิ์ไม่ท้อถอย เป็นที่น่ายินดี ผลของเธอจึงประดุจ "เล้งจือ" สมุนไพรชั้นสูง หวังว่าเธอคงปฏิบัติต่อไปไม่หยุดยั้ง ต้องบรรลุผลสำเร็จอย่างแน่นอน

หยางเซิง : ไม้ดอกต้นนี้ทำไมจึงเจริญงอกงามนัก กิ่งก้านและใบแข็งแรงดี ไม่รู้ว่าเพราะอะไร?

เทพเจ้า : อันนี้เป็นดอกไม้ธรรมของศิษย์ป ศิษย์ปผู้นี้ภูมิลำเนาอยู่ที่ เจียงฮ่วย เมื่อถึงเวลามีการประทับทรงก็ขยันมา ฝึกฝนเรียนหลักธรรม จะไม่ยอมให้ความเห็นส่วนตัวชักจูงไปทางอื่น เรียกได้ว่าเป็นปัญญาชน ดังนั้น ดอกธรรมจึงเจริญแข็งแรง มีผลดก หากอดทนฝึกฝนโดยไม่ย่นย่อ ต้องสำเร็จบรรลุอรหันต์แน่นอน

หยางเซิง : ไม้ดอกต้นนี้สูงใหญ่ ดอกก็มาก แต่มีลักษณะของความร่วงโรย เป็นเพราะเหตุใด?

เทพเจ้า : อันนี้เป็นดอกไม้ธรรมของศิษย์ผ หลังจากศิษย์ผ ได้เข้าสู่ธรณีธรรมแล้ว ศรัทธาต่อธรรมะ แต่ยังมีจุดบกพร่อง เหมือนเกสรอยู่นอกดอกตูม แสดงถึงความแตกแยกในทางความคิด หวังว่าเขาจะสงบจิตไม่ฟุ้งซ่าน การบำเพ็ญธรรมนั้นอาศัย

เพียงจิตศรัทธา นอกจากนั้นเป็นสิ่งเหลวไหล เหมือนกับจับลมตะปบเงา ช่วยอะไรไม่ได้เลย ล้วนเป็นการเหนื่อยเปล่าไร้สาระ

หยางเซิง : ไม้ดอกต้นนี้เจริญงอกงามดี มีผลดกเต็ม แต่ผลยังอ่อนอยู่ อันนี้เพราะเหตุใด?

เทพเจ้า : อันนี้เป็นดอกไม้ธรรมชาติของศิษย์ **พ** ตั้งแต่เข้าสู่ธรณีธรรมมา ตั้งใจเรียนธรรมะ ปัญญาโดดเด่น รากธรรมลึกซึ้ง หากแต่ผลธรรมยังไม่สุก หวังว่าจะเพิ่มการปฏิบัติมากขึ้น

หยางเซิง : ไม้ดอกต้นนี้ขึ้นอยู่โดดเดี่ยว มองดูรู้สึกอ่อนแอ ไม่ทราบเพราะเหตุใด?

เทพเจ้า : อันนี้คือ ดอกไม้ธรรมของศิษย์ **ม** ตั้งแต่ปฏิบัติธรรมมา มีจิตศรัทธาบำเพ็ญธรรม แต่เนื่องจากชีวิตคู่ไม่ราบรื่น จึงมีชีวิตอยู่โดดเดี่ยว อันนี้เนื่องจากผลกรรมชาติก่อน จงอย่าได้ท้อถอย ควรจะได้ค้นคว้าหลักธรรม บำเพ็ญเพียรปฏิบัติจริงจัง จักต้องได้รับผลสะท้อนกลับแน่นอน

หยางเซิง : ไม้ดอกต้นนี้ มีลักษณะสวยงามเฉิดฉายยิ่ง แต่มีกิ่งที่หักอยู่ ไม่ทราบเพราะเหตุใด?

เทพเจ้า : อันนี้เป็นดอกไม้ธรรมของศิษย์ **ย** ศิษย์ **ย** มีพื้นฐานทางปัญญา แต่มีเรื่องรักใคร่มากเกินไป ดังนั้น กิ่งดอกจึงแตกแยก หากได้มีการวางพื้นฐานกันใหม่ ขยันบำเพ็ญจนรู้ธรรมะ ขอบของดอกเหมือนปากแจกัน เมื่อสำเร็จจะเหมือนกิ่งหลิวในแจกันของพระแม่กวนอิม ใช้ปะพรมน้ำทิพย์แก่มวลชน

หยางเซิง : นอกจากนี้ ยังเห็นต้นไม้วิญญาณเดิมที่สูงใหญ่ ใบก็

ดกงาม และมีผลด้วย อย่างนี้เป็นเพราะอะไร?

เทพเจ้า : อันนี้เป็นต้นไม้วิญญาณเดิมของศิษย์ ร เขามีพระคุณต่อสำนักท่านมาก พูดได้ว่าเป็นหนึ่งของผู้ก่อตั้ง โดยปกติจะปฏิบัติธรรมอย่างเงียบ ๆ จึงได้สะสมบุญบารมีไว้ไม่น้อย หวังว่าคงเพิ่มความอุตสาหะ จะได้สำเร็จมรรคผล

หยางเซิง : ต้นไม้วิญญาณเดิมต้นนี้ ขนาดปานกลาง ใบดกดีแต่ผลยังอ่อนอยู่ เพราะเหตุใด?

เทพเจ้า : อันนี้เป็นต้นไม้ธรรมของศิษย์ ล ตั้งแต่ปฏิบัติธรรมมามีความขยันขันแข็งปฏิบัติหน้าที่เคร่งครัด จึงมีผลบุญสะสมอยู่แต่ยังไม่ถึงขั้น หวังว่าเขาคงเพิ่มความขยันขึ้นอีก

วันนี้ได้ชมต้นไม้วิญญาณเดิมได้พอสมควรแล้ว ที่ยังมิได้เปิดเผยนั้น วันหลังหากโอกาสอำนวย ก็จะชี้แจงให้ทราบใหม่ เท่าที่ได้พามาชมและบรรยายมานี้ เพียงเพื่อให้ศิษย์ทั้งหลายได้ศึกษาค้นคว้า การบำเพ็ญธรรมจะสำเร็จหรือไม่อยู่ที่ตนเอง คนที่ดีแต่ไม่บำเพ็ญก็ต้องเสื่อมทรามลง คนเลวแต่ยอมบำเพ็ญจนสำเร็จมรรคผลก็มี อันนี้เปรียบเหมือนการทำสวน ขึ้นอยู่กับความเอาใจใส่ของคนสวน ย่อมมีการเจริญเติบโตที่แตกต่างกัน หวังว่าผู้บำเพ็ญธรรมจะไม่ท้อถอย หมดความตั้งมั่น เมื่อหมดความตั้งมั่น ไม่สนใจดูแลไร่สวน ไม่นานก็จะมีวัชพืชแทรกย่อมต้องบดบัง เบียดพวกไม้ดอก อันนี้หมายถึงผู้ที่มีรากธรรม (พื้นฐาน) ที่อ่อนแอ ในที่สุดก็ไม่ประสบความสำเร็จ

หยางเซิง : เนื่องจากท่านเทพเจ้าหวังโปรดสรรพสัตว์ จึงได้อุทิศ

ความรักมากมาย คอยระวัง ดูแล ต้นไม้วิญญาณเดิมเหล่านี้ มีความเหน็ดเหนื่อยมาก พระคุณท่านสูงส่ง

เทพเจ้า : สรรพสิ่งกับข้าฯ เป็นกายเดียวกัน แต่ละลมหายใจสัมพันธ์ต่อกัน ทุกข์สุขร่วมกัน ดูอย่างต้นไม้ที่คายออกซิเจนออกมาให้มนุษย์ดูดซึมเข้าไป มนุษย์ก็คายพวกคาร์บอนไดออกไซด์ออกมาให้แก่ต้นไม้ดูดซึม เขาเหล่านั้นมีชีวิตร่วมผืนดินเดียวกัน ต่างก็รับสิ่งที่ตนต้องการ เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่กันและกัน เป็นความอัศจรรย์ในการสร้างสรรค์ พลังงานแห่งความช่วยเหลือซึ่งกันและกันของสรรพสิ่งนั้น น่าอัศจรรย์มาก! หากจะพูดว่ามวลชน "เสาะหาโชคลาภกันเอง" จะเหมาะกว่า แม้ฟ้า-ดินปราศจากคำพูด แต่การมองดูสีหน้าของชาวโลกก็สามารถหยั่งรู้ถึงจิตใจได้ ปรากฏการณ์ทั้งหลายที่เห็นอยู่นั้น เป็นคำพูดที่ไร้เสียง เช่น ดอกไม้บานเป็นการบ่งบอกถึงฤดูกาลแห่งใบไม้ผลิ หากใบไม้ร่วงก็บ่งบอกถึงฤดูกาลแห่งใบไม้ร่วง คนใบ้ไม่พูดก็แสดงไม้-แสดงมือแทนเสียงจากใจได้ ดังนั้น การถ่ายทอดจากจิตดีกว่าคำพูด ลมฝน ฟ้าคะนอง ก็ดี การโคจรของดวงดาวก็ดี เป็นลักษณะทั่วไปของจิตแห่งสวรรค์ที่มีต่อปวงชน เพราะฉะนั้นผู้มีเชาว์ปัญญา จึงเชี่ยวชาญในการสังเกตสีหน้าของคน ผู้ทรงคุณธรรมจึงหยั่งรู้ความเปลี่ยนแปลงของฟ้าดิน เพื่อเป็นหลักในการคืบหน้าหรือถอยหลบ เปิดเผย "เปิดใจ" มากมายเช่นนี้ เพื่อให้ดวงจิตของมวลชน เข้าไปอยู่ในที่สงบสุขอันงดงามแห่งสุนทรียภาพ เพื่อเป็นการยืนยันความจริงนี้ ข้าฯ จะพาหยางเชิง

เข้าชม สภาวะการกลับสู่ต้นสังกัดเดิม ของมวลชนอีกครั้งหนึ่ง

หยางเซิง : ขอขอบคุณในความกรุณาของท่าน หลวงปู่ไม้ อันเป็นบุญของชาวโลกที่ได้ ฟังการบรรยายของท่าน ด้วยความสนิทชิดเชื้อ คงจะเกิดความซึ้งในพระคุณของท่านโดยพร้อมเพรียงกันและยอมรับปฏิบัติตาม อันเป็นสัจจะแห่งมหาสัทธรรม โดยดำเนินตามหลักความจริงอันสูงสุดนี้!

เทพเจ้า : สวรรค์ดุจบิดรมารดา มนุษย์ (บุตร) ก็คือร่างอวตารของเทพ รู้จักมนุษย์ก็เหมือนรู้จักสวรรค์ สวรรค์ (บิดา-มารดา) หวังว่าลูกหลานตนเองจะมาปรนนิบัติต่อท่าน ถึงแม้ลูกหลานได้รับโทษต้องติดคุก (นรก) เมื่อพ้นโทษกลับแล้วก็ยังสนิทชิดเชื้อ ทำอาหารเลี้ยง รดน้ำมนต์ล้างซวย ดังนั้น มนุษย์อย่าคิดว่าสวรรค์อยู่ไกลสุดเอื้อม ถ้าหากเจ้ามีบาปกรรมเต็มตัว ขอเพียงรู้สำนึกและกลับตัวใหม่ ชีวิตใหม่ก็สามารถจะแตกยอดอ่อนได้ สวรรค์ก็ยินดีต้อนรับการกลับมาของเจ้า มนุษย์ทั้งหลายที่ศรัทธาบำเพ็ญเพียร แต่รู้เพียงครึ่ง ๆ กลางเกี่ยวกับภายหลังการสำเร็จธรรม หรืออาจไม่รู้อะไรเลยก็ได้ วันนี้ข้าฯ ก็จะได้บรรยายรายละเอียดให้รู้ หยางเซิงตามข้าฯ มาทางนี้!

หยางเซิง : ติดตามหลังท่านเทพเจ้า รู้สึกได้แบกเอาภาระอันหนักหน่วงและยาวนาน ฝุ่นธุลีด้านหลังเทพศักดิ์สิทธิ์ น่าที่จะสามารถติดตามไปได้!..........ฉับพลันเบื้องหน้าปรากฏมีผู้คนอยู่อย่างเบา ๆ สบาย ๆ บ้างก็นั่งสงบอยู่ใต้ต้นไม้ บ้างก็เดินลอยชายอยู่ แต่ละคนมีใบหน้าที่เปี่ยมไปด้วยความสุข บนศีรษะ

ก็มีรัศมีเปล่งประกาย มองดูแล้วเสมือนรูปภาพที่เต็มไปด้วยความสำราญ ไร้กังวล น่าชื่นชม ยินดียิ่งนัก ขอเรียนถามท่านเทพเจ้าว่าพวกเขาเป็น วิสุทธิเทพแดนไหน?

เทพเจ้า : เขาเหล่านั้น คือ มวลมนุษย์ที่บำเพ็ญธรรม หลังจากบรรลุมหาสัทธรรมแล้วก็คืนสู่ สวรรค์แห่งฟ้าห้าอาวุโส จากที่นี่ก็ได้บำเพ็ญเพิ่มเติม ให้วิญญาณได้รับพลังรัศมีจนกว่าจะได้พลังธาตุที่เต็มสมบูรณ์ แล้วจึงค่อยขึ้นสู่สวรรค์ ขั้น ไตรวิสุทธิ์ เข้ารวมเป็นเอกธาตุเดียวกันกับ พระจอมราชัน เพื่อให้รับรู้ถึงหน้าตา (จิต) ดั่งเดิม

หยางเซิง : ได้ฟังการบอกเล่าจาก ท่านเทพเจ้าอย่างนี้แล้ว แดนสูงสุดของ มหาสัทธรรมก็คือ ความเป็นเอกธาตุดั้งเดิม แต่ทำไมเหล่าเทวดาแปดองค์ (โป๊ยเซียน) ทำไมจึงมักลงมายังโลกมนุษย์แสดงให้เห็นชื่อเสียงและรูปลักษณ์ อันนี้เป็นเพราะ ท่านเหล่านั้นยังบำเพ็ญธรรมไม่ถึงขั้น เอกธาตุแห่งจอมราชัน ใช่ไหม?

เทพเจ้า : ความเร้นลับแห่งสวรรค์ ไม่สามารถพูดได้หมดภายในคำสองคำ ผลธรรมแห่งเทวดาทั้งแปด ได้บรรลุถึงการรวมกันกับเอกธาตุของจอมราชันแล้ว อย่างพุทธพจน์ว่า “รวมเป็นเอก” เพราะท่านเหล่านั้นมีความสามารถในการรวมกัน ก็ย่อมมีพลังความสามารถในการกระจาย เพราะฉะนั้น ความหมายของการรวมกันอันไร้สิ้นสุดของปฐมธาตุ (มหาสัทธรรม) ย่อมไม่ถูกควบคุมอย่างไร้สิ้นสุดเช่นกัน คือ สามารถหลุดพ้นจากการควบคุมอย่างไร้สิ้นสุด จะรวมกันหรือกระจายออก กระทำได้ตามสบาย

การบรรลุธรรมของ เทพ พุทธ ปราชญ์นี้ สามารถเสวยสุขได้ในแดนศักดิ์สิทธิ์ คล้ายกับว่า สิ่งรอบกายนั้นไม่เกี่ยวข้องเลย มีความสามารถ โดยจิตไม่ติดยึดในสรรพสิ่ง แล้วห่วงอะไรกับสรรพสิ่งที่ห้อมล้อมเล่า เทวดาเหล่านั้นภายหลังที่แยกห่างจากเอกธาตุแห่งจอมราชันแล้ว ก็สามารถที่จะดำรงอยู่ได้ เปรียบเหมือนเลี้ยงบุตรจนเติบใหญ่ ถึงแม้จะมีพ่อแม่ แต่ไม่ต้องพึ่งพาพ่อแม่ ก็สามารถดำรงชีพอยู่ได้เช่นกัน

มหาสัทธรรมไม่ใช่จะยึดอยู่ในกฎเดียวเท่านั้น “เมื่อคลายออกจะคุมทั่วพิภพ และเมื่อเก็บเข้าจะซ่อนในที่เร้นลับ” เพราะฉะนั้น บรรดาเหล่า พุทธ เทพ ปราชญ์ เมื่อบรรลุธรรมแล้วจะไม่ถูกควบคุมโดย พหูธาตุ และได้ท่องเที่ยวไปตามปราสาทวิมานต่าง ๆ ของสวรรค์ ทั้งนี้ก็เพื่อจะได้อยู่ใกล้กับมวลมนุษย์ทำงานเพื่อช่วยเหลือผู้มีบุญวาสนา โดยลงประทับทรงบรรยายธรรม บางครั้งก็อวตารไปเกิด เพื่อนำญาณเมตตา (พุทธ) ผู้ที่บรรลุธรรมเหล่านี้มีปณิธานอันยิ่งใหญ่ การบำเพ็ญธรรมก็เพื่อที่จะได้โปรดมวลชน มิใช่เพื่อหลีกหนีผู้คน ต้องการเข้าใกล้มวลชน มิใช่ถอยห่างจากมวลชน ก็เพราะเป็นผู้มีจิตใจเช่นนี้จึงเหมาะที่จะเป็นครูบาอาจารย์ของมนุษย์ ดูอย่างคนที่มียศฐาบรรดาศักดิ์สูงส่ง เมื่อเขาถอดเครื่องแบบออกแล้ว ก็จะเปลี่ยนเป็นคนธรรมดาสามัญใช่ไหม? ดังนั้น เมื่อพูดถึง เทพ พุทธ ปราชญ์ ก็เป็นเพียงสมมุติบัญญัติเท่านั้น เป็นสิ่งเรียกว่า “จอมปลอม” หรือ “อนัตตา” ผู้คนอย่าได้ฟังเขาว่าเป็นเทวดา

อะไร เป็นพระพุทธเจ้าอะไร ก็รู้สึกเคารพนับถือ และเกรงกลัวจนตัวสั่นเสียแล้ว โดยไม่กล้าเข้าไปใกล้เขา! เทพ พุทธ ก็ไม่ต่างไปจากคน หากเธอกลัวเขา หนีห่างไกลเขา เธอก็จะพลาดโอกาสที่จะได้ทำบุญร่วมกัน กล่าวคือ ไม่มีโอกาสได้เข้าใจหลักธรรมของเขา โอกาสที่จะสำเร็จ เป็นเทพ พุทธ ของตนก็ยิ่งน้อยลงไปใหญ่ ผู้ที่สามารถที่จะเป็นเทพ พุทธ ได้อย่างแท้จริงแล้ว เขาย่อมหาโอกาสเข้าใกล้มวลมนุษย์ เพื่อโปรดเขา เพราะเขาก็หวังว่า มวลมนุษย์สามารถเจริญรอยตามเขาไป ดังนั้น ท่านเหล่า เทพ พุทธ ที่เจ้าได้เห็นในวันนี้ พวกท่านล้วนประกอบด้วยวิญญาณธาตุ และรัศมีธรรม มีความมุ่งหมาย ที่มาที่นี่ก็เพื่อกระตุ้น วิญญาณเดิมของพวกท่านให้เปล่งปลั่งสมบูรณ์ เพื่อบรรลุถึงเขตแดนห้าธาตุดั้งเดิมให้พรั่งพร้อม ภายหลังสำเร็จมรรคผล จะได้แผ่พลังธรรมอันมหาศาล ไม่ว่าจะอยู่ในภาวการณ์เช่นใด พวกท่านเหล่านั้นก็สามารถอวตาร เพื่อโปรดมวลมนุษย์ทันที ดังนั้นการเพิ่มเติมพลังจิตที่นี่นั้น ก็เปรียบเสมือน ชาวโลกได้รับการฝึกฝนเพื่อพร้อมรับมอบหน้าที่การงานใหม่ เป็นการเตรียมพร้อมในการรับมือได้ทุกสถานการณ์ กระทำด้วยมือรวดเร็วเท่าความคิด โดยไม่เกรงกลัวการต่อต้านจากหมู่มาก ทำงานด้วยความสบาย

หยางเซิง : มิทราบว่าขั้นตอนในการบำเพ็ญธรรมมีอะไร และสภาพการเพิ่มเติมพลังจิตมีอะไรบ้าง?

เทพเจ้า : เรามุ่งหน้าไป ข้าฯ จะเชิญผู้บำเพ็ญธรรมผู้หนึ่ง ที่สามารถหลุดพ้นจากโลกทั้งสามแล้ว เจ้าสามารถที่จะถามรายละเอียด

เพื่อชาวโลกจะได้รู้ถึงขั้นตอน ในการบำเพ็ญธรรมกับสภาพการละร่าง เพื่อลอยตัวขึ้นสู่สวรรค์!

หยางเซิง : ท่านวิสุทธิเทพเหล่านี้ รัศมีเปล่งประกายรอบองค์ มีความสง่างามหาผู้ใดเปรียบมิได้ ดูแล้วเป็นที่กริ่งเกรงยิ่งนัก แต่ก็แฝงไปด้วยความอ่อนโยนน่าสัมผัสใกล้ชิด ขอกราบเรียนถามท่านเทพกาญจน์ องค์นี้ ถึงขณะที่ยังอยู่ในโลกมนุษย์ และสภาพ-การละจากโลกว่าเป็นอย่างไรบ้าง?

เทพกาญจน์ : ท่านหยางเซิงมาได้พอเหมาะ ตัวท่านได้รับมอบหน้าที่จากสวรรค์ ให้แต่งหนังสือ "เที่ยวเมืองสวรรค์" เป็นการโปรดมวลมนุษย์ ข้าฯ ก็ขออาศัยโอกาสอันมีค่านี้ได้เล่าเรื่องราวตอนข้าฯ อยู่ในโลก มีอาชีพเป็นพ่อค้า มีนามสกุลว่า เจียม ตั้งแต่เยาว์วัยก็มีจิต เคารพนับถือ เทพ พุทธ ชอบอ่านหนังสือธรรมะ คัมภีร์ และพระสูตร ภายหลังเพื่อนฝูงก็แนะนำมาเรียนธรรมะกับอาจารย์ โดยได้รับการชี้แนะ ไขปัญหา ฉับพลันก็เข้าใจ ถึงทวารแห่งการเกิดดับ รู้สึกยินดีตื่นเต้นมาก จากวันนั้นมา ก็เห็นชีวิตมนุษย์ แตกต่างจากคนอื่น จึงตั้งปณิธานว่าจะโปรดผู้อื่น ได้พิมพ์หนังสือธรรมะแจกจ่าย ช่วยเหลือผู้ตกทุกข์ยาก อุทิศตนเพื่อการนี้เป็นการสะสมบุญบารมี (คุณ) ภายนอก มีอยู่วันหนึ่ง ขณะที่ พิจารณาประโยคหนึ่งในคัมภีร์ วิสุทธิสูตรว่า "ได้ชื่อว่าบรรลุธรรม จริงแท้แล้วไม่มีอะไรให้บรรลุ" ฉับพลันก็รู้แจ้งว่า สิ่งที่ยึดถือในจิตมา 5-6 ปี ได้ถูกปลดคลายออกทันที เพราะก่อนนี้ข้าฯ หลงว่าตนได้บรรลุธรรมแล้ว ภายในจิตมีความ

ปรีดา และความรู้สึกมีที่พึ่งอย่างหนึ่งที่บอกไม่ถูก โดยเชื่ออย่างลึกซึ้งว่า ภายหลังการตายแล้ว จะต้องมีที่ ๆ จะไปได้ แต่ทุกสิ่งทุกอย่างก็ยังอยู่ภายใต้การแสวงหา เมื่อพิจารณาประโยคที่ว่า "ได้ชื่อว่าบรรลุธรรม" จริงแท้แล้วไม่มีอะไรจะบรรลุ ข้าฯ ก็ได้แต่ถามตนเองว่า ข้าฯ ได้บรรลุธรรมอะไร? มือทั้งสองข้างยังว่างเปล่า ข้าฯได้กระทำอะไรไว้บ้าง? เพื่อกอบกู้มวลมนุษย์จึงได้ชื่อว่าบรรลุธรรม ธรรมะคือ หลักธรรมแห่งมหาธรรมชาติ ทุกสิ่งอย่างแฝงไว้ด้วยธรรม ข้าฯรู้แจ้งถึงปรากฏการณ์แต่ละอย่างล้วนเป็นการเผยให้มนุษย์ได้รับรู้ ข้าฯแทงทะลุทุกอย่าง แม้แต่เครื่องหมายพิเศษของร่างปลอมนี้ คาถาอาคมและลายมืออันพิเศษของลักษณะธรรมนั้น มิใช่ ธรรมะแท้จริง ทั้งหมดนี้ล้วนขึ้นอยู่กับการกระทำของจิตใจ เมื่อเป็นเช่นนี้แล้ว ข้าฯก็สามารถลืมทุกสิ่งอย่าง ปล่อยให้จิตของข้าฯ เป็นอิสระสามารถรวมเข้าเป็นเอกกับสรรพสิ่งในสากลโลกได้ สภาพของข้าฯในตอนนั้นทั้งกายมีลักษณะแห่งพุทธะ มือทั้งสองข้างก็มีความสามารถเป็นพิเศษ วาจาที่ออกจากปากล้วนเป็นธรรมะ เป็นคาถาอาคมมีผลดีต่อตนเองและสังคม ผู้ที่มีไข้เจ็บป่วย พอได้ยินเสียงของข้าฯต่างก็มีอาการตอบสนอง ด้วยเหตุนี้ การบรรลุธรรม เป็น นาม-ธรรม ชาวโลกที่เบาปัญญา หากไม่มีนามให้เขาเรียก เขาก็ไม่รู้จะเริ่มต้นบำเพ็ญได้อย่างไร การข้ามทะเลต้องอาศัยเรือ เมื่อถึงฝั่งแล้วควรจะละทิ้งเรือ ไม่ควรยึดถือโดยไม่ปล่อย หากปล่อยวางก็จะรู้ชัดแจ้งตลอด ตั้งแต่ข้าฯ ได้บรรลุธรรม

เหล่านี้แล้ว ทางหนึ่ง ข้าฯ ก็เจริญตามมรรคอย่างจริงจัง อีกทางหนึ่ง ข้าฯ ก็เผยแพร่ให้กับผู้มีบุญวาสนา ทุกครั้งที่มีการบรรยายในพระสูตร ก็อาศัยหลักธรรมอันนี้เป็นหลัก ในสมัยนั้นผู้คนเชื่อถือและศรัทธามีมาก แต่ก็มีบ้างที่ยึดถือในความอาวุโส ก็มักจะต่อต้านไม่เห็นด้วย แล้วก็กล่าวหาว่าข้าฯ กระทำขัดต่อระเบียบประเพณีและวินัยสงฆ์ แต่สำหรับข้าฯ เห็นว่า พวกเขาโชคดีที่สามารถหลุดพ้นจากการผูกมัดแห่งปุถุชนนิยมแล้ว กลับมาถูกโซ่ตรวนแห่งศาสนาล่ามเอาร่างกายและจิตใจไว้ โดยไม่สามารถหลุดรอดออกมาได้

สมัยที่ ท่านสังฆปริณายก องค์ที่ 5 (สายจีน) ท่านหลวงปู่อึ้งป๊วย ได้แสดงธรรมต่อท่านสังฆปริณายก องค์ที่ 6 (ท่านฮุยเหนัง) กล่าวว่า **"ควรไร้ที่ ๆ จะอยู่ดังเกิดที่จิต"** ฉับพลันก็บรรลุธรรมอันยิ่งใหญ่ ข้าฯ จึงได้ทำการสำรวจตนเองอยู่ตลอดเวลา โดยกลั่นกรอง สิ่งที่ได้บรรลุแล้ว ให้มันเกิดความบริสุทธิ์ยิ่ง ๆ ขึ้น เพื่อจะได้ถึงจุดหมายใน พระวิสุทธิสูตร ที่ว่า "ด้วยความบริสุทธิ์เช่นนี้ เป็นการเข้าสู่ธรรมที่แท้จริง เมื่อเข้าสู่ธรรมแท้จริงแล้วจึงได้ชื่อว่า บรรลุธรรม" หมายความว่า ผู้บำเพ็ญธรรมมีความสามารถเข้าสู่แดนสัทธรรมแล้ว ต้องมีความสามารถออกจากแดนสัทธรรมด้วย โดยไม่ตกอยู่ภายใต้การครอบงำแห่งสัมภาระของธรรม ดังนี้แล้วจึงนับได้ว่าเป็นผู้บรรลุธรรมที่แท้จริง!

ตลอดชีวิต ข้าฯ ได้อาศัยการบรรลุเช่นนี้ เป็นผู้นำจิตตนเอง

เปิกดวงตาแห่งจิต ด้วยวิธีการแบบนี้ จึงเหมือนดั่งท่านฮุยเหนัง ที่กล่าวเป็นโฉลกว่า **"ไม่มีต้นโพธิ ไม่มีกระจกเงา ไม่มีสักสิ่ง แล้วฝุ่นจะจับอะไร"** กับโฉลกของท่าน ซิ่งซิ่ว (รองเจ้าอาวาสสังฆ-ปริณายก องค์ที่ 5) กล่าวว่า **"กายดั่งต้นโพธิ จิตดั่งกระจกเงา คอยเช็ดถูตลอดเวลา อย่าให้ฝุ่นลงจับได้"** ในโฉลก 2 บทนี้ บทหนึ่งพูดว่า "ว่าง" อีกหนึ่งพูดว่า "มีรูป" ถ้าหากปุถุชนยึด ในโฉลกใดโฉลกหนึ่งก็ไม่ถูกต้อง จะต้องเข้าใจว่า ภายใน **ว่าง** นั้น **มี** ทั้ง **มี** และ **ไม่มี** เป็นสิ่งเดียวกัน การ **มีรูป** หรือ **ว่าง** ก็คือสิ่งเดียวกัน ต้องไม่ยึดถือทั้งสองทาง คืออยู่ทาง **สายกลาง** การที่อยู่ **ตรงกลาง** นี่แหละจึงสามารถไปได้ทั้งซ้ายและขวา โดยอย่าให้ทั้งซ้ายและขวาไปสะเทือนตรงกลาง (จิต) ด้วยเหตุนี้ ต้นไม้วิญญาณเดิมแห่ง บูรพมงคลนี้ ก็คือ ต้นโพธิ์ แม้จะมีตัวตน แต่ก็เหมือนกับภาพยนตร์ คือเห็นว่ามี แต่เมื่อสัมผัสแล้ว ไม่มี อย่างนี้อาจเรียก "กายแสง" "กายเงา" "กายทิพย์" เหมือนกับแสงและลมที่คนจับไม่ได้ แต่เป็นกลุ่มพลังอันมหาศาล

ก่อนที่ข้าฯ จะดับจิต ข้าฯ รู้สึกว่า "กายแท้" ของข้าฯ กำลังจะออกจาก "กายเทียม" (กายเนื้อ) สภาพคล้าย ๆ กับได้ถอดเสื้อผ้าออก พอถอดเสื้อผ้าออกแล้ว ดวงจิตของข้าฯ ยิ่งเพิ่มความกระปรี้กระเปร่า สะดวกสบาย เพราะไม่มีขันธ์ทั้งห้าที่หนักอึ้งเหมือนกับไม่มีหนี้สิน ตัวเบาสบาย สภาพธรรมชาติอันยิ่งใหญ่ ที่สวยสดงดงามก็ปรากฏอยู่เบื้องหน้า กายที่เปล่งประกายด้วยรัศมีลอยละลิ่วสู่ประตูทักษิณแห่งสวรรค์ทิศใต้

ผ่านด่านเก้าตะวัน ที่ทำการทดสอบแล้ว แสงธรรมส่องสว่างเส้นทางศักดิ์สิทธิ์ ทำให้ข้าฯ ได้เห็นทิศทางอย่างชัดเจน เทคนิคในการลดเลี้ยวต่าง ๆ ก็ดีเลิศ ไม่ว่าจะอยู่ในสภาวการณ์ใด ๆ ก็สามารถที่จะควบคุมทิศทางได้ การทดสอบ "ธรรม" จึงผ่านมาได้โดยสะดวกทุกประการ

หยางเซิง : ได้ฟัง ท่านวิสุทธิเทพ เล่าให้ฟังแล้ว ดูประหนึ่งว่าการบำเพ็ญธรรมเป็นกิจการที่งดงาม เบาสบายมาก ทำให้เกิดความเพียร มิทราบว่าจิตท่านได้รับอะไรจากบูรพมงคลแห่งนี้บ้างไหม?

เทพกาญจน์ : ในเขตแดนแห่งนี้ ตัวท่านก็ได้รับอยู่แล้ว เว้นแต่ซ่อนเร้นไว้โดยไม่เปิดเผยให้ใครรู้ การบำเพ็ญธรรมเพื่อปลดปล่อยจิต ให้จิตมีความหรรษา ถึงแม้เส้นทางในการบำเพ็ญธรรมต้องผ่านขั้นตอนการทดสอบจากมารกิเลสต่าง ๆ ก็ตาม การทดสอบเป็นการฝึกฝนชนิดหนึ่ง โดยใช่ว่าสวรรค์จะกลั่นแกล้งเราขัดขวางเราก็หาไม่ การจะสำเร็จเป็นกายอรหันต์ที่มีความสามารถไร้เทียมทานนั้น หากมิได้ผ่านการถลุง สกัด ขัดเกลาแล้ว ก็ไม่อาจเป็นเครื่องที่สมบูรณ์ได้ ภาษิตกล่าวว่า "หากไม่ผ่านความหนาวเหน็บเข้ากระดูก ก็จะไม่พบกลิ่นหอมของดอกเหมย" ยิ่งหนาวเหน็บปานไหน ความหอมยิ่งเข้มข้น ยิ่งฝึกฝนก็ยิ่งแข็งแกร่ง

อยู่ที่ บูรพมังคลาวิหารนี้ ต้องฝึกฝนจนห้าธาตุสมบูรณ์จนได้ธาตุเขียว เมื่อห้าธาตุคืนสู่ต้นสังกัดแล้ว พลังธรรมจะ

มหาศาลเหมือนเครื่องจักรที่หมุนทดรอบขึ้น เพื่อสามารถท่องไปได้สะดวกสบายในสากลโลก ซึ่งแปรเปลี่ยนได้ทุกเวลา

ภายใต้การบงการของความเมตตาแห่งบูรพมงคล โดยมีหลวงปู่ไม้เป็นองค์ประธาน ทุกหนแห่งเต็มไปด้วยกลิ่นไอแห่งธาตุเขียว เพียงแต่นั่งพักผ่อนที่นี่ ก็จะมีวิญญาณธาตุแห่งบูรพ-มงคล แผ่คลุมร่างโดยรอบ รอจนกว่าธาตุจะเต็มสมบูรณ์ แล้วจึงสามารถลอยขึ้นสูง เข้าเขตแดนไตรวิสุทธิ์

เทพเจ้า : การฝึกฝนจิตวิญญาณ เป็นการเปิดเผยตัวจิตของแต่ละคน ถึงแม้วิญญาณธาตุแห่งบูรพมงคล จะช่วยเพิ่มพลังให้ก็ตาม ที่จริงแล้วเป็นการให้ผู้บำเพ็ญธรรม ได้พิจารณาถึงสภาพการณ์ของวิญญาณธาตุแห่งบูรพมงคลต่างหาก พวกเขาเหล่านั้นได้ผ่านเขตแดนแห่งนี้ ค่อย ๆ สัมผัสกับความพิสดารแห่งนั้น จนกระทั่งตนเองก็สามารถที่จะเปิดเผย วิญญาณธาตุอย่างเดียวกันนี้ออกมาได้ ชาวโลกนั้นไม่โง่หรอก เจ้าบอกเขาให้ใช้ตะเกียบก็สามารถกินข้าวได้ ค่อย ๆ หัดไป ในที่สุดก็สามารถทำได้ ถือปากกาเขียนหนังสือ รู้วิธีการปรุงอาหาร เมื่อได้ฝึกหัดไปแล้วก็ต้องสำเร็จ ทุกสิ่งทุกอย่างมีคนคอยชี้แนะ หรือตนเองให้ความสนใจ ทำความเข้าใจอย่างจริงจังแล้ว ไม่มีสิ่งไหนที่ทำไม่ได้ โดยเฉพาะตอนที่จิตวิญญาณละร่างไปแล้ว ยิ่งไม่ถูกควบคุม พลังความสามารถต่าง ๆ ที่ถูกปกปิดไว้จะปรากฏออกมาให้เห็น พลังความสามารถในการฝึกฝนยิ่งเป็นได้รวดเร็ว เนื่องในโอกาสโปรดสรรพสัตว์นี้ ผลของการบำเพ็ญธรรม แม้จะไม่ยอดเยี่ยม

ดีเลิศ แต่ถ้ากอปรไปด้วยจิตใจที่ศรัทธา ยิ่งที่นี่ยังมีอาจารย์ที่ปราชญ์เปรื่อง คอยแนะนำชักจูงให้ชาวโลกได้บำเพ็ญให้ลึก ๆ ยิ่งขึ้น เพื่อให้บรรลุถึงที่หมายที่สูงขึ้น ผู้บำเพ็ญธรรมไม่ควรจะยึดถือในการปฏิบัติและยกตน ยึดถือ ทรรศนะนิยมของตนมากเกินควรแล้ว จะทำให้จิตวิญญาณถูกกำจัดไม่สามารถ "หลุดพ้น" การบำเพ็ญแบบนั้น ก็เหมือนกับเปิดเส้นทางแคบ ๆ เดินอย่างเดียว เข้าสู่เส้นทางตัน ผู้ที่เดินตามเจ้า ก็จะพบแต่ทางมรณะ (ทางตัน) หวังว่ามวลมนุษย์สามารถบุกเบิกเส้นทาง "มหามรรคที่โล่งเรียบ" ไปได้ทุกทิศทาง เมื่อถึงที่หมายแล้วก็สามารถจะพักผ่อนได้ อยู่ได้ ใคร ๆ ก็ไปได้ ไม่มีติดขัด เช่นนี้ผู้คิดเจริญรอยตามเจ้า ก็สามารถจะได้รับการช่วยเหลือ อันนี้เป็นหน้าที่อันศักดิ์สิทธิ์ที่ยิ่งใหญ่ มิใช่เป็นของเด็กเล่นนะ! ดูอย่างท่านเทพกาญจน์ท่านนี้ หนทางในการบำเพ็ญธรรมของท่านเลิศลอยเหนือคน ดังนั้น ผลที่ได้รับจึงต่างจากปุถุชน ถึงจะเรียกว่า "เทพกาญจน์" ที่จริงแล้ว เขาคือ "พุทธะ" องค์หนึ่งแล้ว

หยางเซิง : สวรรค์ที่ทดสอบคนนั้น อยู่ที่บุคคลนั้นได้ปฏิบัติด้วยตนเอง หรือว่าแล้วแต่สวรรค์จะบันดาลให้?

เทพเจ้า : เทพ อรหันต์ ที่ขึ้นสู่สวรรค์นั้น ต้องผ่านการทดสอบทั้งสิ้น ในสภาวะเหนือรูปลักษณะมี สุรา นารี ทรัพย์สมบัติ **ข้อสำคัญ ทั้งนี้ ขึ้นอยู่กับการทดสอบจิตของพวกเขาว่า มีความ**เป็นตัวของตัวเองหรือไม่ ที่ไม่หลงใหลต่อสิ่งหลอกลวงภายนอก

ดังนั้น รัศมีจิตยิ่งแรงกล้าเท่าไร แรงจู่โจมจากภายนอก ที่มีต่อเขายิ่งมีกำลังน้อยลง เหมือนอย่างบ้านเรือนที่แข็งแรง ลมฝนก็ไม่อาจทำลายมันได้ สวรรค์ให้โอกาสในการทดสอบแก่เขา มีความมุ่งหมายในการเสริมสร้างความแข็งแกร่งแก่เขา เพราะฉะนั้น ภายหลังอยู่ในสวรรค์ แห่งห้าอาวุโส สวรรค์แห่งไตรวิสุทธิ์ และเอกธาตุดั่งเดิม ภายหลังรวมกับวิญญาณแล้วจะกระปรี้กระเปร่า ในการแบ่งแยกวิญญาณเพื่อการดำรงชีพอยู่ในสวรรค์แต่ละแห่งล้วนจะไม่แปรเปลี่ยนความตั้งมั่น เมื่อทำได้ดั่งนี้แล้ว พวกเขาจึงจะสำเร็จธรรมที่แท้จริง ดังคำกล่าวว่า **"ที่วุ่นวายฝึกผู้บำเพ็ญ ฝุ่นกิเลสอีกทีกทดสอบผู้บำเพ็ญ"** ซึ่งแฝงไปด้วยหลักธรรม ดังนั้น เทพ พุทธ ต้องผ่านการฝึกฝน ซึ่งเป็นความต้องการของสวรรค์ ที่ให้โอกาสได้ฝึกฝนตนเอง โดยที่ตนเองมีพลังในการต่อต้าน จึงจะไม่ถูกรุกรานจากภายนอก เพราะฉะนั้น "มารทดสอบ" ก็คือ "พุทธทดลอง" เป็นสิ่งประทานจากสวรรค์ หรือ คนใฝ่หาเอาเองก็ได้ สรุปความว่า สวรรค์ต้องการปกป้องตัวจิต เพื่อให้การไปมาของพวกเขาปลอดภัย จึงได้อบรมสั่งสอนเช่นนี้ ฝึกฝนพวกเขา เพราะมีกายเดียวกับมวลมนุษย์ นี้แหละเป็นความเมตตาจากสวรรค์อันหาที่สุดมิได้

หยางเซิง : ท่านเทพเจ้าพูดได้ถูกต้องดีมาก ถ้างั้นผู้คนในโลกที่ได้รับความทุกข์ยากต่าง ๆ นั้น เป็นเพราะอะไร? และผู้ที่ร่างกายไม่สมประกอบ จะมีคุณสมบัติเข้าร่วมการบำเพ็ญธรรมด้วย

หรือไม่?

เทพเจ้า : มนุษย์ยกย่องว่าเป็นสัตว์ประเสริฐ ดังนั้น มนุษย์ควรเริ่มบำเพ็ญจากมนุษยธรรม ไปสู่มหาสัทธรรมจะง่ายที่สุด นอกนั้นก็มีสัตว์ที่แปลก ๆ หาดูได้ยากนั้น ล้วนเป็นพวกที่ผ่านการเกิดหกช่องทางได้ผ่านเคราะห์เวรต่าง ๆ จนกระทั่งสำเร็จมา นับว่าหกช่องทางเกิดมีไมตรีอยู่บ้าง ในวโรกาสโปรดสัตว์ทั้งสามโลกนี้ ต้องการแปรเปลี่ยนสรรพสัตว์ให้สวยงาม ดังนั้นผู้ที่พิการก็ไม่ขัดต่อการบำเพ็ญเพียรเพื่อความรุ่งโรจน์ ยิ่งต้องเมตตาช่วยให้พ้นทุกข์จะละทิ้งเขาไม่ได้! มิฉะนั้นจะเป็นการขัดต่อความเมตตาจิตของสวรรค์ที่คอยห่วงใยมนุษย์ นั่นเป็นการกระทำที่โง่เขลา

ส่วนความทุกข์ที่มนุษย์ได้รับอยู่นั้น นอกจากเป็นการตอบสนองจากเวรกรรมที่ก่อไว้ในชาตินี้แล้ว ก็คงเป็นผลกรรมจากชาติที่แล้ว ก็อย่างที่กล่าวมาเมื่อครู่นี้ว่า แม้แต่ เทพ พุทธก็ต้องได้รับการฝึกฝน เพื่อคงคุณภาพเอาไว้ มนุษย์ต้องการก้าวหน้า ก็ต้องขยันไต่เต้า บาปกรรมต่าง ๆ ที่ตนก่อไว้ ย่อมติดตามไม่ปล่อย หากยังไม่บรรลุธรรมแล้ว หนำซ้ำยังหาโอกาสคอยเล่นงานเรา เพราะหนี้ที่ยังไม่ได้ชดใช้ ไม่มีทางปฏิเสธได้เลย แต่ถ้าหากว่าเจ้าได้บรรลุธรรมแล้ว ปลดโซ่ตรวนจากใจได้แล้ว กรรมเวรเหล่านั้น ก็พลันจะหมดไปโดยไม่มีร่องรอย รัศมีที่เปล่งออกจากจิตนั้น สามารถที่จะส่องทำลายเชื้อบาปทั้งปวง ทั้งยังสามารถหลุดพ้นจากหลุมภัยทั้งหลาย แล้วเคราะห์-

กรรมต่าง ๆ ก็จะปลดเปรื่องหดหายไป เพราะเหตุแห่งปางก่อน จึงต้องมีผลในปางหลัง การที่จะทำลายเชื้อพิษร้าย จำเป็นต้องฉีดยา กินยา ในสภาวะเช่นนี้ มนุษย์ต้องได้รับทุกข์ทรมาน แต่จงอย่าโกรธแค้น เพราะว่าเจ้าเจ็บป่วย สวรรค์จึงทำการรักษา ขจัดพิษภัยให้เจ้า อันนี้ก็เป็นการฝึกฝนธรรม เป็นวิธีการขจัดเวรกรรมเช่นกัน เจ้าจงดู วัว ควาย ที่กำลังกินหญ้าซิ ต้องถูกเฆี่ยนตีต้องอยู่ในที่รกรุงรัง สภาพน่าสงสารยิ่ง แต่มันเป็นการชดใช้กรรมปางก่อน ผ่านชีวิตด้วยการฝึกฝน มันก็กำลังบำเพ็ญธรรมเช่นกัน สุนัขที่กินอุจจาระคนกินเศษอาหาร นอนเฝ้าประตูบ้าน ทำหน้าที่อย่างซื่อสัตย์ แม้การดูแลจะไม่ดี แต่เป็นการผ่านชีวิตด้วยการบำเพ็ญธรรมเช่นกัน พวกเขายังคงผ่านไปวัน ๆ มนุษย์สมัยนี้ผ่านชีวิตด้วยความสุขสบาย ปัจจัยสี่อุดมสมบูรณ์ อาจพูดได้ว่าเวรกรรมที่เกี่ยวข้องมีน้อยลง จึงมีสภาพสุขสบายเช่นนี้ ดังนั้นจึงบำเพ็ญธรรมอย่างสบาย ถ้าสำเร็จแล้วก็จะผ่านชีวิตที่มีจิตใจที่สวยงาม จึงจะไม่หลงอยู่ในสุรา นารี ทรัพย์สมบัติ เป็นมนุษย์ที่มิใช่ปุถุชน มหาสัทธรรมของบูรพมงคล จึงจบตอนลงด้วยประการฉะนี้ หวังว่าชาวโลกที่ได้ฟังคำพูดของข้าฯ คงจะขยัน-ขันแข็งเดิน กลับมายังแดนวิเศษแห่งบูรพมงคลนี้

อรหันต์จี้กง : ขอบพระคุณ ท่านเทพเจ้า ให้การชี้แนะหลายครั้ง ช่วยเพิ่มสติปัญญาแก่มวลชนไม่น้อยคงจะต้องขอลาก่อน

หยางเซิง : กราบขอบพระคุณ หลวงปู่ไม้ที่สละเวลาสั่งสอน เหมือนได้รับแก้ววิเศษ การได้รับฟังเสียงสวรรค์ และเสียง

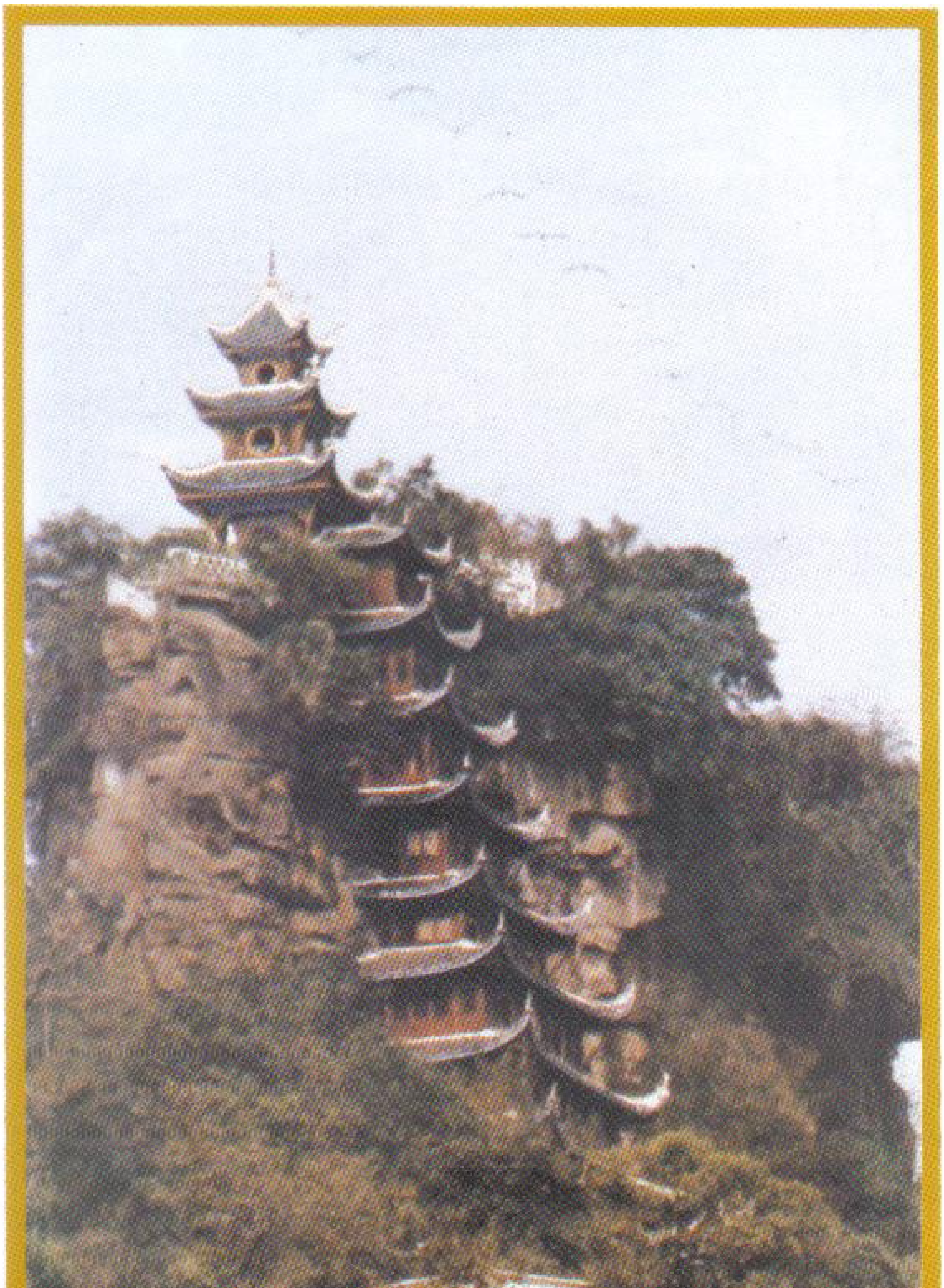
ธรรมมากมายเช่นนี้ เป็นคุณประโยชน์แก่กระผมมากมาย ทั้งมวลมนุษย์ก็ได้รับผลประโยชน์อันนับค่ามิได้

เทพเจ้า : เป็นหน้าที่ของข้าฯ ซึ่งทำอย่างสุดจิต

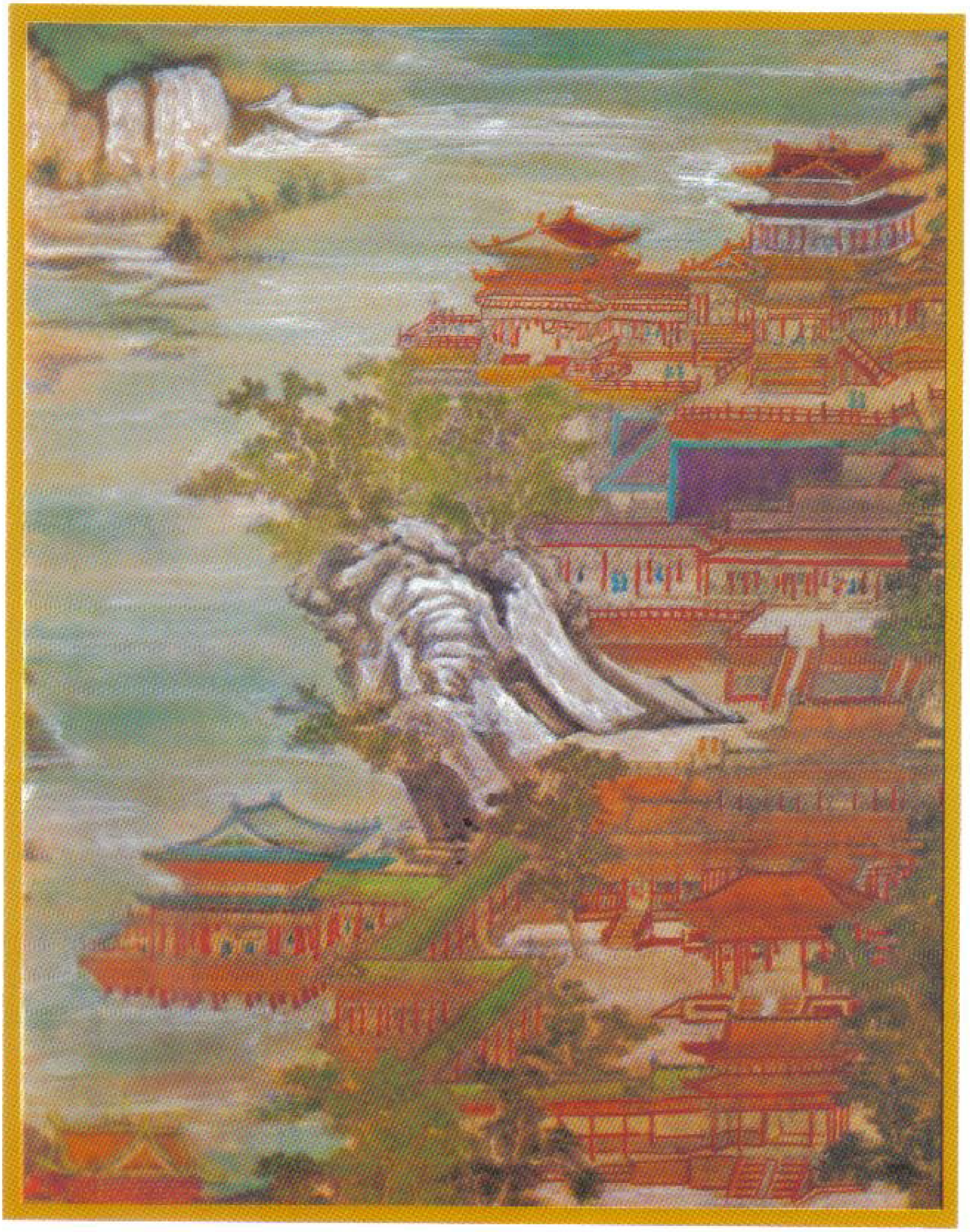
อรหันต์จี้กง : หยางเชิงขึ้นบนดอกบัว เราเตรียมตัวกลับสำนักกัน

หยางเชิง : ผมนั่งบนดอกบัวเรียบร้อยแล้ว ขอเชิญอาจารย์กลับสำนักเถิด

อรหันต์จี้กง : เซี้ยเฮี้ยงตึ๊ง ถึงแล้ว หยางเชิงลงจากดอกบัว วิญญาณกลับเข้าร่าง

บูรพก่อเกื้อ เขียวขจี
ครู่หนึ่งร้อยปีมนุษย์ เปล่าไร้
สัทธรรมเปล่งรัศมี แม่นมั่น พระเอย
ถึงแก่นธรรมะไซร้ แจ่มจ้า จักรวาลฯ

ทักษิณมังคลาวิหารตระการแสง
สัญลักษณ์แห่งธาตุไฟในทั่วหล้า
มีประโยชน์ต่อสรรพสิ่งเสมอมา
สีแดงแสงสถิตฟ้าสถาพร

บทที่ 16
ชมปราสาททักษิณมังคลาวิหาร
ฟังพระทักษิณมงคลเทพเจ้าบรรยายธรรม
วันที่ 16 มกราคม พ.ศ. 2523

อรหันต์จี้กง เสด็จลงประทับทรง กล่าวเป็นกลอนความว่า

ลมหนาวโกรกกระโชกดึง สนตรึงยืนเด่นเขียวขจี
เสียงดังพรมพื้นปฐพี แว่วธรรมบรรยายเร่งเร้า
ดั่งจิตวิญญาณอริยะ พระถังซัมจั๋งอดีตเจ้า
ชื่อ ธ ก็หอมแต่เช้า เคล้าทั่วทิวาราตรี

อรหันต์จี้กง : พระถังซัมจั๋งได้ไปอัญเชิญพระไตรปิฎก จากประเทศอินเดีย ต้องผ่านความทุกข์ยากลำบากและผจญผีมารต่าง ๆ จึงจะถึงจุดมุ่งหมาย ขณะนี้ต้องแต่งหนังสือ "เที่ยวเมืองสวรรค์" เพื่อสอนชาวโลกไปกาลนาน งานสูงส่งเช่นนี้เปรียบกับพระถังซัมจั๋งอัญเชิญพระไตรปิฎกได้ ระหว่างทางที่ไปธุดงค์ทางตะวันตก พวกผีมารต่าง ๆ ดักซุ่มอยู่จ้องตาเป็นมันดั่งเสือสิงห์ ต้องการที่จะเป็นปรปักษ์ต่อพระถังซัมจั๋งคอยขัดขวางการเดินทาง เพราะว่า เมื่อพระถังซัมจั๋งได้พระไตรปิฎกแล้ว พุทธานุภาพก็จะแพร่หลายเป็นหมื่น ๆ ปี พวกมารก็ไม่มีที่จะอยู่ได้ หากพวกมารไม่กระพือปีกเข้าโจมตีญาณเมตตาแล้ว ก็คงไม่สมใจ

เป็นแน่แท้ แต่สวรรค์ทรงเห็นและคอยปกป้องให้ผู้ทรงธรรมตลอดเวลา อย่างเช่น หงอคง (มหาปราชญ์) ที่มีฤทธิ์ สามารถแปรเปลี่ยนได้ถึง 72 ขบวนก็ตาม ก็ไม่อาจพ้นจากอำนาจของพระพุทธเจ้ายูไลได้เลย เหตุที่พวกมารออกรังควานนั้น คงคิดว่าเทพเจ้าไม่สามารถล่วงรู้ได้ แต่หารู้ไม่ว่า ทุกอย่างได้อยู่ในอำนาจของพระพุทธเจ้ายูไลหมด ในฟ้าดินนี้ธาตุบริสุทธิ์ (ธรรม) ย่อมอยู่ได้นาน ธาตุอุบาทว์ (อธรรม) จะครอบงำก็เพียงชั่วขณะหนึ่งเท่านั้น เพราะขัดต่อมติสวรรค์จำต้องสลายไปเอง สวรรค์ทรงปรานีเพื่อกอบกู้มวลชนจึงประทานคัมภีร์ศักดิ์สิทธิ์เพื่อเผยแพร่ตลอดกาล แม้จะมีความลำบากแต่สวรรค์คุ้มครองเสมอ คนที่คิดร้ายคน ฟ้าไม่เข้าข้าง หากสวรรค์ต้องการเก็บคนก็แค่ประเดี๋ยวเดียวเท่านั้น ดังนั้นไม่ว่าจะมีอุปสรรคใด ๆ ก็สามารถจะฟันฝ่าไปได้ งานที่ดี (งานกุศล) ก็ต้องลำบากหน่อย มหาสัทธรรมบรรลุยาก ตั้งแต่โบราณมาแล้ว หลักธรรมนี้ไม่มีการเปลี่ยนแปลง หวังว่าศิษย์แห่งสำนักเซี่ยเฮี่ยงตึ๊งทั้งหลายด้วยศรัทธามุ่งมั่นบุกขึ้นหน้าไปอย่างกล้าหาญ ตะวันตก (สวรรค์) อยู่ต่อหน้าท่านแล้ว วันนี้ได้เวลาเที่ยวเมืองสวรรค์ หยางเซิงเตรียมตัวขึ้นบนดอกบัว

หยางเซิง : กระผมนั่งเรียบร้อยแล้ว ขอเชิญอาจารย์ออกเดินทางได้! ไม่ทราบว่าวันนี้เราจะไปไหนกัน?

อรหันต์จี้กง : วันนี้ เราจะไปยังปราสาท ทักษิณมังคลาวิหาร ไปนมัสการท่าน พระทักษิณมงคลเทพเจ้า........... ถึงทักษิณ-

มังคลาวิหารแล้ว เราเข้าไปคารวะท่านเถอะ

หยางเซิง : ทิวทัศน์ที่นี่สวยงามดี แต่สิ่งต่าง ๆ ที่พบเห็นล้วนมีสีแดง ต้นไม้และไม้ดอกแปลก ๆ มีอยู่เต็มไปหมด รู้สึกว่าอากาศจะร้อนระอุอยู่บ้าง ด้านหน้ามีปราสาทอยู่หลังหนึ่งมีอักษรเขียนว่า "ทักษิณมังคลาวิหาร" มีเปลวไฟพุ่งตรงมายังที่นั่น มิทราบว่าเพราะเหตุใด ?

อรหันต์จี้กง : ทิศใต้เป็นธาตุไฟ สีแดงจึงรุ่งโรจน์ ดังนั้น เจ้าจึงมีความรู้สึกเช่นนี้ พวกเราเข้าไปข้างใน ไปคารวะท่านทักษิณ-มงคลเทพเจ้าเถิด

หยางเซิง : ขอรับ! พอเข้าไปในปราสาท เห็นพระที่นั่งตรงกลางมีเทพศักดิ์สิทธิ์องค์หนึ่งประทับอยู่ เกศาก็แดง พระพักตร์ก็แดง ซึ่งความร้อนแรงเปล่งออกมารอบ ๆ กาย ทำให้รู้สึกอบอุ่นจนพูดไม่ถูก ทำให้เกิดพลังขึ้นเป็นร้อยเท่าทวีคูณ ขอนมัสการท่านพระทักษิณมงคลเทพเจ้า!

เทพเจ้า : มิต้องคารวะ! ศิษย์หยางเซิงสำนักเซี้ยเฮี้ยงตึ้งติดตามท่านอรหันต์จี้กงมายังแดนสวรรค์แห่งทักษิณมงคลนี้ ข้าฯ มีความรู้สึกปีติยินดียิ่งเพื่อกอบกู้สรรพสัตว์ เพื่อให้พวกเขารู้จักการบำเพ็ญตน เพื่อเป็นแขกผู้ทรงเกียรติของสวรรค์ ข้าฯ ก็จะเปิดเผยมหาสัทธรรมแห่งทักษิณมงคล ลงในหนังสือ "เที่ยวเมืองสวรรค์" เพื่อแก้ไขเปลี่ยนแปลงความคิดเห็นและประพฤติอันผิด ๆ ของชาวโลก เพื่อให้มนุษย์ได้ยึดถืออยู่ในหลักธรรมชาติ ไม่ว่าจะเดินอยู่ ณ ทิศใดก็ตามก็สามารถยึดในจิตสวรรค์ ไม่ว่า

จะทำกิจธุระใดก็ตามก็จะพลัดหลงในทางที่ผิดได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในการบำเพ็ญมหาสัทธรรมแห่งทักษิณมงคลแล้วยิ่งต้องเข้าใจให้ลึกซึ้ง จึงจะไม่ถูกรูปกายนอกหลอกเอาได้กลายเป็นผู้หลงทาง จึงหวังว่าผู้ที่กำลังยืนอยู่ที่สี่แยกโปรดสงบจิตแล้วฟังข้าฯ

หยางเซิง : ขอให้ท่านเทพเจ้าโปรดเมตตาทรงบรรยายสัทธรรมแห่งทักษิณมงคลอย่างละเอียด เพื่อเป็นการโปรดชาวโลกด้วยเถิด!

เทพเจ้า : มันเป็นหน้าที่อยู่แล้ว ไม่มีการปฏิเสธแน่ ยิ่งชาวโลกมีวิญญาณเดิมรวมเป็นหนึ่งอยู่แล้ว จึงไม่มีเหตุผลที่จะไม่กอบกู้ ข้าฯ เป็นหนึ่งในห้าผู้อาวุโส มีตำแหน่งทางทิศใต้ จึงได้ชื่อว่า "เชื้อไฟ" ตำแหน่งที่อยู่ในกายมนุษย์อยู่ที่หัวใจ เลือดสดแดงที่พุ่งฉีดไปตามหลอดโลหิตไปเลี้ยงชีวิตของมนุษย์นั้น ชีพจรที่เต้นตุบ ๆ นั้นแสดงถึงการทำงานของวิญญาณแห่งทักษิณมงคล

ในการดำรงชีพของมนุษย์ไม่อาจหลีกเลี่ยงไฟได้เลย ในสมัยโบราณได้ไฟจากก้อนหินกระทบกัน หรือไม่ก็เสียดสีไม้ด้วยกันให้เกิดไฟขึ้น แต่เวลาต่อมาหินไฟก็เลิกใช้ ไม้ที่ใช้เป็นเชื้อไฟก็ค่อย ๆ เลิกไป แสงสว่างจากตะเกียงน้ำมันก็ไม่สว่างพอ เปลี่ยนมาใช้ไฟฟ้า ด้วยแสงไฟที่แรงกล้าจึงทำให้ชาวโลกได้เห็นความสว่างแห่งอนาคต เพราะว่าไฟมีความหมายว่า ความสว่าง ในที่ ๆ ไม่มีแสงสว่างสีสันแห่งสรรพสิ่งก็จางไป ทำให้เข้าสู่บรรยากาศอันน่าสะพรึงกลัวของความมืด และยังเป็นแหล่งก่ออาชญากรรมอีกด้วย วันนี้ข้าฯ จะส่อง "ไฟศักดิ์สิทธิ์" ให้ทั่วทั้งปฐพี เพื่อให้สรรพสิ่งได้ปรากฏรูปลักษณ์ของตนเอง ละทิ้งความโหดเหี้ยม

ที่ซ่อนเร้นอยู่ และการหลงอยู่ในความคิดเห็นอันมืดมัว จึงสามารถหนีพ้นความมืดในราตรีไปสู่ที่ที่สว่างได้ จึงไม่ต้องคอยคลำหาซึ่งอาจพลั้งตกลงสู่เหวลึก มวลมนุษย์เอย จงเปิดประตูใจเพื่อให้ใครก็ได้สามารถที่จะเห็นจิตของเจ้าว่า มีความเที่ยงตรงหรือไม่ หากมีความกล้าดั่งที่กล่าวมานี้แล้วก็สามารถบรรลุถึงจิตแห่งทักษิณมงคล และแน่นอนที่สุดก็เจ้าจะไม่ขี้โรค แสงธรรมสาดส่องเพราะความร้อนสามารถทำลายเชื้อโรคได้ หากเจ้าเปิดเผยห้องที่อยู่ของจิต อากาศถ่ายเทได้ เชื้อโรคร้ายและพิษร้ายที่ซ่อนเร้นอยู่ ภายหลังถูกธาตุไฟสาดส่อง ก็จะไม่มีโรคพิษเกิดขึ้น

ในทางสี่แยกพอมีสัญญาณไฟแดงขึ้น รถก็ต้องหยุด หากไม่รักษากฎเกณฑ์อันนี้เพียงครู่เดียวเท่านั้นก็คงได้เห็นเลือดออกแน่ หากขัดสัญญาณไฟของทักษิณมงคล (ฝ่าไฟแดง) ก็จะมีเลือดเต็มพื้น ดังนั้นตนเองต้องคอยตักเตือนตนเอง

ส่วนการบำเพ็ญธรรมของมนุษย์นั้น ทำอย่างไรจึงสอดคล้องต่อความต้องการของทักษิณมงคลเล่า? ในฟ้าแห่งห้าอาวุโสต่างก็ปรากฏห้าสี ในระหว่างห้าสีกับห้าธาตุไม่ปะปนกัน ไม่ถูกถลุงจนล้มจึงจะมีคุณสมบัติมาถึงที่นี่ได้ พวกเลือดร้อนก็จะทำให้ต้นไม้ ไม้ดอก วิญญาณเดิมถูกเผาจนแห้งเฉา ตรงกันข้ามผู้ที่เหินห่างจากการฉายส่องจากไฟ ก็จะหลงทางอยู่ในความมืด คำพังเพยว่า “ใกล้ชาดสีจะแดง ใกล้หมึกสีจะดำ” ดังนั้น ถ้ามนุษย์หลีกห่างจากธาตุแดงแห่งทักษิณมงคล (ธาตุแท้) เขาก็เริ่มเดินเข้าสู่ถนนที่มืด ก็จะไม่รู้ทางที่จะกลับคืน?

หยางเซิง : ท่านเทพเจ้ากล่าวอย่างมีเหตุผล บารมีท่านสูงส่ง อยากได้ฟังธรรมที่แยบยลจากท่านอีก!

เทพเจ้า : ทักษิณมงคลคือความเป็นมงคลแห่งทิศใต้ ข้าฯนั้นอยู่ในสวรรค์แห่งฟ้าห้าอาวุโส ตำแหน่งฟ้าอัคนีทิศใต้ เชื้อไฟอันนี้คือไฟแท้ที่ดีเลิศ วิญญาณเดิมที่เป็นรูปขึ้นมา หากมิได้รับพลังไฟจากข้าฯ ในขณะนั้น เกรงว่าจะไม่สามารถตั้งครรภ์ได้สมบูรณ์ทำให้พวกเขาลงมาจุติในโลกได้โดยไม่ติดขัดอะไร ดังนั้น จึงกล่าวว่าในที่ ๆ มีไฟก็มีวิญญาณธาตุของข้าฯอยู่ ไฟคือชีวิตและเป็นแหล่งกำเนิดของกำลัง หากไม่มีไฟผลักดันก็ไม่มี "กำลัง" เกิดขึ้น คนที่เกิดมาในโลก นอกจากแล่นไปทางตะวันออกบ้างตะวันตกบ้างยังขึ้นเหนือลงใต้ หมายความว่าทิศใต้นำเกิด ทิศเหนือไปตาย หัวใจของมนุษย์ ข้าฯเป็นผู้ดูแลในขณะที่ขึ้นล่องเกินควร หัวใจก็จะหยุดเต้นคนก็ถึงกาลตายลง (ทิศเหนือเป็นธาตุน้ำ น้ำจะกลายเป็นน้ำแข็ง ร่างก็เย็นดับจิต)

หยางเซิง : ขอเรียนถาม ความเป็นมาแห่งเชื้อไฟสีแดง?

เทพเจ้า : ข้าฯแปลงมาจากไตรวิสุทธิ์ โดยอาศัยไฟเกิดขึ้น จึงเรียกไฟ (สีแดง) เชื้อแสงไฟ ใต้ฟ้าแปลงมาจากร่างข้าฯ ธาตุไฟที่ร้อนในฤดูร้อน เป็นสัญลักษณ์แห่งความเจริญงอกงามของชีวิต ที่เกิดขึ้นในฤดูใบไม้ผลิและมาเจริญเติบโตในฤดูร้อน สรรพสิ่งจะเกิดความเข้มแข็งและทรงพลัง ดังนั้น หากมีแต่ฤดูใบไม้ผลิแต่ไม่มีฤดูร้อน ถึงแม้สรรพสิ่งจะเกิดขึ้นก็ไม่อาจเจริญเติบโตได้ "ไฟ" จึงเป็นของวิเศษติดตัว อย่างไม้ขีด หลอดไฟ หม้อไฟฟ้า

เตาไฟฟ้า ไฟแช็ค เครื่องไฟเหล่านี้ล้วนใช้เชื้อไฟเป็นวัตถุสัมพันธ์ จึงทำให้ชีวิตมนุษย์สะดวกสบาย

รถไฟฟ้า รถยนต์ รถเครื่อง เรือยนต์ หม้อไฟฟ้าต่าง ๆ ไม่มีอะไรที่ไม่ใช้ "ไฟฟ้า" ผลักดัน จึงกล่าวว่า "แสงฟ้าไฟหิน" ขณะนี้กำลังขาดแคลนเชื้อเพลิง น้ำมัน ค่าของมันก็อยู่ที่ติดไฟ เพื่อให้เกิดพลังงานขึ้น ดังนั้น "ไฟ" จึงเป็นพลังงานของสรรพสิ่ง ตามที่รู้ ๆ กันอยู่แล้ว นั่นคือ พลังความร้อน เป็นพลังบุก เป็นพลังชีวิต

หยางเซิง : ไฟเป็นสัญลักษณ์แห่งความสว่าง หากโลกปราศจากท่านเสียแล้วจะมืดมนไปหมด "คุณค่าไฟ" ช่างมีคุณค่ายิ่งใหญ่ไร้ขอบเขต ไม่ทราบว่ามวลมนุษย์จะฝึกเรียนโดยอาศัย "คุณไฟ" มาบำเพ็ญธรรมได้อย่างไร?

เทพเจ้า : ข้าฯ มิใช่ทรงคุณค่ายิ่งใหญ่ แต่การมาของข้าฯ นำมาซึ่งความสว่างไสวและมีชีวิตชีวาหากมีแสงปัญญา สรรพสิ่งสดใสไม่มีซ่อนเร้น ส่องผ่านทุกสิ่งใหญ่น้อย นำพาพวกเราไม่ให้หลงทาง ธาตุทั้งห้าได้สถิตอยู่ในตัวคนโดยทั่วถึง หากมนุษย์ไม่สามารถรักษาความพอดีของธาตุไว้ ขาดไปหรือเกินไปก็ไม่อาจคืนต้น ทำให้ดวงจิตบกพร่องไป วันนี้ข้าฯ จะใช้ธาตุแห่ง "มารยาท" ของห้าอาวุโสมาบรรยายช่วยมวลมนุษย์

1. ทิศใต้ เป็นธาตุ "ไฟ" ในคุณธรรมห้า เป็น "ราบรื่น" ในสีทั้งห้าเป็น "สีแดง" ในฤดูกาล เป็น "ฤดูร้อน" อยู่ในโลกมนุษย์ เป็น "โชติช่วง" ในเทพเป็น "เทพชาวนา"

โดยคุณธรรมของมนุษย์ เป็น "มารยาท" ในร่างกายมนุษย์ หลักอยู่ที่ "หัวใจ เลือด" ในศีลห้า เป็น "กาเม"

2. ดังได้กล่าวมาแล้วข้างต้น เหตุแห่งการสูญสลายของ "ธาตุไฟ" คือ

2.1 **ไฟ** ในโบราณใช้ไม้ฟืนหุงต้ม ใช้น้ำมันจุดตะเกียง แรงไฟอ่อนละมุน แสงไฟแม้จะน้อย แต่สายตามนุษย์มองได้ไกลมาก ปัจจุบันใช้หลอดไฟฟ้า ความร้อนแรงของไฟฟ้าแรงกล้ามาก ส่องแสงไกลถึงพัน ๆ ลี้ แต่ก็เผาผลาญทำร้ายตนเอง ดังนั้นจึงทำให้คนสายตาสั้นมีมากขึ้น เพราะคงอาศัยแสงจากภายนอกมากเกินไป ทำให้พลังแสงตนเองอ่อนแอ ก็เพราะแสงกล้าทำลายอำนาจแสงของตนเอง พอไฟฟ้าดับลง แสงเทียนไม่สามารถมองเห็นภาพข้างหน้าได้ชัดเจน แสดงว่าพลังไฟของมนุษย์ลดน้อยลงไป

2.2 **ราบรื่น** ความราบรื่น ทางสะดวก หมายความว่า ถึงที่หมายสะดวก คุณธรรมห้าของสวรรค์ได้แก่ "ต้น ราบรื่น คล่อง บริสุทธิ์ ฟ้า" ขณะนี้วิทยาการก้าวหน้า การคมนาคมสะดวก ข่าวสาร โทรศัพท์ หนังสือพิมพ์ โทรทัศน์ น้ำประปา ต่าง ๆ เป็นต้น มีให้ใช้ถึงบ้าน ห้างสรรพสินค้า ภัตตาคาร ทุกหนทุกแห่งในเมืองเต็มไปหมด การกินการใส่สะดวกสบาย อะไรที่ควรมีก็มี ทุก ๆ คนสมบูรณ์พูนสุข สรรพสิ่งราบรื่น แม้ว่า

วัตถุจะอุดมสมบูรณ์ แต่ด้านจิตใจยังขาดแคลนบกพร่องอย่างมาก ตัวอย่างเช่น คนที่อยู่ห่างไกลกันเป็นพัน ๆ ไมล์ จะพบหน้ากันได้อย่างสะดวดรวดเร็ว แต่เพื่อนบ้านอยู่ติดกันกลับไม่รู้จักซึ่งกันและกัน อยู่ในชนบท ถนนแคบ ๆ แต่ไม่ติดขัด แต่ในเมืองใหญ่ ๆ ถนนกว้าง ๆ จราจรกลับติดขัด การได้รับความราบรื่นสะดวกสบายจนเกินควร จึงทำให้ปัญญาอันปราดเปรื่องกับความสามารถของร่างกายสูญหายไป เช่น หม้อ-ไฟฟ้าหุงข้าว ทำให้แม่บ้านขาดความสามารถในการก่อเตาติดไฟ โทรศัพท์สะดวก ทำให้ผู้คนขี้เกียจจับปากกาเขียนจดหมาย ความสามารถในเชิงจดหมายจึงเสื่อมลง มีน้ำประปาถึงบ้าน ไม่ต้องหาบน้ำสาวน้ำจากบ่อ ทำให้กำลังกายอ่อนแอลง รถยนต์แทนเท้า เลยไม่ต้องออกแรงเดิน ไม่ทนต่อแรงเดินเหิน จึงกล่าวได้ว่า ปัจจุบันเจริญขึ้น แท้ที่จริงแล้ว **"ถอยหลัง"** วิทยา-ศาสตร์ทำให้มนุษยชาติมีเครื่องมือที่เจริญก้าวหน้าซึ่งอำนวยความสะดวกอย่างไม่มีที่สิ้นสุด และนั่นก็ทำให้ความสามารถดั้งเดิมของมนุษย์หมดไป จากการดำรงชีพด้วย "จิตวิญญาณ" กลายมาเป็นการดำรงชีพด้วย "วัตถุวิทยาศาสตร์" สูญเสียความสามารถดั้งเดิมไปมาก ดังนั้นคำว่า "ราบรื่น" นี้ ที่แท้ "ไม่ราบรื่น"

2.3 **ฤดูร้อน** (สีแดง หัวใจ โลหิต) ลักษณะของสี่ฤดูคือ

เกิดในฤดูใบไม้ผลิ เติบโตในฤดูร้อน เก็บเกี่ยวในฤดูใบไม้ร่วง เก็บเข้ายุ้งฉางในฤดูหนาว ในฤดูร้อนอากาศจะร้อนอบอ้าว แสงแดดแผดเผา สรรพสิ่งจะเจริญงอกงาม ไฟ แม้จะเผาไหม้ แต่ในฤดูร้อนมนุษย์ก็อาศัยต้นไม้หลบเย็น ปัจจุบันมนุษย์ได้รับการบำรุงเลี้ยงอย่างดีอ้วนท้วนสมบูรณ์ แต่อารมณ์ก็พลุ่งพล่าน กินเนื้อสัตว์มากเกินควรสะสมไขมันเอาไว้ ทำให้ร่างกายอ้วนตุ๊ต๊ะ เมื่อย่างเข้าสู่วัยกลางคน กลับหาวิธีลดความอ้วน แม้สีหน้าจะแดงด้วยเลือดฝาด แต่มันเหมือนถูกเผาด้วยกองไฟ โรคหัวใจโรคเส้นเลือดแตกจะเกิดขึ้นประจำ โดยเฉพาะพวกที่ขับรถเร็วอย่างจรวด พอเกิดอุบัติเหตุก็เลือดแดงฉาน ล้วนเป็นลักษณะที่เกิดจากธาตุแห่งฤดูร้อนระเบิดขึ้น

2.4 **มารยาท** (กาเมฯ) ทิศใต้คือไฟ ในคุณธรรมห้า คือ "มารยาท" ในศีลห้า คือ ศีลกาเมฯ เมื่อไฟลุกก็ไร้มารยาท เมื่อไฟราคะเกิดขึ้นก็จะผิดศีลในข้อกาเมฯ **"เมื่อเกิดไฟโทสะขึ้น ก็จะเผาผลาญป่าคุณธรรม"** ไฟแห่งโทสะไม่เพียงทำให้เกิดการแ ่งแย่ง ยังทำให้เกิดการฆ่าฟันกัน ทำให้บาดเจ็บ ล้มตาย ดังนั้น ชาวโลกควรมี "มารยาท" ไว้ป้องกัน ใต้หล้านี้ก็จะมีแต่สันติสุข

ผู้บำเพ็ญธรรม หากเกิดไฟโทสะขึ้น จิตจะลุกเป็นไฟ พื้นจิตจะสั่นสะเทือน ก็จะทำลายบุญบารมี

ที่สะสมไว้เป็นเถ้าถ่าน ดังนั้นจึงต้องลดไฟหยุดระเบิด เพื่อรักษาธรรมกาย ชาย-หญิงที่หลงใหลในเรือนร่างที่มีเลือดเนื้อ ความกำหนัดทำให้เกิดไฟราคะ จึงมักกระทำสิ่งที่ขัดต่อศีลธรรม เมื่อไฟลุกไหม้ก็จะเผาและผลก็เกิดจากต้น หากไม่ห้ามไฟราคะไว้ไฟนั้นก็จะเผาผลาญจิต น่าเวทนา! ผลก็ไม่มีเหลือ เพราะฉะนั้นคนต้องมีมารยาท เพื่อเปลี่ยน "ไฟราคะ" เป็น "ไฟศักดิ์สิทธิ์" เพื่อมาส่องนำทางผู้อื่น ชักจูงมวลมนุษย์ ดังนั้น เมื่อพลังไฟได้ที่แล้วผลธรรมก็มั่นคงแข็งแรง จึงสามารถบรรลุถึงความพิสุทธิ์ของธาตุไฟแห่งทักษิณ-มงคลได้

ทั้งหมดที่กล่าวมาคือปรากฏการณ์ของธาตุไฟในโลกมนุษย์ ไฟให้ทั้งคุณและโทษ การใช้ต้องแยบยลเหลืออยู่จิตหนึ่งนั่นแล

ข้าฯ จะพาเจ้าไปชมทัศนียภาพอันมหัศจรรย์แห่งแดนทักษิณมงคลนี้

หยางเซิง : ขอกราบขอบพระคุณในการชี้แนะสั่งสอน และใคร่อยากได้ชมแดนมหัศจรรย์แห่งทักษิณมงคลนี้ด้วย ติดตามหลังท่านเทพเจ้าไป คิดที่จะลืมเสาะหาความลี้ลับมหัศจรรย์แห่งจักรวาลนี้ว่า..........เหตุไฉนหนอ จึงได้สร้างขึ้นอย่างมหัศจรรย์อย่างนี้ จนหาที่ตำหนิมิได้..........มาถึงที่นี่ ทอดสายตาไปข้างหน้าแสงสีแดงระยิบระยับเต็มไปรอบ ๆ ด้านข้างมีภูเขาลูกหนึ่ง

กำลังพ่นถ่านลาวาสีแดงไหลออกมา นี่เป็นภูเขาไฟใช่ไหม?

เทพเจ้า : ถูกต้อง นี่เป็นปรากฏการณ์ของภูเขาไฟกำลังระเบิด พวกถ่านลาวาล้วนมีสีแดง (เชื้อไฟ) หรืออีกนัยหนึ่ง คือ พลังความร้อนจากใต้พิภพ ทักษิณมังคลาวิหารนี้คือ อาวุโสธาตุไฟสถิตอยู่ ดังนั้น ที่นี่จึงสมบูรณ์ไปด้วยธาตุไฟ หากธาตุไฟมอดลง ทักษิณมังคลาวิหารนี้ก็จะเย็นแล้วเปลี่ยนสี ชาวโลกอย่าได้กลัวการเผาสกัดจากไฟ เพราะว่าเป็นขั้นตอนหนึ่งในการทดสอบเพื่อบรรลุธรรม ภูเขาไฟ และน้ำพุร้อน ล้วนเป็นสิ่งวิเศษสุดของทักษิณมงคล หินลาวาที่กำลังไหลอยู่นั้น เหมือนการเต้นของหัวใจมนุษย์ โลหิตก็เหมือนของเหลวที่ไหลออกมาจากปล่องภูเขาไฟ และเมื่อเลือดแข็งตัวเมื่อไร คนก็ต้องตายลง วัตถุดิบของไฟก็คือ แก๊ส น้ำมัน พลังไฟฟ้า ถ่านหิน ไม้ฟืน ไม่มีใครที่ดำรงชีวิตโดยปราศจากสิ่งเหล่านี้ ไฟฟ้า รถยนต์ ในบ้าน หุงหาอาหาร ต้องใช้ไฟแก๊ส ประโยชน์ใช้สอยคือพลังความร้อน ดังนั้น วิญญาณธาตุแห่งทักษิณมงคลจึงปกคลุมไปทุกหนแห่ง มวลมนุษย์ได้ประโยชน์นับอนันต์ มนุษย์ได้รับการคุ้มครองจากสวรรค์ ได้รับความอบอุ่นขนาดนี้ แต่กลับมีความเห็นแก่ตัว ไม่ยอมให้ความอบอุ่น กลับคิดแผ่ขยายโลก โดยไม่ยอมสละความอบอุ่นแม้แต่น้อย กลับรับเพียงฝ่ายเดียว คนที่ไม่รู้จักจ่ายออกบ้าง เพราะเขาคิดว่าตนเองทำทุกสิ่งทุกอย่างไว้หมด แต่ความเป็นจริง กลับสูญเสียทุกสิ่งทุกอย่าง และเป็นคนที่โง่ที่สุดด้วย ชาวโลกได้แต่ใช้พลังธาตุแห่งทักษิณมงคล

แต่ไม่รู้จักสะสม ดังนั้น ปัจจุบันจึงได้รับอันตรายคุกคามจากพลังงาน อย่างเช่น ไม้ฟืนเผาหมดแล้ว จะปลูกทดแทนสักต้นต้องใช้เวลาหลายปี จึงพูดว่า "รักษาไว้ยาก ทำลายนั้นง่าย" เพราะเหตุฉะนี้ หวังว่า **ชาวโลกต้องถนอมบุญไว้มาก ๆ หน่อย มิฉะนั้น พอหมดบุญ เวรก็ตามมา ยิ่งต้องช่วยเหลือผู้อื่น** ให้ความ**อบอุ่นแก่คนอื่นบ้าง แน่นอนทีเดียวย่อมได้รับความอบอุ่นจากเขาด้วย อันนี้ก็เป็น "การย้อนกลับของแสง"** และควรปฏิบัติตาม 4 ข้อ เพื่อปรับปรุงตนเองให้สมบูรณ์

1. ทักษิณมงคล ทำให้ชีวิตเติบโตยืนยาว ผู้ที่ไม่รู้จักขยายเปลวไฟแห่งชีวิต ตลอดชีวิตของเขาจะอับเฉาเดียวดาย ทักษิณมงคลเหมือนผู้ที่กำลังเจริญเติบโต เลือดลมแข็งแรง ความอบอุ่นสมบูรณ์ มีชีวิตชีวา ในขณะที่เจ้านำความอบอุ่นไปดูแลผู้อื่น ให้ความอบอุ่นคนอื่น เพื่อขจัดความเย็นชามืดมัว ความเห็นแก่ตัวอย่างเย็นชา ความอบอุ่นเหมือนไฟ สามารถส่องความสว่างให้แก่คนอื่นได้ ให้ความอบอุ่นแก่ผู้อื่น แต่จงอย่าปล่อยจนสุดตัว จะเป็นการเล่นกับไฟแล้วจะเผาตนเอง
2. เดินทางในตอนกลางคืนต้องถือตะเกียงไปด้วย คือต้องเชิญทักษิณมงคลไปด้วย เพื่อหลีกเลี่ยงในการตกลงคูข้าง ๆ หรือชนเสาไฟฟ้า ไฟ คือ **"เทพสว่าง"** ของเจ้า เจ้าหลีกเลี่ยงมันไม่ได้ **ชาวโลกชอบดับไฟ ทำเสื่อมเสียศีลธรรม ก่ออกุศลในความมืด จึงทำให้ดวงใจสีแดง ต้องเปลี่ยนสี**

ลงทันที โดยถูกขนานนามว่า "ใจดำ" ถ้าเช่นนั้น เจ้าก็ขาดจาก วิญญาณธาตุแห่งทักษิณมงคล

3. ปล่อยใจระเริงกาม เลือดลมเสื่อมสลาย ดังเช่น น้ำมัน (ธาตุไฟ) มากไป ทำให้อยู่ในสภาวะขาดแคลนพลังงาน เกิดอันตรายได้ คนแม้จะมีเลือดลมสมบูรณ์ แต่หากไม่รู้จักถนอมใช้ พออย่างสู่วัยกลางคนยังไม่ทันแก่ก็อ่อนแอ ร่างกายมีโรคมาก ดังนั้นควรรู้จักถนอมเลือดเนื้อไว้ อย่าเหมือนตะเกียงน้ำมันหมดแล้วจะดับสิ้นไปเอง
4. ชาวโลกควรถือคติ "เผาผลาญตนเอง ให้ความสว่างผู้อื่น ภาพพจน์ของทักษิณมงคลคือการเผาผลาญตนเอง เพื่อให้ชีวิตตนเองสว่างขึ้น ขจัดเมฆหมอกอันมืดมัวให้หมดไป ส่องสว่างได้เป็นพันไมล์ เพื่อให้ชาวโลกได้เห็นทิศทาง ตนเองก็ไม่หลงทาง ดังเช่น ไฟถนน ดูเหมือนส่องสว่างให้ผู้อื่น ที่จริงแล้วส่องสว่างให้ตนเอง ด้วยเหตุฉะนี้ **มนุษย์ควรอุทิศ "ความน้อยนิดของตน" เพื่อกอบกู้มวลมนุษย์อันไพศาล เจ้าเปรียบประดุจไม้ขีดไฟก้านเล็ก ๆ ด้วยชีวิตเล็ก ๆ ไปจุดไฟในดวงใจของแต่ละคนให้สว่างขึ้น ดังนั้น ดวงไฟของเจ้าได้ปรากฏตัวอยู่ในดวงใจแต่ละดวงให้สว่างขึ้น ด้วยเหตุนี้ การดับ (ตาย) ของเจ้าก็ได้เกิดใหม่** เทพไฟ ใช้ความร้อนให้เกิดพลังไปช่วยชาวโลกได้ทำงาน มนุษย์ไม่กล้าเข้าใกล้ตัวมัน มันได้ใช้จิตวิญญาณเต็มกำลังเพื่อการเผาไหม้ มนุษย์ต้องการเรียนรู้จิตวิญญาณแบบนี้ จึงสามารถยึดวิญญาณ

ชีวิตของตนเองโดยไม่มีวันดับสูญ

อรหันต์จี้กง : วันนี้ชมทักษิณมงคลเพียงเท่านี้ก่อน อาตมาจะพานายหยางเซิงกลับไปพักผ่อนยังสำนัก วันหน้าค่อยมาเยี่ยมคารวะท่านเทพเจ้าอีก มีอะไรที่ผิดมารยาท ขอให้ท่านเทพเจ้าโปรดอภัยด้วย

เทพเจ้า : หยางเซิง เหน็ดเหนื่อยมากแล้ว วันหลังค่อยมาคุยต่อ ขอส่งท่านทั้งสองกลับสำนัก

หยางเซิง : กราบขออภัยในความผิดพลาด ขอท่านเทพเจ้าโปรดอภัยด้วย ผมนั่งบนดอกบัวเรียบร้อยแล้ว ขอเชิญอาจารย์ออกเดินทางได้

อรหันต์จี้กง : สำนักเซี่ยเฮี่ยงตึ๊ง ถึงแล้ว หยางเซิงลงจากดอกบัวได้ วิญญาณกลับเข้าร่าง

บทที่ 17
ชมปราสาททักษิณมังคลาวิหารอีกครั้ง
ฟังการบรรยายธรรมจากท่านพระทักษิณมงคลเทพเจ้า
วันที่ 30 มกราคม พ.ศ. 2523

อรหันต์จี้กง เสด็จลงประทับทรง กล่าวเป็นกลอนความว่า

สังคมเสื่อมแหลกเหลว เหมือนตกเหวจิตตรอมตรม
ฝึกฝนบำเพ็ญตน ดั่งไฟถลุงแร่เนื้อดี
น้ำใจมีหรือเย็นชา อย่านำพาปล่อยเสียที
พุทธจิตเย็นนที เบิกบานศรีตลอดกาล

อรหันต์จี้กง : อากาศหนาวเหน็บเช่นนี้ ชาวบ้านขี้เกียจออกนอกบ้าน นอนหลบอยู่บนเตียงจะรู้สึกอบอุ่นกว่า ไมตรีชาวโลกทั้งอุ่นทั้งหนาว เมื่อหมดอำนาจไร้เงินทอง มิตรสหายออกห่าง หัวบันไดบ้านไม่มีคนเหยียบ ตรงกันข้าม ถ้าคนนั้นมีอำนาจและร่ำรวย หัวบันไดบ้านจะไม่แห้ง มีคนส่งกระเช้าดอกไม้ มีคนมาเยี่ยมคารวะ วุ่นวายไม่ใช่เล่น ดังนั้นจึงพูดว่า "เสริมดอกไม้บนแพรไหมเห็นได้บ่อย ท่ามกลางหิมะไม่มีผู้ให้ฟืน" (หมายความว่า เวลาบุญมาวาสนาส่ง ยามตกอับผีซ้ำด้ามพลอย) ก็เหมือน "อากาศหนาวไร้ร่องรอยผู้คน วันที่อากาศอบอุ่นก็จะเห็นเงาผู้คนเต็มไปหมด" แล้วทำไม แดนนรกมืดครึ้มคน

กลับยัดเข้าไปเต็มไปหมด สวรรค์อันอบอุ่นกลับมีแขกมาเยือนอย่างเบาบางเล่า? อันที่จริงแล้ว ในสถานที่แออัดวุ่นวายจะเต็มไปด้วยหลุมพราง เหวลึกของบาปเวร ในสถานที่เงียบสงบเย็นอย่างธรรมสถาน จะเห็นบันไดเมฆอันเด่นชัด เพราะฉะนั้นในที่ ๆ วุ่นวาย เรามักจะลืมตน ก้าวเดินผิด ๆ โดยไม่รู้เนื้อรู้ตัวก็ก้าวตกลงไปในนรก ในที่เงียบสงบอย่างธรรมสถาน เราจะรู้สึกตน มีสติรอบคอบ ก้าวเดินแต่ละก้าวก็เสาะหาความสว่างค่อย ๆ เดินสู่สวรรค์อันอบอุ่น ด้วยเหตุนี้ ไมตรีอันอบอุ่นหรือเย็นชาของมนุษย์ ก็ไม่เป็นอุปสรรคต่อจิตธรรมของข้าฯ ด้วยจิตที่ศรัทธาถึงเย็นก็มั่นคง แม้อบอุ่นก็ยิ่งเร่งรุด ดังนี้แล้วสวรรค์แดนสุข เจ้าก็สามารถเที่ยวได้ทั่ว

วันนี้ได้เวลาเที่ยวเมืองสวรรค์แล้ว หยางเซิง ขึ้นบนดอกบัวเตรียมตัวออกเดินทาง!

หยางเซิง : กระผมนั่งเรียบร้อยแล้ว ขอเชิญท่านอาจารย์ออกเดินทางเถิด!

อรหันต์จี้กง : ....ถึงทักษิณมังคลาวิหารแล้ว หยางเซิงลงจากดอกบัว

หยางเซิง : อยู่ในเมืองมนุษย์รู้สึกอากาศหนาวเหน็บทำให้คนหนาวสั่น พอมาถึงทักษิณมังคลาวิหารกลับรู้สึกอบอุ่นดี บนสวรรค์และในโลก ทำไมอากาศจึงแตกต่างกันนะ?

อรหันต์จี้กง : ที่นี่เป็นทักษิณมงคลแดนอัศจรรย์ ธาตุไฟค่อนข้างแรง เพราะฉะนั้น เจ้าจึงรู้สึกอบอุ่นขึ้น

หยางเซิง : พูดตามเหตุผลแล้ว สวรรค์น่าจะอบอุ่นดั่งฤดูใบไม้ผลิตลอดกาล ไม่ร้อนไม่หนาว แต่ทำไมที่นี่ยังมีไอร้อนด้วย? ท่านเทพ วิสุทธิเทพอยู่ภายใต้ความร้อนเช่นนี้ จะไม่เกิดอารมณ์เสียหรือ ถ้าไอร้อนแรงกว่านี้อีก?

อรหันต์จี้กง : หากสวรรค์เป็นฤดูใบไม้ผลิตลอดกาล แล้วบนโลกฤดูร้อนที่อบอ้าว เทพ พุทธ ก็คงจะหลบอยู่แต่แดนสวรรค์ ไม่กล้าจะลงไปสู่โลกมนุษย์แล้วซิ! เริ่มตั้งแต่ไหนแต่ไรมา คนที่สามารถสำเร็จเป็นพุทธ เทพ ล้วนต้องผ่านการทดสอบในทุกสภาพอากาศมาแล้ว จึงมีพลังความสามารถต่อกรกับความยากลำบาก จากความรุนแรงของมารได้ เจ้ามีความรู้สึกว่า แถวนี้มีไอร้อนแรงเกินไป เป็นเพราะเจ้ายังไม่เหมาะกับสภาพแวดล้อมที่นี่ วิสุทธิเทพ พุทธ ล้วนคุ้นเคยเป็นปกติ พบความร้อนก็ไม่ร้อน เหมือนคนที่อยู่ทางใต้ ได้ย้ายไปอยู่ทางเหนือ จะทนต่อความหนาวเหน็บได้ยาก แต่พออยู่ไปสักระยะหนึ่ง ก็จะปรับตัวเหมือนคนในท้องถิ่น เลยไม่รู้สึกว่า หนาวเย็นเป็นอย่างไร ทางกลับกัน พอเจอความร้อนกลับรู้สึกแปลก ๆ ทดสอบดูว่าหากยังไม่ได้ฝึกฝนมาพอ พอเกิดเพลิงไหม้ขึ้น เทพ พุทธ จะลงไปสู่โลกมนุษย์ได้อย่างไร แล้วจะปัดเป่าเคราะห์ได้หรือ? คนก็หนีแล้ว เทพ พุทธ คงถูกเผาไหม้อยู่ข้างใน จะไม่ถูกเยาะเย้ยหรอกหรือ?

หยางเซิง : ได้ฟังท่านอาจารย์พูดแล้ว ทำให้เข้าใจปรุโปร่ง ที่แท้สภาพการณ์ต่าง ๆ ของสวรรค์ ได้สร้างเพื่อมวลมนุษย์โดย

แท้ ถ้าเช่นนั้น พุทธพจน์ที่ว่า "ทุกสิ่งว่างเปล่า" แล้วทางทิศตะวันตก สุขาวดี แดนพุทธเกษตรเล่า ทำไมจึงมีเพชรนิลจินดาเงินทอง ไข่มุกโมรา 7 สี ต่าง ๆ เล่า? พระพุทธองค์ตรัสว่า "อะไรที่มีรูปล้วนเป็นสิ่งหลอกลวง" จะไม่ขัดกันหรอกหรือ ?

อรหันต์จี้กง : หากพุทธศาสนิกชน ตีความเอาตามตัวอักษรแล้ว ไม่ต้องไปเสาะแสวงหาพระธรรมจากที่ไหนอีก

1. ในเมื่อพูดว่า ทุกสิ่งว่างเปล่า แล้วจะมี พระพุทธเจ้าศากยมุนี พระพุทธเจ้ายูไล พระอวโลกิเตศวร พระมัญชูศรี พระสมันตภัทร และพระโพธิสัต ทั้งหลายได้อย่างไร? ดังนั้น พุทธศาสนิกชน จงอย่าได้ดูแคลนหนังสือ "เที่ยวเมืองสวรรค์" เล่มนี้ที่ได้บันทึกสิ่งต่าง ๆ ไว้ หากมีการกล่าวร้ายต่อรูปลักษณ์เหล่านี้แล้ว คงมิต้องเยาะเย้ยต่อพระพุทธรูปในวัดหรอกหรือ!
2. รัศมีแห่งเพชรนิลจินดาในแดนสุขาวดี เป็นมงคลแห่งวิญญาณธาตุของฟ้าดิน เป็นที่ดึงดูดความสนใจของชาวโลก จิตที่คิดว่า ถ้าได้หลบอยู่ที่นั่น แม้ไม่ต้องทานอาหารก็ไม่ว่า ความเพ้อเจ้ออย่างนี้ ดูดีอยู่ แต่ก็เป็นสิ่งเหลวไหล เพื่อให้ผู้ที่ได้มาปฏิสนธิ ในแดนพุทธเกษตร ไม่โลภของที่มีค่าในแดนมนุษย์ ดังนั้น ในแดนสุขาวดีเช่นนี้ ริมฝั่งคงคาสวรรค์จึงเต็มไปด้วยเพชรนิลจินดา ทำให้พุทธศาสนิกชนเห็นจนชินแล้ว จึงไม่นับว่ามีค่าอะไร ในโลกมนุษย์ที่ฝันใฝ่อยากจะได้อะไรก็จะมีให้หมดในที่นี่ พวกเขาก็ไม่เกิดความ

อยากได้ จึงไม่ต้องการสิ่งเหล่านี้ หันเข้าสู่ความสงบเงียบ เป็นสันติสุข ผ่านชีวิตด้วยความสุขสบาย มวลมนุษย์เห็นเงินทองดั่งของมีค่า เพราะว่ามันหายาก หากหินทรายตามชายฝั่งกลายเป็นทองคำ มนุษย์ก็คงทิ้งๆ ขว้างๆ ไม่เห็นว่ามีค่างวดอะไร พุทธานุภาพนั้นเกรียงไกร หากต้องการอะไรก็มีได้ จึงไม่เกิดความโลภเห็นแก่ได้ เพราะฉะนั้นทุกสิ่งแม้นมีอยู่ก็เหมือนไม่มี นี่แหละคือหลักธรรมที่แท้จริง มวลมนุษย์จงเข้าใจด้วย

เพราะฉะนั้น จึงพูดว่า วิสุทธิเทพที่อยู่ในเขตแดนที่เต็มไปด้วยธาตุไฟแห่งนี้ เป็นการบำรุงประเทืองจิตพวกท่าน ให้รู้สึกถึงความร้อนเย็น บำเพ็ญเลี้ยงไปเรื่อย ๆ จึงไม่เกิดอารมณ์เสียอย่างแน่นอน พวกเรารีบไปนมัสการท่านทักษิณมงคลเทพเจ้ากันเถอะ!

หยางเซิง : ท่านอาจารย์ช่างรู้ลึกถึงพระไตรปิฎก พุทธานุภาพไร้ขอบเขต ใช้กระบองตีหัวให้ตื่นจากความคิดสับสน พระธรรมอันล้ำเลิศเช่นนี้ พอที่จะสั่งสอนชนรุ่นหลัง....! มองเห็นท่านพระทักษิณมงคลเทพเจ้ามีเปลวไฟรอบตัว แต่ท่านก็ไม่มีความรุ่มร้อนอย่างไร ช่างมีความสามารถสูงส่งจริงๆ

ขอนมัสการ กราบท่านพระทักษิณมงคลเทพเจ้า วันนี้ได้ติดตามอาจารย์มาอีก ขอท่านเทพเจ้าได้โปรดแสดงธรรมอันพิสดาร เพื่อสั่งสอนชาวโลกเถิด

เทพเจ้า : เจริญพร ! ข้าฯรู้ว่าเจ้าหยางเซิงสงสัยว่า ตัวข้าฯมี

เปลวไฟ แต่ทำไมจึงไม่รู้สึกร้อน? ฮาฮ้า! อันนี้เรียกว่า "ไม่รู้โฉมหน้าแท้จริงของ ภูเขา (เตา) ไฟ แต่คิดเสียว่า กายนั้นได้อยู่ในภูเขานั้นแล้ว" ตัวข้าฯคือ ทักษิณมงคลแห่งธาตุไฟ ธาตุไฟได้แผ่ปกคลุมทั่วสากลโลก แรงไฟชนิดนี้ปุถุชนไม่อาจสัมผัสได้ ดังเช่นถ่านไฟที่ร้อนแรง ชาวบ้านไปจับเข้าจะร้อนเจ็บปวด แต่ตัวถ่านเองกลับไม่รู้สึกอะไร จึงกล่าวได้ว่า "แสงไฟไม่รู้ว่ามันร้อน เผาไหม้ภายนอกกาย" เดิมทีคนมีพุทธจิต แต่ตนเองมักจะไม่รู้จัก "เป็นพุทธแต่ลืมพุทธ" จึงควรเอารูปไม้เผาทิ้งเสียจะปรากฏรูปพระยูไลอย่างแท้จริง คนหลงไปแสวงธรรมจากภายนอก จึงอยู่ห่างไกลจากบ้านพเนจรไปทั่ว หาทางกลับบ้านไม่ถูก เพราะฉะนั้นชาวโลกควร "นอกกายแสดงความสมถะ ในกายบำเพ็ญมองตนเอง" จึงจะถูก ดั่งตัวข้าฯ รู้ว่ามีธาตุไฟพวยพุ่งรอบกาย แต่รู้ว่าตนเองไม่เกิดอันตราย คือ ให้รู้จักมันก็จะไม่เกิดอันตราย เหมือนเจ้าบริจาคทรัพย์สมบัติให้คนอื่น ถึงแม้เสียเงินทอง แต่จิตเกิดความปลื้มปีติ เข้าทำนองเผาไหม้ตนเอง ส่องสว่างให้คนอื่น ตาปุถุชนเมื่อมองแล้วจะเป็นอันตราย ตาปัญญามองดูก็ไม่เป็นอันตราย

หยางเซิง : ชาวโลกเมื่อเป็นไข้หวัด ไข้ขึ้นสูง ทำไมต้องไปหาหมอฉีดยาเพื่อลดไข้ละ?

เทพเจ้า : ที่พูดเมื่อครู่นี้ว่า ความร้อนของตนเองไม่เป็นอันตรายต่อกายตนเอง ก็มีหลักเหตุผลอยู่บ้าง ร่างกายคนเราหากมีความร้อนเกิน 37 องศาก็ถือว่ามีไข้ ต้องไปหาหมอรักษาไข้

เพื่อให้ไข้ลด และไม่ให้ความร้อนเป็นอันตรายต่อสมอง และอวัยวะภายใน จากจุดนี้จะรู้ว่าร่างกายมนุษย์ทนต่อความร้อนได้จำกัด ดูพวกอิฐทนไฟที่ไม่กลัวความร้อนสูง เพราะว่ามันผลิตออกจากเตาไฟที่มีความร้อนสูง ดังนั้น เมื่อเจอะไฟก็ไม่กลัวไฟ แสงไฟแห่งทักษิณมงคล ได้เปล่งออกจากขีดความสามารถของข้าฯ จึงไม่เป็นอันตรายต่อพวกข้าฯ เจ้าพูดว่า ทำไมไฟจึงไม่เผาไหม้กายข้าฯ? อันนี้ เพราะข้าฯ เป็นผู้ผลิตไฟ ทำไมจึงจะเป็นอันตรายต่อตนเอง ที่ว่าเป็นอันตรายต่อข้าฯ นั้น เป็นเพราะมันขัดกับหลักการทางสายกลาง เช่น คนมีกำลังเพียง 5 ส่วน แต่กลับใช้กำลังไป 6 ส่วน อย่างนี้เรียกว่า "เกินไป" ย่อมเกิดอันตรายแน่ การบำเพ็ญธรรมก็ขึ้นอยู่กับการใช้พละกำลังของตนเองไปฝึกฝน แล้วค่อย ๆ เพิ่มพละกำลัง เหมือนใช้ไฟมาทดสอบ เมื่อทนความร้อนได้ 100 องศา แล้วไม่เป็นอันตราย จึงค่อยเพิ่มขึ้นอีก 1 องศา ฝึกฝนไปเรื่อย ๆ ก็จะทำให้ตนเองทนต่อความร้อนได้เพิ่มขึ้น จึงมีสุภาษิตว่า ผู้สำเร็จธรรมนั้น "ตกน้ำไม่ไหล ตกไฟไม่ไหม้" ก็ด้วยความสามารถแบบนี้ไม่ใช่หรือ? คนที่ไม่สามารถพ้นจากชะตาลิขิต ก็ย่อมถูกชะตาลิขิตกำหนดไว้อย่างนี้ คือ "มนุษย์ปุถุชน"

ในอากาศที่หนาว บางคนใส่เสื้อขนสัตว์ก็ยังรู้สึกว่าหนาวทั้ง ๆ ที่ร่างกายมนุษย์เช่นเดียวกัน ทั้งนี้เพราะร่างกายมีความแข็งแรงอ่อนแอต่างกัน ความรู้สึกต่อธรรมชาติจึงต่างกัน เพราะฉะนั้น ชาวโลกจะฟันฝ่าภาพหลอนของสังคมและความสับสน

ที่ผูกมัดไปได้อย่างไร อันนี้ขึ้นอยู่กับความสามารถในการปฏิบัติธรรม วันนี้เจ้าได้มาถึงปราสาททักษิณมังคลาวิหารนี้ ข้าฯ จึงพูดให้ชาวโลกเข้าใจ เพื่อให้มวลมนุษย์สามารถทะลวงผ่านตาข่ายแห่งความหลงงมงายได้ เพื่อสามารถเข้ากับสิ่งแวดล้อมของธาตุไฟแห่งทักษิณมงคล อันนี้เป็นปัญหาของผู้ปฏิบัติธรรมที่สำคัญยิ่ง!

หยางเซิง : วาจาดุจทองคำของท่านเทพเจ้า ท่านได้เปิดกระท่อมน้อยของข้าฯ แล้ว (หมายถึง ดวงตาเห็นธรรม)

เทพเจ้า : ข้าฯไม่ได้เปิดกระท่อมของเจ้าหรอก แต่ใช้ไฟเผากระ-ท่อมของเจ้าให้หมดไป ดูซิว่า เจ้าจะหนีไปทางไหน?

อรหันต์จี้กง : ฮ้าฮ้า! ได้โปรดวางมือเถิดท่านเทพเจ้า กระท่อมหลังนี้ เขาเช่าจากผู้อื่นมา (ชั่วคราว) หากท่านเผาเสียแล้ว จะให้เขาไปอยู่เสียที่ไหน?

เทพเจ้า : หากข้าฯไม่ใจร้ายสักหน่อย เขาก็ยังคงอบอุ่นอยู่ภายใน! ข้าฯ ต้องยอมใช้ไฟเผาเขาเสีย จะได้ไม่ต้องปิดประตูลงกลอน และไม่ต้องห่มผ้าด้วย ทำอย่างนี้จะไม่เรียบร้อยดีกว่าหรอกหรือ จะได้อบอุ่นมากขึ้น?

อรหันต์จี้กง : อย่าทำเป็นอันขาด ไฟที่ท่านให้ความอบอุ่นแก่เขา หากเขาเกิดความหวาดกลัวขึ้นและทนไม่ได้ ไม่ทราบว่าเจ้าหยางเซิงมีความรู้สึกต่อคำพูดของท่านเทพเจ้าอย่างไร?

หยางเซิง : กระผมรู้ว่า ท่านเทพเจ้ากำลังทดสอบสติปัญญากระผมอยู่ เพื่อดูว่ากระผมมีความเข้าใจมากน้อยเพียงใด? ดังนั้น

กระผมจะอธิบายให้ท่านทั้งสองได้โปรดพิจารณา

1. ท่านเทพเจ้าจะเอาไฟเผา "กระท่อม" ก็เพื่อให้กระผมได้พบตนเอง มนุษย์ที่อาศัยอยู่ในบ้าน จะมีความรู้สึกว่า ได้รับความคุ้มครอง อยู่ไปนาน ๆ ก็เกิดนิสัยพึ่งพาผู้อื่น ทำให้สติระมัดระวังหย่อนยานไป ตัวอย่างเช่น พวกขโมยเข้ามาขโมยของในบ้าน ที่ ๆ ค้นหามักเป็นใต้ตู้และในหีบ ซึ่งเป็นที่เก็บซ่อนทรัพย์สินเงินทอง อันเป็นที่ ๆ เป็นเป้าหมายของพวกขโมยที่มาจากภายนอก เพราะฉะนั้นการดำรงชีพภายใต้ความคุ้มครองด้วยความสุข จึงไม่คิดที่จะก้าวหน้า เทพเจ้าต้องการเผากระท่อมทิ้งเสีย มีความหมายจะให้คนที่ไม่มีสิ่งคุ้มครองแล้ว ก็จะเกิดความสำนึกรู้ตลอดเวลา แล้วถามตนเองว่า "กระผมจะไปอยู่ที่ไหน?" โดยปกติมีบ้านเป็นหลัก แต่ขณะนี้เห็นตนเองเป็นที่พึ่งแห่งตน คือเห็นตัวเองขึ้นแล้วโดยไม่มีสิ่งคุ้มครอง เพราะฉะนั้น จึงต้องระมัดระวังความประพฤติ เพราะเกรงจะทำอัปยศต่อธารกำนัล ดังนั้น จึงปรากฏ "ภาพจริงแห่งชีวิต" ขึ้น จึงอยู่ห่างไกลจากภาพหลอนทั้งปวง

2. ท่านเทพเจ้าใช้ไฟเผากระท่อม ก็เหมือนกับพุทธพจน์ว่า "โลกทั้งสามไม่สงบเหมือนบ้านมีไฟ" ไฟชนิดนี้ไม่มีมนุษย์คนไหนต่อสู้ได้ ไฟชนิดแรกที่ทุกคนต้องผจญคือ "การต่อสู้เพื่อชีวิต" ตอนนี้เลยทำให้เข้าใจถึงที่ว่า "สรรพสิ่งเป็นอนิจจัง เมื่อเกิดขึ้นแล้วย่อมดับไป" ดังนั้นควรละทิ้ง

ปล่อยวางทุกอย่าง การต่อสู้เพื่อชีวิตเป็นเรื่องใหญ่ อันนี้หมายความว่า ผู้บำเพ็ญเพียรไม่ควรอาศัยบุญกุศลจากภายนอก ควรเสาะแสวงหาทางรอดด้วยตนเอง มิฉะนั้นแล้วพอมีการเปลี่ยนแปลงสิ่งแวดล้อมภายนอกแล้ว ตัวเรานี้จะหาที่ไหน "ดำรงชีวิตด้วยความสงบ" เล่า?

ที่กล่าวมาทั้งหมดนี้ มิทราบว่าท่านเทพเจ้า มีความเห็นอย่างไร?

เทพเจ้า : เจริญพร! กระท่อมจอมปลอมที่ไม่น่าอาศัยจนไม่ยอมละทิ้งมัน ฟ้าคลุมแผ่นดินคือบ้านหลังใหญ่ ประพรมน้ำทิพย์และลมฝนจากเบื้องบนเบื้องล่าง สามารถผลิตสรรพสิ่งและพืชพันธุ์ธัญญาหาร ไม่กลัวไฟที่ร้อนแรงและน้ำหลาก สิ่งนี้แหละคือวิมานทอง! สิ่งที่หยางเซิงกล่าวมาทั้งหมด พอใจข้าฯมาก คำคมที่แฝงไปด้วยความแยบยลแห่งสวรรค์ มวลมนุษย์ควรเข้าใจแล้วจะสามารถบรรลุธรรมโดยปริยาย วิญญาณของมวลมนุษย์กับข้าฯ จะมีสัมพันธ์เยื่อใยกัน ก็ต้องสงบจิตตั้งสมาธิให้ธาตุสีแดงแผ่ขยายทั่วสรรพร่างกาย แล้วให้สวดว่า

สวรรค์ชาดไตรธาตุ	ประตูหยกฟ้าทักษิณ	มหาเทพเบื้องกลาง
วิญญาณจักรพรรดิสีแดง	เสื้อทรงชาดติดยันต์	ปลิวร่อนเหินลม
ทรงหลังมังกรแดง	ราชรถหยกเมฆินทร์	กระจายทั่วคีรีจิตใต้
สรรพเทพเกรียงไกร	เข้าออกแดนไตรวิสุทธิ์	สถิตสวรรค์สูงสุด
เครื่องหยกแดงเรียงราย	กุมารเทพเฝ้ารักษา	มือถือแผ่นบันทึก
สมุดแดงอักษรหยก	กำหนดเทวะบริขาร	มากน้อยตามบารมี
วันนี้ท่านมหาเทพ	ขุนเขาวิญญาณเปิดแดนเทวะ	กลับคืนสู่สรรพศักดิ์สิทธิ์

โปรดลงสู่ประตูทั้งสาม	แปรเปลี่ยนเป็นทารก	ระวังจิตสงบวิญญาณ
สองธาตุระคนกัน	โปรดคุ้มชะตาชีวิตของข้าฯ	ให้ยืนยาวดั่งพระอัคนี
เหินฟ้าทรงเมฆ	เสวยสุขนภาทักษิณ	อยู่คู่ฟ้า-ดิน
ช่วยปกป้องให้ข้าฯ	ยืนยงด้วยเทอญ	

หยางเซิง : บทภาวนาของท่านเทพเจ้าแฝงด้วยความอัศจรรย์ทรงพลังด้วยอำนาจอันเร้นลับ ขอให้ชาวโลกสวดภาวนาด้วยความศรัทธาจะเกิดอานุภาพแน่นอน กระท่อม (ความโง่) ของกระผมถูกท่านทักษิณมงคลเทพเจ้าเผาทิ้งแล้ว เห็นแต่ทะเลเพลิงกำลังส่องแสงสีทองระยิบระยับ เปลวไฟได้เผากายเนื้อและอวัยวะภายในลงแล้ว ได้รับอานิสงส์เกินคาดคิด และเห็นพระพุทธเจ้ายูไลทองคำยืนตระหง่านอยู่

เทพเจ้า : เจริญพร! วิญญาณเดิมของหยางเซิงไม่สูญสลาย ได้บรรลุมหาสัทธรรมแห่งทักษิณมงคลได้สร้างผลธรรมผิดธรรมดา

ตั้งแต่โบราณมา พระอาจารย์ชี้แนะ(ผู้รู้ธรรม)ถ่ายทอดธรรมหลายวิธี เช่น ตีด้วยกระบอง ชี้ด้วยมือ ดุด่า ถือดอกไม้ยิ้ม ใช้น้ำชำระล้าง ใช้ธูปจี้ กรอกด้วยเข็ม เป็นต้น แต่สำหรับข้าฯเชื้อไฟสีแดงใช้วิธีเอาไฟเผา เป็นเพราะว่าปัจจุบันนี้ ชาวโลกมักสนใจอยู่แต่เปลือกนอกไม่บำเพ็ญภายใน คนแต่งตัวสวยงามมิใช่เป็นคนดีเสมอไป ตึกอาคารสูงใหญ่มักเป็นที่อยู่ของพวกมิจฉาชีพ ดังนั้นข้าฯจึงใช้ไฟจริง เผารูปปลอมบ้านปลอมให้สิ้นซาก เพื่อให้คนเลวและคนถ่อยได้ปรากฏโฉมหน้าอันแท้จริงและเป็นการสั่งสอนช่วยเหลือไปด้วย

อรหันต์จี้กง : ฮาฮ้า! แล้วพวกที่ตีไม่ตื่น ชี้แนะก็ไม่ยอมเข้าใจ ล้างก็ไม่ออก ตอนนี้น่าจะสำนึกตัวได้แล้ว! หากยังไม่ยอมเชื่อฟังคำเตือนของทักษิณมงคล วันเวลาแห่งการปรากฏโฉมหน้าที่แท้จริงใกล้เข้ามาแล้ว!

หยางเซิง : แสนยานุภาพและพลังธรรมของทักษิณมงคลมหาศาลนัก ไม่ทราบว่าท่านเทพเจ้ามีหน้าที่อะไร ที่จะโปรดช่วยเหลือพวกมนุษย์?

เทพเจ้า : มีการโปรดสัตว์ทั้งสามโลก พระชนนีแห่งสระทิพย์ต้องการให้วิญญาณเดิมกลับคืน ห้าอาวุโสก็ได้ร่วมดำเนินการด้วย ความเร้นลับและอัศจรรย์แห่งสวรรค์ ชาวโลกมิอาจล่วงรู้ได้ วันนี้ได้โอกาสดีแล้วจึงเปิดเผยให้รู้พอสังเขป เพื่อให้ปวงชนได้ค้นคว้าและเป็นแนวทางในการบำเพ็ญธรรม

การโปรดวิญญาณเดิม พระชนนีแห่งสระทิพย์เป็นประธาน พระแม่กวนอิมได้โปรดช่วยเหลือ เทพเจ้ากวนอูก็ได้เข้าช่วยเหลือด้วย อันว่าวิญญาณเดิมของท่านเทพกวนอูนั้น ข้าฯ อาวุโสธาตุไฟได้เป็นผู้อวตาร เพราะฉะนั้นจึงกล่าวว่า "เทพเจ้าเสื้อแดงในวังจี้มุ้ย" ที่เกิดมามีใบหน้าแดง จิตใจซื่อสัตย์ อารมณ์เร่าร้อนรุนแรง เที่ยงตรงเฉียบขาด รักษาความเป็นธรรมยิ่งฟ้าดิน ปฏิบัติครบถ้วนตามคุณธรรมทั้งห้าประการ อันได้แก่ เมตตา ซื่อสัตย์ มารยาท ปัญญา สัจจะ ซึ่งถือเป็นแบบอย่างการบำเพ็ญธรรมของมวลชน ไม่ว่าจะอยู่ที่บ้านหรือออกบวช หากขัดต่อคุณธรรมทั้งห้า ก็ถือว่าทุศีล ย่อมตกสู่ทางหายนะ

ผู้สืบทอดธรรมะได้อุบัติขึ้นในโลกแล้ว สำนักธรรมก็ได้สั่งสอนเผยแพร่ ท่านเทพกวนอูได้ควบคุมดูแลการโปรดสรรพสัตว์ ช่วยข้าฯโปรดวิญญาณเดิมให้คืนกลับ อันเป็นหน้าที่ของห้าอาวุโสที่สมบูรณ์ ด้วยเหตุนี้ สำนักธรรมจึงเจริญรุ่งเรืองตามกาลสมัย เป็นไปตามฟ้าลิขิต ท่านเทพกวนอูสืบจากธาตุไฟทิศใต้ เกิดในเดือนหกอันเป็นฤดูร้อน จึงมีนิสัยแกร่งกล้า เคยหักด่านฆ่าฟันแม่ทัพมาแล้ว เมื่อดับชีพลงได้ปฏิสนธิในสวรรค์ทางใต้ ดำรงตำแหน่งคุมธาตุไฟ เนื่องจากได้โปรดมวลมนุษย์บุญบารมีล้นพ้นผ่านกัลป์นับไม่ถ้วน แต่วิญญาณเดิมนั้นไม่เสื่อมทรามลง จึงได้รับการยกย่องขนานนามว่า "พระบรม-จักรพรรดิสูงสุด" หรืออีกนามหนึ่งว่า "ทรงกอบกู้วิญญาณเดิมของพระพุทธเจ้าแห่งโบราณกาล" ไออุบาทว์ของสังคมโลกรุนแรง หากไม่มีไฟที่ร้อนแรงอันบริสุทธิ์ของเทพเจ้ากวนอูมาทำการเผาผลาญแล้ว มิฉะนั้นแล้วเกรงว่ามวลมนุษย์จะตกลงสู่ทางมารจนไม่อาจได้ผุดได้เกิด ในช่วงเวลาที่ศีลธรรมเสื่อมทรามนี้ บรรดา เทพ พุทธ ต่างก็อ่อนเปลี้ยเพลียแรงศาสนาต่าง ๆ ก็วุ่นวายสับสน จึงหวังพึ่งในเทพเจ้ากวนอูได้ช่วยเผยแพร่ประกาศธรรม เพื่อให้สัทธรรมดำรงสืบไปดังนั้น จึงหวังว่ามวลชนที่ฝึกฝนบำเพ็ญธรรม จงให้ความเคารพศรัทธาในเทพเจ้ากวนอู เพื่อบุกทะลวงให้พ้นจากบ่วงมารและเป็นการพิทักษ์ธรรมด้วย โปรดอย่าลืมเป็นอันขาด

อรหันต์จี้กง : เทพเจ้ากวนอูทรงธาตุบริสุทธิ์แห่งความยุติธรรม ความ

ซื่อสัตย์สถิตฟ้า เป็นอาจารย์ของเทพยดา สมควรเป็นอย่างยิ่งที่ผู้บำเพ็ญธรรมจะเอาเป็นแบบอย่าง หากปราศจากความเที่ยงธรรมแล้ว ไม่ว่าจะเป็นศาสนาใด ๆ ก็ตาม ล้วนเป็นศาสน์มารทั้งนั้น เพราะฉะนั้น ไม่ว่ามวลชนจะเข้าอยู่ในศาสนาใด ๆ ก็ตาม ภายในจิตจะต้องดำรงความเที่ยงธรรมไว้บ้าง จงอย่าเห็นว่าเทพเจ้ากวนอูเป็นเทพเจ้าแห่งความศักดิ์สิทธิ์แห่งฟ้าปางหลัง หรือเป็นผู้พิทักษ์ธรรมแห่งพุทธศาสน์เท่านั้น แท้ที่จริงแล้วเทพเจ้ากวนอูเป็นพระพุทธเจ้าเทพกาญจน์โบราณรูปลักษณ์ในยามเคลื่อนไหว ดำรงตนเป็น "เทพเจ้ากวนอู" ในยามสงบเงียบจะดำรงตนเป็น "พระพุทธเจ้าโบราณ" การเคลื่อนไหวหรือสงบ แม้จะมีอาการเป็นสอง แต่จิตเป็นหนึ่ง มวลชนเข้าใจตามนี้ด้วย

เทพเจ้า : ท่านอรหันต์จี้กงพูดถูกต้อง! มีคนพูดว่าหนวดเครารุงรังไม่ยอมไหว้ พวกเขาหารู้ไม่ว่า พระพุทธเจ้ายูไลยังสถิตอยู่ที่สุขาวดี หนวดเคราของพระองค์ยาวจากฟ้าตะวันตกมาถึงแผ่นดินตะวันออก ผู้มีบุญวาสนาสามารถอาศัยหนวดขึ้นสู่ยานเมตตาอย่าเกาะแต่พระบาทของพระพุทธเจ้าโดยไม่ยอมปล่อยเลย ถ้าเอาสองสิ่งมาเปรียบเทียบกัน ตำแหน่งของหนวดอยู่สูงกว่าพระบาท ผู้บำเพ็ญธรรมควรจะยึดหนวดปฏิบัติตัวด้วยความระมัดระวังจะสุขกายเบาสบาย ฉะนั้น การเกิดความคิดแตกแยกคนที่ต่อต้านหนวด ก็เป็นคนที่ละทิ้งความสำคัญ ของสาระไปยึดติดกับเปลือกกระพี้ มัวแต่แก่งแย่งกันเกาะหนวดบ้างเกาะ

พระบาทบ้าง ไม่เพียงแต่ไม่บรรลุแล้วกลับเป็นอันตราย เลยทำให้จิตใจเย่อหยิ่ง จิตใจแตกแยก และมีการกล่าวร้ายเหล่านี้ จิตใจก็แยกห่างจากพุทธแล้ว พอปล่อยมือออกเมื่อไร จะไม่หล่นจากฟากฟ้า ลงไปจนกระดูกแหลกเหลวหรือ? มวลมนุษย์ในช่วงศีลธรรมเสื่อม จึงมีสายตาที่สั้นมาก มิจฉาทิฐิ! ศีลธรรมเสื่อมทรามจริง ๆ ! หวังว่ามวลชนเมื่อได้ฟังคำบรรยายแล้วจะเข้าใจบรรลุธรรมมาฝึกบำเพ็ญเพียร เพื่อเสาะแสวงรูปลักษณ์ที่แท้จริงของนิพพาน พุทธจิตเป็นกลาง ๆ จงอย่าสร้างสิ่งกีดขวางขึ้นเอง จะเป็นการถอยห่างจากภูเขาจิตไป

หยางเซิง : ท่านอรหันต์จี้กงและท่านเทพเจ้าทรงบรรยายมานั้นเหมาะสมกับทางสายกลาง ไม่มีการลำเอียงหรือความเห็นแก่ตัว ซึ่งต่างกันราวฟ้ากับดินกับอาจารย์ที่แสดงธรรมในโลกมนุษย์ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า ท่านอรหันต์และเทพเจ้าต่างก็แสดงธรรมอยู่บนสวรรค์ เห็นสรรพสัตว์ดุจร่างเดียวกัน เหมือนทารกน้อย แสดงพุทธานุภาพหาที่เปรียบมิได้ พลังธรรมไพศาล ผิดกับอาจารย์ในโลกมนุษย์ ที่ยืนอยู่บนพื้นดินแสดงธรรม ต่างก็เห็นแต่สิ่งของข้างหน้าเท่านั้น ดังนั้นการบรรยายธรรมจึงมีขอบเขตจำกัด และก่อให้เกิดการกล่าวร้าย ต่อต้านซึ่งกันและกันรวมทั้งการแก่งแย่ง อาฆาตจองเวรกัน เป็นที่ปวดร้าวใจยิ่งนัก

อรหันต์จี้กง : ความทุกข์คือโพธิ นิสัยคนดื้อด้าน มิใช่แก้ไขกันได้เพียงระยะเวลาสั้น ๆ หนทางแห่งโลกมนุษย์กำลังอยู่ในระหว่างหักร้างถางพง หวังว่าชาวโลกจงอย่าได้ยึดในเส้นทางแคบ ๆ

ควรมุ่งสู่ทางกว้างใหญ่ (มหาสัทธรรม) เพื่อให้ทุก ๆ เส้นทาง สามารถบรรลุถึง เมืองสวรรค์ ดังนี้แล้วจึงจะไม่ต้องไปเป็น "ผีที่เห็นแก่ตัว"

เทพเจ้า : เพื่อเป็นการพิสูจน์คำพูดเหล่านี้ ข้าฯ จะพาเจ้าหยางเซิง ไปพบผู้บรรลุธรรมชั้นสูงในแดนทักษิณมงคลนี้ ขอเชิญทั้งสอง ตามข้าฯ มา

หยางเซิง : กราบขอบพระคุณ ที่ท่านเทพเจ้าทรงเมตตา ได้ชี้แนะ ความแยบยลแห่งธรรมอย่างมากมาย ก่อประโยชน์ให้แก่ชาวโลก มหาศาล! .... ด้านหน้ามีอาคารหอสูงที่ทาด้วยสีแดง แต่ละห้องสว่างไสวเหมือนกลางวัน ภายในยังเปล่งรัศมี แสงสีแดงออกมาด้วย ไม่ทราบว่าเพราะเหตุใด?

เทพเจ้า : ท่านผู้ทรงธรรมชั้นสูงเหล่านี้ กำลังทำสมาธิ ปรับการหายใจ เป็นการฝึกวิญญาณธาตุแห่งทักษิณมงคลด้วยตนเองอยู่ จึงได้เปล่งแสงสีแดงออกมา เจ้าหยาง เชิญดูวิวกลางคืน ทางด้านซ้ายมือนี้ซิ มันพิสดารไหม?

หยางเซิง : ท่านเทพเจ้าใช้มือโบกผ่านหน้ากระผมเท่านั้น ภาพยามราตรีในโลกมนุษย์ก็ปรากฏขึ้นทางซ้ายมือเบื้องล่างนั้น พบแสงไฟทุกบ้านช่อง รวมทั้งไฟถนน ไฟจากบ้านเรือนต่างส่องแสงวอมแวม อาคารและท้องถนนมองเห็นอย่างเลือนลาง ภาพนี้ดูแล้วมีความงดงามมิใช่น้อยเลย

เทพเจ้า : ภาพธรรมดาสามัญในโลกนี้ แฝงไปด้วยกลไกแห่งสวรรค์ แสงไฟแห่งทักษิณมงคลส่องสว่างทั่วหล้า ชาวโลกมีทั้งดีและ

ชั่ว ไม่ว่าจะเป็นบ้านคนดีหรือคนชั่ว พวกเขาต่างก็ต้องการข้าฯ เป็นเพื่อนกับเขา ข้าฯไม่ถือโกรธ ความดี-ความชั่วของพวกเขา คิดแต่เพียงว่าจะชักจูงพวกเขาไปสู่ความสว่าง อันนี้เป็นแสงสว่างแห่งชีวิตละ! โดยเฉพาะที่มืดมากยิ่งต้องการความสว่างมาก ในสภาพจิตใจอย่างนี้ชาวโลกทำได้ไหม? กลับมาดูภาพอันงดงามของทักษิณมงคล มองดูผู้ปฏิบัติธรรมต่างก็กำลังขับเคลื่อนธาตุอันบริสุทธิ์อยู่ แต่ท่านได้จุดแสงสว่างแห่งปัญญาขึ้นในจิตใจ โดยมิต้องการจะหยุดพัก โดยดำรงสภาพการแบบนี้สักระยะหนึ่ง คอยจนกว่าจิตวิญญาณจะบริบูรณ์ไปด้วยธาตุบริสุทธิ์แล้ว ก็จะจบขั้นตอนหนึ่ง ภายหลังห้าธาตุกลับคืนสู่ต้นแล้ว พวกเขาก็จะมีพลังความสามารถอันมหาศาล เพื่อทางที่สมบูรณ์ของเขา จะได้เสวยสุขในสวรรค์! เจ้าหยางเซิงสามารถที่จะสอบถาม สภาพการปฏิบัติธรรมที่ผ่านมาเพื่อเป็นกระจกเงาให้ชาวโลกได้ปฏิบัติตาม!

หยางเซิง : ดีซิครับ! รู้สึกว่ารอบกายมีแสงที่อบอุ่นพุ่งเข้ามา ผู้ปฏิบัติธรรมกำลังทำสมาธิเพ่งจิตอย่างขมักเขม้น ต่างก็ฝึกฝนตนเอง รอบกายของพวกเขามีรัศมีเปล่งออกมา ลักษณะผิดธรรมดาสภาพคล้าย "มนุษย์แสง" แบบนั้นบริสุทธิ์โปร่งใส ทำให้เกิดความรู้สึกใคร่จะได้เป็นบ้าง ท่านผู้ปฏิบัติธรรมท่านนี้ท่านเป็นนักบวชหรือ? เห็นห่มจีวร ศีรษะก็เกลี้ยงเกลา ลักษณะน่าเกรงขาม ขอนมัสการถามว่า ท่านปฏิบัติธรรมอย่างไรถึงได้บรรลุถึงขั้นนี้ได้

อรหันต์เจ้า : ท่านหยางเซิง ท่านมาได้จังหวะดีมาก เป็นบุญญาธิการอันยิ่งใหญ่อีกด้วยที่ชาวโลกจะได้รับ คนอื่นไม่มีดวงตาเห็นธรรม แต่ท่านมีดวงตาแววาวดุจเพชร จึงได้รู้แก่นแท้ที่แท้จริง อาตมาขอแสดงความยินดีด้วย หนังสือ "เที่ยวเมืองสวรรค์" นี้ได้รวบรวมเอาวัชรปรัชญาปารมิตาสูตร และปรัชญาปารมิตาหฤทัยสูตร จนกล่าวได้ว่าเป็น พระสูตรแท้ ๆ เล่มหนึ่งของพุทธศาสนาที่สมบูรณ์แบบ จากพระสูตรได้ขยายเข้าสู่หลักเกณฑ์ใหม่ จะเรียกว่าเป็นพระสูตรแท้เล่มหนึ่งในยุคสมัยที่ศีลธรรมเสื่อมทรามลงก็ได้ หวังว่าพุทธศาสนิกชนทั้งหลาย **จงละทิ้งความมีตัวตน ตื่นตัวเข้าสู่ธรณีธรรม เพื่อบรรลุสัทธรรม**

อาตมาเข้าบวชในบวรพระพุทธศาสนา เมื่ออายุได้ 15 ปี ได้ชื่อทางศาสนาว่า "เซียงอี" เริ่มต้นปฏิบัติธรรม ตั้งแต่ 5 โมงเช้า ปัดกวาดวัดวาอารามทั้งภายนอกภายใน โดยเริ่มปัดกวาดสิ่งสกปรกรุงรังภายนอกก่อน จากนั้นก็เริ่มเรียนหนังสือ อ่านพระสูตร จากนั้นก็เริ่มเข้าปัดกวาด ความสกปรกจากจิตภายใน โดยมีอาจารย์คอยชี้แนะ ฝึกหัดนั่งสมาธิ วันปีผ่านไปดุจสายน้ำก็ย่างเข้าอายุ 30 ปีแล้ว พระสูตรในไตรปิฎก ที่ตั้งใจฝึกอ่านจนมีความเข้าใจ จนมีความซาบซึ้งในคำสอนของพระพุทธเจ้า มีอยู่วันหนึ่งขณะที่อยู่ในสมาธิ ทันใดนั้นก็ได้เห็นต้นไม้ผล 3 ชนิด ได้แก่ ต้นส้ม มะเฟือง และมะม่วง มีผลเต็มต้นไปหมด แต่ละผลสุกอร่ามมีแสงเปล่งออกมา ฉับพลันนั้นผลก็ร่วงหล่นลงมา นั่นคือ "ผลที่สุกหลุดจากขั้ว" ในขณะเดียวกัน กิ่งใบ

ของทั้งสามต้นก็แกว่งไกวไปมาอย่างต่อเนื่อง แล้วมีเสียงเปล่งออกมาพร้อมกันว่า "พวกเราสบายแล้ว จะไม่มีการขัดขวางหน่วงเหนี่ยวอีกต่อไป" ชั่วประเดี๋ยวเดียวใบไม้ก็ร่วงหล่นจนหมดต้น ก็ได้ยินต้นไม้ทั้งสามพูดพร้อมกันอีกว่า "ตอนนี้ไม่มีใบ (เวร) เบาไปทั้งตัว! ไม่ต้องรับผิดชอบทั้งกลางวันและกลางคืน" พอออกจากสมาธิแล้ว ก็เข้าใจโดยแท้! จากนั้นมายิ่งขะมักเขม้นในการปฏิบัติธรรมมากขึ้น ความเข้าใจในพระสูตรก็รุดหน้าไปอย่างรวดเร็ว และลึกซึ้งยิ่ง ๆ ขึ้น

ต้นไม้ทั้งสามต้น เปรียบได้กับศาสนาทั้งสาม คือ พุทธ ขงจื๊อ และเต๋า ทั้งสามกำเนิดขึ้นในแผ่นดินผืนเดียวกัน ถึงแม้กิ่งใบใหญ่เล็กต่างกัน แต่จุดมุ่งหมายคือผลิดอกออกผลเพื่อให้ชาวโลกใช้กิน วิญญาณแห่งการช่วยเหลือชาวโลกนี้ เหล่านี้ล้วนเป็นการแปลงกายของสิ่งศักดิ์สิทธิ์ ดังนั้น จึงสมควรให้ความเคารพในระดับทัดเทียมกัน เกี่ยวกับผลสุกขั้วหลุด ใบร่วงหล่นสู่พื้นดินอีกครั้งหนึ่ง เป็นการกลับคืนสู่โฉมหน้าเดิม มีความหมายว่า **ผู้ปฏิบัติธรรมนั้นไม่ควรยึดติด ไม่ควรโลภและหลง สิ่งใดควรละก็ละ ธุระทุกอย่างปล่อยไปตามธรรมชาติ อุปสรรคก็มากพอที่จะทำให้คนเป็นทุกข์กังวล ทำให้จิตใจไม่แจ่มใสเบิกบานได้** หากปล่อยเป็นเช่นนี้นานเข้า ไม่สามารถปล่อยวางหาบอันหนักนี้ได้ ก็จะเพิ่มความหนักให้กับเท้า กว่าจะไปถึงแดนพิมานแสนสุขอันไกลโพ้นนั้นได้ จะชักช้าและเสียเวลาลง เมื่อเป็นดังนี้แล้วในขณะที่ท่านวางหาบอันหนัก

ลงแล้ว ท่านจะรู้สึกเบาสบายเบิกบานจนหาที่เปรียบมิได้ และก้าวต่อไปก็คือดินแดนแห่งสุขารมณ์ ตลอดชีวิตที่ปฏิบัติธรรมมา อาตมายึดถือหลักการนี้คือทำการโปรดช่วยมวลชน ให้ความเคารพต่อสาวกของศาสนาอื่นเสมอภาคกัน สนับสนุนให้เขาเสาะแสวงหาหลักความจริง และสิ่งล้ำเลิศในศาสนาที่เขานับถืออยู่ พวกเขาต่างก็หาที่พึ่งตามแต่โอกาสจะอำนวยให้ มีความปีติในธรรม ต่างก็ได้รับความสำเร็จไป ยิ่งกว่านั้นยังนับถืออาตมาเสมือนหนึ่งบิดาผู้เมตตาหรืออาจารย์ผู้ศักดิ์สิทธิ์ **การไม่ดูถูกผู้อื่นจึงได้รับการนับถือ** อันนี้เพราะอาตมาเข้าใจในอริยสัจในขณะที่โปรดช่วยผู้อื่นก็หาโอกาสสั่งสอนไปด้วย และก็เป็นสาเหตุที่ทำให้อาตมาประสบความสำเร็จ ทั้งยังได้ผ่านการทดสอบจากพวกมารโดยไม่ล้ม วันนี้จึงสามารถลอยขึ้นสู่ฟ้าห้าอาวุโส ได้ฝึกธรรมะอันล้ำลึก ณ สถานที่นี้ แสงพระธรรมแพร่กระจายโดยอาศัยแสงไฟนี้ ขณะนี้อาตมากำลังได้รับการฝึกฝนจากไฟวัชระ ระดับการฝึกฝนของอาตมาได้ประสบความสำเร็จยิ่ง อาตมามรณภาพเมื่ออายุได้ 70 ปี วิญญาณลอยสู่สวรรค์อันแสนสุข ขอบใจมวลชนที่เอื้ออำนวยโอกาสแก่อาตมาพวกเขาเหล่านั้นคือกำลังหนุนที่ทำให้อาตมาบำเพ็ญจนสำเร็จอรหันตผล หากไม่มีพวกเขาจะมีอาตมาได้อย่างไร? การให้ความนับถือแก่มวลชน เป็นการเลื่อนขั้นตนเอง! หวังว่าผู้ปฏิบัติธรรมในพุทธศาสนาจะได้อุทิศ “จิตพระพุทธเจ้ายูไล” โดยทั่วหน้ากัน

อรหันต์จี้กง : ท่านบรมอาจารย์เซียงอี ท่านได้เข้าถึงคำสอนของพระพุทธเจ้าอย่างแท้จริง จึงได้รับความสำเร็จเช่นทุกวันนี้ ขอแสดงความยินดีด้วย

บรมอาจารย์ : ท่านให้เกียรติมากไปแล้ว การที่ท่านอรหันต์ปฏิบัติภารกิจทุกวันนี้ ล้ำเลิศกว่าสิ่งใด ๆ ทั้งหมด ขณะนี้ก็ยังรับหน้าที่โปรดช่วยมวลชนอีก คงเหนื่อยยากมิใช่น้อย

เทพเจ้า : เจ้าหยางเซิง จงสัมภาษณ์ความเป็นมาของผู้ปฏิบัติองค์อื่นอีก

หยางเซิง : กราบขอบพระคุณท่านเทพเจ้าที่เตือน! ท่านผู้ทรงธรรมท่านนี้ หน้าตาเปี่ยมไปด้วยความเมตตา รัศมีเปล่งออกรอบกาย ความเป็นมามิใช่ธรรมดา! ขอเรียนถามว่า ท่านได้ปฏิบัติธรรมอย่างไรจนประสบผลสำเร็จ?

เทพกาญจน์ : ฉันไม่มีความสามารถอะไร เพียงแต่ประกอบคุณงามความดี บริจาคโดยไม่ต้องการมีชื่อ และไม่หวังผลตอบแทน คิดไม่ถึงว่า การทำบุญสุนทานในเมืองมนุษย์ จะสามารถทำให้วิญญาณของฉันได้ลอยขึ้นสู่ความเป็นมงคล เสวยสุขในแดนสวรรค์นี่

ขณะที่ฉันมีชีวิตอยู่ในแดนมนุษย์ ฉันดำรงชีพด้วยการขายของเบ็ดเตล็ด ราคาสินค้ายุติธรรม ต้อนรับด้วยความละมุนละม่อมสนิทสนม ไม่โกงแม้แต่เด็กเล็กหรือคนชรา ดังนั้นกิจการค้าจึงเจริญขึ้นทุก ๆ วัน จึงได้กำไรมากพอสมควร เพราะนิสัยชอบใน เทพ พุทธ จึงไปวัดเป็นประจำ กราบไหว้บูชาพระ หากวัดชำรุดทรุดโทรมต้องบูรณะปฏิสังขรณ์ ก็จะบริจาคเงิน

ซ่อมแซมโดยยินดี พบผู้ยากจนอดอยาก มักจะทำบุญให้ทาน ช่วยปลดเปลื้องความทุกข์ ได้พิมพ์หนังสือธรรมะพระสูตรแจกจ่าย ออกแรงช่วยงานกุศล เจียมตัวเจียมใจบำเพ็ญตนไม่ยอมให้เกิดความบกพร่องเสียหาย ตลอดชีวิตไม่เคยประพฤติผิดในกาม ยึดมั่นในศีลธรรม เมื่อบริจาคแล้วก็ไม่หวังได้ชื่อเสียง ไม่หวังสิ่งตอบแทน ทำด้วยใจรักปฏิบัติด้วยความชื่นชอบ คิดเสมอว่าสวรรค์ได้ประทานทรัพย์สมบัติแก่ฉันนี้ เพียงต้องการยืมฉันไปมอบให้แก่ผู้อื่น มิใช่ต้องการให้ฉันเป็นผู้ใช้จ่ายแต่เพียงผู้เดียว ด้วยเหตุนี้จึงเห็นเงินทองเหมือนดินเหมือนทราย จึงแจกจ่ายให้แก่ผู้ที่ต้องการใช้มันให้เต็มที่ ตลอดเวลาที่ปฏิบัติธรรม ไม่เคยเปลี่ยนแปลงเลย มีพวกดูหมิ่นดูถูกมามากมาย ฉันก็ไม่เจ็บแค้น ฉันสิ้นอายุขัยเมื่อ 82 ปี วิญญาณที่บริสุทธิ์ลอยขึ้นสู่สวรรค์ ได้ผ่านการทดสอบจากแหล่งต่าง ๆ วันนี้ได้มาถึงทักษิณมังคลาวิหารเพื่อฝึกฝนต่อ ซึ่งใกล้กับเขตแดนของการคืนกลับสู่ต้นสังกัด! ขอฝากบอกไปยังชาวโลกว่า **การบำเพ็ญธรรมอย่าทำเพื่อชื่อเสียงและตำแหน่ง** ตนเองบำเพ็ญได้เท่าไรในใจย่อมรู้เอง จะไปเปิดเผยประกาศให้มันเสียถึงผลธรรมทำไม?

หยางเซิง : การบริจาคการกุศลโดยไม่ต้องการชื่อเสียง เพราะฉะนั้นมรรคผลที่ได้รับก็จะสูงกว่าชั้น “รูปลักษณ์” สู่แดนนิพพานอันไร้ขอบเขต เป็นการพิสูจน์ได้ว่า ผลิดอกอย่างไรก็ได้ผลอย่างนั้น ผู้ที่บรรลุมรรคผลจะไม่ใช่เป็นเรื่องบังเอิญ และก็

ไม่มีการสำเร็จโดยบังเอิญด้วย

อรหันต์จี้กง : เวลาล่วงเลยมามากแล้ว การได้ฟังธรรมจากผู้บรรลุธรรมขั้นสูงเป็นประโยชน์ต่อชาวโลกไม่น้อยเลย ขอบพระคุณมากในการช่วยเหลือของท่านเทพเจ้า ที่ทำให้หนังสือ "เที่ยวเมืองสวรรค์" เล่มนี้แพรวพราวขึ้นไม่น้อย

เทพเจ้า : หาเป็นเช่นนั้นไม่ อันมหาสัทธรรมแห่งทักษิณมงคลมีแต่ "แสงแห่งวิญญาณโชติช่วงตลอดกาล" ขอให้ชาวโลกจงรักษาดวงจิตที่โชติช่วงดวงนี้ไว้ เมื่อนั้นแสงก็สามารถรวมกับแสงได้ เพื่อจะได้กลับคืนสู่ทักษิณมงคลแดนศิวิไลนี้ การแถลงไขของทักษิณมงคลนี้ ก็สรุปลงเพียงเท่านี้ หวังมวลมนุษย์ทั้งหลายจะเข้าใจสัจจวาจานี้ด้วย !

หยางเซิง : กราบขอบพระคุณที่ท่านเทพเจ้าชี้แนะ ความแพรวพราวของ หนังสือ "เที่ยวเมืองสวรรค์" นี้ ได้รับแสงประภัสสรจากจิตของท่าน ส่องผ่านจุดดำมืดที่ไม่เคยสว่างของมวลมนุษย์ให้สว่างขึ้น หวังว่าผู้ที่ได้อ่านหนังสือเล่มนี้แล้ว จะเปล่งความขอบคุณจากจิต น้อมรับคำสั่งสอนจากท่านผู้ศักดิ์สิทธิ์! เลยขอกราบลาท่านเทพเจ้า!

อรหันต์จี้กง : หยางเซิงรีบขึ้นดอกบัว เตรียมตัวกลับสำนัก

หยางเซิง : กระผมนั่งเรียบร้อยแล้ว ขอเชิญอาจารย์กลับเถอะ

อรหันต์จี้กง : สำนักเซี่ยเฮี่ยงตึ้งถึงแล้ว หยางเซิงลงจากดอกบัววิญญาณกลับเข้าร่าง

ครั้งที่ 18
ชมปราสาทประจิมมังคลาวิหาร
ฟังการบรรยายธรรมจากสมเด็จพระชนนีเจ้าแห่งสระทิพย์
วันที่ 25 มีนาคม พ.ศ. 2523

อรหันต์จี้กง เสด็จลงประทับทรง กล่าวเป็นกลอนความว่า

คลื่นมนุษย์หลั่งไหล ชวนกันไปอยู่นรก
ไม่รู้จักกลับวก สร้างกุศลจิตขัดเกลา
เที่ยวหาพระภายนอก เหมือนถูกหลอกให้จับเงา
อรหันต์ภายในตัวเรา ควรเทิดทูนบูชาไว้

อรหันต์จี้กง : มนุษย์มักไม่พอใจในสภาพของตนเอง แต่ไม่ยอมเปลี่ยนแปลงจิตใจและความประพฤติของตนเอง ได้แต่โทษนั่นโทษนี่ จึงทำให้สภาวะยิ่งเลวลงไปเรื่อย ๆ ในที่สุดก็ไม่ประสบความสำเร็จอะไรเลย คนที่ปฏิบัติธรรม ล้วนคิดที่จะล่องลอยขึ้นสู่แดนสุขาวดีตามอุดมการณ์ของตน หากแต่ไม่รู้จักคอยบำรุงเลี้ยงต้นกัลปพฤกษ์ของตนเองให้ดี ๆ ได้แต่เที่ยวออกไปแสวงหาความสำเร็จของผู้อื่น ไปเสาะหาพุทธจากภายนอก จึงคล้ายกับออกไปจับนกพิราบ พอยื่นมือออกไปนกก็บินไปเสียก่อน ยิ่งไล่ตามกระชั้นชิด มันก็ยิ่งบินสูงขึ้น หากสามารถหันกลับส่องแสง (ในทางกลับกัน) ยื่นมือเข้าไปจับนกในกรง (ในบ้าน)

เชื่อแน่ว่าจะง่ายเหมือนพลิกฝ่ามือ ดังนั้น ข้าฯ ว่าชาวโลกควรจะสำรวจตรวจดู ควรที่จะบำรุงเลี้ยงสงบจิตของตนเอง เมื่อได้เวลาเก็บเกี่ยวแล้ว จะได้รับประทานอย่างเอร็ดอร่อยมิใช่หรือ? นอกจากนี้แล้ว ยังสามารถขายส่วนที่เหลือ จะได้เงินอีกก้อนหนึ่งด้วย! เพราะฉะนั้น มวลชนอย่าดูหมิ่นตนเอง หากยังวิ่งออกไปหาจากภายนอก ก็จะเหนื่อยอ่อนเสียพลังงานไปเปล่า ๆ แล้วจะสามารถทำงานอย่างอื่นได้หรือ? วันนี้ข้าฯ จะนำหยางเซิงไปเที่ยวสวรรค์แดนศักดิ์สิทธิ์ จงเตรียมตัวขึ้นดอกบัวได้!

หยางเซิง : กระผมนั่งเรียบร้อยแล้ว ขอเชิญท่านอาจารย์ออกเดินทางได้!

อรหันต์จี้กง : พาศิษย์ชาญฉลาด เที่ยวชมสวรรค์แดนศักดิ์สิทธิ์ ในจิตของจี้กงอยากจะพามวลชนขึ้นมาเที่ยวพร้อม ๆ กัน คิดแล้วสำราญจิตเป็นไฉน เจ้าศิษย์รัก! เรามาต่อกลอนสอนเตือนชาวโลกสักตอนหนึ่งดีไหม?

หยางเซิง : ศิษย์มีความรู้น้อย ไม่สันทัดในโคลงกลอน สุ้มเสียงยิ่งแย่ใหญ่ เกรงว่าจะไม่สามารถต่อกลอนได้ คงจะปล่อยไก่แน่!

อรหันต์จี้กง : ไม่ได้ฉันเนื้อสัตว์มากี่ชาติแล้วนี่ ขอแต่ไม่ออกนอกลู่นอกทางกันก็พอแล้ว ยังไงเสียก็ไม่ใช่เป็นการแข่งขันคัดเลือกนักร้องหรอก แล้วจะไปห่วงอะไรกันหนักหนา ข้าจะเพิ่มกระแสจิตแก่เจ้า ทำให้เจ้าคิดคล่องแคล่วว่องไวขึ้น ตามข้าฯ มาเถอะ

หยางเซิง : ขอรับกระผม เชิญครับ เชิญอาจารย์สอนสั่ง!

อรหันต์จี้กง : ภาพพจน์ปุถุชนทำใจเขว

หยางเซิง : อย่าหันเหตามอาจารย์ท่องเที่ยวทั่ว

อรหันต์จี้กง : ลมเย็นโชย จิตเปล่งแสงไม่มืดมัว

หยางเซิง : กลุ่มเมฆดำคลุมจันทร์แสนเยือกเย็น

อรหันต์จี้กง : ชีวิตคนไม่ยั่งยืนเหมือนความฝัน

หยางเซิง : จงเร่งกันเรียนธรรมฝึกบำเพ็ญ

อรหันต์จี้กง : วางมือละมีด อย่าทำดั่งหน้าเป็น

หยางเซิง : เคี่ยวเข็ญจิต รักษากายให้สมบูรณ์

อรหันต์จี้กง : เทพ พุทธ ขับแล่น ยานนาวา

หยางเซิง : มีปัญญา และกุศลไว้เกื้อกูล

อรหันต์จี้กง : ต่อได้ดีนี่! ใช้คำพูดง่าย ๆ แต่แฝงด้วยความหมายลึกซึ้ง ชาวโลกฟังแล้วต้องมีความซาบซึ้งกระจ่างแจ้ง! อ้อ.. ถึงที่หมายแล้ว รีบลงจากดอกบัวเสีย

หยางเซิง : ทิวทัศน์ที่นี่แตกต่างจากที่ก่อน ๆ ที่เคยเที่ยวผ่านมาแล้ว ทุกแห่งเต็มไปด้วยแสงทองเหมือนกับภูเขาวิเศษส่งความยิ้มแย้ม แสงแพรวพราวตระการตา ยังมีนกทองบินร่อนไปมา ซึ่งเป็นการพบเห็นครั้งแรกในชีวิต น่าพิศวงยิ่งนัก มิทราบว่าเป็นสถานที่ใด

อรหันต์จี้กง : ที่นี่เป็นสถานที่มหาสัทธรรม ใช้สำหรับโปรดมวลมนุษย์ พื้นที่เป็นทองทั่วฟ้ามีนกทองบินร่อน นอกจากนี้แล้วยังมี ต้นไม้ทอง ดอกไม้ทอง และมีปลาทอง ที่ว่ายเล่นในสระทิพย์ สิ่งแปลกประหลาดหลากหลาย ละลานตาไปหมด ที่นี่

เป็นที่รวบรวมของวิญญาณธาตุ เป็นที่ประทับของสมเด็จพระ-ชนนีเจ้าแห่งสระทิพย์ พระชนนีเจ้าประหนึ่งวิญญาณเดิมของมวลชน จึงมีอีกพระนามหนึ่งว่าพระประจิมมงคลเทพเจ้า เป็นตำแหน่งที่สูงส่งมากมีพระมหากรุณาธิคุณมหาศาล พวกเราเตรียมตัวเตรียมใจเข้าไปนมัสการกันเถอะ

หยางเชิง : ขอรับกระผม! วันนี้สามารถมานมัสการเยี่ยมท่านสมเด็จพระชนนีเจ้า ได้รู้สึกเป็นโชคลาภยิ่ง ด้านหน้ามีปราสาทตั้งตระหง่านอยู่องค์หนึ่ง รัศมีทองเปล่งปลั่ง ด้านบนมีอักษรว่า "วังสมเด็จพระชนนีสระทิพย์" แสงระยิบระยับแสบตา หน้าวังเหล่านางฟ้า แต่งกายด้วยอาภรณ์แพรวพราวงามหรู เดินขวักไขว่ไปมา ท่วงทีงดงามชดช้อย ได้ผงกศีรษะส่งยิ้ม แสดงอาการต้อนรับพวกเรา

อรหันต์จี้กง : หยางเชิงรีบเข้าไปในวังนมัสการสมเด็จพระชนนีเจ้าเถิด

หยางเชิง : ขอรับกระผม! ภายในวังเหนือพระที่นั่ง สมเด็จพระ-ชนนีที่มีพระพักตร์อ่อนละมัยแฝงไว้ด้วยความเมตตา แต่พระ-เกศาขาว ทรงประทับอยู่ ซ้ายขวามีเทพธิดาคอยเฝ้าอยู่ข้าง ๆ **.... กระผมศิษย์ผู้ด้อยปัญญา ขอกราบนมัสการท่านสมเด็จพระชนนีเจ้า กระผมได้รับโองการจากสวรรค์ให้แต่งหนังสือ "เที่ยวเมืองสวรรค์" จึงติดตามอาจารย์ขึ้นมายังไตรภพมาฟังธรรมจากท่านผู้สำเร็จ วันนี้ได้รับวโรกาสจากสวรรค์ได้มายังที่ประทับของสมเด็จพระชนนีเจ้า รู้สึกปลาบปลื้มจนน้ำตาไหล ขออวยพรให้พระองค์ท่านทรงพระเกษมสำราญ**

ยิ่ง ๆ เทอญ! มวลชนลุ่มหลงงมงาย ไม่สามารถกลับคืนถิ่นฐานเดิม ทำให้ชนนีทรงห่วงใย รอคอยด้วยความหวังพระชลเนตรหลั่งไหล กระผมได้รับเทวโองการศักดิ์สิทธิ์ให้กอบกู้มวลมนุษย์ ภาระอันหนักหน่วงนี้ยังไม่บรรลุผล จิตใจหวั่นเกรงยิ่ง จึงกราบขอให้พระชนนีโปรดประทานแสงสว่างแห่งปัญญาให้ด้วยเพื่อสะดวกในการกอบกู้มวลชน

ก่อนหน้านี้ได้ติดตามอาจารย์ ให้แต่งหนังสือ "เที่ยวเมืองนรก" มาบัดนี้ได้รับเทวโองการให้แต่งหนังสือ "เที่ยวเมืองสวรรค์" อีก ได้รับโองการแล้วไม่กล้าเกียจคร้าน ผ่านอุปสรรคนานาประการ ทำให้จิตใจฟุ้งซ่าน จึงขอให้พระชนนีเจ้าช่วยปลดปล่อยความสัมพันธ์แห่งปุถุชนให้ด้วย เพื่อความหลุดพ้นจากโลกสามัญนี้ จะได้บรรลุมหาสัทธรรมด้วยเถิด พระเจ้าข้า

พระชนนีเจ้า : เจริญพร! ลูกหยางเซิง บากบั่นตรากตรำ กล่าวได้ดีมาก เปิดเผยความลับของมหาสัทธรรม ไขความคลุมเครือของตำนานทั้งหลาย ทำหน้าที่สนองโองการศักดิ์สิทธิ์ มีจิตมุ่งในธรรมผิดปุถุชน ก็ได้รับความสำเร็จมาอย่างดีแล้ว

มีการโปรดสรรพสัตว์ทั้งสามโลก ทั้งสวรรค์และคนต่างมีงานเต็มไปหมด หนังสือ "เที่ยวเมืองนรก" ได้เปิดเผยชีวิตยมโลก ส่วนหนังสือ "เที่ยวเมืองสวรรค์" เปิดเผยการกำเนิดของมนุษย์และโลก จะได้กอบกู้ผู้หลงทาง ทั้งเทวโลกและมนุษยโลกให้กว้างขวางยิ่งขึ้น คัมภีร์ศักดิ์สิทธิ์สองเล่มนี้จะโชติช่วงกาลนาน มนุษย์มีคุณค่ามากที่สุดในสามโลก ดังนั้น มนุษย์จะได้รับ

ผลประโยชน์มากที่สุด เมื่อมีธรรมก็ย่อมมีอธรรมขึ้น เป็นธรรมชาติตั้งแต่โบราณมาแล้ว ขอให้ลูกหยางเซิงฟันฝ่าอุปสรรคให้ได้ เมื่อแต่งหนังสือ "เที่ยวเมืองสวรรค์" ให้สำเร็จลุล่วง คุณงามความดีอันใหญ่ยิ่งมหาศาลนี้ จะถูกจารึกไปชั่วกาลนาน ไม่เพียงแต่เท่านั้น บรรพบุรุษยังได้รับอานิสงส์จากการนี้ ได้ขึ้นสู่สวรรค์ด้วย

มนุษย์ทั้งหลาย อันกำเนิดจากวิญญาณเดิมทั้ง 96 ดวงนี้ จะได้อาศัยคัมภีร์นี้เป็นแนวทางปฏิบัติธรรม เมื่อถึงขั้นนี้แล้ว ภาระของเจ้าก็สำเร็จลงไปตอนหนึ่ง จิตแม่สัมพันธ์ห่วงใยถึงลูก ย่อมรู้ความทุกข์ของลูกดี จึงประทานแสงจิตเพื่อเพิ่มพลังธรรมของเจ้า ขอให้วิญญาณเจ้าจงตื่นและเข้มแข็งขึ้น เพื่อให้พู่กันศักดิ์สิทธิ์ของเจ้าแวววาวส่องไปทั่วโลก เพื่อชักจูงมวลชนให้มาก ๆ ให้ตื่นจากความฝัน จะได้ละกิเลสจากโลก ชำระจิตให้สะอาด เปลี่ยนแปลงหน้าตา แล้วจูงมือกันเข้าสู่กระแสธรรม เมื่อเป็นดั่งนี้แล้ว จึงเหมาะสมกับเป็นอาจารย์ของทั้งคนและเทวดาจารึกชื่อไว้ตลอดกาลนาน จะไม่เป็นการดีกว่าหรือ?

หยางเซิง : กราบขอบพระคุณ ที่พระชนนีเจ้าเพิ่มแสงจิตให้ วรพจน์มีพลังสะกดจิตของลูก ทำให้ดวงตาปลอดโปร่ง กระปรี้กระเปร่า ขอความเมตตาจิตของพระชนนีเจ้าที่คอยปกปักรักษาลูก และขอน้อมรับคำสั่งสอนของท่านไว้ ตั้งมั่นต่อไป ขอพระชนนีเจ้าโปรดวางพระทัยเถิด!

พระชนนีเจ้า : มีกลอนว่า

เส้นด้าย ในมือแม่ ที่เมตตา
เมื่อลูกยา จะจากแม่ ไปแดนไกล
แม่คว้าเข็ม สนเส้นด้าย เย็บเร็วไว
เสื้อที่ใส่ บนกายลูก แม่รีบทำ
เพราะรู้ว่า หากเสร็จช้า เจ้าออกสาย
แม่ใจหาย รอคอยกลับ จนจวบค่ำ
ใครเขาว่า จิตของลูก ยอดใจดำ
เจ้าจงจำ พระคุณแม่ เหนือรำพัน

ลูกทั้งเก้าสิบหกคน (วิญญาณเดิม 96 ดวง) บัดนี้กลายเป็นผู้พเนจรไปแล้ว เสื้อเทวะที่สวมใส่ก็อันตรธานไปเสียแล้ว ล้วนเปลี่ยนมาเป็นเสื้อธรรมดามีสีสันต่าง ๆ กัน ขณะที่ลูกจะจากไป ณ เขาสามลูก แม่นี้มีจิตเหมือนเข็มเย็บเสื้อ พูดซ้ำแล้วซ้ำอีก ก็เพราะว่าเมื่อลูกลงไปเกิดในโลกมนุษย์แล้ว ก็จะลืมดินแดนบริสุทธิ์ ที่ศักดิ์สิทธิ์แห่งสวรรค์เสีย จมปลักอยู่กับกลิ่นไอสีสันแห่งโลก เป็นนานจนไม่รู้จักกลับไปยังแดนนิพพานอันไร้สิ้นสุด แต่ยังหวังว่าในมือของลูก ๆ จะกุมเส้นด้ายทองที่แม่หย่อนไว้ให้ไต่ขึ้นสู่ยานเมตตา จะได้กลับมายังข้างกายแม่นี้อีกครั้งหนึ่ง ดังนี้แล้ว จึงจะนับได้ว่าได้ตอบแทนพระคุณแม่บ้าง มิฉะนั้นแล้วจะกลายเป็นลูกเนรคุณไปเสีย! เข้าใจไหม?

อรหันต์จี้กง : คำพูดที่เปี่ยมล้นด้วยความเมตตาเหล่านี้ สะเทือนจิตจนน้ำตาคลอ ชาวโลกจะไม่รู้สึกสะเทือนใจบ้างหรือ?

หยางเซิง : ปัจจุบันนี้ มีผู้กราบไหว้ท่านมากมาย ทั้งยังมีศาลเจ้า

สร้างไว้มากเช่นกัน ชาวโลกหากได้คืนสู่เหย้าไปหาแม่ เป็นปรากฏการณ์ที่ดีทีเดียว เชื่อว่าต้องเป็นนิมิตหมายที่ดีที่โลกจะมีสันติสุขดังก่อน หวังว่าพระชนนีเจ้าจะประทานความเมตตาได้บรรยายถึงวิธีการบำเพ็ญธรรม กระผมใคร่ขอทราบในรายละเอียดด้วย

พระชนนีเจ้า : ข้าฯ เป็นประธานแห่งทิศตะวันตก มีชื่ออีกอย่างหนึ่งว่า "ประจิมมงคลเทพเจ้า" มีคนพูดว่า "ปัจจุบันเป็นโลกของอำนาจเงิน" โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ชาวตะวันตก ไหว้ "พระเจ้าเงินตรา" ปัจจุบันทิศตะวันตกกำลังชะตาขึ้น ราคาทองคำสูงขึ้น ค่าตัวจึงสูงขึ้นเป็นร้อยเท่า ซึ่งเหมาะกับโอกาสโปรดกู้วิญญาณเดิมอย่างยิ่ง เพราะฉะนั้นนามของข้าฯ จึงโด่งดังทั่วหล้า

วงจรแห่งสวรรค์ ทิศตะวันตกกำลังประสบโชค เพราะฉะนั้น มหาสัทธรรมจึงจุติสู่โลก เพื่อโปรดผู้มีบุญวาสนา โดยนับถือพระชนนีเดียวกันดังพระจอมราชัน ทั่วโลกจึงเกิดสันติสุข ความหมายของสวรรค์ลึกซึ้ง ขอให้ชาวโลกจงเข้าใจด้วย

หยางเซิง : พระชนนีเจ้าทรงเมตตา โปรดชี้แนะให้ละเอียดด้วยเถิด

พระชนนีเจ้า : ทองคำเป็นเจ้าแห่งของมีค่า ดังนั้น ชาวโลกจึงเห็นทองคำเป็น "แก้ววิเศษ" เหมาะที่จะแสดงถึงตำแหน่งอันสูงส่งของข้าฯ แล้ว (ชาวจีนเรียกพระชนนีเจ้าว่า เจ้าแม่ทองคำ) แล้วทำไมจึงถูกยกย่องว่าเป็น "พระชนนี" ล่ะ? เพราะทองคำเป็นของมีค่า ไม่กลัวไฟ ตกน้ำไม่ไหล ไม่กลัวถูกฝังดิน ถูกไม้ทับ เป็นเจ้าแห่งทิศทั้งห้า วิญญาณแห่งห้าอาวุโส ทำลายอย่างไร

ก็ไม่สูญสลาย ดังนั้น กายพุทธะจึงถูกยกย่องเป็น "กายทองคำ" สำหรับเต๋านั้นเรียก "ชาดทองคำ" (กิมตัง) ทองอยู่ในตำแหน่งสูงศักดิ์ หมุนเวียนแลกเปลี่ยนไม่ติดขัด เป็นที่ต้องการของทุก ๆ ฝ่าย "แม่ทองคำ" สามารถให้กำเนิด "ลูกทองคำ" ดัง "มารดาพุทธะ" ให้กำเนิด "บุตรพุทธะ" เป็นเจ้าแห่งสรรพวิญญาณ จึงนับถือว่าเป็น "พระชนนี" เป็นวิญญาณแห่งสรรพสัตว์ เป็นแสงทองหนึ่งกลุ่ม ดังนั้นวิญญาณเดิมจึงนับถือทองคำเป็นพระชนนี ความหมายคือวิญญาณเหมือนทองคำที่ไม่สูญสลาย หวังว่าชาวโลกคงจะเข้าใจ

หยางเซิง : พระชนนีแปรเปลี่ยนวิญญาณเดิม บุญคุณหาที่เปรียบมิได้ กรุณาเล่าถึงความเป็นมาของพระชนนีเจ้า เพื่อชาวโลกจะได้เรียนรู้เป็นแบบอย่าง เพื่อที่จะกลับสู่อ้อมอกของท่านได้ง่าย ?

พระชนนีเจ้า : จากเอกธาตุในบุพกาล แปรเปลี่ยนเป็นบุพวิสุทธิ์และพระจอมรานี เพราะฉะนั้นเดิมข้าฯ คือ วิญญาณแห่งเอกธาตุ ไตรวิสุทธิ์แปรเปลี่ยน ห้าธาตุให้กำเนิดมนุษย์ ข้าฯ นับว่าเป็นธาตุอันแรกในบรรดาห้าธาตุ "ธาตุทอง" พระชนนีรับภาระให้กำเนิดวิญญาณดั่งเดิม จึงเป็นภาระที่หนักมาก ดั่งที่ท่านบุพวิสุทธิเทพได้อธิบายให้ทราบโดยละเอียดมาแล้ว (ในครั้งที่ 4) ดังนั้นข้าฯ จะไม่กล่าวอีก ข้าฯ ได้โอกาสโปรดช่วยมวลมนุษย์และในโลกนี้กำลังเข้าสู่ยุคแห่ง "โลกสีทอง" แล้ว โลหะทั้งห้าชนิดก็ติดตามมนุษยชาติอยู่ อย่างเช่น เส้นเหล็ก

บ้านเหล็ก เตียงโลหะ รถยนต์ เครื่องจักร เครื่องบิน โทรทัศน์ แว่นตา นาฬิกา สร้อยคอ แหวน.... เป็นต้น การดำเนินชีวิตได้พัฒนาจากการใช้ไม้ถึงใช้โลหะ แสดงให้เห็นว่า "ทอง" คือของวิเศษที่ติดตัวมนุษย์ "มารดา" เป็นสิ่งเทิดทูนของมนุษย์ทุกคนต่างพอใจในธาตุทอง แต่จิตคนกำลังเปลี่ยนมาเป็นเห็นแก่ตัว ที่เรียกว่า ความเป็นอยู่สุรุ่ยสุร่าย ที่เรียกว่า "เมากระดาษหลงในทอง" แต่เพื่อการโปรดวิญญาณเดิม จึงจำเป็นต้องแผ่ ธาตุทอง ปกคลุม แปรเปลี่ยนมวลมนุษย์

1. **ทิศตะวันตกเป็น "ธาตุทอง"** ในคุณธรรมแห่งสวรรค์คือ "รื่น" ในสีทั้งห้า ได้แก่ "สีขาว" ในฤดูกาลคือ "ฤดูใบไม้ร่วง" ในโลกมนุษย์คือ พระจักรพรรดิขาว นามว่า "แฮ่อู้" ในคุณธรรมห้าแห่งสังคม คือ "ซื่อสัตย์" ในกายมนุษย์คือ "ปอด ผิวหนัง" ในศีลห้า คือ "ลักทรัพย์"
2. **ที่กล่าวมาแล้ว จะทราบถึงเหตุที่แยกกระจายของธาตุ "ทอง" คือ**

   2.1 ทอง (โลหะ) ในสมัยโบราณ ใช้ไม้และดินสร้างบ้านกับเครื่องใช้ปัจจุบันเปลี่ยนเป็นเหล็กเส้น เหล็กแผ่นและเครื่องโลหะต่าง ๆ ดังนั้น มีดดาบ มีดหินได้ถูกทอดทิ้ง สมัยนี้พอขยับมีดจะเห็นเลือดทันที อาวุธปืนมีอำนาจในการฆ่าเป็นหมื่นเท่าของสมัยโบราณวิทยาศาสตร์ก้าวหน้า การเสพสุขจากวัตถุในปัจจุบัน

ถึงขั้นสูงสุด การแพทย์ก้าวหน้าก็ช่วยยืดอายุมนุษย์ให้ยืนยาว โรคภัยไข้เจ็บและการตายก่อนวัยลดน้อยลง แต่กลับได้รับอันตรายจากอุบัติเหตุทางรถยนต์ไม่น้อย เพิ่มจำนวนอุบัติเหตุฉุกเฉินมากขึ้น จึงพอที่จะเห็นว่า ความเป็น ความตาย ดูเผิน ๆ คล้ายกับขึ้นอยู่กับมนุษย์เอง แต่ความเป็นจริงแล้ว ขึ้นอยู่กับสวรรค์ อุบัติเหตุที่เกิดขึ้นมักถูกกระแทกด้วยเครื่องยนต์หรือถูกล้อทับ ล้วนตายภายใต้อำนาจของโลหะ อย่างเช่น ที่ตายจากห่ากระสุนปืนในสงครามทุกปี มีจำนวนไม่น้อย และที่ตายด้วยคมมีดก็มีให้เห็นเป็นประจำ ดังนั้นแม้ทองจะมีค่า เมื่อวัตถุเจริญถึงขีดสุดแล้วจะมีค่ากลับกันทำความเสียหายให้อย่างแสนสาหัส มนุษย์มักใส่สร้อยแหวนและนาฬิกา แม้ว่าของเหล่านี้จะมีค่าสูงแต่ก็ดูเย็นชา ต่อญาติมิตรก็เมินเฉย คล้ายฤดูใบไม้ร่วงที่ดูเดียวดาย พวกที่เห็นประโยชน์อย่างเดียว ควรสำนึกรู้สึกตัวได้แล้ว ขอให้ชาวโลกที่บูชา "ลูกทองคำ" จงกราบไหว้ "แม่ทองคำ" ด้วย จงเป็นลูกกตัญญูที่รู้จักพระคุณของผู้ให้กำเนิดแก่ตนด้วย มีคำร้องอยู่บทหนึ่งว่า

ขอให้ลูกน้อยของข้าฯ จงรีบตื่นขึ้นเถอะ ภูผาทองคำเคยกลืนกินผู้เก่งกล้ามานับครั้งไม่ถ้วนแล้ว

ขอให้ลูกน้อยของข้าฯ จงรีบตื่นขึ้นเถอะ ต้นหญ้าบนกองดิน ดีแต่ถวัดแกว่งใต้ลมเท่านั้นเอง

ขอให้ลูกน้อยของข้าฯ จงรีบตื่นขึ้นเถอะ	**ในท้องทะเลทุกข์ ระลอกคลื่นสูงชัน ไม่พบแม้แต่เงาผู้คน**
ขอให้ลูกน้อยของข้าฯ จงตื่นขึ้นเถอะ	**สุดแสนจะเศร้า เมื่อลูกรู้สำนึกจะกตัญญู แต่พ่อแม่ก็จากไปเสียแล้ว**
ขอให้ลูกน้อยของข้าฯ จงรีบตื่นเถอะ	**พระชนนีเจ้า คิดถึงวิญญาณเดิมที่สุดจะซื่อสัตย์กตัญญู**
ขอให้ลูกน้อยของข้าฯ จงตื่นขึ้นเถอะ	**จงเข้าสู่ธรณีธรรม เพื่อแสวงสัทธรรม จงมุมานะเพียรฝึกฝน**
ขอให้ลูกน้อยของข้าฯ จงรีบตื่นขึ้นเถอะ	**ใฝ่ใจในเมตตาธรรม โปรดช่วยชาวโลกให้เจริญธรรมที่แท้จริง**

2.2 *มีด* ผู้รื่น, คล่องสะดวก สะดวกสบาย ความคมใช้ในการตัดเกี่ยวต้นข้าว ดังนั้นจึงถือว่า มีดที่คมก็เหมือนกับมีดที่ฆ่าคน ผลประโยชน์คือ ทรัพย์สมบัติ ผู้คนทุกวันนี้จึงเห็นแก่ประโยชน์มาก ถือเงินทองเป็นชีวิต การแก่งแย่งของมนุษย์ ล้วนเห็นแก่ประโยชน์ส่วนตัว ผู้ที่หาประโยชน์จากการหลบเลี่ยงกฎหมาย ต้องได้รับความโกรธแค้น เพราะฉะนั้นพอได้รับผลประโยชน์ภัยพิบัติก็อยู่ไม่ไกล คำพังเพยว่า "คนตายเพราะเงิน นกตายเพราะกิน" คนเที่ยวเสาะแสวงหาทรัพย์สมบัติ ในที่สุดก็ถูก "คมมีด" (ความร่ำรวย) ปลิดชีพทิ้ง ดังนั้น ความร่ำรวยและอันตรายจึงเป็นของคู่กัน ดังนั้น

ขอให้ชาวโลกเห็นแก่เงินทองน้อยลง อันตรายก็จะลดลง จงอย่าคดโกงหลอกล่อแย่งชิงกัน ที่มุ่งแต่ประโยชน์ฝ่ายเดียว เพื่อจะได้หลบหลีกคมมีดที่ไม่มีปรานีที่จะก่อกรรมด้วย วัตถุต่าง ๆ ที่ใช้อย่างสะดวกสบาย อย่างหนังสือธรรมแจกจ่ายยิ่งสะดวกสบาย (ผลประโยชน์) ผู้ที่ก่อกรรมทำเข็ญก็ก่อ (อันตราย) ได้อย่างสบายเช่นเดียวกัน ดังนั้นผลประโยชน์และอันตราย จึงเกี่ยวข้องกันอย่างสนิทสนม จะใช้ในทางใดจึงอยู่ในความพิจารณาของตนเอง ขอให้ชาวโลกจงใช้ในทางที่ถูกเถิด

2.3 *ฤดูใบไม้ร่วง* (สีขาว ปอด ผิวหนัง) ดวงจันทร์ในฤดูใบไม้ผลินี้ แม้จะดูสดใสแต่ร่างกายกลับอ่อนแอหมดแรง ฤดูนี้หมายถึงฤดูเก็บเกี่ยว ต้นไม้ต่างก็สลัดใบให้ร่วงหล่น ไม่มีพลังในการคายก๊าซออกซิเจน การหายใจของปอดในร่างกายมนุษย์ ที่ต้องการออกซิเจนก็ลดน้อยลงไป ปอดนั้นเปรียบเสมือนใบไม้ เมื่อใบร่วงหล่นลงดิน ภายนอกก็คงเหลือแต่ "ความซีดเซียว" ร่างกายจึงอ่อนแอไม่แข็งแรง เพราะฉะนั้นพอฤดูใบไม้ร่วงมาถึง มนุษย์จึงจำเป็นต้องนุ่งห่มให้หนาขึ้นเพื่อป้องกันร่างกาย ขณะนี้เป็นฤดูเก็บเกี่ยว (ยุคแห่งสีขาว) วิญญาณเดิมต่างกลับคืนสู่ภูผาวิญญาณแห่งทิศตะวันตก ด้วยเหตุนี้ มหาสัทธรรมในโลกจึงเผยแพร่กว้างขวาง หนังสือธรรมพิมพ์แจกทั่ว โดยเฉพาะ

ในประเทศจีนยิ่งเอิกเกริก สำนักทรงเปิดสอนทั่วไป เหล่าเทพ พุทธ ต่างลงมาจุติยังโลก ผู้ที่มีรากพระธรรมที่ยังไม่เสื่อมสลาย ต่างก็อุทิศทั้งจิตวิญญาณและวัตถุสิ่งของ ขึ้นเหนือล่องใต้ไปทุกแห่งหน เพื่อโปรดผู้มีบุญวาสนา หวังว่าลูกข้าฯ จะมีจิตดั่งใบไม้ร่วงขาวสะอาด ไม่แปดเปื้อน ไม่ติดขัด ทุก ๆ คนต่างปฏิบัติธรรมเหมือนฤดูใบไม้ร่วงที่กำลังเก็บเกี่ยวบริบูรณ์

2.4 *สัจจะ* (การลักขโมย) ทิศตะวันตกเป็นธาตุทอง ในคุณธรรมห้าได้แก่ "ซื่อสัตย์" ในศีลห้าได้แก่ "ลัก-ขโมย" ผู้ที่ชอบทองเมื่อเห็นผลประโยชน์จะลืมความซื่อสัตย์ หากเกิดความโลภก็จะเกิดลักขโมย จึงถูกเรียกว่า "ไอ้ขโมย" จึงเป็นผู้ไม่มีความซื่อสัตย์ ไม่ว่าจะเป็นของเล็ก ๆ น้อย ๆ ก็ตาม ที่ไม่ใช่ของของตนอย่าแตะต้องเป็นอันขาด มิเช่นนั้นแล้วจะขัดต่อมติสวรรค์ นรกคอยท่าอยู่แล้วและสวรรค์ก็ไม่มีทางให้เดินเสียด้วย

ที่กล่าวมาแล้วข้างต้น เป็นปรากฏการณ์ของธาตุทองแห่งประจิมมงคล ดินแดนศักดิ์สิทธิ์แห่งประจิมมงคล ขอให้ชาวโลกอย่าได้มีจิตอยากได้เงินทองอันจอมปลอมเลย เพราะเงินทองเหล่านั้น ยืมให้ใช้เพียงไม่กี่สิบปีเท่านั้น จงมาบำเพ็ญตน บำเพ็ญจิตจะดีกว่า บำรุงเลี้ยงให้ประดุจดัง "วัชรจิต" เพื่อสะดวกในการกลับคืนสู่ดินแดนสงบสุขแห่งทิศตะวันตก ย่างเข้าสู่แผ่นดินทอง

อันศักดิ์สิทธิ์ จะสมทบกับแสงจิตทองของเจ้าที่เกิดเป็นภาพอันสวยสดงดงาม ดังนั้นภูมิปัญญาที่เจ้ามีอยู่นั้นจึงจะเป็นของแท้! ข้าฯ จะพาเจ้าเยี่ยมชมแดนศักดิ์สิทธิ์แห่งสระทิพย์ของประจิมมงคลนี่!

หยางเซิง : พระชนนีเจ้าทรงพระเมตตา ทำให้ท่านต้องเหน็ด-เหนื่อยเที่ยวพร่ำสอน สรรพสัตว์รู้สึกซาบซึ้งยิ่งนัก! มองเห็นเทพธิดาที่คอยปรนนิบัติยิ้มย่องผ่องใสไร้มลทิน ทำให้เกิดความสุขจนลืมตัว! มิทราบว่าเป็นเพราะเหตุใด

พระชนนีเจ้า : พวกนางเป็นเทพธิดาที่ปราศจากกิเลส สะอาดหมดจดต่างจากนางในโลกมนุษย์พวกเธอบริสุทธิ์สูงส่ง ได้แผ่ธาตุบริสุทธิ์คลุมเจ้าอยู่ แต่เจ้าจงอย่าฟุ้งซ่านเป็นอันขาด

หยางเซิง : มิกล้าขอรับ! จะเรียนถามถึงวิธีปฏิบัติธรรมของพวกเธอบ้างจะได้ไหมครับ?

พระชนนีเจ้า : แน่นอน! ไม่มีปัญหา

หยางเซิง : ขอเรียนถามท่านเทพธิดาผู้นี้ จะบอกเล่าให้ผมฟังได้ไหม ท่านปฏิบัติธรรมมาอย่างไร และใช้วิธีอะไรจึงสามารถรักษาความเยาว์วัยนี้ได้ เพราะว่าชาวโลกปัจจุบันนี้ ไม่ว่าจะเป็นชายหรือหญิง ต่างก็ต้องการรักษาความเยาว์วัย ไม่ให้แก่ชราหากท่านสามารถแย้มพรายเคล็ดลับสักนิด คิดว่าชาวโลกต้องขอบใจท่านไม่น้อยเลย!

เทพธิดา : คิดถึงการปฏิบัติธรรมที่ผ่านมา ได้ผ่านอุปสรรคนานัป-การ เนื่องจากตกอยู่ในความทุกข์ยากนี้เอง จึงสามารถรักษา

ความดีงามเหนือมนุษย์ได้อย่างดี สำเร็จผลอย่างวิเศษสุด

ฉันกำพร้าพ่อแม่ตั้งแต่เยาว์วัย คุณอาชายเป็นผู้เลี้ยงดูตอนเด็ก ๆ พอเห็นวัดวาอาราม ก็รู้สึกเคารพนับถือเลื่อมใส และใฝ่ฝันถึงการบำเพ็ญธรรม ต่อมาได้เป็นลูกศิษย์ของอาจารย์ "ฮุนจิง" ตั้งใจเรียนธรรม ได้ผ่านการทดสอบของมารต่าง ๆ จิตยังตั้งมั่นไม่เสื่อมถอย ในที่สุดก็บรรลุมหาสัทธรรม และได้รับความเมตตาของพระชนนีเจ้า รับเป็นผู้คอยปรนนิบัติรับใช้ในวังของท่าน เหตุที่เทพธิดามีหน้าตาที่สดสวยดูเยาว์วัยไม่แก่ชรานั้น เป็นเพราะภายในจิตไม่มีความใคร่ ความทุกข์กังวล มีแต่ความบริสุทธิ์ขาวสะอาด ลืมกาลเวลา คือลืมแก่ ความไม่มีกังวล จึงไม่มีแก่ การลืมปี คือ การลืมแก่ เหลือแต่ความบริสุทธิ์ของจิตใจ ใบหน้าก็จะสดใสโดยปริยาย

หากจิตใจอยู่ในภาวะไม่สมดุล แม้จะใช้สบู่ ครีมไข่มุกล้างหน้า มีการบีบนวดแผนสูงแค่ไหน ก็ไม่สามารถรักษาความสาวสดอยู่ได้ วิธีการรักษาหน้าตาให้ดูเยาว์วัย ก็คือ "ไม่ทุกข์กังวล กินผักมาก ๆ ส่องกระจกน้อยหน่อย เฝ้าดูจิตใจ" หากชายหญิงในโลกสามารถเจริญตามเคล็ดลับอันนี้ได้ แม้จะไม่ใช้แป้งใช้ลิปสติกก็ย่อมมีความผ่องใสในตัวเอง จะไม่ภูมิใจหรอกหรือ?

อรหันต์จี้กง : เพราะเวลาดึกมากแล้ว วันหลังเราค่อยมากันใหม่ ขอกราบลาพระชนนีเจ้าและเหล่าเทพธิดาทุก ๆ องค์

หยางเซิง : กราบขอบพระคุณ พระชนนีเจ้าที่เมตตาสั่งสอน รู้สึก

เป็นพระคุณยิ่ง! เพราะเวลาหมดลงแล้ว กระผมต้องตามอาจารย์กลับสำนัก ขอกราบนมัสการลาไปก่อน

พระชนนีเจ้า : เมื่อเป็นเช่นนี้ ข้าฯก็จะไม่รั้งไว้ วันหลังค่อยมากันใหม่!

หยางเซิง : ผมนั่งเรียบร้อยแล้ว ขอเชิญอาจารย์กลับสำนักเถอะ

อรหันต์จี้กง : ถึงสำนักเซี้ยเฮี้ยงตึ๊งแล้ว หยางเซิงลงจากดอกบัววิญญาณกลับเข้าร่าง

บทที่ 19

ชมปราสาทประจิมมังคลาวิหาร ฟังการบรรยายธรรมจาก สมเด็จพระชนนีเจ้าแห่งสระทิพย์ อีกครั้ง

วันที่ 8 เมษายน พ.ศ. 2523

อรหันต์จี้กง เสด็จลงประทับทรง กล่าวเป็นกลอนความว่า

ทิวทัศน์งามนอกโลก ต้องโศลกชวนเคลิบเคลิ้ม
ผู้ท่องเที่ยวดั่งไฟเฉลิม สู่ยานเมฆพุ่งแรงฤทธิ์
ใต้ต้นดอกท้อฟ้า กลิ่นหอมซ่าจรุงจิต
เพียงหยดนิดของน้ำทิพย์ ก็ชุ่มชิดฉ่ำทั่วลำคอ

อรหันต์จี้กง : วันนี้เราศิษย์อาจารย์ต้องไปเที่ยวสระทิพย์อีกครั้ง ไปนมัสการพบพระชนนีเจ้าเพื่อฟังการบรรยายธรรม ศิษย์รักจงตระเตรียมให้เรียบร้อย แล้วติดตามข้าฯ มา

หยางเซิง : กระผมนั่งบนดอกบัวเรียบร้อยแล้ว มีบุญวาสนามากที่ได้ไปยังสระทิพย์ เพื่อฟังธรรมจากพระชนนีเจ้าอีก บุญคุณของสวรรค์และท่านอาจารย์ กระผมจะจดจำไว้

อรหันต์จี้กง : ขึ้นขับรถปทุมเพียงเบา ๆ แล่นตรงไปยังสระทิพย์ทันที....ถึงประจิมมงคล อันเป็นที่ประทับของสมเด็จพระชนนี-เจ้าแห่งสระทิพย์! หยางเซิงรีบลงจากดอกบัว พวกเรารีบเข้าไปนมัสการท่านพระชนนีเจ้ากันเถอะ!

หยางเซิง : ขอรับกระผม! ทัศนียภาพชวนให้หลงใหล ลมเทวะพัดโปรยปราย รอบด้านมีแสงสีเปล่งกระจายระยิบระยับ ทำให้เพลิดเพลินเจริญใจยิ่งนัก! รัศมีที่นี่แตกต่างจากที่อื่น ๆ นอกจากไม่แสบตา ตรงกันข้าม ยิ่งทำให้ดวงตากลับเบิกกว้างขึ้นจนยากที่จะหลับตาลงได้ ไม่ทราบว่าเป็นเพราะเหตุใด?

อรหันต์จี้กง : สระทิพย์แห่งประจิมมงคลนี้ เป็นที่ประทับของสมเด็จพระชนนีเจ้า เป็นที่รวมของธาตุทอง เปรียบเหมือนภูเขาทองในโลกมนุษย์ ชาวโลกเห็นทอง "ตาโต" ดังนั้นเมื่อเจ้าได้เห็นแสงทองธาตุธรรม ย่อมมีความรู้สึกเช่นที่ว่า "สายตาที่อยากได้" ฮาฮ้า ๆ อย่าโลภมองให้มากเลย เราเข้าไปนมัสการท่านพระชนนีเจ้ากันเถอะ

หยางเซิง : พอเข้าไปในวัง แลเห็นสมเด็จพระชนนีเจ้าทรงแย้มสรวล เหล่าเทพธิดาก็ผงกศีรษะยิ้มต้อนรับ ทำให้จิตใจรู้สึกปลื้มปิติอย่างยิ่ง...กระผมศิษย์โง่ขอนมัสการท่านสมเด็จพระ-ชนนีเจ้า วันนี้ติดตามอาจารย์มาที่นี่อีก เพื่อกราบขอให้ท่านพระชนนีเจ้าได้โปรดเมตตา ประทานแสงจิตอันศักดิ์สิทธิ์ และชี้แนะกลไก แห่งมหาสัทธรรมด้วย เพื่อนำไปสอนมวลมนุษย์

พระชนนีเจ้า : เจริญพร! ลูกหยาง และท่านอรหันต์จี้กง ที่ได้ใช้ยานเมตตา ท่องไปทั้งสามภพโปรดช่วยมวลชนอย่างกว้างขวาง ซึ่งเป็นการแบ่งภาระของข้าฯ นับได้ว่าเป็นลูกกตัญญู แม่รู้สึกปลื้มใจมาก ที่เจ้าได้สร้างบุญแต่เนิ่น ๆ รากพระธรรมจะได้หยั่งลึก วันนี้จึงสามารถรับแต่งหนังสืออันยิ่งใหญ่นี้ได้ ขอให้

พวกท่านจงมุ่งมั่นเพิ่มความอุตส่าห์ต่อไปเพื่อหนังสือ "เที่ยว-เมืองสวรรค์" จะได้สำเร็จโดยเร็ว เพื่อผลในการโปรดช่วยสรรพสัตว์ให้ความสำเร็จอันยิ่งใหญ่ จะได้ลดภาระของเหล่าเทพ พุทธ ไม่ต้องลงมาสู่โลกที่โสมม แล้วมาบ่นว่าชาวโลกนี้ช่วยได้ยากจริง ๆ หนังสือเล่มนี้สามารถชักจูงคนที่มีบุญวาสนาได้กลับขึ้นสู่สวรรค์...มาหาแม่...ข้าฯ จะพาลูกเที่ยวชมสระทิพย์แดนศักดิ์สิทธิ์ เพื่อเปิดเผยมหาสัทธรรม

หยางเซิง : ขอบพระคุณที่พระชนนีเจ้าโปรดบรรยายธรรม...ติดตามด้านหลังพระชนนีเจ้าไป เหล่าเทพธิดา-นางฟ้าก็ติดสอยห้อยตามไปด้วย รู้สึกประหนึ่งว่ากำลังจะกลับบ้านปานนั้น เทพ-ธิดา-นางฟ้า ดั่ง พี่สาวน้องสาว คลับคล้ายคลับคลาว่าเคยรู้จักกันมาก่อน และก็รู้สึกว่าคุ้น ๆ หน้ากันอยู่...

พระชนนีเจ้า : ลูกหยางพูดถูกทีเดียว คิดย้อนหลังไปยังเขตแดนระหว่างสวรรค์กับโลก (ภูเขาสามลูก) พวกเจ้าล้วนเป็นพี่ชายน้องชาย พี่สาวน้องสาว พอลงจากเขาไปอาบน้ำในทะเลทุกข์ (ลงไปเกิด) เปลื้องเสื้อผ้าอาภรณ์ของเทพออกเสีย พอรู้สึกตัวขึ้นอีกครั้ง ก็อยู่ในมนุษยโลกแล้ว ร่างกายเปลือยเปล่า ดังนั้นมนุษย์ในสมัยเริ่มแรก จึงใช้ใบไม้ปกปิดร่างกาย ทุกวันนี้ได้พัฒนาจากใช้ใบไม้จนกระทั่งมาใช้ผ้าพิมพ์ด้วยสีต่าง ๆ ทำให้จิตเดิมอันเป็นจิต เทพ พุทธ ค่อยลืมเลือนไป ต่างคนต่างเปลี่ยนหน้าเปลี่ยนตา ชาวบ้านต่างนับถือกันเป็นญาติเพื่อนฝูง หลงใหลอยู่ในโลกโลกีย์ ถือของปลอมเป็นของจริง วัน ๆ ผ่านไปอย่าง

งมงาย เทพธิดาเหล่านี้ล้วนเป็นพี่น้องกันแต่ในปางก่อน พวกเธอตกลงไปในโลกมนุษย์แล้ว ได้รับทุกขเวทนาต่าง ๆ เวลานี้ก็ได้ตื่นจากภวังค์ บำเพ็ญจนสำเร็จมรรคผล ได้เปลี่ยนร่างทิ้งกระดูก กลับอยู่ข้างกายข้าฯ อีกครั้ง

หยางเซิง : พระชนนีเจ้าพูดได้ถูกต้องทีเดียว สรรพสัตว์ล้วนเกิดจากรากเหง้าเดียวกัน ที่นี่มีสระน้ำอยู่สระหนึ่ง มีดอกบัวสีขาวขึ้นเต็มไปหมด ขาวบริสุทธิ์ ลักษณะงามล้ำ ในน้ำก็มีปลาทองว่ายไปว่ายมา เป็นทัศนียภาพที่สบาย ๆ ทำให้เกิดความรู้สึกอยากอยู่จริง ๆ

พระชนนีเจ้า : ที่นี่เป็นส่วนหนึ่งของ ทัศนียภาพแห่งสระทิพย์ สระทิพย์มีอีกชื่อหนึ่งว่า "สระตะวันตก" ดอกบัวบานสะพรั่ง ปลาทองว่ายไปมา เป็นภาพแสดงธรรมภาพหนึ่ง ดอกบัว ปลาทองล้วนมีวิญญาณศักดิ์สิทธิ์ ข้าฯ จะเจิมพวกมันให้สามารถบรรยายธรรมได้ ดอกบัว! ดอกบัว! แสงมงคลที่ขาวบริสุทธิ์ของเธอ เปรียบดังยานเทวะในทะเลทุกข์ ทรนงด้วยความบริสุทธิ์ผุดผ่อง กลีบของเธอก็ปราศจากรอยเปื้อนโคลนตม คุณสมบัติมิใช่สามัญเลิศเลอกว่าชาวบ้าน จงเผยปากเอื้อนเอ่ยกล่าวธรรมะเถิด!

หยางเซิง : ภายหลังที่พระชนนีเจ้า ได้กล่าววาจาอย่างเมตตาปรานีแล้ว ดอกบัวในสระก็เกิดแกว่งไกวสักพักหนึ่ง คล้ายกับว่าสนองตอบต่อคำพูดของพระชนนีเจ้า และจากใจกลางของดอกบัวก็มีเสียงอันอ่อนโยนสดใส ตอบออกมาว่า :

"ฉันนั้นมีชีวิตอยู่ในท่ามกลางฝุ่นกิเลสและโคลนตม
ถึงแม้ เลนตมจะเต็มสระไปหมด แต่ฉันได้ถอดดวงจิตที่สะอาดออกไว้
กัดฟันมานะอดทน ยืนหยัดอย่างมั่นคง
ไม่ท้อถอยต่อสิ่งแวดล้อมที่เลวร้าย
การยืนอยู่ในเลนตมก็เพื่อทดสอบรากพระธรรม
ดำรงชีพอย่างสมถะดังน้ำเปล่า มีชีวิตเบาสบายดั่งสายลม
แต่ตนเองก็รู้สึกพออกพอใจ
ถึงแม้จะย่างก้าวอยู่ในฝุ่นกิเลส
แต่ทว่าใบของฉัน ดอกของฉันก็ยังลอยอยู่เหนือน้ำ ต้อนรับแสงสว่าง
มนุษย์เอ๋ย! พวกท่านดำรงชีพอยู่ในโลกด้วยกามคุณทั้งห้า
จิตธรรมที่มีอยู่เดิม มิถูกแปดเปื้อนแล้วหรือ อาจถูกครอบงำไปแล้วกระมัง?
ฝุ่นไอกิเลส ทับถมผู้เดินกรีดกรายไปแล้วกี่มากน้อย?
มีสักกี่คนที่ยังรักษาจิตให้บริสุทธิ์? ขาวสะอาดไหม?
รากเหง้าของฉันอยู่ในตมเลน
แปรเปลี่ยนสภาพของจุลอินทรีย์ มาบำรุงหล่อเลี้ยงชีวิตของฉัน
เหง้าบัวที่ล้างสะอาดแล้ว จะเป็นความขาวสะอาดของส้นเท้า
เธอจะเชื่อฉันไหมว่า อยู่ในเลนโดยไม่เปื้อนเลน?
ความเสื่อมถอยของมนุษยชาติ ไม่มีทางจะดึงกลับได้
คนที่จมปลักอยู่ในน้ำครำ นานวันเข้าก็จะเน่าเปื่อยสิ้นดี
เท่าที่เห็น พวกท่านมีพลังธรรมอันอ่อนแอ
ไม่มีแรงต้านทาน ไม่ทนต่อการกัดกร่อนของความใคร่ได้
นิสัยอันปลิ้นปล้อนและบอบบางของมนุษย์ ไม่สามารถทนได้แม้แต่น้อย
ในที่สุดก็มีแต่ความพ่ายแพ้ ตกต่ำ สูญสลาย!
หวังให้ชาวโลกที่ยืนอยู่บนกองกิเลส รักษาดวงจิตให้สะอาด

เบ่งบานความขาวสะอาดของบุปผาจิต เดินไปสู่อนาคตที่สว่าง
อยู่ในสระทิพย์แห่งนี้ ฉันมีอาริยผลที่สูงส่งผุดผาด
ขอให้ชาวโลกฝึกฝนตามแบบอย่างของฉัน
อย่าให้กองกิเลสทับถมชีวิตของท่านเสีย"

พอดอกบัวกล่าวจบ ก้านใบไหวติง โค้งคารวะต่อท่านพระชนนีเจ้า แล้วก็กลับสงบอีกครั้ง นึกไม่ถึงว่าเจ้าหญิงดอกบัวจะบรรยายธรรมได้อย่างมหัศจรรย์เช่นนี้ นับว่า "โอษฐ์คายปทุมกาญจน์" เสียจริง ๆ

พระชนนีเจ้า : ดอกบัวคือร่างอวตารของสิ่งศักดิ์สิทธิ์ เป็นเครื่องหมายแห่งความสะอาดบริสุทธิ์อันสูงสุดของจิต เพราะฉะนั้นเหล่า เทพ พุทธ จึงทรงดอกบัวกัน (บัวอาสน์) และถือเป็นเกียรติที่ได้ตำแหน่งบนดอกบัว ขอให้ชาวโลกจงเรียนตามแบบอย่างของดอกบัวโดยเข้าใจคำสอนของดอกบัว เพื่อสร้างบัวอาสน์เก้าชั้นให้สำเร็จสักหลังหนึ่ง ข้าจะเชิญเจ้าปลาทองให้มันบรรยายธรรมบ้าง "ปลาทอง! ปลาทอง! ตัวที่เต็มไปด้วยประกายแสงอันปราดเปรียว มีชีวิตอยู่ในอ่างปลา เป็นเพื่อนเล่นของมนุษย์ เจ้าเห็นชีวิตมนุษย์มามากแล้ว เจ้าคงมีวาจาที่จะฝากไปให้ชาวโลกบ้างกระมัง? จงเผยปากของเจ้า และคายมุกคายหยกออกมาเถอะ!"

หยางเซิง : หลังจากพระชนนีเจ้ากล่าวจบ ฝูงปลาทองก็โผล่พ้นน้ำขึ้นมา รู้สึกจะดีใจไม่น้อยเปล่งเสียงออกมาพร้อมกันว่า :

– "ฉันเป็นเพื่อนของดอกบัว มีชีวิตอยู่ในสระด้วยกัน

– ฉันชอบเคลื่อนไหว ว่ายเล่นอยู่ตลอดวัน มีความสุขไม่สิ้นสุด

– พี่ดอกบัวเขาเหนียมอาย ไม่กล้าไปไหนมาไหน

– เธอกลัวถ้ายิ่งไป ยิ่งดิ่งลึกลงสู่ที่ต่ำ

– แต่ทว่า ความสุขช่างไม่ยั่งยืน

– เจ้าของใช้ กระชอน ช้อนฉันขึ้นมา เอาไปให้เด็กตกเบ็ดเล่น

– พวกเด็ก ๆ เห็นฉันน่ารัก ล้อมกรอบรังแกฉัน พอพวกแขกชอบฉัน เจ้าของก็ขายฉัน

– จากสระที่กว้างใหญ่ ย้ายมาอยู่ในอ่างเล็ก ๆ

– จากวันนั้นมา ชีวิตก็อยู่ในโลกแคบ ๆ

– ฉันก็จำทนใช้ชีวิตไปวัน ๆ

– แต่ว่า ฉันก็กลายเป็นผู้ตรวจตราผู้คนไป

– ทุกอิริยาบถของพวกเขา ล้วนอยู่ในสายตาของฉัน

– เมื่อชินต่อความเป็นอยู่อย่างนี้แล้ว ก็ไม่คิดโทษใครอีก

– ในขณะที่มนุษย์เกิดกลัดกลุ้มรำคาญใจ พวกเขาก็มาอิงแอบอยู่ข้างฉัน

– ด้วยใบหน้าและสายตาที่ปรานี จดจ่อจ้องมองฉัน

– ในใจคิดว่า...ปลาทองเหล่านี้ แม้จะอยู่ในอ่างใบเล็กก็ตาม

– แต่ก็ไม่ทุกข์ไม่ร้อนกังวลใจ อยู่อย่างสะดวกสบาย

– ไม่กลัวอด-มีน้ำที่ใสสะอาด มีเสื้อที่หรูหราเฉิดฉาย (เกล็ด) ที่ไม่รู้จักเน่าเปื่อย แต่กลับแวววาว

– ดีกว่าผู้คนที่อยู่บนพื้นดินเสียอีก แม้จะอยู่บนตึกระฟ้า แต่

จิตวุ่นวายกลัดกลุ้ม

– ท่านจงดู เสื้อปุถุชนที่สวยงามชุดหนึ่ง ผ่านการซักไม่กี่ที สีสันก็จางลงไม่สดสวยเหมือนเมื่อก่อน

– ฉันพอใจชุดสีทองที่ธรรมชาติสร้างให้ ฉันมิกล้าโอ้อวดตัวฉันเอง แต่มันเป็นที่ชื่นชอบของมนุษย์ ชุดเดียวใช้ได้ตลอดชีวิต คงทนถาวร เพียงแต่ใช้น้ำล้างเท่านั้น ก็ใหม่สดเสมอ

– เสื้อมนุษย์ต้องใช้ผงซักฟอง ผงซักขาว ก็ยังไม่สามารถล้างคราบไคลออกได้หมด

– ชาวโลกแก่งแย่งลาภยศ กล่าวโทษแค้นเคืองกันไม่จบสิ้น จึงทำความเอือมระอาให้แก่ผู้คน

– ส่วนฉันนั้นเจียมตัวเจียมใจ น้ำเปล่าแก้วหนึ่ง ลมเย็น ๆ นิดหน่อยก็พอสำหรับฉันแล้ว

– หากฉันทำอ่างแตก มิเป็นการฆ่าตัวตายหรอกหรือ?

– ชีวิตของฉันคืออยู่แต่ในน้ำ ส่วนชีวิตของพวกท่านอยู่บนบก หากท่านหลีกจากมหาสัทธรรมแห่งชีวิต ก็จะเฉียดใกล้ความมืดมน แห่งมรณะ!

– ขอให้ชาวโลกจงอุทิศความดีของตน ก็จะเหมือนกับฉัน ที่ผู้คนเขาชื่นชม"

พอปลาทองพูดจบลง ก็โผล่หน้าพ้นน้ำขึ้นมา แล้วผงกหัวแสดงคารวะแล้วก็ว่ายถอยไป ได้ฟังธรรมจากสิ่งอัศจรรย์ทั้งสองแล้ว รู้สึกว่าสรรพสิ่งล้วนประกอบด้วยปัญญาญาณ ที่ไม่ด้อยไปกว่ามนุษย์เลย การบรรยายธรรมครั้งนี้ นับว่าสนุกสนานมาก!

อรหันต์จี้กง : อย่าได้ดูแคลนพวกมัน อาตมาคิดว่า มนุษย์สู้พวกมันไม่ได้ด้วยซ้ำไป ยิ่งได้ฟังธรรมเหล่านี้แล้วยังไม่รู้สึกตัวอีก จะไม่อายบ้างหรอกหรือ?

พระชนนีเจ้า : สรรพสิ่งมีจิต ย่อมได้รับการคุ้มครองจากวิญญาณธาตุแห่งสวรรค์ เพราะฉะนั้นแต่ละชนิดจึงมีพลังความสามารถในการหลุดพ้น ทั้งสามโลก นับว่ามนุษย์มีโอกาสมากที่สุดฝึกฝนธรรมก็ง่าย ขอเพียงอย่าละทิ้ง หากชาวโลกต้องการได้รับรัศมีธรรมจากประจิมมงคล ก็จงท่องสวดต่อไปนี้

สวรรค์แห่งเจ็ดธาตุ พระผู้บริสุทธิ์วังทอง จักรพรรดิขาวทรงอำนาจ
ปกปักรักษาทิศตะวันตก ความสิริมงคลแผ่คลุมจิต ทรงพระนามว่าผู้ศักดิ์สิทธิ์
เสื้อทรงขาวเพรวพราว เชิดธงริ้วมังกรกษัตริย์ ขึ้นท่องแดนวิสุทธิ์
เข้า-ออกปราสาทมงคล ที่ประทับเหล่าเทวะ เรียงรายรอบทิศ
วันดี-มงคลฤกษ์ สรรพศักดิ์สิทธิ์ลงสู่ เมฆสีต่าง ๆ วกวนเก้าชั้น
แสงรัศมีกระจัดกระจาย เนตรทองแวววาว หินขาวก่ายกอง
เผยเทวะส่องวิญญาณ สิ่งศักดิ์สิทธิ์เรียงราย มุ่งธรรมหวังเทวะ
มุ่งเกิดหวังยืนยาว ไม่มีอัปมงคล กลับคืนสู่ความเที่ยงแท้
เปลี่ยนรูปลักษณ์ของลูก แปรเปลี่ยนสุดแต่ลูก บินร่อนเหมือนธาตุ
ร่างเบาโบยบิน ลอยขึ้นสู่หอมงคล

อรหันต์จี้กง : เวลาดึกมากแล้ว วันหลังเรามานมัสการท่านพระ-ชนนีเจ้า ฟังธรรมะจากท่านใหม่ วันนี้ขอลาไปก่อน

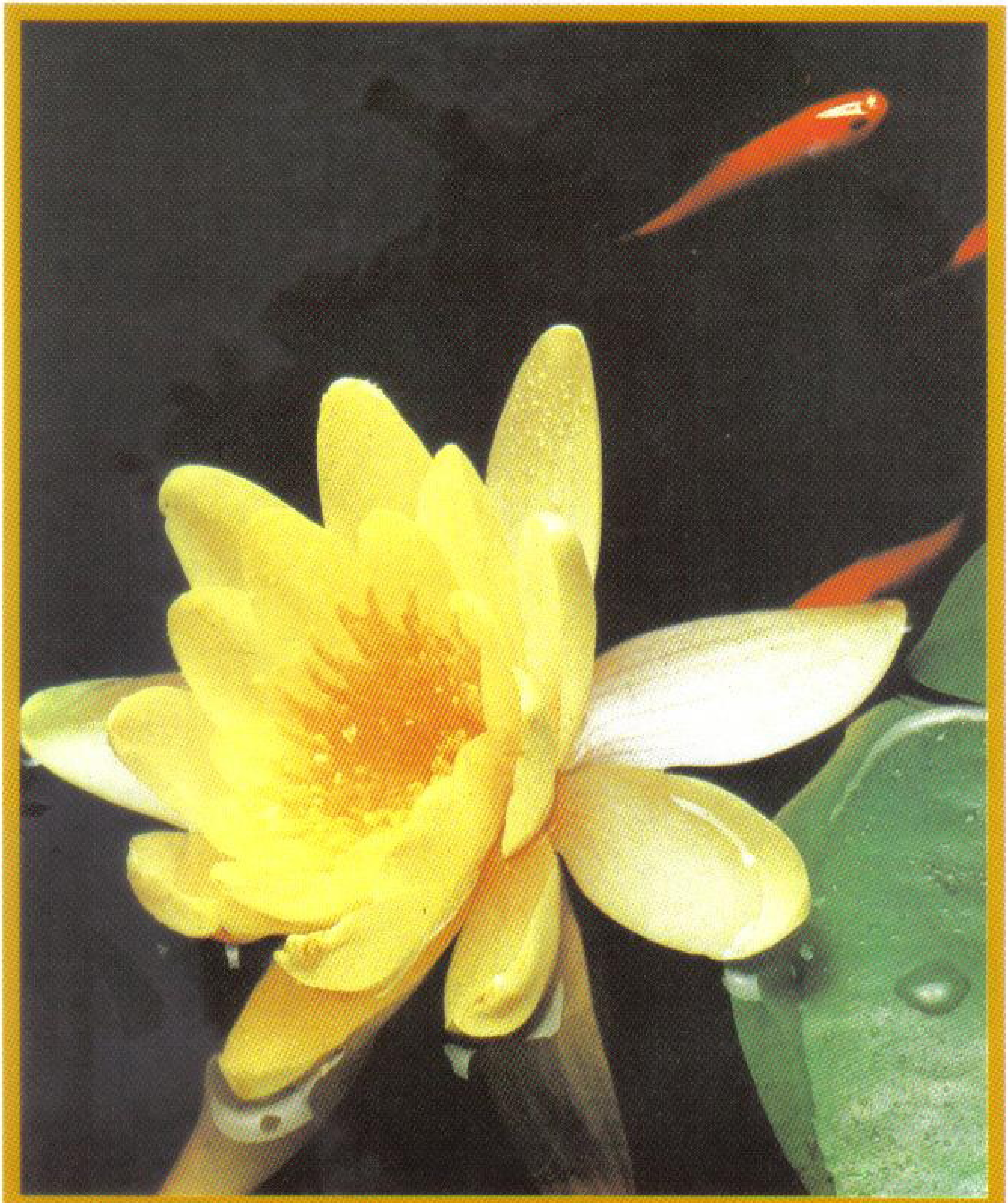
หยางเซิง : กราบขอบพระคุณ ที่พระชนนีเจ้าชี้แนะให้สว่าง ขอกราบลาไปก่อน คุณแม่ที่ปรานี ผมนั่งเรียบร้อยแล้ว ขอเชิญ

อาจารย์กลับสำนักเถิด

อรหันต์จี้กง : สำนักเซี้ยเฮี้ยงตื้งถึงแล้ว หยางเซิงลงจากดอกบัว วิญญาณกลับเข้าร่าง

สมเด็จพระชนนีนทีทิพย์ แสงระยิบงามตามารดาสวรรค์
ปถพีล้วนเป็นทองผ่องอำพัน ดอกบัวสรรค์วรพจน์เป็นบทกลอน
มีปลาทองแหวกว่ายบรรยายธรรม สระทิพย์นำสิ่งประเสริฐเลิศคำสอน
โอ้ลูกน้อยตื่นเถิดหนาอย่ามัวนอน มารับพรแม่สู่พระสัทธรรม

ดอก ปทุมดั่งแก้ว อนุส สติ
บัว ก่อเกิดโคลนตม บ่เปื้อน
ปลา ตั้งสติมิ ประมาท มุ่งเอย
ทอง เปล่งประกายเลื้อย ส่องหล้านฤพานฯ

บทที่ 20
ท่องปราสาทประจิมมังคลาวิหาร ฟังการบรรยายธรรมจาก สมเด็จพระชนนีเจ้าแห่งสระทิพย์ ครั้งที่สาม
วันที่ 17 เมษายน พ.ศ. 2523

อรหันต์จี้กง เสด็จลงประทับทรง กล่าวเป็นกลอนความว่า

ปราชญ์จังจื้อยามว่าง พลางฝันผีเสื้อบินปรี่
ธารน้ำใสไฟราตรี เห็นเรือสงฆ์โดยสารไป
ความวุ่นวายในโลก โศกสะบัดพลิ้วทิวไผ่
ไร้ศาสน์หาปกติไม่ สรรพสิ่งไซร้ดูผิดพลาด

อรหันต์จี้กง : สวรรค์โลกแห่งความสุขสบาย และก็ไม่ใช่ว่าจะอยู่ไกลสุดเอื้อม ยิ่งสามารถทำให้ที่อยู่ของตนเองสะอาดสะอ้าน ปัดกวาดขยะออกจากพื้นจิต ดังนั้น พื้นดินที่เต็มไปด้วยวัชพืชและฝุ่นกิเลสผืนนี้ ก็จะกลายเป็นพื้นหยกสีทองที่ระยิบระยับ พื้นดินที่สะอาดก็คือดินแดนสวรรค์นั่นเอง ดังนั้นสวรรค์ก็อยู่ต่อหน้าท่านแล้ว

คิดอยากจะโบยบินหรือ ก็ไม่ใช่จะเป็นเรื่องยากเย็นอะไร คนเราไม่มีปีกแล้วจะบินได้อย่างไร? ขั้นที่หนึ่งต้องปล่อยจิตให้เบาสบาย ขั้นที่สองต้องให้หมดหนี้สิน (เวรกรรม) ถึงแม้จะไม่มีปีก แต่ก็เหมือนลูกโป่งที่เต็มไปด้วยก๊าซ ลอยละลิ่วสู่

เบื้องบน แต่ในทางตรงกันข้าม จิตใจเคร่งเครียด บาปกรรมเต็มตัว ถึงแม้จะมีปีกยาว ๆ ด้วยความกดดันของอากาศและแรงฉุดของเจ้ากรรม ข้าฯ ก็เห็นว่าจะหมดปัญญาจะขึ้นสวรรค์เสียแล้ว วันนี้ได้เวลาท่องสวรรค์ เพื่อแต่งหนังสือแล้ว ข้าฯ จะพาหยางเซิงไปท่องสระทิพย์อีก เตรียมตัวขึ้นบนดอกบัวได้แล้ว

หยางเซิง : กระผมนั่งเรียบร้อยแล้ว ขอเชิญท่านอาจารย์ออกเดินทางเถิด!

อรหันต์จี้กง : ....ถึงสระทิพย์แล้ว หยางเซิงลงจากดอกบัวได้ เตรียมตัวเข้านมัสการสมเด็จพระชนนีเจ้า!

หยางเซิง : มาถึงสระทิพย์ รู้สึกมีความสนิทสนมเพิ่มขึ้นเป็นทวีคูณ พระชนนีเจ้าเอ็นดูรักใคร่ดังลูกน้อย พระคุณนั้นล้นเหลือ ได้ติดตามอาจารย์ท่องเที่ยวสามแดน แสวงธรรมหาความจริง ได้รับคุณประโยชน์ใหญ่หลวง.........ขอนมัสการพระชนนีเจ้าได้โปรดประทานแสงวิญญาณให้แก่กระผมด้วยเถิด

พระชนนีเจ้า : เจริญพร! ลูกหยางได้มาหาแม่ในวันนี้อีก รู้สึกปีติยินดียิ่ง! ใจแม่คิดถึงวิญญาณเดิมจนใจคอห่อเหี่ยว ดีที่ว่าได้แต่งหนังสือ "เที่ยวเมืองสวรรค์" ได้ปลุกเตือนให้ตื่นจากความลุ่มหลง โปรดช่วยมวลชน ใจแม่จึงได้ผ่อนคลายลงไปบ้าง เพื่อที่จะให้มวลมนุษย์ได้เห็นทิวทัศน์อันอัศจรรย์แห่งสระทิพย์ ลูกหยางจงตามแม่มา จะได้เที่ยวชมให้ทั่ว!

หยางเซิง : ด้านหน้าเป็นสวนผลไม้ใหญ่ มีผลไม้ลักษณะคล้ายผลท้อเต็มไปหมด ทุก ๆ ผลสุกแดง กลิ่นหอมเย้ายวนชวน

ให้น้ำลายจะหยดไหลให้ได้ ขนาดของลูกท้อใหญ่กว่าในโลกมนุษย์หลายเท่า มิทราบว่าที่ชาวโลกเขาเรียกกันว่า "ท้อสวรรค์" ใช่ไหม? ใต้ต้นท้อมีเหล่ากุมารเทพ กุมารีเทพ กำลังเล่นกันอยู่ บนม้าหินก็มีเหล่านักพรตกำลังเล่นหมากรุกกัน บ้างก็กำลังเด็ดผลท้อรับประทานอยู่ สภาพความเป็นอยู่ของพวกเขาช่างสนุกสนาน ไร้กังวล เห็นแล้วอยากจะมีบ้าง มิทราบว่าจะต้องมีคุณสมบัติอย่างไร จึงจะสามารถเข้ามาหาความสำราญในที่นี่ได้?

พระชนนีเจ้า : ที่นี่เป็นสวนท้อสวรรค์ ทั้งสามโลกมีที่นี่แห่งเดียวเท่านั้นที่มีท้อสวรรค์ ผลท้อสุกเต็มทั่วสวน กำลังรอคอยเหล่าผู้ปฏิบัติธรรม ให้มาเด็ดรับประทาน!

หยางเซิง : ภายนอกสวนดูเหมือนมียามรักษาการณ์อยู่ กระผมจะเข้าไปได้ไหม?

พระชนนีเจ้า : นอกสวนมีเทพมุนีเฝ้ารักษาอยู่ หากผู้ปฏิบัติที่ยังไม่บรรลุอริยผลสมบูรณ์ ก็ไม่สามารถที่จะเข้ามายังที่นี่ได้ เหล่า กุมารเทพ กุมารีเทพ และวิสุทธิเทพ ล้วนเป็นอาคันตุกะ (แขก) ของสระทิพย์ หรือเป็นเจ้าของสระทิพย์ก็ได้ ขณะนี้ได้สำเร็จมรรคผลบริบูรณ์ จะได้มาพักผ่อนหาความเกษมสำราญและรับประทานผลธรรม!

หยางเซิง : ได้ยินว่า หลังจากสำเร็จมรรคผลแล้ว จะต้องมายังสระทิพย์ เพื่อรอรับท้อสวรรค์จากพระชนนีเจ้า จะได้มีอายุมั่นขวัญยืน มิทราบว่ามีเหตุผลประการใด

พระชนนี่เจ้า : ลักษณะของลูกท้อคล้ายลูกหัวใจมนุษย์ เพราะฉะนั้นอาจกล่าวได้ว่า ลูกท้อได้ปลูกฝังไว้ในพื้นจิตของมนุษย์ตลอดชีวิตหากรู้จักฝึกฝนมหาสัทธรรมตราบจนบุญบารมีเต็มเปี่ยม ก็ถอดเปลือกลอยขึ้นสู่เบื้องบน ก็สามารถที่จะมาร่วมงานเลี้ยงแห่งท้อสวรรค์ ณ สระทิพย์แห่งนี้ และจะประทานบัวอาสน์ตามบุญบารมีนั้นด้วย ฉะนั้น การที่ได้มารับประทานผลท้อในสระทิพย์นี้ จึงเป็นการแสดงถึงความสำเร็จในธรรม จะไม่ต้องกลับไปเวียนว่ายตายเกิดอีก ทั้งได้เสวยสุขตามมติแห่งสวรรค์อันศักดิ์สิทธิ์ เพราะฉะนั้น ชาวโลกควรมีกุศลหล่อเลี้ยงพื้นจิต จิตอย่าได้ก่ออกุศลคิดร้าย มิฉะนั้นแล้วต้นท้อสวรรค์คงจะแห้งเฉาตายไป ในที่สุดก็ไม่มีผลธรรมจะรับประทาน ตอนนี้ผู้ปฏิบัติมีมากขึ้น ต้นท้อแห่งสระทิพย์จะติดผลเต็มไปหมด เพื่อรอคอยมวลมนุษย์ได้มาลิ้มชิมรส หวังว่ามวลมนุษย์อย่าพลาดโอกาสอันดีนี้ พวกเราเข้าไปในสวนเพื่อสัมภาษณ์ผู้บรรลุธรรมที่กำลังเล่นหมากรุกกันอยู่เถอะ!

หยางเซิง : ขอรับกระผม ยามรักษาประตูเมื่อเห็นสมเด็จพระ-ชนนีเจ้าเข้ามา ต่างก็หลบหลีกทางให้พวกเราเข้าไปทันที..........ขอเรียนถามท่านเทพกาญจน์ท่านนี้ ว่าท่านบำเพ็ญธรรมจนสำเร็จอริยผลอย่างไร? เมื่อได้กลับมายังสระทิพย์แล้ว มีความรู้สึกอย่างไรบ้าง?

เทพกาญจน์ : คุณหยางเซิงจากโลกมนุษย์มาเยี่ยม ขอเชิญนั่ง เรามาเล่นหมากรุกสักกระดานหนึ่ง แล้วค่อยคุยกันดีไหม?

หยางเซิง : การเดินหมากรุก กระผมไม่สันทัด ที่จริงแล้วไม่เข้าใจด้วยซ้ำ หากจะให้นับตัวหมากรุกละก็คงจะพอได้!

เทพกาญจน์ : ฮาฮ้า! ท่านเอาตัวหมากรุกเหมือนนับลูกประคำ ช่างมีความหมายเสียจริง! ชาวพุทธใช้ลูกโพธิทำลูกประคำ แต่ละเม็ด ๆ ท่องพุทโธ สำหรับชาวเต๋าใช้ไม้ที่ขึ้นอยู่บนพื้นดิน วาดกระดานหมากรุก ใช้ไม้เสี้ยมให้เป็นตัวหมากรุก ธรรมและอธรรมก็เกิดการต่อสู้กันทันที แล้วยังต้องรักษากติกา "สุภาพบุรุษจะไม่พูดเวลาเล่นหมากรุก เมื่อแตะเบี้ยแล้วจะไม่ปล่อยมือ" คำคมในพระสูตร ว่า จะปราบอธรรมให้ราบคาบลงในท่ามกลางความสงบเงียบ อันประกอบด้วยจิตวิญญาณแห่งการกล้าหาญชาญชัยและบุกขึ้นหน้าไป เพราะฉะนั้นการเดินหมากรุกโดยไม่พูดจา ก็เหมือนลูกประคำท่องพุทโธ จึงมีความหมายเช่นเดียวกัน และการไม่ส่งเสียงยังเหนือชั้นกว่ามีเสียงอีกด้วย หมากรุกสูงกว่าอีกขั้นหนึ่งนะ! ความลี้ลับอัศจรรย์ของหมากรุกมันมีวิชาที่ล้ำลึกมาก "บุคคลนอกวงการ" จะไม่ล่วงรู้ได้เลย ฮาฮ้า! นับตัวหมากรุกเหมือนนับลูกประคำ เหนือเมฆมาก!

หยางเซิง : มิกล้า! คำคมของท่านเทพกาญจน์ดั่งลูกประคำ ยังไม่ได้ฟังประวัติของท่านว่าบรรลุธรรมอย่างไร?

เทพกาญจน์ : การบำเพ็ญธรรมเป็นกิจที่ต้องทำตลอดชีวิต ไม่อาจละเลยได้แม้แต่เพียงวันเดียว เหมือนการเดินหมากรุก ถ้าไม่ขึ้นหน้าก็ต้องถอยหลัง ต่างฝ่ายต่างหลบซ่อนตัวอยู่รอบด้าน มีอันตรายทุกหนแห่ง ไม่ว่าจะแพ้หรือชนะ ต้องโดดให้พ้น

จากกระดานหมากรุกให้ได้ จึงจะสามารถหลุดพ้นจากใจหายใจคว่ำในการดำรงชีพในโลกมนุษย์ได้ ขณะที่ข้าฯ มีชีวิตอยู่ในโลก ข้าฯ ได้กราบไหว้ท่าน "ไท้เสียงเต้าโจ้ว" ท่านซือโจ้ว พระแม่กวนอิม เป็นต้น เฝ้าศึกษาหลักธรรมประกอบคุณงามที่มีประโยชน์ต่อชาวโลก เช่น บริจาคให้ผู้ยากจน และบริจาคยา ซ่อมสะพาน ซ่อมถนน พิมพ์หนังสือธรรมแจก สนทนาบรรยายธรรมต่าง ๆ เป็นต้น ทำสุดกำลังความสามารถ เมื่อผลธรรมบริบูรณ์ สิ้นชีพจากโลกไป วิญญาณก็ลอยสู่สุคติ ได้ชำระล้างร่างกายในสระทิพย์ ได้รับประทานผลท้อ ทุกอย่างสะดวกสบาย เก็บไม่รู้จักหมด ใช้ก็ไม่รู้จักพร่อง กล่าวได้ว่ามีความสุขอย่างหาที่เปรียบมิได้ หวังว่าชาวโลกจะตื่นจากความฝัน รีบ ๆ บำเพ็ญมหาสัทธรรม ภายหน้าจะได้พบปะสนทนาธรรมกันในที่นี้ได้เป็นแน่แท้

หยางเซิง : ขอเรียนถามท่านเทพธิดาท่านนี้ ท่านได้บำเพ็ญธรรมอย่างไรจึงสำเร็จอริยผล?

เทพธิดา : ในปางก่อนฉันได้เรียนการตัดเย็บเสื้อผ้า ภายหลังเรียนจบก็ได้เปิดกิจการ แล้วมีเพื่อนมาชักชวนให้ไปไหว้ครูเรียนธรรมะ และได้กินเจตลอดมา ด้านหนึ่งก็ทำมาหากิน อีกด้านหนึ่งก็ฝึกฝนบำเพ็ญธรรม ครึ่งธรรมครึ่งปุถุชน เมื่อพบลูกค้า ก็แนะนำชักชวน ได้ช่วยให้พวกเขาได้แสวงหาธรรม หากได้พบคนยากจนก็จะช่วยเหลือบริจาคทันที แต่งงานเมื่ออายุได้ 25 ปี สามีก็เป็นคนถือศีลปฏิบัติธรรมอยู่กับบ้าน สามี-ภรรยาบำเพ็ญธรรม

ร่วมกัน หากมีสิ่งบกพร่องก็จะตักเตือนแก้ไขกัน มีความรู้สึกสำนึกในพระคุณสวรรค์ ที่มิอาจจะตอบแทนพระคุณได้ ที่ได้ผู้รู้ใจมาร่วมปฏิบัติธรรม มีความรู้สึกพอเพียง ได้ให้กำเนิดลูกชาย 2 คน ลูกสาว 1 คน ทั้งหมดก็ขยันขันแข็งในการเรียนรักษาศีลธรรมมีความประพฤติอันดีงาม ตลอดชีวิตก่อกุศลไม่เบื่อหน่าย โปรดช่วยผู้คนไม่น้อย จนอายุได้ 62 ปี ก็สิ้นชีพโดยปราศจากโรคภัย วิญญาณบริสุทธิ์ได้ลอยขึ้นสู่ สระทิพย์อันไร้สิ้นสุด สมเด็จพระชนนีเจ้าได้ประทานตำแหน่งเทพธิดาจันทร์สถิต สุขสบายโดยไม่มีสิ้นสุด สำหรับสามีของฉันก็ดับชีพลงเมื่อปีที่แล้ว ขณะนี้กำลังฝึกฝนอยู่ที่บูรพมังคลาวิหาร จนได้รับผลธรรมสูงเช่นกัน หวังว่าชาวโลกบำเพ็ญธรรม ไม่เพียงแต่ฝึกฝนบำเพ็ญตนเพียงลำพังภายในเท่านั้น การกุศลด้านนอกยิ่งสำคัญใหญ่ ยิ่งได้พบคนภายนอกที่ตกทุกข์ได้ยาก ควรให้ความเห็นอกเห็นใจ และเอาใจใส่ช่วยเหลือจุนเจือ เมตตาธรรมที่เกิดจากจิตใจภายในเหล่านี้ ได้บุญกุศลยิ่งนัก ผู้ที่ไม่มีบุญบารมียากที่จะบรรลุธรรม ตลอดชีวิตของการบำเพ็ญธรรมยิ่งต้องไม่เย่อหยิ่งถือตัว คิดว่าตนเองสมบูรณ์แล้ว ควรจะรับฟังการชี้แนะจากนักปราชญ์และเพื่อนนักธรรมด้วยกัน หากได้พบกับนักธรรมของศาสนาอื่น ควรให้ความเคารพในฐานะผู้บำเพ็ญธรรมด้วยกัน จงอย่าดูหมิ่นกล่าวร้าย ทั้งหมดเหล่านี้ล้วนเป็นวิธีการบำรุงเลี้ยงกุศลภายใน

มีบางคนบำเพ็ญธรรมเมตตาคนอื่น แต่อีกด้านหนึ่ง

กลับดูถูกผู้บำเพ็ญธรรมศาสนาอื่นด้วย ทำให้จิตใจแตกแยก ดวงจิตก็เกิดความขุ่นเคือง ซึ่งจะทำลายกุศลภายในอย่างมหันต์ ซึ่งผู้บำเพ็ญธรรมสมัยนี้มักละเลยจุดนี้ไป จึงก่อให้เกิดผลธรรมที่ไม่สมบูรณ์ อันเนื่องจากยังอยู่ในโลก ตาปัญญาไม่สว่าง สร้างเวรโดยไม่รู้ตัว ภายหลังได้ฟังคำของฉันแล้วรีบ ๆ แก้ไข จึงทำให้ผลธรรมไม่มีจุดด่างพร้อย โปรดจดจำไว้

หยางเซิง : ได้ฟังการบรรยายธรรมของพวกท่านแล้ว การบำเพ็ญธรรมไม่ใช่เป็นสิ่งบังเอิญ หนทางแห่งการปฏิบัติธรรมของแต่ละท่าน ได้ผ่านเคราะห์กรรมมามากมาย หรือประสบการณ์การต่อต้าน จึงจะสามารถสำเร็จผล โดยเฉพาะในยามปกติที่ทำงานให้ผู้อื่นนั้น ต้องพยายามทำให้ดีที่สุดงามที่สุด ส่วนเกี่ยวกับศาสนาอื่น ๆ ยิ่งไม่ควรมีอคติ ต่อต้านกีดกันซึ่งกันและกัน อยู่ในโลกของวิญญาณ ผมได้เห็นเหล่า เทพ พุทธ ต่างก็อยู่ร่วมกันอย่างสนิทสนม เชื่อแน่ว่าผู้ที่มีจิตโอบอ้อมอารี และละความเห็นส่วนตัว จึงจะสามารถลอยสู่ความมงคลแห่งโลกวิญญาณที่สุขสบายได้ มิฉะนั้นแล้ว ในโลกแห่งวิญญาณนี้ก็จะมีการปะทะกันอย่างรุนแรงของกลุ่มวิญญาณเกิดขึ้น แดนศักดิ์สิทธิ์ก็จะไม่มีแผ่นดินบริสุทธิ์แน่ เท่าที่ผมเห็น เหล่าวิญญาณศักดิ์สิทธิ์ ที่สามารถไปมาในโลกวิญญาณนั้น ถึงแม้พวกเขาต่างก็มีความรู้ของแต่ละศาสนา แต่ทว่าในสภาพที่เขาเหล่านั้นบรรลุธรรมมา ก็สามารถเข้าถึงว่า สรรพสิ่งกับข้าฯเป็นร่างเดียวกัน (สรรพสิ่งเป็นหนึ่ง) และสามารถหลุดพ้นจากวัตถุนิยม จึง

จะสามารถอยู่ที่ดินแดนอันไร้สิ้นสุดได้ ตรงกันข้าม หากวิญญาณของพวกเขาได้มายัง ดินแดนที่ไม่มีตัวฉัน (ตัวกูของกู) ซึ่งพวกเขายังติดยึดอยู่ในตัวฉัน สมัยที่อยู่ในโลกมนุษย์ละก็ ย่อมถูกกีดกันให้อยู่ภายนอกดินแดนอันไร้สิ้นสุดแน่ ๆ ไม่มีทางที่จะเข้าสู่ ความว่างจริง ในดินแดนอันบริสุทธิ์ที่ไร้สิ้นสุดได้

พระชนนีเจ้า : ลูกหยางพูดถูกต้อง มวลมนุษย์ล้วนเป็นลูกน้อย แต่ละศาสนาต่างโจมตีกัน ต่างก็จมลงสู่ความมืดมนอย่างช่วยไม่ได้ ความหมายของตัวอักษรในแต่ละศาสนา อาจจะมีความแตกต่างกันบ้าง แต่จุดมุ่งหมายขั้นสุดท้ายเหมือนกันหมด ขอให้มวลมนุษย์จงหยิบใจตนเอง ถามตนเอง บำเพ็ญเอง ก็จะสำเร็จเอง แดนนิพพานอันไพศาลยินดีต้อนรับ ผู้ทรงธรรมสูงไม่มีที่สิ้นสุด ผู้รู้แจ้งเห็นจริงถึงขั้นไม่มีเสียงไม่มีรูปลักษณ์แล้ว หากยังไม่สามารถกวาดล้างสามใจ ละสี่ลักษณะได้ ก็ยากที่จะไปถึงชั้นสูงสุดแห่งบัวอาสน์เก้าชั้นได้ อย่างที่ลูกหยางพบในวันนี้ พวกเขาล้วนสนิทสนมกันทั้งหมู่เหล่า ได้ฟันฝ่าแดนกามราคะ แดนรูป แดนอรูปมาแล้ว เพราะฉะนั้น พวกเขาจึงสำเร็จมรรคผลที่วิเศษยิ่ง ชาวโลกเข้าใจแค่ไหนก็บรรลุแค่นั้นก็ได้รับผลธรรมแค่นั้น ดังนั้นหวังว่าชาวโลกจะเข้าใจหลักธรรมเพื่อคืนสู่ความเที่ยง ร่วมจิตร่วมกุศล จะได้ไม่ต้องรับทุกข์ในมนุษยโลกอีก สร้างความสงบสุขให้แก่มหาชนอีกครั้งหนึ่ง ยึดเอาธรรมะเป็นที่พึ่ง ถือความอ่อนโยนเป็นที่ตั้ง บำเพ็ญกายฝึกฝนจิต เพื่อจะอยู่ใกล้สระทิพย์อันไร้สิ้นสุด เสวยสุขในสวรรค์

ร่วมกันเถิด

อรหันต์จี้กง : ขอบคุณที่พระชนนีเจ้าทรงเมตตาปรานี ที่สั่งสอนมวลมนุษย์ซ้ำแล้วซ้ำอีก เชื่อว่ามนุษย์คงจะเข้าใจหัวอกของพระชนนีเจ้า หวังว่าคงละเอานิสัยที่เลวร้ายทิ้งเสีย หันมาประกอบความดี ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป นำความเลวร้ายแก้ไขเปลี่ยนแปลงเสีย อย่ามีความโลภ โกรธ หลง อย่าหลงในกามการพนัน และการหลอกลวง รีบกลับเข้าสู่ทางธรรม จะได้ขึ้นสู่สวรรค์พร้อม ๆ กัน จะได้ไม่ต้องตกนรก ซึ่งจะไม่มีทางจะช่วยเหลือได้เลย วันนี้เวลาดึกแล้ว คงต้องกราบลาสมเด็จพระชนนีเจ้าแดนศักดิ์สิทธิ์แห่งประจิมมงคล ก็คงจบลงเพียงเท่านี้ หยางเซิงกราบขอบพระคุณพระชนนีเจ้า แล้วเตรียมตัวกลับสำนัก

หยางเซิง : กราบขอบพระคุณ พระชนนีเจ้าที่ทรงเมตตา ประทานแสงวิญญาณ ทำให้ปัญญาของกระผมกระจ่างแจ้ง น้อมรับสนองพระราชดำริ ในการประกาศธรรมโปรดช่วยมนุษย์ เพื่อสนองปณิธานอันยิ่งใหญ่ ตอบแทนพระคุณพระชนนีเจ้า! ขอกราบลาก่อน!

พระชนนีเจ้า : ท่านอรหันต์จี้กงและลูกหยางช่างตรากตรำยิ่ง เพื่อเป็นการโปรดช่วยมวลมนุษย์ ขึ้นล่องทั้งสามโลก หนังสือ “เที่ยวเมืองนรก” แต่งเสร็จก็ได้ช่วยเหลือชาวโลกทั่วพิภพมาแล้ว ทำให้ชาวโลกได้รับความสว่าง ใจแม่รู้สึกอบอุ่นยินดี ตอนนี้ลูกหยางก็ได้ท่องสวรรค์แสวงธรรมหาสัจจะ การแต่งหนังสือ

"เที่ยวเมืองสวรรค์" ได้แนะนำทิวทัศน์สวรรค์ โปรดผู้คนอย่างกว้างขวาง จิตแม่ปีติยินดี ประทานกลอนให้บทหนึ่ง กับผลท้ออีกผลหนึ่ง รับประทานแล้วอายุจะยืนยาว และมีปัญญาล้ำเลิศ! กลอนว่า :

ประทับทรง เพื่อกอบกู้ วิญญาณเดิม
พู่กันเติม อักขระ ในคัมภีร์
นรกสวรรค์ เส้นทางหนึ่ง ใช่โทตรี
จิตแยกชั่วดี เหมือนเงา ติดตามเตือน
ตำนานเก่า พันปี ยังมีกฎ
หอมหมึกจด การท่องเที่ยว นับหมื่นเดือน
กระแสคลื่น ทะเลทุกข์ หยุดเยี่ยมเยือน
ชีวิตเหมือน ผลท้อทิพย์ ยิ่งยืนนาน

หยางเซิง : กราบขอบพระคุณพระชนนีเจ้าประทานกลอนสวรรค์และผลท้อ กระผมจะนำกลับเพื่อชิมรสพระธรรม! ขอกราบลาท่านพระชนนีเจ้า กระผมนั่งเรียบร้อยแล้ว ขอเชิญอาจารย์กลับสำนักเถิด

อรหันต์จี้กง : สำนักเซี่ยเฮี้ยงตึ้งถึงแล้ว หยางเซิงลงจากดอกบัววิญญาณกลับเข้าร่าง

บทที่ 21
ชมปราสาทอุตรมังคลาวิหาร
ฟังการบรรยายธรรมจาก พระอุตรมงคลเทพเจ้า
วันที่ 7 พฤษภาคม พ.ศ. 2523

อรหันต์จี้กง เสด็จลงประทับทรง กล่าวเป็นกลอนความว่า

เขาเขียวคู่ดวงเดือน น้ำไหลเตือนเสียงอ้างว้าง
ผู้ทรงธรรมมีจิตกว้าง ดั่งหนองน้ำชักเรือได้
ความร้อนจะเหือดหาย ได้ระบายใต้ร่มไผ่
ผู้ละกิเลสไป จิตนั้นไซร้สุขสราญ

อรหันต์จี้กง : การปฏิบัติธรรมเหมือนการแล่นเรือ จะต้องใช้ปัญญาและดวงตาที่สว่างอย่างยิ่งเพื่อแยกแยะทิศทาง มิฉะนั้นทะเลทุกข์ที่คลื่นลมจัด หากเกิดพลาดพลั้ง จะจมทั้งเรือทั้งคน เรือที่ใช้โดยสาร จะกลับกลายเป็นเครื่องคร่าชีวิต ดังนั้น ผู้ปฏิบัติธรรม ต้องใช้เครื่องมือเช่นปัญญาให้เห็นธรรม ธรรมต้องอยู่ที่จิต ใช่จะต้องไปแสวงหาจากป่าลึก เหมือนการปีนต้นไม้ไปหาปลา ย่อมไม่มีทางจะหาได้! มนุษย์เอาแต่ชมตนเองแล้วกล่าวโทษผู้อื่น ในที่สุดจะเชื่อใครจึงจะถูก? ข้าฯ บอกเจ้า "เชื่อข้าฯ ก็จะได้รับการช่วยเหลือ" ข้าฯ คือ "ตนเอง ตัวจริงของตนเอง" ผู้ที่ไม่มีความเชื่อมั่นในตนเอง เขาจะไปปฏิบัติธรรม

ไปเห็นธรรมได้อย่างไร? ได้เวลาไปแต่งหนังสือแล้ว ข้าฯ จะพาหยางเชิงไปเที่ยวสวรรค์แดนศักดิ์สิทธิ์

หยางเชิง : กระผมนั่งเรียบร้อยบนดอกบัวแล้ว ขอเชิญอาจารย์ออกเดินทางเถิด!

อรหันต์จี้กง : วันนี้เราไปเที่ยวปราสาทอุตรมังคลาวิหาร เพื่อเยี่ยมนมัสการพระอุตรมงคลเทพเจ้า เพื่อเชิญพระเทพเจ้าบรรยายธรรม จะทำให้หนังสือ "เที่ยวเมืองสวรรค์" เพิ่มความแพรวพราวขึ้น

หยางเชิง : ท่องเที่ยวสวรรค์แดนฟ้าห้าอาวุโส ใช้เวลาไปไม่น้อยทีเดียว วันนี้ก็มายังปราสาทอุตรมังคลาวิหาร เป็นการเปิดหน้าใหม่อีกฉากหนึ่ง ต้องเปิดตาให้กว้างจะได้ชมได้ทั่ว มีความรู้สึกเยือกเย็นปกคลุมทั่วพื้นที่ และมีความชื้นอยู่ด้วย ไม่ทราบว่าเป็นเพราะเหตุใด?

อรหันต์จี้กง : อุตรมงคลเป็นการรวมตัวของธาตุน้ำ จึงมีความรู้สึกดังว่า ส่วนรายละเอียดต้องเรียนถามท่านเทพเจ้า ก็จะรู้เอง

หยางเชิง : ก็ดีครับ ลงจากดอกบัวแล้วติดตามอาจารย์ไป ตลอดทางเดินที่เดินขึ้นหน้าไป รู้สึกลมเย็นโชยมาเป็นระลอก ๆ ....ด้านหน้ามีปราสาทอันสง่างามอยู่องค์หนึ่ง วอมแวมเหมือนพรายน้ำที่โปร่งใส จนสามารถมองทะลุเข้าไปด้านในได้ ยังมีรัศมีเปล่งออกมา เหมือนลำแสงจากไฟรถยนต์ส่องท่ามกลางสายฝน รู้สึกระคายเคืองตาอยู่บ้าง พอมาถึงหน้าองค์ปราสาทมองเห็นเหนือซุ้มประตูใหญ่มีอักษรเขียนไว้ว่า "ปราสาทอุตร-

มังคลานทีวิสุทธิ์" แสงกล้าแสบตา ทำให้รู้สึกยำเกรง ภายในพระที่นั่งมีผู้อาวุโสท่านหนึ่งนั่งอยู่เหนือบัลลังก์ พระพักตร์ดูน่าเกรงขามแต่แฝงด้วยรอยยิ้มอันละมุนละไม

อรหันต์จี้กง : รีบนมัสการ ท่านพระอุตรมงคลเทพเจ้า!

หยางเซิง : ลูกศิษย์ชื่อหยางเซิง วันนี้ติดตามอาจารย์มายังปราสาทอุตรมังคลาวิหารนี้ ขอนมัสการท่านเทพเจ้า ขอเชิญท่านเทพเจ้าได้โปรดให้การสั่งสอนชี้แนะด้วยเถิด

พระอุตรมงคลเทพเจ้า : อุตรมงคลเป็นดินแดนที่น้ำใสภูเขาเขียว ทิศเหนือเป็นธาตุน้ำ เพราะฉะนั้นเจ้าจึงมีความรู้สึกว่าค่อนข้างหนาว แต่ถ้าเจ้ามาที่นี่ในฤดูร้อนละก็ เหมือนได้เข้ามาอยู่ในห้องน้ำแข็ง อมก้อนน้ำแข็งในปากยังไม่รู้สึกหนาวเย็นเลย ดังนั้นอุตรมงคลจึงเหมือนห้องแอร์ในฤดูร้อน เป็นที่หลบร้อนแดนศักดิ์สิทธิ์ ผู้ที่มีพลังธรรมสมบูรณ์เมื่อเข้ามาในเขตแดนแบบนี้จะมีความรู้สึกว่าเย็นสบาย แต่ว่าคนที่อ่อนแอมีโรคมาก ร่าง-**กายมีธาตุไฟน้อย พอมาถึงอุตรมงคลก็คงหนาวตาย เพราะฉะนั้น**ชาวโลกควรใช้จิตใจที่อ่อนโยนอบอุ่นไปต้อนรับคนอื่น วันหลังจึงจะสามารถเข้ามาเสวยความสุขเย็นสบายในปราสาทอุตร-มังคลานทีวิสุทธิ์นี้ได้ หากจิตใจคนมึนตึงเย็นชาไร้ไมตรี ตนเองก็จะมีธาตุมืดปกคลุมเต็มร่าง พอประสบกับความเย็นเข้า "ก็จะมีน้ำแข็งจับหนาถึง 3 ฟุต ซึ่งความหนาวไม่สามารถทำได้ในวันเดียว" ประตูแห่งเมืองนรกจะเปิดออกโดยอัตโนมัติ ต้อนรับเอาตัวท่านเข้าไปเลย

หยางเซิง : ท่านเทพเจ้าพูดได้ถูกต้อง คนเราควรมีจิตใจ "อบอุ่นเหมือนคนโบราณ" ตนเองออกจากอ้อมอกสวรรค์ ขอเรียนถามความเป็นมาของท่านเทพเจ้า และจะเรียนคุณธรรมของท่านได้อย่างไร?

เทพเจ้า : ข้าฯ คืออาวุโสน้ำในบรรดาห้าอาวุโส หรือมีอีกชื่อหนึ่งว่า "เชื้อน้ำ" น้ำเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับดำรงชีวิตของสรรพสิ่งสัตว์ พืช ล้วนต้องการข้าฯ ไปเสริมแต่ง พวก ปู ปลา สัตว์น้ำต้องมีชีวิตอยู่ในอ้อมอกของข้าฯ น้ำก็เป็นส่วนประกอบของร่างกายถึง 70 ส่วน หากผู้ที่กระหายน้ำขาดน้ำ หรือน้ำเหือดแห้ง คนคนนั้นก็จะตายลงโดยปริยาย น้ำอสุจิและเลือดล้วนเป็นแหล่งสายธารแห่งชีวิต มนุษย์ควรสงวนไว้ให้ดี หากขาดอสุจิและเลือดจาง ทำให้จิตวิญญาณเฉื่อยชาไม่กระปรี้กระเปร่า **วิงเวียนหน้ามืด อย่าว่าแต่จะมีชีวิตอยู่ต่อก็ลำบาก** จะเป็นเทพ พุทธ ยิ่งหมดหนทางใหญ่ หากจะฝึกฝนวิชาคุณธรรมแห่งน้ำแล้ว มีความสะดวกและหลายวิธีด้วยกัน ข้าฯ จะยกตัวอย่างบางจุด เพื่อให้มนุษย์ได้ศึกษาค้นคว้า

1. น้ำเหมือนกระจกเงา สามารถส่องตนเองได้ หากน้ำจิตไม่กระเพื่อมไร้คลื่นก็จะเห็นหน้าตาตนเองชัดเจน จะสดใสเหมือนได้ชำระล้าง ทั่วทั้งพิภพ ได้แก่ ต้นหญ้า ไม้ดอกไม้ผล ล้วนปรากฏเงาอยู่ในน้ำ เพราะฉะนั้นชาวโลกควรทำจิตให้สงบ (สะอาด) เพื่อที่จะไม่กลายเป็นทะเลทุกข์
2. วิสัยของน้ำ ละมุนละไม ความอ่อนละมุนละไมสามารถ

เอาชนะความแข็งกระด้าง ในขณะที่เกิดน้ำหลาก หินผา ต้นไม้ เรือกสวนไร่นา บ้านช่องจะถูกน้ำพัดพังลง พอจะเห็นได้ว่า น้ำที่อ่อนนิ่มนั้นมีพลังมหาศาล หินผาถูกน้ำซัดจนกร่อนกลายเป็นกรวดทรายได้ ยิ่งกว่าใช้เครื่องบดอีก มนุษย์ที่อยู่ด้วยกัน ควรใช้ความอ่อนโยนเข้าหากัน เพื่อหลีกเลี่ยงการเสียดสีกัน อันอาจทำให้เกิดความเสียหายได้

3. แต่ละวัน มนุษย์ต้องใช้น้ำ ล้างหน้า แปรงฟัน หุงหาอาหาร อาบน้ำ ซักล้างของใช้ ถูพื้น ล้างส้วม นอกจากนี้ การคมนาคมทางน้ำโดยใช้เรือ เป็นต้น จะเห็นได้ว่าอัธยาศัยใจคอของข้าฯ นั้นกว้างขวางขนาดไหน วิสัยน้ำจะไหลลงสู่ที่ต่ำ แสดงถึงความถ่อมตน ความเกรงใจคน มีจิตที่สว่างแวววาว ใสสะอาดโดยตลอด หล่อเลี้ยงสรรพสิ่ง ขอให้ชาวโลกฝึกฝนจิตที่เสียสละบริการผู้อื่น บำเพ็ญจนสำเร็จเป็นเทพกาญจน์ที่อยู่เหนือน้ำ

หยางเซิง : อาวุโสน้ำได้อุทิศให้แก่มวลมนุษย์ยิ่งใหญ่ที่สุด ปราศจากน้ำก็ปราศจากชีวิต จึงมีคำพูดว่า "น้ำหล่อเลี้ยง" ขอท่านเทพเจ้า ได้โปรดอธิบายถึงการเปลี่ยนแปลงกายของท่านเพื่อให้ชาวโลกได้กระจ่างแจ้งถึงความมหัศจรรย์มากขึ้น

เทพเจ้า : ก็ได้

1. **ทิศเหนือ เป็นธาตุน้ำ** ในคุณธรรมห้าแห่งสวรรค์ ได้แก่ "บริสุทธิ์" ในสีทั้งห้าได้แก่ "สีดำ" ในฤดูกาลได้แก่ "ฤดูหนาว" ในมนุษยโลกได้แก่ พระจักรพรรดิดำ มีพระนาม

ว่า "เซ่งถัง" ในคุณธรรมห้าแห่งมนุษย์ได้แก่ "ปัญญา" ในร่างกายมนุษย์อยู่ที่ตำแหน่ง "ไต กระดูก" ในศีลห้าได้แก่ "สุราฯ"

1.1 **น้ำ (ไต กระดูก)** น้ำเป็นสิ่งสำคัญในการดำรงชีพ โดยขาดน้ำไม่ได้เลย ในสมัยโบราณ บ่อน้ำ แม่น้ำ ปัจจุบันแปรเปลี่ยนมาเป็นน้ำประปา ทุกบ้านช่องมีข้าฯ อยู่ หากขาดข้าฯ สัก 3 วัน พวกเขาก็จะวุ่นวายไม่ใช่เล่น หากขาดน้ำ ชาวนาชาวไร่จะปลูกพืชดำนาได้อย่างไร ไม่มีน้ำพวก ปู ปลา ต้องตาย เรือแพก็เกยตื้น มนุษย์ควรเรียนพลังหมุนของน้ำ แต่คนในทุกวันนี้ กลับมีนิสัยสำส่อนระเหเร่ร่อน จนไม่รู้ทางกลับ น้ำใจมนุษย์ไหลลงเหมือนน้ำ ยิ่งจมก็ยิ่งลึก ทะเลทุกข์ไร้ฝั่ง ถ้ารู้จักกลับใจก็จะเข้าถึงฝั่งได้ น้ำได้อุทิศให้แก่มนุษย์ถึงขนาดนี้ แต่มนุษย์กลับไม่รู้จักทะนุถนอม น้ำอสุจิเป็นต้นกำเนิดแห่งชีวิต อสุจิที่แข็งตัวเป็น "กระดูก" "ไต" เป็นที่เก็บน้ำ คนสมัยนี้มั่วกามมากเกินไป ทำให้ไตสูญเสียน้ำมากเกินไป ทำให้กระดูกเอ็นหย่อนยาน จึงทำให้เกิดอาการปวดเมื่อยเอวและหลัง เพราะฉะนั้น จึงควรประหยัด "ใช้น้ำ" ไตสะสมน้ำ (เจดีย์น้ำ) อันทำให้อสุจิเต็ม ก็จะมีพลังจิตพลังกายสมบูรณ์ ก็จะมีอายุยืนยาว ผู้ปฏิบัติธรรม ที่มี "น้ำไฟเต็ม" แล้ว ก็จะสำเร็จธรรม

ได้ ดังนั้นจึงควร "บำรุงจิตถนอมอสุจิไว้" เพื่อบำเพ็ญธรรม

2. **บริสุทธิ์** น้ำใสสะอาด นุ่มนิ่มดั่งหญิง จึงกล่าวว่า "บริสุทธิ์สะอาด" ความมืดของดวงจิต ประพฤติสิ่งเลวทรามสกปรกจนฝังลึกเสียแล้ว ความโลภหลงในกามราคะ ก่อให้เกิดธารน้ำอันสกปรกขึ้น น้ำมนต์ (น้ำสะอาด) เป็นยาขนานเอกที่จะชะล้างความสกปรก ซึ่งขณะนี้เป็นเวลาที่จะชะล้างความโสโครก เชิดชูความสะอาด โดยใช้น้ำที่ดีชะล้างความชั่ว (รอยบาป) ของมนุษย์ เพื่อฟื้นฟูนิสัยดั้งเดิมอันบริสุทธิ์กลับคืนมา จึงจะสามารถเข้าถึงสิ่งที่ยอดเยี่ยมที่สุดแห่งอุตรมงคลได้

3. **ฤดูหนาว (ดำ)** ฤดูหนาวอากาศเย็น ต้องเพิ่มเสื้อผ้าเพื่อกันหนาว สี่ฤดูหมุนเวียน เก็บเกี่ยวในฤดูใบไม้ร่วง และเก็บเข้าฉางในฤดูหนาว ชาวโลกสมัยนี้ อาศัยในตึกระฟ้าบนประตูเหล็กลั่นกุญแจอย่างแข็งแรง ขลุกอยู่ในห้อง อยู่ในภาพที่ไม่ติดต่อกับบุคคลภายนอก ไมตรีเย็นชาเหมือนหมกตัวอยู่ในยุ้งฉางตามลำพัง

ศีลธรรมของโลกเสื่อมทรามลงทุกวัน สังคมมีแต่ความมืดมน จำเป็นต้องละความเห็นแก่ตัว รู้จักปล่อยจิตให้ว่างโล่งเพื่อให้ความมืดมนถูกส่องให้สลายไป จิตจึงสามารถบุกฝ่าความมืดมนไปพบกับแสงสว่างอีกครั้งหนึ่ง เมื่อลมหนาวพัดมากระทบ รู้สึกหลบหลีกเข้าอยู่ในห้องที่อับทึบมิดชิด

4. **ปัญญา (สุรา)** ทิศเหนือเป็นธาตุน้ำ ในคุณธรรมห้า ได้แก่ "ปัญญา" ปัญญาดุจน้ำ มีคำว่า "ปัญญาดุจทะเล ปัญญาดุจสายน้ำ" ปัญญาต้องใสสะอาด เหมือนน้ำที่แปรเปลี่ยนได้ต่าง ๆ นานา มีนิสัยที่คล่องแคล่ว แต่ห้ามใช้สุราหล่อเลี้ยง มิฉะนั้นแล้วก็จะเกิดมึนเมา สมองจะมึนงง และเกิดความวุ่นวายในเรื่องเพศ ก่อเรื่องให้เกิดศีลธรรมเสื่อมทรามเสมอ ๆ จึงมีคำเตือนว่า "บ้านแตกสาแหรกขาดเพราะสุรา" ขอให้ชาวโลกจงสังวรไว้

อรหันต์จี้กง : ฮาฮ้า! ดอกไม้หล่นมีความหมาย น้ำไหลไปไม่เยื่อใย เวลามีค่าดังเงินทอง สายน้ำไหลไปไม่ย้อนกลับ เป็นการเตือนชาวโลกให้รู้ว่า จงรักษาธรรมะไว้ การพายเรือทวนกระแสเป็นการทดสอบผู้ปฏิบัติธรรม ชาวโลกอยากจะแล่นยานนาวาขึ้นฝั่งอรหันต์ หรือจะปล่อยให้เรือจมอยู่ในทะเลทุกข์

หยางเซิง : คำบรรยายธรรมของท่านเทพเจ้า เหมาะสมแก่เหตุการณ์ปัจจุบัน แต่ละประโยคเป็นความจริงทั้งสิ้น ได้ฝังแน่นในจิตใจของกระผม ขอท่านเทพเจ้าโปรดให้คำสั่งสอนอีก

เทพเจ้า : มนุษย์มักมีธาตุไฟแรงกว่าธาตุน้ำ จึงมักเจ็บป่วย จึงประทานบทสวดแห่งอุตรมงคลเพื่อให้ชาวโลกได้ท่องสวด ย่อมเกิดผลอันอัศจรรย์แห่งนทีวิสุทธิ์

ห้าธาตุแห่งสวรรค์ ผู้ก่อกำเนิดวิญญาณ ผนึกธาตุผสานวิญญาณ
พระนามเทพเจ้าดำ ผู้ระวังรักษาทิศเหนือ พระจักรพรรดิดำทรงท่องเที่ยว
ท่องเที่ยวทั่วทิศเหนือ เข้าร่วมริ้วมังกรลอยล่อง วันนี้ข้าพเจ้าขอเชิญ
สรรพวิญญาณมุ่งหวัง ห้าธาตุสลับวนเวียน ฉลองเมฆเรียงราย

กุมารเทพถือป้าย มหาราชันเสกยันต์ โปรดบันทึกชื่อข้าพเจ้า
ในสมุดมงคลสวรรค์ โปรดประทานสัจจะ ผสานดั่งทารก
สองธาตุผสานกัน ปกคลุมสู่ร่างข้าพเจ้า ยึดถือสี่ดำอัศจรรย์
อายุยืนยาวดั่งเทพ อยู่คู่ฟ้าดิน สรรพเคราะห์สิ้นสุด
โปรดดลบันดาลตามอธิษฐาน

เป็นเพราะเวลาจำกัด คราวหลังข้าฯ ค่อยพาหยางเซิงเที่ยวชมปราสาทอุตรมังคลานทีวิสุทธิ์อีก

อรหันต์จี้กง : ขอบพระคุณท่านเทพเจ้าประทานธรรมล้ำลึก อาตมาต้องพาหยางเซิงกลับสำนัก

หยางเซิง : ความเมตตาปรานีของเทพเจ้ากระจายไปทั่วทุกทิศ มวลชนทั้งหลายรับฟังด้วยความศรัทธา กระผมนั่งเรียบร้อยแล้ว ขอเชิญท่านอาจารย์กลับสำนักเถิด

อรหันต์จี้กง : ถึงสำนักเซี่ยเฮี่ยงตึ้งแล้ว หยางเซิงลงจากดอกบัว วิญญาณกลับเข้าร่าง

ครั้งที่ 22
ชมปราสาทอุตรมังคลาวิหาร ครั้งที่สอง
ฟังการบรรยายธรรมจากพระอุตรมังคลเทพเจ้า
วันที่ 19 พฤษภาคม พ.ศ. 2523

อรหันต์จี้กง เสด็จลงประทับทรง กล่าวเป็นกลอนความว่า

ความร้อนสามารถจะ ละลายน้ำแข็งหนาได้
จิตไร้มลทินไซร้ ลอยเคล้าลมเมฆพรรณราย
เมื่อละวางมีดลง อรหันต์คงคู่ธรรมกาย
ทั่วพื้นบัวแย้มพราย รองรับน้ำค้างแวววาว

อรหันต์จี้กง : ความร้อนในฤดูร้อนสามารถละลายภูเขาน้ำแข็งนับร้อยฟุตได้ ดวงจิตที่เปี่ยมไปด้วยความรักอันอบอุ่นก็สามารถกล่อมเกลาความเคียดแค้นและเห็นแก่ตัวของมนุษย์ได้ ในขณะที่จิตใจท่าน ไม่มีสิ่งน่าละอายหลงเหลืออยู่ก็สามารถที่จะนอนหลับได้อย่างสบายใจ ท่องเที่ยวไปทั่วทั้งสี่ทิศ หากวางมีดที่ใช้ฆ่าคน ทำลายคนลงเสีย บำรุงเลี้ยงจิตใจที่เมตตาการุณย์ ไม่คดไม่โกง ทั่วพื้นปฐพีจะชูช่อ บัวทองคำ บนใบบัวก็มีหยดน้ำค้าง (หยดหยก) จะชะรอยเลือดบนใบมีดให้เจือจางลง ทำให้หน้าตาสดใสของท่านปรากฏออกมาอีกครั้งหนึ่ง

วันนี้ ข้าฯ จะพาหยางเซิงไปเที่ยวแดนอุตรมงคลอีกครั้ง

ศิษย์รักจงเตรียมตัวขึ้นบนดอกบัวเถอะ!

หยางเซิง : กระผมนั่งเรียบร้อยแล้ว ขอเชิญอาจารย์ออกเดินทางได้

อรหันต์จี้กง : ....ปราสาทอุตรมังคลานที่วิสุทธิ์ ถึงแล้ว เราเข้าไปนมัสการท่านอุตรมงคลเทพเจ้า เรียนเชิญท่านอาวุโสธาตุน้ำ พาเธอไปเที่ยวชมทิวทัศน์อุตรมงคลเพื่อเปิดหูเปิดตาบ้าง

หยางเซิง : ก็ดีครับ ปราสาทอุตรมังคลาวิหาร มีสภาพความเป็นอยู่แตกต่างจากที่อื่น ในขณะที่โลกมีอากาศร้อนแรงอบอ้าว หวนคิดถึงร่างเดิมของข้าฯที่อยู่ในโลก มีเหงื่อออกเม็ดโต ๆ แต่ว่าธรรมกายของข้าฯ อยู่ที่นี่มีความรู้สึกเย็นสบายหาที่เปรียบไม่ได้............มาถึงหน้าปราสาทแล้ว มีผู้ทรงธรรมชั้นสูงกำลังฝึกฝนอยู่มากมาย พวกเขาไป ๆ มา ๆ มีลักษณะเย็นสบาย ทำให้อยากได้และอยากเป็น........หยางเซิงขอนมัสการท่านเทพเจ้า วันนี้ติดตามอาจารย์มาอีก ขอท่านเทพเจ้าโปรดประทานวรพจน์ด้วยเถิด

เทพเจ้า : เจริญพร! หยางเซิงได้มาเยี่ยมกระท่อมหนาวอีก ไม่รู้ว่าจะมาสอนอะไรบ้าง

หยางเซิง : มิกล้าขอรับ! เทพเจ้ากล่าวออกมาอย่างนี้ ทำให้ใจเย็นวาบ จนรู้สึกทนไม่ได้ หรือเป็นเพราะว่าเทพเจ้าต้องการจะทดสอบกระผมกระมัง?

เทพเจ้า : "กระท่อมหนาว" มีอะไรวิเศษหรือ มีเพียง "ชาเย็น" หนึ่งแก้ว ต้อนรับเท่านั้น หยางเซิงไม่ต้องเกรงใจ เชิญดื่มได้!

อรหันต์จี้กง : ท่านเทพเจ้าประทานอุตรมงคล (น้ำชาทิพย์) ชานี้ไม่ด้อยกว่า น้ำทิพย์ของพระแม่กวนอิมหรอก ผู้มีบุญวาสนาจึงจะสามารถดื่มสิ่งวิเศษนี้ได้ ไม่ต้องเกรงใจ เชิญดื่มได้แล้วบอกรสชาติให้รู้ด้วย

หยางเซิง : ดื่มทีเดียวหมดแก้ว "น้ำชาทิพย์" แก้วนี้ ดื่มแล้วรู้สึกความเย็นแผ่ซ่านไปทั่วกายเหมือนกับดื่มน้ำแข็งอย่างนั้น เย็นจนเปรียบไม่ได้

เทพเจ้า : ชานี้เป็นของวิเศษแห่งอุตรมงคล มีสรรพคุณในการแก้พิษ ฟอกโลหิต แก้ร้อนใน ทำให้เย็นสบาย ชาวโลกที่ดื่มชาต่างก็รู้ว่า ใบชาชั้นดีนั้นจะปลูกอยู่บนเขาที่เย็นจัดและชายอดเย็นเท่านั้นที่ได้รับวิญญาณธาตุแห่งอุตรมงคล ฉะนั้นจึงมีสรรพคุณแก้พิษขจัดความขุ่นหมอง วันนี้เจ้าหยางเซิงได้มายังกระท่อมหนาวแห่งอุตรมงคล จึงได้กำนัลเจ้าด้วยชาเย็นเพียงแก้วหนึ่งเท่านั้น แม้ค่าจะน้อยแต่ความหมายลึกซึ้งคงไม่ถือสานะ!

หยางเซิง : ขอบพระคุณที่ท่านเทพเจ้าประทานยอดน้ำชาให้กระผม ความสัมพันธ์ระหว่างสุภาพบุรุษดูจืดชืดเหมือนน้ำแต่กระผมว่าความจืดชืดนี้ มีความหมายลึกซึ้ง ดีกว่าน้ำผึ้งที่หอมหวาน ณ ภูเขาดอกไม้เสียอีก

เทพเจ้า : พูดเข้าทีดีเหมือนกัน ให้น้ำดื่มเพื่อระงับความกระหายน้ำ ดีกว่าให้เงินทองแก่เขา ชาวโลกมักจุกจิกคิดโน่นคิดนี่ ไม่ยอมเสียเปรียบให้ผู้อื่น ความตระหนี่เช่นนี้ ไม่เป็นที่นิยมชมชอบของผู้อื่น หวังว่าชาวโลกจะอุทิศหยาดเหงื่อเพื่อช่วย

เหลือคนอื่นบ้าง เชื่อว่าเมื่อของใหม่มาแทนของเก่าแล้ว จะเป็นประโยชน์ต่อจิตใจและร่างกายของท่านแน่นอน จงมองดูน้ำที่กำลังไหล ทั้งสะอาดและประเปรียว ทุกผู้ทุกคนต่างร่าเริง น้ำตาย (น้ำนิ่ง) จะเน่าเหม็นมีหนอนเกิดขึ้น ไม่มีใครอยากเข้าใกล้ ท่านคิดจะเป็นคนที่ "ตายที่อ" หรือเป็นคนที่ "นิ่มนวล" อันนี้ขึ้นอยู่กับท่านว่าจะเฝ้าแต่ "น้ำเงิน" หรือ จะอุทิศ "น้ำเงิน" ให้ผู้อื่นได้ประโยชน์บ้าง บริจาคให้ผู้ที่ต้องการความช่วยเหลือจากท่าน ให้น้ำเงินมันไหลคล่อง น้ำเงินที่ตายที่อ เป็นที่เพาะเชื้อโรคอันเป็นอันตรายต่อตนเอง ชาวโลกหากจะมายังนทีวิสุทธิ์ แห่งฟ้าห้าอาวุโสละก็ จะต้องมีวิญญาณบริจาคทรัพย์ที่คล่องแคล่ว ผู้ที่เป็นปู่โสมเฝ้าทรัพย์ เป็นผีขี้เหนียว ผีใจแคบ มีแต่ทางส่วนตัวที่มุ่งไปสู่เมืองนรกสายเดียวเท่านั้น ตอนนี้ข้าฯจะพาเจ้าหยางเซิงเที่ยวชมแดนอัศจรรย์แห่งอุตรมงคล เพื่อเป็นการสั่งสอนชี้แนะแก่ชาวโลกด้วย

หยางเซิง : ท่านผู้อาวุโสธาตุน้ำมีวาจาที่เป็นสัจจะลึกซึ้งยิ่งนัก

เทพเจ้า : จงตามข้าฯมา

หยางเซิง : เดินตามหลังเทพเจ้า เหมือนกับเดินอยู่ในร่มไม้ ความเย็นสดชื่นพัดมาเป็นระลอก ๆ ผู้ทรงธรรมที่เดินผ่านไปมาต่างแสดง คารวะมาทางเรา................เดินมาถึงที่นี่ ด้านหน้ามีภูเขาลูกหนึ่ง น้ำที่พุ่งลงมาจากภูเขา มีลักษณะเป็นน้ำตกที่สวยงามมาก เสียงน้ำตกดังกระจายแผ่ไปรอบด้าน ประหนึ่งดังดนตรีสวรรค์ ทิวทัศน์ที่งดงามมหัศจรรย์นี้ มีความหมายว่าอย่างไร?

เทพเจ้า : สิ่งนี้เป็นการยืนยันคำพูดของข้าฯเมื่อสักครู่นี้ ธารน้ำที่ใสสะอาดและกำลังไหลอยู่นี้ ใสจนสามารถมองทะลุถึงพื้น ปราศจากเชื้อโรค ชีวิตที่คล่องแคล่วของมัน ทำให้เกิดละอองน้ำ สีสันงดงาม แล้วยังครวญเพลงอันไพเราะเพราะพริ้งอีกด้วย ซึ่งเต็มไปด้วยอิสระเสรีสุขสบาย เจ้าเห็นไหม ตอนช่วงล่างยังมีพวกปู ปลา แหวกว่ายอยู่ เป็นการหล่อเลี้ยงชีวิตอันนับไม่ถ้วน การซัดส่ายของกระแสน้ำ เป็นลักษณะของการบุกบั่นก้าวไปข้างหน้าด้วยวิญญาณที่ร่าเริง เป็นการสอนให้ชาวโลกรู้ว่าจงอย่าเกียจคร้านไม่ไหวติง ควรฝึกอย่างน้ำไหลที่เข้มแข็งไม่หยุดหย่อน ด้วยแบบนี้จึงไม่ทำให้กระดูกกระเดี้ยแข็งตึง น้ำเงินก็ยิ่งต้องใช้อย่างคล่องแคล่ว เงินที่เหลือมากมายต้องช่วยเหลือมวลมนุษย์ให้กว้างขวาง เหมือนกับธารน้ำที่เผื่อแผ่ผู้อื่น ได้สร้างสมบุญกุศลไว้มหาศาล

หยางเซิง : น้ำช่างแสดงความลึกซึ้งถึงขนาดนี้ ความอารีของมันช่างกว้างใหญ่ไพศาล หาที่เปรียบมิได้ คุณประโยชน์ของท่านอาวุโสธาตุน้ำ ยิ่งใหญ่เหลือล้นนัก

เทพเจ้า : เดินตามข้าฯมาซิ..............

หยางเซิง : ครับผม เดินสู่ทางเล็ก ๆ ทางหนึ่ง แลเห็นผืนดินที่แห้งแล้ง ต้นไม้แห้งเฉา ตรงหน้ามีเนินเขาดินลูกรังที่ปราศจากต้นหญ้า ไม่มีความเขียวชอุ่มแห่งชีวิตหลงเหลืออยู่เลย ที่เชิงเขามีหนองน้ำใหญ่อันหนึ่ง น้ำในหนองขุ่นคลั่ก และไม่ไหวติง ดูเหมือนไม่มีสิ่งมีชีวิตหลงเหลืออยู่ สิ่งเหล่านี้หมายถึงอะไร

กันครับ ? ทำไมในสถานที่แห่งนี้จึงมีสภาพความแตกต่างกันมากมายถึงเพียงนี้ ?

เทพเจ้า : เขาลูกนี้เรียกว่า "เขาน้ำเหลือง" หนองน้ำที่เห็นคือ "หนองน้ำเหลือง" ซึ่งจะติดต่อทะลุถึงยมโลกได้ ดังนั้น ยมโลกจึงเรียกอีกชื่อว่า "น้ำเหลือง" น้ำของน้ำเหลืองเป็น "น้ำตาย" คือไม่มีการไหลเวียน จึงไม่มีสิ่งมีชีวิตอยู่ได้ จนทำให้ต้นไม้รอบข้างเหี่ยวเฉา พื้นดินแตกระแหง หากมนุษย์ถือเอาเงินทองที่หามาได้เป็นของตนแต่ผู้เดียว โดยไม่ยอมให้รั่วแม้แต่น้อย คือไม่ช่วยเหลือผู้อื่น ก็เหมือนน้ำตายที่มีหนอนขึ้น จะเห็นได้ว่าบนภูเขาดินลูกรังในโลกมนุษย์ อันเป็นที่ฝังศพทั้งหลาย จะกลายเป็นสีเหลือง น้ำเหลืองที่เหม็นเน่าแต่ละหยด จะรวมกันเข้าเป็นธารน้ำเหลือง ร่างมนุษย์จะแช่ตนเองอยู่ในนั้น ในที่สุดจะเหลือแต่โครงกระดูกที่ขาวโพลนเท่านั้น จะมีอะไรเหลืออีกเล่า? ชาวโลกควรบำรุงธาตุบริสุทธิ์ เพื่อที่จะพุ่งทะยานสู่สวรรค์ ควรทำคุณประโยชน์ต่อคนอื่นบ้าง จะได้มีชื่อระบือนาน มิฉะนั้น กลิ่นสาบเงินเกาะเต็มตัว ทำให้เกิดธาตุขุ่นหมอง การกระทำล้วนเป็นสิ่งเลวทรามต่ำช้า เมื่อตายลงก็จะไปอยู่หน้าหนองน้ำเหลืองโดยแน่แท้ หากจิตใจผุดผ่องบริสุทธิ์ ไม่เดินอยู่ในทางมืดชั่ว เมื่อวายชนม์แล้วอาบด้วยน้ำใสสะอาด ทำให้ปรากฏธรรมกายขึ้น ได้ดื่มน้ำชาทิพย์แห่งอุตรมงคล ทำให้รู้สึกกายใจเย็นสบายตื่นจากความเพ้อฝันในโลกมนุษย์ ละร่างไปสู่สวรรค์อันสุขศานติ แล้วเจ้าจะเลือกสายน้ำแบบไหน

กัน? จงอย่าเลือกสายผิดก็แล้วกัน

หยางเซิง : ได้ฟังธรรมจากท่านเทพเจ้าแล้ว รู้สึกกำซาบเข้าไปในใจอย่างยิ่ง อันที่จริงสวรรค์และนรกไม่มีถนนหนทาง อันที่จริงมีการแบ่งแยกเช่นนี้นี่เอง

เทพเจ้า : ข้าฯ จะพาเจ้าเที่ยวชม "วังผลึกน้ำ" เพื่อเข้าใจการบำเพ็ญธรรมของอุตรมงคลอีก

หยางเซิง : ขอบพระคุณท่านเทพเจ้าที่สละเวลาสั่งสอน ใคร่จะได้ฟังมหาสัทธรรมของอุตรมงคลอีก

เทพเจ้า : ตามข้าฯไป "วังผลึกน้ำ" เพื่อสอบถามผู้ทรงธรรม

หยางเซิง : หนทางบนสวรรค์ ช่างยาวไกลสุดหูสุดตาเสียจริง สวรรค์สามารถต้อนรับผู้ปฏิบัติธรรมได้หลายรูปแบบ เพียงแต่สภาพจิตให้เหมาะกับสภาพอากาศ และสิ่งแวดล้อมได้ ก็สามารถที่จะมาอยู่ร่วมกับสัทธรรมได้...............ติดตามรอยเท้าท่านเทพเจ้าก็มาถึงทัศนียภาพใหม่อีกแห่งหนึ่ง ด้านหน้ามีปราสาทอันกว้างใหญ่โตมโหฬารอยู่องค์หนึ่ง มีลักษณะโปร่งใสสามารถมองทะลุไปถึงด้านในได้ ไม่มีแม้แต่ฝุ่นละอองข้างบนมีอักษรว่า "สำนักปฏิบัติธรรมวังผลึกน้ำ"

เทพเจ้า : ที่นี่ก็คือ "วังผลึกน้ำ" ภายในมีผู้ทรงธรรมชั้นสูง และยังมีพวก หอย ปู ปลา กำลังฝึกฝนธรรมอยู่ เจ้าเข้าไปสัมภาษณ์เอาเองได้

หยางเซิง : ขอรับกระผม ภายในวิญญาณธาตุรุนแรง ผมรู้สึกเหมือนถูกต่อต้าน ดูเหมือนมีกลุ่มพลังงานต่อต้าน ร่างวิญญาณ

ของกระผม

อรหันต์จี้กง : จงอย่าตกใจกลัว เป็นเพราะว่าเหล่าผู้ทรงธรรมทำสมาธิอยู่ เพื่อหล่อเลี้ยงวิญญาณธาตุแห่งอุตรมงคล จึงมีพลังวิญญาณที่รุนแรงมาก ฉะนั้นเจ้าจึงมีความรู้สึกเช่นว่า เจ้าสามารถเรียนถามธรรมะได้

หยางเซิง : ก็ดีครับ!...............พวกเขาต่างมีรัศมีเปล่งออกมาบนศีรษะมีแสงสีขาวเป็นกลุ่มปกคลุมอยู่ ในความหนาวเย็นมีพลังอบอุ่นอยู่..............ขอเรียนถามท่านผู้ทรงธรรม ท่านช่วยอธิบายการบำเพ็ญธรรมแบบนี้ด้วย เรียกว่าวิธีกรรมอะไร? แล้วมวลมนุษย์จะฝึกฝนได้อย่างไร?

ผู้ทรงธรรม : ท่านหยางเซิงจากโลกมนุษย์มาเยี่ยมเยือน นับว่าแปลกประหลาดมาก การบำเพ็ญธรรมมีวิธีต่าง ๆ กันมาก พูดถึงการปฏิบัติธรรมที่ผ่านมา ที่จริงก็ไม่มีเคล็ดลับอะไร ตอนฉันอยู่ในโลกเป็นมหาเศรษฐี แต่ฉันกลับเห็นธรรมสำคัญกว่าเงินทอง ไม่ยอมเป็นธาตุน้ำเงิน เพราะฉะนั้นเมื่อได้พบผู้ประสบภัยหรือผู้ตกทุกข์ได้ยาก ก็จะช่วยเหลือบรรเทาจนสุดความสามารถ เกี่ยวกับการก่อสร้าง สถานศึกษาหรือที่ดินก็จะบริจาคช่วยเหลือ เพราะฉะนั้น จึงได้สมญาว่าเป็น “ผู้มหากุศล” กับ “เทพแจกเงิน” ในยามชราก็ถือศีลกินเจ บรรยายธรรมโปรดผู้คน แนะนำผู้คนมุ่งสู่การกระทำความดี เพื่อให้สังคมเกิดมีประเพณีอันดีงาม เนื่องจากตลอดชีวิตของฉันมีเมตตาจิตต่อผู้อื่นเสมอ ดังนั้นคนที่ได้รับการกล่อมเกลาจนหันมา

ประพฤติธรรมก็มาก พออายุได้ 78 ปี ก็อำลาโลก บุญกุศลเต็มเปี่ยมได้ขึ้นสู่ฟ้า ห้าอาวุโส เพื่อได้ฝึกฝนต่อขณะนี้กำลังหล่อเลี้ยงวิญญาณเดิมอยู่ภายใน "วังผลึกน้ำ" จนบรรลุขั้นตอนหนึ่ง

ในขณะที่ฉันมีชีวิตอยู่ หากโลภอยู่ในทรัพย์สมบัติ ก่อกรรมทำเข็ญไว้ละก็คิดว่าขณะนี้กำลังดิ้นรนกระเสือกกระสนอยู่ในธารน้ำเหลือง ต้องชะล้างสิ่งสกปรกที่เกาะเต็มทั่วร่างกายให้หมด มิฉะนั้นจะหาความสุขที่ไร้สิ้นสุดได้ที่ไหนเล่า เพราะฉะนั้น การรู้สึกตัวเองนับว่าโชคดีจริง ๆ ที่ไม่ถูกทรัพย์สมบัติรายล้อมไว้จนได้รับความลำบาก หากชาวโลกสามารถรักษาความเป็น "ธรรม" คิดแต่จะเผื่อแผ่จุนเจือผู้อื่นไปทุก ๆ แห่งแล้ว เทพ พุทธ ก็จะเผื่อแผ่จุนเจือตัวท่านด้วย คิดที่จะได้ตัวท่านมาอยู่ที่นี่ด้วย อย่างเช่นเวลานี้ที่ฉันสามารถมาอยู่ที่นี่ได้ ไม่กังวลไม่ทุกข์ก็ล้วนเกิดขึ้นจากจิตใจที่คิดช่วยเหลือผู้อื่น จึงสำเร็จผล หวังว่าชาวโลกจะอาศัยของปลอมนี้บำเพ็ญสัทธรรม จงอย่าถือของปลอมเป็นของจริง โดยยึดมั่นถือมั่น อันจะตกอยู่ในนรกที่ทุกข์ยากตลอดไป

หยางเซิง : ขอบคุณการบรรยายธรรมของท่าน ผู้ที่สามารถสลัดตัณหาทิ้งไป จึงจะได้รับความหรรษาอันเป็นส่วนร่วมนี้ได้ สวรรค์ช่างเที่ยงธรรมจริง แล้วพวก หอย ปู ปลา ที่กำลังแหวกว่ายอย่างสบายอารมณ์เหล่านี้ มิทราบว่าพวกเขามีความสามารถอย่างไรบ้าง เมื่อผมพูดจบลง ทันใดนั้นกุ้งใหญ่

ตัวหนึ่งจึงพูดขึ้นว่า..............ท่านจงอย่าดูหมิ่นพี่น้องในน้ำของเรา วันนี้สามารถมาอยู่ที่นี่ได้ ก็ล้วนมีขั้นตอนความเป็นมา ท่านจงฟังดู! พวก กุ้ง หอย ปู ปลา คือเป็นสัตว์ที่สัตว์ใหญ่กินเล็ก แต่ตลอดชีวิตของเรากินแต่น้ำและพืชสาหร่ายในทะเลเท่านั้น โดยไม่มีการทำลายหรือกินพวกเดียวกัน เพื่อตอบแทนสวรรค์ที่ให้ชีวิตในเบื้องบนและรักใคร่พวกพ้องเดียวกันในเบื้องล่าง ผ่านชีวิตที่สะอาดบริสุทธิ์ ดังนั้น วันนี้จึงสามารถมาอยู่ ณ ที่นี้ได้ พวกเราถึงแม้ได้ชื่อว่าเป็น กุ้ง หอย ปู ปลา แต่จิตของเราไม่ต่างไปจากจิตพุทธะ เพราะฉะนั้นพวกเราจะได้ร่างเป็นมนุษย์ในไม่ช้านี้แล้ว แล้วฝึกธรรมต่อไปก็คงไม่ต่างไปจากท่านผู้ทรงธรรมเหล่านี้ มีผู้ทรงธรรมหลายคนที่แปรเปลี่ยนไปจากพวกเรา ขอเพียงแต่บำเพ็ญจนสำเร็จตามขั้นตอน พอกระโดดขึ้นเท่านั้น ก็จะหลุดจากร่างเดิมทันที ชาวโลกต่างอาศัยอยู่ในร่างปลอมเช่นเดียวกัน หวังว่าท่านจงอย่าแบกเอาขันธ์ 5 และปฏิบัติเยี่ยงสัตว์เดรัจฉาน มิฉะนั้นพอท่านหลุดออกจากร่างมนุษย์แล้ว จะต้องไปเกิดในร่างของสัตว์เดรัจฉาน เวียนว่ายตายเกิดไม่สิ้นสุด

อรหันต์จี้กง : พวก กุ้ง หอย ปู ปลา สามารถปฏิบัติธรรมได้ไม่แพ้พวกมนุษย์ พวกมันยังอุทิศชีวิตเป็นอาหารแก่พวกมนุษย์ เพราะฉะนั้น จึงไม่ต้องผ่านทำเนียบวิญญาณสัตว์สี่ทางเกิด มนุษย์หากทำตนเป็น "ผู้มีอำนาจรังแกผู้น้อย" หรือ "ปลาใหญ่กินปลาเล็ก" หากได้ฟังธรรมจากพวกกุ้งแล้ว จงอย่าคิดแต่จะ

"กินคน" "เอาเปรียบ" ผู้อื่นอยู่ร่ำไป

เนื่องจากเวลาดึกมากแล้ว การเปิดเผยแดนศักดิ์สิทธิ์แห่งอุตรมงคลให้มนุษย์ได้รู้ไว้ก็จบตอนลงเพียงเท่านี้ หวังว่ามนุษย์จะเข้าใจการชี้แนะเหล่านี้ไว้ ขอให้ชาวโลกอย่าเสียโอกาสที่เกิดมาใน "ร่างมนุษย์" นี้ ขอขอบคุณท่านเทพเจ้าที่สละเวลามาสอนสั่งศิษย์รักเจ้าหยางเซิง ขออำลาไปก่อน

หยางเซิง : กราบขอบพระคุณที่ท่านเทพเจ้าประทานสั่งสอนและประทานแสงวิญญาณ เพื่อวันหลังจะได้สอนคนต่อไป ขอนมัสการกราบลาไปก่อน

เทพเจ้า : ท่านอรหันต์จี้กงและหยางเซิงเหนื่อยยากลำบากมาก จึงประทานน้ำสติปัญญาแห่งอุตรมงคลให้ เพื่อเสริมจิตวิญญาณของเจ้าหยางเซิง มีผลต่องานในการช่วยเหลือกอบกู้มวลมนุษย์ เพื่อให้ปัญญาปลอดโปร่ง ปราศจากอุปสรรคยิ่งขึ้น

หยางเซิง : กราบขอบพระคุณท่านเทพเจ้า..............กระผมจะปฏิบัติตามคำสั่งสอนของท่านและสร้างบุญก่อกุศล เพื่อประโยชน์ตนและประโยชน์ต่อผู้อื่น..............กระผมได้นั่งเรียบร้อยแล้ว ขอเชิญท่านอาจารย์กลับสำนักเถิด

อรหันต์จี้กง : สำนักเซี่ยเฮี้ยงตึ้งถึงแล้ว เจ้าหยางเซิงลงจากดอกบัววิญญาณกลับเข้าร่าง

ครั้งที่ 23
ชมปราสาทมัชฌิมามังคลาวิหาร
ฟังการบรรยายธรรมจากพระมัชฌิมามงคลเทพเจ้า
วันที่ 29 พฤษภาคม พ.ศ. 2523

อรหันต์จี้กง เสด็จลงประทับทรง กล่าวเป็นกลอนความว่า

ปราชญ์ เทพ ทรงโปรดปราน นฤพานปัญญาชน
ประพฤติผุดผ่องจน นามกระเดื่องไร้ราคี
พระคัมภีร์วิเศษ ที่รวมเดชแห่งธรรมมณี
ทรงเมฆมุ่งสวรรค์ศรี เสวยสุขทิพย์พิมาน

อรหันต์จี้กง : ความประพฤติสะอาดผุดผ่อง จิตวิญญาณจะเบาสบาย เมื่อท่องสวดคาถาก็สำแดงฤทธิ์เดชจนผนึกเป็นวิญญาณธาตุ แล้วแปรเปลี่ยนเป็นเมฆขาว ท่องเที่ยวทิพย์พิมานมีความสุขค่าประมาณมิได้ มนุษย์ที่มีกายบาปเวรกรรมหนักถ่วง พอเท้าเหยียบเมฆขาว ก็จะกลายเป็นกลุ่มควันสกปรกล่วงหล่นไปยังนรก! เจ้าหยางเซิง ขึ้นดอกบัวเถอะ วันนี้เตรียมไปเที่ยวที่ใหม่กัน!

หยางเซิง : กระผมนั่งเรียบร้อยแล้ว ขอเชิญท่านอาจารย์ออกเดินทางได้ ไม่ทราบว่าเราจะไปกันที่ไหนดีในวันนี้?

อรหันต์จี้กง : วันนี้เราไปนมัสการเยี่ยม "ท่านอาวุโสเหลือง"

ท่านสถิตอยู่ที่ปราสาทมัชฌิมามังคลาวิหาร..............ถึงปราสาทมัชฌิมามังคลาวิหารแล้ว เราเข้าไปนมัสการพบท่านเทพเจ้าพร้อมกันเลย

หยางเซิง : ขอรับกระผม ทิวทัศน์แห่งนี้งดงามมาก ต้นไม้ใบหญ้าเขียวชอุ่ม ฝูงนกบินไปมาด้านหน้ามีปราสาทสีเหลืองอร่ามแลดูตระการยิ่งนัก เบื้องบนมีอักษรจารึกว่า "มัชฌิมามังคลาวิหาร" ทั้งสองข้างมีผู้ทรงธรรมยืนเรียงรายคอยต้อนรับอยู่ รู้สึกละอายใจมิใช่น้อยที่ทำให้พระคุณเจ้าทั้งหลายต้องยุ่งยาก?

อรหันต์จี้กง : พระมัชฌิมามงคลเทพเจ้าสถิตอยู่ ณ ศูนย์กลางแห่งฟ้าห้าอาวุโส ถูกขนานนามว่าท่าน "อาวุโสเหลือง" ทรงธรรมะสูงส่งไร้สิ้นสุด เราเข้าไปนมัสการพบท่านเถอะ

หยางเซิง : ขอรับกระผม! ตรงกลางพระที่นั่งมีรูปร่างสูงตระหง่านของผู้ศักดิ์สิทธิ์ประทับอยู่พระพักตร์แลดูน่าเกรงขาม.............ผู้น้อยหยางเซิงขอนมัสการท่านเทพเจ้า วันนี้ได้รับคำสั่งให้ติดตามท่านอาจารย์พระอรหันต์จี้กงมาท่องเที่ยวสามแดน เพื่อแต่งหนังสือ "เที่ยวเมืองสวรรค์" เป็นการปลอบเตือนชาวโลกกราบขอให้ท่านเทพเจ้าประทานโอวาทธรรมด้วยเถิด

เทพเจ้า : เจริญพร! ความพิสดารแดนศักดิ์สิทธิ์ ได้ถูกเปิดเผยลงในหนังสือ "เที่ยวเมืองสวรรค์" ไม่เพียงแต่แผ่นดินจีนได้รับผลประโยชน์เท่านั้น มวลมนุษย์ทั่วโลกต่างก็ได้รับผลประโยชน์ทั่วหน้ากัน รากพระธรรมท่านหยางเซิงล้ำลึก สวรรค์ประทานภาระอันยิ่งใหญ่ ให้เปิดประตูนรกในเบื้องล่าง ปลดเปลื้องความ

ทุกข์ของวิญญาณผี โปรดช่วยเหลือมนุษย์ในเบื้องกลาง เพื่อให้บรรลุมหาสัทธรรม ประตูสวรรค์ถูกเปิดในเบื้องบน เพื่อต้อนรับผู้มีบุญวาสนา อานิสงส์ธรรมของท่านยิ่งใหญ่มาก จึงขอแสดงความยินดีต่อท่าน ข้าฯ เป็นหนึ่งในห้าผู้อาวุโส ตำแหน่งอยู่ศูนย์กลางแห่งเขตแดนกลางใจฟ้า ปกครองทั่วทั้งสิบทิศ ชาวโลกไม่สามารถอาศัยอยู่โดยปราศจากพื้นดิน ซึ่งข้าฯ ก็คือผู้อาวุโส ธาตุดินอันไพศาล แต่จิตคนไม่รู้จักพอ แผ่นดินชาวโลกจึงสับสนวุ่นวาย ทั่วทั้งปฐพีไม่มีดินแดนบริสุทธิ์ จิตใจข้าฯ เศร้านัก

หยางเซิง : ชาวโลกย่ำเดินสับสน เพราะฉะนั้นฝุ่นละอองสีเหลืองจึงปลิวว่อน ทำให้ชาวโลกไม่สามารถเบิกตาขึ้น ถูกผิดดูสับสน ไม่เห็นทิศทางเดิน ขอเชิญท่านเทพเจ้าโปรดเมตตากรุณาช่วยชี้แนะทิศทางอันสว่างให้ด้วยเถิด

เทพเจ้า : "แผ่นดินกลาง" เป็นหลักของธาตุทั้งห้า โดยมี ธาตุ "ทอง (โลหะ) ไม้ น้ำ ไฟ" อยู่บนพื้นดินจึงจะทรงอยู่ได้ทอง (โลหะ) เกิดอยู่ในดิน ไม้เจริญเติบโตอยู่บนดิน น้ำก็ขึ้นมาจากดิน พลังงานความร้อนใต้พิภพอยู่ในดิน เช่น น้ำมัน, แร่ธาตุ ดังนั้น ดินจึงอยู่ตรงกลาง สรรพสิ่งต้องอาศัยแร่ธาตุในดินช่วยให้เจริญเกิดขึ้น จึงจะได้รับความสำเร็จได้ ดินที่ใช้ปลูกพืชผัก ผลไม้ สร้างบ้านบนพื้นดิน รถวิ่งอยู่บนดิน เรือแม้จะแล่นอยู่ในน้ำก็ตาม แต่ใต้น้ำก็มีแผ่นดินโอบอุ้มอยู่ เครื่องบินแม้จะบินในอากาศ แต่ก็ต้องอาศัยแผ่นดินขึ้นลง มนุษยชาติยังชีพอยู่บนพื้นดิน ได้ธัญพืชเลี้ยงชีพ เมื่อตายลงก็ต้องคืนสู่ดินอีก จึงกล่าวได้ว่า "ดินให้กำเนิด ให้เจริญเติบโต

และทับถมในดิน" เป็นการเพียงพอที่จะแสดงว่าดินและคนมีความสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิด หากชาวโลกไม่สามารถฝึกเรียนอย่างแผ่นดินที่ยอมให้คนเหยียบย่ำ และให้การเพาะปลูกสรรพสิ่งแล้ว เมื่อตายลง วิญญาณธาตุก็ไม่อาจกลับคืนสู่ดินแดนบริสุทธิ์อันศักดิ์สิทธิ์ได้แล้ว ก็จะถูกดูดกลืนสู่ดินอันสกปรก ไปดำรงชีพอยู่ในขุมนรกอันไร้ตะวันที่มืดมิด มิได้ผุดได้เกิดตลอดไป ขอให้ชาวโลกที่ดำรงชีวิตอยู่บนพื้นดิน เป็นผู้ยืนเหนือดินที่มีศีรษะชูขึ้นสู่ฟ้า จงอย่าเป็นคนที่มุดหัวหันก้นเลย

หยางเซิง : พระคุณของดินยิ่งใหญ่ถึงที่สุด ให้ความช่วยเหลือจุนเจืออย่างล้นเหลือ ขอให้ท่านเทพเจ้าโปรดอธิบายการแปรเปลี่ยน ของท่านต่อความสัมพันธ์อันสนิทชิดเชื้อกับมนุษยชาติด้วยเถิด เพื่อให้ชาวโลกมีความเข้าใจ และเป็นการช่วยเหลือในการบำเพ็ญเพียรด้วย

เทพเจ้า : ก็ดี ! จะอธิบายถึงการแปรเปลี่ยนอันพิสดารของ "อาวุโสดิน" อย่างละเอียดดังนี้ ศูนย์กลางเป็นธาตุดิน ในคุณธรรมสวรรค์ทั้งห้าคือ "ฟ้า" ในสีทั้งห้าคือ "สีเหลือง" ในโลกเป็นฤดูกาลทั้ง "สี่ฤดู" ในโลกมนุษย์คือ จักรพรรดิเหลือง ทรงพระนามว่า "ฮึงอ้วง" ในคุณธรรมทั้งห้าได้แก่ "สัจจะ" ในร่างกายมนุษย์ คุม "ม้าม เนื้อ" ในศีลห้าได้แก่ "มุสา"

1. **ดิน** มนุษย์อาศัยอยู่บนพื้นดิน สร้างบ้าน ถนน ก็อยู่บนดิน ชาวนา ชาวไร่ กรรมกร และพ่อค้าวาณิช ก็ใกล้ชิดกับพื้นดิน

มากที่สุด ธัญญาหารเจริญเติบโตจากพื้นดิน ปลาแม้จะเติบโตในน้ำ แต่ใต้น้ำก็มิพ้นดินไป นกแม้จะบินในอากาศ แต่ตอนกลางคืนก็ต้องกลับรัง ซึ่งอยู่บนต้นไม้ที่รากหยั่งลงในดิน น้ำที่สะอาดสูบขึ้นไปจากดิน น้ำ สกปรกก็ยังเทสู่ดินอีก ขยะที่เหลือจากกินแล้วก็ยังเทสู่ดินนั้นเอง ดังนั้น บุญคุณของดินที่มีต่อคนนั้นมากมาย คิดดูก็จะรู้เอง มีผู้คนจำนวนไม่น้อยที่ไม่เข้าใจว่า ขาที่ย่ำอยู่บนดิน มีพระคุณต่อเขามากแค่ไหน ควรจะบำรุงหล่อเลี้ยงฟื้นจิตให้ดี ไม่รู้จักตอบแทนบุญคุณแด่พ่อฟ้า – แม่ธรณี แล้วยืนอยู่บนพื้นดินแห่งนี้ ยังก่อกรรมทำเข็ญอีก ก่อกวนความสงบสุขในถิ่นที่อยู่ บาปเวรนั้นจะหนักหนายิ่ง วิญญาณธาตุของเขาจะถูกเจ้าที่ดูดกลืนทางเดินจะสั้น (แคบ) ลงทุกวัน จนกระทั่งถูกควบคุมจองจำอยู่บนพื้นดินอันน้อยนิด “ในคุกตะราง” ใช้ชีวิตที่ไปไหนมาไหนไม่ได้ สิ่งเหล่านี้ล้วนเป็นการตอบสนองที่ขัดต่อพระคุณของดิน

2. ฟ้า ฟ้าเป็นฟ้าแจ้ง ดินเลียนแบบฟ้า (ร่ม) จึงเรียกว่า “ฟ้าเป็นผู้ให้กำเนิด ดินเป็นผู้เลี้ยงดู” งานหลักของพื้นดินคือเลี้ยง**ดูมนุษย์ พระคุณของฟ้าดินคือให้กำเนิด** อยู่ใต้ฟ้า (เหนือ**พื้นดิน**) ถ้าไม่ปฏิบัติตามคุณธรรมแห่งมนุษย์ก็จะสูญเสียคุณสมบัติที่จะกลับคืนสู่สวรรค์ เพราะฉะนั้น พื้นดินโอบอุ้มสรรพ-สิ่ง ขอบฟ้าจะอยู่ห่างไกลจนมองไม่เห็น แต่อยู่กับพื้นดินใกล้นิดเดียว ควรบำเพ็ญให้ดี

3. ฤดูกาลทั้งสี่ (เหลือง) ฤดูทั้งสี่ได้แก่ ใบไม้ผลิ ร้อน ใบไม้ร่วง

หนาว อาวุโสเหลืองอยู่ตรงกลาง โอบอุ้มสิ่งดีของฤดูกาล หากไม่มีดินให้เพาะปลูก วงจรการเจริญเติบโตของพืช กล่าวคือ ถูกปลูกในฤดูใบไม้ผลิ เติบโตในฤดูร้อน เก็บเกี่ยวในฤดูใบไม้ร่วง และเก็บเข้าฉางในฤดูหนาว ก็จะไม่สามารถทำได้เลย อาวุโสเหลืองจะควบคุมทั้งหน้าหลัง ซ้ายขวา (สี่ฤดู) ไว้ในกำมือ เช่น ต้นไม้ต้นหนึ่ง ไม่ว่าจะอยู่ในฤดูกาลอะไรก็ตาม หรือมีการผลัดใบเมื่อใดก็ตาม และรากของต้นไม้ต้องยึดติดแน่นอยู่กับดินตลอดไป โดยไม่เปลี่ยนแปลง เปรียบเหมือนการบำเพ็ญธรรม จิตเป็นศูนย์กลาง ศูนย์กลางนี้เป็นธาตุดิน หรือเรียก "เฮียงกวง" (จุดลับ) จะควบคุมความเคลื่อนไหวต่าง ๆ ในร่างกาย เป็นที่พักของวิญญาณเดิม เป็นเจ้านาย เช่นในฤดูกาลทั้งสี่ของปีหนึ่ง หากลงแรงขยันหว่านไถ ไม่ว่าพืชผลในฤดูใดก็ตาม จะต้องได้รับผลที่สมบูรณ์อย่างแน่นอน

สีเหลือง เป็นสีที่เกรงขามและสูงศักดิ์ สีเหลืองจึงจัดเป็นสีมงคล สีดำเป็นสีอัปมงคล ขอให้ชาวโลกจงรักษาธรรมตลอดทั้งสี่ฤดูกาล เผยแพร่สีเหลือง ความเป็นสิริมงคลจะปกคลุม ความอัปมงคลจะถอยหนี แสงสีเหลืองจะส่องกระจาย

4. สัจจะ มุสา (ม้าม เนื้อ) ความเมตตา ซื่อสัตย์ มารยาท ปัญญา และสัจจะ เป็นคุณธรรมทั้งห้าของมนุษย์ มนุษย์แม้จะมีเมตตา ซื่อสัตย์ มารยาท และปัญญา หากขาดสัจจะแล้วคน ๆ นั้นจะตั้งตัวไม่ได้ ดังนั้น สัจจะจึงเป็นองค์ธรรมหลักของคุณธรรมแท้ ศูนย์กลางเป็นธาตุดิน ธาตุดินมีสัจจะเป็นองค์ธรรม ทำไม

จึงกล่าวเช่นนั้น? คือดินนั้นจะมีสัจธรรมมากที่สุด ถ้าปลูกแตงก็ได้แตง ปลูกถั่วย่อมได้ถั่ว ไม่เคยคลาดเคลื่อน คือ ท่านหว่านพืชอะไรก็จะได้ผลอย่างนั้น โดยไม่ผิดสัจจะหรือมุสาใด ๆ ชาวโลกกลับไร้สัจจะ สัจธรรมไม่หลงเหลืออยู่ มีการผิดสัญญา มีเรื่องหักหลังเกิดขึ้นบ่อย ๆ เช่น เช็คเด้ง หนีหนี้ ฉ้อฉลหลอกลวงเป็นประจำ ผู้ที่ไร้สัจจะหลบหนีก็จะถูกเจ้าหนี้ติดตามไม่ลดละ เขาก็ได้แต่หลบไปทางโน้นทางนี้บ้าง ไม่สามารถจะหยุดอยู่กับที่ได้ คอยแต่จะหนีไปในที่ ๆ ไม่มีใครรู้จัก (ตำบลเล็ก) เพื่อไม่ให้เขาตามพบ ถ้าไม่เช่นนั้นก็จะถูกเขาจับได้ ถูกส่งเข้าคุกตะราง หรือบางครั้งก็หนีจนหมดหนทาง เลยคิดสั้น ในที่สุดก็หลบอยู่ใต้ดินตลอดกาล

ฟ้าดินกว้างใหญ่ หากชาวโลกไม่รักษาสัจจะ ไม่สร้างความเชื่อถือให้ยาวนาน ก็เท่ากับลนหาทางตัน สิ้นไร้ไม้ตอกไม่มีที่ ๆ จะอยู่ จะไม่เป็นโศกนาฏกรรมหรอกหรือ สิ่งเหล่านี้ล้วนเป็นการสูญสิ้น ไอดินแห่งมัชฌิมามงคล จนกระทั่งถึงผลแห่งการดับสูญ

ม้าม กระเพาะ คือเป็นธาตุดิน เป็นเครื่องบดย่อยของร่าง-กาย ปัจจุบันนี้พอคนตื่นลงจากเตียงนอน เท้ายังไม่ทันแตะดิน รีบใส่รองเท้า แต่งตัวไปทำงาน สังคมอุตสาหกรรมชีวิตเร่งรัด เท้าห่างจากดินเป็นเวลานาน ๆ ไอดินไม่สมบูรณ์ บวกกับการกินที่ไม่เป็นเวลา (ไร้สัจจะ) ดังนั้นโรคกระเพาะและทางเดินอาหารจึงเพิ่มขึ้นมาก ถ้าจะรักษาโรคนี้ ควรทำธุรกิจด้วยจิตที่

สงบและมีสติ ไม่ดื่มสุรา กินข้าวให้เป็นเวลา เหมือนการปลูกพืชถูกต้องตามฤดูกาล การเจริญเติบโตย่อมเต็มที่ วันหยุดพักผ่อนควรออกไปเหยียบย่ำหญ้าดินบ้าง ให้ลืมความเร่งรีบ อยู่ใกล้กับหญ้าดิน ค่อย ๆ เดิน เมื่อได้รับไอดินเต็มที่ ก็จะสดชื่นเหมือนหญ้า ต้นไม้ โรคกระเพาะไม่ต้องใช้ยาก็หายได้

ปัจจุบันนี้ คนเราพอออกจากบ้าน ก็มีเครื่องทุ่นแรงแทนเท้า ทำให้ขาไม่ได้ออกกำลังกาย กระเพาะก็ไม่ได้ขยับเขยื้อน แถมเร่งรีบ การกินผิดปกติ (ไม่เป็นเวลา) ธาตุดินจะเสื่อมทราม กระเพาะจึงเสื่อมคุณภาพ โรคต่าง ๆ ก็รุมเร้าตามมา

การบำเพ็ญธรรมอยู่บนพื้นดิน ดีกว่าอยู่บนที่อื่น ๆ ดังนั้นจึงกล่าวว่า "ศูนย์กลางดินเกิดยาก" ศูนย์กลางดินเป็นแหล่งรวบรวมความมงคลของทิศทั้งสี่ เหมือนกับเนื้อที่เกิดอยู่ ทั่วทุกส่วนของร่างกาย อวัยวะทุกส่วนล้วนเป็นมงคลของเนื้อ ดังนั้นมนุษย์ ศูนย์กลางดิน จึงมีวิญญาณธาตุเต็มสมบูรณ์ หากมีจิตบำเพ็ญธรรม แล้วละก็เหมือนถอดรองเท้าหนัง (วัว) ออก ใส่รองเท้าเนื้อแท้ตนเอง เท้ายันดินมั่นคง พลิกฟื้นจิตให้สะอาดดังเดิมขึ้นมา ก็สามารถบรรลุธรรมได้

หยางเซิง : เพราะอะไรมิทราบ?

เทพเจ้า : ธรรมะได้จุติลง ณ ศูนย์กลางดิน (หมายถึงประเทศจีน) เนื่องจากผู้คนในศูนย์กลางนี้มีนิสัยซื่อสัตย์ สุจริต มีความนิยมในธรรมะ มีความขยันขันแข็งอดทน มุ่งมั่นปรับปรุงตนเอง ไม่หลงใหลฟุ้งเฟ้อ ซึ่งเหมาะกับจิตสวรรค์ เพราะฉะนั้นตั้งแต่

โบราณมาแล้วจึงมีอัจฉริยะบุคคลเกิดขึ้นในศูนย์กลางนี้ เพื่อที่มนุษย์จะเข้าใจถึงวิญญาณธาตุแห่ง มัชฌิมามงคลนี้ จึงประทานคาถาให้ท่องสวด ทั้งเช้าและค่ำย่อมบังเกิดผล

ภูเขาซงซัวศูนย์กลาง ธาตุเดิมวนเวียน อาวุโสเบื้องบน
ผู้คลุมสี่ทิศ ทรงมังกรเหลือง เสื้อทรงหลากสี
โคจรเหนือสวรรค์ สลับเพชรมณี ดาวธรณีจรัสแสง
รัศมีขจรกระจาย สิริมงคลแผ่ทั่ว ปกคลุมทั่วทิศ
โปรดลงสู่ตัวข้าฯ ท้องไส้ให้สมบูรณ์ เจริญในอาหาร
สรรพศักดิ์สิทธิ์รวบรวม ปรับปรุงวิญญาณ ฝึกเทพแปดอนุภาพ
ปลอดโปร่งทั้งในนอก ให้อายุมั่นขวัญยืน บรรลุความจริงสู่วิญญาณ
ลอยละลิ่วสู่เบื้องสวรรค์

อรหันต์จี้กง : ขอบคุณท่านเทพเจ้าที่ทรงเมตตาประทานคุณอนันต์ ต้องขอลาไปก่อน

หยางเซิง : กราบขอบพระคุณท่านเทพเจ้าที่ประทานธรรมะลึกล้ำ เนื่องจากเวลาจำกัด ต้องกราบลาท่านเทพเจ้าไปก่อน จะติดตามอาจารย์กลับสำนัก

อรหันต์จี้กง : สำนักเซี้ยเฮี้ยงตึ๊ง ถึงแล้ว หยางเซิงลงจากดอกบัว วิญญาณกลับเข้าร่าง

ครั้งที่ 24
ชมปราสาทมัชฌิมามังคลาวิหาร ครั้งที่สอง
ฟังการบรรยายธรรมจากพระมัชฌิมามงคลเทพเจ้า
วันที่ 21 มิถุนายน พ.ศ. 2523

อรหันต์จี้กง เสด็จลงประทับทรง กล่าวเป็นกลอนความว่า

ร้อนเปลวแดดแผดเผา เร้าเหงื่อชุ่มเสื้อเปียกปอน
พัดใบไผ่โบกนอน เย็นจิตไซร้ไกลกังวล
ธุรกิจวุ่นวาย ค้าขายพันล้านวกวน
นักบวชสละตน บินเสรีร่อนดั่งนางนวล

อรหันต์จี้กง : เปลวแดดหน้าร้อน ขาดฝนและน้ำค้าง ผู้คนมักอารมณ์บูดเดือดดาลง่าย พื้นดินก็ยังกระหายน้ำจนต้องอ้าปาก (ดินแตกระแหง) กว้างขึ้น รอรับความชุ่มชื้นจากน้ำฝนและน้ำค้าง มนุษย์อยู่เหนือพื้นดิน พึงสะสมน้ำ (คุณธรรม) ไว้บ้าง ที่ได้รับน้ำฝนทิพย์จะได้ชำระล้างฝุ่นละออง เพื่อให้เห็นใบหน้าที่ชัดเจน ทำให้ชีวิตเจริญรุ่งเรือง เพื่อที่ว่าชีวิตจะไม่แห้งแล้ง อารมณ์จะได้ไม่ขุ่นเคือง วันนี้อาตมาจะพาหยางเซิงศิษย์รัก ไปเที่ยวชมยังปราสาทมัชฌิมามังคลาวิหารอีก เพื่อนมัสการพบผู้อาวุโสเหลือง ให้ท่านบรรยายธรรมที่ลึกล้ำ เตรียมตัวขึ้นบนดอกบัวเถอะ!

หยางเซิง : กระผมนั่งเรียบร้อยแล้ว ขอเชิญอาจารย์ออกเดินทางเถิด

อรหันต์จี้กง : ......ถึงที่แล้ว พวกเราเข้าไปนมัสการท่านอาวุโสเหลืองกันเถอะ เพื่อขอคำสั่งสอนชี้แนะ!

หยางเซิง : มีโอกาสอันดีที่ได้ฟังธรรมจากท่านผู้ทรงคุณธรรมสูง รู้สึกว่าตนเองมีบุญวาสนาไม่ใช่น้อย ขอบพระคุณท่านอาจารย์ที่ส่งเสริม

อรหันต์จี้กง : นี่ก็เพราะสวรรค์ลิขิตไว้ จึงสามารถแบ่งเบาภาระจากอาจารย์ ในการโปรดช่วยเหลือมวลมนุษย์ เจ้าก็ได้กอบกู้มวลชนจำนวนไม่น้อยเลย อาจารย์ก็รู้สึกมีเกียรติที่มีศิษย์อย่างเจ้า วันนี้จึงมีบุญวาสนาได้ท่องเที่ยวสามแดน นับว่าสวรรค์ได้กำหนดไว้อย่างมหัศจรรย์ ทุกอย่างจึงต้องอดทน จนกว่าจะแต่งหนังสือ "เที่ยวเมืองสวรรค์" เสร็จสมบูรณ์ หน้าที่การโปรดกู้มวลมนุษย์จึงจะยุติลงได้ จงเร่งเครื่องต่อไปเถอะ

หยางเซิง : ขอบพระคุณอาจารย์ที่เมตตาสั่งสอน ลูกศิษย์ขอน้อมรับ ในฟ้าห้าอาวุโสนี้ผู้ที่สำเร็จบรรลุธรรมต่างมีบุคลิกน่าเกรงขามอานุภาพล้ำเลิศ คิดว่าพวกเขาก็คงต้องผ่านอุปสรรคและการฝึกฝนที่ทุกข์ลำบากมามากแล้ว จึงจะสำเร็จผลดังเช่นปัจจุบันนี้บนสวรรค์และในโลกมนุษย์ก็เช่นเดียวกัน จะประสบความสำเร็จโดยไม่ต้องลงแรงไม่เหนื่อยยากเป็นไม่มี...... มาถึงที่สถิตยังผู้อาวุโสเหลืองแดนศักดิ์สิทธิ์ รู้สึกค่อนข้างอบอ้าว ไม่ทราบว่าเป็นเพราะเหตุใด?

อรหันต์จี้กง : ประเดี๋ยว รอถามท่านเทพเจ้าก็จะแจ้งตลอด

หยางเซิง : ขอรับกระผม ศิษย์โง่ขอนมัสการพบท่านมัชฌิมามง-

คลเทพเจ้า วันนี้ได้ติดตามอาจารย์มายังแดนศักดิ์สิทธิ์นี้อีก ขอท่านเทพเจ้าโปรดชี้หนทาง จะได้หยุดงมงายเสียที ขณะนี้รู้สึกจิตใจอารมณ์ร้อนรนอบอ้าว ไม่ทราบเป็นเพราะเหตุใด?

เทพเจ้า : พื้นจิตมวลมนุษย์ เต็มไปด้วยไฟแห่งตัณหาราคะ ไม่มีความชุ่มชื้นจากน้ำฝนทิพย์เลยสักนิดเดียว มีบางครั้งได้รับหยดฝนบ้าง ก็ยึดเอาเป็นของตน ไม่ยอมเผื่อแผ่ผู้อื่นสักครึ่งหยด จึงไม่ต้องสงสัยเลยว่า จิตใจของผู้คนอ้างว้างเงียบเหงา กระหาย แม้แต่แอร์เย็น น้ำแข็ง ไม่สามารถทำให้เขาสงบเย็นลงมาได้ อันที่จริงพื้นจิตเดิมจะเต็มไปด้วยความเขียวชอุ่มของชีวิตแห้งเฉา คุณธรรมแห่งธรณีสีเหลืองจึงมีรอยด่างดำ พื้นดินผืนนี้ได้เปลี่ยนคุณภาพไปแล้ว ทุกหนแห่งเต็มไปด้วยไฟอันร้อนแรง ฟ้าสวรรค์ก็พลอยได้รับผลพวงจากการเปลี่ยนแปลงนี้ไปด้วย ดังนั้นเจ้ารู้สึกรุ่มร้อนกระวนกระวาย!

หยางเซิง : ความจริงเป็นเช่นนี้เอง

เทพเจ้า : วันนี้ข้าฯ จะพาเจ้าไปชมทิวทัศน์อันพิสดารแห่งฟ้าอาวุโสเหลืองนี้

หยางเซิง : กราบขอบพระคุณที่เทพเจ้าสละเวลาสั่งสอน!......ท่านเทพเจ้าพาเราไปท่องเที่ยวทั่วรอบ ๆ จิตใจรู้สึกปลื้มปีติเป็นอย่างยิ่ง พอมาถึงที่นี้ มาเห็นพื้นนาที่กว้างใหญ่ไพศาลนี้ พืชผักผลไม้ นานาเต็มไปหมด นอกจากนี้ยังมี นาข้าว ไร่อ้อยสภาพเหมือนกับมนุษยโลก หรือว่าที่นี่เป็นมนุษยโลก?

เทพเจ้า : พื้นดินในมนุษย์แปรเปลี่ยนไปจากวิญญาณธาตุของข้าฯ

สวรรค์ก็อยู่ที่มนุษย์ในมนุษย์ก็เหมือนบนสวรรค์ เพราะฉะนั้น ผู้ที่เท้าย่ำดินศีรษะชูฟ้า ประพฤติอยู่ในศีลธรรมพื้นดินที่เขาเหยียบย่ำ ย่อมเป็นพื้นดินที่สะอาด สงบ สบาย เหมือนเช่นผืนดินที่สะอาดกว้างใหญ่ไพศาลนี้ก็จะกลายเป็นเมืองสวรรค์ที่กว้างใหญ่ไพศาล ทุกสิ่งทุกอย่างในที่นี้ ก็เป็นทุกสิ่งทุกอย่างในเมืองมนุษย์ ซึ่งมันก็อยู่ตรงหน้าของเจ้าในขณะนี้แล้วการเปิดเผยมติสวรรค์ อันหาที่สิ้นสุดไม่ได้ ผู้มีบุญวาสนาที่ได้ประสบกับภาพเหล่านี้แล้วหวังว่าจะเข้าใจดี

1. พื้นนาผืนนี้ น้ำท่าสมบูรณ์ ทั้งไม่ขาดปุ๋ย วัชพืชถูกขจัดจนหมด ดังนั้น เมล็ดข้าวจึงติดรวงเต็มจนช่อรวงโน้มเอียง แสดงคารวะต่อเจ้า หากมนุษย์สามารถฝึกจิตวิญญาณชนิดนี้ รับรองว่าผลธรรมจะอุดมสมบูรณ์แน่นอน

2. ไร่อ้อยผืนนี้ พื้นดินแข็งกระด้าง ขาดน้ำหล่อเลี้ยง อ้อยที่ขึ้นจึงมีผิวแข็งลำเล็กรสชาติจืดชืด ทำให้คนไม่ชอบ หากคนมีนิสัยแข็งกระด้าง อารมณ์โกรธง่าย (เนื่องจากขาดน้ำจึงไม่อ่อนโยน) ทั้งยังขาดมนุษยสัมพันธ์ ย่อมทำให้ผู้อื่นมีความรู้สึกว่า "มิใช่รสชาติที่ดี"

มนุษย์เดิมเกิดจากเมล็ดพันธุ์เม็ดหนึ่ง เมื่อลงมาเกิดแล้วเติบโตขึ้นมาเป็นผู้ใหญ่ ผลิดอกออกผลกันต่อ ๆ มา ตรงกันข้ามหากว่าไม่ยอมตั้งมั่นซื่อสัตย์ต่อหน้าที่ตนเองแล้ว ทั้งยังเอาส่วนน้ำ (ธาตุเดิม) ส่วนปุ๋ย (คุณธรรม) ที่สวรรค์ประทานให้ ล้างผลาญจนหมดสิ้น ทั้งยังประพฤติตนเป็นอันธพาล จิตใจอำมหิต

เข่นฆ่าจนแหลกลาญไม่มีชิ้นดี กระพือจนแทบล้มประดาตาย จึงเท่ากับทำลายปัญญาชีวิต และรากพระธรรมโดยทางอ้อม จนในที่สุดจึงกลายเป็น "วีรบุรุษผู้ไร้วิทยายุทธ" ซึ่งไม่สามารถสำเร็จธรรมอันอัศจรรย์แห่งผู้อาวุโสเหลืองได้ ซึ่งน่าสมเพชยิ่ง เหนือศีรษะขึ้นไปสามฟุตมีเทพเจ้าอยู่ ใต้พื้นดินสามนิ้วก็มีมหาสัทธรรม จงอย่าดูแคลนเลยเมื่อเท้าไม่เดินอยู่หนทางมาร เท้าก็จะก้าวสู่ธรณีธรรม เมื่อมือไม่สัมผัสกับบาป พอยื่นมือขึ้นก็สามารถสัมผัสกับธรรมะสวรรค์ได้! การบำเพ็ญธรรม กล่าวแล้วเหมือนยากเย็น แต่หากมือเท้าประพฤติแต่ทำนองคลองธรรมแล้ว ก็สามารถจะสำเร็จได้ ซึ่งเป็นสิ่งไม่ง่ายหรอกหรือ?

หยางเซิง : ท่านเทพเจ้าพูดได้ลึกซึ้งมาก เทพเจ้าบนสวรรค์เพียงยื่นมือก็ถึงมหาสัทธรรม บนพื้นดินเพียงย่างก้าวก็สัมผัสแล้ว มหาสัทธรรมช่างอยู่ไม่ไกลเลย แต่มนุษย์ต่างหากที่อยู่ห่างจากมหาสัทธรรม จึงกล่าวกันว่า "บนศีรษะทุกศีรษะและทุกก้าวล้วนสัทธรรม"...... ด้านหน้ามีพื้นทรายอยู่ผืนหนึ่ง มีแสงระยิบระยับจากเม็ดทราย แต่ละเม็ดที่สดใสดูแล้วเป็นภาพที่แปลกประหลาดยิ่ง! พวกนี้เป็นทรายอะไรกันขอรับ?

เทพเจ้า : อ๋อ พวกนี้เป็นทรายทอง ประชากรโลกเพิ่มขึ้น พื้นดินมีค่าเพิ่มขึ้น ทุกตารางนิ้วมีค่าดังทอง เพราะฉะนั้นจึงอย่าดูแคลนพื้นดินสีเหลือง เพราะนั่นคือ "ที่ที่สำหรับยืน (ตั้งมั่น) หากปราศจากมันแล้ว สรรพสิ่งคงตีลังกากันหมด เมล็ดพืชเพียงเมล็ดเดียวที่หย่อนลงในพื้นดิน มันก็สามารถให้การเกิดการ

เจริญเติบโตเป็นสรรพสิ่ง ดังนั้นจึงยกย่องว่า “พื้นดินตารางทอง” สำหรับร่างกายมนุษย์ บริเวณศูนย์จะดูแลเอาใจใส่ สักวันหนึ่ง เมื่อบรรลุธรรมก็จะสามารถผลิดอกออกผลฝึกฝนจนสำเร็จ เป็นผู้ทรงธรรมคนหนึ่งแน่นอน”

อรหันต์จี้กง : หยางเซิงเจ้าบอกให้รู้ว่า ขณะนี้ภายในจิตของเจ้ามีความเข้าใจอย่างไรบ้าง?

หยางเซิง : “ดอกไม้จิตบานทุก ๆ ดอก แย้มสรวลให้ปรากฏเป็นพระพุทธเจ้ายูไล ธรรมอันอัศจรรย์อยู่ไม่ไกลฝ่าเท้า นัยน์ตาสงบนิ่งจ้องมองเด็กน้อย” ที่กระผมกล่าวมานี้ ท่านเทพเจ้ามีความคิดเห็นว่าอย่างไร?

เทพเจ้า :“ดอกไม้บานบนกิ่งเหนือหัว ลูกไม้หล่นทำให้เกิดขึ้น (งอกขึ้น) ใต้ฝ่าเท้า เกิดดับไม่แน่นอน วิญญาณจริงละจากร่าง” อัศจรรย์ อัศจรรย์! ข้าฯ จะพาเจ้าไปสัมภาษณ์ผู้สำเร็จผู้อื่นอีก

หยางเซิง : ขอบพระคุณ ที่ท่านเทพเจ้าชักนำ! พอมาถึงที่นี่ เห็นนักปฏิบัติธรรมไป ๆ มา ๆ ลักษณะสบายอารมณ์ ต่างก็มีรัศมีเปล่งออกมารอบกาย มีบางรูปก็นั่งสงบจิตอยู่ มิทราบว่าจะรบกวนท่านเหล่านั้นได้หรือไม่?

เทพเจ้า : ไม่เป็นไร เจ้าควรถือโอกาสนี้ สัมภาษณ์ว่า พวกเขาผ่านการปฏิบัติธรรมาอย่างไร เพื่อเป็นการเปิดเผยให้ชาวโลกรู้

หยางเซิง : ขอรับ หากเป็นเช่นนี้ กระผมก็จะไม่เกรงใจ ผู้ทรงธรรมท่านนี้รู้สึกจะมีธรรมะแกร่งกล้า แต่ลักษณะคล้ายชาวนา...... ขอรบกวนเรียนถามท่านผู้ศักดิ์สิทธิ์ ท่านจะเล่าถึงการปฏิบัติ-

ธรรมที่ผ่านมาได้หรือไม่ขอรับ?

ผู้ทรงธรรม : ในขณะที่นั่งสงบนิ่ง เห็นแสงจิตของคุณหยางเซิงจากโลกมนุษย์มาถึง ยินดีต้อนรับ อันที่จริงฉันก็ไม่ได้ปฏิบัติมหาสัทธรรมอะไรมากมายนัก ขณะนี้สามารถมาอยู่ ณ ที่นี้ได้นั้นเพราะว่าตลอดชีวิตก็รักษาศีล โดยเฉพาะจากการที่ฉันไม่ได้ประพฤติผิดอะไรเลย ขณะอยู่ในโลกมนุษย์ ฉันอยู่ในที่หมู่บ้านค่อนข้างจะกันดาร มีอาชีพทำนา ตั้งแต่เล็กมาพ่อก็เป็นคนธัมมะธัมโม มีบ่อยครั้งที่คอยเล่าเรื่องเกี่ยวกับกฎแห่งกรรม เนื่องจากอยู่ในสิ่งแวดล้อมของศาสนา และถูกอบรมให้จิตมีเมตตาธรรมอยู่เสมอ ทุกครั้งที่ทำการถางหญ้า หากพบพวกสัตว์เล็ก ๆ เช่น กบ เขียด ก็มักจะคุ้มครอง ให้มันมีชีวิตอยู่รอด ถึงฤดูเก็บเกี่ยว พืชไร่ หรือผักผลไม้ ก็มักแบ่งปันให้เพื่อนบ้านไปใช้สอยทุก ๆ คนมีความสุขถ้วนหน้า มีอีกอย่างหนึ่ง ตั้งแต่จำความได้จะไม่ขากถุยน้ำลายเสลดลงยังพื้นดิน หรือถ่ายปัสสาวะโดยไม่เลือกที่และไม่แช่งด่าฟ้า–ดินประการใด ฉันเกิดบนพื้นแผ่นดินจึงเคารพนอบน้อมต่อแผ่นดิน โดยไม่ทำลายพื้นดิน ทำนุบำรุงที่ดินเป็นที่สุด ทำไร่ไถหว่าน เพื่อให้พื้นดินแผ่พลังธาตุของมันเต็มที่ นำมาหล่อเลี้ยงมวลชน โดยไม่คิดว่าเพราะเหตุเหล่านี้ "ธรณีธรรม" การยึดมั่นในศีลธรรม เป็นผลให้ได้รับ "มนุษยธรรม" มนุษย์ปฏิบัติตามพื้นแผ่นดิน พื้นแผ่นดินปฏิบัติตามสวรรค์เพราะฉะนั้นจึงได้รับ "ธรรมสวรรค์" เมื่อตายลงได้ผ่านการชำระคดียังยมโลกแล้ว โดยการชักนำของท่านอาวุโส

เหลือง จึงได้มายังมัชฌิมามงคล เพื่อฝึกฝนธรรมอีก ซึ่งนับว่าเป็นเกียรติสูงมาก

เทพเจ้า : ทุกอาชีพย่อมเจริญได้ถึงจุดสุดยอด การบำเพ็ญธรรมก็ไม่จำเป็นต้องเข้าป่า แต่ละบุคคลในแต่ละอาชีพการงาน ขอให้อบรมบ่มนิสัยจิตให้มีเมตตาธรรม ให้ความเอาใจใส่อยู่ทุกหนแห่ง ทำการช่วยเหลือจุนเจือผู้อื่น วิญญาณธาตุในตัวท่านก็จะเพิ่มขึ้นโดยไม่รู้สึกตัว สะสมน้อยจนได้ผลใหญ่ ในที่สุดก็สำเร็จบรรลุธรรม ท่าน เทพ พุทธก่อนสำเร็จ ก็เอาเรื่องของการช่วยเหลือผู้อื่นเป็นหน้าที่ ปฏิบัติธรรมตามสภาวะสิ่งแวดล้อม อย่างชาวนาก็ทำการเพาะปลูกตามฤดูกาล "หาทรัพย์จากในดิน" ก็สำเร็จผลได้เช่นกัน อย่างในปัจจุบันนี้ แต่ละสาขาอาชีพก็ปฏิบัติด้วยความตั้งอกตั้งใจ ไม่ขัดกับมติสวรรค์ "ด้วยจิตที่มีคุณธรรม" คนที่มีจิตชนิดนี้ เป็นเมล็ดพันธุ์ที่สวรรค์ต้องการจะนำกลับไปปลูกยังดินแดนบริสุทธิ์ ชาวโลกอย่าได้ดูหมิ่นเป็นอันขาด

อรหันต์จี้กง : ฟ้าแห่งห้าอาวุโส ก็จบตอนลงเพียงเท่านี้ ขอบพระคุณท่านอาวุโสเหลือง ที่กรุณาทำให้เจ้าหยางได้รับหลักธรรมมากมาย ชาวโลกก็ได้อาศัยโอกาสนี้เพิ่มภูมิปัญญา ไตรวิสุทธิ์และห้าอาวุโสเป็นของยอดเยี่ยมแห่งมหาสัทธรรม ธรรมะอันอัศจรรย์และล้ำลึกได้ถูกเปิดเผยมาหมด นับว่ามวลมนุษย์มีบุญวาสนาที่ได้อ่านหนังสือ "เที่ยวเมืองสวรรค์" เล่มนี้ ขอให้ผู้ที่อ่านหนังสือ "เที่ยวเมืองสวรรค์" จงสงบจิตเพื่อพิจารณาหลัก

ธรรมอันล้ำลึกในหนังสือ จงอย่าเหมือนควบม้าชมดอกไม้ คือ อ่านเพียงลวก ๆ มิฉะนั้น ท่านจะสูญเสียผลธรรมที่แท้จริง ที่ซ่อนอยู่ใต้กลีบดอกและใบของมัน

เทพเจ้า : ท่านทั้งสองเหนื่อยยาก แต่คุณความดีสูงส่ง ที่ได้เยี่ยมเยือนสวรรค์ด้วยตนเอง เพื่อแต่งหนังสือ "เที่ยวเมืองสวรรค์" หวังว่ามนุษย์เมื่อได้อ่านหนังสือเล่มนี้จบลงแล้ว จะได้กลับคืนสู่ "สวรรค์" ข้าฯ ผู้อาวุโสเหลืองจะรอท่านทั้งหลายอยู่ที่นี่!

หยางเซิง : กราบขอบพระคุณท่านเทพเจ้าที่ไขความสว่าง มีคุณประโยชน์นับอนันต์ เป็นหนี้บุญคุณใหญ่ยิ่ง......ติดตามท่านอาจารย์กลับสำนัก

อรหันต์จี้กง : สำนักเซี้ยเฮี้ยงตึ้ง ถึงแล้ว หยางเซิงลงจากดอกบัว วิญญาณกลับเข้าร่าง

ครั้งที่ 25
ท่องดอยนพเทพคีรี ชมคูหาสวรรค์ (ท้อง้วนตั่ง)
เยี่ยมนมัสการท่านมหาเทพสิทธบุตร
วันที่ 5 มิถุนายน พ.ศ. 2523

อรหันต์จี้กง เสด็จลงประทับทรง กล่าวเป็นกลอนความว่า

ชีวิตเหมือนเวที แสดงฝีมือตามบท
มีทั้งซื่อและคด ตามถนัดที่ฝึกปรือ
ผู้ชมมากหน้ามี บทดีหัวเราะตบมือ
ปิดฉากผู้คนยื้อ แยกจากจำพรากทั้งน้ำตา

อรหันต์จี้กง : บนเวทีละครชีวิต มีทั้งหัวเราะและร้องไห้, โกรธ, สุข อีกทั้งสมหวังผิดหวัง มีทั้งจากกันและพบกัน ทุก ๆ คนล้วนสวมบทบาทแต่ละขั้นตอน บ้างอาจแสดงได้ถึงบทสุดซึ้งสะกดผู้ชมจนตาค้างปากเผยอ บางครั้งถึงกับตบมือหัวเราะชอบใจ แต่เมื่อละครปิดฉากลงแล้ว ผู้ที่อยู่หลังเวที จะมีความทุกข์ขมขื่นขนาดไหนหามีคนรู้ไม่ ละครฉากนี้ช่างแสดงได้อย่างเจ็บปวดรวดเร้าเสียจริง ๆ

ในแต่ละครอบครัว นอกจากตัวเอกชายหญิงแล้ว ยังมีตัวประกอบที่เด็กและชรา ทุกคนแสดงโดยไม่ต้องใช้บทละคร ทุก ๆ วันแสดงบทชีวิตที่พอใจและเสียใจ เมื่อถึงวันหนึ่ง ก็

จะหยุดการแสดง สองเท้าเหยียดตรง ขณะนี้ไม่มีแรงจะแสดงแล้ว บุตรหลานก็จะนำท่านออกจากโรงละคร (บ้าน) ให้ไปอยู่ที่รกร้างในป่าช้า ปล่อยให้ท่านแสดงเดี่ยวเดียวดาย ท่านผู้เคยมีชื่อเสียงนามกระเดื่องแห่งยุค ต่อแต่นี้ไปชื่อของท่านก็ถูกปลดและถูกลืมเลือนเสียแล้ว ปล่อยให้นักแสดงรุ่นใหม่ (บุตรหลาน) แต่ละคนที่ยังกระฉับกระเฉง ขณะที่เขากำลังเป็นดาวรุ่ง เงาของท่านก็ถูกลบออกจากสมองของพวกเขาแล้ว หากผู้ที่รู้ทะลุปรุโปร่งแล้ว ก็จะรู้สึกเศร้าเสียใจไม่น้อยเลยทีเดียว อาตมาจะขอเตือนท่านไม่ต้องเศร้าอาดูรหรอก นับจากวันนี้เป็นต้นไปก็ไม่ต้องไปแสดงละครบทรัก โศก ตลก ขบขันนั้นอีก เรามาแสดงบทของเทพ พุทธ กันสักฉากหนึ่ง และเมื่อถึงที่สุดท้ายแล้ว ทุกคนต่างสำเร็จเป็น เทพ พุทธ แล้ว มิเป็นการหฤหรรษ์ที่ยิ่งใหญ่ดอกหรือ เจ้าหยางเซิงเตรียมตัวขึ้นบนดอกบัว วันนี้เราจะไปเที่ยวเมืองสวรรค์ในเขตแดนใหม่ รีบฉวยโอกาสอันดีนี้เสีย สร้างสมบุญกุศลเอาไว้ ละครฉากดีเยี่ยมจะอยู่ตอนสุดท้าย!

หยางเซิง : ขอรับกระผม! ขอเพียงแต่ให้ละครฉากนี้เล่นได้อย่างมีชีวิตชีวาที่สุดก็พอ

อรหันต์จี้กง : ละครของเทพเจ้า มหัศจรรย์อย่าบอกใครเชียว ในละครยังมีละครให้ดูอีก! เรารีบขึ้นบนดอกบัวเถอะ...ระหว่างเดินทางไปเมืองสวรรค์ เจ้าหยางเซิงมีความคิดเห็นอะไรบ้าง?

หยางเซิง : นั่งอยู่บนดอกบัว สบายจนอธิบายไม่ถูก นี่ก็เพราะท่านอาจารย์ซักจูง จึงมีบุญบารมีสูงส่งขนาดนี้ แต่อยากให้ดอกบัว

ช่อนี้มิใช่กระผมนั่งแต่เพียงลำพังเท่านั้น อยากจะเห็นจิตของมวลชนได้ปลูกช่อบัวที่ขาวสะอาด เพื่อแต่ละคนจะได้ใช้เป็นเครื่องโดยสารจะได้ขับเคลื่อนไปสู่สวรรค์แดนบรมสุข เพราะฉะนั้นมหามรรค ที่เราช่วยกันแผ้วถางบุกเบิกขึ้นมาในขณะนี้นั้น มีทิวทัศน์ที่งดงามวิจิตรพิสดารแบบต่าง ๆ กัน ที่เราได้แนะนำไปแล้ว ในหนังสือ “เที่ยวเมืองสวรรค์” เล่มนี้นั้น เพื่อพวกเราจะได้ไปสัมผัสด้วยตัวของเราเองได้ เพื่อทัศนาความวิจิตรตระการตาอันมหัศจรรย์นี้ ณ แดนสวรรค์ด้วย

อรหันต์จี้กง : เจ้านะพูดถูกต้องแล้ว ถ้าหากว่ามีเพียงเราศิษย์อาจารย์ สองคนที่มาเที่ยวชมทิวทัศน์แดนศักดิ์สิทธิ์บนสวรรค์นี้ จะรู้สึกว่ามันค่อนข้างจะเงียบเหงาขาดรสชาติไป

หยางเซิง : เผลอแพล็บเดียวก็มาถึง เขตแดนที่มีทิวทัศน์อันงดงามดอกไม้งามสะพรั่ง ก้อนหินมีรูปแปลกประหลาด ไอแห่งเทวะตลบอบอวล ดูดั่งคล้ายกับอยู่ในเมฆหมอก ลอยละลิ่วขึ้นสู่เบื้องบน ช่างเป็นแดนศิวิไลซ์อันศักดิ์สิทธิ์เสียจริง บนก้อนหินด้านหน้ามีอักษรจารึกไว้ว่า คูหาสวรรค์ ดอยนพเทพคีรี ไม่ทราบว่าที่นี่เป็นที่ไหน และมีผู้ทรงธรรมองค์ไหนสถิตอยู่

อรหันต์จี้กง : ที่นี่เป็นที่สถิตของท่านมหาเทพสิทธบุตร เราเข้าไปนมัสการเยี่ยมท่านเถอะ

หยางเซิง : เดินตามทางเดิน เหมือนเดินอยู่ในหุบเขา ธารน้ำไหลริน ต้นไม้ร่มรื่น นับได้ว่าเป็นสถานพักร้อนได้อย่างวิเศษสุด! เห็นสิ่งประดับประดาภายในคูหา ล้วนแล้วแต่เป็นของ

ธรรมชาติ เช่น โต๊ะและม้าหินธรรมชาติ ยังมีหยดน้ำไหลหยดไม่ขาดสายบนโต๊ะหินมีผลหมากรากไม้ วางเรียงรายเต็มไปหมด ซึ่งไม่เคยเห็นมาก่อนเลยในเมืองมนุษย์ มองดูแล้วชวนให้น้ำลายหก ที่นั่งตรงกลางมีผู้ทรงธรรม ชั้นสูงรูปหนึ่งนั่งอยู่ คงจะเป็นท่านมหาเทพสิทธบุตรกระมัง ?

อรหันต์จี้กง : ถูกต้องแล้ว! รีบเข้าไปกราบนมัสการท่านเถอะ

หยางเซิง : ศิษย์โง่ขอกราบนมัสการท่าน มหาเทพสิทธบุตร! วันนี้ได้ติดตามท่านอาจารย์มาถึงคูหาสวรรค์ แดนศักดิ์สิทธิ์นี้ ขอเรียนเชิญท่าน มหาเทพ ช่วยชี้แนะด้วย

มหาเทพ : เจ้าหยางเซิงมาที่นี่ได้ในวันนี้ ข้าฯ รู้สึกปิติยินดี ขอประทานผลไม้แห่งคูหาสวรรค์นี้ให้เจ้ารับประทานก่อน ! ไม่ต้องเกรงใจ กุมารเทพ! จงนำผลไม้ประทานแก่หยางเซิง และท่านอรหันต์จี้กง

กุมารเทพ : ขอรับคำสั่ง! ขอเชิญ ท่านอรหันต์ และท่านหยางเซิง รับประทานเถิด! รับประทานแล้วสามารถคลายร้อนได้

หยางเซิง : ขอบพระคุณท่านมหาเทพและกุมารเทพ กระผมก็จะไม่เกรงใจละ อืม! รสชาติอร่อยกว่าสาลี่มาก ที่คนพูดว่าเหนือคนยังมีคน ผมว่าเหนือภูเขายังมีภูเขา ดอยนพเทพคีรี มีผลไม้ที่วิเศษยิ่ง รับประทานแล้ว รสชาติหอมหวานกลมกล่อมยิ่ง ไม่ทราบว่าเพราะเหตุใด?

มหาเทพ : ดินแดนที่ปลูกผลไม้ทิพย์นี้ น้ำท่าสะอาดสมบูรณ์ อากาศก็สดชื่น ไม่มีฝุ่นละอองและหนอนหรือแมลงมาไต่ตอม การ

เจริญเติบโตเป็นไปอย่างธรรมชาติ ทั้งไม่มีลมฝนกระหน่ำ หรือความร้อนแรงของแสงแดดแผดเผา ดอยเทวะแห่งนี้ก็เต็มไปด้วยไอแห่งวิญญาณธาตุ เพราะฉะนั้น ผลไม้ทิพย์ที่ปลูกในสิ่งแวดล้อมที่ดีจนได้ผลสมบูรณ์ รสชาติจึงผิดธรรมดา ผลไม้ดี ๆ ในโลกมนุษย์จะมีขายไม่มากนัก และก็ต้องปลูกในที่ ๆ สิ่งแวดล้อมที่ดินในหุบเขา มนุษย์หากมีชีวิตอยู่ในสิ่งแวดล้อม ที่ปราศจากความใคร่และสะอาดหมดจด เขาก็ย่อมที่จะมีชีวิตยืนยาวและไม่แก่ ก็เหมือนเทวดาที่ต่างจากคนอยู่ดี

หยางเซิง : ท่านมหาเทพกล่าวถูกต้อง ในสิ่งแวดล้อมที่สะอาดบริสุทธิ์ ก็สามารถทำให้คนปราศจากความโศกเศร้า ความกังวล จิตและกายของเขาก็ย่อมเหมือนกับ ผลไม้ทิพย์แน่นอน รสชาติหอมหวานถูกปาก

บนโต๊ะมีคางคกอยู่ตัวหนึ่ง นั่งสงบอยู่ที่นั้น ตาทั้งสองข้างมองตรงมาที่เรา ไม่ทราบว่ามีความหมายอะไร?

มหาเทพ : คางคกตัวนี้ได้รับแสงมงคลจากจันทรา เป็นวิญญาณของธาตุอิม (ร่ม) คางคกตัวนี้เป็นสัตว์เทพ ดำรงชีพด้วยลมหายใจแห่งวิญญาณธาตุ เป็นศิษย์โปรดของข้าฯ ฝึกฝนธรรมขั้นสูง เขาคือวิญญาณเดิมของศิษย์แซ่อั๊ง หวังว่าศิษย์อั๊งจะยึดมั่นในธรรม และเผยแพร่ธรรมะแทนสวรรค์ เพื่อโปรดช่วยผู้คนและขยันขันแข็งในการงาน วันข้างหน้าจะบรรลุธรรม ชื่อเสียงจะถูกจารึกในสวรรค์

อรหันต์จี้กง : การแปรเปลี่ยนของมนุษยชาติ ย่อมมีที่มา สัตว์ที่

แปลกประหลาดจนกลายเป็นสัตว์เทพนั้น วิญญาณธาตุของมันเหนือกว่ามนุษย์เป็นร้อยเท่า ดังนั้น ความสูงสว่างจึงเทียมฟ้า ความลึกซึ้งจึงเทียบเท่าแผ่นดิน ชาวโลกควรปรับปรุงตนเองอย่าให้เสียชาติเกิดเป็นมนุษย์ โดยไม่รู้จักประกอบคุณความดีเสียเลย มันไม่เป็นการเสียเกียรติศักดิ์แห่งความเป็นมนุษย์ดอกหรือ วันข้างหน้าจะไปเกิด ณ ที่ไหน คนเราต้องไต่ขึ้นที่สูงมิใช่หรือ หรือว่าท่านกำลังจะลื่นไถลลงที่ต่ำ เมื่อเปิดเผยแหล่งกำเนิดของคนแล้ว แต่ละคนล้วน ถือกำเนิดจากการแปรเปลี่ยนของวิญญาณธาตุ แห่งฟ้า-ดิน ควรที่จะถนอมดวงวิญญาณแท้นี้ไว้ อย่าให้วิญญาณธาตุต้องแตกกระจายเลย แล้วแปรเปลี่ยนไปเกิดเป็นร่างอย่างอื่นไป ทำให้สูญเสียร่างอันมีค่าแห่งมนุษย์! การนมัสการท่านมหาเทพในวันนี้นั้น ต้องขอยุติลงเพียงเท่านี้ ขอบคุณท่านมหาเทพที่ชี้แนะ ขอลาไปก่อน

หยางเซิง : ท่านอาจารย์เร่งเร้าให้กลับสำนัก ดังนั้น จึงต้องขอกราบลาไปก่อน ขอบพระคุณท่านมหาเทพที่ประทานผลไม้และชี้แนะ

มหาเทพ : ข้าฯ ก็จะไม่รั้งท่านไว้ ขอให้ทั้งสองเดินทางโดยปลอดภัย!

หยางเซิง : กระผมนั่งบนดอกบัวเรียบร้อยแล้ว ขอเชิญ อาจารย์กลับสำนักเถิด!

อรหันต์จี้กง : ถึงสำนักเซี่ยเฮี้ยงตึ้ง หยางเซิงลงจากดอกบัวได้วิญญาณกลับเข้าร่าง

ครั้งที่ 26
เที่ยวชมสิทธาลัยมหาปราสาท เข้าเยี่ยมคำนับท่านบุพเมธาจารย์
วันที่ 24 กรกฎาคม พ.ศ. 2523

อรหันต์จี้กง เสด็จลงประทับทรง กล่าวเป็นกลอนความว่า

วัฒนธรรมฟื้นฟู อาศัยครูเมธาจารย์
อยู่สลัมจิตสราญ คุณธรรมเฟื่องฟูไกลลิบ
ตั้งมั่นเที่ยงตรงอยู่ หมู่ชนถือว่าศักดิ์สิทธิ์
บาปมลายสิ้นฤทธิ์ ต้องคิดสวดพระธรรม

อรหันต์จี้กง : การศึกษาสมัยปัจจุบันนี้แพร่หลายมาก ตั้งแต่เด็กเล็กก็ต้องเข้าโรงเรียนอนุบาลเพื่ออบรมบ่มนิสัย ชั้นต่อไปก็โรงเรียนประถมศึกษา มัธยมศึกษา มหาวิทยาลัย แล้วก็ไปเรียนต่อต่างประเทศ พอจะกล่าวได้ว่าครึ่งหนึ่งของชีวิตมิได้ห่างจากตำราหรืออาจเรียกได้ว่าเป็น "นักศึกษา" ทุกตัวอักษรแทบจะท่องได้ พอจับปากกาก็เขียนได้อย่างคล่องแคล่ว หากวิเคราะห์ถึงจุดหมาย ก็เพื่อ "ลาภ ยศ สรรเสริญ" หากจะถามว่า "ประโยชน์ต่อสังคมหรือ คงเกรงว่า "เป็นไปไม่ได้" คำสั่งสอนของบุพเมธาจารย์ที่มีอยู่ในตำรานั้น ก็มีเพียงใช้คำตอบคำถามเท่านั้น ไม่มีผู้ใดประพฤติปฏิบัติตามด้วยหรอก ถ้าเช่นนั้นจะไม่กลายเป็น "บัณฑิตผู้ไร้ประโยชน์" หรอกหรือยังมียิ่งกว่านั้นอีก

เมื่อยิ่งเรียนมาก ความคิดอ่านยิ่งร้ายขึ้น กลวิธีในการหลีกเลี่ยงโดยอาศัยช่องโหว่ของกฎหมายยิ่งเฉียบแหลมขึ้น เดิมทีนั้นศึกษาก็มุ่งจะให้ "คุณธรรมรุ่งเรืองผดุงศีลธรรม" แต่ปัจจุบันกลับเปลี่ยนเป็นเพื่อ "ความร่ำรวยในกิจการ" ทำให้อาตมาเศร้าสลดยิ่งนัก อยากจะให้ชาวโลกยึดตำราเหมือน "เต้าเต็กเก็ง" (พระคัมภีร์เต๋า) จงอย่าเห็นเป็น "เซงลี้เก็ง" (คัมภีร์ค้าขาย) ไป การศึกษาเล่าเรียนเพื่อให้ความรู้แน่นแฟ้นยิ่งขึ้น เป็นการยกคุณภาพของชีวิต หากเป็นเพียงแต่ "เครื่องมือในการทำมาหากิน" เปลี่ยนตำราเป็นธนบัตรแบบนั้นก็ยิ่งไร้คุณค่ามากขึ้น หากจะใช้ความรู้นั้นเพื่อ "ก่ออาชญากรรม" ก็จะทำให้กลายเป็น "ผู้ดีแบกสาแหรก"

วันนี้ ข้าฯ จะพาวิญญาณศิษย์รักหยางเซิงไปเที่ยวแดนศักดิ์สิทธิ์ เจ้าหยางเซิง เตรียมขึ้นบนดอกบัว

หยางเซิง : กระผมนั่งเรียบร้อยแล้ว เชิญอาจารย์ออกเดินทางได้

อรหันต์จี้กง : ศิษย์อาจารย์นั่งบนดอกบัว ตลอดทางผ่านคลื่นลมหมอกเมฆ ตรงไปสู่อาณาจักรแห่งความสะอาดบริสุทธิ์ ภาพแห่งสามัญธรรมดาค่อย ๆ เลื่อนห่างอยู่ด้านหลังของเรา...มาถึงจุดหมายปลายทางแล้ว

หยางเซิง : วันนี้มาถึงสถานที่นี้ ทัศนียภาพแตกต่างกว่าที่ผ่าน ๆ มา ทุกหนทุกแห่งมีสภาพเหมือนสถาบันการศึกษา กลิ่นไอสูงส่งผิดธรรมดา มีนักศึกษาบางท่านก็กำลังเดินท่องบทกลอนไปด้วย...

อรหันต์จี้กง : ที่เจ้าพบเห็นในวันนี้นั้น เป็นแดนศักดิ์สิทธิ์แห่ง

เมธาจารย์ ปราสาทที่เห็นด้านหลังคือ สิทธาลัยมหาปราสาท เราไปเยี่ยมคารวะ ท่านสิทธาจารย์ขงจื้อกันเถอะ!

หยางเซิง : ขอรับกระผม! วันนี้นับว่ามีเกียรติมากที่ได้มายังแดนศักดิ์สิทธิ์แห่งเมธาจารย์ได้ทัศนศึกษาสถาบันชั้นสูงสุดยอด นับได้ว่าไม่เสียชาติเกิดโดยแน่แท้

ปราสาทหลังใหญ่ด้านหน้ามีอักษรเขียนไว้ว่า "สิทธาลัยมหาปราสาท" รอบ ๆ ปราสาทสะอาดสะอ้าน ปราศจากฝุ่นละออง ทั้งสองข้างของทางเข้าปราสาทมีเหล่าบัณฑิตยืนเรียงราย เหมือนกำลังคอยต้อนรับพวกเราอยู่ เดินตามหลังท่านอาจารย์เข้าไปยังปราสาท พระที่นั่งตรงกลางมีบุรุษผู้อาวุโสนั่งอยู่ ทั้งสองข้างก็มีบัณฑิตเฝ้าล้อมรอบ ภายในปราสาทตกแต่งประดับประดาแบบสมัยโบราณ มีทั้งที่ฝนหมึกและพู่กันวางเรียงราย ตำรับตำราในตู้ยิ่งทำให้ตระการตาไปหมด ท่านผู้อาวุโสผู้นี้คงเป็นท่านบุพเมธาจารย์ขงจื้อ!

อรหันต์จี้กง : ที่นั่งอยู่ตรงกลางคือท่านผู้ศักดิ์สิทธิ์ แห่งบุพเมธาจารย์ขงจื้อ ทั้งสองข้างคืออัครสาวกสี่คน และนักตรรกวิทยาอีก 10 คน เจ้าหยางเซิงรีบคารวะท่านขงจื้อ

หยางเซิง : ขอรับกระผม! ศิษย์โง่ขอคารวะ ท่านบุพเมธาจารย์ผู้ศักดิ์สิทธิ์ และท่านผู้ศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลาย ขอได้โปรดชี้แนะแก่ผู้โง่เขลาด้วยเถิด!

ขงจื้อ : นับว่าเป็นบุญแห่งสถาบันเมธีนี้ ที่ท่านหยางเซิงในฐานะเมธีแห่งสำนักทรงได้อาศัยพู่กันศักดิ์สิทธิ์ แต่งคัมภีร์อันศักดิ์-

สิทธิ์ เหมือนไม้กระบองตีปลุกชาวโลกให้ตื่น ข้าฯ รู้สึกอบอุ่นใจทางปรัชญาเมธีจะไม่พูดถึง "พลังลึกลับรบกวนเทพเจ้า" แต่คุณธรรมภูตผีเทพเจ้าเปี่ยมทันทั่วพิภพ ฆาตเคราะห์ก็ไม่สูญ-สลาย ดังนั้น ข้าฯจึงกล้าพูด เพราะเหตุที่ชาวโลกไม่รู้ซึ้งถึงการเกิด และจะรู้เรื่องความตายได้อย่างไร? ข้าฯเกรงว่าชาวโลกจะละทิ้งหลักการ แต่ไปจับเอาที่ปลายเหตุ (คือละความดียึดถือความชั่ว) คือไม่ทำความดีตอนมีชีวิตอยู่ แต่กลับไปแสวงหาในตอนดับชีพไปแล้ว ดังนั้นการที่ศิษย์ได้ชี้สั่งสอนเรื่องที่เกี่ยวข้องกับภูตผีเทพเจ้า ล้วนให้การอธิบายอย่างคลุมเครือไม่แจ่มชัด อันความซื่อสัตย์ภักดีและเห็นอกเห็นใจ คือคำสั่งสอนที่มาจากความเมตตากรุณาเจียมตนให้อยู่ในมารยาท ไม่ขัดมติแห่งเมตตาธรรม นิสัยมนุษย์ที่เหมาะสมสวรรค์ย่อมไม่กล่าวพาดพิงถึงสวรรค์ จึงจะได้รับธรรมะจากสวรรค์ การเกิด-ดับ ก็จะอยู่ในกฎเกณฑ์ของเราเอง จึงมีคำกล่าวกันว่า "บรรลุธรรมในตอนเช้า แม้จะตายในตอนค่ำก็ยอม" หากมนุษย์ปฏิบัติการงานด้วยความซื่อสัตย์ ไม่ขัดต่อคุณธรรม อยู่ในวินัยสามศีลห้า ก็จะเข้ากับมหาสัทธรรมได้ นั่นก็คือ การประกอบคุณความดี ตอนมีชีวิตอยู่ เมื่อถึงเวลาตายก็สงบสุข ก็สามารถกลับคืนสู่จุดหมายของศาสนา อยู่ในดินแดนที่สะอาดสงบสบาย ก็อย่างที่ข้าฯได้กล่าวไว้ว่า "ความเสมอภาคในสากลโลก"

ย้อนกลับมาดูสถาบันผลิตบัณฑิตในปัจจุบัน ที่มุ่งให้ความสำคัญต่อปริญญาบัตรอันที่ใช้เป็นเครื่องทำมาหากิน ส่วนการ

อบรมจิตและศีลธรรมกลับกลายเป็นวิชาโท เพราะฉะนั้นชาวโลกจึงพูดกันว่า "รู้มากคดโกงมาก คนโง่กลับซื่อตรง" ข้าฯจึงหวังว่าชาวโลกที่เล่าเรียน นอกจากความรู้ที่ได้รับแล้ว ต้องมีมนุษยธรรม ในการฉ้อฉลหลอกลวง คดโกงต่าง ๆ ก็จะทำลายตำแหน่งหน้าที่หรืออนาคตของตนเอง คดีคอรัปชั่นที่เกิดขึ้นทุกวันนี้มีมากพอที่จะเป็นหลักฐานได้ ผู้ที่ดำเนินการด้วยเล่ห์-เหลี่ยมกลอุบาย สวรรค์ก็คงตอบสนองด้วยเล่ห์เหลี่ยมเช่นเดียวกัน

หยางเซิง : ท่านบุพเมธาจารย์ช่างสมเป็นแบบอย่างของครูบาอาจารย์ทั้งหลาย โดยเอาใจใส่ต่อนักศึกษาในทุกแง่มุม ดั่งคำสรรเสริญที่ว่า "คุณธรรมประดับฟ้า ธรรมะจรรโลงจากอดีตถึงปัจจุบัน" ซึ่งคำสรรเสริญเพียงคำเดียวไม่พอเพียงด้วยซ้ำไป วรพจน์ของท่านบรมเมธาจารย์มีค่าดั่งทองคำก็ไม่ปาน กระผมขอยึดถือไว้ประจำ ขอเรียนถามท่านบรมเมธาจารย์ว่า ถ้าบำเพ็ญธรรมในหมู่บัณฑิตนั้นต้องปฏิบัติอย่างไร และผลแห่งการบำเพ็ญนั้นจะเป็นฉันใด ดั่งเช่น ตัวท่านและบัณฑิตรุ่นก่อน ที่ได้รับและเสวยสุขในสวรรค์ทุกวันนี้ กระผมมีความเคารพเลื่อมใสยิ่งมิทราบว่าจะฝึกฝนกันอย่างไรบ้าง?

ขงจื้อ : บัณฑิตทุกวันนี้ เพื่อที่จะสอบเลื่อนชั้นในการเรียน จึงได้คร่ำเคร่งต่อการเรียนอย่างหนัก หามรุ่งหามค่ำ ในสมองเต็มไปด้วยข้อความและตัวเลข กิริยามารยาทการต้อนรับขับสู้จึงแข็งกระด้าง จึงมีคนพูดถากถางว่า "บัณฑิตเงอะงะ" ผู้ที่ยังเรียนอยู่ในสถาบันหากมีอาการเช่นนี้ยังพออภัยกันได้ แต่เมื่อ

สำเร็จออกมาแล้ว อยู่ในสังคมแล้ว ควรที่จะนำเอาคำสั่งสอนของปราชญ์ผู้ศักดิ์สิทธิ์มาใช้ในกิจการงานและสังคม จนมีความอ่อนน้อมถ่อมตนและอบอุ่น และควรหลีกห่างจากสิ่งไร้มารยาททั้งสี่อย่างคือ สิ่งไร้มารยาทไม่ควรดู ไม่ควรฟัง ไม่ควรพูดและไม่ควรกระทำ วันหนึ่งให้ตรวจดูสามครั้ง ฝึกกายบำรุงจิต ถึงแม้จะไม่ได้ออกบวชแสวงธรรม ปฏิบัติธรรมอย่างแท้จริง แต่จะอยู่ในสังคม ก็สะอาดหมดจดไม่โลภ ซึ่งเป็นวิสัยของบัณฑิตผู้พร้อมสละเพื่อชาติ ยิ่งกว่านั้น แม้ศาสนาก็ไม่แยกเขาแยกเรา ปลอบเตือนผู้คน ในที่สุดก็จะบรรลุความสำเร็จอันยิ่งใหญ่ จนกลายเป็นผู้ศักดิ์สิทธิ์แห่งสวรรค์ ซึ่งเท่ากับได้ตระเตรียมที่ทางไว้แต่เนิ่น ๆ เมื่อสิ้นชีพลงแล้ว ก็จะไปสู่เขตแดนแห่งความศักดิ์สิทธิ์ สามารถที่จะมาเสวยสุขที่นี่ได้ โดยไม่ต้องกลับไปเวียนว่ายตายเกิดอีก

หยางเซิง : อ๋อ การปฏิบัติธรรมของบัณฑิตเป็นอย่างนี้เอง เพียงเที่ยงตรงจากสิ่งไร้มารยาทสี่อย่างก็จะไม่เป็นบาป ช่างไม่ผิดเพี้ยนไปจาก พุทธ เต๋า เลย หากตอนมีชีวิตอยู่ได้รับการฝึกฝนแล้วยิ่งเหมาะแก่สภาพจริงเป็นอย่างยิ่ง

อรหันต์จี้กง : แต่ละคนหากละทิ้งสิ่งไร้มารยาทสี่อย่าง ก็จะกลายเป็นคนที่บริสุทธิ์ผุดผ่อง เขาผู้นั้นก็จะเป็นผู้บริสุทธิ์สูงส่ง จะได้รับการยกย่องให้เป็น "ปราชญ์ผู้ศักดิ์สิทธิ์" ซึ่งก็เหมือนอีกชื่อหนึ่งของ "เทพ พุทธ" นั่นเอง หากอยู่ในโลกได้บำเพ็ญประโยชน์แก่ผู้อื่น จิตของเขากับสวรรค์จะเข้ากันได้เป็นหนึ่ง

เดียว เพราะฉะนั้น ท่านเหล่านักปราชญ์ที่อยู่ที่นี่นั้น สมัยที่อยู่ในโลก พวกเขาต่างก็ได้ทำคุณประโยชน์ต่อสังคมมาก่อน!

หยางเซิง : ขอกราบเรียนถามท่านบุพเมธาจารย์ ศิษย์ของท่านที่คอยปรนนิบัติอยู่นี้ จะสามารถชี้แจงถึงชีวิตความเป็นอยู่ในแดนสวรรค์ ของพวกเขาให้ทราบบ้างได้ไหม?

เมธาจารย์ : ได้ซี พวกสานุศิษย์สามารถรับการสั่งสอนแบบเดียวกัน จิตของเขาและของข้าฯ ผสานเป็นหนึ่ง ถือปฏิบัติตามคำสั่งของข้าฯ เพราะฉะนั้นจึงสามารถอยู่รวมกันในแดนศักดิ์สิทธิ์นี้ ซึ่งมิใช่เป็นสิ่งบังเอิญเลย ข้าฯ มีอัครสาวกอยู่ 4 คน นักตรรกวิทยา 10 คน นักปราชญ์ 72 คน และศิษย์ทั้งหลายอีก 3,000 คน และบัณฑิตที่นับจำนวนมิได้อีกมากมาย และพวกที่ยึดถือปฏิบัติตามหลักการสั่งสอนของข้าฯ พวกเขาสามารถกลับคืนสู่ จิตสวรรค์อยู่ร่วมกันอีก นักปรัชญาเมธีจะไม่มีพิธีกรรมทางศาสนา และก็ไม่มีความลี้ลับใด ๆ ด้วย หากแต่สามารถเข้าถึงแนวทางของข้าฯ ฝึกฝนกายอย่างซื่อตรง ถ่อมตนอยู่ในมารยาท ให้การศึกษาแก่ผู้มีความสามารถแล้วละก็ จิตวิญญาณของเขาก็จะสามารถหลุดพ้นจากเขตแดนสามัญ ขึ้นสู่เขตแดนศักดิ์สิทธิ์

กล่าวถึงศิษย์ "ง่วนฮ้วย" นี่ก็แล้วกัน พำนักอยู่ในซอยแคบ ๆ ในสลัม ทานอาหารที่เลว ๆ คนอื่นจะทนต่อสภาพยากแค้นนี้ได้ยาก แต่สำหรับง่วนฮ้วยแล้วเขากลับสุขสบายดี คนในสมัยนี้ มีใครบ้างสามารถที่จะดำรงอย่างสมถะสูงส่ง เช่นนี้ได้ปกป้องหลักของปรัชญาเมธี ดำรงสภาพความเป็นสุภาพ-

บุรุษแห่งเมธาจารย์ มีใครบ้างจะแลเห็นความร่ำรวยลาภยศดั่งเมฆินทร์ ศิษย์ผู้ไหนที่มีความร่ำรวยแล้วไม่เสพสุข และไม่ท้อถอยต่อความยากจนต่ำต้อยบ้างไหม หรือใครที่ไม่มีกฎระเบียบของศาสนาบังคับไว้ ก็ถืออยู่ได้ด้วยศีลอย่างระมัดระวังคล้ายกับว่าเดินอยู่บนผิวน้ำแข็งที่เปราะบาง ในขณะมีชีวิตอยู่ได้ธำรงตนในลักษณะเช่นนี้แล้ว เมื่อสิ้นชีพย่อมต้องหลุดพ้นจากกิเลสที่ผูกมัด สำเร็จธรรมะเป็นปราชญ์ผู้ศักดิ์สิทธิ์ แน่แท้

หยางเซิง : นักปราชญ์ในสมัยโบราณ ฝึกฝนกันแบบนี้เอง แล้วนักปราชญ์สมัยนี้ละ?

เมธาจารย์ : นักปราชญ์สมัยนี้ ได้ตำแหน่งในแดนศักดิ์สิทธิ์ก็มีมาก อย่างที่นักปราชญ์ที่อยู่นอกปราสาท ก็มิใช่ครูบาอาจารย์ในปัจจุบันนี้หรอกหรือ พวกเขาเป็นอาจารย์คน ตลอดชีวิตสั่งสอนบัณฑิต ชักนำนักเรียนด้วยใจอารี ไม่เห็นแก่ได้ แม้จะยากจนค่นแค้น แต่จิตนั้นบริสุทธิ์ สอนทั้งกลางวันกลางคืน กระทำการรับช่วงเจตนารมณ์ถ่ายทอดให้กับชนรุ่นหลัง มีลูกศิษย์มากมาย เกียรติศักดิ์หอมฟุ้งขจรขจาย ครูอาจารย์เหล่านี้ เมื่อสิ้นชีพลงแล้ว สามารถที่จะกลับสู่สวรรค์ อยู่อย่างผาสุกชั่วนิรันดร์ เพราะฉะนั้นจึงฝากฝังมายังครูอาจารย์ทุกท่าน ไม่เพียงแต่ฝึกฝนตนเพื่อสั่งสอนผู้อื่นเท่านั้น ในขณะสั่งสอน ควรตระเตรียมให้พร้อมมูล สอนโดยจริงใจ เพื่อไม่เป็นการเอาแต่เงินเดือนอย่างเดียว จะทำให้ลูกเต้าคนอื่นเสียหาย หรือมุ่งแต่จะให้ศิษย์ได้เรียนพิเศษเลยทำให้การสอนประจำหย่อนยาน

อันนี้ทำให้ขาดความรับผิดชอบในหน้าที่แล้ว ยังทำร้ายจิตวิญญาณตนเอง แล้วฉากต่อไปจะคิดแก้ไขกันอย่างไร

สถานที่นี้มีต้นท้อต้นลี้ปลูกเต็ม ผลงานของอาจารย์แต่ละคนจะมองเห็นได้จากที่นี่ ท่านที่สั่งสอนอย่างจริงใจ นิสัยโอบอ้อมอารี ต้นท้อต้นลี้จะขึ้นเต็มสวนกลิ่นหอมอบอวล ในทางตรงกันข้าม ถ้าต้นท้อต้นลี้ใบร่วงหล่น และก็ไม่ติดผลด้วย ถึงแม้ว่าในสายตาของคนปัจจุบัน คิดว่าสิ่งเหล่านี้เป็นเรื่องไร้สาระ แต่ทว่าเกี่ยวกับคุณธรรมและความมีหิริโอตตัปปะของตนเอง ควรจะมีหน้าที่รับผิดชอบมิใช่หรือ?

อรหันต์จี้กง : ขอให้ท่านอาจารย์ที่อยู่ในโลกนี้ ล้วนเป็นผู้ศักดิ์สิทธิ์กลับชาติมาเกิด เพื่อให้เป็นอาจารย์ตัวอย่างตลอดกาล ลมแห่งฤดูใบไม้ผลิจะนำฝนมาให้ นักเรียนที่ได้รับผลประโยชน์จะรู้สึกถึงบุญคุณของท่านมิรู้วาย ขออย่าเป็นอาจารย์ที่ปั้นลูกชาวบ้านให้เสียหายกลายเป็น "อาจารย์เลว" เลย เนื่องจากเวลาดึกมากแล้ว จำต้องขอลาท่าน บุพเมธาจารย์ไปเพียงเท่านี้

เมธาจารย์ : ก็จะไม่รั้งรอ ขอให้ลมแห่งปราชญ์ศักดิ์สิทธิ์ ช่วยเพิ่มพูนความรุ่งเรืองยิ่ง ๆ ขึ้น

หยางเซิง : กราบขอบพระคุณ ท่านบุพเมธาจารย์ที่ประทานวรพจน์...

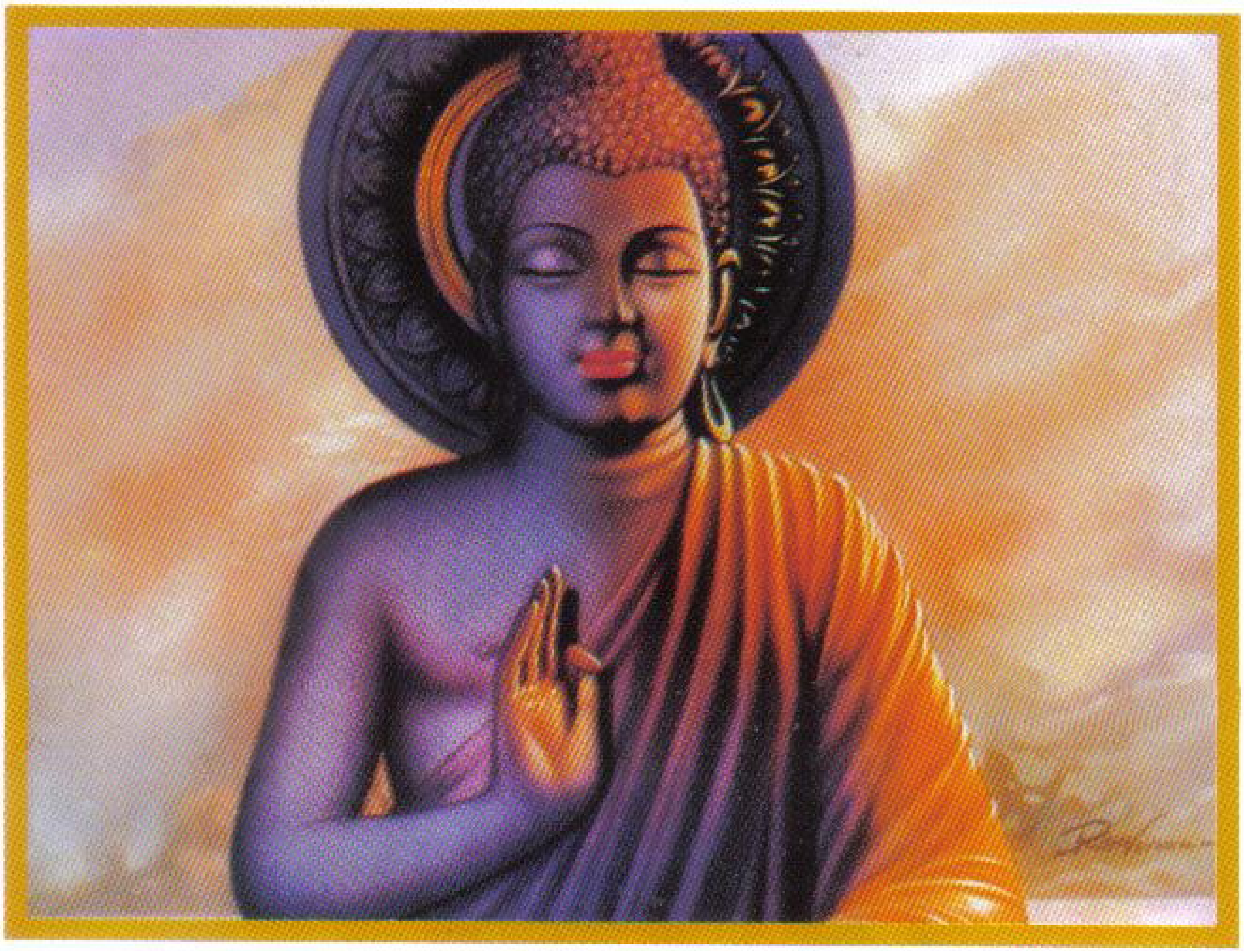
กระผมนั่งบนดอกบัวเรียบร้อยแล้ว ขอเชิญอาจารย์กลับเถอะ

อรหันต์จี้กง : สำนักเซี่ยเฮี้ยงตึ้งถึงแล้ว หยางเซิงลงจากดอกบัววิญญาณกลับเข้าร่าง

ท่านขงจื๊อคือปราชญ์พิลาสพจน์
ปรัชญาวาทศิลป์อันเกรียงไกร
ท่านสอนศิษย์ให้ทำแต่กรรมดี
ผู้คนเคารพทั่วและเทิดทูน

ฟ้ากำหนดเป็นเมธีที่ยิ่งใหญ่
ศาสนาท่านวิไลเลิศจำรูญ
จนเป็นที่ลือไกลไม่สิ้นสูญ
ต้นตระกูลเมธีกวีงาม

พระสัมมาสัมพุทธเจ้าผู้ประเสริฐ　　ให้กำเนิดศาสนาพุทธสุดยิ่งใหญ่
ทรงตรัสรู้ธรรมะชำระใจ　　อริยสัจสี่เกรียงไกรในสัจธรรม
มีศีลสมาธิปัญญาพาให้สุข　　ทางพ้นทุกข์เดินสายกลางสว่างล้ำ
ทรงสอนให้เวไนยสัตว์ขจัดกรรม　　ประพฤติธรรมจิตพิสุทธิ์สู่พุทธภูมิ

ครั้งที่ 27
เที่ยวอัครมหาวิหารทิศตะวันตก
เข้านมัสการเฝ้าสมเด็จสัมมาสัมพุทธเจ้า (พระโคดมพุทธเจ้า)
วันที่ 9 สิงหาคม พ.ศ. 2523

อรหันต์จี้กง เสด็จลงประทับทรง กล่าวเป็นกลอนความว่า

พุทธธรรมตะวันตก มรดกไร้อักขระ
ฝึกจิตให้อิสระ วิปัสสนาพาบรรลุ
ชูช่อแย้มสลวยให้ ในดวงเนตรธรรมบรรจุ
ยานเมตตาฝ่าพายุ ทะเลทุกข์โปรดปุถุชน

อรหันต์จี้กง : พุทธธรรมมาจากตะวันตก (ประเทศอินเดีย) ได้โปรดเวไนยสัตว์จำนวนมากมายอีกทั้งวิสัยของคนในเมืองจีนซื่อสัตย์เรียบง่าย พุทธศาสนาจึงรวมเป็นอันหนึ่งอันเดียวเข้ากับวัฒนธรรมของจีนได้ จึงทำให้ประชาชนยอมรับ ศาสนาที่มาจากต่างชาติได้ละลายและหลอมเข้าเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันและนำมาเผยแพร่ให้กว้างขวางยิ่ง ๆ ขึ้น จึงกลายเป็นศูนย์กลางแห่งความศรัทธาของชาวโลก ปัจจุบันผู้นับถือศาสนามีมากมายเมตตาเผยแพร่กว้างขวาง ปฏิบัติกิจกรรมบรรเทาทุกข์ สร้างเสริมจิตใจ ผู้คนให้เป็นประโยชน์ต่อสังคม ตั้งแต่บุราณมาจนบัดนี้ พุทธธรณีมีพระอริยบุคคล ปรากฏให้เห็นอยู่เสมอ อาตมา

ก็เป็นสงฆ์รูปหนึ่ง เป็นอรหันต์อวตารมาเกิด ออกจากบ้านเล็ก (ออกบวช) ไปสู่บ้านใหญ่ (บ้านมวลชน) เที่ยวโปรดเวไนยสัตว์ นับได้ว่าออกบวชเพื่อมวลมนุษย์ โดยทั่วไปพวกที่ออกบวช มักจะหลบอยู่แต่ในวัด ไม่เห็นแม้แต่เงา เหมือนจากบ้านใหญ่ (สังคม) เข้าไปอยู่ในบ้านเล็ก (วัด) จนสิ้นความเกิดดับไปเอง นับว่าเป็นผู้“สันโดษ”(โดดเดี่ยว) ไม่อาจเป็นพุทธะของปวงชนได้ ซึ่งน่าเสียดายมาก อาตมาจะพาเจ้าหยางเซิงไปท่องตะวันตก ไปนมัสการพบสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เพื่อฟังธรรมจากท่าน

หยางเซิง : กระผมนั่งบนดอกบัวเรียบร้อยแล้ว ขอเชิญท่านอาจารย์ออกเดินทางได้

อรหันต์จี้กง : ...อัครมหาวิหาร อยู่ข้างหน้านั่นแล้ว พวกเราเข้าไปนมัสการพระพุทธเจ้า

หยางเซิง : อัครมหาวิหารอันสง่างาม ดูคล้ายกับมหาวิหารในโลกมนุษย์ มีพระภิกษุ ภิกษุณีมากมายเดินไปเดินมา นอกจากนั้นยังมีเณรน้อยอยู่ด้วย อยู่ในสภาพที่บริสุทธิ์ กำลังแสดงคารวะมาทางเรา

อรหันต์จี้กง : ที่นี่ก็คือพุทธภูมิแห่งสวรรค์ตะวันตก ทั่วทุกหนทุกแห่งสะอาดปราศจากฝุ่นธุลี

หยางเซิง : ทั่วพื้นเต็มไปด้วยเพชรนิลจินดา รัศมีเปล่งปลั่งแวววาว บรรยากาศละมุนละไม รู้สึกจะมีกลิ่นหอมอบอวลของแก่นจันทร์ ....พระพุทธองค์ทรงประทับอยู่เบื้องกลาง ลักษณะน่า

เกรงขาม มีรัศมีเปล่งออก รอบ ๆ พระวรกาย มีพระอัครสาวก 2 องค์ ประทับอยู่เบื้องซ้ายและขวา ลักษณะสงบเสงี่ยมดูศักดิ์สิทธิ์ยิ่งนัก ทำให้ผู้พบเห็นไม่กล้าจะละลาบละล้วง แม้แต่ความคิด..........ข้าน้อยขอกราบนมัสการพระพุทธองค์ วันนี้กระผมได้ติดตามอาจารย์มายังวิหารรัตนไตรแห่งนี้ ในดวงจิตรู้สึกเบิกบานยิ่งนัก ขอพระพุทธองค์ทรงแสดงธรรมด้วยเถิด

พระพุทธองค์ : เจริญพรหยางเซิง พุทธธรรมแพร่มายังตะวันออก ได้โปรดผู้มีบุญวาสนาความศรัทธาไม่เสื่อมถอย ปัญญาคงอยู่ตลอดกาล ทั้งนี้เพราะพระสาวกได้สละตนรักษาพระศาสนาไว้ อาตมารู้สึกยินดียิ่ง ขณะนี้ศีลธรรมเสื่อมโทรม ศาสนาต่าง ๆ จึงเกิดขึ้น อย่างเช่น พุทธธรรมได้เผยแพร่ทั่วโลก ผู้ที่อุทิศตัวต่อพุทธศาสนาก็เพิ่มขึ้นมาก ซึ่งเป็นสิ่งยืนยันได้ว่า พุทธธรรมมีคุณประโยชน์ต่อมวลมนุษย์ หากผู้ปวารณารักษาศีลอย่างเคร่งครัดโดยไม่เสื่อมคลาย บำเพ็ญเพียรจนกระทั่งบรรลุมรรคผล ย่อมได้อริยผลแน่นอน ท่านหยางเซิงซึ่งเป็นทูตแห่งสำนักทรง ทั้งยังได้ศึกษาพุทธธรรมด้วยความศรัทธายิ่ง นับว่าเป็นผู้ทรงคุณวุฒิที่เยี่ยมยอด อันสำนักทรงได้เผยแพร่สัทธรรมอันศักดิ์สิทธิ์ อันตรงกับหลักของพุทธศาสนาที่ว่า "บาปทั้งปวงพึงละ กุศลทั้งปวงพึงกระทำ" ซึ่งนับว่าเป็นธรรมที่ถูกต้อง ในวาระที่ศีลธรรมเสื่อมโทรมลง ดังพระพุทธเจ้ายูไลได้ปรากฏในสำนักทรง เพื่อต้องการโปรดเวไนยสัตว์ได้กว้างขวางขึ้น เพื่อความสะดวกแก่ผู้บำเพ็ญธรรม นับว่าได้

สะสมผลบุญและคุณธรรมอเนกอนันต์ ทุก ๆ ผู้ทุก ๆ นามพึงศึกษาไว้

หยางเซิง : พระพุทธองค์ตรัสได้ดีเยี่ยม แต่เท่าที่ข้าพระพุทธเจ้าได้ฟังมาก็มาก ที่เหล่าสาวกแห่งพระพุทธองค์ได้บริภาษกล่าวร้ายต่อสำนักทรงอย่างครื้นเครง โดยกล่าวหาว่าสำนักทรงเป็นทางมาร ผู้ได้ยินได้ฟังต่างรู้สึกเจ็บช้ำน้ำใจ มิทราบว่า พระพุทธองค์มีความเห็นอย่างไรบ้าง

พระพุทธองค์ : ขณะนี้อยู่ในยุคปลายของพุทธธรรม ซึ่งอยู่ห่างจากพุทธะไกลมาก มวลชนในยุคนี้แม้จะมี "รากพระธรรม" อยู่ก็ตาม แต่ไม่มี "รากพระปัญญา" ดังนั้น ผู้ที่ศึกษาพระธรรมไม่ได้ศึกษาพระสูตรอย่างกว้างขวาง กระทำตนเหมือนนักทัศนาจร ศึกษาเพียงผ่าน ๆ จึงเห็นว่า พุทธศาสน์ดีที่สุด (วิชาเฉพาะ) ส่วนวิชาอื่น ๆ (พระคัมภีร์ของศาสนาอื่น ๆ) ต่ำต้อยจนไม่อยากมอง ภายใต้ทัศนคติของตนเอง ก่อให้เกิดความลำเอียง ไม่ยอมยกย่องศาสนาอื่นเป็น "กัลยาณศาสน์" จึงโจมตีด้วยปากและปากกาว่า "เป็นศาสน์แห่งมาร" ทำให้โอษฐ์พระพุทธเปื้อนด้วยเลือด เข่นฆ่ากันด้วยมือ ทำให้อาตมาเกิดความสังเวชยิ่ง! พุทธธรรมมีสี่หมื่นแปดพันพระธรรมขันธ์ ส่วนสำนักทรงก็นับถือและศรัทธาต่อปราชญ์ เทพ พุทธ โบราณ ซึ่งตรงกับหลักของพุทธะ คือ จิตสะอาดรักษาศีล สวดพระอภิธรรมอย่างสงบ เพื่อให้สิ่งศักดิ์สิทธิ์เบื้องบนคุ้มครอง ด้วยกำยานธูปแผ่มา ความสะอาดทำให้เหล่าทวยเทพ พุทธ โพธิสัตว์ซึ่งในความ

ศรัทธา จึงได้เสด็จลงมาประกาศธรรม สั่งสอนแด่ผู้มีบุญวาสนา เพื่อโปรดผู้หลง ถ้าหากมีอุบาสก อุบาสิกา ที่ถือศีลห้า และบำเพ็ญกุศลสิบ จิตระลึกถึงแต่พุทธะ พุทธะย่อมตอบสนอง ดังนั้น ด้วยแรงศรัทธาแห่งพุทธะ พู่กันที่รับทรงก็จะขีดเขียนอย่างพิสดาร พระธรรมก็จะสั่งสอนมวลมนุษย์ ซึ่งก็สมเหตุสมผล และปฏิบัติได้ง่าย ขอเหล่าสาวกแห่งพุทธะจงอย่าเหยียดหยามดูถูก (พระพุทธเจ้าองค์อื่น ๆ) อันจะทำลายรากพระธรรมแห่งปัญญา ทั้งนี้เนื่องจากปัญญาธรรมถูกปิดบัง ตาเห็นแต่พระสูตร หูก็ได้ยินเขาพูด จึงกล่าวร้ายป้ายสี เพียงแสงกระพริบก็สามารถทำให้พู่กันคลาดเคลื่อนได้ ตามความเห็นของอาตมา หากมีการดลบันดาลก็ย่อมมีการตอบสนอง เมื่อระลึกถึงพุทธะ พุทธะย่อมตอบสนอง หากไม่เชื่อถือละก็ เหล่าสาวกที่สวดพระอภิธรรมอยู่นั้นจะไม่เป็นพวกมารด้วยหรอกหรือ?

หยางเซิง : พระพุทธองค์ทรงนับเป็นพระพุทธเจ้าแห่งจักรวาล พระธรรมของพระพุทธองค์ทำให้ "ทั่วสากลโลกเคารพนับถือ" สิ่งที่ชาวโลกนับถือคือ "หลักธรรม" แต่ละศาสนาที่ไม่ขัดต่อประเพณีอันดีงาม ย่อมเป็นศาสนาที่ถูกต้อง มีคุณประโยชน์ต่อจิตใจคน พระพุทธองค์เป็นที่เคารพบูชาของชาวโลก ด้วยความเมตตากรุณา มีความเสมอภาคในศาสนา เห็นมวลมนุษย์เป็นหนึ่งเดียว สัตว์ทั้งหลายล้วนเป็นญาติกันในสามโลก ต่างก็มีพุทธจิต ก็คือ พุทธกาย หากดูถูกมนุษยชาติด้วยกันแล้ว ที่เรียกว่า "ฝึกพุทธะ" จะกลายเป็น "ขัดพุทธะ" ไป มิทราบว่า

พระพุทธองค์ทรงมีความคิดเห็นประการใดบ้าง?

พระพุทธองค์ : พุทธธรรมครอบคลุมทุกสิ่งทุกอย่าง จึงกล่าวว่า "พุทธธรรมไร้ขอบเขต" ศาสน์อื่นก็เหมือนผ้าจีวรที่ผู้ถือบวชห่มอยู่นอกกาย เพื่อปกป้องพุทธกาย จะละทิ้งขว้างได้อย่างไร มวลมนุษย์ทั่วโลก ต่างก็ปฏิบัติตามหน้าที่ ที่สวรรค์ประทานให้ เพื่อสืบทอดบวรพุทธศาสนา จะเหยียบย่ำทำลายได้อย่างไร ส่วนผู้ที่ต่อต้านศาสน์อื่นนั้น โจมตีกล่าวร้ายผู้อื่น ล้วนเกิดจากความเห็นแก่ตัว จิตริษยา โลภะที่ยังหลงเหลืออยู่ มันก็เหมือนโอษฐ์พระพ่นดินปืน ฆ่าทำลายไม่รู้จักกี่คนแล้ว จะต่างอะไรจากเพชฌฆาตเล่า?

ดอกไม้ ผลไม้ที่บูชาอยู่หน้าพระพุทธรูปเล่า ก็มิใช่พวก "นอกรีต" อุตส่าห์เพียรปลูกไว้ด้วยน้ำมือของพวกนอกรีตเองหรอกหรือ พุทธะจะทิ้งของได้อย่างไร? ที่จริงแล้วเขาทำให้พุทธจิตเกิดความรู้สึกเมตตากรุณาขึ้นต่างหากเล่า! ขอให้เหล่าพระสงฆ์ และนางชี ที่อาศัยปัจจัยสี่จากใครจัดหาให้ จากใครสร้างให้ละ? จึงขอให้พระสงฆ์และนางชีจงวางมีดลงเสีย จงอย่าได้เชือดเฉือนกัลยาณมิตร เพื่อหลีกเลี่ยงการทำลายตนเองโดยมิตั้งใจ อันจะต้องรับกรรมตอบสนองไม่มีสิ้นสุด

หยางเซิง : พระบารมีพุทธองค์หาที่สิ้นสุดมิได้ พระพุทธองค์ยิ่งใหญ่เที่ยงธรรม ปราศจากความลำเอียง เพื่อกอบกู้มวลมนุษย์จึงได้แสดงธรรมทั้งหลาย โดยไม่เอนเอียง ซึ่งเหมาะกับความต้องการของมวลมนุษย์ กระผมขอกราบนมัสการอย่างสูง

พระพุทธองค์ : อาตมามีพระธรรมที่จะเผยแพร่ทั่วโลก อย่างเช่นพระวัชร อันไม่ดับสูญ ผู้บรรลุก็จะสำเร็จเป็นพุทธ

หยางเซิง : จะเป็น "จิตฺตนิพฺพาน" ใช่หรือไม่?

พระพุทธองค์ : ถูกต้องแล้ว! รูปจริงไม่มีรูป เป็นสิ่งที่อยู่ต่อหน้าเรานี่แหละ

หยางเซิง : สิ่งที่เห็นอยู่ตรงหน้าก็คือ "พุทธ" พอหันกลับมองก็จะไม่เห็น!

พระพุทธองค์ : เกิดในแผ่นดินพุทธะ ทุกแห่งคือพุทธะ พ้นจากแผ่นดินพุทธะ มองเห็นตนเป็นพุทธะ หากมองไม่เห็น จงใช้กระจกส่อง ก็จะเห็นได้ ต้องยอมรับตนไม่ต่างจากพุทธะ ใจกายตรงกัน ไม่หลีกห่างจากกัน ย่อมสำเร็จพุทธะ

หยางเซิง : ครับ ขอรับ! ข้าพระพุทธเจ้าแลเห็นปานแดงบนพระพักตร์ของพระพุทธองค์ มิทราบว่ามีความหมายอย่างไรบ้าง?

พระพุทธองค์ : เกิดมาก็มี ตายแล้วก็ไม่จากไป ไปมาโดดเดี่ยวไม่เปิดก็ไม่ปิด นี่คือ "พุทธเนตร" มองดูสรรพสิ่งไม่เอนเอียงมองตนให้เที่ยงธรรม ไม่อยู่ทางซ้ายหรือทางขวา เป็นหนึ่งไม่เป็นสอง บนภูเขาจึงมีตะเกียงสว่างดวงหนึ่ง จากสิ่งนี้จะเห็นจิตประภัสสรเข้าสู่เขตแดนแห่ง พระพุทธเจ้ายูไล ดังนั้น จึงเรียกว่า พุทธเนตรซ่อนพระธรรมอัศจรรย์จนไม่อาจจะกล่าวได้

อรหันต์จี้กง : จากเนตรที่สามารถมองทะลุทั่วสากลโลก ใหญ่ปานเขาพระสุเมรุ เมื่อเล็กจะปานเมล็ดข้าวเปลือก จึงกล่าวว่า

"เมื่อคลายออกจะคลุมทั้งสากลโลก เมื่อเก็บจะซ่อนไว้มิดชิด"

หยางเซิง : รอยไหม้บนศีรษะของพระสงฆ์ และชี มีความหมายว่าอย่างไร?

พระพุทธองค์ : รอยไหม้มีกลิ่นหอม ทำให้เผยพุทธจิตออกมา เครื่องหมายบนศีรษะ อันนี้เกี่ยวกับ "เศียรพระ" ต้องมี "รัศมีกลมกลืน" จึงสามารถสำเร็จ "ปรมัตถผล"

ผู้อุปสมบทแล้ว หากกระทำผิดศีลแล้ว หมายถึง รอยไหม้นี้ก็ไม่สามารถเกิดต้นโพธิปัญญาได้ โดยมิรู้ตัวก็จะเกิดรากอกุศลขึ้นกลายเป็น "หัวเปรต" ด้วยเหตุนี้ ก็ไม่อาจจะเข้าสู่พุทธภูมิได้เลย

หยางเซิง : เป็นเพราะอย่างนี้เอง การชายตาหรือขมวดคิ้วของพุทธะ หรือ กิริยา วาจา แห่งพุทธะล้วนเป็นพุทธธรรมทั้งสิ้น ซึ่งเป็นสิ่งอัศจรรย์เหลือที่จะคิดได้ ขอกราบเรียนถามพระพุทธองค์ว่า ปัจจุบันการฝึกพุทธธรรม ควรปฏิบัติอย่างไรจึงจะสำเร็จมรรคผล?

พระพุทธองค์ : หากอยากจะเป็นพุทธสาวกที่ถูกต้อง จะต้องปฏิบัติดังนี้

1. **ศรัทธา** เชื่อมั่นว่าพุทธะเป็นจริง เชื่อตนเองไม่ใช่ของปลอม เชื่อผู้อื่นเช่นเดียวกัน เชื่อมั่นในสามสิ่งนี้ รวมเข้าเป็นหลักธรรม
2. **เข้าใจ** เข้าใจในพุทธธรรม ไม่ทำตนเป็นผู้ไร้การศึกษา เมื่อเข้าใจในพระธรรมแล้วก็ฝึกจิต หากเข้าใจพระธรรม

แต่ไม่เข้าใจจิต ก็เหมือนนำเอาของล้ำค่าเข้าไปในคุกตาราง ด้วย แม้ตนจะมีของล้ำค่า แต่แท้จริงแล้วเป็นนักโทษคนหนึ่ง แล้วจะสำเร็จเป็นอรหันต์ได้อย่างไร? ละโลภ โกรธ หลง สามตัว มารร้าย ก็จะทำให้จิตและกายสะอาด ก็จะเข้าสู่พุทธภูมิ

3. **การปฏิบัติ** เมื่อศรัทธา เข้าใจแล้วต้องนำไปปฏิบัติ การบำเพ็ญธรรมที่สำคัญอยู่ที่การปฏิบัติ จึงเรียกว่า "บำเพ็ญภาวนา" ผู้ปฏิบัติจะสะอาดสูงส่ง "ผู้ปฏิบัติโดดเดี่ยว เป็นทางเล็ก (ธรรมน้อย) ผู้บำเพ็ญธรรมเป็นกลุ่ม คือ ทางผู้ใหญ่ (มหาธรรม)" ดังนั้นเพื่อประโยชน์ตนไปสู่ประโยชน์ท่าน (ทั้งหลาย) โดยอาศัยหลักเมตตาธรรม ไม่ทำแต่ลำพังตนเอง

4. **การพิสูจน์** พุทธธรรมมีสี่หมื่นแปดพันพระธรรมขันธ์ ผู้ที่มีจิตศรัทธาเจริญตาม ย่อมสำเร็จผล แต่บุคคลย่อมมีการทดสอบให้เห็นชัด ไม่ว่าจะเป็นนักบวชหรือฆราวาส ต่างปฏิบัติจริงก็จะพิสูจน์ได้จริง ศาสน์ใดก็ถือตามศาสน์นั้น ต่างคนต่างปฏิบัติต่างพิสูจน์ ไม่ควรแยกเขาแยกเราอย่างโกรธแค้น นินทากล่าวร้ายต่อกัน อันจะเป็นการเผาผลาญคุณธรรมตนเองดับปัญญาตนเอง เหมือนต้นไม้ขวางทาง "คนเดิน" ใบไม้จะร่วงผลจะหล่นเพราะเกะกะคน จึงเป็นการทำร้ายตนเอง ดังนั้นจึงกล่าวกันว่า "จุดไฟเผาฟ้า เท่ากับเผาตนเอง" จงจดจำไว้

ที่กล่าวมาแล้ว 4 ข้อ พอเพียงแก่ผู้ถือปฏิบัติ และเพื่อให้หมดจด (สะอาด) ในกรรม เพื่อหมดเวรกรรมในสามภพ ควรปฏิบัติดังนี้

1. **กายกรรม** กายนั้นไม่ก่ออกุศล ไม่เกี่ยวข้องในบาป ไม่ทำลายสิ่งมีชีวิต คือ ไม่ฆ่าสัตว์ ไม่ลักขโมย ไม่ผิดประเวณี คือ กายกรรมสะอาดหมดจด
2. **วจีกรรม** ปากต้องไม่พูดเพ้อเจ้อ พูดส่อเสียด พูดกลับกลอก พูดหยาบคาย กล่าวร้ายผู้อื่น คือวจีกรรมต้องสะอาดหมดจด
3. **มโนกรรม** ไม่คิดโลภ โกรธ หลง คือ หมดจดในมโนกรรม นอกจากหมดจดในกรรมทั้งสามแล้ว ต้องเจริญในธรรมอีก 6 ประการ

1. **ทาน** เมื่อพบเห็นผู้ตกทุกข์ได้ยาก จิตใจต้องเกิดเมตตากรุณา มีจิตเหมือนเห็นผู้อื่นจมน้ำเท่ากับตนเองจมน้ำด้วย เห็นผู้อื่นหิวก็เหมือนตนเองหิว การทำทานเพื่อให้ผู้ทุกข์ได้สุข ให้ผู้หลงได้ประโยชน์ การให้ทานมี 3 ประการ
   (1) *บริจาคทรัพย์* โดยให้เงินทอง สิ่งของเครื่องใช้ แก่ผู้ยากจน เพื่อให้ชีวิตความเป็นอยู่ของเขาดีขึ้น คือ บริจาคทรัพย์ช่วยพิมพ์หนังสือธรรมะ พระสูตร เพื่อโปรดเวไนยสัตว์ เพื่อแก้ไขจิตใจของมวลมนุษย์ให้ดีขึ้น
   (2) *อย่ากลัวการให้ทาน* กับผู้เศร้าโศก ด้วยความรักไมตรีที่อบอุ่น ช่วยปลอบโยนให้คลายทุกข์ หากพบคนตกอยู่

ในความลำบาก ก็ยื่นมือเข้าไปช่วยเหลือ เพื่อให้ผู้ตกอยู่ในความลำบาก ความทุกข์ยาก สามารถมีสุขขึ้นมาได้ ปลอดจากความหวาดหวั่น กับวัดวาอาราม ควรอุทิศแรงกายปกป้อง รักษาความสะอาด หรืออธิบายชี้แนะต่อผู้ที่กล่าวร้ายต่อ พระธรรม โดยปราศจากความหวั่นเกรง

(3) *วิทยาทาน* ด้วยความรู้ที่ตนเรียนมา นำพระธรรมไปเผยแพร่สั่งสอนแก่ผู้อื่น เพื่อให้มวลมนุษย์ได้รับฝนทิพย์ด้วย ออกจากหลงให้เข้าใจให้ถูกต้อง ฝึกหัดธรรมจนสำเร็จ

2. **รักษาศีล** รักษาศีลอย่างเคร่งครัด จนสามารถแสดงออกถึงลักษณะรูปธรรมที่สง่างามได้ การรักษาศีล สามารถทำให้ กาย วจี มโน สะอาดบริสุทธิ์ได้ เพื่อไม่ก่อบาปกรรม ต้องรักษาศีลห้า อันได้แก่ ไม่ฆ่าสัตว์ ไม่ลักทรัพย์ ไม่ผิดประเวณี ไม่พูดโกหก ไม่ดื่มสุราของเมา นอกจากนั้นก็มีสิ่งฟุ่มเฟือย ร้องรำทำเพลง อันทำให้คนหลงใหล บุหรี่ก็ควรงดเสีย เพื่อให้จิตกายสะอาดหมดจด

3. **ขันติ** การบำเพ็ญธรรม ย่อมมีอุปสรรคมากมาย หรือพบกับการนินทากล่าวร้าย จะต้องไม่โกรธแค้น ต้องมีขันติอดทนจนมีการให้อภัย จิตใจก็จะสบาย ขันติภายนอกได้แก่ อดทนต่อความหิว ความหนาว ขันติภายในได้แก่ อดทนต่อกามตัณหา โดยมุ่งมั่นไม่เสื่อมคลายแล้ว ไม่กลัวความ

ลำบาก ทำได้ดังนั้นแล้ว การฝึกฝนบำเพ็ญธรรม โปรดเวไนยสัตย์ ก็จะสำเร็จแน่นอน

4. **วิริยะ** พุทธสาครไร้ฝั่ง ภูผาธรรมสูงยิ่ง ไม่อาจเรียนได้หมด การฝึกฝนไม่ควรหยุดนิ่ง หากมีผิดพลาด เมื่อพบผู้รู้ชี้แนะให้รีบแก้ไขทันที หากมีสิ่งใดที่เป็นประโยชน์ต่อสังคมให้รีบทำทันที ไม่ควรหลีกเลี่ยงบ่ายเบี่ยง ทำจนสุดความสามารถ มีความขยันหมั่นเพียรไม่เกียจคร้าน ย่อมถึงฝั่งแน่นอน

5. **สติ** จะฝึกฝนให้เป็นพุทธะ ต้องทำจิตให้สงบ ไม่ฟุ้งซ่าน ถ้าต้องการโปรดเวไนยสัตว์ ต้องมีการฝึกฝนจิตอย่างพิเศษ เพราะฉะนั้นต้องมีสติคิดรอบคอบจึงจะเกิดปัญญา พอพบกับปัญหาจึงจะสามารถแก้ไขได้

6. **ปัญญา** ผู้ปฏิบัติธรรม ต้องมีจิตอันเป็นเครื่องมือของปัญญาอันสูงส่ง ศึกษาพระสูตรต่าง ๆ ให้กว้างขวาง เพิ่มพูนความรู้ให้มาก ๆ เจนจัดต่อกิจการสังคม ต้องปราดเปรื่องในสำนวนโวหารไม่ติดขัด รอบรู้ในทุก ๆ เรื่อง ดังนั้นจึงสามารถโปรดไวเนยสัตว์ได้สะดวก

ผู้ปฏิบัติก็สามารถหลีกเลี่ยงไม่ให้ตกลงสู่ห่วงมารได้

หยางเซิง : พระพุทธองค์ทรงแสดงธรรมอย่างละเอียด เหมาะกับเข็มทิศให้ผู้ปฏิบัติธรรม ข้าน้อยก็ได้รับประโยชน์มหาศาล ต้องกราบขอบพระคุณอย่างมาก

พระพุทธองค์ : ชาวโลกหากสามารถปฏิบัติตามที่อาตมากล่าว

มานี้ ก็จะสำเร็จพุทธะแน่นอน

อรหันต์จี้กง : เนื่องจากหมดเวลาแล้ว วันนี้ขอจบการฟังเพียงเท่านี้ ต้องขอกราบลาพระพุทธองค์ก่อน

พระพุทธองค์ : เจริญพร! ขอให้พุทธธรรมเผยแพร่ไปทั่วโลก มวลมนุษย์ต่างได้รับฝนทิพย์ พ้นจากทุกข์ ได้รับความสุขทั่วหน้ากันเทอญ

อรหันต์จี้กง : หย่างเซิงขึ้นบนดอกบัว.........สำนักเซี้ยเฮี้ยงตึ้งถึงแล้ว หย่างเซิงลงจากดอกบัว วิญญาณกลับเข้าร่าง

ครั้งที่ 28
ท่องโพธาคีรีแห่งทะเลใต้ ฟังการบรรยายธรรมจาก พระอวโลกิเตศวรโพธิสัตว์ (พระแม่กวนอิม)
วันที่ 19 สิงหาคม พ.ศ. 2523

อรหันต์จี้กง เสด็จลงประทับทรง กล่าวเป็นกลอนความว่า

พระโพธิสัตว์ใน ป่าไผ่นามจี่เต็กลิ้ม
เหนือบัวขาวแม่กวนอิม ชูกิ่งหลิวพรมน้ำทิพย์
โพธาคีรีไซร้ อยู่ที่จิตใช่ไกลลิบ
ค้นหาโพธิจิต พบได้ง่ายในกายเรา

อรหันต์จี้กง : ในโลกนี้มีผู้ศรัทธากราบไหว้ พระอวโลกิเตศวรโพธิสัตว์ (พระแม่กวนอิม) เป็นจำนวนมาก อันเนื่องจากพระแม่กวนอิมมีเมตตาคุณและกรุณาธิคุณ ทำให้ชาวบ้านรู้สึกสนิทสนมและเป็นกันเอง เหมือนดั่ง "มารดา" ในบ้านปานนั้น เพราะฉะนั้นจึงดูเหมือนมี พระแม่กวนอิมอยู่ทุก ๆ บ้าน อันเป็นการเทิดทูนอย่างสง่างาม บ้างก็เทิดทูนเป็น "พระแม่กวนอิม" บ้าง เมื่อกราบไหว้ พระแม่กวนอิมก็เหมือนกราบไหว้มารดา

พระอวโลกิเตศวรโพธิสัตว์เป็นอวตารของพระพุทธเจ้าโบราณ ทรงพระนามว่า "พระพุทธเจ้ายูไล" ดังนั้นจึงขานพระนามว่า "กวนอิมพุทธเจ้าโบราณ" บ้าง หรือ "พุทธเจ้า

โบราณแห่งทะเลใต้" บ้าง พระองค์ทรงเฝ้าสดับตรับฟังเสียงทุกข์ยากของชาวโลก ทรงตั้งปณิธานไว้ว่าจะปรากฏกายทุกแห่งหน จึงเป็นสาเหตุทำให้ผู้คนเคารพนับถือมาก ชาวโลกอยากจะบำเพ็ญดังเช่นพระแม่กวนอิมหรือไม่? เจริญตามรอยพระโพธิสัตว์เถิด!

วันนี้อาตมาจะพาหยางเซิงไปท่องโพธาคีรี แห่งทะเลใต้ เพื่อนมัสการเยี่ยมท่านพระอวโลกิเตศวรโพธิสัตว์ เพื่อให้ทรงบรรยายพระธรรม พระอวโลกิเตศวรโพธิสัตว์ทรงสำเร็จมรรคผล ณ จี้เต็กลิ้ม ภูเขาโพธาคีรีแห่งทะเลใต้ สถานที่ท่องเที่ยววันนี้ก็ยังคงเป็นสวรรค์ฟ้าตะวันตก

หยางเซิง : กระผมนั่งเรียบร้อยแล้ว ขอเชิญท่านอาจารย์ออกเดินทางเถอะ

อรหันต์จี้กง : ....ถึงทะเลใต้ หยางเซิงลงจากดอกบัวเถิด

หยางเซิง : ด้านหน้าเป็นมหาสมุทร แล้วเราจะลงไปได้อย่างไร?

อรหันต์จี้กง : ข้าฯ ก็ไม่มีวิธีเหมือนกัน ดอกบัวนี้เกิดจากน้ำจืด แต่น้ำทะเลมันเค็ม หากดอกบัวแช่อยู่ในน้ำ "ทะเลทุกข์" คิดว่าคงเหี่ยวเฉา แล้วจะทำอย่างไรดี?

หยางเซิง : เราลองลงเหยียบน้ำทะเลดู ดูซิว่าจะจมลงไปหรือไม่?

อรหันต์จี้กง : ดีแล้ว! ข้าฯ จะลองดูก่อน เธอรออยู่ที่นี่ก่อน!

หยางเซิง : พอเท้าอาจารย์เหยียบลงบนพื้นทะเล อานุภาพช่างไพศาลยิ่ง ราวกับเดินอยู่บนเรือปานนั้น ไม่จมลงสู่ทะเล!

อรหันต์จี้กง : เจ้าเห็นข้าฯ เป็นอย่างไรบ้าง? ขาของข้าฯนี้มีอานุ-

ภาพ ใช้ได้ทั้งบนบก ในอากาศ และบนน้ำ หยางเซิงเจ้าควรฝึกหัดไว้!

หยางเซิง : อานุภาพของกระผมยังไม่เพียงพอ ไม่กล้าที่จะลองดู กลัวจมสู่ก้นทะเล!

อรหันต์จี้กง : ไม่ต้องกลัว มีข้าฯ อยู่ทั้งคน ช่วยเหลือเจ้าได้ทันท่วงที!

หยางเซิง : ถ้างั้นผมจะลองดู.........โอย! ไม่ได้แล้ว ผมกำลังจะจมลง อาจารย์ ช่วยด้วย!

อรหันต์จี้กง : ไม่ต้องกลัว ข้าฯ จะดึงเจ้าขึ้นฝั่ง

หยางเซิง : โชคดีที่อาจารย์ช่วยเหลือ มิฉะนั้นแล้วคงจะจมลงสู่ก้นทะเล เป็นอาหารว่างของพวกปลาแน่นอน

หยางเซิง : ขอเรียนถามท่านอาจารย์ ทำไมท่านจึงเหยียบน้ำไม่จม แต่ผมกับตรงกันข้าม จะบอกเคล็ดลับให้ได้ไหม?

อรหันต์จี้กง : เจ้าอยากจะรู้ ข้าฯ ก็จะไม่สงวนเอาไว้ จะถ่ายทอดให้เจ้า เจ้าดูพวกที่ว่ายน้ำไม่เป็น พอลงสระว่ายน้ำก็จะจมลง **พวกเขาต้องใช้ห่วงยาง ห่วงยางก็มีลมอัดแน่นอยู่ภายใน** ทั้งที่ภายในห่วงยางกลวงเปล่า มันจึงสามารถลอยอยู่บนน้ำได้ เมื่อรู้หลักของอันนี้แล้ว เมื่อเจ้ากำลังจะเหยียบบนน้ำ ก็ให้ภาวนาตนเองเหมือนห่วงยาง กายนี้ว่างเปล่าไม่มีสิ่งใด แล้วมันก็จะลอยอยู่ได้หากไม่เชื่อก็ลองดู กระบอกไม้ไผ่ ลูกโป่ง ถังเหล็ก เป็นต้น เพียงเพื่อไม่ให้มีรอยรั่ว (รักษาจิตให้เป็นเอกคัตตา ไม่ฟุ้งซ่าน) ก็จะไม่จมลง

หยางเซิง : พูดมีเหตุผล! กระผมรู้แล้ว

อรหันต์จี้กง : อย่างนี้หมายความว่า แต่ละคนที่ดำรงชีพอยู่ในโลกนี้ ไม่ควรติดยึดอยู่กับสิ่งของต่าง ๆ มิฉะนั้นแล้วก็จะจมสู่หนทางเวียนว่ายตายเกิด ถ้าหากสามารถละทิ้งทุกอย่าง อย่าให้ความใคร่ความอยากในสรรพสิ่ง เป็นภาระต้องแบก ให้กายของข้าฯ เต็มไปด้วยพลังปราณธรรมชาติ กายก็จะเหมือนดังลูกโป่ง ไม่ถูกสรรพสิ่งผูกมัดจนต้องจมลง ดังนั้นจึงสามารถลอยขึ้นสู่สวรรค์ อย่างเช่นปัจจุบัน ข้าฯ ว่างจากปัจจัยสี่ (จตุรภูต) แม้แต่น้ำก็ยังซึมไม่เข้า ดังนั้นจึงไม่มีภัยจากการจม จึงสามารถเดินบนน้ำได้เหมือนเหยียบเมฆก็ได้ พ้นจากทะเลทุกข์ ไม่ต้องเวียนว่ายตายเกิดอีกต่อไป

หยางเซิง : ข้างหน้ามีเรือเล็ก ๆ ลำหนึ่ง ลักษณะเหมือนเรือใบ ไม่ทราบว่ามีใครบ้าง?

อรหันต์จี้กง : ฮาฮ้า! พระแม่กวนอิม ทรงยานเมตตามาหาเรา ท่านรู้ว่า พวกเราศิษย์อาจารย์กำลังลองวิชาอยู่ที่นี่ ท่านจึงมาต้อนรับเราที่นี่

หยางเซิง : เรือลำน้อยชะลอเข้าฝั่ง ภายในมีท่านผู้หนึ่งทรงอาภรณ์สีขาวแพรวพราว พระอวโลกิเตศวรโพธิสัตว์ ลักษณะสง่างาม พระพักตร์แฝงไว้ด้วยความเมตตากรุณา ซึ่งกระผมมักพบเห็นในขณะทำสมาธิหรือในความฝันแบบเดียวกัน วันนี้นับว่ามีบุญญาธิการมาก ข้าฯน้อยขอกราบนมัสการ ท่านพระกวนอิมโพธิสัตว์

พระกวนอิม : หยางเซิงมิต้องเกรงใจ! ข้าฯสถิตอยู่ที่จี้เต็กลิ้ม

บนเขาโพธาคีรี ได้ข่าวว่าพวกท่านจะมาท่องเที่ยวที่นี่ เนตรทิพย์ข้าฯ เห็นท่านทั้งสองกำลังลองวิชากันอยู่ที่นี่ ดังนั้นจึงได้ขับยานเมตตามาพบท่านที่นี่ ขอเชิญท่านทั้งสองขึ้นมาเถิด

หยางเซิง : ขอรับกระผม! ยานเมตตาลำนี้ทำไมจึงไม่ใหญ่โต?

พระกวนอิม : ก็เพื่อท่านทั้งสองเท่านั้น หากใช้ลำใหญ่ไปจะไม่สะดวก หากมีผู้โดยสารมากยานเมตตาลำนี้ก็จะขยายออกเอง ผู้ที่คิดจะฝึกบำเพ็ญเพียร หากจิตใจของเขาไม่ท้อถอย และต้องการเสวยสุขในแดนพุทธเกษตรละก็ เพียงแต่กล่าวนาม "กวนซีอิม" ข้าฯ ก็จะปรากฏกายอยู่ข้างเขา ดังนั้น ยานเมตตาจึงขยายใหญ่ได้โดยไร้ขอบเขต สามารถที่จะบรรทุกสรรพสัตว์หมดโลก

หยางเซิง : พระท่านทรงเมตตา อานุภาพไร้ขอบเขต นับว่าสรรพ-สัตว์มีบุญวาสนา

พระกวนอิม : ข้าฯ จะออกเดินทาง เจ้าหยางเซิงจับขอบเรือให้มั่น เพราะความเร็วมีมากเหมือนกับเหาะทะยาน หากพลั้งเผลอปล่อยมือ อาจตกลงสู่ทะเลได้ น่าอันตรายมาก

หยางเซิง : ขอรับกระผม! กระผมนั่งเรียบร้อยแล้ว ขอเชิญท่านออกเรือได้! ....ทำไมเรือลำนี้ไม่มีเครื่องยนต์? แต่พระท่านก็ขับเคลื่อนดังบิน น่าอัศจรรย์จริง?

อรหันต์จี้กง : นี่มิใช่เรือธรรมดา ไม่จำเป็นต้องมีเครื่องยนต์ขับเคลื่อน เพียงแต่ท่านพระกวนอิมออกมา ก็สามารถเคลื่อนที่ได้เหมือนเครื่องยนต์บรรจุอยู่ในจิตของท่านพระกวนอิม พอจิตขยับเรือก็เคลื่อน วิ่งฉิวไม่หยุด ดังนั้นจึงเรียกว่า "ยานทิพย์"

หยางเซิง : น่าอัศจรรย์ใจยิ่งนัก เมื่อจิตขยับเรือก็เคลื่อน จิตนิ่งเรือก็หยุด พระโพธิสัตว์ทรงขับเรือเมตตา มิใช่เรือเมตตาขับพระโพธิสัตว์ ปณิธานของท่านพระโพธิสัตว์ช่างใหญ่โตไร้ขอบเขต ดังนั้นจึงสามารถปรากฏกายได้ทั่วทุกสารทิศ เพื่อโปรดผู้ทุกข์ยาก

อรหันต์จี้กง : ที่นี่คือเขาโพธาคีรีแห่งสวรรค์ฟ้าตะวันตก วันนี้พวกเราจะท่องเที่ยวที่นี่ เพื่อฟังพระธรรมจากท่านพระกวนอิม

พระกวนอิม : สรรพสัตว์หลงอยู่ในกามตัณหา เหมือนกายตกอยู่ในทะเลทุกข์ มักพบอุปสรรคนานา นับได้ว่าหาทุกข์มาใส่ตัว วันนี้ประตูสวรรค์เปิดกว้าง บรรดาพุทธเจ้าต่างเสด็จจากสวรรค์ฟ้าตะวันตกสู่ดอยเทวะพงไล เพื่อโปรดเวไนยสัตว์ ท่านอรหันต์จี้กง และหยางเซิง ได้มาท่องเที่ยวในวันนี้ เชิญติดตามข้าฯท่องเที่ยวเถอะ!

หยางเซิง : ป่าไผ่เขียวขจีทั่วภูเขา อากาศช่างสดชื่น ยังมีธารน้ำไหลผ่าน นับว่าเป็นแดนศักดิ์สิทธิ์ที่สวยงามมาก

พระกวนอิม : นี่คือน้ำทิพย์จากป่าไม้จี้เต็กลิ้ม น้ำทิพย์ไหลสู่ทะเลทุกข์ เพื่อชะล้างความทุกข์ของมวลมนุษย์ให้ลดน้อยลง ซึ่งใช้ทำเป็นน้ำมนต์สำหรับโปรดเวไนยสัตว์

หยางเซิง : ด้านหน้ามีสระบัวใหญ่แห่งหนึ่ง ดอกปทุมสีขาวบานสะพรั่ง งามบริสุทธิ์ต้องตาคนยิ่งนัก ด้านข้างป่าไผ่สูงเสียบฟ้าล้อมรอบเหมือนดั่งปล่องสวรรค์ ที่นั่นยังมีเด็กอยู่สองคน พวกเขาเป็นใครกันนะ?

พระกวนอิม : เขาคือ กุมารเทพ กุมารีเทพ ข้าฯพำนักอยู่ในตำหนักบัวขาว ในป่าไผ่จี้เต็กลิ้มนี้สะอาดหมดจด แต่จิตเป็นห่วงมวลมนุษย์ที่ยังโปรดไม่หมด เพราะฉะนั้นจึงได้ปรากฏกายมายังโลกเกือบทุกครั้ง เพื่อช่วยเหลือมวลมนุษย์ ใครก็ตามที่กล่าวนามข้าฯ และกำลังตกอยู่ในห่วงทุกข์ ข้าฯก็จะปรากฏกายไปช่วยเหลือ ขอให้มวลมนุษย์จงเข้าใจข้าฯ ประกอบการกุศลด้วยความเมตตากรุณาและซื่อสัตย์ เช่นนั้นแล้วพวกท่านก็เปรียบเสมือนข้าฯ ได้อวตาร และก็สามารถที่จะช่วยเหลือผู้อื่นได้ทันท่วงที ก็จะเป็นที่พอใจของข้าฯเป็นอย่างยิ่ง และด้วยเหตุนี้จิตของข้าฯกับจิตของท่านก็จะมีกระแสจิตถึงกันได้วันข้างหน้าข้าฯก็จะรับพวกท่านมายังจี้เต็กลิ้มพบปะกัน ผู้ที่เจริญ โพธิสัตว์ธรรมที่ไม่เปลี่ยนใจ ย่อมสำเร็จมรรคผลเป็นแน่แท้ ข้าฯจะขึ้นนั่งบนดอกบัวละ!

หยางเซิง : ร่างอันแผ่วเบาของพระโพธิสัตว์ ชั่วพริบตาเดียวก็ลอยขึ้นบนดอกบัว ลักษณะอ่อนช้อยดั่งนางฟ้า พริ้วปลิวไสวงามสง่า.........

อรหันต์จี้กง : เจ้าจะบรรยายถึงลักษณะท่านั่งของพระโพธิสัตว์และทิวทัศน์แวดล้อมของที่นี่ในขณะนี้ได้ไหม?

หยางเซิง : ได้ขอรับ! เบื้องกลางของป่าไม้จี้เต็กลิ้ม มีช่อบัวขาวลอยอยู่เหนือน้ำ พระกวนอิมแลดูท้องฟ้าที่สะอาดอยู่ในน้ำ กุมาร-เทพ กุมารีเทพ ยืนอยู่ทั้งซ้ายและขวา กิ่งหลิวสะบัดน้ำทิพย์พรมทั่วสากลโลก ถูกต้องไหมครับ?

อรหันต์จี้กง : ดีมาก! หยางเซิงมาถึงที่นี่ในวันนี้ ขอให้ท่านพระ-โพธิสัตว์แสดงธรรม!

หยางเซิง : ขอรับ วันนี้นับว่าเป็นวโรกาสอันดีงาม ใคร่จะได้ฟังพระธรรม ขอท่านพระแม่กวนอิมโพธิสัตว์ โปรดแสดงธรรมด้วยเถิด

พระกวนอิม : เจริญพร! สภาพของโลกปัจจุบันนี้ ชีวิตเสพสุขทางวัตถุนิยมได้เจริญถึงขีดสุดแล้ว ในฐานะผู้ศักดิ์สิทธิ์ เห็นว่าเป็นบุญของมนุษย์ บรรดาพระพุทธเจ้าควรจะอนุโมทนาด้วย แต่ผู้ที่มีบุญส่วนใหญ่นั้น ล้วนหลงอยู่ใน สุรา นารี ทรัพย์สมบัติ ลาภยศ อันเป็นมหาอกุศลสี่ชนิด ดังนั้นผู้ที่ได้รับผลจากการกระทำในกิจที่เป็น "กุศลกรรม" เมื่อเสพสุขจนเกินควรจนไม่สามารถควบคุมไว้ได้ ก็จะหลงเข้าสู่ทางบาปเข้าสู่กฎแห่งกรรม ในที่สุดก็จะได้รับตอบสนองจาก "อกุศลกรรม" มวลมนุษย์ได้เข้าสู่ภาวะอับโชคเช่นนี้ ทำให้ข้าฯ รู้สึกเวทนายิ่งนัก! โชคดีที่ปัจจุบันสำนักทรงช่วยสั่งสอน ผดุงคุณธรรมจิตคนไม่ให้ตกต่ำ เตือนสติคนให้ประพฤติวินัยสามรักษาศีลห้าคุณธรรมห้าและธรรมะแปดประการ แก้ไขความเหลวแหลกของสังคม ขจัดความโสมม เผยแพร่ความสว่าง เพื่อเป็นตะเกียงส่องทางมืด ข้าฯ เองก็จะลงประทับทรงในสำนักต่าง ๆ เป็นประจำ เพื่อบรรยายธรรมแก่ปวงชน ชักจูงมวลชนที่ศรัทธาในพุทธธรรม รักษาศีลห้า เรียนธรรม ฝึกพุทธะเพื่อให้ดวงจิตสว่าง จนบรรลุอริยมรรค อริยผล วันนี้ท่านหยางเซิงมาที่นี่ ข้าฯ มีความปีติยินดี ก็จะนำท่านไป

สัมภาษณ์บรรดาผู้ที่สำเร็จพระโพธิสัตว์

หยางเซิง : กราบขอบพระคุณ ที่พระโพธิสัตว์ชักจูง

พระกวนอิม : ตามข้าฯ มาเถิด

หยางเซิง : พระโพธิสัตว์ลอยละลิ่วดั่งเมฆ ลอยห่างจากบัวอาสน์ทันที เดินเหินดั่งเมฆเคลื่อนไปบนผิวน้ำปานนั้น........โอ้! ตลอดทางเห็นแต่ภูเขาเขียวชะอุ่มและธารน้ำไหลใสสะอาด ซึ่งสมเป็นแดนเทวะเสียจริง ๆ ได้มายังที่นี่ ข้างหน้ามีสำนักสงฆ์อยู่มากมาย ใต้ต้นโพธิ์มีพระสงฆ์นั่งสมาธิอยู่ อีกต้นหนึ่งก็มีผู้ที่ไม่ได้ปลงผมนั่งเข้าฌานอยู่ อยู่ในสภาพที่เหมือนกับได้ลืมตนเองไปเสียแล้ว

พระกวนอิม : พระโพธิสัตว์เหล่านี้ล้วนได้บำเพ็ญโพธิมรรค จนสำเร็จแล้วทั้งนั้น จึงมายังบำเพ็ญเงียบที่นี่ ไม่ว่าจะออกบวชหรือเป็นฆราวาส ขอเพียงให้ฝึกจิตแบบข้าฯ เพื่อกอบกู้มวลมนุษย์ ก็สามารถจะบรรลุมรรคผล เจ้าหยางเซิงจงสัมภาษณ์พวกเขาเถิด

หยางเซิง : ขอรับกระผม! ขอเรียนถามท่านพระโพธิสัตว์องค์นี้ (เป็นพระสงฆ์) หน้าตาแฝงไว้ด้วยความเมตตา ศีรษะกลมกลึนเปล่งรัศมีแวววาว โดยเฉพาะรอยไหม้บนศีรษะขณะรับศีลนั้นมีรัศมีเปล่งอย่างแรงกล้า ท่านบำเพ็ญเพียรจนสำเร็จมรรคผลอย่างไรบ้าง?

โรจน์ปัญญา โพธิสัตว์ : ชื่อทางสงฆ์ของอาตมาคือโรจน์ปัญญา ตอนมีชีวิตอยู่ได้เข้ามาเป็นศิษย์ในไตรสรณ กราบไหว้พระคุณเจ้า

เจริญโพธิมรรค อาตมารู้สึกว่าการฝึกเรียนพุทธธรรมที่สำคัญคือต้องสงเคราะห์ผู้อื่น การออกบวชมิใช่ขลุกอยู่แต่ในวัด การบวชเป็นพระอยู่ที่ฝึกเรียนถึงสาระแก่นสาร เพื่อเป็นแนวทางปฏิบัติ ดังนั้นระหว่างที่อาตมาบำเพ็ญเพียรอยู่ นอกจากเผยแพร่พระธรรมและปลอบเตือนแล้ว ยังได้ปล่อยสัตว์ สงเคราะห์ผู้ยากจน ช่วยบรรเทาสาธารณภัย.....ซึ่งเป็นงานกุศล ปฏิบัติเต็มความสามารถ ส่วนการบำเพ็ญจิต นอกจากการทำสมาธิแล้ว ก็มีการกราบไหว้ พระกวนอิมโพธิสัตว์ หากพบว่าพระสงฆ์ร่วมสำนักเดียวกัน มีการเจ็บป่วยขึ้นหรือเดือดร้อน ก็ให้ความช่วยเหลืออย่างเต็มใจเพื่อปลดทุกข์ให้เขา เพื่อให้เขาเข้าใจถึงความเมตตาคุณและกรุณาธิคุณของวิญญาณชาวพุทธ เพื่อจะได้มีศรัทธาในการบำเพ็ญเพียร

ช่วงชีวิตแห่งการบำเพ็ญธรรม อาตมาก็ได้รับอุปสรรคและเจ็บไข้ได้ป่วยอยู่บ่อยครั้ง ก่อให้เกิดสภาพจิตฟุ้งซ่านต่อสภาพทวนกระแสเช่นนั้น แต่ก็รู้ว่านั้นเป็นกรรมเก่ายังต้องชำระจำเป็นต้องทนทุกข์ในความลำบาก อาตมาจึงตั้งจิตแน่วแน่มีสติเข้มแข็ง ตลอดชีวิตมาได้บำเพ็ญกุศล เผยแพร่คุณธรรม การโปรดเวไนยสัตว์ก็มีจำนวนไม่น้อย ในที่สุดก็บรรลุโพธิสัตว์ผลได้มายัง ณ ที่นี้ ได้เข้าเฝ้าพระพุทธเจ้าศากยมุนี และพระอวโลกิเตศวรโพธิสัตว์เพื่อฟังพระธรรม และได้บำเพ็ญอย่างสงบต่อเพื่อให้ได้รับอริยผลที่สูงยิ่ง ๆ ขึ้น

ขอให้ชาวโลกที่ปฏิบัติธรรม จงอย่ามีความเห็นแก่ตัวเพื่อ

ประโยชน์ตนเอง ต้องมีจิตใจอย่างโพธิสัตว์ ช่วยเหลือผู้อื่นให้มาก ๆ ขณะที่ท่านมีเมตตาจิต ให้ความรักแก่ผู้อื่นนั้น สภาพจิตของท่านก็เหมือนจิตโพธิสัตว์ พอนาน ๆ ไปจิตนี้ก็จะทะลุติดต่อกันได้ โดยไม่มีสิ่งใดมาขวางกั้น เมื่อนั้นท่านก็จะสำเร็จบรรลุเป็นพระโพธิสัตว์

หยางเชิง : ขอบพระคุณ ท่านโรจน์ปัญญาโพธิสัตว์ ที่กรุณาบรรยาย โดยอาศัยจิตที่มีมหาเมตตาธรรมช่วยเหลือผู้อื่น จึงสามารถบรรลุ มหาหฤหรรษผล กฎแห่งกรรมไม่คลาดเคลื่อนเลยแม้แต่น้อย

ขอเรียนถามท่านโพธิสัตว์รูปนี้ (เธอยังไม่ได้ปลงผม แต่มีรัศมีพุ่งออกจากศีรษะโดยรอบ มีลักษณะสูงศักดิ์ผิดธรรมดาสามัญ) ท่านบำเพ็ญอย่างไรจึงสำเร็จมรรคผล?

เมตตาคุณโพธิสัตว์ : ฉันนั้นปฏิบัติธรรมอยู่กับบ้าน เนื่องจากสามีเป็นข้าราชการ เมื่อลูก ๆ เติบโตมีงานทำแล้ว ฉันก็ว่าง มีเพื่อนสาวคนหนึ่ง ชักจูงให้ไปเรียนพุทธธรรม จากนั้นมาก็ศึกษาพิจารณาหลักธรรม การปฏิบัติก็มีการถือศีล กินมังสวิรัติ (กินเจ) สวดมนต์ทำสมาธิ วิปัสสนาจนได้ปัญญา รู้แจ้งว่ามนุษย์ก็คือสี่มหาตภูมิรวมตัวกัน มีพุทธจิตเท่านั้นที่เป็นจริง เพราะฉะนั้นจึงบริจาคทรัพย์ พิมพ์หนังสือธรรมะแจกจ่ายให้คนอื่น เมื่อพบผู้ตกทุกข์ได้ยากก็เข้าช่วยเหลือด้วยความเต็มใจ และเนื่องจากบ้านของน้องชายขายยาจีน ก็สั่งให้ช่วยบริจาคยาแก่ผู้ที่ยากไร้โดยช่วยออกค่ายาให้ ตลอดชีวิตประกอบแต่การกุศลโดยไม่ย่อท้อ

สร้างสมบุญบารมี ขยันหมั่นเพียรในการฝึกฝนจิตวิญญาณธาตุมั่นคง ไม่แปดเปื้อนอกุศล ในที่สุดก็สำเร็จโพธิสัตว์ผล

หยางเซิง : โพธิสัตว์ในบ้าน อยู่ใกล้กับมวลมนุษย์มาก ยิ่งสะดวกในการสงเคราะห์ปลดทุกข์ให้ชาวบ้านได้ง่าย ทำด้วยความเต็มใจและสุดกำลัง ในที่สุดก็บรรลุโพธิสัตว์ ขอสรรเสริญอย่างยิ่ง!

ขอเรียนถามท่านโพธิสัตว์รูปนี้ (ใส่เสื้อผ้าสีเทาดูสมถะ รัดมีบนศีรษะกลมกลึน รู้สึกเป็นผู้มีบุญบารมีสูง) มิทราบว่าท่านบำเพ็ญเพียรอย่างไร จนสำเร็จมรรคผล?

กรุณาธรรมโพธิสัตว์ : ฉันนั้นบำเพ็ญเพียรในบ้าน โดยมีเพื่อนชักชวนให้ไปนมัสการอาจารย์เพื่อเรียนธรรมะ ภายหลังอาจารย์ได้สั่งสอนชี้แนะ ก็เห็นแจ้งในสัทธรรมของมนุษย์ เพื่อการชักจูงเพื่อนมนุษย์ ก็ได้ฝึกธรรมะทางปรัชญาเมธี จนรู้ซึ้งหลักธรรมอย่างละเอียด ซึ่งไม่ต่างไปจากพุทธธรรม ดังนั้นจึงไม่ต่อต้านหลักธรรมทางปรัชญาเมธีด้วย และยังได้ค้นคว้าอย่างเงียบ ๆ ของพระสูตรเต้าเต็กเก็ง พระสูตรวิสุทธิมรรค คัมภีร์สี่และพระสูตรห้าประการ เพราะฉะนั้นจึงได้สนทนาธรรมกับนักธรรมแห่งศาสนาเต๋าด้วย และยังได้ศึกษาตำราเกี่ยวกับการฝึกฝนกายและจิตอย่างละเอียด ฝึกกำลังกายภายในและภายนอกจากตำราโป๊ยตึ่งกิ้ม ตลอดชีวิตการบำเพ็ญธรรม มีความสุขโดยตลอดและยังได้โปรดผู้ที่มีบุญวาสนา สงเคราะห์ผู้ยากจนตามความสามารถ เพราะฉะนั้นจึงสำเร็จบรรลุโพธิสัตว์ผล

หยางเซิง : เมื่อได้ฟังการบำเพ็ญเพียรจากพระโพธิสัตว์แล้ว รู้

สึกว่าการบำเพ็ญธรรมนี้มิใช่เรื่องง่าย ๆ ไม่ว่าจะอยู่ในศาสนาใดก็ตาม การช่วยเหลือมนุษย์ ต้องถือว่าเป็นภาระหน้าที่ หากปราศจากจิตวิญญาณในการช่วยเหลือเพื่อนมนุษย์แล้ว ก็ไม่อาจแสดงออกถึงจิตใจแห่งโพธิสัตว์ได้ จะให้เป็นโพธิสัตว์ก็ยังขาดคุณสมบัติ ผู้ที่ไม่ยอมให้ความช่วยเหลือแก่ผู้อื่น เขาก็เป็นผู้ที่เห็นแก่ตัว ที่เรียกว่า "ผีตระหนี่" จิตใจเขาคับแคบ ไม่สามารถที่จะบรรลุถึงเขตแดนแห่งความไร้ขอบเขตได้ เพราะฉะนั้นความสำเร็จของเขาย่อมมีจำกัด

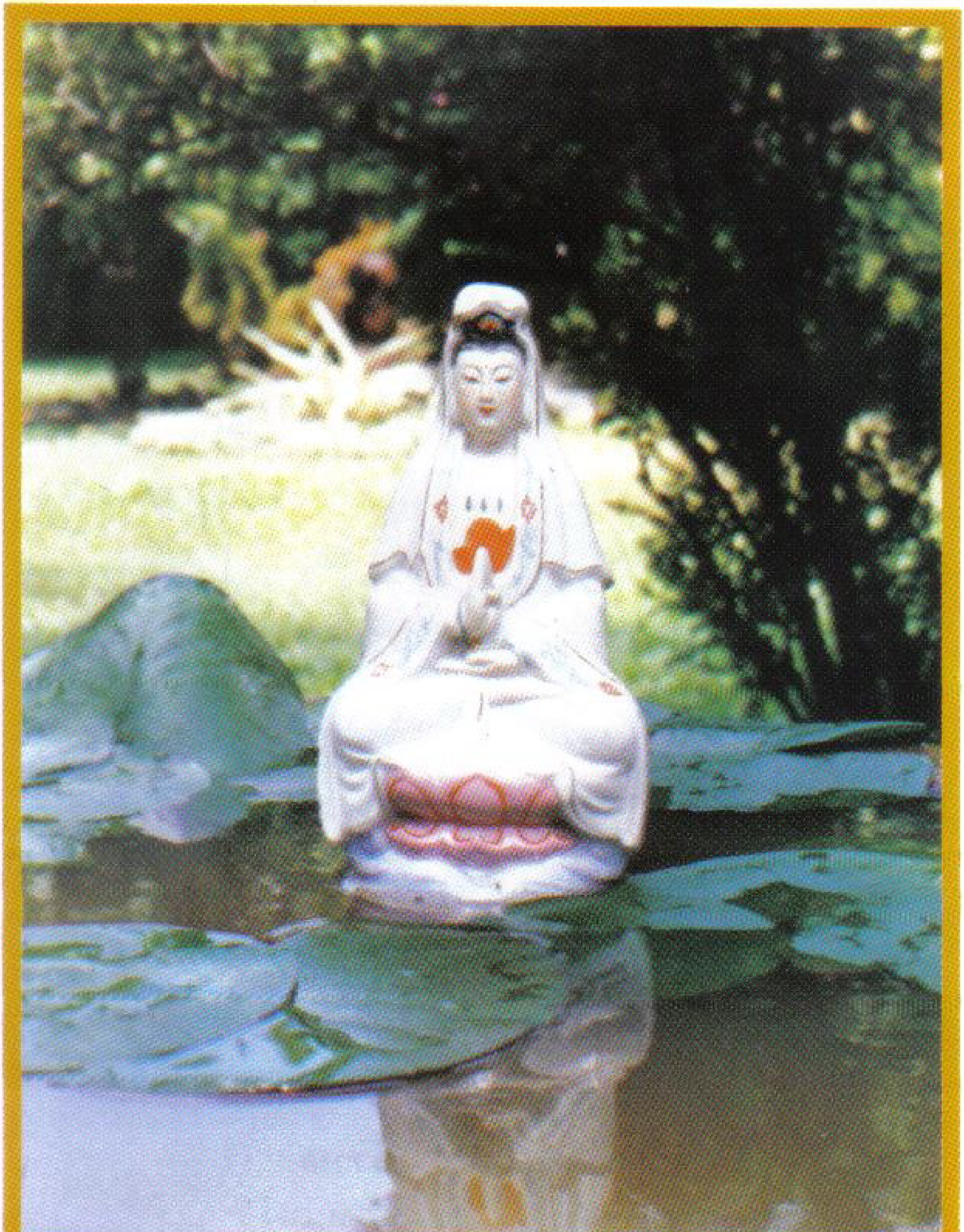
อรหันต์จี้กง : หยางเซิงพูดถูกต้อง ขอให้ชาวโลกจงมีจิตใจที่ดีงามเพื่อที่ไม่เป็นโรคมะเร็งเน่าเปื่อย จึงสามารถกินไม่รู้จักหมด วันนี้คงต้องนมัสการลาพระมหาโพธิสัตว์ไปก่อน

พระกวนอิม : เนื่องจากเวลาดึกแล้ว ขอให้ท่านทั้งสองกลับสำนักยินดีต้อนรับอีก

หยางเซิง : กราบขอบพระคุณพระกวนอิมโพธิสัตว์ที่ทรงเมตตาคุณช่วยเหลือชาวโลก ขอกราบลาไปก่อน

กระผมนั่งเรียบร้อยบนดอกบัวแล้ว ขอเชิญอาจารย์กลับสำนักเถอะ!

อรหันต์จี้กง : สำนักเซี้ยเฮี้ยงตึ๊ง ถึงแล้ว หยางเซิงลงจากดอกบัวได้ วิญญาณกลับเข้าร่าง

แม่กวนอิมพระมหาโพธิสัตว์ ช่วยขจัดทุกข์ภัยได้ทั้งผอง
สรรพสัตว์โศกเศร้าเฝ้าประคอง น้ำตานองแม่เช็ดให้ไม่ถือองค์
ทรงสอนให้เมตตาการุณสัตว์ จงเคร่งครัดในศีลห้าอย่าโลภหลง
ชีวิตสัตว์น้อยใหญ่ให้ปลดปลง น้ำพระทัยของพระองค์ดุจทิพนที

แปดเซียนฤทธิ์เลิศล้ำ อวกาศ
เป็นมิ่งขวัญประชา กราบไหว้
ลอยละลิ่วประกาศ สัทธรรม
ข้ายิ่งศรัทธาใกล้ เทิดไว้เหนือเศียรฯ

ครั้งที่ 29
ท่องแดนสุขาวดีแดนพุทธเกษตร
ฟังการบรรยายธรรมจากพระอมิตาภพุทธเจ้า
วันที่ 5 กันยายน พ.ศ. 2523

อรหันต์จี้กง เสด็จลงประทับทรง กล่าวเป็นกลอนความว่า

เบากายเพราะไร้ฝุ่น　　กิเลสตุนชำระลา
บำรุงมั่นรักษา　　บริสุทธิ์อยู่ดินแดนเดียว
มากล้นบุญกุศล　　ดลให้ลอยฟ้าเป็นเกลียว
สุดขอบฟ้าเขาเขียว　　เจ้าท่องเที่ยวได้เสรี

อรหันต์จี้กง : ทุกแห่งหนมีแต่คนฝึกฝนเรียนพุทธธรรม อันที่จริงการเรียนพุทธธรรมมันเกี่ยวกับเรื่องอะไรกันหนอ? ตามความเห็นของอาตมาก็ไม่มีอะไรมาก "ถามที่ใจ! ถามที่ใจ!" เท่านั้นเอง หากใจนั้น "ไม่ด่างพร้อย" อาตมาก็ว่าไม่ห่างไกลจากพุทธะ หากอยู่ห่างจากจิต ก็ไม่เห็นพุทธะ เช่นเดียวกับวัดที่ว่างเปล่าก็ไม่อาจเป็นวัดได้ หากคนปราศจากหัวใจ ก็ไม่อาจเป็นคนได้ เพราะฉะนั้น จึงหวังว่ามวลมนุษย์ควรจะเป็นคนมีหัวใจ ใจนั้นสามารถเปลี่ยนได้ร้อยแปด อย่างอาจารย์สอนตัดเสื้อผ้าก็สามารถจะตัดเย็บเสื้อผ้าได้เป็นพัน ๆ แบบ เพราะฉะนั้น หัวใจก็เปรียบเหมือน "อาจารย์" สามารถที่จะเปลี่ยนแปลงหน้าตารูปลักษณ์

ของตนเองได้ไม่ซ้ำแบบ จะแปลงเป็น "พุทธะ" หรือ "มาร" ก็ขึ้นอยู่กับความต้องการของใจ แต่ละคนล้วนเป็นนักวิทยากล ท่านต้องการรูปลักษณะอย่างไร ต้องการเดินทางแบบไหน เปลี่ยนแปลงแบบไหน ก็สุดแท้แต่ใจท่าน ส่วนอาตมาหวังว่า คงเปลี่ยนเป็นคนดี เป็นเทพ เป็นปราชญ์ เป็นพุทธะ จงอย่าเปลี่ยนตนเองเป็นมารเป็นอันขาด ซึ่งจะทำให้ผู้อื่นกลัวลาน ถ้าเช่นนั้นก็ถือว่าท่านนั้นโง่เสียนี่กระไร จะเปลี่ยนเป็นคนดีคนเลว ก็ขึ้นอยู่กับฝีมือท่านจะสร้างแต่ง ตอนที่เปลี่ยนเป็นผีในเมืองนรก หรือเป็น เป็ด ไก่ หมา ควาย พอเห็นตนเองในกระจก คงจะสะดุ้งโหยง ที่เห็นรูปลักษณ์เปลี่ยนไปถึงปานนั้น ตอนนี้คงโทษฝีมือท่านว่าไม่เอาไหน ไม่มีปัญญาเปลี่ยน ผิดรูปไปแล้ว! จงเชื่อคำพูดของอาตมาเถิด หากเห็นว่าหน้าตาจะเปลี่ยนไปจากเดิมก็จงรีบเปลี่ยนกลับมาโดยเร็ว มิฉะนั้น พอเปลี่ยนเสร็จเรียบร้อยแล้ว จะรู้สำนึกผิดก็สายไปแล้ว

วันนี้อาตมาจะพาเจ้าหยางเซิงไปท่องเที่ยวสุขาวดีแดนพุทธเกษตร ไปนมัสการพระอมิตาภพุทธเจ้า

หยางเซิง : กระผมนั่งบนดอกบัวเรียบร้อยแล้ว ขอเชิญท่านอาจารย์ออกเดินทางได้

อรหันต์จี้กง : ....ถึงแล้ว หยางเซิงรีบลงจากดอกบัวเถอะ

หยางเซิง : โอ้โฮ...... พอมาถึงที่นี่ เห็นมีเงินทองกองเต็มพื้นทั่วปฐพีปูลาดด้วยเพชรนิลจินดา และยังมีราวกั้นเป็นแถวเป็นแนวอย่างมีระเบียบเรียบร้อย ทั้งต้นไม้ ตาข่าย ล้วนมิใช่เป็น

ของธรรมดา แต่ละสิ่งดูแวววาว อันเป็นทิวทัศน์ที่ไม่อาจเห็นได้ในโลกมนุษย์!

อรหันต์จี้กง : สุขาวดีแดนพุทธเกษตรเป็นที่สถิตของพระอมิ-ตาภพุทธเจ้า ที่นี่เป็นแดนสุดหรรษา มีราวกั้นเจ็ดชั้น ตาข่ายเจ็ดชั้น ต้นไม้เจ็ดแนว ล้วนล้อมรอบไปด้วยแก้ววิเศษทั้งสี่ พวกเราเข้าไปนมัสการเฝ้าพระพุทธองค์เพื่อฟังธรรมะ

หยางเซิง : ด้านหน้ามีมหาวิหารองค์ใหญ่หลังหนึ่ง คงเป็นที่ประทับของพระพุทธเจ้า?

อรหันต์จี้กง : ใช่แล้ว! ด้านหน้าคือ "อมิตาภวิหาร" เราเข้าไปนมัสการกันเถอะ

หยางเซิง : ขอรับกระผม! ที่นี่มีเหล่าอริยสงฆ์และฆราวาสที่สำเร็จแล้วมากมาย หน้าตาแฝงไว้ด้วยความเมตตา รู้สึกว่ากำลังสวดมนต์กันอยู่ สุ้มเสียงแผ่วเบานุ่มนวล ทำให้ผู้ได้ยินได้ฟังแล้ว ภายในจิตมีความสดชื่น

อรหันต์จี้กง : พวกเขาล้วนฝึกฝนพุทธธรรมจนสำเร็จแล้ว ตั้งแต่ยังอยู่ในเมืองมนุษย์ เพราะบุญบารมีครบถ้วนสมบูรณ์แล้ว จึงสามารถมาแดนสุขาวดีนี้ได้..........ถึงพระวิหารแล้ว เราเข้าไปนมัสการพระพุทธองค์กันเถอะ

หยางเซิง : ขอรับกระผม! เข้ามาภายในวิหาร พระพุทธองค์มีพุทธลักษณะที่น่าเกรงขาม ทรงประทับอยู่เบื้องกลางของพระวิหาร รัศมีเปล่งออกรอบพระวรกาย ทำให้รู้สึกเลื่อมใสยิ่งนัก ข้าพระพุทธเจ้าหยางเซิง ขอกราบนมัสการพระพุทธองค์

วันนี้มีบุญวาสนาได้ติดตามอาจารย์มายังสุขาวดีแดนศักดิ์สิทธิ์ ขอกราบท่านพระอมิตาภพุทธเจ้า ขอพระพุทธองค์ทรงแสดงธรรมเถิด

อมิตาภพุทธเจ้า : เจริญพร! คนท่อง "อมิตาพุทธ" อาตมาก็ท่อง "มนุษย์คือพุทธ" มนุษย์เวียนเกิดหกช่องทาง ได้รับทุกข์ทรมานกาย ดังนั้นอาตมาจึงตั้งปณิธานไว้ถึง 4 ข้อ สร้างสุขาวดีแดนพุทธเกษตร ให้เป็นแดนบริสุทธิ์ สอนคนให้สวดพุทธมนต์ ฝึกฝนพระธรรม โดยไม่ให้ห่างจากพุทธะ อาตมาก็จะรับเขามายังที่นี่ หากยังไม่สิ้นกรรม ไม่ตั้งใจเรียนธรรมะ พุทธะก็จะแตกสลาย แม้มีมือที่เมตตาก็อ่อนแรงไม่สามารถจะโปรดได้ เพราะฉะนั้น หวังว่ามวลมนุษย์ที่ฝึกฝนเรียนพุทธธรรม ก่อนอื่นต้องไม่ก่ออกุศลกรรม สร้างพื้นจิตให้สะอาดบริสุทธิ์ มิฉะนั้นก็ยากที่จะสำเร็จพุทธะ วันนี้อาตมาดีใจที่หยางเซิงจากโลกมนุษย์ได้เข้ามายังแดนบริสุทธิ์แห่งอมิตพุทธ ก็จะแสดงพระธรรมเทศนาให้นำไปพิจารณา เจ้ามีความสงสัยอะไรก็ให้ไต่ถามมาได้ อาตมาจะตอบข้อข้องใจ

หยางเซิง : ขอบพระคุณที่พระพุทธองค์ให้โอกาส ขอเรียนถามพระพุทธองค์ว่า เมื่อครู่ที่พระพุทธองค์ตรัสว่า "ชาวโลกท่อง "อมิตาพุทธ" ท่านก็จะท่อง "มนุษย์คือพุทธ" กระผมคิดว่ามีความหมายมาก ขอพระพุทธองค์ช่วยอธิบายความหมายของมันด้วยเถิด

พระพุทธเจ้า : เจริญพร! เธอนี่มีปัญญา มวลมนุษย์สวดอมิตาพุทธ

เพื่อให้อาตมาโปรดพวกเขา มายังสุขาวดีแดนพุทธเกษตร อาตมาก็เลยสวดว่ามนุษย์คือพุทธ เพื่อให้มนุษย์ไม่ต่างจากอาตมา หากสามารถเข้าใจความหมายของอาตมา เอาโลกแปรเปลี่ยนเป็นดินแดนบริสุทธิ์ โลกนี้ก็จะเป็นสุขาวดีแดนหรรษา อาตมาก็คิดอยากจะไปยังดินแดนบริสุทธิ์แห่งโลกมนุษย์เช่นกัน

หยางเซิง : พระพุทธองค์ตรัสอย่างน่าคิด หากโลกมนุษย์เปลี่ยนเป็นแดนหรรษาแล้ว มิทราบว่าพระพุทธองค์จะอวตารสู่โลกมนุษย์หรือไม่?

พระพุทธเจ้า : ขอเพียงโลกมนุษย์กับที่นี่เหมือนกัน อาตมาก็ยินดีลงสู่โลกมนุษย์

หยางเซิง : มวลมนุษย์คิดอยากไปสุขาวดีแดนหรรษา มิทราบว่าความคิดกลับกันหรือเปล่า?

พระพุทธเจ้า : เนื่องจากบาปเวรของชาวโลกหนักหนา เจ็บปวดทุกข์ทรมานไม่หยุด เนื่องจากถูกบาปเวรผูกมัด คิดที่จะพ้นทุกข์มีสุข และหวังให้อาตมาช่วยโปรดให้พ้นทุกข์ทั้งมวลละก็ แบบนี้ก็เรียกว่า "รู้สำนึก กลับตัว" หากถือความทุกข์เป็นความสุข ยึดความฟุ้งซ่านเป็นจริง จึงจะเรียกว่า "กลับกัน"

หยางเซิง : เมื่อเป็นอย่างนี้ จะทำอย่างไรจึงจะสามารถพึ่งพุทธะให้พ้นทุกข์ได้?

พระพุทธเจ้า : ก็มีทางเดียวคือ "สวดมนต์ ฝึกเรียนพุทธะ"

หยางเซิง : จะง่ายดายถึงขนาดนั้นหรือ?

พระพุทธเจ้า : เพียงสวดมนต์ "อมิตาพุทธ" ก็จะถึงแดนสุขาวดี

"ฝึกพุทธะฝึกให้เหมือน อย่าให้เพี้ยนจากพุทธะ"

หยางเซิง : พระพุทธองค์แสดงได้ล้ำลึก ขอให้พระพุทธองค์ช่วยแสดงให้แจ่มแจ้งสักหน่อย

พระพุทธเจ้า : การสวดพุทธมนต์ เริ่มแรก "ท่องให้จำได้" ในที่สุด "ท่องจนกระทั่งลืม" แล้วจากการท่อง "อมิตาพุทธ" ท่องถึง "พุทธแท้จิตตน" จากการท่อง (นาน) ท่องให้สำเร็จพุทธะก่อนตนเองท่องพุทธะ พอท่องนาน (เป็นการหล่อหลอม) จนสำเร็จจริง ต่อไปชาวโลกก็จะระลึกถึงท่านว่าเป็นพุทธะ มีจิตเป็นเอกัคคตา เอกพจน์ไม่สับสน จิตของอมิตาพุทธจะประ-ทับจิตของตน ดังนั้นจึงกล่าวว่า "เพียงสวดอมิตาพุทธ ก็จะถึงแดนสุขาวดี" คือต้องถือตนเองเป็นพุทธะเข้าถึงดวงจิต เมื่อสวดท่องพุทธะ พุทธะก็ปรากฏต่อหน้า เมื่อย่างก้าวเท้าย่ำลงสู่แผ่นดินบริสุทธิ์

มวลมนุษย์มีบาปเวรหนักหนา ทนทุกข์ทรมานมากมาย พอสวดมนต์ไหว้พระก็จะถอนหายใจคลายทุกข์ออกไปทำให้ลดทุกข์ไปบ้าง เป็นความวิเศษในการสวดมนต์ไหว้พระ พุทธศาสนามีระเบียบ วินัย โดยมี ปริยัติ ปฏิบัติ และปฏิเวธ หากสามารถฝึกสำเร็จ ก็จะบรรลุมรรคผลนิพพาน

หยางเซิง : การสวดมนต์ไหว้พระช่วยคลายทุกข์ ช่วยลดทุกข์ไปด้วย เป็นโอสถขนานเอกช่วยรักษาจิต ไม่ทราบว่าตอนที่มนุษย์สวดมนต์ พระพุทธองค์มีความรู้สึกอย่างไรบ้าง?

พระพุทธเจ้า : มวลมนุษย์ที่สวดมนต์ไหว้พระพุทธ เพื่อปลด

ความกังวลไม่ให้จิตฟุ้งซ่าน เพื่อให้เกิดพุทธจิต ในขณะนั้นจิตของอาตมากับจิตของผู้ที่สวดมนต์ทะลุถึงกัน เจ้ากรรมในไตรภพพอได้ยินนามอาตมา ก็จะให้ความเคารพนับถือ อาตมาก็จะโปรดให้ ดังนั้น การสวดมนต์ไหว้พระจึงสามารถขจัดเคราะห์กรรมและปลดหนี้เวร ทำให้จิตบริสุทธิ์ ขณะที่มนุษย์สวดมนต์ กระแสเสียงดังถึงหูอาตมา จิตอาตมาสัมผัส จึงโปรดลงมาช่วยแน่นอน

หยางเซิง : การสวดมนต์ไหว้พระ สามารถที่จะนำเวรกรรมขึ้นสู่สุขาวดีด้วย มิทราบว่าเท็จจริงแค่ไหน?

พระพุทธเจ้า : การพกเอาบาปเวรไปด้วย มิใช่ว่าบาปเวรจะหมดไป ผู้ที่ตั้งใจสวดมนต์ไหว้พระ ไม่ว่าจะอยู่ในภาวะใด ๆ ที่ไม่ทำให้จิตนั้นเสื่อมลง ก็สามารถเข้าสู่แดนสุขาวดีได้หลังทำการฝึกฝนต่อ รอจนบาปเวรหมดลงจนสะอาดหมดจด จึงไปเกิดใหม่ในดินแดนบริสุทธิ์

หากบาปเวรไม่หมด ก็เหมือนม่านบังประตูไม่เห็นแสงสว่าง อาตมาส่องแสงธรรมไปทุกแห่งหน ทำให้จิตและกายสะอาด บาปเวรสูญสิ้น จะได้เข้าสู่แดนพุทธเกษตร

ที่นี่ยังมีสำนักบำเพ็ญธรรมหลายแห่ง (สระเจ็ดวิเศษ) เป็นสถานที่ขจัดบาปเวร เพื่อผู้ที่มีบาปเวรติดตัวมา จะได้ฝึกฝนบำเพ็ญและใช้สอยได้ ผู้ที่พกบาปเวรมาเกิดนั้น เป็นบาปเวรที่สร้างไว้ก่อนมานับถือพระพุทธเจ้า ภายหลังปวารณาตัวรับใช้พระศาสนาแล้ว มีจิตยึดพระธรรมและสำนึกในบาปเวรก่อน ๆ อาตมาประทับใจในศรัทธา ก็จะไปโปรดด้วยตนเอง

เมื่อสวดมนต์ไหว้พระแล้ว ยังก่อกรรมทำบาปอีก ไม่สำนึกในกรรมที่ทำไว้ ถึงจะสวดมนต์ไหว้พระก็เหมือนกับ หมอกเมฆภูเขาสูงบดบัง จึงไม่มีความศักดิ์สิทธิ์ ดังนั้นจึงไม่สามารถนำเอาบาปเวรขึ้นสู่สุขาวดีได้

ผู้ที่บำเพ็ญธรรมให้บริสุทธิ์นั้น หนึ่งต้องวาจาบริสุทธิ์ มโนบริสุทธิ์และกายบริสุทธิ์แล้ว นั่นก็หมายความว่า ได้อยู่ใกล้ดินแดนบริสุทธิ์แล้ว นอกจากนี้แล้วยังต้องสร้างสมบุญกุศล จงอย่ามือถือสากปากถือศีล ต้องทั้งปากทั้งใจถือศีล

อาตมาได้เห็นมวลมนุษย์ ในยุคศีลธรรมเสื่อมทรามลง หลงใหลอยู่ในขันธ์ห้า วนอยู่ในวัฏสงสาร ผนวกกับชะตาสวรรค์ได้เปลี่ยนแปลงไปสู่ยุคทันสมัย วัตถุเฟื่องฟูหรูหราสุดขอบ ทำให้ปณิธาน 48 ข้อของอาตมาไม่สามารถบรรลุผลได้ และเพื่อโปรดเวไนยสัตว์ จึงเปิดประตูแห่งความสะดวกให้เป็นกรณีพิเศษ เตือนมนุษย์ให้ตั้งใจสวดมนต์ไหว้พระ ย่นย่อพระ-ธรรมให้ง่ายขึ้น เพื่อสะดวกในการปฏิบัติ มวลมนุษย์หากยังไม่รู้จักบำเพ็ญ เกรงว่าเมื่อสูญเสียร่างมนุษย์แล้ว จะหาทางเป็นคนอีกนั้นยาก

พุทธเที่ยงธรรม ถึงแม้ให้ความสะดวกสบาย หากปากถือศีลแต่ใจนั้นอำมหิต พุทธก็ไม่กล้าเข้าใกล้เพื่อโปรดหรอก มิใช่พุทธะไม่เมตตา แต่เป็นเพราะตนเองเหินห่างจากพุทธะ แต่ก็หวังว่าจากวันนี้เป็นต้นไป ขอให้มวลมนุษย์ได้ก้าวสู่แดนบริสุทธิ์ ก็มีสักวันหนึ่งบาปเวรก็จะหมดลง ขอจงอย่าละทิ้งทางแห่งกระแส

พระนิพพาน

หยางเชิง : พระพุทธองค์ทรงเมตตาคุณและกรุณาธิคุณที่เปิดทางให้สะดวกขึ้น จึงมีผู้คนไม่น้อยที่มือถือลูกประคำพร่ำเสียงสวดมนต์ อยู่ในสภาพที่ศรัทธา ทำให้คนเห็นยกย่องเท่าที่กระผมรู้สึก การสวดมนต์ไหว้พระสามารถเข้าถึงสุขาวดีได้ ยิ่งต้องมีความหมายลึกซึ้งกว่านี้อีก ขอพระพุทธองค์โปรดแสดงธรรมให้ละเอียดเถิด

พระพุทธเจ้า : พุทธะไม่พูดปด การสวดมนต์ไหว้พระสามารถขึ้นสวรรค์ได้ สามารถขึ้นสู่สุขาวดีแดนพุทธเกษตร เพราะการสวดมนต์สามารถระงับความฟุ้งซ่าน ทำให้จิตสงบจึงไม่ขัดมติธรรม ไม่ละเมิดศีล คนที่ขณะทำบาปนั้น เขาจะลืม "อมิตาพุทธ" ดังนั้นถ้าสามารถสวด "อมิตาพุทธ" ได้ตลอดทั้งวันและคืน ปากก็สวดจิตก็พิจารณา พอนาน ๆ เข้าปากและจิตก็เหมือนกัน พุทธจิตก็ปรากฏขึ้น รากเหง้าความชั่วก็ขาดลง ทำให้เกิดปัญญา ดินบริสุทธิ์ก็จะมีต้นโพธิ์งอกขึ้น

การสวดมนต์สามารถลืมความทุกข์ทรมานได้ทำให้เกิดสติมีสมาธิ ดังนั้น คำว่า "บริสุทธิ์" ก็คือ "สมาธิ" สมาธิสามารถทำให้เกิดปัญญา ทำให้เกิดพุทธะ จิตก็จะเบิกบาน จิตมีที่พึ่ง

ขณะสวดมนต์ จิตจะเกิดความสงบและอารมณ์ก็นุ่มนวลก็สามารถที่จะปรับปรุงแก้ไข ความประพฤติที่ไม่ดีได้ เป็นการทำลายความคิดชั่วร้าย และยังสามารถทำให้จิตที่มืด (จิตพยาบาท) ได้รับการแก้ไขด้วย การสวดมนต์ก็เหมือนกับชาวโลกที่เปิด

ดนตรีเพลงเบา ๆ ทำให้ผู้ฟังเคลิบเคลิ้มใจได้ ทำให้ลืมความกังวล ความทุกข์ทรมานหรือความไม่สบาย ดังนั้นจึงขอเตือนผู้บำเพ็ญธรรม ผู้เจ็บป่วย ผู้มีสติเลื่อนลอย ควรสวดมนต์ "อมิตาพุทธ" ย่อมได้ผลอัศจรรย์ ทำให้หลีกห่างจากทุกข์ มีความสุขได้

หยางเซิง : พระพุทธองค์ตรัสได้ดีมาก การสวดมนต์ คิดถึงพุทธะ รู้พุทธะ พบพุทธะ เป็นพุทธะ ท่องเอาไว้ ไม่ลืมพุทธโอวาท ย่อมสำเร็จพุทธะ ขอกราบเรียนถามพุทธองค์ว่า สุขาวดีแดนพุทธเกษตร ที่มีทัศนียภาพที่งดงามนี้ สามารถที่จะบรรยายให้มวลมนุษย์ได้ทราบบ้าง จะได้ไหมขอรับ?

พระพุทธเจ้า : ที่นี่มิใช่แดนสามัญ ทั้งหมดจดสง่างาม พิสดารสุดพรรณนาได้ อาคารห้องหอล้วนสร้างด้วยแก้วมณีเจ็ดสี ความล้ำค่าของทุกสิ่ง ช่างงดงามใสสะอาดและหอมหวนด้วยน้ำคุณธรรมในสระวิเศษ สามารถชะล้างความสกปรกในจิตได้ ดนตรีสวรรค์บรรเลงขับขานอยู่เสมอโดยมิต้องดีดสีตีเป่า ไม่ร้อนและก็ไม่หนาว อยู่ในสภาพที่เหมาะตลอดกาล เสื้อผ้าอาภรณ์และอาหารจะเกิดขึ้นเมื่อคิดอยาก สัตว์แปลก ๆ ขับขานไพเราะจับจิต บรรยายถึง อนิจจัง ทุกขัง อนัตตา ลมพัดแผ่วเบา ทำให้ต้นกัลปพฤกษ์และตาข่ายไหวติง เป็นเสียงธรรมที่ละเอียดมหัศจรรย์ยิ่งนัก อายตนะทั้งหกสะอาดหมดจด ไม่มีความทุกข์กังวล จิตปุถุชนไม่เกิดขึ้นอีก ปัญญาเพิ่มพูนยิ่ง ๆ ขึ้น มีอิทธิฤทธิ์ไพศาล ชีวิตยืนยาวไร้กาลเวลา ปราศจากความทุกข์ทั้งมวล

มีแต่ความหฤหรรษ์อนันตกาล ยินดีที่จะให้หยางเชิงได้เที่ยวชมแดนศิวิไลซ์นี้

หยางเชิง : กราบขอบพระคุณที่พระพุทธองค์ทรงชักจูง ชาวโลกคิดที่จะไปสุขาวดีแดนนี้ วันนี้นับว่ามีบุญวาสนาอย่างยิ่ง สมควรที่จะชมทิวทัศน์นี้ จึงจะได้ชื่อว่าไม่เสียเที่ยว

พระพุทธเจ้า : สุขาวดีแดนพุทธเกษตรเป็นที่ปรารถนาของชาวโลก ทิวทัศน์งามวิจิตรพิสดาร ต่างจากโลกเป็นไหน ๆ หยางเชิงตามอาตมามาเถิด!

หยางเชิง : ติดตามพระพุทธองค์ไป..........ด้านหน้ามีสระที่กว้างใหญ่ไพศาล ในสระมีปทุมหลากสีขึ้นเต็มไปหมด ช่างงดงามตระการตา ด้านข้างของสระมีแผ่นป้ายเขียนว่า "สระเจ็ดวิเศษ" รัศมีแวววาวยิ่งนัก

พระพุทธเจ้า : สระนี้คือ "สระเจ็ดวิเศษ" น้ำนี้คือ "น้ำคุณธรรมแปด" พื้นสระเป็นทรายทองคำ "น้ำในสระเป็นน้ำเป็น" ใช้ได้สารพัดทุกอย่าง

หยางเชิง : ทำไมจึงเรียกว่า "น้ำคุณธรรมแปด" และใช้อะไรได้บ้าง?

พระพุทธเจ้า : "น้ำเป็น" หรืออีกนัยหนึ่งคือ "น้ำพุทธมนต์" หรือ "น้ำคุณธรรมแปด" การเปลี่ยนแปลงของน้ำได้หลายรูปแบบ มนุษย์ต้องการเกิดในดินแดนบริสุทธิ์ ต้องผ่านการชำระล้างด้วยน้ำคุณธรรมแปดก่อน ใช้ดื่มกินด้วย จึงจะสะอาดหมดจด ชาวโลกหากสามารถฝึกคุณธรรมแปดได้ ก็จะสามารถ

ไปสู่ดินแดนบริสุทธิ์ โดยไม่ต้องผ่านการชำระล้างและฝึกฝนคุณธรรมแปด

น้ำคุณธรรมแปด คือ.....

1. **แจ่มใส** พื้นจิตของมนุษย์แจ่มใสสะอาดบริสุทธิ์ โดยปราศจากสิ่งโสโครกที่ทำให้ขุ่นครัก
2. **ใสเย็น** จิตมนุษย์ต้องใสเย็น โดยปราศจากธาตุแห่งความขุ่นข้องหมองใจ
3. **งามหวาน** จิตมนุษย์ต้องมีความงดงาม และมีความอ่อนหวานเหมือนน้ำที่หวานชื่นน่าดื่ม เพื่อที่จะได้โปรดผู้มีบุญวาสนาได้
4. **อ่อนโยน** จิตมนุษย์ต้องเบาสบายและอ่อนโยนละมุนละไม อย่าแข็งกระด้าง เหมือนน้ำที่เบานุ่มจึงสามารถไหลขึ้นได้ ไม่เหมือนน้ำในโลกมนุษย์ที่หนักจึงไหลลง
5. **ชุ่มชื้น** จิตมนุษย์จะต้องไม่แห้งแล้ง ต้องทำบุญทำทานให้มาก ๆ เหมือนน้ำที่ทำให้สรรพสิ่งชุ่มชื้นได้
6. **สงบ** จิตมนุษย์ต้องเงียบและอารมณ์สงบ เหมือนน้ำที่ไม่มีคลื่นลม ผู้ที่จุ่มแช่ในนั้น ไม่ต้องกังวลว่าจะถูกคลื่นซัดไปที่อื่น
7. **คลายกังวล** จิตมนุษย์ต้องปราศจากความกังวล เหมือนน้ำนี้ที่ดับความกระหาย แล้วยังสามารถแก้ความหิวได้ด้วย
8. **เพิ่มคุณ** จิตมนุษย์ต้องเรียนเพิ่มขึ้น เพื่อเพิ่มพูนสติปัญญาเพื่อคุณประโยชน์ในการบรรลุธรรม

ดังนั้นการใช้น้ำนี้ดื่มกิน ชำระล้างร่างกายสะอาดหมดจด ปัญญาเพิ่มพูนสูงส่ง เป็นประโยชน์อย่างยิ่ง

แดนสุขาวดีมีน้ำคุณธรรมแปด ที่ใช้ได้สารพัดประโยชน์ ชาวโลกหากสามารถฝึกฝนคุณธรรมแปดประการนี้ แล้วสวดท่องนามของอาตมาย่อมมีส่วนในดินแดนบริสุทธิ์โดยมิต้องผ่าน "สระน้ำคุณธรรมแปด" เพื่อชำระล้าง สำหรับผู้ที่มีบาปเวรมาด้วย ต้องได้รับการฝึกฝนจากน้ำมนต์นี้ จึงสามารถผ่านด่านนี้ได้ ท่านหยางเซิงจะยินดีลงไปชำระล้างบ้างไหม

หยางเซิง : ขณะนี้มีคนไม่น้อยกำลังชำระล้างอยู่ในสระนี้ และไม่เคยรู้จักกันมาก่อน กระผมมิกล้าลงไป

พระพุทธเจ้า : มิต้องเกรงใจ น้ำคุณธรรมแปด เป็นน้ำมนต์ที่ชำระล้างบาปเวร มีโอกาสดีอย่างนี้ ไม่ควรพลาดโอกาส

หยางเซิง : หากเป็นเช่นนี้ กระผมจะลงไป..........โอ้โฮ เย็นสบายดั่งน้ำตก พอแช่อยู่รู้สึกว่าน้ำหนักของร่างกายลดลงไป เหมือนคล้ายกับนกน้อยที่บินอยู่ในนภากาศ ยิ่งต้องกับลมแห่งฤดูใบไม้ผลิด้วยแล้ว เย็นซ่าไปทั่วกาย

พระพุทธเจ้า : เธอน่าจะลองดื่มสัก 2-3 คำ ย่อมมีความรู้สึกแปลกประหลาด!

หยางเซิง : แม้ผ่านการอาบชำระ แต่น้ำใสสะอาด ลองดื่มสักคำสองคำก็ดี! พอดื่มแล้วท้องไส้เย็นเหมือนน้ำแข็ง ภายในร่างกายดูเหมือนจะมีลมปราณไหลออกมาข้างนอก ลักษณะเหมือน

กำลังจะเหาะขึ้นปานนั้น เบาหวิว!!

พระพุทธเจ้า : ใกล้จะลอยขึ้นแล้ว เหมือนเครื่องบินไอพ่นกำลังขับดันไอออกเพื่อทะยานขึ้นสู่ฟ้า ชาวโลกหากสามารถฝึกคุณธรรมแปดประการได้ในยามปกติแล้ว ย่อมมีความรู้สึกเหมือนในขณะนี้ การกลับไปสู่ดินแดนบริสุทธิ์ก็ไม่ใช่ของยาก เชื่อมั่นในพระพุทธโดยไม่เสื่อมถอย แม้มีบาปเวรก็ต้องผ่านการชำระล้างที่นี่ การอยู่ที่นี่ก็เป็นการฝึกฝนชนิดหนึ่ง พวกที่มีบาปเวรหนัก พอลงแช่น้ำจะมีอาการคล้ายถูกถลกหนัง เริ่มแรกจะเกิดการเจ็บปวดทรมาน แล้วค่อย ๆ ดีขึ้น จนถึงขั้นลอกคราบถอดกระดูก จึงสามารถไปเสวยสุขในดินแดนบริสุทธิ์ได้

หยางเซิง : ในสระมีบัวห้าสีหลากหลาย แลดูงามสะพรั่ง ทำไมผู้ที่แช่ฝึกฝนในน้ำนั้น จึงมีบัวหลากหลายอยู่รอบ ๆ จำนวนไม่เท่ากัน

พระพุทธเจ้า : "สวดมนต์คำหนึ่ง เกิดบัวช่อหนึ่ง" มนุษย์สวดมนต์ต้องมีพลัง(วิญญาณธาตุ) ออกจากปาก น้ำลาย(น้ำมนต์) ก็จะกลายเป็นบัวช่อหนึ่ง เพราะฉะนั้น น้ำคุณธรรมก็เป็นน้ำลาย (น้ำมนต์) ที่สะสมของผู้สวดมนต์ ดอกบัวเป็นสัญลักษณ์ของพุทธะ เมื่อสวดมนต์มากดอกบัวจึงมีมาก ผู้ที่สวดมนต์จนสำเร็จจะได้นั่งบนดอกบัว เมื่อลมปราณเคลื่อนก็จะลอยขึ้นสู่ดินแดนบริสุทธิ์ พวกเขามีเวลาฝึกฝนอยู่ที่นี่ไม่เหมือนกัน บ้างครึ่งปี บ้างหนึ่งปี........แล้วแต่บาปเวรหนักเบา เหมือนกับเสื้อผ้าที่เปื้อนโคลน ถ้าเปื้อนมากก็ใช้เวลานาน

เมื่ออยู่ในสระ ครั้งแรกต้องมีการเจ็บปวด(ละทุกข์) จนกระทั่งสบายในที่สุด จนกระทั่งบาปเวรหมดสะอาดหมดจด ร่างกายจะเบาแล้วลอยขึ้น จึงขึ้นนั่งบนดอกบัว ได้เสวยสุขในดินแดนบริสุทธิ์ ดังนั้น ที่นี่จึงเรียกว่าแดนธรรมะบริสุทธิ์ วันนี้ท่านหยางเซิงได้รับคำสั่งให้แต่งหนังสือ เพื่อโปรดเวไนยสัตว์ อาตมาจึงแสดงความจริงนี้ให้ปรากฏ ขอให้เหล่าสาวกที่ท่องสวดพระอภิธรรม ควรเข้าใจถึงความมุ่งหมายอันแท้จริงของ "ดินแดนบริสุทธิ์" นี้ด้วย

อรหันต์จี้กง : จิตสะอาดก็คือ วิสุทธิภูมิ! ขอให้ชาวโลกเริ่มฝึกฝนจาก พื้นจิต ปัดกวาดให้สะอาด อย่าให้มีฝุ่นละออง แล้วบ้านตนเองก็จะเป็นวิสุทธิภูมิ แล้วเหตุไฉนจึงต้องไปแดนสุขาวดีที่ไกลโพ้นนั้นเล่า?

"สวดพุทธมนต์ ฝึกธรรมะ" ก็สำเร็จพุทธะ เหล่าสาวกควรเข้าใจด้วย วันนี้ได้ฟังพุทธโอวาท มีคุณประโยชน์มาก ต้องขอลาไปก่อน หยางเซิงขึ้นมาเถิด

หยางเซิง : กราบขอบพระคุณ พระพุทธองค์ ที่ให้ "น้ำคุณธรรมแปด" ร่างกายสะอาดหมดจด มีคุณประโยชน์มหาศาล ขอกราบนมัสการลาไปก่อน

พระพุทธเจ้า : วิสุทธิภูมิอยู่ข้างหน้า ขอให้ชาวโลกจงอย่าหลงทิศทาง

หยางเซิง : กระผมขึ้นนั่งบนดอกบัวเรียบร้อยแล้ว ขอเชิญท่านอาจารย์กลับได้

อรหันต์จี้กง : สำนักเซี้ยเฮี้ยงตึ้ง ถึงแล้ว หยางเซิงลงจากดอกบัววิญญาณกลับเข้าร่าง

ครั้งที่ 30
ท่องปราสาทศรีรัชภพ นมัสการพบพระรัชสวรรคภพมหาราช
วันที่ 21 กันยายน พ.ศ. 2523

อรหันต์จี้กง เสด็จลงประทับทรง กล่าวเป็นกลอนความว่า

จิตปราศจากกังวล เหมือนมีมนต์เหินเมฆลอย
ลมเย็นพัดโบกโบย โชยทุกข์ไปช่างสุขล้ำ
เอาอย่างปุถุชน ดั่งสายชลไหลลงต่ำ
แสงธรรมย้อนส่องนำ แวววาววับจับหอสูง

อรหันต์จี้กง : เมื่อเห็นสภาพจิตใจของมนุษย์ร้อนรน ขุ่นข้อง (บรรยากาศไม่ค่อยดี) แล้วแม้แต่อาตมาจะใช้พัด ๆ ก็ไม่มีลม กุญแจใจของคนขึ้นสนิม จะไขอย่างไรก็ไม่ออก แต่ละวันต้องทุ่มเทสุดปัญญาและจิตใจ จึงจะได้กำไรกลับมา เมื่อเงินทองมีมากเข้าก็นำพาความทุกข์มาให้ ใช่ว่าผู้ร่ำรวยจะมีความสุขอยู่ร่ำไป ความทุกข์กังวลที่มาจาก กองเงินกองทองมีมากมาย เชื่อแน่ว่าชาวโลกต่างก็ได้ประสบกันมาบ้าง หากเป็นเช่นนี้แล้วพวกท่านทำไมยังปลงไม่ตกกันเล่า ต่างก็ยังวิ่งไปสู่ความวุ่นวายไปรับภาระอันหนักอึ้งนั้นมาแบกไว้อีก เจ้าเด็กโง่เอย! ต่างก็ยึดเอากรวดทรายในถุงต่างเงินทอง นั่งเฝ้านับเงินไม่วางวาย ช่างไร้เดียงสาเสียจริง ๆ

วันนี้อาตมาจะพาหยางเซิงเที่ยวสวรรค์แต่งหนังสืออีก เจ้าหยางเซิงเตรียมตัวเสร็จแล้วหรือยัง!

หยางเซิง : กระผมนั่งบนดอกบัวเรียบร้อยแล้ว ขอเชิญท่านอาจารย์ออกเดินทางได้

อรหันต์จี้กง : การแต่งหนังสือสูญสิ้นทั้งปัญญาและจิตใจ เจ้าหยางเซิงมีความรู้สึกว่าอย่างไร?

หยางเซิง : ถึงแม้จะเหนื่อยยาก แต่นี่ได้เที่ยวอีกโลกหนึ่งนั้น รู้สึกว่าได้ผลมากกว่าความลำบากที่เผชิญ ถ้าหากได้ทัศนาความสวยงามแห่งโลกวิญญาณนี้แล้ว ได้พบความแปลกใหม่ของสถานที่มากมาย เพื่อให้พิจารณาถึงอริยสัจแห่งมหาสัทธรรม ได้ตามหา**ความเป็นตนเอง** ถ้าหากมนุษย์ได้หยิบยืมสภาพการท่องเที่ยวนี้ จนสามารถค้นพบความเป็นตนเองแล้ว จึงนับได้ว่า ไม่ทำให้ผิดหวังของสวรรค์ ฉะนั้น ความหนักหน่วงเหนื่อยยากที่แบกไว้คงจะเบาขึ้นมาก ทั้งนี้ทั้งนั้นก็ล้วนเป็น**พระคุณของอาจารย์ที่ชักจูง จึงอำนวยโอกาสอันดีงามเช่นวันนี้ได้**

อรหันต์จี้กง : เจ้ามีภาระที่ได้รับจากสวรรค์ให้โปรดมวลมนุษย์ วันนี้ยังได้รับเกียรติรับหน้าที่อันศักดิ์สิทธิ์ ได้รับโอกาสให้ท่องเที่ยวทั้งสามโลก เพื่อแต่งคัมภีร์ศักดิ์สิทธิ์ เรียกได้ว่ามีความเป็นอัจฉริยะ จึงสามารถนำเอาพระธรรมแห่งพระพุทธเจ้ายูไลร่วมมือกับอาจารย์ เพราะฉะนั้น จึงลงเรือลำเดียวกันเพื่อจะได้โปรดเวไนยสัตว์ ขอให้มวลมนุษย์ที่ได้อ่านหนังสือการท่องเที่ยวสวรรค์นี้ อย่าอ่านเพียงผ่าน ๆ (อ่านลวก ๆ) เพื่อให้รู้ซึ้งถึงราย-

ละเอียด เพื่อว่าวันข้างหน้าจะมีโอกาสมายังเขตแดนอันศักดิ์สิทธิ์นี้ ดังคำที่ว่า "ฟังเขาว่าไม่เท่ากับตาเห็น" ต้องได้ประสบพบเห็นด้วยตนเองจึงจะมีประโยชน์ มิฉะนั้นก็เหมือนกับทัศนาจรดูในแผนที่ ซึ่งก็ยังห่างไกลจากความจริงอยู่มากมิใช่หรือ? วันนี้เราออกเดินทางกันเถอะ ไปยังเขตแดนอันใหม่..........ถึงที่หมายแล้ว

หยางเซิง : ข้างหน้ามีพระที่นั่ง ปราสาท ราชวังอยู่หลายองค์ มีลักษณะใหญ่โตและสง่างามดูภูมิฐานยิ่ง มีลักษณะเป็นแบบทรงโบราณ บริเวณพื้นรอบ ๆ พระที่นั่งปูลาดไปด้วยทองคำ มีปุยเมฆลอยตลบอยู่ทั่วไป บรรยากาศเป็นมงคล ขึ้นบันไดเป็นแถวเป็นแนวมีระเบียบ ดอกไม้ใบหญ้าดูแปลกประหลาด ปลูกไว้ทุกแห่งหนมองดูแล้วเพลิดเพลินใจเป็นอย่างยิ่ง!

อรหันต์จี้กง : ที่นี่เป็นปราสาทตรีรัชภพ วันนี้เราจะเข้าไปนมัสการเฝ้าพระรัชสวรรคภพมหาราช

หยางเซิง : ขอรับกระผม! ติดตามอาจารย์ขึ้นบันไดไป รู้สึกกายเบาอย่างขนนก ไม่เหมือนขึ้นบันไดในเมืองมนุษย์ แต่ละก้าวหนักหน่วง ทำไมจึงเป็นแบบนี้?

อรหันต์จี้กง : นี่เพราะเป็นเขตแดนแห่ง "ความว่างแท้" ผู้ที่ไม่มีบาปกรรมติดตัวจึงสามารถเข้ามาได้ เพราะฉะนั้นพอเจ้ามาถึงที่นี่ กายจึงเบาลอยละลิ่ว ท่าน เทพ พุทธ จึงสามารถไปมาได้อย่างอิสระ เป็นเพราะว่าร่างกายสะอาดหมดจด พอกายขยับก็จะดีดลอยขึ้นเป็นพันลี้ นอกจากนี้ยังเหาะเหินเดินบนเมฆได้

อีก แต่ละก้าวเบาหวิว โดยปกติแล้ว ชาวบ้านก็ควรจะเรียนวิชานี้เอาไว้ มิฉะนั้น จะกลายเป็นคนขี้เกียจจนขยับเขยื้อนไม่ได้ รังแต่จะถูกพวกยมทูตลากตัวเอาไปเท่านั้นเอง

หยางเซิง : ท่านอาจารย์กล่าวอย่างคมคาย ข้างหน้ามีปราสาทอยู่องค์หนึ่ง เหนือซุ้มประตูมีอักษรว่า "วังม่วงอ่อน" คิดว่าคงใช่ที่สถิตของท่าน พระรัชสวรรคภพมหาราช เป็นแน่แท้

อรหันต์จี้กง : ใช่แล้ว เป็นที่ประทับของ "พระผู้ประทานพรชั้นเลิศ แห่งพระรัชสวรรคภพมหาราช" เราเข้าไปถวายบังคมกันเถอะ

หยางเซิง : ภายในองค์พระที่นั่ง แลเห็นพระผู้หนึ่งซึ่งฉลองพระ-องค์ ในชุดลายมังกรสีเหลืองเหนือศีรษะทรงพระมาลา มังกรทอง พระหัตถ์ทรงไม้อาญาสิทธิ์ พระพักตร์สง่างาม น่าเกรงขาม ซ้ายขวามีเหล่าอำมาตย์เทพเฝ้าอารักขาอยู่ กำลังยืนขึ้นแสดงการต้อนรับพวกเราอยู่.....ข้าฯ น้อย หยางเซิงขอถวายบังคมพระรัชสวรรคภพมหาราช วันนี้ได้ติดตามท่านอาจารย์มาถึงที่นี่ ขอให้ท่านมหาราชทรงประทานพรด้วยเถิดพระเจ้าข้า

พระรัชสวรรคภพมหาราช : เจริญพร! ท่านหยางเซิงจากโลกมนุษย์สามารถมาถึงที่นี่ได้ นับว่ามีพรมากแล้ว จะขอพรอะไรอีก? ท่านได้รับโองการให้ติดตามอาจารย์จี้กง มาเที่ยวเมือง-สวรรค์นี้เพื่อแสวงพระธรรมนำไปแต่งหนังสือ เพื่อโปรดเวไนยสัตว์ ข้าฯ รู้สึกปราโมทย์นัก การประชุมอันศักดิ์สิทธิ์แห่งไตรภพ เหล่าเทพ พุทธ ต่างแสดงความคิดเห็น ดังนั้นพระจอมมารดาแห่งสระทิพย์จึงมีเทวโองการ โดยให้ท่านเง็ก-

เซียนฮ่องเต้มีเทวโองการ และให้ตรีรัชภพลงทะเบียนบันทึกไว้ ท่านจึงสามารถเข้าออกทั้งสามแดนได้ เพื่อทำการแต่งหนังสือ หากมวลมนุษย์ที่อ่านหนังสือบันทึกการท่องเที่ยวนี้แล้วสามารถละเว้นการกระทำบาป บำเพ็ญธรรมก่อกุศลแล้วนั่นแหละ! ตรีรัชภพจึงจะประทานพรให้ เพื่อปลดเคราะห์ลดความผิด ดังนั้น ภาระหน้าที่ของท่านหนักมากวันนี้ได้พบกันที่นี่นับว่ามีโชคแล้ว ขอเชิญนั่ง! มีคำสั่งให้อำมาตย์เทพจัดน้ำชารับรองด้วย

หยางเชิง : มิกล้าขอรับ! ขอบพระคุณที่ให้ความเอ็นดูรักใคร่

พระรัชสวรรคภพมหาราช : ไม่เป็นไร! ทั่วทั้งสามภพ ธรรมนั้นยิ่งใหญ่ที่สุด ขอเพียงให้ขยันฝึกมหาสัทธรรมเจริญตามคุณ-ธรรมอันศักดิ์สิทธิ์ ก็คือ สวรรค์และมนุษย์รวมเป็นหนึ่งเดียวแล้ว สวรรค์และโลกมนุษย์ก็จะเหมือนกันแล้ว จะต้องเกรงใจไปทำไม!

อรหันต์จี้กง : นั่งลงเถอะ! ท่านมหาราชมีบัญชาแล้ว เราแม้จะเคารพก็สู้ทำตามคำสั่งไม่ได้

หยางเชิง : ขอบพระคุณ ท่านมหาราชที่ทรงอนุญาต กระผมก็จะนั่งลงตามคำสั่ง พอนั่งลงเท่านั้นก็มีลมเย็นพัดมาวูบหนึ่งรู้สึกว่ากระปรี้กระเปร่าเบาสบาย มิทราบว่าเพราะเหตุใด?

พระรัชสวรรคภพมหาราช : ที่นี่เป็นสวรรค์ชั้นสูงสุด ทุกอย่างล้วนศักดิ์สิทธิ์ ท่านเป็นคนธรรมดา พอนั่งลงบนเก้าอี้นี้ พลังปราณแห่งสวรรค์ก็ขับเคลื่อน จึงมีความรู้สึกเช่นนั้น

หยางเซิง : อ๋อ เพราะเหตุนี้เอง พอนั่งแล้วก็ไม่คิดอยากจะลุกขึ้น ถึงแม้จะไม่ใช่เก้าอี้โซฟาร์แต่มีความรู้สึกนุ่มนวล

พระรัชสวรรคภพมหาราช : เก้าอี้มณี แม้จะแข็ง พอนั่งลงจะรู้สึกนุ่มนวล อันเนื่องจาก การเคลื่อนของพลังปราณแท้ "หินแข็ง" ก็เหมือนกับชะตาชีวิตเป็น "ชีวิตหิน" จากความแข็งแปรเปลี่ยนเป็นนุ่มนวล จากการตายกลับสู่ความมีชีวิต ก็เหมือนกับคนที่จิตใจแข็งกระด้าง ได้เปลี่ยนแปลงเป็นคนมีจิตใจเมตตากรุณา ดังนั้น พลังชีวิตก็จะกระฉับกระเฉงเคลื่อนไหว ตอนนี้ท่านนั่งอยู่บนเก้าอี้หิน เท่ากับมนุษย์กับหินรวมกันเป็นหนึ่งเดียว จึงมีความรู้สึกเช่นนั้น

หยางเซิง : อะไรคือ มนุษย์กับหินรวมกันเป็นหนึ่งเดียว?

พระรัชสวรรคภพมหาราช : กระดูกคนแข็ง ไม่ต่างจากหินใช่ไหม จึงกลายเป็นหิน แต่เมื่อคนตายก็กลายเป็นดินก้อนหนึ่ง ดังนั้น คนกับหินจึงไม่ต่างกัน ตอนนี้ท่านนั่งอยู่บนหิน ส่วนบนเป็นคนส่วนล่างเป็นหิน เมื่อปราณผสานกัน คือรวมกันเป็นหนึ่ง ตอนที่คนนั่งสมาธิ ส่วนล่างจะดึงดูดปราณของธรณี ขึ้นสู่บนศีรษะ ส่วนบนของศีรษะก็จะดึงดูดปราณจากสวรรค์เข้าสู่ลำตัว ด้วยเหตุนี้พอนั่งไปนาน ๆ เมื่อพลังปราณสมบูรณ์ก็จะเป็นธาตุ กลายเป็น "พระธาตุ" แต่เมื่อสักครู่นี้ไม่เหมือนกัน เพราะท่านนั่งอยู่บนสวรรค์ ดังนั้นเบื้องล่างจึงดึงดูดปราณ-สวรรค์ บนศีรษะจึงกลายเป็นดึงดูดปราณธรณี ทำให้กลับกันขึ้น เหตุผลนั้นลึกซึ้ง ท่านตรึกตรองเอาเองก็แล้วกัน

หยางเซิง : นั่งอยู่บนสวรรค์ มองดูพื้นดิน ถึงแม้นกายจะกลับหัวลง แต่ใจกลับปกติ เท้าจึงเหยียบฟ้า ศีรษะชี้ลงดิน ดวงวิญญาณยึดอยู่บนสวรรค์ ชำระสระสางเกศาที่โสมมในทะเลทุกข์

พระมหาราช : ถูกต้องแล้ว! มนุษย์เท้าเหยียบธรณี เทพเท้าเหยียบฟ้า ความสามารถต่างกัน เดินเหินบนอากาศไม่ร่วงหล่นลงมา จึงนับเป็น เทพ พุทธ มนุษย์ทำได้ไหม? หากมีคนทำได้ ก็ถือว่าสำเร็จมรรคผล ลองดูพวกผลไม้ มันติดอยู่บนอากาศใช่ไหม? ชาวโลกจะฝึกฝนวิชา ควรเริ่มต้นจากการลดละความใคร่ ให้น้อยลงเสียก่อน หากมือทั้งสองข้าง (จิตอยู่ในกังวล) ยึดแน่นไม่ปล่อยวาง ยังหอบหิ้วกล่องตัณหาไว้ เมื่อเดินทางก็จะเหนื่อยหอบจนหายใจเกือบไม่ออก กว่าจะถึงจุดหมาย ก็เกรงว่าจะอ่อนเปลี้ยเพลียแรง ตราบจวบค่ำถึงเวลาพักเสียแล้ว หากสามารถละทิ้งทุกอย่าง แขนเสื้อจะรับลมไว้ มือทั้งสองว่างเปล่า พอขยับปีกก็จะบินขึ้นเสียแล้ว ขอให้มนุษย์ได้ขึ้นมาที่หอสูง ดูฟ้ามองดิน ให้เข้าใจให้ลึกซึ้ง จิตผ่องใสดังกระจก สัมมาสติดังน้ำนิ่ง เมื่อดวงปัญญาเห็นธรรม ที่พื้นจิตท่านก็สามารถเห็นฟ้าใน ดวงจิต นั่นก็คือ ท่านเข้าใจในธรรมแล้ว ก็จะสามารถเหินลมเดินบนเมฆสวรรค์ย่อมมีทางให้ท่าน ท่านหยางเซิงเชิญดื่มชาเถิด

หยางเซิง : เมื่อได้ฟังการบรรยายของท่านมหาราชแล้ว ความรู้ดีกว่าการเล่าเรียนในโลกตั้งสิบปี การได้ฟังธรรมะสุดยอดเช่นนี้ ต้องกราบขอบพระคุณท่านมหาราช น้ำชาบนสวรรค์ใสจนแลเห็นถึงก้นถ้วย เมื่อก้มศีรษะลง จึงมองเห็นหน้าตาตนเองใสชัดเจนลอยอยู่เหนือน้ำ เสมือนหนึ่งรูปถ่ายปานนั้น.....กระผมจะดื่มละ! ไร้กลิ่นแต่รู้สึกเย็นสดชื่น ทำให้เย็นจิตยิ่งนัก

พระรัชสวรรคภพมหาราช : หน้าตาดั้งเดิม.....ตัวจริงของท่าน คือ จิตแท้ของเทพเจ้า (พุทธ) ตกน้ำไม่ไหล ตกไฟไม่ไหม้ ขณะนี้ความสามารถที่จะลอยอยู่เหนือน้ำได้ โดยไม่จมลงมาก พอเพียง ที่จะก้าวสู่ความสูงส่งที่แท้จริง สามารถเหินลอยไป บนเมฆ หรือบนผิวน้ำ มีความสุขสราญ การเห็นหน้าตาที่แท้จริง และการได้ดื่มน้ำจิตแท้ ก็สามารถที่จะชำระล้างธาตุไอแห่งความสกปรก ทำให้สติปัญญาปราดเปรื่อง มีอิทธิฤทธิ์ สู่ความศักดิ์สิทธิ์

หยางเซิง : ขอบพระคุณ ท่านมหาราชที่ชี้แนะสั่งสอน ท่านมหาราชมีตำแหน่งเป็นประมุขแห่งตรีรัชภพ ขอท่านมหาราชโปรดเล่าความเป็นมา และสภาพการณ์ในการปฏิบัติหน้าที่บนสวรรค์ให้รู้ด้วยเถิดขอรับ

พระรัชสวรรคภพมหาราช : เจริญพร! ก็พอจะเล่าให้ฟังได้ เพื่อชาวโลกจะได้รู้ไว้บ้าง นับตั้งแต่บุพกาลมาเมื่อเกิดฟ้า-ดินแล้ว เหล่าอาวุโสห้าได้อวตาร รัชสวรรคภพ รัชธรณีศวร และรัชสุธารส มหาราชทั้งสามพระองค์ เพื่อให้ปกครอง "ฟ้า ดิน และน้ำ" ทั้งสามภพตรวจสอบความผิดชอบโดยเทวดา รวมทั้งอำนวยความสุขและลงโทษแก่มวลมนุษย์ตามแต่กรณี ส่วนข้าฯ มีตำแหน่งเป็นราชาแห่งสวรรค์ บนนครสวรรค์ชั้นเลิศ พำนักอยู่ในปราสาทองค์กลาง แห่งวังม่วงอ่อน ควบคุมบาปบุญของมวลมนุษย์ และมีอำนาจในการเลื่อนขั้น หรือลดขั้นของเหล่าเทวดา มีนามว่า "พระผู้ประทานพรแห่งรัชสวรรค-

ภพมหาราช หรือ แสงจิตสุริยามหาราช หรือ ราชาม่วงอ่อน" ได้อวตารไปเกิดเป็น พระเจ้าเงี้ยวฮ่องเต้มาแล้ว บรรดาผู้ทรงธรรมแห่งสวรรค์ หรือเทพแห่งดวงดาวต่าง ๆ ที่มีความก้าวหน้าในผลธรรมที่ตนบำเพ็ญ หรือ เจ้าต่าง ๆ แห่งฟ้า-ดินที่ได้โปรดช่วยมวลมนุษย์ มีความชอบในการช่วยเหลือสังคม หลังจากการตรวจสอบของข้าฯ แล้ว จึงทูลเสนอต่อท่านเง็กเซียนฮ่องเต้ให้ทำการเลื่อนขั้น ในทางกลับกันหากพบว่า ได้ละเมิดต่อหน้าที่หรือมีความผิด หากข้าฯได้ตรวจสอบแล้วมีหลักฐานแล้วทูลเสนอต่อเง็กเซียนฮ่องเต้สั่งการต่อไป ที่กล่าวมานี้ เป็นเทวดาและผู้ทรงธรรมชั้นต่ำและชั้นกลางเท่านั้น หากเป็นผู้ทรงธรรมชั้นสูงก็จะขึ้นสู่สวรรค์อันไร้สิ้นสุด เพื่อเสวยอริยผลชั้นสูงไม่ต้องกลับมาเวียนว่ายอีก และก็ไม่ถูกควบคุมจากที่นี่ด้วย

อีกอย่างหนึ่งคือ ผู้สำเร็จธรรมที่มาจากเมืองมนุษย์ ต้องผ่านการตรวจสอบจาก ตรีรัชภพ เพื่อรับผลธรรมที่ทำไว้

ผู้มีคุณและบาปในเมืองมนุษย์ จะถูกจารึกอยู่ในทะเบียนหากชาวโลกต้องการโชคลาภ หรืออยู่ห่างจากเคราะห์กรรมก็ต้องเลือกว่าจะเอาบาปหรือเอากุศลผู้ที่ประสบแต่เคราะห์-กรรม ทำการใด ๆ ก็ไม่สมหวัง เนื่องจากชาติก่อนก่อกรรมทำเข็ญไว้มาก ถ้าหากชาตินี้ได้รู้สำนึกผิดและอธิษฐานต่อหน้าพระ ว่าจะปวราณาตนเพื่อก่อกุศลแล้วละก็ ตรีรัชภพก็จะให้พร ให้โชคลาภ หากมีลูกกตัญญู ที่อธิษฐานว่าจะทำกุศลเพื่อต่ออายุให้บิดามารดาแล้ว ความกตัญญูจะประทับใจสวรรค์ท่าน

รัชสวรรคภพเจ้าก็จะประทานพรมาให้ อันที่จริงตรีรัชภพมีกายเดียว เป็นเพราะมีจิตมุ่งต้องการโปรดเวไนยสัตว์ จึงมีการให้พรเพื่ออภัยโทษปลดเปลื้องความทุกข์ยากของผู้ได้ทุกข์ หากมนุษย์รู้ซึ้งถึงจิตสวรรค์ ปฏิบัติตามคุณธรรม ย่อมได้รับความช่วยเหลือคุ้มครอง

หยางเซิง : ได้ฟังเรื่องราวจากท่านรัชสวรรคภพ ทำให้ทราบว่า โชค ลาภ ฆาตเคราะห์เกิดจากมนุษย์สรรหามาเอง ท่านรัช-สวรรคภพมีพุทธจิต มีจิตต้องการจะประทานโชคลาภให้มนุษย์เท่านั้น "จิตสวรรค์ประทับใจคนจริง"

พระรัชสวรรคภพมหาราช : มนุษย์และสวรรค์ก็คือจิตเดียวกัน ขอเพียงชาวโลกเคารพธรรมะสวรรค์ อย่าละเมิดคุณธรรม มนุษย์และสวรรค์ก็จะรวมกันเป็นหนึ่ง ก็สามารถที่จะขึ้นสู่สวรรค์อันไร้สิ้นสุด วันนี้ท่านมาที่นี่ จะพาชมทัศนียภาพให้ทั่ว ๆ

หยางเซิง : ขอรับกระผม! ท่านมหาราชมีงานเอกสารคั่งค้างไว้มาก ท่านคงจะเหนื่อยมากนะขอรับ?

พระรัชสวรรคภพมหาราช : เป็นเพราะว่าปัจจุบันนี้ ชาวโลกมีทั้งดีและชั่วก้ำกึ่ง พวกที่กลับเนื้อกลับตัวก็มีมากเหมือนกัน เพื่อที่จะตรวจสอบวัดผล ดังนั้นการงานจึงมีมาก แต่ที่นี่มีแผนกต่าง ๆ แบ่งงานกันทำ ข้าฯ เป็นเพียงแต่เซ็นอนุมัติขั้นสุดท้ายเท่านั้น จึงมี "อำนาจมากมาย ไม่ค่อยจะยุ่งยาก" ท่านหยางเซิงมีรากพระธรรมลึกใหญ่ วันนี้ได้มาที่นี่ ก็ขอเปิดเผยมติสวรรค์

ให้บ้าง! เพื่อไว้พิจารณาดู

หยางเซิง : ขอบพระคุณ ท่านมหาราชที่ชักจูง

พระรัชสวรรคภพมหาราช : นี่คือสมุดบันทึกสีเหลืองแห่งผลบุญ จงเปิดพิจารณาดูให้ละเอียด และจงอย่าออกนาม

หยางเซิง : ภายในได้บันทึกผลบุญในการบำเพ็ญธรรมของศิษย์ร่วมสำนัก

(1) วัน......... เดือน............ ปี............ นาม....................

ได้เข้าร่วมในในพิธีประทับทรงสองครั้งมีความชอบ 5 ส่วน

(2) วัน......... เดือน............ ปี............ นาม....................

ได้รีบกลับจากที่อื่น เพื่อให้ทันร่วมในพิธีประทับทรงมีความชอบ 10 ส่วน

(3) วัน.......... เดือน............. ปี............นาม...................

ได้เตือนสติให้คนประพฤติความดีความชอบ 50 ส่วน

(4) วัน......... เดือน............ ปี............ ได้พิมพ์หนังสือธรรมะแจก มีความชอบ 100 ส่วน

(5) วัน......... เดือน............ ปี............ นาม....................

ได้ทนต่อความอัปยศอดสูและมิเกิดความอาฆาตแค้นมีความชอบ 100 ส่วน

(6) วัน......... เดือน............ ปี............ นาม....................

มีโอกาสแต่ไม่ยอมผิดประเวณี มีความชอบ 300 ส่วน

ยังมีสมุดบันทึกอีกเล่มหนึ่ง ภายในได้บันทึกไว้ว่า

วัน......... เดือน........... ปี........... นาม...............ได้

อธิษฐานปวารณาได้รับพรให้ต่ออายุได้หกปี

นาม......... ได้ปวารณาตัวทำความดี เพื่อให้ชะตาชีวิต

ราบรื่น ก็ได้รับอนุญาตให้ เพิ่มพลังแสงให้

พระรัชสวรรคภพมหาราช : ดูเพียงคร่าว ๆ ก็พอ มวลมนุษย์พึงสังวรในผลบุญผลกรรม ความดีความชั่วมีหลักฐาน ควรประกอบคุณงามความดี ขยันในการบำเพ็ญธรรม ตราบจนผลบุญบริบูรณ์ ก็สามารถขึ้นสู่สวรรค์เสวยสุขไร้สิ้นสุด มนุษย์หากได้อ่านหนังสือเล่มนี้แล้ว สำนึกกลับตัวได้ บำเพ็ญธรรมให้บรรลุ ภายหลังวายชนม์ ก็จะกลับคืนสู่ปราสาทตรีรัชภพ ข้าฯ ก็จะประทานเก้าอี้ให้นั่ง ขอมวลมนุษย์อย่าเสียโอกาสดีอันนี้ไป!

อรหันต์จี้กง : ขอลาท่านรัชสวรรคภพมหาราช ขอจบตอนลงเพียงเท่านี้ ขอท่านมหาราชโปรดเมตตาศิษย์ของอาตมา ช่วยเพิ่มพลังแสงให้ด้วย ขอลาท่านมหาราชไปก่อน

หยางเซิง : เนื่องจาก ท่านอาจารย์เร่งให้กลับ จึงขอถวายบังคมลาไปก่อน กราบขอบพระคุณที่ท่านได้โปรดชี้แนะ กระผมนั่งเรียบร้อยแล้ว ขอเชิญท่านอาจารย์กลับสำนักเถิด

พระรัชสวรรคภพมหาราช : ขอให้เดินทางโดยสวัสดิภาพ

อรหันต์จี้กง : สำนักเซี้ยเฮี้ยงตึ้งถึงแล้ว หยางเซิงลงจากดอกบัววิญญาณกลับเข้าร่าง

ครั้งที่ 31

ท่องปราสาทศรีรัชภพ นมัสการพบพระธรณีศวรมหาราช

วันที่ 7 ตุลาคม พ.ศ. 2523

อรหันต์จี้กง เสด็จลงประทับทรง กล่าวเป็นกลอนความว่า

สำนึกบาปหนหลัง เพิ่มพลังสร้างกุศล
โลภ โกรธ หลง แสนกล ดั่งมารร้ายทำลายจิต
ระวังอย่าพลาดพลั้ง บางครั้งถึงวายชีวิต
เร่งฝึกวัชรกิจ เป็นมิ่งมงคลแก่ตน

อรหันต์จี้กง : มีคนเขาพูดว่า "พวกท่านล้วนเป็นคนบาป" แต่อาตมาพูดว่า "ชาวโลกไม่บาป" คนที่ไม่เห็นด้วยพูดว่า "อาตมาทำความผิดไว้มาก คงจะไม่บาปกระมัง?" อาตมาก็เลยพูดว่า "ในเมื่อท่านยอมรับผิดแล้ว อาตมาจะมีอะไรจะพูดอีกเล่า?" ที่จริงชาวโลกไม่บาปหรอก? เพียงเพราะทำสิ่งไร้มารยาทจึงกลายเป็นผู้ผิด สิ่งไร้มารยาทไม่ควรมอง สิ่งไร้มารยาทไม่ควรฟัง สิ่งไร้มารยาทไม่ควรกล่าว และสิ่งไร้มารยาทไม่ควรกระทำ ชาวโลกควรปฏิบัติตาม มิฉะนั้นก็จะกลายเป็นผู้มีความผิด

มนุษย์แท้จริงเป็นผู้สะอาดบริสุทธิ์ ตั้งแต่เริ่มแรกมาตัวเปล่า พอมาถึงโลกมาใส่เสื้อผ้า ถูกย้อมด้วยสีสันต่าง ๆ โลภด้วยสิ่งไร้มารยาท และรับอกุศลกรรมบถสิบ ร่างกายถูกย้อมด้วย

ความชั่วจนแพรวพราว

ชาวโลกมิควรยินดี และก็ไม่ควรเศร้าเสียใจ วันนี้อาตมาจะพาหยางเซิงให้ท่านอภัยโทษแก่ชาวโลก เพื่อชาวโลกจะได้ดีขึ้น จะได้ไม่กระทำผิดอีก

หยางเซิง : กระผมนั่งเรียบร้อยแล้วบนดอกบัว ขอเชิญท่านอาจารย์ออกเดินทางได้

อรหันต์จี้กง : วันนี้เราไปยังปราสาทตรีรัชภพ เพื่อนมัสการพบพระรัชธรณีศวรมหาราช ออกเดินทางได้.....ถึงปราสาทตรีรัชภพแล้ว หยางเซิงลงจากดอกบัว

หยางเซิง : วันก่อนเราได้มายังที่นี่แล้ว มีทางแยกอยู่ข้างหน้า เป็นทางที่ปูลาดด้วยทองคำ มาถึงด้านหน้าปราสาทองค์ใหญ่ มีผู้ทรงธรรมไป ๆ มา ๆ ยังตรีรัชภพมากมาย นักปฏิบัติธรรมไม่น้อยที่มาสู่สวรรค์ มาทำการตรวจสอบผลบุญที่ได้กระทำมา รู้สึกดูวุ่นวายมิใช่น้อย

อรหันต์จี้กง : มหาราชแห่งตรีรัชภพ ชาวโลกเรียกว่า "หลวงปู่ไตรภพ" มีตำแหน่งรองจากท่านเง็กเซียนฮ่องเต้ เรื่องราวของไตรภพ ต้องผ่านการตรวจสอบจาก ตรีรัชภพเสียก่อนจึงจะทูลเสนอต่อเง็กเซียนฮ่องเต้ ชาวโลกที่บำเพ็ญธรรมจนได้รับอริยผลแล้ว ต้องผ่านการตรวจสอบที่ ตรีรัชภพ ก่อนแล้วจึงจะถูกให้แยกย้ายไปยังสวรรค์ แดนต่าง ๆ เพื่อฝึกฝนต่อ

หยางเซิง : ที่แท้เป็นอย่างนี้เอง ปราสาทใหญ่ด้านหน้าเขียนไว้ว่า "วังวิสุทธิ์" มีรัศมีแววาวคงเป็นที่ประทับของ พระรัชธรณี-

ศวรมหาราช ใช่หรือไม่?

อรหันต์จี้กง : ถูกต้อง! เราเข้าไปนมัสการกันเถอะ

หยางเซิง : ขอรับ!..... พอเข้ามาข้างใน เห็นพระที่นั่งตรงกลาง มีพระผู้หนึ่งฉลองพระองค์ชุดมังกร ในพระหัตถ์ทรงไม้อาญาสิทธิ์ ลักษณะน่าเกรงขาม ข้าน้อยหยางเซิงขอถวายบังคมท่านพระรัชธรณีศวรมหาราช ขอท่านมหาราชทรงชี้แนะด้วยเถิด

พระรัชธรณีศวรมหาราช : มิต้องเกรงใจ! วันนี้ท่านติดตามอาจารย์จี้กงมาถึงตรีรัชภพ ข้าฯ รู้สึกประทับใจ ขอเชิญทั้งสองท่านนั่งลง มีคำสั่งให้อำมาตย์เทพเลี้ยงน้ำชา

หยางเซิง : ขอบพระคุณในกรุณาธิคุณ วันนี้นับมีโชคลาภมหาศาลที่ได้นมัสการพบท่านมหาราช ก็หวังให้ท่านมหาราชกรุณาเล่าความเป็นมา และงานที่ท่านควบคุมอยู่ เพื่อให้มวลมนุษย์รับทราบไว้

พระรัชธรณีศวรมหาราช : เจริญพร! เพื่อโปรดเวไนยสัตว์ "สวรรค์นรก" ได้ถูกเปิดเผยชัดเจนแล้ว รัชธรณีศวรก็จะไม่ปกปิดเป็นความลับ ข้าฯ คือแสงจิตเขียวแห่งคูหาสุริยะชั้นรองแปรเปลี่ยนมาจากพลังธาตุแท้ที่ชื่อว่า "พระผู้อภัยโทษ รัชธรณีศวร หรือคูหาจิตวิสุทธิ์มหาราช หรือเจ้าแสงจิตเขียว"

เป็นเพราะว่ามวลมนุษย์เอาแต่สร้างบาปกันบนโลก และจิตสวรรค์ทรงเมตตา จึงทนไม่ได้ที่มวลมนุษย์จะตกลงต่ำ ดังนั้นพระรัชธรณีศวรซึ่งมีอำนาจในการอภัยโทษ ขอเพียงให้ชาวโลกรู้สึกสำนึกบาปที่ผ่านมา ข้าฯจะอภัยโทษให้!

หยางเซิง : ท่านมหาราชทรงพระเมตตาคุณจริง ๆ แต่มิรู้ว่าจะอภัยโทษได้อย่างไร?

พระรัชธรณีศวรมหาราช : 1. มนุษย์หากมีบาปแล้วสำนึกผิด มีจิตรู้สำนึก ข้าฯ ก็จะอภัย ให้สามส่วน จากนี้ไปให้ทำคุณประโยชน์ อย่าได้ทำผิดอีก ข้าฯก็จะลดบาปให้หมด

2. ชาตินี้ถ้าเข้าสู่ธรณีธรรมเพื่อปฏิบัติธรรม โดยจิตไม่ท้อถอย ถึงแม้จะมีบาปเวรสะสมมาหลายภพ ที่ไม่ได้รับการชำระล้าง ข้าฯ ก็จะอภัยโทษให้สามส่วน หากรักษาศีลให้บริสุทธิ์ และเข้มงวดแม้ตายก็ไม่เปลี่ยนใจ โดยจิตไม่ท้อถอย ข้าฯก็จะอภัยโทษให้เจ็ดส่วน

3. การทำคุณความดีอื่นใดย่อมด้อยกว่าความกตัญญู หากกระทำสิ่งใดผิดโดยไม่ได้ตั้งใจเจตนา แต่มีความกตัญญูต่อบิดา-มารดาอยู่แล้วไซร้ ข้าฯ ก็จะลดโทษให้

4. ใครก็ตามที่มีจิตฝึกฝนธรรม แม้ผจญมารใหญ่หลวง เนื่องจากบาปเวรเก่าก่อนยังไม่หมด ถ้าหากจิตตั้งมั่นเผชิญกับความลำบากโดยไม่เปลี่ยนใจ ข้าฯ ก็จะอภัยโทษให้ ช่วยลดความทุกข์ลำบาก

5. บรรพบุรุษที่มีบาปเวรคั่งค้างอยู่ ซึ่งกำลังรับทุกข์ในเมืองนรก หากบุตรหลานของท่านปวารณาตัวสร้างกุศล บริจาคทาน สร้างสาธารณประโยชน์ ข้าฯก็จะอภัยโทษให้ เพื่อให้วิญญาณบาปได้ลดโทษทัณฑ์

อรหันต์จี้กง : พระรัชธรณีศวรมหาราชสามารถแยกวิญญาณไปเกิดเป็นพระเจ้าซุ่นตี้ฮ่องเต้ เพราะฉะนั้นจึงมีความเคารพต่อการกตัญญูกตเวทิตาเป็นอย่างมาก พระผู้อภัยโทษ พระรัช-

ธรณีศวรมหาราชมีจิตกรุณาโปรดเวไนยสัตว์ ทั้งมนุษย์ในโลกและวิญญาณบาปในนรก จึงได้รับขนานนามว่า "หลวงปู่ผู้โปรดสัตว์" หวังว่าชาวโลกจะบำเพ็ญตนสร้างกุศลจิต สวรรค์มีความเมตตารักใคร่ย่อมไม่คิดจะเพิ่มโทษจากใคร คือคอยแก้ไขให้ชาวโลกทุกแห่งหน ดังนั้นจึงมีกฎในการอภัยโทษให้ หากชาวโลกยังไม่กลับตัวกลับใจแม้สวรรค์อยากจะอภัยให้ก็ไม่มีปัญญา ก็เหมือนไม่มียาจะรักษา เพราะโทษนั้นมหันต์ใช่ไหม?

พระรัชธรณีศวรมหาราช : ข้าฯ มีจิตจะอภัยโทษให้มวลมนุษย์ หวังว่ามวลมนุษย์จะไม่ละทิ้งโอกาส ขอเพียงให้มวลมนุษย์ไม่มีบาป ทุก ๆ คนล้วนเป็นนักบุญ เช่นนี้แล้ว รัชธรณีศวรมหาราชก็คือ รัชสวรรคภพมหาราช เพื่อประทานพรแต่อย่างเดียว

หยางเซิง : พระรัชธรณีศวรมหาราชมีเมตตาคุณน่านับถือ แต่ว่ามวลมนุษย์ส่วนใหญ่สร้างบาปอยู่ทุก ๆ วัน ท่านจะมีทางแก้ไขอย่างไร?

พระรัชธรณีศวรมหาราช : "โชคลาภฆาตเคราะห์ไม่มาหา ยกเว้นมนุษย์สรรหาเอาเอง" เป็นเพราะปัจจุบันนี้มวลมนุษย์มีโชคลาภมาก เพราะฉะนั้น ทุก ๆ คนมีโชคลาภ แต่ว่าโชคลาภเปรียบเหมือนตะเกียงน้ำมัน ย่อมมีวันหมดลง หากไม่รู้จักเติมน้ำมัน เมื่อตะเกียงดับเคราะห์ก็มาถึง ถึงตอนนั้น วิญญาณก็จะถูกพระรัชสวรรคภพมหาราชขับลง สู่ในมือของพระรัชธรณีศวรมหาราช แต่ข้าฯ ยังมีเมตตา เปิดโอกาสให้อีกครั้ง เพื่อ

เตรียมจะอภัยโทษให้ หากตลอดชีวิต ยังก้มหน้างมงายไม่ยอมกลับหัว (กลับใจ) ก้มลงกราบพระรัชธรณีศวรมหาราช รับเอา "หนังสืออภัยโทษ" กลับไปแล้วละก็ เมื่อตอนตายจะตกสู่อบายภูมิขุมนรก ไม่มีหนังสืออภัยโทษ ยมบาลก็ไม่ยอมผ่อนโทษให้ ต้องถูกลงโทษตามควร ข้าฯกับพระกษิติครรภ์โพธิสัตว์ (พระโมคคัลลาน์) ล้วนอวตารมาจากเอกธาตุ เพื่อโปรดเวไนยสัตว์โดยมีปณิธานไว้ว่าจะอภัยโทษเพื่อปลดทุกข์ ดังนั้นพระรัชธรณีศวรมหาราชและพระกษิติครรภ์จึงมีกายเดียวกัน เนื่องจากพระโมคคัลลาน์มีจิตกตัญญูจะช่วยพระมารดา ดังนั้นจึงมีพิธีแผ่กุศล (เทกระจาด) ในวันขึ้น 15 ค่ำ เดือนเจ็ด เลี้ยงพระทั่วสิบทิศ แล้วก็โปรดพระมารดา

พระกษิติครรภ์โพธิสัตว์ตั้งเป็นปณิธานไว้ว่า หากขุมนรกไม่ว่างเปล่าจะไม่ยอมสำเร็จเป็นพระพุทธเจ้า ขณะที่ข้าฯ เป็นพระเจ้าซุ่นตี้นั้น มีความกตัญญูจนประทับใจสวรรค์ จึงมีช้างมาช่วยไถนา พวกนกก็ช่วยถอนหญ้าให้ และพระเจ้าเงี้ยวตี้ก็ทรงสละราชสมบัติให้ขึ้นครองราชย์แทน ซึ่งเป็นหลักฐานในประวัติศาสตร์สืบทอดต่อ ๆ มา ในศาสนาเต๋ามีการโปรดเวไนยสัตว์เหมือนในศาสนาพุทธมีการแผ่กุศลในวันเดียวกัน ซึ่งมีสาเหตุเป็นอย่างนี้ จึงหวังว่าชาวโลกจะเข้าใจ เพราะฉะนั้นชาวโลกจึงนับถือความกตัญญูเป็นหลักธรรม เมื่อตายแล้วขึ้นสู่สวรรค์เสวยสุขนิรันดร

อรหันต์จี้กง : ท่านมหาราชทรงเมตตาที่เปิดเผยรายละเอียด เพื่อ

ให้ชาวโลกจะรู้จะได้นำไปปฏิบัตินับว่ามีโชคลาภมาก!

หยางเชิง : วันนี้ได้ฟังท่านมหาราชชี้แนะ ข้าฯ น้อยมีความรู้เพิ่มพูนมาก รู้สึกปลาบปลื้มยิ่งเกี่ยวกับการอภัยโทษ กระผมยังไม่สู้จะเข้าใจ ไม่ทราบว่าจะอธิบายให้ละเอียดได้ไหม?

พระรัชธรณีศวรมหาราช : หากยังไม่เข้าใจ ก็จะอธิบายให้แจ่มแจ้ง

1. อย่างเช่นนาย ก.....ได้เข้าสู่ธรณีธรรม มีศรัทธาปฏิบัติธรรม แต่เพราะร่างกายมีโรคเจ็บป่วยบ่อย ๆ ทำให้จิตใจกระวนกระวาย มักบ่นโทษฟ้าดินว่า ตนเองได้สร้างบุญก่อกุศลมานานปี แต่สวรรค์ก็ไม่ปกป้องคุ้มครอง ช่วยขจัดโรคภัยให้บ้าง เมื่อตรีรัชภพได้ตรวจสอบแล้วพบว่า ชาติก่อนเขาเป็นคนฆ่าสัตว์ ได้ฆ่าสัตว์ตัดชีวิตมากมาย แม้ว่าจะได้เปลี่ยนอาชีพในบั้นปลายชีวิต แล้วกราบไหว้ เทพ พุทธ แต่เพราะกุศลผลบุญไม่มากพอ มาในชาตินี้มาเกิดในฐานะปานกลาง แม้จะบำเพ็ญธรรมสร้างกุศลแต่เพราะชาติก่อนฆ่าสัตว์ตัดชีวิตไว้มาก เพราะฉะนั้นชาตินี้จึงมีอาการเจ็บปวดตามตัวเจ็บปวดบ่อย ๆ แต่สวรรค์ทรงเมตตา ได้ชำระบาปให้บ้างอย่างลับ ๆ ดังนั้นการเจ็บปวดตามตัวอยู่นั้น ซึ่งมีความทรมานจะรู้สึก “เจ็บเร็ว” การที่เจ็บปวดเป็นการชดใช้บาปไป หากสามารถอดทนโดยไม่เสื่อมศรัทธาต่อธรรม จนข้าฯ ประทับใจ ก็จะอภัยลดโทษให้ ให้เขาค่อย ๆ แข็งแรงขึ้น หากว่าไม่ทนต่อการเจ็บปวด แม้ข้าฯ อยากจะลดโทษให้ก็ไม่มีโอกาส ดังนั้น จึงหวังว่ามวลมนุษย์ควรเข้มแข็ง หากพบกับความไม่ราบรื่นควรสงบจิตรู้สำนึกตัว อย่าได้โทษ

ฟ้าดินมิฉะนั้นแล้วบาปจะชำระหมดยาก

2. เนื่องจากคำนึงถึงวิญญาณบาปที่ล่วงลับไปแล้ว ตกอยู่ในขุมนรก ได้รับการทรมานอย่างแสนสาหัส นอกจากจะให้การบรรยายธรรมเพื่อปลดทุกข์แล้ว เมื่อถึงเดือนเจ็ด ก็จะปล่อยให้เป็นอิสระสักครั้ง เพื่อให้วิญญาณบาปได้กลับไปสู่ญาติโยม เพื่อให้บุตรหลานเซ่นไหว้ เพื่อบรรเทาความหิวกระหาย ทางศาสนาเต๋า เรียกว่า "การโปรดเวไนยสัตว์" มีการเซ่นผลไม้ ดอกไม้ กระดาษเงินกระดาษทอง อาหารคาวหวาน เซ่นไหว้แก่สิ่งศักดิ์สิทธิ์ บรรดาผีก็พลอยยินดีไปด้วย ทางพุทธเรียกว่า "การแผ่กุศล" (ทิ้งกระจาด) คือมีการเรียงผลไม้ อาหาร คาวหวาน ในถาด เพื่อเลี้ยงพระทั้งสิบทิศ โดยอาศัยบารมีของพระสงฆ์ ช่วยแผ่กุศลไปให้บิดา-มารดา ที่ล่วงลับไปแล้ว

หยางเซิง : ท่านมหาราชทรงเมตตาโปรดเวไนยสัตว์ทั้งบนโลกและในนรก บุญบารมีเหลือคณานับ! ข้าฯ น้อยตอนยังเป็นเด็กอยู่ได้อยู่ในชนบท พ่อแม่จะจัดที่สำหรับมหาราชในคืนวันเดือนเจ็ดไว้ในบ้าน แล้วจุดไฟไว้ที่ทางเดิน เพื่อเป็นการส่องทางให้วิญญาณผี จะได้เดินสะดวก จะมีความจริงหรือไม่? แต่ปัจจุบันอุตสาหกรรมก้าวหน้า จะพบเห็นได้น้อยในเมือง อย่างนี้จะมีผลกระทบต่อการเดินทางของวิญญาณผีไหมครับ?

พระรัชธรณีศวรมหาราช : ในเมืองผีเหมือนสภาพยามค่ำคืน วิญญาณบาปที่ถูกจองจำ มืดมนเจ็บปวด เมื่อมนุษย์ที่มีจิตเมตตาจุดตะเกียงข้างถนนให้เดือนเจ็ด เพื่อความสะดวกของวิญญาณ

ผีซึ่งได้สร้างบุญกุศลอย่างมาก แต่ปัจจุบันโลกก้าวหน้า ไฟฟ้าพอเพียง ไม่ว่าในเมืองชนบท มีไฟฟ้าส่องถนน วิญญาณผีจะเห็นถนนอย่างชัดเจน เพราะฉะนั้น ชาวบ้านจึงไม่ต้องจุดตะเกียงไม่สะเทือนอะไร จึงกล่าวได้ว่า "เวลาเปลี่ยนไป วิธีการก็เปลี่ยนไปตาม" เท่านี้เอง

หยางเซิง : ท่านมหาราชตรัสได้ดีมาก!

อรหันต์จี้กง : การเยี่ยมคำนับในวันนี้ ขอจบลงเพียงเท่านี้ก่อน เตรียมตัวกลับสำนักได้

พระรัชธรณีศวรมหาราช : ขอส่งท่านทั้งสอง หวังชาวโลกจะบำเพ็ญตน อย่าได้ถลำหัวตกลงในเหวลึกแห่งบาปเวร ข้าฯ ก็จะไม่ลำบากใจในการอภัยโทษให้ มนุษย์ใช่นักปราชญ์ เมื่อรู้ผิด ได้แก้ไขก็จะเป็นการดีอย่างยิ่ง หากว่าสำนึกผิดในบาปก่อน ข้าฯ ก็จะคืนความขาวสะอาดให้ อภัยให้ท่านพ้นบาป ขอให้มวลมนุษย์ฉวยโอกาสนี้เอาไว้ อย่าให้เสียโอกาสความเป็นคน มิฉะนั้นแล้วจะหาทางกู้ไม่ได้

หยางเซิง : กราบขอบพระคุณวรพจน์ของท่านมหาราช ขอกราบลาไปก่อน

อรหันต์จี้กง : สำนักเซี่ยเฮี่ยงตึ้ง ถึงแล้ว หยางเซิงลงจากดอกบัว วิญญาณกลับเข้าร่าง

ครั้งที่ 32
ท่องปราสาทตรีรัชภพ นมัสการพบพระรัชสุธารสมหาราช
วันที่ 31 ตุลาคม พ.ศ. 2523

อรหันต์จี้กงเสด็จลงประทับทรง กล่าวเป็นกลอนความว่า

ทิวเขาเขียวขจี ปฐพีงามสดใส
ลำธารลำน้ำไหล ใสเย็นชื่นรื่นกมล
อนิจจาอนิจจัง สังคมเลวเหลือทน
เตือนคนเร่งกลับตน ชลนที่ไม่ไหลทวน

อรหันต์จี้กง : ชาวโลกก่อนหลับนอนจะต้องอาบน้ำก่อน เพื่อชำระล้างเหงื่อไคลให้เย็นกาย ยามนอนจึงจะหลับและฝันดี ท่านลองหวนมาสำรวจดูความนึกคิดจากจิต ทุกวันคืนผุดขึ้นผุดลงไม่เคยหยุดนิ่ง เพื่อสนองความอิ่มหนำสำราญของความใคร่อยาก ความรัก และความโกรธแค้นต่าง ๆ ผู้เป็นเจ้าของหัวใจจึงอ่อนระโหยโรยแรง ท่านได้อาบน้ำให้แก่เขาทุก ๆ วันหรือเปล่า ชำระล้างให้สะอาดเพื่อให้เขาเย็นสบายสดชื่นหรือเปล่า? ถ้าเปล่าละก็ กายของเจ้านายจะมีกลิ่นเหม็นเหงื่อไคลไม่มีคนอยากเข้าใกล้ แม้แต่เทพ พุทธ ก็จะถอยออกห่างไปสามเส้น หากปล่อยปละละเลย ก็จะกลายเป็นถังขยะไปใช่ไหม? วันนี้อาตมาจะพาหยางเซิงไปเที่ยวปราสาทตรีรัชภพ เพื่อเยี่ยม

คารวะพระรัชสุธารสมหาราช เพื่อขอให้มหาราชใช้น้ำมนต์ปัดเป่าเคราะห์ร้ายให้หมดไป เพื่อให้ผู้คนมีกายใจสะอาด นับว่าชาวโลกมีโชคลาภไม่น้อยเลย

หยางเซิง : กระผมนั่งบนดอกบัวเรียบร้อยแล้ว ขอเชิญท่านอาจารย์ออกเดินทางได้

อรหันต์จี้กง : ....ถึงแล้ว หยางเซิงลงจากดอกบัว

หยางเซิง : ทำไมที่นี่มีแม่น้ำไหลอยู่ น้ำก็ใสจนมองเห็นถึงท้องน้ำ

อรหันต์จี้กง : อันนี้เพราะพระรัชสุธารสมหาราชทรงเนรมิตขึ้น เราเดินตามถนนเลียบแม่น้ำไปเพื่อไปนมัสการพบท่านพระสุธารสมหาราช!

หยางเซิง : ขอรับกระผม! ตรีรัชภพช่างมีบรรยากาศแตกต่างกันไป ฟ้า-ดิน ช่างสร้างสรรค์ได้อย่างอัศจรรย์จริง ๆ

อรหันต์จี้กง : ตั้งแต่บุพกาล ทุกสิ่งทุกอย่างถูกสร้างสรรค์อย่างมีกฎเกณฑ์ ในกายคนก็มีตรีรัชภพ เจ้าพิจารณาดูแล้วก็จะแจ่มแจ้ง

หยางเซิง : ริมฝั่งแม่น้ำมีต้นหลิวย้อยลงมา ทิวทัศน์ชวนเคลิบเคลิ้ม

อรหันต์จี้กง : ทิวทัศน์ที่นี่ ถึงแม้จะดูอึมครึม แต่ก็เต็มไปด้วยธรรมชาติ มีบรรยากาศแห่งร่องรอยเทพ เทวะ "วังฟ้ารุ่งโรจน์" อยู่ข้างหน้า เราเข้าไปนมัสการพบท่านพระรัชสุธารสมหาราชกันเถอะ

หยางเซิง : ขอรับกระผม!....... ข้าน้อยหยางเซิงขอนมัสการท่านพระรัชสุธารสมหาราช ขอท่านมหาราชโปรดชี้แนะสั่งสอน

พระรัชสุธารสมหาราช : ท่านหยางเซิงไม่ต้องเกรงใจ! ท่านและอรหันต์จี้กงต่างก็รับโองการให้แต่งหนังสือ "เที่ยวเมือง-สวรรค์" เพื่อเตือนมนุษย์ให้เลิกหลง ข้าฯ นั้นรู้สึกยินดี!

สิ่งที่เขียนบรรยายในบันทึกเที่ยวเมืองสวรรค์นั้น ไม่ว่าจะเป็นต้นหญ้า ใบไม้ ภูเขา หรือ ธารนที แม้แต่คำพูดประโยคหนึ่ง หรือการหัวเราะสักครั้งหนึ่ง ล้วนประกอบด้วยหลักธรรมอันลึกซึ้ง ผู้มีบุญวาสนาที่ได้อ่าน และมีความต้องการท่องเที่ยวดั่งเทพแล้วจงอย่าอ่านอย่างคร่าว ๆ เพื่อจะได้ไม่ต้องเสียโอกาสในการพิจารณาธรรมไป หนังสือนี้มิใช่ธรรมดา เป็นเพราะหยางเซิงมีรากพระธรรมหยั่งลึก มีปัญญาล้ำลึก จึงสามารถเข้าถึงทิวทัศน์ของสวรรค์อันลึกซึ้งได้ จึงทำให้บรรลุผลสำเร็จในการแต่งหนังสือ กลายเป็นคัมภีร์ยิ่งใหญ่อนันตกาล วันนี้ก็ได้มาที่นี้ จิตของข้าฯปิติยิ่ง มีคำสั่งให้อำมาตย์เทพเลี้ยงน้ำชา

หยางเซิง : ท่านมหาราช ทรงพระเมตตา กระผมรู้สึกขวยเขินนับว่ามีโชคลาภที่ติดตามอาจารย์มาเที่ยวเมืองสวรรค์ เพื่อแต่งคัมภีร์ศักดิ์สิทธิ์ ขอขอบพระคุณในพระมหากรุณาธิคุณของท่านมหาราช

พระรัชสุธารสมหาราช : ท่านหยางเซิงทำไมจึงหลั่งน้ำตาเล่า?

หยางเซิง : กระผมปวารณาตนรับใช้พระธรรม มีจิตเผยแพร่พระธรรมแทนสวรรค์ แต่พระธรรมลึกซึ้งสูงส่งมากคนส่วนน้อยยากจะเข้าถึง จึงรู้สึกเสียใจว่า แม้มีจิตเต็มเปี่ยมแต่พลังกายนั้นไม่พอ

พระรัชสุธารสมหาราช : ท่านจงอย่าได้โศกเศร้าเสียใจไปเลย จงทำสิ่งที่มนุษย์จะทำได้ ทุกอย่างขึ้นอยู่กับสวรรค์ จิตของท่านได้รับความเห็นชอบแล้วจากสวรรค์ พู่กันศักดิ์สิทธิ์ได้ประทับใจคนมาก ช่วยเกื้อกูลศีลธรรม เหนี่ยวรั้งชะตากรรมของมนุษย์เป็นภาระอันหนักอึ้ง ขอให้ท่านอย่าท้อถอยต่อการงานนี้ สวรรค์มีวิธีการของตนเอง โดยไม่ทำให้ท่านต้องผิดหวัง

หยางเซิ่ง : ขอบพระทัยที่ท่านมหาราชทรงให้กำลังใจ

อรหันต์จี้กง : ศิษย์รักอย่าโศกเศร้า มีหลวงปู่อยู่ที่นี่ จะเกรงว่าไม่มีที่จะโปรดเวไนยสัตว์หรือ? มีจีวรและบาตรอันเป็นของแท้ที่สืบทอดกันมา ทุกหนแห่งล้วนเป็นโรงธรรมทั้งสิ้น จงทำตามหน้าที่ของเราให้ดีที่สุด เมื่อย่างหนึ่งก้าวก็นับเป็นหนึ่งก้าว! วันนี้ได้ถวายบังคมท่านมหาราช จงถือโอกาสนี้กราบทูลถามปัญหาธรรมกับพระองค์ท่านให้มาก ๆ ก็แล้วกัน

หยางเซิ่ง : ขอรับกระผม ขอกราบทูลถามท่านมหาราชว่า คำว่า "รัชสุธารส" มีความหมายว่าอะไร

พระรัชสุธารสมหาราช : ข้าฯ คือ "พระผู้ปลดเคราะห์ชั้นสาม รัชสุธารสมหาราช มีหน้าที่ปลดเคราะห์ดับภัยให้กับชาวโลกโดยเฉพาะ ทำไมจึงมีหน้าที่ปลดเคราะห์ เพราะว่าชาวโลกแปดเปื้อนกับฝุ่นกิเลส มีบาปเวรเต็มตัว จึงกลายเป็นคนบาป คนบาปที่อยู่ในโลกต้องถูกลงโทษจากกฎหมายของมนุษย์ ส่วนการลงโทษของสวรรค์ที่ไร้รูปลักษณ์นั้นก็คือ การพบกับอุปสรรคต่าง ๆ นานา ภาวะการเจ็บป่วย สิ่งที่อธิษฐานขอก็ไม่ได้สมใจ

ฆาตเคราะห์ก็ไม่หมดสิ้น อยู่ในสภาพทุกข์ทรมาน สุดที่จะพรรณนา พอถึงตอนนี้ ข้าฯก็อาศัยสิทธิของข้าฯ อันการเจ็บป่วยเคราะห์กรรม....เรียกว่า "ภัยพิบัติ" "ภัย" นั้นเกิดจาก "ไฟ" จึงต้องใช้น้ำปราบ ดังนั้น "รัชสุธารส" ก็เหมือนน้ำในแม่น้ำทะเล สามารถชำระล้างสิ่งสกปรกได้ ชะล้างความเจ็บปวดทรมาน ทำให้จิตใจและกายเย็นสบาย ให้ความชุ่มชื่นดับความแห้งแล้ง ปลดปล่อยความแค้น ส่งเสริมความเติบโต ขจัดเคราะห์กรรมทั้งหลาย ดังนั้นชาวโลกจึงพูดว่า "เอาทุกข์ไปทิ้งทะเล" สามารถแก้ไขความไม่สมดุลหรือเคียดแค้นของมนุษย์ ชำระล้างสิ่งสกปรกบาปเวรทั้งหลาย ด้วยเหตุนี้แหละภัยพิบัติของชาวโลกจึงถูกขจัดลงได้

หยางเซิง : ท่านมหาราชใช้น้ำชำระล้างความทุกข์ทรมานของชาวโลก และหล่อเลี้ยงผู้ยากไร้ บุญกุศลยิ่งใหญ่ กระผมศรัทธานับถือ! หากแต่ว่ามีที่ ๆ ไม่ค่อยกระจ่างแจ้ง ขอท่านมหาราชโปรดแนะนำ เพื่อให้ชาวโลกได้ปลดเคราะห์กรรมด้วยเถิด

พระรัชสุธารสมหาราช : การเกิดเป็นคน ก็เหมือนเรือแล่นอยู่ในทะเล ฝ่าลมโต้คลื่น ขึ้นลงไม่แน่นอน ขณะที่เป็นเด็กหัดเดินอยู่ ล้มลุกคลุกคลาน ขาแข้งถลอก มีเลือดออกบ้าง พอเติบใหญ่ต้องดิ้นรนหาเลี้ยงชีพเพื่อความอยู่รอด ใช้ทั้งจิตใจและปัญญาทำให้เมื่อยล้าอ่อนเพลีย ข้าฯ ก็ให้น้ำอุ่นชำระล้างเพื่อขจัดความเหน็ดเหนื่อย ยามเช้าก็ใช้น้ำเย็นเพื่อปลุกให้ตื่นจะได้สดชื่น ยามปกติก็เพิ่มพลังงานให้จิตและกาย ยามเหน็ดเหนื่อย ข้าฯ ก็

ช่วยระบายความร้อนให้ออกจากร่างกาย เพื่อรักษาระดับอุณหภูมิของร่างกายให้สมดุล

หากคนเหมือนรถยนต์ ขับเคลื่อนอยู่บนหนทางชีวิต ภาพหวาดเสียวน่ากลัวต่าง ๆ สามารถพบเห็นได้ทุกเวลา ความเป็นอยู่ของมนุษย์ คือการสืบทอดชีวิตแห่งพิภพ ตั้งจิตเพื่อฟ้า-ดิน เผยแพร่คุณธรรมทั้งห้าแห่งฟ้า ดิน น้ำ และน้ำก็หมายถึง คนซึ่งมีกายและเลือดเนื้อ ซึ่งได้รับอันตรายได้ง่าย ดังนั้น พระ-รัชสุธารสมหาราช จึงรีบปลดเคราะห์ให้ทันที ขอให้มวลมนุษย์ขณะที่ได้รับฆาตเคราะห์ ให้ระลึกถึงนามอันศักดิ์สิทธิ์ของข้าฯ ก็จะรีบแก้ไขทันที

หยางเซิง : ท่านมหาราชมีเมตตาจิตประทับใจคนยิ่งนัก ชาวโลกต่างคิดที่จะหลีกเลี่ยงภัยพิบัติ แต่ไม่รู้จักหนทางดังกล่าว มิทราบว่าท่านมหาราชจะประทานให้ได้หรือไม่?

พระรัชสุธารสมหาราช : สวรรค์ไม่ส่งเคราะห์มาให้หรอก กลัวแต่ชาวโลกจะสร้างเคราะห์ขึ้นมาเอง วิถีทางปลดเคราะห์ขจัดภัยพิบัติไม่มีอะไรมาก “รักษาตนเองให้บริสุทธิ์ ก็จะไม่มีภัยพิบัติเข้ามาใกล้” หากมีฆาตเคราะห์หรือภัยพิบัติ ต้องเสียใจสำนึกผิดในบาปของตน แล้วปฏิบัติธรรมก่อกุศล อย่าได้ทำบาปอีกเลย พระรัชสุธารสย่อมปลดภัยพิบัติให้

หยางเซิง : ชาวโลกที่เจ็บปวดทรมานจากภัยพิบัติ ท่านมหาราชจะแก้ไขให้อย่างไร?

พระรัชสุธารสมหาราช : ด้านหน้ามีแม่น้ำ สามารถที่จะแก้พิษ

ขจัดภัย อาจพูดว่าเป็น "น้ำมนต์" ก็ได้ ท่านจงมองดูด้วยสมาธิก็จะเห็นความพิสดารภายในได้

หยางเซิง : เมื่อใช้สมาธิเพ่งดู เห็นมนุษย์ตัวเล็ก ๆ กำลังแหวกว่ายอยู่ในธารน้ำ นั่นเป็นมนุษย์อะไรมิทราบ?

พระรัชสุธารสมหาราช : ชาวโลกที่เป็นหม้ายร้าง หรือไม่มีลูก-หลาน และที่เจ็บป่วย ปวดทรมาน ล้วนเกิดจากชาติที่แล้วไม่ได้สร้างบุญกุศล ชาตินี้จึงต้องรับกรรมแทน หากมีคนที่จิตใจสงบเลื่อมใสในศาสนา เช้า-เย็นทำจิตให้สงบ ชำระล้างให้สะอาด จุดธูปไหว้พระทำการสวดมนต์ สำนึกในความผิดที่ผ่านมา ตั้งต้นชีวิตใหม่แล้วละก็ ดวงวิญญาณของผู้นั้นจะสามารถมาอาบน้ำยังแม่น้ำนี้ จะลดความเจ็บปวดทรมาน และค่อย ๆ พ้นจากสภาพทรมานได้

อรหันต์จี้กง : พระรัชสุธารสมหาราชจิตเมตตาได้ประทานวรพจน์มากมาย ตรีรัชภพมหาราชพระผู้กุมอำนาจแห่ง ฟ้า ดิน น้ำ (มนุษย์) สามตำแหน่ง มีหน้าที่อันยิ่งใหญ่ คือ ประทานพรให้อภัย และปลดเคราะห์ ล้วนมีคุณประโยชน์ต่อมนุษย์ทั้งสิ้น นับได้ว่าเป็นจิตพุทธะ คุณธรรมกว้างใหญ่มหาศาล เพราะ-ฉะนั้นวันนี้เราจะได้ไปพบปะกับ พระตรีรัชภพมหาราช และฟังธรรมจากท่าน

พระรัชสุธารสมหาราช : ภายในปราสาทตรีรัชภพ พระรัชสวรรค-ภพ และ พระรัชธรณีศวร กำลังรอเราอยู่แล้ว พวกเราเข้าไปกันเถอะ

หยางเซิง : ขอรับกระผม ท่านตรีรัชภพเหมือนดั่งอยู่ในครอบครัวเดียวกัน โชคดีที่ได้มาที่นี่ได้มีโอกาสฟังคำสั่งสอนของพระ-ตรีรัชภพทั้งสาม รู้สึกเป็นเกียรติ.....ได้มาถึงตรีรัชภพปราสาทแล้ว

อรหันต์จี้กง : แม้ตรีรัชภพจะแยกวังเป็นสามหลัง แต่ตรงกลางมีปราสาทหลังใหญ่ ดูคล้ายเป็นสถานที่พบปะ ขณะนี้อยู่ในปราสาทกลาง ทั้งพระรัชสวรรคภพ พระรัชธรณีศวร มหาราชทั้งสองพระองค์ได้รออยู่ข้างในแล้ว

หยางเซิง : ขอถวายบังคม พระรัชสวรรคภพและพระรัชธรณี-ศวรมหาราชทั้งสองพระองค์ ภายในมีผลไม้ทิพย์หลากหลายจัดเรียงเต็มไปหมด ทำให้น้ำลายไหล!

พระรัชสวรรคภพมหาราช : ท่านหยางเซิงมิต้องเกรงใจ วันนี้ท่านได้มาเยี่ยมตรีรัชภพปราสาท จึงได้จัดงานเลี้ยงรับรองเป็นพิเศษ เพื่อเป็นรางวัลในการแต่งหนังสือด้วยความเหนื่อยยาก

พระรัชธรณีศวรมหาราช : หนังสือ"เที่ยวเมืองสวรรค์" ทำมาถึงตอนนี้ใกล้จะจบลงแล้ว ท่านอรหันต์จี้กงและท่านหยางเซิงได้บุญกุศลมหาศาล จารึกในแดนสวรรค์ เสมือนทูตสวรรค์ได้กระทำหน้าที่เป็นผู้โปรดเวไนยสัตว์ในไตรภพ เพื่อแผ่เสียงธรรมทั่วสารทิศ ทำให้มวลมนุษย์กลับใจหันหน้าสู่ความดีงามเพื่อเหนี่ยวรั้งชะตาของฟ้าดินให้กลับคืนมา และส่งเสริมให้มวลมนุษย์มุ่งสู่จุดหมายเดียวกัน มหากุศลนี้หาที่เปรียบมิได้

พระรัชสุธารสมหาราช : ท่านอรหันต์จี้กงเป็นไกด์นำเที่ยว ท่านหยางเซิงเป็นตัวเอก ท่องเที่ยวทั่วแดนสวรรค์ เพื่อแสวงหา

พระธรรมนำมาถ่ายทอดสู่ความจริง เพื่อเป็นอาหารสำหรับวิญญาณในยุคอวกาศนี้ เมื่อวิญญาณได้รับการบำรุงเลี้ยงอย่างดี จึงสามารถส่งเสริมความสุขแก่ชาวโลกได้ จิตที่สงบสามารถใช้วิทยาศาสตร์มาผลิตเครื่องใช้ได้ มิฉะนั้นแล้ว ความฉลาดของมนุษย์จะทำลายล้างกันเอง ก็นับว่าเป็นโชคร้ายของมนุษยชาติทีเดียว แล้วจิตของ เทพ พุทธ เหล่านี้ จะสะกดใจอดกลั้นไว้ได้อย่างไรกัน ดังนั้น จึงได้โอวาทสั่งสอน หากมนุษยชาติสามารถบำเพ็ญตนอบรมจิตเพื่อให้แผ่นดินที่สกปรกกลายเป็นแผ่นดินที่บริสุทธิ์ ทั้งมนุษย์และสวรรค์ต่างก็ได้รับการสรรเสริญ!

พระรัชสวรรคภพมหาราช : ท่านอรหันต์จี้กง และท่านหยางเซิง ขอเชิญรับประทานผลไม้ทิพย์ ดื่มน้ำอมฤต ซึ่งไม่มีในโลกมนุษย์ ทั้งหมดนี้สวรรค์ประทานให้ทั้งสิ้น กรุณารับประทานตามสบาย

หยางเซิง : ขอบพระทัยท่านตรีรัชภพมหาราชที่ทรงเอ็นดู จึงประทานของให้มากมายเช่นนี้! การที่กระผมได้รับในวันนี้ ต้องขอขอบพระคุณ ท่านอาจารย์ผู้ชักจูง

อรหันต์จี้กง : อาจารย์กับศิษย์เหมือนดังพ่อกับลูก ทำไมต้องกล่าวไปใย ตั้งแต่ดึกดำบรรพ์มาแล้วได้บ่นไว้ว่าจะกลับมาใหม่อีกครั้งหนึ่ง ขณะนี้นับได้ว่าเป็นโอกาสดี จึงได้ถือโอกาสอันเป็นมงคลนี้ ท่องเที่ยวไปทั้งสามภพ เพื่อแต่งหนังสือโปรดสัตว์โลก แต่ขอให้ใช้ "นิสัยสำราญ ความสะดวกเรียบง่าย" ของอาตมานี้จะสามารถทำให้ทั้งเด็ก ผู้ใหญ่ ได้อยู่ใกล้ชิดกันมากขึ้น ได้สำเร็จพระอนุตรสัมมาสัมพุทธเจ้า สำเร็จเทพ เทวะ ส่วน

เจ้าหยางเซิงนั้นต้องรับภาระอันหนักหน่วง เพื่อทำให้จิตธรรมนี้ได้กระจายแพร่หลายออกไปให้ข่าวเมตตานี้กว้างขวางยิ่งขึ้น เพื่อมวลมนุษย์จะได้ผลประโยชน์เพื่อความสำเร็จแห่งโพธิ!

หยางเซิง : ขอน้อมรับคำสั่งสอนของท่านอาจารย์ และขอโปรดอุ้มชูด้วยเถิด

ตรีรัชภพมหาราช : **"ขอผู้ศักดิ์สิทธิ์ทั้งสาม อันเป็นหนึ่งในมหาจักรวาลนี้ โปรดสะเดาะชะตาเคราะห์ร้ายของมวลชน** ทั้งหลาย โดยมีคำชมเชยยกย่องเป็นเครื่องตอบแทนจากมวลชนสำหรับผู้ที่กระทำกุศลกรรมอยู่ ขอความปรารถนาดีจากวังม่วงอ่อน จงประทานพรอภัยโทษ และสะเดาะเคราะห์ในส่วนที่ได้กระทำเอาไว้ในอดีตกาลด้วยเถิด ขออำนาจบุญบารมีพระผู้ศักดิ์สิทธิ์แห่งตีรัชภพมหาราชจากวังทั้งสามและเขตแดนทั้งเก้า รวมทั้งเทพมุนี 360 พระองค์ ขอทรงมีพระเมตตาคุณและกรุณาธิคุณแก่มวลชน จะหาที่สุดมิได้ชั่วตลอดกาลนานเทอญ" ทั้งหมดนี้คือ คาถาวิเศษของพระ-ตรีรัชภพ หากชาวโลกท่องสวดประจำ ก็จะได้รับการตอบสนองด้วยดี การเลี้ยงเล็กน้อยในวันนี้เพื่อแสดงน้ำใจเท่านั้น จนกว่าหนังสือจะเขียนเสร็จ ทางสระทิพย์จะมีงานเลี้ยงฉลองอันยิ่งใหญ่ ขอให้ท่านหยางเซิงโปรดรอคอย

อรหันต์จี้กง : วันนี้ขอบังคมลา ท่านตรีรัชภพมหาราช และขอจบลงเพียงเท่านี้ เจ้าหยางเซิงรีบกราบบังคมขอบพระทัยท่านมหาราช แล้วเตรียมตัวกลับสำนัก

หยางเซิง : วันนี้ได้ลิ้มชิมรสผลไม้ทิพย์และน้ำอมฤต รู้สึกดีใจ ขอขอบพระทัยท่านมหาราชที่ทรงประทานให้

ตรีรัชภพมหาราช : มิต้องเกรงใจ ปลูกแตงย่อมได้แตง ปลูกถั่วย่อมได้ถั่ว ผลธรรมย่อมได้รับเองขอให้ขยันต่อไป

หยางเซิง : กราบบังคมลาท่านมหาราช กระผมนั่งบนดอกบัวเรียบร้อยแล้ว ขอเชิญท่านอาจารย์กลับสำนักเถิด

อรหันต์จี้กง : สำนักเซี้ยเฮี้ยงตึ้งถึงแล้ว วิญญาณกลับเข้าร่าง

ครั้งที่ 33
ชมปราสาทวีรชน และ ปราสาทบุตรกตัญญู
วันที่ 13 พฤศจิกายน พ.ศ. 2523

อรหันต์จี้กงเสด็จลงประทับทรง กล่าวเป็นกลอนความว่า

จิตและเลือดผนึก　แน่นเป็นปึกเป็นคัมภีร์
ถวายเป็นชาติพลี　ให้ชื่อเสียงระบือนาน
ยามมีชีวิตอยู่　ปูทางสวรรค์ให้ชื่นบาน
ยามชีวิตดับกาล　เหินเมฆาดั่งเทพไท
กิ่งหลิวขีดเขียนจน　กระทั่งถาดทรายผุกร่อน
หยาดน้ำก็หยดหย่อน　รดต้นหญ้าสุดวิเศษ
แผ่นดินสุดมงคล　จรดลลงสู่ศานติเวศม์
ดั่งปทุมปลุกเสก　ชูช่อเอกในสระทิพย์

อรหันต์จี้กง : เทวโองการจากสระทิพย์ และเทวโองการจากเง็กเซียนฮ่องเต้ ความว่า หนังสือ "เที่ยวเมืองสวรรค์" ทำเกือบสำเร็จแล้ว บนเส้นทางสู่สวรรค์ ได้มีกลุ่มผู้ขยันหมั่นเพียรในการไถหว่านกลุ่มหนึ่ง ซึ่งได้ค้นพบแหล่งพักพิงที่ดียิ่ง ทางเดินเกิดจากคนเดินทาง ชาวโลกจะเดินเส้นทางใดล่ะ ทางบาปหรือทางบุญ จงเลือกเอาอย่างระมัดระวัง ผู้มีบุญก็เรียกหา "สวรรค์" ผู้มีบาปก็เรียกหา "นรก" ท่านกำลังเดินบนเส้นทางทางไหน

ล่ะ? ท่านได้อ่านหนังสือ "เที่ยวเมืองนรกและเที่ยวเมืองสวรรค์" จบลงแล้ว มวลมนุษย์เป็นผู้ตัดสินใจเอาเอง กาลข้างหน้าจะขึ้นสวรรค์หรือลงนรกก็รู้แก่ใจกันแล้ว เทพ พุทธ ยมบาล เพียงแต่ทำตามความต้องการของท่านและรับเอาท่านไว้เท่านั้น จงอย่าเข้าใจผิดคิดว่า ยมบาลใจคออำมหิตกับบุคคลที่ไม่มีธรรมะ ท่านก็จะปั้นหน้าใส่ หน้ากากอันนี้ ท่านเป็นผู้มอบให้กับยมบาลเอง เทพ พุทธ หน้าตายิ้มแย้มเมตตา กำลังกวักมือเรียกท่านอยู่ หน้าตาอันอ่อนโยนปรานีของท่าน ก็เป็นเพราะพวกท่านได้สอนพวกเขาไว้เอง เพราะฉะนั้นก็ไม่จำเป็นต้องขอบคุณเขามากมายนัก หน้าตาที่แตกต่างกันทั้งสองแบบก็เป็นภาพที่เขียนขึ้นจากความจริงของมนุษย์ ท่านจะเขียนภาพไหนในตัวท่านเอง คำพูดของอาตมาในตอนนี้ ขอให้มวลมนุษย์พิจารณาให้ละเอียด เพื่อว่าภายหลังจะได้ไม่ต้องให้อาตมาช่วย เพราะว่าถึงตอนนั้น อาตมาได้ขึ้นสู่ "นิพพาน" เสียแล้ว วันนี้อาตมาจะพาหยางเซิงไปเที่ยวอีก เตรียมตัวเถอะ!

หยางเซิง : กระผมนั่งบนดอกบัวเรียบร้อยแล้ว ขอเชิญท่านอาจารย์ออกเดินทางได้!

อรหันต์จี้กง : ศิษย์อาจารย์นั่งบนบัวอาสน์ ท่องเที่ยวทั่วสามแดน ทำให้ดอกไม้สวรรค์ร่วงพรูมากมาย มวลมนุษย์เห็นแล้วเบิกบานสราญใจ แต่ทว่า ผู้ที่ไม่รู้จักก็ยังมีอีกมาก ก็จะเสียใจในความอาภัพคือบุญไม่ถึง เจ้าหยางเซิงมีความรู้สึกอย่างไร?

หยางเซิง : มีหน้าที่ติดตามอาจารย์มาหลายปี ได้รับคุณประโยชน์

มากมาย ทั้งยังได้ติดตามอาจารย์ท่องเที่ยวทั่วสามแดน จึงกล่าวได้ว่า โชคดียิ่งในสามภพ ขณะที่นั่งในบัวอาสน์ ถึงแม้จะรู้สึกพริ้วไปโดยไม่ต้องออกแรง แต่ก็รู้สึกว่ามีภาระหนักหน่วง มิกล้าประมาทแม้แต่น้อย จนอาจทำให้สะเพร่าต่อหน้าที่

อรหันต์จี้กง : ที่จริงแล้วผู้บุกเบิกคือผู้ที่เสียสละอย่างยิ่ง แม้ว่าหนทางจะเต็มไปด้วยขวากหนาม อันอาจทำให้เลือดตกยางออก แต่เมื่อหันกลับมามองจะเห็นมีเส้นทางเกิดขึ้นใหม่ และก็มีผู้คนจำนวนมากกำลังเดินอยู่ ทำให้รู้สึกปิติยินดี ด้วยการ "ยิ้มอย่างขมขื่น" คอยปลอบใจตนเองเท่านั้นเอง

หยางเซิง : ท่านอาจารย์พูดถูกต้อง ให้จิตใจตนเองสงบ และให้เส้นทางเดินแก่ผู้อื่น คุณค่าของชีวิตมนุษย์จึงมีความหมาย

อรหันต์จี้กง : ถึงที่หมายแล้ว รีบลงจากดอกบัวเถอะ

หยางเซิง : วันนี้เรามาถึงที่ไหนกันขอรับ? ทำไมจึงพบแต่ผู้คนทะมัดทะแมง สง่าผ่าเผย ดูผิดจากคนธรรมดา

อรหันต์จี้กง : ที่นี่คือ วิหารวีรชน ซึ่งอยู่ภายใต้การควบคุมของตรีรัชภพ และผู้อื่นที่เห็นก็เป็นผู้พลีชีพเพื่อชาติ เขาเหล่านั้นเมื่อวายชนม์แล้วก็ได้เป็นเทพ เทวดา เราเข้าไปพบเขาเถอะ

หยางเซิง : ...... เข้ามาในปราสาท เห็นผู้สวมใส่ชุดนักรบ หรือไม่ก็แต่งชุดข้าราชการ และผู้ที่นั่งอยู่บนบัลลังก์ มิทราบว่าเขาเป็นใครกัน?

อรหันต์จี้กง : ตั้งแต่โบราณมา ผู้ที่จงรักภักดี ซื่อสัตย์กตัญญู ล้วน

ได้ขึ้นสวรรค์เป็นเทพเจ้า ที่นั่งอยู่ตรงกลางปราสาทนั้นคือ อ๋องงักบู้มก ท่านงักอุย นอกนั้นก็เป็นนักรบและข้าราชการที่ซื่อสัตย์ พวกเขาพลีชีพเพื่อชาติเท่านั้น พอสิ้นอายุขัยแล้ววิญญาณลอยสู่สวรรค์ รับการเซ่นไหว้บูชาจากผู้คน มีชื่อเสียงระบือนาน

อนึ่ง บรรดาข้าราชการที่ปฏิบัติราชการด้วยความซื่อสัตย์ ไม่ละโมบไม่คอรัปชั่น เป็นผู้ทำคุณประโยชน์ให้ประชาราษฎร์ พอตายลงแล้วก็จะขึ้นสู่สวรรค์เป็นเทพเจ้า มาสู่ปราสาทวีรชน เสวยสุขสำราญ หรือไม่ก็อยู่สวรรค์แดนต่าง ๆ รับภาระหน้าที่อันศักดิ์สิทธิ์! มีคำพูดประโยคหนึ่งว่า "ความซื่อตรง ไม่เห็นแก่ตน คือ เทพเจ้า" พวกเขาซื่อตรงไม่เห็นแก่ตน รักษาความเที่ยงธรรม ก็จะบรรลุธรรมได้สักวันหนึ่ง สวรรค์ก็ต้องการบุคลากรแบบนี้เช่นกัน ดังนั้น ผู้ไหว้พระไหว้เจ้าเวลากราบไหว้ขอพรจงอย่ามีเงื่อนไขตอบแทน อย่างเช่น ให้คุ้มครองปกปักอะไรแล้ว หากประสบผลแล้วจะตอบสนองด้วยเครื่องเซ่นอย่างโน้นอย่างนี้ การกระทำเช่นนี้ เทพเจ้าผู้ซื่อสัตย์ท่านจะไม่ยอมรับหรอก เทพเจ้าจะปฏิบัติตามความถูกต้อง ท่านจะดลบันดาลให้เฉพาะผู้มีจิตศรัทธา เจ้าหยางเซิง เจ้าควรขอให้ท่านอ๋องงักบู้มกช่วยชี้แนะ

หยางเซิง : กระผมหยางเซิงขอคารวะท่านอ๋องบู้มก และ ท่านผู้กล้าหาญ มิทราบว่าชีวิตบนสวรรค์มีสภาพแบบไหนบ้าง?

อ๋องงักบู้มก : ข้าฯ สถิตอยู่บนนภากาศ และช่วยงานในเทวะปราสาทของท่านเง็กเซียนฮ่องเต้ วันนี้มาที่ปราสาทวีรชนเพื่อ

พบปะท่านเป็นพิเศษ อันฟ้าดินนั้นเดิมเป็นที่ผูกพันด้วยเหตุแท้บริสุทธิ์ และเพราะสมัยนี้วิทยาศาสตร์ก้าวหน้า แต่ศีลธรรมกลับเสื่อมทรามลง เต็มไปด้วยความชั่วร้ายและบาป ทำให้ธาตุเดิมของฟ้าดินเสื่อมหายไปทุกวัน จึงฆาตเคราะห์สะสมทวี ข้าฯอยากให้ชาวโลกเจริญตามรอยคำสอนของ ท่านบรมอาจารย์ขงจื้อ ที่ว่า "จิตซื่อตรง บำเพ็ญตน" อันเป็นหลักธรรมในการปฏิบัติงานในสังคม สำหรับข้าราชการ อย่าโกงกินคอรัปชั่นใช้จ่ายงบแผ่นดินสุรุ่ยสุร่ายสำหรับผู้ปฏิบัติทั่ว ๆ ไป ให้รักษาหน้าที่ของตนอย่างเคร่งครัด ทุก ๆ คนต้องจงรักภักดีต่อประเทศชาติ ปกป้องดินแดน สละชีพเป็นชาติพลี นั่นคือตายเพื่อธรรม วิญญาณกล้าหาญจะลอยขึ้นสู่สวรรค์ อย่างเช่น พระเจ้ากวนอูผู้ศักดิ์สิทธิ์ "จิตดั่งสุริยันจันทรา ปราณแห่งความซื่อสัตย์ปกคลุมทั่วพิภพ" แต่ปัจจุบันยังมีศาลเจ้าของท่านอยู่หลายแห่ง ชาวโลกต่างกราบไหว้บูชา ด้วยเหตุนี้ จึงหวังว่ามวลมนุษย์จะ "รักบ้านรักหมู่บ้านและรักชาติยิ่ง" ส่วนคนโกงผู้ให้ร้ายคนดีอย่าง "ฉิ้งไกว่" นั้น ต้องไปเกิดเป็นหมูหลายสิบชาติ และปัจจุบันยังคงอยู่ในนรกอเวจี ไม่ได้ไปผุดไปเกิด สวรรค์รักผู้สัตย์ซื่อ ส่วนนรกก็ขังผู้คดโกงทำลายชาติเลย มิฉะนั้น ขณะอยู่ในโลกก็ถูกมหาชนสาปแช่ง เมื่อตายลงแล้วยังถูกขังอยู่ในนรกตลอดกาล

หยางเซิง : "ความซื่อสัตย์กตัญญู" เป็นคุณธรรมที่ดีงามของแผ่นดินจีนที่สืบทอดกันมา และก็เป็นอุดมการณ์ของสำนักทรง

การบำเพ็ญธรรมก็คือการเจริญความซื่อสัตย์กตัญญู อันเป็นมหาธรรม หากปราศจากสิ่งนี้แล้ว ก็ไม่มีธรรมอะไรที่จะบำเพ็ญแล้ว โอ้! บนผนังยังมีแผ่นป้ายจารึกนามของวีรชนแขวนอยู่เต็มไปหมด มีรัศมีแวววาว

ท่านอ๋อง : นี่คือป้ายวิญญาณของเหล่าวีรชน วีรชนผู้สัตย์ซื่อจะมีป้ายจารึกบนสวรรค์ เรียกว่าป้าย "วีรชน" พวกเขาล้วนกลับสู่สวรรค์เสวยสุขที่สุขยิ่ง

อรหันต์จี้กง : เนื่องจากเวลาจำกัดและยังต้องไปเยี่ยมที่อื่น ๆ อีก เพราะฉะนั้นจึงต้องขอบังคมลา

หยางเซิง : ขอถวายบังคมลา

อรหันต์จี้กง : เจ้าหยางเซิงตามข้าฯมา เราไปยังปราสาท "บุตรกตัญญู" กันเถอะ เพื่อเยี่ยมคารวะท่านผู้บรรลุธรรม

หยางเซิง : ขอรับกระผม ติดตามอาจารย์ออกจากปราสาท เดินอยู่ภายนอก พลันก็เห็นอาคารที่สง่างาม ข้างบนมีอักษรว่า "ปราสาทราชบุตรกตัญญู"

อรหันต์จี้กง : ความกตัญญูเป็นธรรมอันดับแรกของธรรมทั้งหลาย ชาวโลกควรให้ความเคารพ มิฉะนั้นก็จะเป็น "คนบาปลูกเนรคุณ" ภายในปราสาท ล้วนเป็นบุตรกตัญญูและบุตรสะใภ้กตัญญู เราเข้าไปเยี่ยมคำนับกันเถอะ

หยางเซิง : ขอรับกระผม เมื่อเข้าไปในปราสาท เห็นใบหน้าที่เปี่ยมไปด้วยความเมตตาการุณ มีทั้งหญิงและชาย มีทั้งอยู่ใน

ชุดโบราณและปัจจุบัน บ้างก็กำลังเดินหมากรุก ดื่มชา ดีดพิณ อากัปกิริยาสุขสบาย ไม่ทราบว่าพวกเขาเป็นใครกัน?

อรหันต์จี้กง : พวกเขาล้วนเป็นบุตรกตัญญู ตั้งแต่โบราณจนถึงปัจจุบัน มีทั้งชายหญิงแก่หนุ่ม ผู้กตัญญูในประวัติศาสตร์ทั้ง 24 ท่าน ยังคงเล่าขานมายังบัดนี้ เป็นที่กล่าวขวัญกันมาก บุตรกตัญญูที่วายชนม์แล้วจะผ่านการตรวจสอบจากพระตรีรัชภพแล้ว ก็จะขึ้นสู่ปราสาทบุตรกตัญญู เสวยสุขสำราญ และที่มีบุญบารมีพิเศษ ก็จะได้เลื่อนสู่สวรรค์แดนต่าง ๆ เพื่อเสวยผลธรรม เจ้าดูป้ายชื่อบนผนัง เป็นชื่อของลูกกตัญญู มีรัศมีจับแวววาว หวังว่าคนที่มีลูกจะกตัญญูต่อพ่อแม่ ตราบแม้ผู้ใหญ่สิ้นชีพไปแล้ว ยิ่งต้องระลึกถึงและเซ่นไหว้ตามกาลเวลา เพื่อตอบแทนพระคุณที่เลี้ยงดูมา เจ้าหยางเซิงจงเข้าไปสัมภาษณ์พวกเขา ถึงสภาพการกตัญญูขณะที่มีชีวิตอยู่

หยางเซิง : ขอรับกระผม ขอเรียนถามผู้กตัญญูท่านนี้ ท่านจะเล่าความกตัญญูของท่านให้ชาวโลกได้รับรู้ จะได้ไหม?

ลูกกตัญญู : พูดแล้วกระดากปาก ฉันเพียงทำตามหน้าที่ของบุตรที่พึงกระทำต่อพ่อแม่เท่านั้นเอง หวนระลึกขณะมีชีวิตอยู่ สภาพครอบครัวยากจน มารดาจากไปก่อน บิดาก็ติดเหล้างอมแงม ในบ้านก็ยังมีคุณย่าที่สูงอายุ พอบิดาเมามากลับพูดจาไร้สาระ และมักใช้คำพูดที่รุนแรงกับคุณย่า ฉันก็ขอร้องอย่างสุดความสามารถ กลับถูกเฆี่ยนตี แม้จะเจ็บปวดก็ทนเอาไม่แค้นเคือง ส่วนคุณย่าสุขภาพไม่แข็งแรงเพราะชรามากแล้ว ไม่มีอาหาร

จะบำรุงเลี้ยง ฉันก็แอบซื้ออาหารจากเงินที่ทำงานได้ เพื่อบำรุงเลี้ยงคุณย่า ส่วนคุณพ่อดื่มเหล้าเกินขนาดจนกระทั่งเป็นโรคตับแข็ง และจากไปเมื่ออายุได้ 50 ปี ขณะนั้นฉันอยู่กับย่าสองคนตามลำพัง ทำงานเป็นคนรับใช้ ได้เงินมาก็เอามาเลี้ยงคุณย่า ส่วนใจก็คิดถึงคุณย่าที่ไม่มีคนคอยบำรุงเลี้ยง พอมีคนพูดถึงคู่ครองก็ปฏิเสธไปทุกครั้ง จนกระทั่งคุณย่าถึงแก่กรรม ฉันก็มีอายุ 38 ปีแล้ว และยังเป็นโสดอยู่ รับจ้างทำงานไปวัน ๆ ด้วยความขยันและอดออม การที่ตกอยู่ในสภาวะเช่นนี้ ซึ่งรู้ซึ้งถึงความทุกข์ของผู้ยากจน ดังนั้นจึงได้เอาเงินที่อดออมไว้แจกจ่ายให้แก่ผู้ยากจน โดยไม่เก็บไว้เป็นส่วนตัว พออายุได้ 60 ปี ก็ตายลง วิญญาณถูกเจ้าแม่กวนอิมชักจูง ไปทำการบำเพ็ญตนที่จี้เต็กลิ้มแห่งทะเลใต้ ปัจจุบันได้รับผลธรรมนี้ เป็นเพราะฉันบำเพ็ญอยู่ใน "กตัญญูธรรม" ดังนั้นจึงมายังปราสาท บุตรกตัญญูบ่อย ๆ เพื่อพบปะผู้มีบุญวาสนา วันนี้ท่านหยางเซิงมาที่นี่ ให้เล่าความกตัญญูเล็ก ๆ น้อย ๆ ของฉันให้ผู้คนฟัง หวังว่าผู้คนจะเอาอย่างบ้าง ให้เคารพกตัญญูต่อผู้ใหญ่ โบราณว่า "ลูกกตัญญูมักเกิดจากบ้านคนจน" ความยากจนขันแค้นในโลกมนุษย์สั้นมาก ส่วนการมีความสุขบนสวรรค์ที่ยาวนานจนหาที่สิ้นสุดมิได้

หยางเซิง : ความกตัญญูของท่านประทับใจมาก ขอแสดงความคารวะ

ลูกกตัญญู : มิต้อง เห็นรัศมีบนศีรษะท่านแล้ว ต้องเป็นผู้ที่ศรัทธาบำเพ็ญธรรม ขอเพียงให้ท่านเผยแพร่กตัญญูธรรม เพื่อโปรด

ผู้คนให้กว้างขวาง

หยางเซิง : ขอบคุณที่ให้โอกาส จะปฏิบัติตามโอวาทของท่าน เพื่อเป็นการส่งเสริมศีลธรรมอันดีงาม ที่มีมาแต่ดั้งเดิมของกันตลอดมา

อรหันต์จี้กง : เวลาดึกแล้ว เตรียมตัวกลับสำนักเถอะ

หยางเซิง : กระผมนั่งบนดอกบัวเรียบร้อยแล้ว ขอเชิญอาจารย์กลับสำนักเถอะ

อรหันต์จี้กง : สำนักเซี่ยเอี้ยงตึ้งถึงแล้ว หยางเซิงลงจากดอกบัว วิญญาณกลับเข้าร่าง

ครั้งที่ 34
เที่ยวแดนต่อแดนระหว่างโลกมนุษย์กับยมโลก
เพื่อดูผู้คนกลับคืนสู่สวรรค์
วันที่ 23 พฤศจิกายน พ.ศ.2523

อรหันต์จี้กงเสด็จลงประทับทรง กล่าวเป็นกลอนความว่า

ท่องทั่วพิมานพบ ปะผู้ทรงธรรมเทพพุทธ
แสดงธรรมะสุด ละเอียดอ่อนจากขั้วจิต
ความใคร่แห่งมนุษย์ คือที่คุมขังให้หลงติด
หากโดดพ้นเนืองนิจ ชีวิตสุขนิรันดร
บันทึกนี้เปรียบประ ดุจคัมภีร์นานาสูตร
เตือนจิตเร่งพิสูจน์ ให้วิญญาณพ้นยมบาล
หยางเซิง, จี้กง, พุทธ ช่วยประคองพู่กันกาญจน์
วรรณกรรมพิสดาร จะหอมหวนชั่วกาลนาน

อรหันต์จี้กง : หนังสือ “เที่ยวเมืองสวรรค์” เป็นคัมภีร์บำเพ็ญธรรมอันศักดิ์สิทธิ์ ท่านผู้มีชีวิตมั่นคงในการปฏิบัติ และพยายามเข้าใจหลักธรรมอันพิสดารในเล่มนี้ ย่อมสามารถได้พบกับเทพ พุทธ อยู่ต่อหน้าท่านอย่างแน่นอน อันโลกธุรกิจล้วนไม่เที่ยง ผู้บำเพ็ญธรรมต้องการอยู่เหนือฟ้า เป็นคนเหนือคน จำเป็นต้องมีปัญญาสูงส่ง มิฉะนั้นก็จะหลงอยู่ในกลลวง เกิด

ตอนเช้าตายตอนเย็นอยู่ร่ำไป ไม่อาจหาทางออกได้ ในขณะที่กำลังวังชาหมดลง ก็ต้องหลบลงพักผ่อน ด้วยเหตุนี้ ตลอดเวลาที่ปฏิบัติธรรม อาจารย์ดีมิตรดีจึงขาดเสียมิได้ แต่พวกมารและอวิชชาต่าง ๆ อีกทั้งสิ่งที่ไร้สาระทั้งหลาย จงอย่าได้เข้าใกล้และฝึกเรียนเป็นอันขาด เพื่อที่ไม่ต้องตกลงสู่ทางมาร ตัวอย่างเช่น อาตมาตลอดชีวิตการบำเพ็ญเพียร มวลชนทั้งหลายก็คงคิดว่าดูเฉิดฉายแพรวพราย อันที่จริงแล้ว อาตมามีเพียงดวง "พุทธจิต" และประกอบกับวิญญาณแห่ง "จี้กง" ซึ่งเป็นสิ่งธรรมดาสามัญไม่พิสดารอะไรเลย เป็นเพราะธรรมดามนุษย์มีความเคยชินกับการเห็นแก่ตัว จึงเห็นว่าการกระทำของอาตมาแปลกประหลาดมาก หากว่าท่านไม่มีความสามารถนี้ ก็จงอย่าเลียนแบบการประชดสังคมของอาตมาเลย หากเกิดการขาดตกบกพร่อง ก็จะแย่เอามาก ๆ สรุปว่าจะแสดงแบบจี้กงได้ แต่แบบเห็นแก่ตัวห้ามแสดงเป็นอันขาด

ในเวลาที่ผ่านไปปีครึ่ง ได้รับโองการให้พาหยางเซิงท่องสวรรค์ ในดวงจิตนั้นปลื้มปิติยิ่ง ภารกิจอันหนักหน่วงนี้ ปฏิบัติด้วยความระมัดระวังเพื่อให้สำเร็จลุล่วง มิกล้าล้อเล่นแต่อย่างใด ส่วนหยางเซิงต้องอดทนต่อความเหน็ดเหนื่อยและถูกกล่าวหา แต่ก็ปฏิบัติอย่างเสมอต้นเสมอปลาย เมื่อพบผู้ทรงธรรมเสาะหาธรรมะแสดงความจริง ได้พบพระพุทธเจ้า และฟังธรรมะอันศักดิ์สิทธิ์ ธรรมะแต่ละข้อมีความหมายลึกซึ้ง ซึ่งนับได้ว่าเป็นศิษย์มีอาจารย์ที่แท้จริง

จุดสุดท้ายไม่กี่จุดนี้ อารมณ์ของอาตมาน่าจะผ่อนคลายได้บ้าง แต่กลับรู้สึกหนักอึ้ง เพราะผู้ที่หลงก็ยังหลงอยู่ ผู้เข้าใจก็บรรลุมีบ้าง ผู้ที่ขับรถอยู่พบเส้นทางที่มุ่งสู่สวรรค์นั้น บ้างก็ขับไถลออกนอกทาง บ้างก็นั่งสัปหงกอยู่ บ้างก็คึกคะนอง ไม่มีใจแน่วแน่ในการขับรถ อาตมานั่งอยู่บนเมฆมองลงมา มีไม่น้อยที่ประสบอุบัติเหตุ เพราะฉะนั้นอาตมาจะฝากคำพูดไว้ ผู้ที่อยู่ในธรณีธรรม ควรรักษาใจให้ศักดิ์สิทธิ์ เพื่อวิญญาณศักดิ์สิทธิ์จะได้ไม่ดับลง อาตมาได้ใช้ความพยายามจนหมดสิ้นแล้ว ถ้าได้มาอีกครั้ง ก็จะกลับมาดูว่ามวลมนุษย์ได้ปฏิบัติธรรมกันอย่างไรบ้าง หยางเซิงเตรียมตัวขึ้นบนดอกบัว

หยางเซิง : ไฉนอาจารย์จึงถอนหายใจบ่อยจังเลย?

อรหันต์จี้กง : ไม่รู้จะพูดกับมวลมนุษย์อย่างไรอีก

หยางเซิง : ท่านอาจารย์มีความรู้สึกลึกซึ้งมาก ส่วนกระผมก็รู้สึกเช่นเดียวกัน ขออาจารย์โปรดอย่ากังวลเลย

อรหันต์จี้กง : มีเหล้าไม่รู้จักเมา ไม่มีจิตอยากพบพุทธะ มนุษย์เดินอยู่บนดิน พุทธะมองอยู่บนฟ้ารู้สึกเสียดายโอกาสอันดีจะได้ไม่เป็นผู้อยู่โดดเดี่ยว เราไปเที่ยวเมืองสวรรค์กันเถอะ.... ถึงแล้ว เราลงจากดอกบัวเถิด

หยางเซิง : เรามาถึงที่นี่ ทำไมผิดกับวันก่อนมากมายเล่าครับ! ถนนข้างหน้ารู้สึกว่าเคยผ่านมาแล้ว

อรหันต์จี้กง : ทางสามแพร่ง ครั้งก่อนที่ทำหนังสือ "เที่ยวเมืองนรก" เจ้าก็ได้ผ่านแถวนี้มาแล้ว วันนี้พาเจ้ามาที่นี้อีก เพื่อให้

เจ้าดูคนที่ตายไปแล้ว ขึ้นสวรรค์ลงนรกกันอย่างไร

หยางเซิง : อ๋อ! เข้าใจแล้ว ถนนทางซ้ายมือไปเมืองนรก เห็นยมทูตหน้าวัวหน้าม้ากำลังคุมนักโทษหลายคน เดินไปดุด่าไป พวกเขาน่าสงสารเสียจริง ๆ

อรหันต์จี้กง : นี่คือบั้นปลายของคนชั่ว และก็เป็นแหล่งที่พวกเขาปรารถนาใฝ่ฝันอยากจะมา ตอนมีชีวิตอยู่ ก็ใช้กลอุบายแย่งชิง ไร้ศีลธรรม ขัดมติสวรรค์ ใช้ชีวิตหลบซ่อนอยู่ในความมืด เพราะฉะนั้นเมื่อพวกเขาไปถึงเมืองนรก อันอาจกล่าวได้ว่าเหมาะสมกับการจัดวางยิ่ง เจ้าจงดูพวกที่กำลังไปทางถนนที่ไปสู่สวรรค์ซิ

หยางเซิง : เส้นทางขวามือเป็นถนนทองคำอันใหญ่ ก็มีผู้คนจำนวนมากเดินอยู่ ลักษณะสบายอารมณ์ยังมีพระโพธิสัตว์ กุมารเทพ กุมารีเทพ คอยต้อนรับพวกเขาอยู่ กระผมคิดว่านี่เป็นผลที่พวกเขาได้สร้างมหากุศล ในขณะยังอยู่ในโลกไว้ เส้นทางไปสู่สวรรค์ก็ดูเหมือนยังมีเส้นแบ่งชั้นระดับต่าง ๆ กัน

อรหันต์จี้กง : แน่นอน ในโลกมนุษย์ ยังมีระดับของรถ ยี่ห้อของรถมีรถราคาแพง ขนาดกลางและเก่าใหม่ต่างกันอีก การปฏิบัติธรรมของชาวโลกจะปลอมแปลงมิได้เลยแม้แต่น้อย มีความจริงใจหนึ่งส่วน บนกายก็มีทองติดหนึ่งส่วน ทีละจุดทีละส่วน อย่างนี้จนกระทั่งสร้างเป็นองค์ พระรูปเทพ พุทธ ทองคำทั้งองค์ และยังแบ่งเป็นขั้นต่าง ๆ ตามแต่บุญที่ได้สร้างไว้ เช่น องค์ใหญ่ องค์เล็ก หากเทียบกับเมืองนรกแล้วก็เป็นพวก "ไม้ผุที่ใช้แกะสลักไม่ได้" เราเข้าไปถามผู้ทรงธรรมที่สำเร็จธรรมะเหล่านั้น

เถอะ

หยางเชิง : ขอรับกระผม! ท่านผู้เฒ่าผู้นี้อายุสูง มีรัศมีทองจับบนใบหน้า แววแห่งความเมตตามองดูแล้ว รู้สึกได้ฝึกฝนมาดี ขอเรียนถามท่านผู้เฒ่า ท่านจะไปไหน?

ผู้เฒ่า : ฉันจะไปเมืองสวรรค์

หยางเชิง : จะกรุณาเล่าสิ่งที่ท่านได้บำเพ็ญมา ขณะมีชีวิตอยู่ในโลก

ผู้เฒ่า : ฉันไม่มีคุณธรรมอะไร เล่าไปก็อายเขา

อรหันต์จี้กง : ท่านไม่ต้องถ่อมตน เราได้รับโองการให้แต่งหนังสือ ท่านกล่าวสิ่งที่ถูกต้อง สามารถใช้ตักเตือนชาวโลกได้ ผลบุญนั้นจะมหาศาล

ผู้เฒ่า : ในเมื่อสามารถปลอบเตือนชาวโลกได้ ฉันก็จะพูดบ้าง ฉันมีลูกหลานมากมาย ต่อมาได้อุทิศตนทำงานในศาลเจ้า คอยอธิบายใบเซียมซี เช้า-เย็นก็ชงน้ำชาไหว้พระ มีจิตศรัทธาต่อสิ่งศักดิ์สิทธิ์ เนื่องจากมีผู้มีจิตศรัทธามาไหว้เจ้ามากมาย รายได้จากการทำบุญ (เติมน้ำมัน) ก็มากมาย ฉันเก็บรักษาไว้อย่างดี ไม่กล้าเอาไปใช้ส่วนตัวเก็บไว้ซื้อธูปและการใช้จ่ายในศาลเจ้าเท่านั้น มีความบริสุทธิ์ต่อหน้าที่ เมื่อฉันตายลงเทพเจ้าในศาลเจ้าก็ได้กราบทูลต่อท่านเง็กเซียนฮ่องเต้ให้เป็นกรณีพิเศษ โดยให้เลื่อนขึ้นสวรรค์โดยไม่ต้องผ่านยมโลก มารับตำแหน่ง "เทพเจ้า" ก็มีแต่ความซื่อตรง เท่านี้แหละ

อรหันต์จี้กง : ท่านมหาซื่อตรง! ท่านอย่าดูแคลนตนเอง คนในโลกไม่ยักมีใครเหมือนเจ้า ท่านเง็กเซียนฮ่องเต้ประทานตำแหน่ง

ให้ ข้าฯ ก็จะมอบความดีความชอบให้เจ้าอีกร้อยส่วน เพื่อช่วยให้ท่านได้สูงขึ้นอีกขั้นหนึ่ง

ผู้เฒ่า : กราบขอบพระคุณ ที่ท่านอรหันต์ให้การช่วยเหลือ

อรหันต์จี้กง : ไม่ต้องเกรงใจ หาได้ยากนะ! เจ้าหยางเซิง เจ้าควรถามคนอื่นที่จะไปสวรรค์ดูบ้าง

หยางเซิง : ขอรับกระผม! ขอถามสุภาพสตรีผู้นี้ว่า กระผมเห็นว่าท่านมีอายุน้อย ทำไมจึงเดินทางขึ้นสู่สวรรค์ด้วยละครับ

สุภาพสตรี : นมัสการท่านอาจารย์อรหันต์จี้กง วันนี้ศิษย์ได้พบอาจารย์ที่นี่ รู้สึกเศร้าเสียใจ ทำไมฉันจึงไม่ได้อยู่ในโลกได้นานกว่านี้ เพื่อประกอบกุศล เพื่อชักจูงคนให้ปฏิบัติธรรม แล้วอะไรเล่าจึงได้เรียกตัวฉันกลับคืนสู่สวรรค์เร็วอย่างนี้

อรหันต์จี้กง : มันถึงเวลา มันเป็นชะตากรรม! อย่าได้เศร้าเสียใจ เป็นเพราะเธอเคารพอาตมามาก จึงได้รับการโปรดจากอาตมา ขณะนี้ได้สำเร็จมรรคผลแล้ว สืบเนื่องจากเธอและพ่อแม่มีบุญวาสนากันตั้งแต่ชาติก่อนและชาตินี้ เป็นระยะช่วงเวลาหนึ่ง ปัจจุบันนี้บุญวาสนาได้สิ้นสุดลงแล้ว แล้วร่างกายถูกทำร้ายจึงได้ละร่างกลับคืนสู่สวรรค์ เธอมองดูซิ ท่านพระบุญชูศรี-โพธิสัตว์กำลังมาจากแดนตะวันตก เพื่อมารับเธอแล้ว รีบ ๆ กราบนมัสการเสีย

พระโพธิสัตว์บุญชูศรี : ลุกขึ้นเถิด มิต้องมีพิธีรีตอง! เรามีบุญวาสนาการเป็นศิษย์อาจารย์มาก่อน เนื่องจากเจ้ายังมีกรรมอยู่จึงต้องไปเวียนเกิดอีกรอบหนึ่ง ตอนนี้ก็หมดเวรหมดกรรมแล้ว

วิญญาณได้กลับคืนสู่ทิศตะวันตก ขอบคุณท่านอรหันต์จี้กงที่กรุณาชี้แนะสั่งสอนให้บำเพ็ญเพียรจนทำให้สามารถหมดเวรกรรมลงในวันนี้

อรหันต์จี้กง : ท่านบุญชูศรีโพธิสัตว์เกรงใจเกินไป ถ้าหากชาวโลกไม่รังเกียจ ปฏิบัติตามคำของอาตมาให้ความสะดวกซึ่งมีหลายวิธี ข้าฯก็จะรับเอาไว้ทั้งหมด แต่ก็เพราะเธอมีรากพระธรรมจึงสามารถปฏิบัติตามคุณธรรมได้ เจ้าหยางเซิงเจ้าจงถามผู้ทรงศีลอื่นที่จะกลับสู่สวรรค์อีก

หยางเซิง : ขอรับกระผม! ทางสายใหญ่ที่ไปสู่สวรรค์นั้น ผู้ที่ไปล้วนมีหน้าตายิ้มแย้มแจ่มใส กระผมเห็นพวกเขามีความหวังต่ออนาคตของเขาอย่างแน่นอน! ขอเรียนถามท่านอาจารย์ผู้นี้ท่านจะไปไหนเล่า?

พระสงฆ์ : จะไปยังฟ้าตะวันตก ไปเฝ้าสมเด็จสัมมาสัมพุทธเจ้า

หยางเซิง : พระปัญญาของท่านลึกซึ้งมาก บุญบารมีมหาศาล มีรัศมีเปล่งออกมารอบศีรษะของท่าน จะช่วยเล่าการปฏิบัติธรรมของท่าน ขณะที่ยังอยู่ในโลกจะได้ไหมขอรับ?

พระสงฆ์ : อาตมาอายุได้ยี่สิบปีก็ออกบวช เข้าสู่ธรณีแห่งความสงบว่างเปล่า "ไม่แก่งแย่งกับชาวบ้าน และไม่ขัดต่อพุทธ ไม่ดูแคลนศาสนาอื่น และไม่เกิดความโลภ" เพียงแต่เจริญในสี่ข้อดังกล่าวเท่านั้น ไม่มีกุศลอันใดอีก

อรหันต์จี้กง : ท่านมิใช่พระสงฆ์ธรรมดา ไม่ยุ่งเกี่ยวกับธุรกิจของปุถุชน เป็นลักษณะที่เด่นชัด เพราะฉะนั้น ท่านจึงไปยัง

ฟ้าตะวันตกอย่างสะดวก จึงขออวยพรด้วย

หยางเซิง : ขอเรียนถามท่านอาจารย์ว่า ผู้ที่จะไปเมืองสวรรค์ของชาวโลกจะต้องผ่านทางนี้หรือ?

อรหันต์จี้กง : จิตซื่อตรง คือ "ทางสวรรค์" จิตคดเคี้ยวคือ "ทางนรก" ทางใหญ่ที่ไปสวรรค์นี้เป็นทางที่ขึ้นอยู่กับการเปลี่ยนแปลงของจิตคน หากมนุษย์ไม่มีใจข่มเหง ไม่มีจิตอกุศล เมื่อตายลงก็ต้องผ่านทางนี้ นอกจากยังมีเวรกรรมอยู่ ก็ต้องไปชำระคดีที่เมืองนรกก่อน

หยางเซิง : ถนนนี้ไปที่ไหนกันครับ?

อรหันต์จี้กง : ถนนนี้ตรงไปสู่สวรรค์ด่านทักษิณ แล้วจึงแยกย้ายกันไปแต่ละเขตแดน

หยางเซิง : ทำไมไม่เห็นพวกเขาเหินเมฆกันเลย!

อรหันต์จี้กง : เพราะที่นี่อยู่ใกล้โลกมนุษย์ เป็นช่วงแรกของสวรรค์จึงต้องเดินด้วยเท้า ช่วงกลางเป็น "ด่านจิต" เปลี่ยนจากการเดินธรรมดาเป็นการก้าวกระโดด ความเร็วสูงเหมือนกับจะเหาะได้ พอผ่านด่านจิตแล้ว จิตทะลุถึงดวงตา ภูเขาจิตอยู่ข้างหน้าเหนือขึ้นไปคือยอดเขาพระสุเมรุ คืออยู่เหนือศีรษะของคน พอถึงขั้นนี้แล้วจะเลื่อนขึ้นไปอีก ก็ต้องเหินเมฆกันแล้ว

หยางเซิง : นี่เป็นเหตุผลอะไรบ้าง ขอเชิญอาจารย์อธิบายด้วย?

อรหันต์จี้กง : มันเป็นความลี้ลับ! แต่ข้าฯก็จะพูดให้ฟัง เพื่อผู้มีบุญวาสนาจะได้เข้าใจ เพื่อคนที่อยู่ในโลก จะได้ฝึกฝน ส่วนเท้าต้องยืนตรงเสียก่อน จึงจะสามารถย่างเข้าสู่หนทางไปสวรรค์

พอขึ้นไปอีกชั้นหนึ่ง อายตนะทั้งหก และจิตต้องบริสุทธิ์ มิฉะนั้นแล้ว เกิดปวดอุจจาระปัสสาวะราดขึ้นมา และก็จะเปื้อนไปทั้งตัว ก็จะอายเขาแย่ไปสวรรค์มิได้ ถ้าเลื่อนขั้นไปขั้นหนึ่ง ท้องไส้ต้องสะอาดหมดจด มิฉะนั้นแล้ว ทางเดินแคบ ๆ ดั่งไส้แพะตมเลนฉ่ำแฉะเดินลำบาก จะเป็นการเดินทางในเมืองนรกนั่นเอง ขึ้นไปอีกชั้นหนึ่ง จิตใจต้องนึกแต่ความเที่ยงธรรม โลดเต้นเป็นจังหวะไม่หวั่นเกรง นัยน์ตาทั้งสองข้างใสสะอาด ดังนั้นทางสวรรค์ก็เดินได้สะดวก เหนือขึ้นไปอีกหนึ่งชั้นก็จะถึงเจดีย์ภูเขาจิต ถึงที่นี่คือสันเขาที่ปราศจากฝุ่นละออง นั่นก็คือ "ลานสวรรค์" พอกระโดดลงไปก็จะเข้าสู่ความว่างเปล่า กายนี้จะเบาลอยละลิ่วเวรกรรมในโลกมนุษย์ถูกชำระสะสาง ที่เท้าจะมีกลุ่มควันสีขาว (อันนี้เปลี่ยนแปลงจากธาตุเดิม มิใช่ควันพิษจากการเผาไหม้ของน้ำมัน) ร่างกายไม่มีอะไรติดขัด หลุดพ้นจากโลกมนุษย์ที่มีเท้าที่หนักหน่วง ต้องอาศัยเมฆท่องเที่ยวไปทั่วแดนสวรรค์และโลกมนุษย์ เหล่านี้แหละคือสาเหตุของ เทพพุทธ ที่เหินเมฆไงละ

หยางเซิง : ธรรมะอันพิสดารของอาจารย์บทนี้ ได้บรรยายถึงวิธีการบำเพ็ญเพียรอย่างละเอียดลออ

อรหันต์จี้กง : ชมสภาพของแดนต่อแดนระหว่างมนุษยโลกกับยมโลกแล้ว รู้สึกสภาพของนรกและสวรรค์ที่เกิดจากการสร้างสรรค์ของจิตมนุษย์ ท่านต้องการจะเดินทางสายไหน แล้วแต่ใจจะเลือกเอาเองเถิด! เราเตรียมตัวออกเดินทางกลับสำนักกัน

เถอะ

หยางเซิง : กระผมนั่งบนดอกบัวเรียบร้อยแล้ว ขอเชิญท่านอาจารย์กลับสำนักเถอะ

อรหันต์จี้กง : สำนักเซี้ยเฮี้ยงตึ้งถึงแล้ว หยางเซิงลงจากดอกบัว วิญญาณกลับเข้าร่าง

ครั้งที่ 35
ท่องเที่ยวไตรภพ ได้พบกับเทวดาแปดองค์ (โป๊ยเซียน)
วันที่ 26 พฤศจิกายน พ.ศ. 2523

อรหันต์จี้กงเสด็จลงประทับทรง กล่าวเป็นกลอนความว่า

บุญวาสนาโบ	ราณกาลสู่แดนศักดิ์สิทธิ์
ฝังรากพระธรรมมิด	ช่วยสกัดความหายนะ
คัมภีร์สวรรค์เปรียบ	พระสูตรเฉียบวัชระ
บันทึกนี้ดูประ	ดุจโอสถอันล้ำค่า
ทรงยานเมฆบัวอาสน์	ประพาสผ่านทั่วสามภพ
ท่องเที่ยวได้ปะพบ	ผู้ทรงธรรมอีกเทพพุทธ
แสวงหาพระธรรม	นำมาฝึกหวังวิมุติ
เพื่อโลกจะสิ้นสุด	นมัสการพุทธองค์

อรหันต์จี้กง : ศิษย์อาจารย์นั่งอยู่บนดอกบัว เหมือนนั่งอยู่บนยานอากาศ นับว่าเป็นบุญวาสนาโดยบังเอิญจึงเกิดขึ้นในวันนี้ การที่บรรดาศิษย์ทั้งหลายได้เข้าสู่ธรณีศักดิ์สิทธิ์ ร่วมขึ้นรถคันเดียวกัน เป็นเพื่อนร่วมทาง ย่อมมีเหตุแต่ปางก่อน ดังนั้นควรถนอมบุญวาสนานี้เอาไว้ บนรถคันนี้ มีผู้โดยสารที่มาจากคนละแห่ง ต่างก็รู้จักกันดี ต่างยึดมั่นในธรรมเป็นสิ่งที่น่ายินดี รถที่เต็มไปด้วยวิญญาณธรรมคันนี้ รับภาระอันหนักหน่วง

เพราะฉะนั้น เจ้าของรถพึงต้อนรับแขกด้วยดี หากกระทำตนเป็นสารถีที่หยาบคาย พอถึงสถานีป้ายรถ ผู้โดยสารก็จะลงหมดรถทุกคนต่างไปต่อ พวกเขาคงไม่กล้าที่จะขึ้นโดยสารอีก ทุกแห่งหนเป็นบ้านของอาตมา ย่อมไม่มีความกังวลอย่างแน่นอน กลัวแต่ว่าชาวบ้านจะไม่ถนอมบุญวาสนาอันนี้ พอผู้โดยสารไม่มีรถก็ว่าง ยามที่ไม่ค่อยมีผู้โดยสาร เมื่อรู้สึกนึกผิดก็สายไปเสียแล้ว

หนังสือ "เที่ยวเมืองสวรรค์" มาถึงครั้งที่สามสิบห้าแล้ว เหลืออีกเพียงครั้งเดียว แล้วก็ถึงจุดหมายปลายทางแล้ว รถเที่ยวต่อไปยังไม่รู้จะไปที่ไหน ป้ายก็ยังไม่ได้ขึ้นเอาไว้ ทั้งนี้ทั้งนั้นก็ขึ้นอยู่กับบรรดาศิษย์ทั้งหลายแล้ว เจ้าหยางเซิงเตรียมตัวขึ้นบนดอกบัว

หยางเซิง : กระผมนั่งบนดอกบัวเรียบร้อยแล้ว รู้สึกว่าวันนี้จิตใจโล่งเป็นพิเศษ

อรหันต์จี้กง : เสร็จสิ้นภาระหน้าที่ของโองการสวรรค์ จิตใจย่อมรู้สึกยินดีแน่นอน

หยางเซิง : ขอบคุณอาจารย์ หลายปีที่ผ่านมา ท่านอาจารย์ได้ชักจูงชี้แนะ เพิ่มสติปัญญาให้ไม่น้อย

อรหันต์จี้กง : เพราะอาจารย์ดีจึงมีลูกศิษย์เก่ง จึงจะไม่ขายหน้าผู้คน

หยางเซิง : ขอรับ!

อรหันต์จี้กง : เราออกเดินทางกันเถอะ! วันนี้เจ้าต้องถ่างตาชมทิวทัศน์ทั้งหมด

หยางเซิง : ก็ดีซิครับ ทุกครั้งที่นั่งบนดอกบัว เพราะมีความเร็วมากเกินขนาด เพราะฉะนั้นจึงได้หลับตาพักจิต ไม่ทราบว่าวันนี้เปิดตาไว้จะมีอาการเคืองตาหรือเปล่า?

อรหันต์จี้กง : บุญบารมีของเจ้าสูงขึ้นมากแล้ว สามารถเปิดตารับแสงจากแดนศักดิ์สิทธิ์และพลังลมที่ต่อต้านได้ ผู้ที่บำเพ็ญธรรมพึงสร้างสมบุญบารมีเอาไว้ จึงสามารถจะมีอภิญญามีจิตแทงทะลุและตาทิพย์ได้ มิฉะนั้นแล้วเมื่อมีมารผจญใกล้ตัว จะทำให้เสียสมาธิและจิตใจสับสน ผู้ปฏิบัติตามต้องทำกุศลก่อน เหมือนกับการสะสมอะไหล่โทรทัศน์ เมื่อสะสมครบก็จะได้เครื่องโทรทัศน์เครื่องหนึ่ง พอเอาปลั๊กเสียบ ก็จะมีภาพปรากฏขึ้น ดังนั้น การสะสมบุญบารมีจนครบก็จะมีอภิญญากว้างขวางไพศาล ผู้ยึดมั่นในธรรม พึงพิจารณาธรรมให้ลึกซึ้ง เหมือนเครื่องมือไม่ครบ ขืนทุรังฝึกฝนก็จะเป็นภัยต่อจิตและตาได้ เราไปยังแดนสวรรค์กันเถอะ.......

หยางเซิง : ความเร็วของบัวอาสน์ เร็วจนได้ยินเสียงหวือ ๆ อยู่ริมหู ก้มลงดูภาพกลางคืนของชาวบ้านเห็นไฟฟ้าสว่างไสว วิทยาศาสตร์ก้าวหน้า ความสว่างจากโคมไฟฟ้าทำให้ดูเหมือนไม่มีกลางคืนปานนั้น

อรหันต์จี้กง : เพราะเหตุนี้ ชาวโลกจึงแบ่งแยกความสว่างความมืดไม่ออก ศีลธรรมถึงกลับหัวกลับหาง

หยางเซิง : กลางนภามีเมฆเป็นระลอก ๆ มีแสงส่องรอบด้าน เทพ พุทธ เหินเมฆผ่านไปมาเหมือนลอยอยู่กลางเมฆหมอก

ไม่รู้ตำแหน่งแห่งหน บรรยากาศปราศจากฝุ่นละอองอยู่ในสภาพที่จิตไร้อารมณ์ ข้างหน้ามีเหล่าเทพหมู่หนึ่งผ่านมา ดูเหมือนจะเป็นเทพแปดเทวดา (โป๊ยเซียน) ใช่ไหม?

อรหันต์จี้กง : ใช่แล้วเป็นเทพแปดเทวดา พวกท่านรู้ว่าวันนี้เราจะผ่านมาทางนี้ เพราะฉะนั้นจึงคอยทักทายเราสักหน่อย

หยางเซิง : กระผมสุดจะดีใจ ที่ได้พบปะแปดเทวดาด้วยตนเองเช่นนี้ ขอกราบนมัสการท่านแปดเทวดา

เทพกัวเล่า : .....มิต้องมีพิธีรีตอง! วันนี้ได้ดีดนิ้วคำนวณดู ก็รู้ว่าพวกท่านจะผ่านมายังดอยเทวะแห่งนี้ เพราะฉะนั้นจึงได้มาพบปะสนทนา

หยางเซิง : วันนี้ได้พบท่านแปดเทวดา ขอเชิญท่านแปดเทวดาได้โปรดแสดงอภินิหารให้กระผมได้ชมเป็นขวัญตาหน่อยจะได้ไหม?

เทพกัวเล่า : ได้ซิ ท่านได้แต่งหนังสือ "เที่ยวเมืองนรก" สำเร็จลงแดนสวรรค์ก็เที่ยวจนเจนจบ นับได้ว่าเหนื่อยยากมาพอแรง เราจะแสดงเทวกล เพื่อเป็นการปลอบขวัญ ข้าฯ จะเริ่มเล่นก่อนนะ ท่านคิดจะรับประทานอะไร?

หยางเซิง : กระผมอยากกินผลไม้ที่ไม่มีในมนุษยโลก

เทพกัวเล่า : นั่นมันง่ายเกินไป ดูที่มือของข้าฯ ซิ ไม่มีอะไรเลย ตอนนี้จะเสกเมล็ดพันธุ์สักเม็ดหนึ่ง ฝังมันไว้ในกลุ่มเมฆ เสกลมเสกฝน หนึ่งวัน สองวัน สามวัน ท่านเห็นว่าเป็นอย่างไรบ้าง?

หยางเซิง : วิเศษมาก ผลิตต้นอ่อนแล้ว

เทพกัวเล่า : หนึ่งเดือน สองเดือน สามเดือน เป็นไงบ้าง?

หยางเซิง : โอ้ สูง 2 ฟุต แล้วครับ

เทพกัวเล่า : หนึ่งปี สองปี สามปี เป็นไงบ้าง?

หยางเซิง : ต้นโตมากแล้ว ใบก็ดกด้วย

เทพกัวเล่า : ดอกบานแล้ว เป็นไงบ้าง?

หยางเซิง : ชั่วแพล็บเดียว ดอกก็บานสะพรั่ง แลดูสวยงามประทับใจมาก

เทพกัวเล่า : ผลสุดท้ายเป็นอย่างไงบ้าง

หยางเซิง : พอดอกโรยก็ติดผลทันที ถึงแม้ผลยังไม่สุก

เทพกัวเล่า : ช้าไป ให้ข้าฯ เสกใหม่.....ผลแก่สีเหลืองสุกงอมเป็นไง?

หยางเซิง : แค่กระพริบตา ผลไม้ทิพย์ก็สุกงอม มีกลิ่นหอมโชยมา ทำให้น้ำลายไหล เด็ดมารับประทานได้ไหม?

เทพกัวเล่า : ไม่ต้องเกรงใจ เด็ดรับประทานได้ตามชอบใจ

หยางเซิง : เมื่อท่านเทพอนุญาต กระผมก็ถือโอกาสรับประทานให้อิ่มสักมื้อ.....ทานรวดเดียวสามใบ รู้สึกอิ่มท้อง รับประทานไม่ลงแล้ว

เทพกัวเล่า : กระเพาะเล็กจัง ข้าฯ จะช่วยเจ้าอัดเข้าไปสัก 2-3 ใบ

หยางเซิง : มิต้อง! ขืนรับเข้าไป คงทำให้กระเพาะคลากแน่

เทพกัวเล่า : ถ้าอย่างนั้น ข้าฯ ก็จะไม่ฝืนใจ ถ้าเป็นเช่นนั้น ผลไม้ทิพย์เหล่านี้ก็ให้ผู้อื่นที่มีบุญวาสนาก็แล้วกัน! ให้เจ้าสักถุงหนึ่ง

นำกลับไปฝากญาติมิตร ลองชิมดู

หยางเซิง : ขอบพระคุณท่านเทพ

เทพกัวเล่า : กลของข้าฯ แสดงจบแล้ว ท่านหยางเซิง ช่วยให้คะแนนหน่อย

หยางเซิง : หนึ่งร้อยคะแนน

เทพกัวเล่า : ดีใจมาก แต่ว่า อยากให้ท่านช่วยอธิบายความหมายของมันด้วย

หยางเซิง : มิกล้าขอรับ

เทพกัวเล่า : ไม่ต้องเกรงใจ ถือโอกาสทดสอบท่านดู

หยางเซิง : เมื่อท่านมีบัญชา กระผมมิกล้าขัดคำสั่ง เทวกลนี้มีความหมายเป็นนัย ๆ ว่า ผู้ที่จะบำเพ็ญธรรม ควรจะมีรากพระธรรม ปลูกฝังปัญญาก่อน โดยฝังให้มั่นคง เหมือนเท้าต้องยืนหยัดให้มั่นคง ด้วยน้ำคุณธรรมที่รดให้ชุ่มชื้น ฝึกฝนอย่างทรหดอดทน จึงจะสามารถสลัดออกจากเปลือกอันจอมปลอม ศีรษะชูสู่ฟ้า (เมล็ดธรรมได้ออกแล้ว) ผ่านไปหนึ่งวัน หนึ่งเดือน หนึ่งปี โดยใส่ปุ๋ยพรวนดิน ตกแต่ง ด้วยน้ำพักน้ำแรง ด้วยหยาดเหงื่อและเลือดเนื้อ คอยระมัดระวัง ต้นไม้ธรรมจึงจะสามารถเติบใหญ่ผลิดอกออกผล อีกอย่างหนึ่ง เพื่อให้บรรลุผลธรรม และผลธรรมนี้มิใช่จะเก็บไว้ชิมเพียงคนเดียว จะต้องแบ่งปันให้ผู้อื่นได้รับผลประโยชน์จากธรรมด้วย เหมือนคนได้เข้าสู่สำนักศักดิ์สิทธิ์ และเผยแพร่พระธรรมแทนสวรรค์ ก็ยิ่งสามารถจะช่วยเหลือบรรพบุรุษ ที่กล่าวมาทั้งหมดนี้ ขอ

เชิญท่านเทพโปรดให้คะแนนด้วย

เทพกัวเล่า : ไม่เลวนี่ เจ้านี่ "รู้จริง" เอาคะแนนที่เจ้าให้ข้าฯ กลับคืนไป ร้อยเปอร์เซ็นต์เต็มหมด

หยางเซิง : มิกล้าขอรับ! ขอบพระคุณที่ท่านเทพสอนสั่ง

เทพกัวเล่า : ขอเชิญ ท่านเทพลือโจ๊ว แสดงกลบ้าง!

เทพลือโจ๊ว : ท่านนั้นแสดงได้ดี! แต่ข้าฯ มิใช่ผู้เล่นกล ไม่มีกลที่วิเศษที่จะแสดงให้ดู มีแต่จะอายเขาเท่านั้น ก็จะแสดงการเล่นเล็ก ๆ น้อย ๆ ข้าฯ จะปลดน้ำเต้าลงจากบ่า ท่านหยางเซิงจงมองดูซิว่า ข้างในมีอะไรบ้าง

หยางเซิง : ขอรับ! ในน้ำเต้ามีแต่ความมืด ไม่เห็นมีอะไรเลย

เทพลือโจ๊ว : ดีแล้ว ดูข้าฯ ท่องคาถา "ภายในน้ำเต้าว่างเปล่าห่อหุ้มฟ้าดิน ซ่อนโลกเอาไว้แสดงแต่ละครชีวิต" ฮาฮ้า! ท่านหยางเซิงจงมองดูซิว่า ภายในน้ำเต้า ขายยากอเอี๊ยะอะไรบ้าง

หยางเซิง : กระผมเห็นแล้ว โอ้โฮ! ในน้ำเต้ามีฟ้า-ดิน เหมือนกับมองในกระจกเงา เห็นภูเขา แม่น้ำ บ้านช่อง ฝูงชน เหมือนกับดูภาพยนตร์ มองเห็นคนเกิดมา เรียนหนังสือ แต่งงาน เลื่อนยศหาความสุขเข้าภัตตาคารห้างสรรพสินค้ามีคนเนืองแน่น โอ้นั่น โรงพยาบาลนี่ เห็นคนป่วยนอนครวญครางอยู่บนเตียงห้องผ่าตัดเห็นเลือดออกเป็นลิ่ม ๆ จากการผ่าตัด มีเสียงร้องโอดโอย เสียงร้องโหยหวนน่าเวทนาเป็นสภาพที่น่าตื่นกลัวตอนนี้เห็นรถยนต์กำลังเกิดอุบัติเหตุชนกันขึ้น ทำให้ตกอกตกใจขวัญผวา มีคนตายด้วย ญาติโยมร้องระงม บนศาลาวัดมีศพ

เรียงรายเป็นแถว ร่างแข็งที่ออยู่ในหีบศพ...... ทันใดก็เห็นคำว่า "อวสาน" มีเสียงกริ่งดังลั่น ทำให้กระผมตื่นจากภวังค์ โอ้ท่านเทพ กระผมเห็นแสงน่ากลัวจังเลย

เทพลือโจ๊ว : ไม่ต้องกลัว ภาพยนตร์ที่ฉายจบลงนี้มีชื่อว่า "หนทางชีวิตมนุษย์" ภาพยนตร์ชุดนี้ข้าฯ เป็นผู้ถ่ายทำ เนื้อเรื่องมิใช่ปั้นแต่งขึ้น แต่เป็นเรื่องชีวิตจริง ๆ การแสดงก็เป็นไปตามธรรมชาติ เข้าได้ถึงบทจริง หนังเรื่องนี้ขายดีไปทั่วโลก ได้รับการต้อนรับเป็นประวัติการณ์ น่าเสียดายที่ผู้คนชอบร่วมแสดงด้วย ไม่ยอมเป็นผู้ชม ที่แท้แล้วตาทั้งสองข้างของเขาถูกยากอ-เอี๊ยะ (ยาปิดฝี) ในน้ำเต้าปิดกั้นไว้ จึงไม่รู้สึกตัวว่าตนเองกำลังแสดงอยู่ ภาพอันล้ำค่าต่าง ๆ เหล่านี้ ควรเก็บไว้ให้ลูกหลานได้ดูกันต่อไป

หยางเซิง : ท่านเทพลือโจ๊วมีธรรมะลึกซึ้งไร้สิ้นสุด หลังตื่นจากความฝันแล้ว กลับกลายเป็นผู้สร้างภาพยนตร์ขึ้นมา

เทพลือโจ๊ว : เพื่อโปรดเวไนยสัตว์ จำเป็นต้องทำเป็นพ่อค้าภาพ-ยนตร์ แต่ละครั้งที่ฉายหนังจากเวทีชีวิตมนุษย์ เพื่อปลอบเตือนชาวโลก ตอนนี้ก็เอาหนังเก่ามาฉายใหม่ เพื่อบรรจุลงในหนังสือ "เที่ยวเมืองสวรรค์" เพิ่มเติมบทบาทพิเศษเข้าไป หวังว่ามวล-มนุษย์จงอย่าพลาดโอกาสดีอันนี้เสีย

อรหันต์จี้กง : ท่านแปดเทวดา ล้วนแล้วแต่มีธรรมะสูงส่ง หากเทพทั้งแปดได้แสดงหมด เกรงว่ามวลมนุษย์จะดูจนมืดหน้าตาลาย จะง่วงนอนเสียก่อน เพราะฉะนั้นจึงจำต้อง ขอลาท่าน

เทพทั้งแปดก่อน เพื่อไปเที่ยวที่อื่นต่อไป

หยางเซิง : ขอบพระคุณท่านเทพทั้งแปด ที่แสดงกลอันพิสดาร กระผมต้องติดตามอาจารย์ไปที่อื่นก่อน

โป๊ยเซียน : โอกาสข้างหน้าคงได้พบกันอีก ขอให้เดินทางโดยสวัสดิภาพ

อรหันต์จี้กง : ขับเคลื่อนบัวอาสน์ ไปยังด่านทักษิณ เมื่อครู่ที่พบท่านโป๊ยเซียนได้แสดงไปสองสามชุด ช่างเต็มไปด้วยบทบาทเสียจริง ๆ และมีความหมายในการสร้างสรรค์.....ถึงสวรรค์ด่านทักษิณแล้ว เราลงไปเยี่ยมท่านมหาปราชญ์

หยางเซิง : ท่านมหาปราชญ์กำลังยิ้มระรื่นอยู่ ท่าทางรู้สึกดีอกดีใจ

อรหันต์จี้กง : ใช่แล้ว ครั้งที่แล้วมาเราลอยผ่านด่านทักษิณอย่างรวดเร็ว ท่านมหาปราชญ์ไม่สามารถคุยด้วย วันนี้ได้พบกันอีกครั้งจึงดีอกดีใจ

หยางเซิง : กระผมขอนมัสการท่านมหาปราชญ์ขอรับ!

มหาปราชญ์ : มิต้อง! วันนี้ท่านมาด่านทักษิณอีก ข้าพเจ้ารู้สึกยินดี พวกท่านท่องเที่ยวเพื่อแต่งหนังสือ "เที่ยวเมืองสวรรค์" กำลังจะสำเร็จลงแล้ว ข้าพเจ้ายินดีด้วย ใบประกาศบนด่านทักษิณจวนจะปลดลงแล้ว ท่านหยางเซิง จงดูใบประกาศนี้เถอะ คราวที่แล้วท่านมาอย่างเร่งรีบ มิได้พิจารณาให้ละเอียด เวลานี้ควรดูให้ละเอียดแล้ว

หยางเซิง : ขอบพระคุณท่านมหาปราชญ์ ที่ป้ายประกาศข้างด่านทักษิณ ได้มีเทวโองการจากสระทิพย์ และเง็กเซียนฮ่องเต้ ซึ่ง

เหมือนกับข้อความในสำนักทรง อันมีข้อความให้แต่งหนังสือ "เที่ยวเมืองสวรรค์" ให้สวรรค์ชั้นต่าง ๆ ช่วยเหลือ จงอย่าขัดคำสั่ง เมื่ออ่านเทวโองการจบลง ภายในใจรู้สึกอบอุ่นและประทับใจอย่างยิ่ง กราบขอบพระคุณ พระชนนีเจ้า ท่านเง็กเซียนฮ่องเต้ที่ทรงพระกรุณา 2 ปีที่ผ่านมาได้รบกวนบรรดา เทพ พุทธมิน้อย พระคุณใหญ่หลวงนัก ยากที่จะตอบแทนได้ ก้มกราบลาขอบพระคุณ.....

มหาปราชญ์ : เป็นผู้มีน้ำใจจริง ลุกขึ้นเถิด ภาระยิ่งใหญ่จบลงแล้ว บุญบารมีดุจทรายในแม่น้ำคงคา ขอแสดงความยินดีด้วย

อรหันต์จี้กง : ขอบคุณท่านมหาปราชญ์ที่ให้การช่วยเหลือ ให้ความสะดวกแก่เราศิษย์อาจารย์ จนสำเร็จตามเทวโองการ ขอลาไปก่อน หยางเซิงขึ้นบนดอกบัวเถอะ

หยางเซิง : ขอบพระคุณท่านมหาปราชญ์ที่ให้ความสะดวก ขอกราบลาไปก่อน กระผมนั่งบนดอกบัวเรียบร้อยแล้ว ขอเชิญอาจารย์ออกเดินทางได้

อรหันต์จี้กง : ตอนนี้ข้าฯ จะพาเจ้าท่องสามแดนสักรอบหนึ่ง บินเร็วเหมือนลมก็ไม่ปาน มันเป็นทัศนียภาพชั่วประเดี๋ยวเดียว เจ้าต้องนั่งให้มั่นคง ชั่วขณะเดียวเรือนกายปุถุชนจะรู้สึกเหมือนสายฟ้าแลบผ่านอย่างรวดเร็วและสั่นสะเทือน ศิษย์ทั้งหลายที่อยู่ในสำนักสามารถมองเห็นได้ ออกเดินทางแล้ว (ขณะนี้นั่งอยู่หน้าถาดทราย จริงอย่างที่ว่า เท้าทั้งสองข้างคล้ายเหยียบบนก้อนเมฆรวดเร็วปานเหาะ หมุนเวียนไม่หยุดนิ่งศิษย์ทั้งหลาย

ที่อยู่ในสำนักต่างมองดูจนปากเผยอตาค้าง ว่าเป็นเรื่องมหัศ-จรรย์ยิ่งนัก).....สำนักเซี้ยเฮี้ยงตึ๊ง ถึงแล้ว หยางเซิงลงจากดอกบัว หนังสือ “เที่ยวเมืองสวรรค์” จบลงแล้ว

การที่อาตมานำเอาวิญญาณหยางเซิง ท่องไปทั่วสามแดน ในชั่วประเดี๋ยวเดียว พอหมุนตัวก็เข้ามาอยู่ในสำนักแล้วเหตุ-การณ์เมื่อครู่นี้ ศิษย์ทุกคนได้เห็นแล้วการแปรเปลี่ยนของวิญญาณ เป็นสิ่งที่เหลือเชื่อ ศิษย์ทั้งหลายที่มีโชคลาภได้ร่วมกันแต่ง หนังสือ อันเป็นบุญที่กระทำมาแล้วในสามชาติ หากพลาด โอกาสนี้แล้ว ไม่รู้ว่าอีกกี่ชาติจึงจะได้พบอีก ที่วังสระทิพย์ พระชนนีเจ้ากำลังตระเตรียมงานฉลองความสำเร็จ ครั้งหน้า เหล่า เทพ พุทธ จะเข้าร่วมงานฉลองที่สระทิพย์ อาตมาก็จะ พาหยางเซิงไปร่วมด้วย เมื่อถึงวันนั้น หยางเซิงต้องเตรียมกายใจ ให้สะอาดหมด อย่าให้เสียมารยาท วิญญาณกลับเข้าร่าง

ครั้งที่ 36
ไปงานฉลองความสำเร็จที่วังสระทิพย์ สมเด็จพระชนนีเจ้า ทรงประทานงานเลี้ยงแด่ผู้ทรงธรรมทั้งหลาย และประกาศเกียรติคุณ นายหยางเซิง
วันที่ 30 พฤศจิกายน พ.ศ. 2523

อรหันต์จี้กงเสด็จลงประทับทรง กล่าวเป็นกลอนความว่า

แม้มีมารผจญ　　จิตไม่จนทนต่อสู้
บนถนนมุ่งสู่　　สวรรค์ประดับชื่อไว้
บนทะเลทุกขา　　ประภาคารส่องแสงให้
คุณธรรมเผยแพร่ไป　　เหล่าพุทธเทพต่างแซ่ซ้อง
กลองธรรมระรัวตี　　นับได้ที่สามสิบหก
คอยปลุกผู้งันงก　　ให้ตระหนกแหงนดูฟ้า
หยางเซิงเสร็จภาระ　　เพียรมานะไม่ค้างคา
พระฉลองศรัทธา　　ด้วยอมฤตสิบทะนาน

อรหันต์จี้กง : ท่องทั่วสวรรค์แล้วหนึ่งรอบ ภาระอันหนักหน่วงนี้ นับได้ว่าเบาบางลง หนังสือ "เที่ยวเมืองสวรรค์" เล่มนี้ ได้ปรากฏโฉมต่อหน้าชาวโลกอย่างสดใส ซึ่งเป็นการแสดงร่วมกันระหว่างอาตมากับหยางเซิง ซึ่งเต็มไปด้วยความสนุกสนานและความศักดิ์สิทธิ์แห่งทัศนียภาพแห่งสวรรค์ และความเป็น

อยู่ของเทพ เทวะ ด้วยความชื่นชมยินดี ต่างก็ขบขันตามอารมณ์ตน ขอเพียงแต่มวลมนุษย์อย่าดูเฉย ๆ ควรที่จะเลียนแบบอาตมาและแสดงบท "คุณธรรมชีวิต" อย่างท่านหยางเซิงด้วย อันเป็นฉากหนึ่งของการแสดง "การกุศล" อันศักดิ์สิทธิ์ยิ่ง แต่ว่าเมื่อปิดฉากลงแล้ว อาตมาจะนั่งเป็นผู้ชม ผัดเปลี่ยนให้พวกท่านขึ้นเวทีแสดงบ้าง หวังว่าคงได้รับการปรบมือจากผู้ชมเช่นกัน จงอย่าแสดงทะเร่อทะร่าให้คนเขาไล่ลง หรือผู้ชมไม่ยอมชมอีก!

วันนี้เป็นวันสิริมงคล เจ้าหยางเซิงแต่งตัวดูสะอาดเรียบร้อยกายใจสะอาดหมดจดดี เตรียมตัวไปยังสระทิพย์ เพื่อร่วมงานเฉลิมฉลองกันเถอะ

หยางเซิง : กระผมเตรียมตัวเรียบร้อยแล้ว เกือบสองปีเต็มที่ติดตามท่านอาจารย์ท่องสวรรค์ รู้สึกปรีดาปราโมทย์ยิ่งนัก ภายในจิตใจก็รู้สึก ขอบพระคุณยิ่ง

อรหันต์จี้กง : จิตของข้าฯก็เช่นกัน ขอเพียงให้จิตเราตรงกัน นั่งอยู่บนบัวอาสน์เดียวกัน ช่วยโปรดเวไนยสัตว์ด้วยกัน

หยางเซิง : ขอรับ! บัวอาสน์ช่อนี้ วันนี้รู้สึกขยายใหญ่ขึ้นหลายเท่ามีรัศมีเปล่งรอบ ๆ สดใสจริง ๆ มองดูแล้วน่ารัก!

อรหันต์จี้กง : พลางหว่านไถ พลางเก็บเกี่ยว บัวช่อนี้สามารถยอมให้นั่งนานโดยไม่จม นับว่ามันทนทานผิดธรรมดา เนื่องจากมีน้ำทิพย์ให้ความชุ่มชื้น ฝุ่นละอองที่ลดน้อยลงไปจึงทำให้ดอกบัวเปล่งปลั่งยิ่งเพิ่มขนาดขึ้น นี่คือผลบุญของเจ้าละ

หยางเซิง : หามิได้ขอรับ

อรหันต์จี้กง : ไม่ต้องเกรงใจ เราไปที่สระทิพย์กันเถอะ

หยางเซิง : แดนสวรรค์ทำไมดูครึกครื้นผิดธรรมดา ดูเหมือนจะมีงานมงคลอย่างนั้น

อรหันต์จี้กง : เนื่องจากมีการโปรดเวไนยสัตว์ทั้งสามโลก ขณะนี้ได้แต่งหนังสือสำเร็จลงตามโองการ รู้กันไปทั่วสามแดน ทั้งมนุษย์และสวรรค์ต่างยินดี เทพ พุทธ และผู้ทรงธรรมต่างหรรษา เนื่องจากมีคัมภีร์ล้ำค่าเกิดขึ้นอีกเล่มหนึ่ง สำหรับเผยแพร่สู่ชาวโลกแทนเหล่า เทพ พุทธ ช่วยกันโปรดมนุษย์ได้กว้างขวางขึ้น

หยางเซิง : อ๋อ สาเหตุอันนี้เอง จึงรู้สึกว่ากายเบาผิดปกติ เพราะได้รับหน้าที่อันศักดิ์สิทธิ์ช่วยเผยแพร่แทนสวรรค์.....ทั่วเขตแดนสวรรค์ต่างเต็มไปด้วยแสงสีรัศมีประกายทอง ดูสว่างไสวทั่วท้องนภากาศ ปลอดโปร่งไปทั่วสากลจักรวาลเป็นทัศนียภาพที่มหัศจรรย์อย่างยิ่ง

อรหันต์จี้กง : นี่คือ “แสงสวรรค์” หวังว่าชาวโลกจะได้อาศัยแสงธรรมนี้เป็นแนวทางส่องทางเดินอันนำไปสู่สวรรค์ ซึ่งที่นี่ปราศจากความทุกข์โศกทรมาน หรือมืดมัวแต่อย่างไรมีแต่ความสว่างและหฤหรรษ์ที่ไม่สิ้นสุด.....ถึงวังสระทิพย์แล้ว เราลงจากดอกบัวกันเถอะ

หยางเซิง : โอโฮ้! ข้างหน้าเห็นเทพ ผู้ทรงธรรม เต็มไปหมด เปล่งรัศมีอยู่รอบทิศ มีงานเลี้ยงฉลองเต็มไปหมด เหล่านางฟ้ากำลังฟ้อนรำ พร้อมกับมโหรีสวรรค์ เสียงก้องกังวาน ทำให้ผู้ได้ฟังมีความสำราญจิตเป็นอย่างยิ่ง

อรหันต์จี้กง : พระแม่กวนอิมได้เสด็จมาถึงแล้ว

พระกวนอิม : วันนี้ฉันปลื้มปิติเป็นอย่างยิ่ง ที่ได้มาร่วมงานฉลองอันพิเศษนี้ ขอเชิญทั้งสองท่านขึ้นมาข้างบนนี้ มานั่งลงที่โต๊ะสำหรับแขกผู้มีเกียรติเถอะ

อรหันต์จี้กง : หยางเซิงตามข้าฯมา เราเข้าไปนั่งยังโต๊ะสำหรับแขกผู้ทรงเกียรติกัน

หยางเซิง : กระผมมิกล้า ในงานที่มีผู้ทรงธรรมมากมายเช่นนี้ เราควรจะนั่งอยู่ที่โต๊ะตัวสุดท้ายจะดีกว่า

อรหันต์จี้กง : วันนี้ไม่ต้องเกรงใจ ทำตามโอวาทของท่านพระกวนอิม

หยางเซิง : ขอรับกระผม! เห็นผู้ศักดิ์สิทธิ์มากมายเช่นนี้ จิตใจรู้สึกประหวั่นพรั่นพรึง เพราะท่านเหล่านั้นกำลังจับจ้องมาที่ผมด้วยความยิ้มแย้ม

อรหันต์จี้กง : เรานั่งกันที่นี่เถอะ

หยางเซิง : ขอรับกระผม บนโต๊ะมีผลไม้แปลก ๆ วางเรียงจนเต็มไปหมด ยังมีน้ำอมฤตอยู่ถาดหนึ่งมีกลิ่นหอมหวนโชยมาภายในจิตรู้สึกยินดีที่อยากจะได้

พระกวนอิม : งานเลี้ยงฉลองในวันนี้ พระชนนีเจ้าแห่งสระทิพย์เป็นผู้ประทานให้เทพ พุทธ ผู้ทรงธรรม จากทั้งสามแดนถูกเชิญให้มาร่วมงานด้วย พระศาสดาแต่ละศาสนาก็ได้ให้เกียรติมาด้วย เทพลือซุนเอี้ยง (ลือโจ๊ว) ได้มาถึงพร้อมกับเทพแปดเทวดา

ลือซุนเอี๋ยง : ประกาศว่า : วันนี้ผมได้รับโองการจาก พระชนนีเจ้าแห่งสระทิพย์ ให้เป็นผู้จัดงานเลี้ยงฉลองครั้งนี้ เพื่อเป็นรางวัลปลอบขวัญ ท่านอรหันต์จี้กง ท่านหยางเซิงนับได้ว่าเป็นงานมหามงคล ณ บัดนี้บรรดา เทพ พุทธ และผู้ศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายต่างก็ได้มาพร้อมกันแล้ว โต๊ะที่จัดเลี้ยงทั้งหมดมีหนึ่งร้อยกับแปดโต๊ะ

หยางเซิง : บรรดาท่านผู้ทรงธรรม ได้นั่งเต็มไปหมดทุกโต๊ะ มีทุกศาสนา พวกเขาต่างนุ่งห่มอาภรณ์ที่แตกต่างกัน แต่ก็มีจุดเด่นของแต่ละแบบ

อรหันต์จี้กง : แม้ศาสนาจะแตกต่างกัน ซึ่งมีเอกลักษณ์เฉพาะตน แต่ความมุ่งหมายของศาสนาเหมือนกัน คือ เพื่อพยุงวิญญาณของมนุษยชาติให้สูงขึ้น เพื่อเข้าสู่สังคมที่เหมือนกัน โดยไม่มีความเห็นแก่ตน เพื่อสังคมที่มีความผาสุก เพราะฉะนั้นพวกเขาล้วนมีกุศลจิต พุทธจิต จึงสามารถได้รับผลธรรมเช่นขณะนี้ โดยไม่ต้องกลับมาเวียนเกิด ขณะนั้นท่านพระกษิติครรภ์โพธิสัตว์ก็มาถึง

ลือซุนเอี๋ยง : ข้าฯมีตำแหน่งเป็นมหาอำมาตย์แห่งตำหนักทองช่วยเทวกิจท่านเง็กเซียนฮ่องเต้ ขณะนี้เป็นช่วงเวลาโปรดเวไนยสัตว์ ภารกิจในสวรรค์จึงมีมาก บัดนี้ หนังสือ “เที่ยวเมืองสวรรค์” จัดทำสำเร็จลงแล้ว สามารถที่จะให้ผู้มีจิตมั่นคงในธรรม เป็นหลักในการปฏิบัติธรรม และมีความรู้ความเข้าใจในสภาพชีวิตของสวรรค์ ซึ่งเป็นสิ่งที่เขาได้แสวงหากันมา จะ

ได้ไม่ต้องฝึกกันอย่างผิด ๆ อันเป็นโชคลาภของชาวโลก ณ บัดนี้ ท่านเง็กเซียนฮ่องเต้ก็เสด็จมาถึง ท่านสมเด็จพระชนนีเจ้าก็เสด็จมาถึง เช่นกัน บรรดาผู้ศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายก็ลุกขึ้นยืนแล้วก็กราบลงรับเสด็จ

พระชนนีเจ้า : พวกท่านมิต้องมีพิธีรีตอง เชิญตามสบาย

ลือซุนเอี๋ยง : ขอให้ท่านทั้งหลายลุกขึ้น แล้วนั่งลง

พระชนนีเจ้า : วันนี้เป็นวันเฉลิมฉลองความสำเร็จที่หนังสือ "เที่ยวเมืองสวรรค์" ได้แต่งเสร็จจิตแม่ปลื้มปิติเป็นอย่างยิ่ง จึงได้จัดงานเลี้ยงเป็นพิเศษ ณ วังสระทิพย์ เพื่อแสดงความยินดีและผู้ทรงธรรมทั้งสามแดน ต่างได้รับเชิญเป็นตัวแทนในงานเลี้ยงครั้งนี้ด้วย

เง็กเซียนฮ่องเต้ : ด้วยพระมหากรุณาธิคุณของท่านพระชนนีเจ้าทำให้ทัศนียภาพแห่งสวรรค์ถูกเปิดเผยสู่ชาวโลก ความสำเร็จโดยปราศจากอุปสรรคของหนังสือ "เที่ยวเมืองสวรรค์" ทำให้จิตข้าฯ ยินดียิ่ง พระชนนีเจ้าได้จัดงานเลี้ยงฉลองในครั้งนี้ เป็นการแสดงถึงพระคุณอันยิ่งใหญ่ของสวรรค์ ที่มีความห่วงใยในมวลชน ขอให้มวลชนโปรดระลึกถึงจิตสวรรค์ กลับตนสู่ทางสวรรค์ ชำระล้างความใคร่ของมนุษย์ มีจิตรักษาธรรม บำเพ็ญมหาสัทธรรม เพื่อให้บรรลุถึงจิตวิญญาณเดิม เพื่อความสมบูรณ์ดีงามของจิตมนุษย์ เมื่อดับชีพแล้ว วิญญาณจะได้ยึดหลักธรรมคืนสู่ถิ่นเดิม อย่าได้ทำลายน้ำใจของพระชนนีเจ้า ให้เริ่มงานนับบัดนี้ ท่านอรหันต์จี้กง ท่านหยางเซิง โปรดทำใจให้สบาย ๆ

รับการเลี้ยงนี้เถิด

อรหันต์จี้กง : ขอรับ! เจ้าหยางเซิงไม่ต้องเกรงใจนะ นี่เป็นความกรุณาของพระชนนีเจ้า และท่านเง็กเซียนฮ่องเต้ ที่ประทานให้ เริ่มลงมือได้

เง็กเซียนฮ่องเต้ : ขอให้ลูกทั้งหลายจงกลับเนื้อกลับตัว อย่าได้ก่ออกุศล เดินทางบาป เพื่อที่จะได้หลีกเลี่ยงเวรกรรมตอบสนอง

พระกวนอิม : หนังสือ "เที่ยวเมืองสวรรค์" ทำเสร็จลง พระธรรมรุ่งโรจน์ ศาสนาอันศักดิ์สิทธิ์เผยแพร่กว้างขวาง น้ำมนต์จากกิ่งหลิวปะพรมทั่วพิภพ ผู้ที่มีบุญวาสนาเมื่อได้อ่านแล้วเข้าใจ ต้องปฏิบัติบำเพ็ญเพียร ก็จะสำเร็จมรรคผล หากยังมีการกล่าวร้าย ก็จะตกสู่อบายภูมิตลอดกาล

พระชนนีเจ้า : ท่านหยางเซิงเป็นบัณฑิตชน ได้รับโองการให้ติดตามอรหันต์จี้กงไปท่องเที่ยวสามแดน เริ่มจากแต่งหนังสือ "เที่ยวเมืองนรก" ได้เผยแผ่ทั่วโลก ผดุงจิตใจของมนุษย์ให้อยู่ในธรรม เหนี่ยวรั้งไม่ให้เสื่อมทราม ทำให้สะอาดหมดจดเป็นการสร้างแบบอย่างอันดีงามตลอดไป ขณะนี้เพื่อปิดทางไปสู่นรก และเปิดเส้นทางไปสู่สวรรค์ แม่จึงมีโองการให้แต่งหนังสือ "เที่ยวเมืองสวรรค์" เปิดเผยความมหัศจรรย์ของสวรรค์หย่อนบันไดสวรรค์ให้ไว้ บัดนี้ การท่องสวรรค์ครั้งที่สามสิบหกได้เสร็จสิ้นสมบูรณ์แล้ว ใจแม่ยินดียิ่งนัก หยางเซิงไม่ทำให้แม่ผิดหวัง เหมือนดั่งพระถังซำจั๋งไปอัญเชิญพระไตรปิฎกทางทิศตะวันตก อดทนต่อความลำบาก ทนต่อการติฉินนินทา

ผ่านด่านมารต่าง ๆ วิญญาณดั้งเดิมมั่นคงตลอดกาล จึงประทานรางวัลให้วิญญาณของบรรพบุรุษ ได้ขึ้นสวรรค์ทั้งเก้าชั่วโคตร รับผลตามที่ให้ ไม่ต้องกลับมาเวียนว่ายตายเกิด ส่วนศิษย์ในสำนักเซี้ยเฮี้ยงตึ๊งที่เหนื่อยยาก ในการจัดทำหนังสืออย่างเสมอต้นเสมอปลาย จึงประทานผลบุญให้คนละสิบส่วน และให้ติดชื่อบนป้ายสีทองด้วย เพื่อวิญญาณจะได้รับความสะดวก

เจ้าหยางเซิงซึ่งได้ปฏิบัติตามโองการจนสำเร็จ มีพลังปฏิบัติต่อไป เพื่อให้วิญญาณไม่ติดขัด จะได้รับคำสั่งใหม่ต่อไป เพื่อสำเร็จผลธรรมอันไร้สิ้นสุด เพื่อโปรดเวไนยสัตว์ได้เพิ่มมากยิ่งขึ้น

หยางเซิง : กราบขอบพระคุณพระชนนีเจ้า ลูกมีความรู้สึกว่าอ่อนจิตเหนื่อยกาย ไม่มีพลังความสามารถ ขอพระชนนีเจ้าโปรดประทานสติปัญญา เพื่อให้ลูกได้โปรดเพื่อนมนุษย์ตามปณิธานที่ตั้งไว้

พระชนนีเจ้า : เจ้าไม่ต้องกังวล ธรรมสวรรค์ย่อมตอบสนองประทานแก่ผู้มีกุศล เจ้าช่วยสวรรค์ประกาศธรรมอย่างเต็มที่แล้ว สวรรค์ย่อมช่วยเจ้าให้สมปณิธานแน่ ยังมีมวลมนุษย์อีกจำนวนมาก ที่รอการกอบกู้อยู่ จงอย่าท้อแท้ใจเป็นอันขาด ต่อไปยังต้องเผยแพร่คุณธรรมอันศักดิ์สิทธิ์อีก อันเป็นภาระที่ต้องช่วย

หยางเซิง : ขอรับกระผม มโหรีที่ไพเราะเสนาะหู เหล่านางฟ้าทรงอาภรณ์พริ้งเพรา กำลังฟ้อนรำด้วยความงดงามอ่อนช้อย

การเคลื่อนไหวของนางฟ้าก็แคล่วคล่องแผ่วเบา มิทราบว่าฝึกฝนมาอย่างไร ?

อรหันต์จี้กง : ออกกำลังกายอยู่เป็นประจำ ให้จิตใจเบิกบาน อย่าเห็นแก่รับประทาน ฝึกฝนอยู่เสมอ ไม่หวาดหวั่น ไม่กังวล อาภรณ์ธรรมชาติชุดหนึ่งเราใช้ได้ตลอดกาล ยิ่งทรงก็ยิ่งงาม เพราะว่าร่างกายมีพลานามัยดี ถึงแม้ว่านางฟ้าจะไม่แต่งหน้า ก็มีใบหน้าที่แดงระเรื่อกับสีขาวที่นวลผ่อง บริสุทธิ์น่ารักจริง ๆ

หยางเซิง : ท่านอาจารย์กล่าวอย่างมีเหตุผล

พระชนนีเจ้า : ท่านอาจารย์จี้กงและลูกหยางเซิง อย่าเอาแต่คุย เดี๋ยวจะลืมรสชาติอันโอชาของอาหาร

หยางเซิง : ขอบพระคุณ ที่พระชนนีเจ้าทรงห่วงพระทัย

อรหันต์จี้กง : เรารับกันให้เต็มที่เลย ผลไม้ทิพย์แม้จะมากก็ไม่เบื่อ ตอนนี้เห็นทีต้องขยายกระเพาะเพื่อบรรจุความพิสดารอันดีงามของฟ้าดิน

หยางเซิง : ขอรับ รสชาติอย่างนี้ทำให้ลืมเลือนได้ยาก พอน้ำอมฤตเข้าปาก มีกลิ่นหอมหวนติดตรึงกระผมขอดื่มคารวะท่านอาจารย์สักจอกหนึ่ง

อรหันต์จี้กง : ข้าฯงดสุราแล้ว ก็ขอใช้น้ำอมฤตดื่มแทนสุรา เชื่อว่าคงทำให้สุขภาพดีขึ้นและมีอายุวัฒนะ เพื่อจะได้โปรดคนมากขึ้น

หยางเซิง : ท่านอาจารย์ชอบล้อเล่นจริง ๆ โต๊ะข้าง ๆ มีท่านสมเด็จพระชนนีเจ้า ท่านเง็กเซียนฮ่องเต้ ท่านไตรวิสุทธิเทพ

ท่านตรีรัชภพ และพระศาสดาแต่ละศาสนา พวกท่านมีพระพักตร์ยิ้มแย้ม ต่างก็ร่วมงานเลี้ยงท่ามกลางบรรยากาศอันละมุนละไมนี้

ท่านเล่าจื้อ : เต๋านั้นไม่มีคำกล่าว แต่ที่กล่าวในหนังสือ "เที่ยวเมืองสวรรค์" มีมากมาย หากมวลมนุษย์ไม่ฝึกเรียน ข้าฯเองก็ไม่มีอะไรจะกล่าว หวังให้เข้าใจความหมายอันแท้จริงของสิ่งไร้ที่สิ้นสุด เพื่อความสำเร็จในธรรมะอันสูงส่ง

พระพุทธเจ้า : พระพุทธธรรมก็ไม่มีคำพูด ที่พูดอยู่ในหนังสือ "เที่ยวเมืองสวรรค์" ขอให้มวลมนุษย์พิจารณาให้เข้าใจ หากมนุษย์ไม่พูดถึงพุทธะ พุทธะของอาตมาก็จะไม่พูด นั่นหมายถึงทิศตะวันตกก็จะไม่มีพุทธ ดังนั้นจึงขอให้พระธรรมเผยแพร่สู่โลก เพื่อให้ชาวโลกได้สำเร็จ จนพบพุทธะ

ท่านขงจื้อ : บัณฑิตไม่พูดเรื่องของเขตแดนวิญญาณ หากตอนเช้าได้พบธรรม แม้จะต้องตายเสียในตอนเย็นก็ไม่เสียดาย จิตที่ทำตามคำสั่งของสวรรค์ คือ ธรรม สดับธรรม รู้ธรรมก็สามารถร่วมกับสวรรค์ได้ สวรรค์และมนุษย์รวมกันเป็นหนึ่ง ก็จะพ้นจากความเกิดความตาย ธรณีบัณฑิตมีธรรม ก็สามารถก้าวไปสู่แดนศักดิ์สิทธิ์

พระชนนีเจ้า : การฉลองเริ่มขึ้นแล้ว ลูกท้อทิพย์กำลังสุกปลั่ง หวังว่าเวไนยสัตว์ทั้งหลายจะฝึกฝนหมั่นเพียร เคารพหลักธรรมสวรรค์ รักษาคุณธรรมของมนุษย์ให้ดี แล้วงานเลี้ยงแห่งสระทิพย์กำลังตระเตรียมที่สำหรับคอยต้อนรับท่านอยู่ ปกป้องความ

เที่ยงธรรม อันเป็นภาระที่หนักหน่วงมาก แม้จะทำหนังสือเสร็จสองเล่ม แต่เสียงธรรมต่าง ๆ ยังต้องอาศัยเจ้าเป็นผู้เผยแพร่ เพื่อสร้างโชคลาภให้มนุษยชาติ กอบกู้ผู้ลุ่มหลงขอให้กระทำด้วยความสามารถเถิด

หยางเซิง : กราบขอบพระคุณพระชนนีเจ้าที่ประทานพรให้ ลูกจะขอปฏิบัติตาม

อรหันต์จี้กง : เจ้ามีโชคลาภและปัญญาอันลึกซึ้ง วันนี้ได้รับเกียรติจากคำสั่งของพระชนนีเจ้า มาร่วมงานเลี้ยงอันศักดิ์สิทธิ์นี้ เพื่อปฏิบัติด้วยความสบายใจ ไม่ต้องไปกังวลมากเช่นนั้นอาจารย์จะมอบพัดให้เล่มหนึ่ง ชายแขนเสื้อที่โล่งเปล่าทั้งสองข้างของข้าฯนี้ ก็สามารถไปท่องเที่ยวได้ทั่ว มีความสุขสราญ เพื่อโปรดผู้มีบุญวาสนา

หยางเซิง : จะติดตามรอยเท้าอาจารย์ แต่ขอให้ช่วยเหลือศิษย์ผู้โง่บ้างก็แล้วกัน

อรหันต์จี้กง : ฮาฮ้า! มิตรภาพตั้งหลายปี จะลืมเลือนได้อย่างไร วางใจเถอะ!

หยางเซิง : ถ้าเช่นนั้น กระผมก็เบาใจแล้ว

พระชนนีเจ้า : เจริญพร! ท่านอรหันต์จี้กงที่นำเจ้าหยางเซิงท่อง-เที่ยวทั่วสามแดน แต่งหนังสือได้โปรดคนจำนวนมาก ได้สำเร็จอริยมรรคชั้นสูงแล้ว เปล่งรัศมีแววาว อวตารได้หมื่นแสนหาที่สิ้นสุดมิได้ นับเป็นพระพุทธที่ทรงเมตตา

อรหันต์จี้กง : กราบขอบพระคุณพระชนนีเจ้า ที่ประทานพรให้

อาตมาต้องการแต่ความเบาสบาย ไม่ต้องเป็นภาระที่คอยถ่วง อริยผลนี้ขอมอบให้แก่ผู้มีบุญวาสนา

ลือซุนเอี๋ยง : งานเฉลิมฉลองสิ้นสุดลงแล้ว ท่านหยางเซิงเตรียมตัวคารวะตอบแทน

หยางเซิง : ขอรับกระผม! กระผมได้มีโอกาสกำเนิดขึ้นในโลกนี้ บุญคุณของประเทศชาติ บิดา มารดา ครูบาอาจารย์ ที่อบรมเลี้ยงดู จนได้อุทิศกายเข้าสู่ธรณีธรรม ได้รับความกรุณาจากสวรรค์ มีคำสั่งให้ติดตามอาจารย์ ท่องเที่ยวสามแดนเพื่อแต่งหนังสือ บัดนี้หนังสือสำเร็จลงแล้ว และยังได้รับพระราชทานเลี้ยงจากพระชนนีเจ้า ท่านเง็กเซียนฮ่องเต้และเหล่าผู้ทรงธรรม รู้สึกประทับใจมาก ก้มลงกราบขอบพระคุณในความกรุณาธิคุณ และขอเจริญรอยตามความคิดของท่าน และหนทางอันศักดิ์สิทธิ์ต่อไป

พระชนนีเจ้า : ลูกหยางลุกขึ้นได้ เจ้าเหนื่อยยากมากแล้ว แม่มีความยินดีที่หนังสือได้เผยแพร่ออกไปแล้ว ทำให้ผู้หลงผิด กลับตัวเป็นจำนวนมากจนนับไม่ได้ แม้จะเหนื่อยก็ได้รับผลตอบแทน ปลูกแตงย่อมได้แตง ปลูกถั่วย่อมได้ถั่ว ปลูกธรรมย่อมได้ธรรม วันนี้บัวอาสน์ได้ขยายออกเปล่งปลั่ง อริยผลของเจ้าได้รับแล้ว จิตได้รับการปลอบขวัญแล้ว เพื่อเป็นการตอบแทนแก่ศิษย์ในสำนักเซี้ยเฮี้ยงตึ๋ง แม่จะประทานน้ำอมฤตให้หนึ่งกา ขอให้ท่านอรหันต์นำกลับไปให้เขาดื่มกัน เพื่อเพิ่มพูนสติปัญญา

หยางเซิง : กราบขอบพระคุณที่พระชนนีเจ้า ทรงประทานให้

อรหันต์จี้กง : น้ำอมฤตกานี้ ได้มามิใช่ง่าย มันเกิดจากหยาดเหงื่อและเลือดเนื้อ ผ่านจากการกลั่นกรองจากฟ้า-ดิน สุริยัน-จันทรา ซึ่งปราศจากความขุ่น ดังน้ำทิพย์เป็นของล้ำค่าแห่งสวรรค์ ลูกท้อทิพย์เหลือเพียงลูกเดียว เจ้าหยางเซิงรับมันเสีย

หยางเซิง : ผมรับประทานมากแล้ว

อรหันต์จี้กง : ถ้างั้นข้าฯ จะบีบน้ำของมันให้รวมอยู่ในน้ำอมฤต เพื่อแบ่งปันให้แก่ศิษย์ในสำนัก

หยางเซิง : ก็ดีซิครับ ท่านพี่ ๆ ต่างก็เหน็ดเหนื่อย กระผมจะรับเสียคนเดียวได้หรือ ควรต้องเผื่อพวกเขาถึงจะถูก

อรหันต์จี้กง : ก็ดี!

ลื่อซุนเอี๊ยง : งานอันศักดิ์สิทธิ์สิ้นสุดลงแล้ว ทั้งหมดโปรดยืนขึ้น เพื่อส่งท่านอรหันต์จี้กงและหยางเซิงกลับสำนัก

บรรดาผู้ทรงธรรม : ต่างเปล่งเสียง เจริญพร! บุญกุศลเหลือคณานับ

หยางเซิง : กราบลาพระชนนีเจ้า ท่านเง็กเซียนฮ่องเต้ และบรรดาผู้ศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลาย ขอให้แผ่แสงธรรมปกคลุมไปทั่วโลก

อรหันต์จี้กง : ขอบคุณพระชนนีเจ้า ท่านเง็กเซียนฮ่องเต้ บรรดาเทพ พุทธ ทั้งหลาย อาตมาขอลาก่อน เจ้าหยางเซิงรีบขึ้นบนดอกบัวเถอะ

หยางเซิง : ผมนั่งเรียบร้อยแล้ว ขอให้ท่านอาจารย์ถือกาน้ำอมฤตให้ดี

อรหันต์จี้กง : เจ้าวางใจได้ เรากลับสำนักเถอะ

หยางเซิง : กราบลาทุกท่าน มโหรีศักดิ์สิทธิ์กำลังบรรเลงเพลงอำลาจากกัน ทำให้เกิดอาลัยอาวรณ์เป็นอย่างยิ่ง

อรหันต์จี้กง : นี่คือรถเที่ยวสุดท้ายที่ข้าฯ ขับขี่และเป็นมัคคุเทศก์ด้วย เจ้าหยางเซิงต้องมีสติสัมปชัญญะ ภายหลังลงจากรถแล้วก็พักผ่อนสักครู่ เพื่อฟื้นฟูวิญญาณ และหวังว่าวันหลังจากขึ้นรถบัวอาสน์อีก ก็สามารถจะขับเคลื่อนเองได้ แล้วอาจารย์ก็จะอยู่เป็นเพื่อนข้างกายไปโปรดผู้มีบุญวาสนา

หยางเซิง : หากเป็นเช่นนี้ กราบขอบพระคุณอาจารย์ที่ประทานสติปัญญาให้ ทำให้บรรพบุรุษของศิษย์พลอยได้รับเกียรติอันนี้ไปด้วย

อรหันต์จี้กง : ในโลกนี้ไม่มีอะไรที่ได้มาโดยไม่ต้องทำอะไรเลย นี่เป็นโชคลาภที่เจ้าควรได้.....เสียงเครื่องยนต์ค่อย ๆ เบาเสียงลง เสียงลมพัดผ่านก็เบาลง ที่บรรทุกเอาหนังสือท่องสวรรค์นี้ แต่ละคำ แต่ละวัน แต่ละเดือน แต่ละปี จนกระทั่งได้รวบรวมข้อมูลที่มีค่า จัดพิมพ์เป็นคัมภีร์สวรรค์เล่มหนึ่ง อาตมาจะส่งมันไปถึงที่หมาย และรถคันนี้ ก็ส่งเข้าอู่ซ่อมเติมน้ำมัน เพราะผ่านการท่องเที่ยวอันยาวนาน ทั้งคนขับและผู้โดยสารต่างเพลียตาม ๆ กัน ควรพักผ่อนได้แล้ว เพื่อเตรียมตัวท่องเที่ยวใหม่ สวัสดี

สำนักเซี่ยเฮี้ยงตึ้งถึงแล้ว วิญญาณกลับเข้าร่างหยางเซิง

เทวโองการของเง็กเซียนฮ่องเต้

ท่านซื้อข้าราชการฝ่ายในของตำหนักทอง ลงประทับทรง กล่าวเป็นกลอนความว่า

เทวโองการถึง เซี่ยเฮี่ยงตึ้งสำนักธรรม
ความหอมหวนของคัม ภีร์สวรรค์สำเร็จลง
กาลเร่งรัดกอบกู้ ผู้คนศีลธรรมดำรง
ในศกหน้าชื่อคง ลือกระฉ่อนทั่วโลกา

คำสั่งศักดิ์สิทธิ์

ราตรีนี้ ข้าฯ ได้รับคำสั่งให้ประกาศเทวโองการ ให้เทพเจ้าและมวลมนุษย์กราบลง ได้รับคำสั่งจากท่านเง็กเซียนฮ่องเต้อัครราชาแห่งเทพทั้งปวงความว่า....

ข้าฯ สถิตยังสวรรค์ จิตข้าฯ เป็นห่วงปวงชน อนิจจา ความเจริญก้าวหน้าของวิทยาการ ทำให้คุณธรรมตกต่ำ ด้วยเหตุนี้บรรดา เทพ พุทธ จึงเสด็จลงประทับทรง เพื่อบรรยายธรรมเพื่อเหนี่ยวรั้งไม่ให้ต่ำทราม

ขณะนี้สำนักธรรมเซี่ยเฮี่ยงตึ้ง แห่งเมืองไถ่ตง ไต้หวันได้รับเทวโองการ ให้รับประทับทรง มีความชอบเป็นอย่างยิ่ง ครั้งก่อนได้มีเทวโองการให้แต่งหนังสือ "เที่ยวเมืองนรก" เผย

แพร่กว้างขวาง เพื่อเตือนสติชาวโลก ได้รับผลเป็นที่น่าพอใจ บัดนี้ก็มีเทวโองการให้แต่งหนังสือ "เที่ยวเมืองสวรรค์" เพื่อยื่นบันไดสวรรค์ ชักนำผู้มีบุญวาสนา โปรดเวไนยสัตว์อย่างสำคัญยิ่ง คำสั่งจากสระทิพย์เร่งรัดให้แต่งหนังสืออันมีค่านี้ให้เร็วที่สุด เพื่อประทานแก่มวลชน เพื่อเป็นการปลอบเตือน ดังนั้น ข้าฯ จึงมีคำสั่งให้ส่งมอบหนังสือ "เที่ยวเมืองสวรรค์" ในวันขึ้น 2 ค่ำ เดือนยี่ ปีระกา(เสาร์ที่ 7 มีนาคม 2524) อันเป็นวันคล้ายวันเกิดของท่านอรหันต์จี้กง เพื่อการแสดงความดีงามทั้งสองด้าน หนังสือนี้มีทั้งหมดสามสิบหกครั้ง ซึ่งเหมาะสมตามกฎบัติแห่งฟ้าบันดาลด้วย

ท่านอรหันต์จี้กง หยางเซิง ใกล้ที่จะหมดภาระอันหนักลงแล้ว จึงหวังว่าจะแต่งให้สมบูรณ์ จนถึงนาทีสุดท้าย เพื่อหนังสือจะสืบทอดเป็นอนันตกาล ส่วนศิษย์ในสำนักเซี่ยเฮี้ยงตึ๊งที่เหน็ดเหนื่อย ช่วยเหลือแต่งหนังสือ มีความดีความชอบอันยิ่งใหญ่ขอให้รักษาจิตวิญญาณนี้ไว้ ตั้งใจให้แน่วแน่อย่าท้อถอย เพื่อเป็นการสร้างบุญกุศลกอบกู้บรรพบุรุษ ซึ่งจะได้รับอริยผลในงานฉลองแห่งมงคลรุ่งโรจน์ด้วย

จงแสดงความเคารพ โดยอย่าประมาท ให้กราบขอบพระคุณด้วย

ณ วันขึ้น 6 ค่ำ เดือนสิบ ปีวอก

(วันที่ 13 พฤศจิกายน พุทธศักราช 2523)

ข่าวดีสำหรับผู้ป่วยโรคกระเพาะเรื้อรัง

เนื่องด้วยทางกุศลธรรมมูลนิธิได้ตำรายารักษาโรคกระเพาะ จากผู้มีอาวุโสที่เปี่ยมด้วยจิตเมตตาท่านหนึ่ง ซึ่งปัจจุบันได้เสียชีวิตไปแล้ว

ตำรายารักษาโรคกระเพาะนี้ประกอบด้วยสมุนไพรที่สามารถหาได้ในเมืองไทย เช่น มะกรูด มะขาม ไพล พริกไทย เกลือเป็นต้น สมุนไพรเหล่านี้ เมื่อผ่านกรรมวิธีที่ถูกต้องแล้ว จะเป็นตัวยาที่รักษาผู้ป่วยโรคกระเพาะได้สามสิบกว่าปีมานี้ มีผู้ป่วยด้วยโรคกระเพาะเรื้อรังมานานจำนวนมาก ได้รับประทานยาขนานนี้แล้ว ต่างก็หายป่วยเป็นปลิดทิ้ง และเขามีสุขภาพแข็งแรง มีความสุขกับการทำงาน และสร้างความผาสุกแก่ครอบครัวได้ มีกรรมการคนหนึ่งในกุศลธรรมมูลนิธิได้นำยาขนานนี้ไปให้สมาชิกโรงเจแห่งหนึ่งในประเทศมาเลเซียเพื่อแจกจ่ายแก่ผู้ป่วยโรคกระเพาะ และก็สามารถรักษาผู้ป่วยหลายสิบรายหายเป็นปลิดทิ้งเช่นกัน จนคนในโรงเจมาเลเซียต้องมาขอสูตร และกรรมวิธีของยาขนานนี้เพื่อผลิตขึ้นเผยแพร่แก่ผู้ป่วยต่อไป

ข้าพเจ้าขอกราบเรียนบอกข่าวดีแก่ผู้ป่วยด้วยโรคกระเพาะว่า หากท่านได้ป่วยเป็นโรคนี้มาเป็นเวลานาน และเคยไปหาแพทย์รับการรักษามาแล้ว แต่ยังไม่สามารถจะหายขาดจากโรคนี้ได้ ขอได้โปรดติดต่อได้ที่

กุศลธรรมมูลนิธิ
125 ถนนสาธุประดิษฐ์ ซอย 12 (ซอยทวีสิทธิ์)
เขตยานนาวา
กทม. 10120
โทร : 212-3644 เวลา 08.30 น. - 17.00 น. ทุกวัน

ทางมูลนิธิยินดีมอบยานี้ให้โดยไม่คิดมูลค่าใช้จ่ายใด ๆ ทั้งสิ้น

ข้าพเจ้าขอภาวนาให้ผู้ป่วยจงหายขาดจากโรคทรมานนี้ในเร็ววัน และมีสุขภาพที่แข็งแรงเพื่อทำประโยชน์ให้แก่ครอบครัว สังคม ประเทศชาติต่อไปได้

ขออานิสงส์จากกุศลกรรมครั้งนี้ จงเป็นพลวปัจจัยส่งให้วิญญาณของเจ้าของตำรานี้ จงมีความสุขยิ่ง ๆ ในสัมปรายภพด้วยเทอญ

จากผู้แจ้งข่าว
นายสุเทพ มานีเวศม์
23 พฤศจิกายน 2538

ยาสมานจิตของพระอาจารย์ไร้ขอบเขต (อู๋จี้)

มีความอดกลั้น	1 ชิ้น
มีจิตเมตตา กรุณา	1 ชิ้น
มีความอ่อนน้อม ถ่อมตน	$\frac{1}{2}$ ตำลึง
มีเหตุผล	3 ขีด
มีสัจจะ	ขาดไม่ได้
มีความยุติธรรม	1 ชิ้น
มีความกตัญญู	10 ส่วน
มีความซื่อสัตย์	1 อัน
สร้างผลบุญและกุศล	มีเต็มที่
ให้ความสะดวก	ไม่จำกัดจำนวน

อาจารย์กล่าวไว้ว่า *"ผู้ใดก็ตาม หากต้องการปกครองประเทศให้เจริญรุ่งเรือง มีครอบครัวที่สุขสันต์ หรือจะบำเพ็ญธรรมให้บรรลุผล ควรรับประทานยาสมานจิต ซึ่งประกอบด้วยตัวยา 10 อย่างข้างต้น จึงจะเกิดผล"*

"ยาขนานนี้เหมาะกับฟ้าดิน ถ้ารับประทานบ่อย ๆ ไม่ต้องพึ่งพาแพทย์ใด ๆ ขอให้อุบาสก อุบาสิกา ทุกผู้นามจงอย่าได้รีรอสงสัย"

วิธีใช้

ใช้จิตว่างฝัด ไม่รีบร้อน ไม่โมหะ ให้อารมณ์ลดลง 30% บดให้ละเอียดจนเป็นผงในกะละมังยุติธรรม และควรไตร่ตรอง 3 ครั้ง ใช้น้ำผึ้งปั้นเป็นลูกกลอน รับประทานวันละ 3 ครั้ง เวลาใดก็ได้ แต่ต้องทานด้วยอารมณ์เยือกเย็น ถ้ารับประทานประจำ ร่างกายจะแข็งแรงสมบูรณ์

ข้อห้าม

อย่าพูดอย่างทำอย่าง อย่าเป็นคนเห็นแก่ตัว อย่าลอบกัดคนข้างหลัง อย่ามีจิตปองร้าย อย่าแอบแฝงแผนชั่ว อย่ายุยงปอปั้น อย่ากุเรื่องให้วุ่นวาย (อย่าปั้นน้ำเป็นตัว) เจ็ดข้อข้างต้น ควรรีบละทิ้ง

อานิสงส์

ยา 10 อย่างนี้ ถ้าใช้ทั้งหมด จะอายุมั่นขวัญยืนบรรลุพระโพธิสัตว์ ถ้าใช้แค่ 4-5 อย่าง ก็สามารถลดโทษเพิ่มอายุ หากไม่ใช้สักอย่าง จะประสบเคราะห์กรรม ถึงแม้จะมีแพทย์เทวา ก็ยากที่จะเยียวยาได้

รายชื่อผู้ร่วมพิมพ์ "เที่ยวเมืองสวรรค์"

พุทธสถานไท้อิม	22,250 บาท
คุณสุคนธ์ ซิลแบรก ประเทศเยอรมัน	5,000 บาท
คุณพรรณราย วนิชยางกูรานนท์	3,500 บาท
คุณสัมฤทธิ์ คำขอดแก้ว	2,250 บาท
คุณวิโรจน์ เสน่ห์วงศ์	1,500 บาท
คุณปัจจัย - คุณเอกรัตน์	1,000 บาท
คุณอรุณี แสงทอง	1,000 บาท
คุณทวีผล ดีเยี่ยม และครอบครัว	1,000 บาท
คณะสามัคคีธรรม	1,000 บาท
คุณวิวัฒน์ วังกาพร	1,000 บาท
คุณประวิทย์ - คุณปราณี มาสกุลรัตน์	1,000 บาท
คุณรัตนา มาสกุลรัตน์ อุทิศให้ นายสมาน สุทธิเรืองวงศ์	1,000 บาท
คุณสมภพ มณีวัฒนมงคล	1,000 บาท
คุณวีระชัย - คุณจันทนี วาสิกดิลก	600 บาท
แม่ชีบุญชู แสงบุญศรี และ คุณพิพัฒน์ อริยะสุนทร	500 บาท
คุณโต๊ะหลีเกี้ยว	500 บาท
คุณเริงชัย ตันตยานนท์กุล และครอบครัว	500 บาท
คุณสงวนพงศ์ เอื้อคารวะ และ คุณลัดดา เลิศประกิต	500 บาท

คุณประวัติ จงเจริญศรี	500 บาท
คุณเพ็ญศรี ภาชี	400 บาท
คุณนภาพร ปรีชาภิลักษณ์	300 บาท
คุณสุวณี บุณยะรัตเวช	300 บาท
คุณลัดดาวัลย์ สงวนศิลป์	300 บาท
คุณสมใจ บัวผัน	300 บาท
คุณปัทมา เมฆอรุณ จ. ภูเก็ต	300 บาท
คุณอภินันท์ แซ่กิม จ. มุกดาหาร	300 บาท
คุณธวัชชัย นาคพุ่ม	270 บาท
คุณโสภา แต่เจริญสุข (UAF)	250 บาท
คุณวิชา แสงสุทธิ อ. หนองเสือ จ. ปทุมธานี	200 บาท
คุณลัดดา ฉันทร์ตา	200 บาท
คุณป้าจันทร์เที่ยง ไชยวงศ์ อ. ทองผาภูมิ จ. กาญจนบุรี	200 บาท
คุณธนุ - คุณสุกัญญา เศวตศรีถวัลย์	200 บาท
คุณพุ่มเพ็ชร มาทะวงษ์ อุทิศให้ ยายทองคา สุวรรณธาดา	200 บาท
คุณธวัชชัย นาคพุ่ม อุทิศให้ คุณนาค นาคพุ่ม, นางเสงี่ยม บัวเงิน, นางย้อน กลิ่นจุ้ย และ นายแปลก กลิ่นจุ้ย	200 บาท
คุณจิราภรณ์ จารุพงศ์	200 บาท
คุณปานใจ ศิริขวัญชัย	200 บาท

คุณสุรชัย และ คุณนิภาพร บูรณจารุกร	200 บาท
คุณนัฏพร - คุณเอกชัย มธุรพงศากุล	200 บาท
คุณญาดา มนต์ปาริชาติ และครอบครัว	200 บาท
คุณเปิด ทองนุ่ม อ. ลับแล จ. อุตรดิตถ์	140 บาท
คุณปรีชา และครอบครัว ธนานุคุณ	120 บาท
คุณวิชิต ธนานุคุณ และครอบครัว	120 บาท
คุณกาญจนา เสือนก นครสวรรค์	120 บาท
คุณตั้งหุย แซ่ตั้ง	100 บาท
คุณฉวีวรรณ แสวงกาญจน์	100 บาท
ส.ณ. ปิติ ชุมทอง	100 บาท
คุณวิภารัตน์ จิระกาญจนกิจ	100 บาท
คุณอรุณี ครุฑตานนท์	100 บาท
คุณนงเยาว์ เพ็ชกูล	100 บาท
คุณสาธิต - คุณรำพึง ศรีสวัสดิ์	200 บาท
คุณกาญจนา เสือพุก นครสวรรค์	120 บาท
คุณเพลินตา จันทร์เลิศลักษณ์	100 บาท
คุณสมหมาย มะลาศรี	100 บาท
คุณพรทิพย์ มะลาศรี	100 บาท
คุณสุภาพ นาคในทอง	100 บาท
คุณกาตร์ จึงเศษศรี	100 บาท
คุณสมศักดิ์ แสงสุเรนทร์ จ. สุรินทร์	100 บาท
คุณปราณี - คุณดวงพร รัตตะรังสี	100 บาท

คุณดลชัย วาสิกดิลก	100 บาท
คุณนงเยาว์ เพ็ชกูล	100 บาท
คุณกัลยา ศักดิ์คงกระพัน และบุตรธิดา	100 บาท
คุณวรรณา มานีเวศม์ อุทิศให้พ่อกองตัด แซ่มา แม่เหลี่ยงหยี แม่ถ่ำหมุ่ยซ้ำ	100 บาท
คุณศุภางค์ มานีเวศม์ อุทิศให้นายเขียว, นายล้อม, งู, กระต่าย, หนู, ไก่	100 บาท
คุณสุขภัค กัมปนาทชัยกุล	50 บาท
คุณสยาม จันทรอน	50 บาท
คุณทงสุรางค์ สุนทรเกส	50 บาท
คุณสุมิตรา ตุลาสมบัติ จ. ชลบุรี	50 บาท
คุณแหม่ม จ. จันทบุรี	20 บาท

บริจาคผ่าน คุณวีณา เลาหไพบูลย์

คุณอุไรวรรณ เตชะอิทธ์พร	500 บาท
แม่ชีอรุณลักษณ์ เลาหไพบูลย์	200 บาท
ร้านเจริญวุฒิยนต์ หลักสี่	200 บาท
คุณวีณา เลาหไพบูลย์	100 บาท
คุณสิริพร เลาหไพบูลย์	100 บาท
คุณปริญญา เลาหไพบูลย์	100 บาท
คุณโชติช่วง เลาหไพบูลย์	100 บาท

คุณสมพร เลิศวันตระกูล	4,000 บาท
คุณเตี่ยอ้ายฮุ้ง	1,200 บาท
คุณอรนุช - คุณผึ้งผาย สุนทราภัย และลูก ๆ	1,000 บาท
คุณสุรชัย - คุณแดงน้อย - คุณภัทรพงษ์ - ด.ช. อธิพันธ์ หวังพัฒนานุกูล	500 บาท
คุณหยู่เซ็ง แซ่เตียว และครอบครัว ขออุทิศส่วนกุศลให้เจ้ากรรมนายเวรและบรรพบุรุษ	1,000 บาท
คุณแม่นวน - คุณพิตรเจริญ วงศ์ไชยฟง	1,000 บาท
คุณสมชาย - คุณอิสราวัลย์ - คุณตูนย์ - คุณอุรยา วงศ์ไชยฟง	200 บาท
คุณปริศนี อรินใจ	200 บาท
คุณสุพัชร์ ชัยชวนดารา อุทิศให้คุณอุไร แก้วผดุง - นายหลีกิ้ม แซ่ลี้	170 บาท
คุณเฉินลีลี	100 บาท
คุณเกียรติพงษ์ - คุณเกษรา - ด.ช. วีระพงษ์ - ด.ญ. มีมี่ โอสถศิลป์	200 บาท

คุณวัชรินทร์ - คุณสันศนีย์ เหล่าวิทวัส และครอบครัว จำนวน	1,000 เล่ม
คุณสมพร เลิศวังตระกูล	8,000 บาท

บริจาคผ่าน คุณนวลฉวี เนาสราญวงศ์

คุณนวลฉวี เนาสราญวงศ์	500 บาท
คุณรุ่งนภา ถิรเจริญสกุล อุทิศให้ คุณพ่อตังกวย แซ่หวม และ น.ส. อุษา แซ่หวม	500 บาท
คุณแม่จือสั้ง แซ่เอี้ย	100 บาท
คุณปราณี ถิขุนทด	100 บาท
คุณแม่หงษ์ เนาสราญวงศ์	100 บาท

รายนามที่ร่วมพิมพ์หนังสือเล่มนี้ทุกท่าน ขออุทิศส่วนกุศลให้แก่บรรพบุรุษ ปู่ ย่า ตา ยาย ครูบาอาจารย์ คุณบิดามารดา ญาติสนิทมิตรสหาย และผู้มีพระคุณทุกท่านที่ล่วงลับไปแล้ว เจ้ากรรมนายเวร ทุกภพทุกชาติ สัมภเวสี เพื่อนร่วมโลกที่เกิดอุบัติเหตุจนเสียชีวิต และสรรพสัตว์ทั้งหลาย ขอให้ท่านที่มีทุกข์จงพ้นจากทุกข์ ท่านที่มีสุข จงมีความสุขยิ่ง ๆ ขึ้นไป และภาวนาขอให้ทุกท่านหลุดพ้นจากการเวียนว่ายตายเกิดโดยเร็วที่สุด

รายการชื่อหนังสือที่จัดพิมพ์เผยแพร่แล้ว

ชุด ท.พ. บัญชา ศิริไกร	ค่าส่งเล่มละ	
1 เที่ยวเมืองนรก	”	6 บาท
2 เที่ยวเมืองสวรรค์	”	6 บาท
3 วงเวียนกรรมของสัตว์โลก	”	6 บาท
4 เส้นทางอริยะ	”	6 บาท
5 ประวัติพระอรหันต์จี้กง	”	4 บาท
6 ปรากฏการณ์นรกคนเป็น	”	4 บาท
7 บันทึกเที่ยวเมืองตายโหง	”	4 บาท
8 ธรรมญาณ	”	4 บาท
ชุด ช. วัฒนา		
9 บันทึกท่องนรกภูมิ	”	6 บาท
10 แสงสว่างแห่งชีวิต	”	4 บาท
ชุด กฎแห่งกรรม ของ ท. เลียงพิบูลย์		
11-14 ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว เล่ม 1, 2, 3, 4	”	6 บาท
ชุด ทองทิว สุวรรณทัต		
15-21 วิญญาณมีจริงหรือ เล่ม 1 - 7	”	4 บาท
ชุด ณรงค์ เสรีจินตกุล		
22 เล่ม 1 ท่องอเวจี	”	4 บาท
23 เล่ม 2 เทวาไขปัญหา	”	4 บาท
24 เล่ม 3 เสียงจากสุขาวดี	”	4 บาท
25 เล่ม 4 พระโพธิสัตว์มาโปรด	”	4 บาท

		ค่าส่งเล่มละ
26 เล่ม 5 โอวาทเทวา 1	"	4 บาท
27 เล่ม 6 พระโอวาท-เซียมซีเจ้าแม่กวนอิม	"	4 บาท
28 เล่ม 7 โอวาทเทวา 2	"	4 บาท
ชุด พระโพธิสัตว์กวนอิม		
29 อภินิหารโปรดชาวโลก	"	4 บาท
30 กำเนิดพระโพธิสัตว์กวนอิม (ท.พ. บัญชา ศิริไกร แปล)	"	4 บาท
ชุด สิริเทพ เทวาพร		
31 เล่ม 1 คัมภีร์ละกาม เล่ม 1	"	4 บาท
32 เล่ม 2 คัมภีร์โปรดโลก	"	4 บาท
33 เล่ม 3 พระสูตรพ้นเคราะห์ภัย	"	4 บาท
34 เล่ม 4 คัมภีร์ละกามเล่ม 2	"	4 บาท
ชุด นิมิตพิศวง ของคุณไพศาล แสนไชย		
35 เล่ม 1 พระเจ้าตาเขียว	"	4 บาท
36 เล่ม 2 ปราสาทหินเขาพนมรุ้ง	"	4 บาท
37 เล่ม 3 หลวงปู่ทวด และพระธาตุดอยสุเทพ	"	4 บาท
38 เล่ม 4 เจ้าแม่หม่อนเล่า	"	4 บาท
39 เล่ม 5 ข้ามเวลามาในฝัน	"	4 บาท
40 เล่ม 6 โยนกนคร	"	4 บาท
41 เล่ม 7 พระธาตุกล่องข้าวน้อย และศึกบางระจัน	"	4 บาท
42 เล่ม 8 พระเจ้าตนหลวง:พระธาตุศรีสองรัก:หลวงพ่อโสธร	"	4 บาท

		ค่าส่งเล่มละ
43 เล่ม 9 พระธาตุหริภุญชัย	”	4 บาท
44-46 ชุดผลบุญผลกรรม เล่ม 1-3	”	4 บาท
47 ธรรมะจากต้นไม้ของหลวงปู่ชา สุภัทโท	”	4 บาท
48 หลวงปู่ฝากไว้ ของหลวงปู่ดูลย์ อตุโล	”	4 บาท
49 คำสารภาพของวิญญาณบาปของ น.พ. อาจินต์ บุญเกตุ	”	4 บาท
50 โอวาทสี่ของท่านเหลี่ยวฝาน มิสโจ แปล	”	4 บาท
51 สุสานดำ ของพระ อ. บุญช่วย ฐิติสาโร	”	4 บาท
52 หนังสือสวดมนต์ ทำวัตรเช้า-ทำวัตรเย็น	”	4 บาท
53 ประสบการณ์ในยมโลก ของพลโท สมาน วีระไวทยะ	”	4 บาท
54 ประวัติโป๊ยเซียนโจวซือ	”	4 บาท
55 การกินเจ และอาหารธรรมชาติ	”	4 บาท
56 กินเจเว้นกรรม	”	4 บาท
57 คิริมานนทสูตร	”	4 บาท
58 ท่านถามเราตอบ	”	4 บาท
59 ความถูกต้องคืออะไร	”	4 บาท
60 ผัก ผลไม้ ตำราวิเศษของเซียนฮั้วท้อ	”	4 บาท

ผู้ใดต้องการหนังสือ
ติดต่อได้ที่

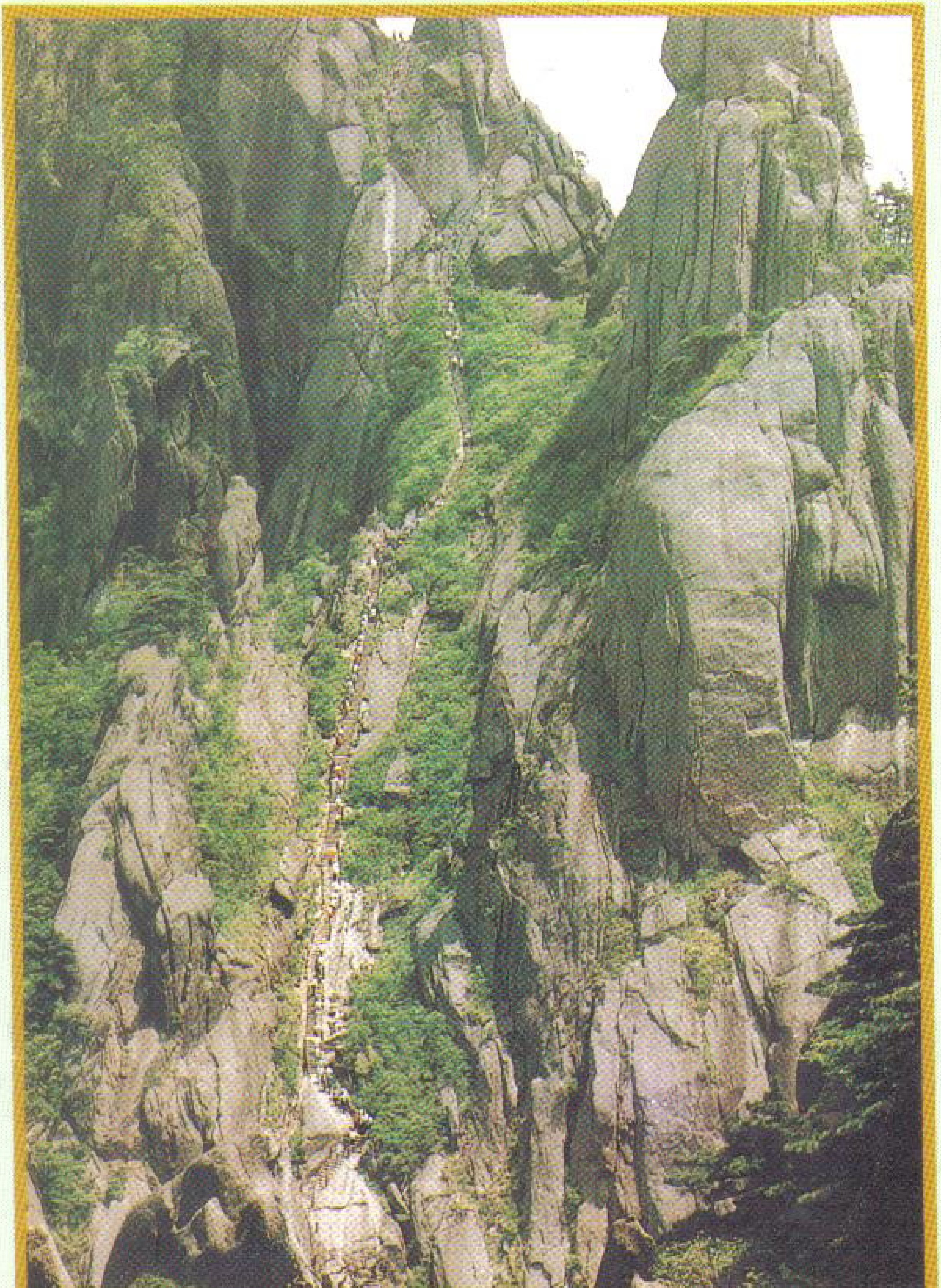
คุณสุเทพ มานีเวศม์ (ธนาณัติสั่งจ่าย ป.ณ. ยานนาวา)
417/2 ซอยประดู่ 1 (ในซอยหมอจับเส้น ข้างวัดจันทร์ใน)
ถนนเจริญกรุง 107 แขวงบางคอแหลม
เขตยานนาวา กทม. 10120
โทร. 289-2446

ทันตกิจคลีนิค
ทันตแพทย์ บัญชา ศิริไกร (สั่งจ่าย ป.ณ. ประตูน้ำ)
745/43-44 ถนนเพชรบุรี ปากซอยเพชรบุรี 19
เขตราชเทวี กทม. 10400
โทร. 252-9484, 252-6297
ติดต่อได้ทุกวัน ตั้งแต่ 9.00 – 19.00 น. วันอาทิตย์หยุด

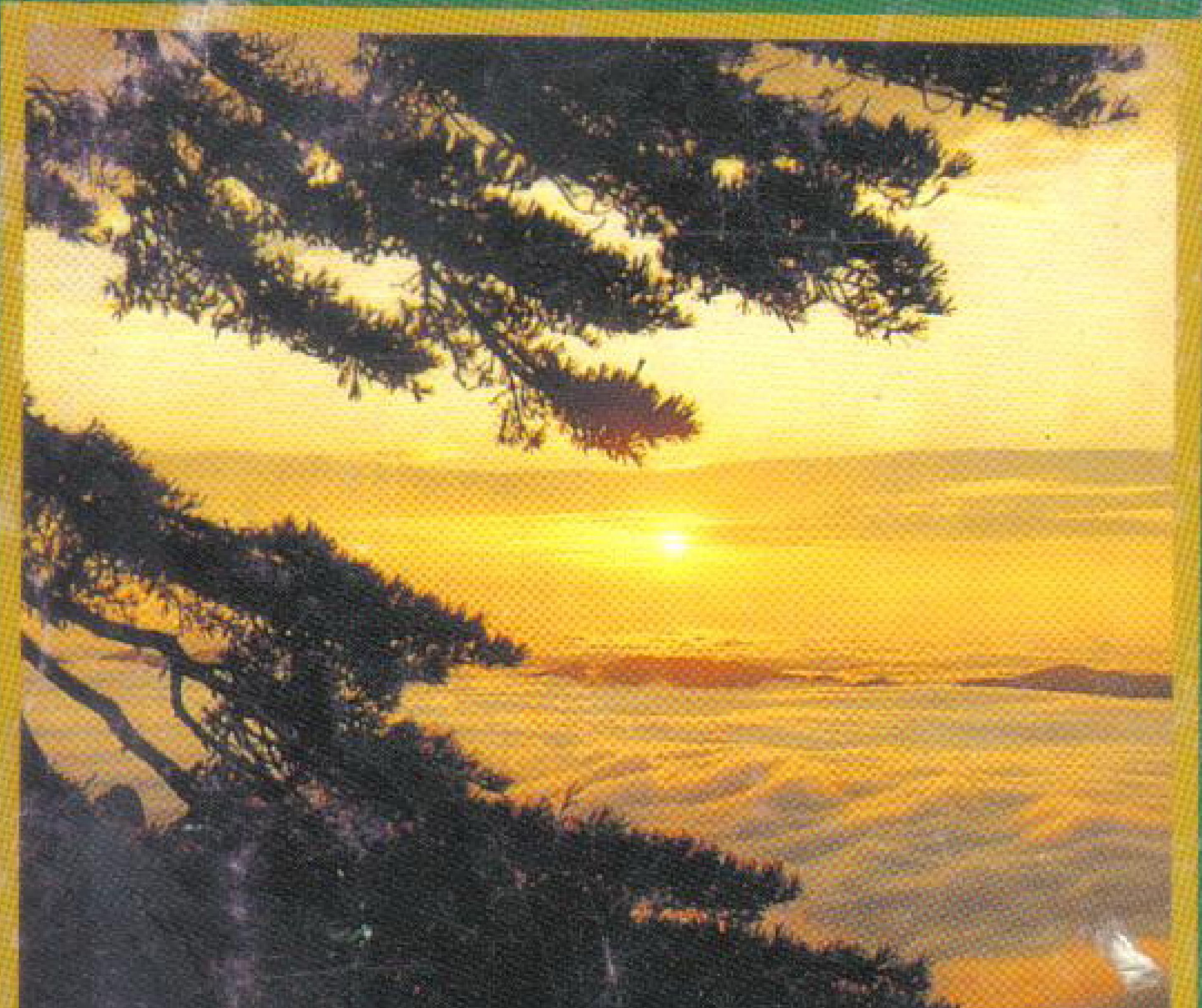
คุณกัลยา ศักดิ์คงกระพันธุ์ (ธนาณัติสั่งจ่าย ป.ณ.ยานนาวา)
เลขที่ 138 อาคารจิวเวลรี่ ชั้น 9 ห้อง 9064 ตู้เอกสาร 794
ถนนนเรศ เขตบางรัก กทม. 10500
โทรศัพท์ มือถือ 01-637-3648

ท่านที่ต้องการให้ส่งหนังสือทางไปรษณีย์
กรุณาส่งแสตมป์มาด้วย ค่าส่งเล่มละ 4 บาท

พิมพ์ที่ ห้างหุ้นส่วนจำกัด ป. สัมพันธ์พาณิชย์ โทร. 241-2321, 241-2862

บันไดสวรรค์

ปฏิบัติศีลสมาธิและปัญญา　มีดวงตาเห็นธรรมล้ำสดใส
ได้จุติเป็นนางฟ้าสุราลัย　ทั้งหญิงชายจงเร่งรัดปฏิบัติธรรม
จงประกอบกรรมดีกันเสียเถิด　ชีวิตประเสริฐสู่ทางสว่างล้ำ
สะอาดสว่างสงบพบพระธรรม　เป็นสื่อนำสู่สวรรค์นิรันดร์กาล